

Cho Mô tư ơ n bài tập chép với

ĐỀ
TIẾT
ĐẠCH
TRẦN

truyentruoi.vn

CHO TỚ MƯỢN BÀI TẬP CHÉP VỚI!!!

Tác giả: Bán Tiệt Bạch Thái

Dịch giả/Editor: mon_monbmk

Designer: tiemtaphoathucung

Thể loại: Đô thị tình duyên, thanh xuân vườn trường, tình yêu duy nhất,

HE

Nguồn: wattpad.com/user/mon_monbmk

dtv-ebook.com

Table of Contents

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2-1</u>	
<u>Chương 2-2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4-1</u>	
<u>Chương 4-2</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6-1</u>	
<u>Chương 6-2</u>	
<u>Chương 7-1</u>	
<u>Chương 7-2</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9-1</u>	
<u>Chương 9-2</u>	
<u>Chương 10-1</u>	
<u>Chương 10-2</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15-1</u>	
<u>Chương 15-2</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17-1</u>	
<u>Chương 17-2</u>	
<u>Chương 18-1</u>	
<u>Chương 18-2</u>	
<u>Chương 19-1</u>	
<u>Chương 19-2</u>	
<u>Chương 20-1</u>	
<u>Chương 20-2</u>	
<u>Chương 21-1</u>	
<u>Chương 21-2</u>	

[Chương 22-1](#)
[Chương 22-2](#)
[Chương 23-1](#)
[Chương 23-2](#)
[Chương 24-1](#)
[Chương 24-2](#)
[Chương 25](#)
[Chương 25-2](#)
[Chương 26](#)
[Chương 26-2](#)
[Chương 27](#)
[Chương 27-2](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 29-2](#)
[Chương 30](#)
[Chương 30-2](#)
[Chương 31-1](#)
[Chương 31-2](#)
[Chương 32-1](#)
[Chương 32-2](#)
[Chương 33](#)
[Chương 33-2](#)
[Chương 34](#)
[Chương 34-2](#)
[Chương 35](#)
[Chương 35-2](#)
[Chương 36](#)
[Chương 36-2](#)
[Chương 37](#)
[Chương 37-2](#)
[Chương 38](#)
[Chương 38-2](#)
[Chương 39](#)
[Chương 39-2](#)
[Chương 40](#)
[Chương 40-2](#)

[Chương 41](#)
[Chương 41-2](#)
[Chương 42](#)
[Chương 42-2](#)
[Chương 42-3](#)
[Chương 43](#)
[Chương 43-2](#)
[Chương 44](#)
[Chương 44-2](#)
[Chương 45](#)
[Chương 45-2](#)
[Chương 46](#)
[Chương 46-2](#)
[Chương 47](#)
[Chương 47-2](#)
[Chương 48](#)
[Chương 48-2](#)
[Chương 49](#)
[Chương 49-2](#)
[Chương 50](#)
[Chương 50-2](#)
[Chương 51](#)
[Chương 51-2](#)
[Chương 52](#)
[Chương 52-2](#)
[Chương 53](#)
[Chương 53-2](#)
[Chương 54](#)
[Chương 54-2](#)
[Chương 55](#)
[Chương 55-2](#)
[Chương 56](#)
[Chương 56-2](#)
[Chương 57](#)
[Chương 57-2](#)
[Chương 58](#)
[Chương 58-2](#)

[Chương 59](#)
[Chương 59-2](#)
[Chương 60-1](#)
[Chương 60-2](#)
[Chương 61-1](#)
[Chương 61-2](#)
[Chương 62](#)
[Chương 62-2](#)
[Chương 63](#)
[Chương 63-2](#)
[Chương 64](#)
[Chương 64-2](#)
[Chương 65](#)
[Chương 65-2](#)
[Chương 66](#)
[Chương 66-2](#)
[Chương 67](#)
[Chương 67-2](#)
[Chương 68](#)
[Chương 68-2](#)
[Chương 69](#)
[Chương 69-2](#)
[Chương 70: Phiên ngoại 1](#)
[Chương 70-2: Phiên ngoại 1](#)
[Chương 71-1: Phiên ngoại thứ hai](#)
[Chương 71-2: Phiên ngoại thứ hai 2](#)

Chương 1

Bão vừa qua khỏi, nhiệt độ ngày thứ hai lại tăng lên, toàn bộ trường học bị bao phủ bởi sự oi bức, khó chịu.

Trương Lam từ trên xe bước xuống, lưng đeo túi sách, miệng còn ngậm kẹo que, nhìn trường trung học trọng điểm, cô xoa trán một cái.

Cũng không biết ba cô đang suy nghĩ gì.

Cô rõ ràng ở Thanh Diệp học rất tốt, sao lại muốn đem cô ném đến nơi này.

Nói đến đề rèn luyện?

- ----

Còn đặc biệt tìm một người trông chừng đưa cô vào.

Người còn chưa đến chỗ giáo vị, một lão sư tóc hoa râm liền đi ra, trong tay cầm danh sách, vừa nhìn thấy cô, nhất thời nở nụ cười tươi: " Là Trương Lam sao?"

Trương Lam đem kẹo que cắn nát, vội vàng để trong miệng ngậm, sau đó ném que xuống dưới, nhét vào trong túi, cười nói: " Đúng vậy, thầy, là em."

TềHoành gật gù đầu, hướng về phía sau cô nhìn thoáng qua, Trương Lam biết ông đang tìm cái gì, liền nhanh miệng nói: "Thầy, mẹ em không có thời gian, chỉ có mình em tới, cha em, ông ấy cũng rất bận."

"Nga nga nga, như vậy a, đi, đi, tôi đưa em đến lớp." TềHoành mỉm cười, thái độ nhiệt tình, thành tích của Trương Lam không quá cao, nhưng ba cô hỗ trợ không ít tiền xây mới thư viện.

"Cảm ơn thầy giáo." Trương Lam rất là lễ phép.

Tềhoành nghĩ chung quy là nữ sinh, vẫn phải quản lý tốt một chút.

Nói xong liền đưa cô lên lớp, lúc này tiếng chuông vừa vang, học sinh rồi rít đi vào lớp, Trương Lam cắn nát kẹo trong miệng, ánh mắt đánh giá chung quanh.

So với trường Thanh Diệp, nơi đây có chút cũ kỹ.

Học sinh cũng rất quy củ, cô bữu môi, có chút nhàm chán ngáp một cái.

Lớp mười ba, lớp này cơ bản đều là học sinh giỏi, thành tích mỗi năm đều trong top một trăm, có chút danh tiếng ở thành phố.

Trương Lam mặc váy đen dài tới gối, áo sơ mi trắng cũng không nhét vào áo, liền để ở bên ngoài như vậy, trong miệng cô có gì đó, thoạt nhìn không chút để ý, ở sau lưng TềHoành cùng đi vào, tầm mắt các bạn học đều đặt lên người cô.

TềHoành vỗ tay lên bục giảng, nói: "Đây là bạn học mới, tên là Trương Lam, mọi người hoan nghênh bạn nào."

Hơn ba mươi ánh mắt đặt trên gương mặt của Trương Lam, ba giây sau, mới thừa thốt có người nói hoan nghênh, lời nói rất qua loa lấy lệ, hiển nhiên là không quá hoan nghênh.

Phan Vĩ ngồi ở phía sau, cười hỏi: "Thành tích của bạn học mới như thế nào a? Kiểm tra bao nhiêu lần mới tiến vào lớp chúng ta a?"

TềHoành hô: "Phan Vĩ!"

Phan Vĩ cười hì hì: "Thầy giáo, thầy đừng khẩn trương, thầy không phải thường xuyên nói, thành tích không tốt sẽ kéo điểm bình quân của lớp xuống sao? Chúng ta khẳng định phải kiểm nghiệm một chút thực lực của bạn học mới tới thôi."

Phan Vĩ là người có thành tích tốt, nhưng cũng hay chế nhạo người khác, lúc nói chuyện, ánh mắt cứ nhìn Trương Lam, còn nở một nụ cười xấu xa.

Mặt TềHành có chút khô, có những lời không thể nói trước mặt học sinh, ông khụ khụ hai tiếng, đang muốn nói chuyện.

Trương Lam lại cười khẽ, cô chậm rãi nói: "Tớ sao, mỗi môn đều trượt,

chính là đến nơi này của mọi người, để cho học sinh giỏi các người rèn luyện a-----"

Cô nói thật không biết xấu hổ.

Trong lớp học sinh đều sợ ngây người.

Phan Vĩ phớt cười một tiếng, những người khác mới cười theo, ngược lại đối với người bạn học mới tới này có chút ý tứ thân cận.

TềHoành tay vừa nhấc, chỉ vào vị trí xếp thứ tư kia, nói: " Em, ngồi tại vị trí kia đi."

Vị trí nào?

Tất cả mọi người đều nhìn về phía sau một cái.

Trương Lam đối với thầy giáo nói cảm ơn, liếc ở trong ánh mắt hâm mộ của bạn học, đi đến chỗ ngồi cuối cùng của hàng thứ tư, ở đó có một người nam sinh mặc áo sơ mi trắng đeo tai nghe màu đen đang tựa lưng vào ghế ngồi, cúi đầu không có phản ứng, Phan Vĩ hướng cậu kêu một tiếng: " Tiết Nhượng, bạn cùng bàn kìa! Học tra*!"

*Học cho có học qua loa.

Một tiếng học tra làm cho các bạn học nở nụ cười.

Trương Lam không quan tâm, cô đem túi sách đeo trên lưng để xuống dưới, nhét vào trong ngăn kéo, ngồi xuống, chào hỏi, "Bạn học, xin chào, tớ gọi là Trương Lam, không sai, tớ là học tra, sau này nhờ chiếu cố nhiều!"

Những người khác nghe được cô vừa nói như vậy, cười một tiếng.

Phan vĩ cười ha ha: "Ai nha, tớ thích cậu rồi nha bạn học mới, sau này tớ sẽ bảo vệ cậu a! Ai khi dễ cậu, kêu ca ca!"

Trương Lam không phản ứng, lúc này mới nghiêm túc quan sát bạn cùng bàn lạnh lùng cao ngạo.

Áo sơ mi trắng không cài chắc, cổ áo mở ra hai nút, sợi tóc đen rơi trên tai,

lỗ tai trắng nõn ẩn núp sau tóc như ẩn như hiện, khuôn mặt cúi xuống tạo nên một độ cong, rất tuấn tú, da còn rất trắng, nhất là chiếc tai nghe kề bên gò má, so sánh thì càng thêm trắng nõn.

A, còn rất soái, Trương Lam híp mắt mỉm cười.

Bạn học nữ bàn trên xoay người, nhìn cô nói: " Cậu ấy khẳng định đang ngủ."

Trương Lam nhú mày: "Ngủ sao?"

Tề Thư gật đầu: "Ừ, tiết 1 sẽ ngủ một chút."

Trương Lam: "Nha nha, khó tránh gọi cũng không có phản ứng, còn tưởng rằng không chào đón bạn học mới."

"Là rất không chào đón." Một tiếng nói bên cạnh vang lên.

Trương Lam nghiêng đầu nhìn, liền thấy một đôi mắt đen nhánh, đối phương một tay chống đỡ đầu, lười biếng nhìn cô.

Trong đầu Trương Lam đột nhiên lóe ra một câu nói "Thuở thời niên thiếu không thể gặp người quá đẹp", cô bị sắc đẹp của đối phương câu hồn, nửa ngày vẫn chưa lấy lại tinh thần, cậu nhàn nhạt nói: "Vạch phân cách, cấm vượt qua."

Ngón tay thon dài của cậu ở trên bàn vẽ một đường thẳng.

Trương Lam bật cười: "Còn muốn vẽ vạch phân cách? Cậu là học sinh tiểu học sao?"

Tiết Nhượng liếc nhìn cô một cái, mặt không biểu cảm, quay đầu nằm sấp xuống, không nhìn lại cô.

Trương Lam nhìn cái ót của cậu, người này đến cả đằng sau cũng đẹp a, cô vui rạo rực, cúi đầu lấy điện thoại ra, ở đó trò chuyện với một đám hồ bằng cầu hữu*.

*Bạn bè xấu, bạn bè không tốt.

【 Thế giới loạn như vậy, giả bộ thanh khiết cho ai nhìn (3)】

【 Tiểu tử tử: Người ng ỗ cùng bàn với tử là một người đẹp trai a! Đặc biệt đẹp trai! 】

【 Linh Bảo: Soái bao nhiêu? Gửi ảnh lên đi! 】

【 Tuệ Bảo: Sẽ không phải là Tiết Nhượng đi? Học th ần của Nhất Trung đấy. 】

【 Tiểu tử tử: Cậu biết cậu ta sao? 】

【 Tuệ Bảo: Vô nghĩa! Bình thường tớ bắt quất với cậu bao nhiêu cậu cũng không xem sao? Tớ còn muốn hỏi cậu tiếp đấy, có phải hay không học cùng lớp, có phải hay không là cậu ta a, có phải cậu ta ngoài đời đẹp hơn trong ảnh chụp không a? 】

【 Tiểu tử tử: Rất đẹp trai, tớ muốn theo đuổi cậu ta. 】

【 Tuệ Bảo:... Mẹ nó, sớm biết thế thì tớ đã bảo ba tớ ném qua đó r ỗ.. 】

【 Tiểu tử tử: Ha ha ha. 】

Cười đủ r ỗ, Trương Lam cất điện thoại, trên bàn có sách vở của cô, đoán chừng là th ầy T ềnhờ người khác đưa đến, tiết trước là tiết tự học.

Nhưng bạn ng ỗ cùng bàn với cô vẫn đang ngủ, cô nhìn chăm chăm sau ót của cậu một h ỗ, lại nhìn vạch phân cách kia, chắc một tiếng, chạm qua nó, cũng nằm sắp xuống.

Tiết Nhượng đang nghe tiếng Anh, sau ót bị người ta đụng một cái, cậu quay đầu, li ền thấy một bím tóc đuôi ngựa hướng v ề phía cậu, mà cái vạch phân cách cậu vẽ kia, đã bị xóa.

Ánh mắt cậu sâu thêm vài ph ần: "Bạn học, vạch phân cách."

Cậu nhắc nhở.

Trương Lam không ngủ, cô cố ý đấy, nghe được tiếng cậu ở đằng sau, quay đầu, ánh mắt chớp chớp, cười nói: "Bạn học, cậu có wechat không? chúng ta kết bạn đi."

Tiết Nhượng: "..."

Tiếng chuông tan học vừa vang lên.

Tiết Nhượng đứng dậy, nhàn nhạt nhìn Trương Lam một cái, mới xoay người đi ra cửa, Phan Vĩ cười cùng với Trương Lam chào hỏi, vội vàng đuổi theo Tiết Nhượng.

Trương Lam đáng tiếc đem tầm mắt dời trở lại, nói: " Chẳng lẽ ngay cả wechat cũng không có chứ?"

TềThư xoay người, đặt tay trên bàn Trương Lam: " Cậu muốn wechat của Tiết Nhượng à?"

Trương Lam gật đầu: "Đúng vậy."

"Gan cậu thật lớn, trong lớp không có ai dám hỏi wechat của cậu ấy, cậu ấy giống như một khối băng vậy."

"Vậy cậu ta có wechat không?"

"Có a, nhưng không kết bạn."

"Cái này thì rất không đúng." Trương Lam còn phê bình.

TềThư cười một cái, cô ta có một lúm đồng tiền, cười lên thật đáng yêu, cô ta hỏi Trương Lam: "Cậu từ trường nào tới vậy? Thành tích như thế nào??"

Trương Lam đuổi người một cái: " Tớ tới từ Thanh Diệp, thành tích không tốt lắm."

Trên mặt TềThư có chút quái dị, cô ta gãi đầu một cái: "Nhưng lớp chúng ta đều là người có thành tích giỏi, cơ hồ đều trên top một trăm, cậu có thể theo kịp không a?"

Trương Lam cười một tiếng: " Ai nói tớ muốn sánh kịp, tớ cho các cậu đội sổ không phải rất tốt sao?"

TềThư: "..."

Cô ta lần đầu tiên thấy người không quan tâm đến thành tích như vậy.

Để có thể vào lớp này, ai ai cũng phải tranh đến sứt đầu mẻ trán, thành tích phải thật tốt a.

Còn chưa đến giờ học, Trương Lam đứng dậy, đi đến phòng rửa tay, phòng vệ sinh ở cuối hành lang, ở giữa còn có cầu thang, đi tới liền thấy có mấy nữ sinh đang ở cùng nhau, nhìn xuống dưới, trên mặt thẹn thùng, một người trong đó còn nắm trong tay một lá thư, muốn nói với Tiết Nhượng.

Trương Lam dừng lại, đi tới sau lưng mấy nữ sinh kia, cô cao hơn những người kia, lướt qua đầu họ nhìn xuống, chỉ thấy ở đầu cầu thang có ba nam sinh đang ng ồi, Tiết Nhượng tự nhiên dễ thấy nhất, cậu ta ngậm điếu thuốc lá, nhàm chán chơi điện thoại di động, lỗ tai vẫn còn đeo tai nghe.

"Cậu ấy hút thuốc thật là đẹp mắt." Nữ sinh đỏ mặt.

Mặt khác nói với nữ sinh bên cạnh: "Viết thư có phải hay không rất low a?"

"Nhưng số điện thoại và wechat của cậu ấy tớ đâu không biết a."

"Tớ thấy trực tiếp tỏ tình cũng khá tốt."

Trương Lam đứng ở phía sau, nghe các cô nói về cậu, ánh mắt rơi vào áo sơ mi trắng trên người nam sinh kia, cậu bung tro thuốc lá một cái, lại cắn thuốc lá, nghiêng đầu cùng Phan Vĩ nói chuyện.

Chậc.

Học sinh thành tích tốt cũng không hoàn toàn là một sách mà.

Cô suy đoán.

Sau khi tiếng chuông vang lên, Trương Lam trở lại chỗ ng ồi, Tiết Nhượng đã trở lại, đang tựa lưng vào ghế ng ồi, sợi tóc rũ xuống gò má, ngón tay thon dài lật trang sách.

Trương Lam muốn cùng cậu nói chuyện, nhưng thấy vạch phân cách màu đỏ trên bàn kia, vô cùng nổi bật.

Cô nhất thời dở khóc dở cười.

Cô dùng đầu ngón tay chọc vào vạch kia, Tiết Nhượng liền ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái: " Không cho phép xóa đi."

Trương Lam: "... Bạn học, cậu thật ngây thơ."

Phan vĩ nghiêng đầu nhìn Trương Lam: "Bạn học mới, cậu đừng để ý, cậu ta toàn ng ấ một mình, cho tới giờ vẫn chưa cùng bạn học nữ ng ấ chung bàn nha! Cậu ta còn rất thu ần khiết, vẫn cho rằng hôn môi thì sẽ mang thai -----"

Trong lớp nhất thời cười ha hả.

Trương Lam nhìn Tiết Nhượng: "Cậu ta nói là sự thật?"

Tiết Nhượng nhấc mí mắt lên nhìn cô, lười biếng nói: " Thật."

Trương Lam nhất thời cười lên: "Ha ha ha mẹ nó."

Tiết Nhượng: "Vậy nên cậu nhanh một chút xin thầy đổi chỗ ng ấ."

Trương Lam: "Đàn ông cùng đàn ông cũng sẽ mang thai -----"

Tác giả có lời muốn nói:

Nhóm bảo bối, lại gặp mặt!

Gấu ôm, xoay tròn, nhảy!

Trèo lên tiêu ca ca xấu xa..

Đổi mới vào năm giờ chiều mỗi ngày.

Chúng ta ước hẹn đi!

Chương 2-1

Trương Lam còn chưa nói xong, cô giáo Anh ngữ liền mang theo sách vở từ ngoài cửa tiến vào, tầm mắt sâu kín quét Trương Lam một cái.

Trương Lam không ít lần bị thầy cô nhìn như thế, sớm đã quen, nằm sấp xuống liền ngủ.

Bên cạnh Tiết Nhượng ngồi thẳng người, một tay chống đầu, thờ ơ.

Vừa lúc Trương Lam nằm nhoài ra về hướng cậu, nhìn cậu chớp mắt, cậu đem quyển sách để ngang, chặn tầm mắt của cô, phía trên có hàng chữ tô đậm nổi bật "Tiếng Anh".

Cô cười lấy đi cuốn sách của cậu.

"Nghe nói hôm nay có bạn học mới?" Giọng của cô giáo Anh ngữ có chút chối tai, cô cầm lấy danh sách, "Trương Lam!"

Trương Lam liếc một cái, thu tay về ngồi dậy, cô giáo Anh ngữ đang nhìn cô: "Đứng lên, giới thiệu một chút, tôi thấy thành tích của em, thành tích này..."

Trương Lam đứng lên, nghiêm túc nói: "Thưa cô, em sẽ cố gắng học tập, tranh thủ cùng Tiết Nhượng cùng nhau bắt đầu từ vạch xuất phát."

Các bạn học bật cười.

Cô giáo Anh ngữ bị ngất lời, có chút không vui, cô chống tay lên bục giảng, có chút châm chọc: "Cùng Tiết Nhượng bắt đầu ở vạch xuất phát? Trương Lam, cô thấy em vẫn chưa biết thành tích bây giờ của Tiết Nhượng."

Trương Lam gật đầu: "Biết a, là học th àn."

Trong lòng cô giáo Anh ngữ bức bối, đây vốn là lớp giỏi, sao lại có một học sinh kém từ Thanh Diệp vào được chứ, khác gì con sâu làm r ầu n ổi canh.

Cô giáo giãn mày: "Em ở trong giờ học nhớ nghe giảng, nếu như có vấn đề gì, tan giờ hỏi Tiết Nhượng, trên lớp không cho em quấy rầy Tiết Nhượng!"

Mới nói xong liền thấy Trương Lam kéo sách vở của Tiết Nhượng.

"Dạ!" Trương Lam chào kiều quân đội một cái.

Cô giáo Anh ngữ vốn là muốn nói thêm, nhưng thân thủ bất dả tiểu kiểm nhân*, Trương Lam cười một tiếng, cô giáo nhướng nhướng chân mày, cho cô ng ẫ xuống.

* 伸手不打笑脸人: không ra tay đánh người tươi cười (ngu ần: vanthuythienson)

Trương Lam ng ẫ xuống, Tề Thư liền quay đầu, ném một tờ giấy cho cô.

Trương Lam nhúu mày, c ần lấy tờ giấy kia mở ra, mặt trên viết: "Cô giáo này rất lợi hại, cậu đừng chọc vào cô ấy!"

Trương Lam cười cười, gửi lại tờ khác: "Cám ơn, tớ đâu chọc cô ấy, tớ rất biết đi ầu nha."

Tề Thư không trả lời lại.

Bắt đầu giờ học, Trương Lam không nằm ngủ nữa, cô xoắn bím tóc đuôi ngựa của mình, nhìn bạn học trong lớp, suy cho cùng đây là lớp giỏi, giờ học vẫn rất nghiêm túc, bất quá bạn cùng bàn của cô, cô nghiêng đầu nhìn cậu, cậu đang tựa lưng vào ghế ng ẫ, tay c ần bút, cúi đầu, giống như đang ngủ.

Trương Lam thò tay ra, vẫy vẫy trước mặt cậu.

Đối phương không phản ứng.

Cô tiếp tục vẫy.

Vẫn là không có phản ứng.

Trương Lam bật cười: "Không nghĩ tới học th ần cũng ngủ a."

Cậu lấy bút đánh lên mu bàn tay cô một cái, tốc độ rất nhanh.

Trương Lam: "..."

Không ngủ a.

Cậu vẫn không ngẩng đầu, cứ như vậy ở trên ghế dựa, tư thế ngồi chuẩn, phá lệ không kiễn chế được, trong lỗ tai còn đeo tai nghe, trên đài cô giáo nói rất nghiêm túc, học th ần là đi học như vậy à?

Trương Lam chặc một tiếng, xích lại gần cậu.

Còn chưa tiến tới, một quyển sách li ền ngăn trước mặt cô.

Cậu lười biếng khàn giọng nói: "Đừng tới đây."

Cô an tĩnh hai giây, lại nhìn cậu, thấy cậu còn đeo tai nghe, bút trên tay khe khẽ gõ một cái, cô duỗi tay tháo tai nghe của cậu xuống: "Cậu nghe cái gì vậy? Tớ nghe một chút."

Cậu nghiêng đầu, nhìn cô một cái, tròng mắt tối đen không nhìn ra tâm tình gì, Trương Lam không sợ, c ần lấy tai nghe của cậu, lúc lấy ra, chạm được lỗ tai cậu, cậu dịch ra sau, chân mày hơi nhú, thoáng qua một tia không kiên nhẫn, Trương Lam đưa tay v ề hướng cậu: "Cho tớ nghe chút, tớ sẽ trả lại cho cậu."

Cậu không có biểu tình gì, mặc cho cô lấy đi.

Trương Lam vốn cho là cậu đang nghe bài hát nào đó, rock "n" roll a, RAP a, không nghĩ tới con mẹ nó là tiếng Anh.

Kỳ thật môn cô kém nhất là tiếng Anh, vừa nghe đến, cô li ền choáng váng đầu, cô đem tai nghe trả lại cho cậu, cậu cười nhạo một tiếng: "Nghe hiểu được sao?"

Trương Lam cười cười: "Không hiểu."

Cậu: " V ề sau còn dám lấy sao?"

Trương Lam: "Lấy."

Cậu: "Cậu qua vạch."

Cô nhìn theo tầm mắt cậu, nhìn thấy tay mình đụng phải vạch màu đỏ, vẽ bằng phấn viết, còn dính trên mu bàn tay cô.

Trương Lam lau tay: "Ngây thơ."

Tiết Nhượng lại lấy một viên phấn ra, màu đỏ, lại vẽ thêm lên cái vạch kia: "Đừng qua vạch, sẽ mang thai!"

Trương Lam không nhịn được lại cười lên: "Cậu mang thai?"

Tiết nhượng nhìn cô, xùy một tiếng: "Thử một chút xem tôi mang thai hay là cậu mang thai?"

Trương Lam mặt đỏ lên.

Này học th ần làm sao lại hư hỏng như vậy!

Trương Lam tự nhận mình duyệt tấn thiên phạm*, ai ngờ khi đối địch với Tiết Nhượng, quân lính tan rã.

*Tùng đi khắp đó đây, trải đời phong phú.

Một buổi sáng cứ như vậy trôi qua, Trương Lam còn phải đi nhận đ ồng phục, nhưng thật sự cô không biết đường, kéo TềThư đi cùng, bạn cùng bàn của cô ấy đeo một chiếc kính, có chút không vui, nói: "Trương Lam, tôi cho cậu bản đồ, cậu tự đi tìm đi, tôi cùng TềThư còn có đ ề phải làm."

Trương Lam có chút thất vọng: "Được rồi."

TềThư cũng hơi ngượng ngùng, nói: "L ần sau mời cậu uống trà sữa."

Trương Lam khoát tay: "Không không, tớ mời cậu uống, tớ đi lấy đ ồng phục đây."

Sau đó xoay người, ra cửa, không khí của lớp học mới quả nhiên vẫn là không giống, nhất là nữ sinh, cũng thật chăm chỉ làm đ ề, Trương Lam đi xuống lầu, có chút cô đơn nghịch nghịch tóc.

Chương 2-2

Ở Thanh Diệp, cô làm tiểu tử tử quen r ồi, mỗi lần đều có người đi cùng, làm gì cũng có người đi theo, đầu hi hi ha ha cho tới bây giờ đều không thiếu người.

Bây giờ... Ài.

Cô đá đá chân, một mình đi nhận đ ồng phục.

Bất quá t ầng đó ở đâu a.

Cô mờ mịt nhìn hai tòa nhà trước mặt giống nhau như đúc, đầu là gạch màu đỏ, hơn nữa còn ở đối diện nhau, ở giữa là một sân bóng rổ.

Thật vất vả, cô rốt cuộc tìm thấy ba chữ T ầng Trí Tuệ.

Vì vậy cô hướng bên trái đi tới.

Mới vừa lên bậc thang, liền thấy Tiết Nhượng đeo tai nghe, cầm chai cô ca, cô vui mừng, bước nhanh hơn, muốn đi tới cậu, còn chưa đi đến bên cạnh cậu, liền bị người chặn lại.

Một nữ sinh tóc ngắn ngắn trước mặt cậu. Trong tay nâng một hộp đồ ăn.

"Tiết Nhượng, đây là bánh bích quy mình tự làm." Giọng nói giòn tan của nữ sinh vang lên, ở trong đại sảnh, còn vọng tiếng lại, rất là dễ nghe.

Tiết Nhượng ngửa đầu uống một hớp cô ca, cổ hơi cong lên, cậu nhú nhú mày, nói: "Không ăn!"

Nữ sinh cúi đầu, cắn chặt môi dưới: "Cậu ăn thử một chút, ăn ngon lắm."

"Ăn ngon thì cậu tự mình ăn." Cậu nói, sau đó lướt qua cô ấy, vừa định đi, trông mắt liền rơi vào người Trương Lam, Trương Lam bị phát hiện, thoải mái đi ra, cười nói: "Uống cô ca giết tinh nha! Học th ần!"

Tiết Nhượng nắm chai: "Liên quan gì đến cậu?"

Trương Lam đi tới, ôm tay cậu, Tiết Nhượng sửng sốt một chút, nhanh lùi về sau, tránh khỏi tay cô: "Làm gì?"

Trương Lam nói: "Cậu dẫn tớ đi nhận đồ ông phục!"

"Tự đi đi."

Cậu nói xong, đẩy cô ra đi xuống bậc thang, cũng bóp chai, ném vào trong thùng rác.

"Phanh ——" một tiếng.

Còn nửa chai.

Trương Lam thở dài.

Chỉ có thể xoay người tự đi tìm nơi nhận đồ ông phục.

Nữ sinh bị từ chối vẫn còn đứng tại chỗ, nước mắt trong hốc mắt đảo đi đảo lại.

Đột nhiên gọi Trương Lam lại: "Cậu phải đi nhận đồ ông phục sao?"

Trương Lam gật đầu: "Đúng vậy."

"Từ nơi này đi tới, phòng ở phía trong cùng." Nữ sinh kia nói.

Trương Lam lúc này mới nhìn về phía nữ sinh kia, nữ sinh cúi thấp đầu, lau nước mắt nơi khóe mắt, Trương Lam có chút thương tiếc: "Cậu ấy không ăn thì cậu tại sao phải khóc?"

Nữ sinh ôm chặt cái hộp, nghẹn ngào nói: "Tớ... tớ thẫn mên cậu ấy ba năm, hôm nay mới có dũng khí đưa cho cậu ấy cái này, nghe nói cậu ấy thích ăn đồ ngọt."

"Cậu ấy thích ăn ngọt?" Trương Lam mở to hai mắt.

Nữ sinh gật đầu: "Ừ."

"Nha nha, đừng khóc, ngày mai tiếp tục đưa đi." Trương Lam nói, nói xong

cô muốn tự tay tát mình một cái, nói cái gì vậy, cô bây giờ cũng bị sắc đẹp của Tiết Nhượng câu dẫn, cô nói không chừng cũng có một ngày trở nên như vậy, còn khích lệ tình địch của mình?

Qua loa.

"Ừ, tớ sẽ tiếp tục cố gắng." Nữ sinh nói: "Tớ tên Long Ngọc, còn cậu?"

Trương Lam chần chờ một chút: "Tớ tên Trương Lam."

"Tớ đưa cậu đi nhận đ ồng phục." Long Ngọc ngẩng mặt lên, dáng cô ấy nhỏ nhắn, còn có một má lúm đ ồng ti ền, Trương Lam khoát tay: "Cái đó, không cần, tớ tự mình đi là được."

"Không quan hệ, t ầng Trí Tuệ rất dễ bị lạc." Long Ngọc nhiệt tình tiến lên, dẫn đường cho cô.

Trương Lam nhìn cô gái bên cạnh, thờ dài, cô muốn một người bạn, bất quá nếu bạn là tình địch, vậy thì tự mình h ố mình r ấi.

Không ngăn được sự nhiệt tình của Long Ngọc, Trương Lam lấy được đ ồng phục của trường Nhất Trung.

Xuân thu có hai bộ, cô cần trong tay, Long Ngọc đi bên cạnh cô lúu rúu nói chuyện, nói cô ấy gần đây mới vừa học một ca khúc, còn học làm bánh, sau đó vân vân các loại, lại biết được cô cùng Tiết Nhượng học cùng một lớp, trên mặt thoáng qua vẻ hưng phấn, cô ấy có chút mất mát nói: "Tớ vẫn muốn đến lớp ba, nhưng là vẫn chưa đi đến được."

Trương Lam hỏi: "Cậu học lớp nào?"

"Lớp một!" Long Ngọc mím môi cười: "Tớ l ần này xếp hạng năm, cách Tiết Nhượng ngày càng gần."

Trương Lam lau mồ hôi.

Lại con mẹ nó một học th ần.

Long Ngọc tự mình muốn đưa cô v ềlớp, Trương Lam mềm lòng, li ền đề cho cô ấy đưa v ề.

Đến cửa lớp, tất cả bạn học đang ăn trưa, vị trí của cô bị Phan Vĩ chiếm đoạt, ghé vào bên người Tiết Nhượng, không biết đang nói chuyện gì, Long Ngọc nhón chân lên cao nhìn vào trong, chỉ thấy một chút thắt lưng của Tiết Nhượng bị lộ ra ngoài.

Trương Lam đề thấp giọng nói: "Tớ vào đây."

Long Ngọc gật đầu, nhưng lại kéo tay cô lại, đem hộp bánh bích quy trong tay nhét vào ngực cô: "Cậu giúp tớ đưa cho cậu ấy nha."

Trương Lam: "..."

Cô đã sớm đoán được sẽ như vậy.

Long Ngọc vẽ mặt ỉu xiu.

Trương Lam lại mềnh lòng, cô nói: "Tớ phụ trách đưa, nhưng có được hay không thì tớ không dám khẳng định."

Long Ngọc liều mạng gật đầu: "Ừ!"

Trương Lam cầm hộp đi vào, đi tới chỗ ng ỡng của mình, Phan Vĩ quay đầu nhìn lại cười nói: "Tới a?"

Trương Lam ừ một tiếng, nhìn về phía Tiết Nhượng, bọn họ đang chơi bài, Tiết Nhượng cũng không ng ỡng đầu, kẹp bài li ền ném, Trương Lam đem cái hộp đặt trên bàn Tiết Nhượng.

Phan Vĩ không nhận được huyết sao một cái: "Cậu đưa cho Tiết Nhượng?"

Trương Lam ng ỡng xuống ở chỗ ng ỡng của Phan Vĩ, "Không phải, người ái mộ cậu ấy đưa."

Tiết Nhượng nhìn cái hộp kia, h ững lâu, nói: "Nhi ều chuyện."

Một giây kế tiếp, hộp bánh bích quy bị ném vào trong thùng rác.

Trương Lam trong đầu nghĩ quả nhiên — —

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn bá đạo tổng tài, mèo bảo bối.

Cảm ơn diễn diễn bảo bối.

Cảm ơn winnie là chỉ đại trái cà chua bảo bối.

Cảm ơn tất cả các bảo bối dinh dưỡng, yêu các người. Nói thật.

Tôi cảm thấy tiêu tử tử cùng tiêu ca ca có thể viết được một trăm chương.

Chương 3

Trong phòng học, quạt đang quay, tiếng gió vù vù, mọi người đều nghỉ trưa ở đây, Tiết Nhượng cùng Phan Vĩ ngồi ở trong góc chơi bài, Trương Lam nằm chán, ngồi khoanh tay ở trên ghế của Phan Vĩ, nhìn hai người bọn họ.

Ném xuống lá bài cuối cùng, Phan Vĩ đuổi người một cái, chạm phải trán mắt của cô, cánh tay để xuống, xích lại gần cô, cười hỏi: "Đang nhìn Tiết Nhượng sao?"

"Đúng một nửa." Cô nói.

Phan Vĩ cười khẽ, tay chống trên bàn, nói: "Không ai dám thích Tiết Nhượng, cho dù thích, cũng ủng hộ công, cậu ta không thích nói chuyện yêu đương."

"A? Không nói chuyện yêu đương à?"

"Ừ."

Trương Lam: "Con trai không thích yêu đương thật không thú vị."

Phan Vĩ chỉ cúi đầu chơi điện thoại: "Như vậy không thú vị?"

Tiết Nhượng giống như là không nghe được bọn họ nói chuyện, người tựa lưng vào ghế ngồi, trong tai còn đeo tai nghe, tư thế lười biếng, chỉ lộ gò má, nhưng thực sự rất đẹp trai.

"Cũng không phải là không thú vị, giá trị nhan sắc cao, nhìn thôi cũng thấy no rồi." Trương Lam cười nói.

"Phì!" Phan Vĩ cười lên, đẩy đẩy Tiết Nhượng.

Cậu lười biếng nhìn bọn họ một cái, nằm xuống, cũng ngủ trưa.

Sau khi kết thúc giờ học buổi chiều, Trương Lam thu dọn cặp sách, tài xế riêng đang chờ ở bên ngoài, cô đuổi người một cái, xuống lầu, đi tới cửa,

phát hiện không ít tầm mắt của các bạn học đầu nhìn về phía cửa, Trương Lam chen qua đám người, liền thấy tài xế nhà cô lái chiếc xe Ferrari đang đậu ở cửa.

Chú Trần thấy cô tới, mở cửa xe.

Trương Lam: "Tại sao lại lái chiếc xe này tới?"

Chú Trần cười nói: "Ông chủ đem xe kia lái đi rồi, hôm nay có khách, trong gara chỉ còn lại chiếc xe này."

Trương Lam quét mắt nhìn chung quanh, ánh mắt của các bạn học rất phức tạp, có người còn cúi đầu nghị luận, Long Ngọc cũng đứng trong đám người đó, Trương Lam cắn răng: "Ai, như vậy không tốt, khoe của a, chú không thấy những ánh mắt của các bạn học sao? Sau này nếu không có xe thì gọi cho cháu, tự cháu ng ồi xe buýt về"

Chú Trần cười cười: "Được, lên xe đi."

Trương Lam đeo túi sách, tiến vào trong xe, chú Trần khởi động xe, chiếc Ferrari khởi động bắt đầu đi ra ngoài, cách xa cổng trường, cũng cách xa những ánh mắt kia.

Lúc trước ở Thanh Diệp, loại xe như thế rất đời bình thường, nhưng ở trường học mới hiển nhiên quá đặc biệt.

...

Phan Vĩ căn que của chiếc kẹo, chỉ vào đuôi xe đằng xa.

"Tiết Nhượng, cậu thấy không, cậu ng ồi cùng bàn với một đại tiểu thư nha."

Tiết Nhượng một tay cầm túi sách, đi đến cầu vượt, không lên tiếng, Phan Vĩ đuổi theo: " Con mẹ nó, vậy mà cậu cũng không ngạc nhiên, nghe nói cô ấy từ Thanh Diệp tới, bên kia toàn là người có tiền, chắc chắn."

Xuống cầu vượt.

Tiết Nhượng từ trong túi lấy ra hai đồng tiền xu, lên xe.

Phan Vĩ chen lấn đi vào, hăm mộ nói: "Người có tiền thật tốt, tớ thấy chiếc xe kia, đặc biệt muốn ng ồi một lần."

Tiết Nhượng sau khi lên xe liền dập thuốc, nữ sinh chung quanh thấy cậu đi lên, theo bản năng hít vào một hơi.

Phan Vĩ nhìn phía dưới một cái, hắc hắc hai tiếng, "Bạn học nữ rất nhiều nha."

Đáng tiếc cũng chỉ nhìn Tiết Nhượng.

...

Ferrari tiến vào gara, Trương Lam xuống xe, đi vào trong phòng, vừa vào cửa, liền đem túi sách ném lên sofa, dì Lưu bưng hoa quả ra: "Đã về ồi?"

Trương Lam: "Vâng."

Sau đó ng ồi lên sofa, hỏi: "Mẹ cháu đâu?"

"Ở đây!" Trì Bình từ trên lầu đi xuống, mặc sườn xám, đi đến bên cạnh Trương Lam, ng ồi xuống, ôm lấy bả vai cô: "Tiểu bảo bối, hôm nay ở trường học thế nào?"

Trương Lam liếc một cái: "Không có ai chơi với con."

Trì bình: "Đi học cũng không phải là cho con chơi đùa, nghe nói đó là lớp chọn, bên trong đều là học sinh có thành tích xuất sắc, con ở cùng họ, có thể thấy được đọc sách là một niềm vui."

Trương Lam: "Nga."

Trương Lam uống một ngụm nước lớn, nói: "Thật ra thì trường học mới cũng không hẳn là rất nhàm chán."

Trì bình: "Đều là không phải để con đi chơi đùa, lên lớp học thật tốt."

Trương Lam: "Nga."

Đêm nay, Trương Trọng Dịch không về có lẽ bận rộn công việc.

Trương Lam cũng không làm bài tập, trở lại trong phòng, chơi game, đến rạng sáng mới đi ngủ.

Cô không thích học tập tựa như chính là trời sinh, chơi trò chơi hay làm gì cũng có tinh lực hơn học hành.

Cô không chịu để cho Trần thúc đưa, tự bản thân đi xe buýt, nhưng nhà cô ở nơi này thật sự không dễ đi, xe buýt còn phải chuyển trạm, cô cất trong túi mấy đồng tiền xu, sắp sửa xuống xe, đi qua ba trạm, lúc này mới thấy không ít bạn học đang ở bến xe, Trương Lam rất ít ngồi xe buýt, bất quá thấy nhiều bạn học đang chờ xe như vậy, ngược lại là thật vui vẻ.

Bởi vì tối hôm qua ngủ không ngon, cô gấp một cái, lười biếng dựa vào cặp sách trước mặt bạn học kia, cận thận tranh thủ chống đỡ một chút.

Kết quả bạn học kia đột nhiên giống như nhìn thấy gì, ngay sau đó trong đám người có một chút xôn xao, rồi rít nhón chân lên cao nhìn về phía trước, Trương Lam cũng ngẩng đầu theo, nhìn một cái mắt cô liền sáng lên.

Tiết Nhượng!

Tiết Nhượng tay đút ở trong túi, vẫn đeo tai nghe, nhưng mà hôm nay cậu mặc một chiếc áo T-shirt màu đen cùng quần jean, trên vai khoác một chiếc ba lô, mới buổi sáng, thấy một mỹ thiếu niên như vậy, tinh thần mọi người cũng chấn động một cái, Trương Lam có thể nghe được tiếng nuốt nước miếng của các nữ sinh, cô đứng xếp hàng, muốn đi đến, nhưng lúc này xe tới.

Mọi người cũng nới đuôi lên xe.

Trương Lam kêu một tiếng: "Tiết Nhượng!"

Cũng hướng cậu vẫy tay, Tiết Nhượng không nhìn cô, cùng Phan Vĩ đứng một bên, cúi đầu nói chuyện, Phan Vĩ ngược lại thấy Trương Lam, cậu ta trợn to hai mắt: "Tớ làm sao lại thấy Trương đại tiểu thư? Tớ nhìn lầm rồi sao?"

Trương Lam chạy đến bên cạnh, cười vỗ vỗ bả vai cậu ta: "Cậu không có nhìn lầm, là tớ."

Phan Vĩ nhìn cô, ánh mắt phức tạp di chuyển một cái, nói: "Xe Ferrari nhà cậu đâu?"

Trương Lam mỉm cười: "Ở trong gara a, quá rêu rao, tớ là ng ồi xe buýt đến đây a."

Phan vĩ: "Thật là không khoa trương."

Tiết Nhượng không phản ứng, vượt qua bọn họ lên xe, đi qua còn mang một chút mùi thuốc lá, Trương Lam chen lên theo Phan Vĩ, một bên chen vào trong một bên hỏi: "Cậu ấy hút thuốc rất lợi hại à?"

Phan Vĩ cười xấu xa: "Cậu ấy là ai nha."

Gò má Trương Lam có chút nóng: "Cậu nói gì?"

"Ha ha, không tính là lợi hại, cậu ấy hôm nay ăn bữa sáng xong mới hút một điếu." Phan Vĩ vịn vào lan can sau lưng cô.

Trương Lam tựa vào lan can, ồmột tiếng, lại nhìn nam sinh đứng ở cạnh cửa.

Phan Vĩ cúi đầu cười: "Thật ra thì tớ cũng rất đẹp trai đi?"

Trương Lam nhìn cậu ta: "Tạm được đi, tề tề."

"Tiếng Quảng Đông?"

Trương Lam cười: "Đúng vậy."

Đến trạm kế tiếp, học sinh tới nhi ều hơn, bên cạnh trường Nhất Trung còn có một trường học, đầu đi cùng chuyến xe này, ở chỗ khác đầu chen thành cầu, Trương Lam cảm thấy hô hấp có chút khó, tuy đầu là học sinh, nhưng dù sao cũng là tiểu thư nhà giàu, cảm giác bộ ngực bị đè ép khó chịu, Phan Vĩ lúc đầu cũng ở phía sau cô, hiện tại không biết đi nơi nào.

Đây chính là ng ồi xe buýt?

Cô ngược đầu nhìn sang, chỉ thấy đỉnh đầu Tiết Nhượng, chung quanh cậu đầu là nữ sinh, trong xe cũng không ít người mặc áo đen, nhưng vẫn rất dễ nhìn thấy cậu, những sợi tóc rơi trên gò má, ẩ ẩ như hiện, Trương Lam

thở ra một hơi, nắm chặt tay vịn, đồng thời đứng thẳng, những người làm ở công ty tài chính xuống rất nhiều, thoát cái thấy thoáng hơn.

Cô thở phào một cái, giữ vào tay vịn, một giây kế tiếp, xe lắc lư, cả người cô ngã về sau, bên tai còn nghe thấy tiếng thét chói tai.

Lúc Trương Lam ngã xuống trong đầu chỉ có một suy nghĩ đầu tiên chính là vận cứt chó, sau này cô sẽ không nghĩ xe buýt nữa!

Đoán trước sẽ ngã xuống nhưng không, một cánh tay ôm thắt lưng của cô, cô ngẩng đầu chống lại một đôi tròng mắt đen nhánh, tựa như dải ngân hà vậy, cô thất thần trong chốc lát, Tiết Nhượng đẩy cô lên, đẩy tới chỗ lan can, nhàn nhạt nói: "Giữ cho tốt!"

Trương Lam ôm lấy lan can, nghiêng đầu cười, nhìn cậu: "Cám ơn."

Tiết Nhượng kéo tai nghe: "Thật phiền toái."

Phan Vĩ cũng ngã xuống một bên, cậu ta hướng Tiết Nhượng đưa tay: "Tiết Nhượng, kéo tớ một cái!"

Tiết Nhượng nhìn lướt qua cậu ta, cúi đầu dựa vào lan can Trương Lam đang vịn, lười biếng nói: "Là đàn ông thì phải mạnh mẽ!"

Phan vĩ nghiêng răng: "Mmp!"

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn lộ trình của bảo bối Nghiêu Nghiêu.

Cảm ơn những kiến thức của nhóm bảo bối chất dinh dưỡng.

Thích hãy thu tàng đi. Sờ một cái.

Chương 4-1

Đến bến xe gần cổng trường, Trương Lam mệt lả xuống xe buýt, trên trán còn đổ mồ hôi, cô cảm giác đầu phục trên người cũng bốc mùi.

Tiết Nhượng cùng Phan Vĩ sải bước đi ở phía trước, Trương Lam muốn cùng đi, nhưng chân bọn họ dài, cũng thấy cậu căn bản không có ý đợi cô.

Trương Lam cũng không vì thế mà thấy mất mặt.

Đi một đoạn đường, quần áo bị kéo, Trương Lam quay đầu nhìn lại, Long Ngọc cười híp mắt nhìn cô: "Chào buổi sáng."

Trương Lam: "Chào buổi sáng!"

Long Ngọc đi lên hai bước, đi tới bên người cô: "Tớ vừa mới thấy cậu cùng Tiết Nhượng cùng từ trên xe buýt xuống, cậu không ngửi xe riêng à?"

Trương Lam cười nói: "Ai bảo nhà xe hôm nay không rảnh, tớ liền ngửi xe buýt tới."

Long Ngọc gật đầu một cái: "Bất quá, tớ vẫn là lần đầu tiên thấy Tiết Nhượng chịu cho nữ sinh đứng bên cạnh cậu ấy, hơn nữa lúc cậu xuống xe, cậu ấy còn đỡ cậu nữa."

Trương Lam cười ha ha một tiếng: "Không phải, cậu ấy là đẩy tớ, cậu ấy chê tớ đi quá chậm."

"A?" Long Ngọc há to miệng, nhất thời cười lên, lúm đồng tiền rất đáng yêu.

Nhìn Long Ngọc trước mắt, Trương Lam sợ cô hỏi về chuyện hộp bánh bích quy hôm qua, cho nên liền đổi đề tài, cùng cô ấy nói đông nói tây, trong lúc tán gẫu, hai người đã tới phòng học, Long Ngọc vẫn kiên trì muốn đưa cô về lớp, bất quá lúc này Tiết Nhượng lại không ở bên trong.

Long Ngọc trong lòng mất mát quay trở về

Trương Lam đi vào lớp đem cặp sách nhét vào ngăn bàn, vừa ngồi xuống, Tề Thư liền xoay người lại, đem một cốc trà sữa đặt ở bên cạnh cô, cười nói: "Trà sữa của cậu."

Trương Lam hào hứng, đẩy cốc trà sữa: "Là trà sữa của cậu."

Tề Thư cười ha hả, cô ta cũng lấy cốc trà sữa trên bàn mình tới, hút một hơi, nói: "Tối sáng sớm mới đi mua, vào buổi sáng rất nhiều người thích uống vị này, tối mua cho cậu vị nguyên chất, cậu thử một chút."

"Được. Cảm ơn." Trương Lam cầm ống hút xuống uống một ngụm, vị sữa tràn đầy trong cổ họng: "Nha, cái này uống thật ngon!"

"Đúng không? Tối đã nói uống rất ngon mà." Tề Thư cũng rất vui vẻ, cười híp mắt.

"Nhường một chút!" Chung Miêu Miêu liếc nhìn Trương Lam, đẩy bả vai của Tề Thư, Tề Thư lùi ra sau, nhường chỗ, Chung Miêu Miêu đẩy đẩy mắt kính, chen vào, đem cặp sách cất xong liền nhìn Trương Lam, một lát sau, cô ta nắm lại tay của Tề Thư, nói: "Tối tối hôm qua còn có một đề chưa làm được, cậu giúp tớ xem lại một chút."

"Nga." Tề Thư xoay người lại.

Trương Lam hút một ngụm trà sữa, nhàm chán lật sách, mà Chung Miêu Miêu, một hồi lại liếc mắt nhìn cô, tần mắt bất mãn, đẩy mắt kính mấy lần, Trương Lam nhiều lần nhìn qua, vừa vặn bắt phải tần mắt cô ta nhìn cô không biết bao nhiêu lần, Trương Lam đem cốc trà sữa hết ném đi, cầm sách vỗ xuống sau lưng của Chung Miêu Miêu.

"Bạn học, cậu thẫn mẩn tớ sao! "

"Ai thẫn mẩn cậu!" Chung Miêu miêu liếc qua cô một cái.

"Vậy cậu nhìn lên tớ làm gì?" Trương Lam nhìn cô ta.

"Cậu có gì để cho tôi nhìn? Thành tích cậu đã không tốt lại còn kiêu ngạo! Người nào không biết còn tưởng cậu dùng tiền để vào lớp chúng ta!" Chung Miêu Miêu tức giận, nói xong vẫn còn tiếp tục gọi những bạn học khác: "Chỉ đâu hôm qua lúc tan học các cậu cũng nhìn thấy, cậu ta lên một chiếc xe thể thao, nhưng chúng ta tới trường là để học tập, không phải để

khoe mình giàu có, chúng ta đều dựa vào thành tích để đi lên, không như cậu, dùng tiền để vào đây còn đắc ý, cảm thấy nhà mình có tiền là tốt lắm đúng không!"

"Đừng nói như thế."

"Thật ra thì Miêu Miêu nói cũng đúng."

"Cậu ta còn đắc ý như thế."

Các bạn học thì thẫn to nhỏ liên hồi.

Trương Lam nắm sách: "Nhà tôi có tiền thì thế nào? Còn không cho tôi dùng tiền? Lớp nào mà không có học sinh kém chứ? Tôi liên đội sổ thì như thế nào? Cậu làm gì tôi?"

"A, tôi cũng không làm khó dễ cậu, nhưng cậu chớ động một chút lại kéo Tề Thư nói chuyện, chúng tôi cũng phải cố gắng học tập thật giỏi." Chung Miêu Miêu cười lạnh nói.

"Cậu là Tề Thư sao? Cậu có thể thay cậu ấy quyết định được sao?" Trương Lam nhìn về phía Tề Thư.

Tề Thư mặt đầy khó xử, kéo kéo tay Chung Miêu Miêu: "Thôi mà, đều là bạn học cả."

"Đúng vậy, đều là bạn học cả mà."

Chung Miêu Miêu cắn răng nói: "Tề Thư, chính cậu nói cho rõ ràng, cậu muốn đậu một trường đại học tốt, cậu cũng không thể cùng cậu ta ở chung một chỗ, tớ còn nghe cậu ta thường xuyên cùng một đám con ông cháu cha lẩn lộn chung một chỗ, cái người Tần Thiên là ai các cậu đều biết đi."

"Mẹ nó!" Trương Lam đứng lên, hung hăng đem sách vở trên bàn ném đi: "Không nghĩ tới cậu lại đi đầu tra tôi cẩn thận như thế?!"

"Như thế nào?" Chung Miêu Miêu nói lại.

"Như thế nào? Liên như vậy!" Vừa nói Trương Lam liền nắm lấy cổ áo Chung Miêu Miêu, đem cô ta từ trên ghế kéo lên, hai người bị đẩy ra, Trương Lam liền bị người ôm eo kéo về sau.

Cô nghiêng đầu, nhìn vào tròng mắt đen nhánh của Tiết Nhượng, Tiết Nhượng nhìn cô một cái, lại nhìn về phía Chung Miêu Miêu, giọng không kiên nhẫn nói: "Thành tích cậu thì tốt như thế nào? Vượt qua tôi?"

Chung Miêu Miêu hít một hơi, chỉ vào cậu: "Tiết Nhượng, cậu rất cuộc đứng về bên nào?"

"Tôi đứng với ai cậu không rõ sao?" Dáng vẻ cậu cao ngạo, giọng khinh miệt.

Chung Miêu Miêu giận đến cả người phát run, cô ta cùng Tiết Nhượng là bạn học sơ trung, cô ta nghiến răng: "Tiết Nhượng, cậu đừng bị làm hư!"

"A." Cậu phát ra một tiếng.

Một tiếng này làm cho Chung Miêu Miêu vô cùng khó chịu, bạn học chung quanh bởi vì do Tiết Nhượng mà đứng thành hàng, ai cũng im lặng, Chung Miêu Miêu nhìn những ánh mắt né tránh của bọn họ, giận đến mức đứng lên, chạy ra ngoài.

Trương Lam dựa vào trong ngực Tiết Nhượng, ánh mắt sáng lên.

Thật man a.

Cô thích.

Một giây kế tiếp, cô bị đẩy ra, lão đạo, Trương Lam cười kéo cậu lại, Tiết Nhượng né tránh, trở lại chỗ ngồi, từ dưới học bàn lấy ra một viên phấn màu đỏ, lại ở trên bàn vẽ một vạch phân cách.

Trương Lam: "..."

MMP*.

*Mụ bán phê (妈卖批): Phát âm là MA-MAI-PI, có thể viết thành từ viết tắt MMP.

Đây là một từ mắng chửi vùng Tứ Xuyên, mang theo tính vũ nhục rất nặng, dịch thô ra tiếng Việt là "Đ-Ỉ M-Ệ M-ÀY".

Cô cũng về chỗ của mình, chống đỡ đầu, nhìn người con trai bên cạnh.

Ngón tay cậu thật đẹp, vừa dài vừa thon, khớp xương rõ ràng, gò má cong cong rất đẹp trai, sống mũi rất cao.

"Này, vì sao cậu lại giúp tớ?" Cô cười hỏi.

Cậu tựa lưng vào ghế ng ồi, nghịch nghịch bút: "Bởi vì cậu đáng thương."

Trương Lam dùng bút chọc xuống tay cậu: "Cậu không thể nói cậu là thích tớ sao."

Cậu nghiêng đầu nhìn cô, nhẹ nhàng cười một tiếng, chân mày nhướng lên, có mấy phần không kiên chế được: "Thích cái đầu cậu."

Trương Lam xích lại gần, cười nói: "Đầu tớ cũng có thể yêu nha."

Cậu dùng sách đẩy đầu cô ra: "Học."

"Tiếng chuông còn chưa vang lên đâu." Trương Lam lấy sách của cậu ra, cậu chính là không để cho bị lấy mất, hai người nháo một h ấ, chuông vào học vang lên, Chung Miêu Miêu vội vã đi vào, lúc vào chỗ ng ồi, còn hung hăng trợn mắt nhìn Trương Lam một cái, Tề Thư đuổi theo Chung Miêu Miêu cũng trở lại, cô ta nhìn Trương Lam, cười với cô một cái, sau đó li ền ng ồi xuống.

Trương Lam đưa một mảnh giấy cho Tề Thư.

Tề Thư không trả lời.

Chương 4-2

Trương Lam đưa một mảnh giấy cho TềThư.

TềThư không trả lời.

Trương Lam nằm ở trên bàn, chạm vào sau lưng TềThư một cái, lại con mẹ nó bị Chung Miêu Miêu thấy được, liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó dời ghế của TềThư lên trước, làm cho Trương Lam không chạm tới cô ta.

Trong lòng Trương Lam có chút chua xót, thở dài.

Tiết Nhượng xuy một tiếng: "Ngu ngốc."

Trương Lam nghiêng đầu nhìn cậu, cậu tựa vào trên ghế, nghịch bút.

Trương Lam nói: "Buổi trưa mời cậu cùng Phan Vĩ ăn cơm."

Cậu không trả lời.

Cô chọc tay cậu: "Ăn cơm."

Tiết Nhượng lười biếng: "Không ăn cùng cậu."

"Đi mà! Buổi trưa ăn một mình rất nhàm chán." Cô nói, đến nơi này, cô đúng thật là cô đơn.

"Tớ nghe được, tiểu tử tử muốn mời chúng ta ăn cơm, Tiết Nhượng, cậu làm gì mà không đáp ứng!" Phan Vĩ thừa dịp thây đi ra ngoài, hướng về phía Tiết Nhượng rống lên.

Tiết Nhượng nhìn cậu ta một cái.

Phan Vĩ hừ hừ, nhìn về phía Trương Lam nói: "Buổi trưa, cậu mời chúng tớ đi ăn cơm."

Trương Lam cười lên: "Được."

Lại nhìn Tiết Nhượng một cái, Tiết Nhượng nhàn nhạt tựa lưng vào ghế ng ấ, không tiếp lời.

Ăn ở nhà hàng ở Phí thành mùi vị cũng không tệ lắm, ngày hôm qua Trương Lam đã thử qua, cô đến bên cạnh Tiết Nhượng, ng ấ xuống, cười híp mắt nhìn cậu, nói: "Chờ tới cuối tuần, tớ mời các cậu đi ăn ở bên ngoài."

Tiết Nhượng mặt không cảm xúc.

Phan Vĩ che mặt: "Làm sao lại không biết xấu hổ như thế."

Tiết Nhượng ghét bỏ nhìn cậu ta một cái.

Thẻ cơm của Trương Lam có không ít tiền, chờ Tiết Nhượng cùng Phan Vĩ lấy đồ ăn ngon xong, cô mới tính tiền, dì bán cơm cười cười trả thẻ lại cho cô, nói "Cậu nam sinh kia đã trả hết rồi."

"Ai?" Trương Lam bị dọa nhảy dựng lên.

Dì dùng cái muỗng chỉ chỉ cậu nam sinh mặc áo T-shirt màu đen như hạc đứng trong bày gà: "Cậu đẹp trai đứng ở đằng kia."

Trương Lam lặng lẽ thu tiền thẻ cơm, bụng thức ăn chạy tới, ng ấ xuống đối diện Tiết Nhượng: "Tớ mời khách chứ?"

Phan Vĩ ha ha cười: "Tiết Nhượng sẽ không để cho con gái mời."

Tiết Nhượng không nói một lời, gấp cơm nhét vào trong miệng, lại nhìn cô một cái, yên lặng từ trong khay của cô, gấp mấy miếng sườn của cô.

Trương Lam: "Đáng ghét."

Tiết Nhượng: "Im miệng!"

Phan Vĩ: "Đặc biệt ngon nha."

Trương Lam đỏ mặt, ph ồng má, nhìn chàng trai đối diện.

"Trương Lam!" Thanh âm khiếp đảm truyền đến.

Trương Lam quay đầu, lòng thẩn than một tiếng, cô nặn ra một nụ cười: "Hi!"

Long Ngọc mừng rỡ: "Không nghĩ lại thấy cậu ở đây."

Trương Lam: "Nhìn thấy tớ ở đây không phải rất bình thường sao? Đây là nhà ăn nha."

Ánh mắt Long Ngọc quét tới Tiết Nhượng, đỏ mặt, nói: "A, đúng vậy, nhà ăn, rất bình thường, cái đó, tớ có thể ngồi đây không?"

"..." MMP, tình địch ư.

Long Ngọc cúi đầu, mặt đỏ ửng mong đợi.

Mềm lòng.

"Ngồi đi." Trương Lam nói xong, muốn tát mình một bạt tai.

"Cảm ơn." Long Ngọc vui mừng, đi vòng qua, ngồi xuống bên cạnh Trương Lam.

Trương Lam theo bản năng nhìn Tiết Nhượng, cậu cúi đầu, không biết đeo tai nghe lúc nào, ung dung thong thả ăn cơm, rất lịch sự, cũng rất có giáo dưỡn, trên cổ tay còn đeo một chiếc đồng hồ màu đen càng nổi bật lên làn da trắng của cậu, cậu giơ tay lên lấy đồ uống, Trương Lam cướp đi trước mặt cậu, đem đồ uống của cậu lấy ra.

Bàn tay bắt hột, Tiết Nhượng ngẩng đầu, im lặng nhìn cô.

"Đưa đây." Ngón tay cậu ngoắc ngoắc.

Trương Lam đỏ mặt, nghiêng đầu, mẹ nó sắc đẹp động lòng người.

Chủ động đem đồ uống dâng lên.

Long Ngọc ở một bên nhìn, hâm mộ nói: "Quan hệ của các cậu thật tốt."

Phan Vĩ cười nói: "Ngồi cùng bàn, quan hệ có thể nào không tốt?"

Nói xong còn hướng Trương Lam nháy mắt mấy cái.

Long Ngọc càng mừng rỡ.

Cô ấy lấy điện thoại ra, nói với Trương Lam: "Chúng ta thêm wechat đi."

Trương Lam: "Wechat?"

"Đúng vậy!" Long Ngọc mở phần mềm, giờ đến trước mặt cô.

Trương Lam suy nghĩ, lại không tìm được lý do để từ chối.

Vì vậy, liền thêm bạn.

Cô hối hận, lại muốn tát mình một bạt tai, mẹ nó cô mềm lòng làm gì.

Ô.

Ai bảo cô ở trong trường Nhất Trung này một người bạn cũng không có.

【 Thế giới loạn như vậy giả bộ trong sáng cho ai nhìn. (3) 】

【 Tiểu tử tử: Tớ thật thê thảm, có một ngày sẽ bị sự mềm lòng này hại chết. 】

【 Tuệ Bảo: Chuyện gì vậy? Đại tiểu thư của chúng ta... 】

【 Linh Bảo: Là gì, cậu thế nào? 】

【 Tiểu tử tử: Tớ đối với tình địch có lòng tốt. 】

【 Tuệ Bảo: Tình địch?? 】

【 Linh Bảo:...Tình địch? Cậu thích ai? 】

【 Tiểu tử tử: Tớ nói, tớ bị Tiết Nhượng câu dẫn, các cậu mất trí nhớ sao? 】

【 Tuệ Bảo: Không coi là thật. 】

【 Linh Bảo: Tớ cũng không coi là thật. 】

【 Tiểu tử tử: Tớ muốn bóp chết hai người. 】

Điện thoại vang lên một tiếng.

【 Tiểu Ngọc: Hắc, Lam Lam. 】

【 Tiểu Ngọc: Lam Lam, cậu biết wechat của Tiết Nhượng không? 】

【 Tiểu tử tử: Tớ không biết. 】

【 Tiểu Ngọc: Ô, được rồi. 】

Cô nghiêng đầu, nhìn nam sinh đang tựa vào ghế chơi điện thoại di động.

"Tiết Nhượng, số wechat của cậu là gì?"

"123456789." Yên lặng hai giây, cậu nói.

Trương Lam: "..."

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn bảo bối stairwell.

Cảm ơn tất cả cho ta rút rút đây bảo bối cửa.

Tiết Nhượng: Tiểu tử tử chớ không tin, thật sự là 123456789.

Chương 5

"Cậu cho là cậu không nói tới liền không có được wechat của cậu sao? Tôi đi hỏi Phan Vĩ." Cô hừ một tiếng, nghiêng đầu hỏi Phan Vĩ: "Webchat của Tiết Nhượng là gì vậy?"

"123456789." Phan Vĩ nghiêng đầu cười nói.

Trương Lam cong cong đầu ngón tay, nghiêng rằng: "Cậu chắc chắn chứ?"

Phan Vĩ không khỏi nhìn cô một cái: "Chắc chắn nha."

"..."

Cô cảm thấy mình như đang bị đùa giỡn.

"Chắc." Tiết Nhượng ở cạnh bên cười nhạo một tiếng.

Trương Lam nhìn về phía Tiết Nhượng, tay cậu cầm bút, nhẹ nhàng gõ xuống bàn, nghiêng người tựa vào tường, thần sắc lơ đãng, Trương Lam trong lòng không tin mở ra phần mềm wechat, ở khung tìm kiếm gõ: 123456789.

Sau đó trên wechat nhảy ra vô số "123456789", nhưng là không thấy ai dùng tài khoản wechat như vậy.

"Cạch." Trương Lam đem điện thoại di động đặt lên bàn Tiết Nhượng: "Đâu? Căn bản không có tài khoản wechat nào dùng số 123456789."

Tiết Nhượng nhấc mi mắt, môi mỏng khẽ nhếch, bỏ vào miệng một miếng kẹo cao su, nhai, không đếm xỉa tới, cậu tựa tiêu phi tiêu* nhìn cô.

*Như cười như không.

Trương Lam lại đỏ mặt, cô nghiêm mặt, giọng mềm lại: "Nói đi mà, wechat của cậu là gì?"

Cậu chống đỡ đầu, thối bóng bóng, xuy một tiếng: "Cậu nói chuyện nũng

nụ như vậy làm gì?"

Trương Lam: "Ai nũng nịu."

"Cậu."

" Tiết Nhượng! "

" A a — " Đứng trước truyền đến tiếng cười lạnh của Chung Miêu Miêu, cô nghiêng đầu: "Tôi nói này, cậu bảo vệ cậu ta như vậy, là vì cậu ta đẹp sao? Nếu các cậu yêu sớm, tôi sẽ nói cho thầy giáo!"

" Ai yêu sớm chứ!!" Trương Lam tròn mắt nhìn tròn mắt nhìn Chung Miêu Miêu.

Chung Miêu Miêu cười nhạt: "Cậu, cậu cùng Tiết Nhượng! "

Trương Lam: "Nga, thêm bạn tốt trên wechat chính là yêu sớm? Chung Miêu Miêu, cậu đối với vấn đề yêu sớm có hiểu lầm gì đó đi nha!"

Chung Miêu Miêu hung hăng trừng cô.

Tiết Nhượng đang nhai kẹo cao su dừng một chút, giọng không kiên nhẫn: "Ồn ào chết! "

Sau đó, cậu vươn tay, cầm lấy điện thoại di động của Trương Lam, nhanh chóng ở bên trong nhập một chuỗi dãy số, thêm bạn tốt trên wechat, lại đem điện thoại di động ném về cho Trương Lam.

Trương Lam mở ra nhìn, một cái tên "XR" xuất hiện trong danh sách bạn bè của cô.

Cô nhấn vào.

Mặt đỏ bừng.

Mẹ nó.

Đúng là số 123456789.

【Tiểu tử tử: Ha ha! 】

Tiết Nhượng đang chơi trò chơi, một tin nhắn đột nhiên xuất hiện, cậu nhướn chân mày, nhìn cô một cái: " Có bệnh? "

Trương Lam nghiêng đầu nhìn một cái, cười ha hả: "Thử một chút xem có phải là cậu không."

Cậu lười để ý đến cô, cúi đầu tiếp tục chơi.

...

Ba tiết buổi chiều, Trương Lam đầu ngủ, lúc tỉnh lại, Phan Vĩ nói: " Thật may buổi chiều không có môn Anh, nếu có, cậu khẳng định toi r ồi."

Trương Lam cười hì hì: "Không sợ, cũng không có liên lụy đến các cậu."

Phan Vĩ thấp giọng hỏi: "Nói cho tớ biết, có phải cậu dùng tiền vào hay không?"

Trương Lam tròn mắt nhìn cậu ta, hồi lâu, cười một cái: "Cậu nói sao?"

"Chắc!" Phan Vĩ khoát tay.

Tiết Nhượng lấy ba lô ra, thu dọn sách vở: "Đi."

Phan Vĩ lập tức đuổi theo.

"Chờ tớ một chút, tớ cũng đi theo." Trương Lam kéo cặp sách, cũng vội vàng đuổi theo, vừa đi vừa hỏi: "Có bài tập không vậy? Một ít bài nào đó."

Phan Vĩ giễu cợt: "Giờ học cậu đâu không chịu học, còn đòi làm bài tập."

"Muốn làm nha, tớ sợ ngày mai bị thầy cô mắng." Trương Lam mặt dày nói.

Long Ngọc cũng từ lớp một đi ra, cô vừa nhìn thấy Trương Lam còn có Tiết Nhượng, vui vẻ chạy tới, ôm cánh tay Trương Lam: "Tớ và các cậu cùng đi."

"Ách, được." Trương Lam sợ hết hồn, Long Ngọc cười híp mắt, nhìn

người nam sinh đang đeo tai nghe trước mắt.

Trương Lam lúc này mới phát hiện, bạn học nhìn Tiết Nhượng thật là nhiều, chạm vai đi qua, đâm đầu vào, rồi rút che miệng, trong miệng còn kêu Tiết Nhượng.

Cậu mặc áo màu đen cùng với quần jean, thân hình gầy gò, đường nét rõ ràng, mi thanh mục tú, chính là cảnh đẹp thu hút người nha.

Cũng khó trách nhiều nữ sinh như vậy đều nhìn cậu, cậu cũng không nháy mắt.

Long Ngọc thấp giọng nói: "Năm nay giáo thảo* nhất định là Tiết Nhượng."

*Dùng để chỉ nam sinh đẹp trai nhất trong trường.

Trương Lam: "Bình chọn sao?"

Long Ngọc: "Còn không có đâu, bây giờ đang bỏ phiếu, phía trên còn có trường học BBS, tớ vừa mới chọn cậu ấy xong."

"Nga."

Long ngọc còn nói: "Tớ cùng với cậu ấy từng học chung trường, vẫn luôn thích thăm cậu ấy nha."

"Vậy cậu ấy có từng yêu đương hay không?" Trương Lam đột nhiên nghĩ đến điều này.

"Không có, bắt quá cậu ấy trước kia hay đi cùng với hoa khôi lớp tớ, quan hệ không tệ." Long Ngọc có chút phiền muộn nói.

"Tớ cũng cùng một lớp, nếu cậu ấy không cho tớ đến gần, tớ nghĩ chỉ cần cậu ấy cười với tớ một cái tớ cũng mãn nguyện."

Trương Lam liếc nhìn hoa khôi đó có hứng thú: "Hoa khôi của lớp? Đáng đáp ra sao nha? Có hay không học ở trường chúng ta? Thành tích tốt sao?"

"A cậu hỏi tớ nhiều như vậy, tớ làm sao trả lời?" Long Ngọc sưng sốt một

chút, nhìn Trương Lam, cô ấy nghi ngờ hỏi: "Không phải cậu thích cậu ấy chứ?"

Trương Lam cả kinh.

"Không có, không thích!" Mới quen biết chưa được mấy ngày, li ền nói thích cũng quá nhanh đi.

"Hù chết tở." Long Ngọc vỗ ngực một cái: "Cậu không thích li ền tốt, hoa khôi đó không thi vào trường chúng ta, hình như trong nhà cô ấy có việc, đã chuyển đến thành phố khác ở."

Trương Lam lặng lẽ thở phào một cái.

Không thi tới li ền tốt rồi.

Đến cửa trường học, Trương Lam liếc mắt li ền thấy xe hơi nhà mình đậu ở chỗ này.

Cô không biết làm sao, cùng Long Ngọc tạm biệt, lên xe, vừa lên vừa nói: "Chú Tr ần, sau này không cần tới đón cháu đâu, cháu ng ồi xe buýt trở về"

Chú Tr ần một bên chuyển tay lái một bên nhìn cô: "Xe buýt phải chen lấn."

Không chỉ chen, còn rất tắc lư.

Tiết Nhượng có thể ở đó nha.

Trương Lam vươn chân ra: "Mặc kệ, cháu muốn ng ồi xe buýt, chú nhìn trường học cũng không có ai lái xe tới đón, theo cháu mỗi ngày đi đi đón đón như vậy, ảnh hưởng không tốt."

Chú Tr ần cười một cái: "Về nhà cùng tiên sinh thương lượng một chút."

"Ba thương cháu như vậy, khẳng định sẽ nghe cháu." Cô hơi đắc ý nói.

Trương Trọng Cảnh quá bận rộn.

Vẫn chưa thấy ông về nhà.

Hôm nay ngay cả mẹ cũng không ở trong biệt thự, Trương Lam một mình

ng ồi trên bàn ăn cơm, ăn xong r ồi lên l ầu tắm, lau khô tóc li ền ngã xuống giường, cô lại ng ồi dậy.

Từ trong cặp sách lấy điện thoại di động ra.

Nhắn tin với Tiết Nhượng.

【 Tiểu tử tử: Bài tập hôm nay là gì vậy? 】

【 XR: Không biết. 】

【 Tiểu tử tử: Tiết Nhượng! 】

【 XR:Cậu không phải thích tôi chứ? 】

Tay run một cái, điện thoại di động rơi ở trên giường, Trương Lam sững sốt một chút, nhìn chăm chăm vào wechat, cô đỏ mặt, đứng lên dậm chân, ph ồng má.

Trên giường điện thoại di động lại nhanh chóng nhận được một tin nhắn.

Cô lập tức c ần lên, sau một giây, hơi nóng trên mặt cùng những rung động biến mất không còn một chút.

【 XR: Nếu như thích tôi, chỉ có thể kéo cậu vào danh sách đen. 】

Nếu như thích tôi, chỉ có thể kéo cậu vào danh sách đen.

Mặt Trương Lam như bị người khác tát cho một cái, nóng bừng, cô ng ồi v ề trên giường, cong chân, nhìn tin nhắn kia, một lát sau, cô cười lên.

Mẹ nó, ai thêm.

【 Tiểu tử tử: Cậu suy nghĩ nhiều quá r ồi, tớ không thích cậu, chỉ coi là anh em thôi. 】

【 XR: Ừ.】

【 XR: T ần Thiên kêu cậu ra ngoài. 】

【 Tiểu tử tử: T ần Thiên? Cậu biết cậu ấy? 】

【 XR: Anh họ. 】

【 Tiểu tử tử:... Vậy cậu chiếu cố tớ như thế, cũng là vì Tầٰn Thiên? 】

【 XR: Ừ. 】

Trương Lam ngã xuống giường.

Đèn lưu ly trên đầu tỏa ra ánh sáng, từng vòng, cô cho cô là đặc biệt.

Thật là tự mình đa tình.

Điện thoại di động lại vang lên, Trương Lam nhìn một cái, hai chữ "Tầٰn thiên" lóe lên.

Cô ho khan một cái, nghe máy.

Tầٰn thiên bên kia cười cười: "Đang làm gì vậy chứ? Đi ra ngoài."

"Tớ mới vừa nằm xuống." Trương Lam nói.

"Ra ngoài đi, rất lâu còn chưa gặp cậu."

"Không đi, thật là mệt."

"Mệt em gái cậu, trước kia còn cùng tớ chơi đến nửa đêm, bây giờ mới mấy giờ, ra ngoài đi, tớ lái xe tới đón cậu."

"Tầٰn Thiên."

"Ngoan, nhóm Tuệ Tuệ cũng ở đây."

Giọng nói giòn tan của Chu Tuệ ở đầu bên kia vang lên: "Tiểu tử tử, ra ngoài đi."

Đinh Tiểu Linh cũng hô theo: "Tiểu Tử tử, chúng tớ nhớ cậu lắm, ai nha, tớ hôm nay mới biết Tầٰn Thiên là em họ của Tiết Nhượng nha, cậu ta thật con mẹ nó soái!"

Trương Lam tâm vừa động, cô ngẩng dậy, giống như vô tình nói: "Được rồi,

các cậu c ầu tớ như vậy, tớ đi ngay đây."

"Được được, chờ cậu."

Cúp điện thoại, Trương Lam đứng dậy, nắm lấy phía dưới, nhìn mình trong gương, mấy ngày nay học ở trường mới, cô hàng ngày đều không trang điểm, lúc trước ở Thanh Diệp, cùng mấy người họ, mỗi ngày đều dùng những thủ đoạn bịp bợm, hút thuốc trang điểm các loại, tất cả đều chơi qua một lần.

Cô sờ cổ một cái, ngược mặt nhìn mình bên trong.

Xoay người kéo tủ quần áo, từ bên trong kéo ra một chiếc váy dây màu đen, mặc vào, lộ ra đôi chân thon dài, tự mình trang điểm, dán lông mi giả, lông mi lập tức dài ra một đoạn, cầm lấy túi sách, đem điện thoại di động bỏ vào, lại thay một đôi giày cao gót.

Nhìn về phía gương.

Trong gương là một cô gái, không có điểm nào giống một học sinh.

Giống như một cô thiếu nữ, loại cấm kỵ đó nha.

Điện thoại di động vang lên lần nữa.

Trương Lam cầm túi sách lên, kéo cửa ra, vội vã xuống lầu. Dì Lưu bụng đĩa trái cây từ phòng bếp đi ra, nhìn một cái, kinh ngạc: "Lam Lam, trẻ như vậy cháu còn đi đâu?"

"Dì Lưu, cháu đi ra ngoài một lát."

Cô nháy mắt một cái.

Dì Lưu: "Trời ạ, làm sao mặc như vậy chứ, khoác áo lên."

Trương Lam cười cười ở trước mặt bà xoay một vòng, hỏi: "Cháu đẹp không?"

"Cái này... " Dì Lưu không biết nói sao: "Cháu còn là học sinh, sao phải ăn mặc như vậy, muốn đem mình trở nên trưởng thành hơn sao, phải từ từ lớn lên chứ."

"Ha ha, cháu tối nay sẽ là phụ nữ!"

Trương Lam cười to, đạp giày cao gót chạy ra ngoài cửa.

Tần Thiên đi xe thể thao dừng ở cửa tiểu khu.

Trương Lam đi tới.

Cậu ta trong miệng còn ngậm điều thuốc, tro rơi xuống mặt đất.

Bàn tay cậu ta ở trên không trung sờ soạng một hồi, nói: "Làm sao lại ăn mặc như vậy?"

"Khó coi sao?" Trương Lam cười kéo kéo váy.

"Được, đẹp mắt, chính là rất thành thực, lên xe đi." Vừa nói cậu ta vừa mở cửa xe, Trương Lam khom người ngồi xuống.

Tác giả có lời muốn nói: Tiêu bảo bối cửa phải nhiều bình luận nhiều rót nước. Cải xanh mới có thể đáng đáp tốt.

Ta lần đầu tiên viết sân trường văn.

Cảm giác không quá trong sáng. Che mặt

Chương 6-1

Tần Thiên mở một cái ghế lô*.

*Ghế lô (ghế ngỗ thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngỗ) - - - - -

Nơi này lúc trước Trương Lam cũng thường xuyên đến, không hề giống với bầu không khí của trường học, quả nhiên vẫn bị ảnh hưởng của người khác, cô mấy ngày nay đều đặt tâm tư ở trên người Tiết Nhượng, cũng sắp quên đi lúc trước cô từng rất ham chơi.

Xe dừng lại, cô cầm lấy túi nhỏ, đi bên cạnh Tần Thiên, đến cửa KTV, chỉ thấy Tiết Nhượng đang cúi đầu đi ra ngoài, bên cạnh còn có Phan Vĩ đi theo.

Tần Thiên hỏi: "Phải đi sao?"

Tiết Nhượng gật đầu một cái, vẻ mặt lười biếng: "Ừ, tự chúng tôi ngỗ xe đi về là được."

Cậu chỉ nhìn lướt qua Trương Lam bên cạnh Tần Thiên, rất nhanh liền thu lại tầm mắt.

Phan Vĩ giống như nhận ra, nhìn chằm chằm Trương Lam, cô hít một hơi thật sâu, cười lấy túi sách đánh xuống bả vai cậu ta: "Không nhận ra tớ sao?"

"Trương Lam, ha ha, tớ biết mà, làm sao lại quen mắt như vậy chứ!"

Phan Vĩ rất là vui vẻ, đi đi lại lại quanh cô một vòng: "Người đẹp vì lụa nha, đúng không, Tiết Nhượng."

Tiết Nhượng từ trên nhìn xuống, khóe môi nhếch lên.

Không lên tiếng.

Trương Lam có chút cẩn trọng, thần động viên tinh thần của mình, sau đó

nhếch môi cười nói: " Sao không chơi nữa thêm chút? Học bá nhanh như vậy nữa đi sao?"

Tiết Nhượng khẽ cười một tiếng.

" Đúng vậy, phải đi, phải trở về làm bài tập."

Giọng miễn cưỡng, cố ý, tựa như đang nhắc nhở cô.

Trương Lam trừng cậu một cái.

"Các cậu cứ việc chơi." Cậu vượt qua bọn họ, mang Phan Vĩ rời đi.

Trương Lam đứng tại chỗ, nửa giây sau, liền khoác tay Tần Thiên cùng đi vào: "Đi thôi."

Tần Thiên liếc nhìn cô, cười một tiếng, vỗ vỗ tay cô, đi vào trong.

Những người ngồi trên ghế sofa đầu là bạn học ở Thanh Diệp, Trương Lam vừa đi vào liền bị Đinh Tiểu Linh cùng Chu Tuệ ôm lấy, hai người ôm cô kêu rên: "Con bà nó, tiểu tử tử cũng con mẹ nó thật lâu không gặp, một ngày không thấy như cách ba thu, chúng ta đã mấy trăm thu không gặp nhau nữa!"

Trương Lam bật cười: "A, như vậy sao không đến Nhất Trung tìm tớ?"

" Đó là khu vực của học thần nha, học tra như chúng ta nào dám đi chứ, tiểu tử tử còn không biết mình bây giờ ở trường học cao lớn bao nhiêu sao?" Đinh Tiểu Linh bóp bóp khuôn mặt nhỏ bé của Trương Lam.

Trương Lam liền mạng tránh thoát ma trảo của hai người họ, Tần Thiên ở một bên ngậm thuốc lá cười, hỏi: "Lam Lam, cậu ở trường học mới như thế nào?"

Nhắc tới đi đầu này lòng liền chua xót, nhất là vào buổi sáng còn bị Chung Miêu Miêu châm chọc như vậy, còn có thái độ không quan tâm của Tề Thư như vậy, Trương Lam cười, buông tay: "Tạm được đi, khá miễn cưỡng."

Tần Thiên nhìn cô: "Khả định không tốt hơn Thanh Diệp đi."

Thật sự là như thế, Trương Lam thả lỏng người ngồi vào trên ghế sofa,

mấy người thường hay chơi ở Thanh Diệp thò đầu ra chào hỏi với cô, cô lười biếng trở về, Đinh Tiểu Linh cùng Chu Tuệ đi theo cũng ngẩng xuống, giống như bạch tuộc ôm lấy cô, quan sát từ trên xuống dưới: "Cậu hôm nay mặc như vậy rất là cố ý nha."

"Cố ý chỗ nào?" Trương Lam nhú mày.

Đinh Tiểu Linh uống một ngụm đồ uống, lại đem ống hút để bên môi cô, cô cắn, hút một hơi, nước dưa hấu mát lạnh chảy xuống cổ họng, thật là sảng khoái.

Đinh Tiểu Linh nháy nháy mắt: "Thật hấp dẫn nha, eo nhỏ lả lướt, một tay có thể ôm."

Nói xong liếc nhìn eo của Trương Lam.

"Chắc chắn, tớ vừa mới thấy Tiết Nhượng, thật là một anh chàng đẹp trai." Chu Tuệ ôm mặt, nhớ tới sự kinh ngạc khi nãy, nước miếng chảy ròng.

"Đúng đúng đúng, thật là đẹp trai! Mẹ nó! Thật hâm mộ cậu cùng lớp với cậu ta!" Đinh Tiểu Linh nhất thời hứng thú, mắt lấp lánh.

"A, dáng dấp đẹp trai nhưng không thể ăn." Wechat của Trương Lam vang lên, liếc mắt.

"Không phải cậu nói muốn theo đuổi cậu ta sao?"

"Không làm nữa."

"Tại sao vậy?"

"Cậu cũng biết lời nói của Lam Lam là không thể tin, cậu ấy lần trước còn nói muốn theo đuổi Tần Thiên, nhưng cũng đâu có làm đâu."

Tần Thiên ở bên kia lắc xúc xắc ngừng đầu lên: "Đúng vậy, tớ vẫn chờ cậu đến, sao vẫn chưa vậy."

Trương Lam ném sang một miếng dưa hấu: "Ăn đi, dưa hấu còn không chặn nổi cái miệng của cậu."

Tần Thiên né tránh, cười cười cắn đũa thuốc nói: " Em họ tớ cùng chúng tớ không giống nhau, dĩ ưt cùng dưỡng đối với cậu ta yêu c ầu rất cao, mục tiêu là trường đại học Thanh Hoa, không được một chút sai l ần."

"Tại sao l ần trước cậu không nói Tiết Nhượng là em họ của cậu a?"

Tần Thiên: "Vừa mới biết."

"..." Trương Lam liếc một cái.

Tần Thiên cùng Tiết Nhượng quan hệ thế nào, ngược lại cô không hề tò mò.

Cô chơi một h ồi, hát mấy bài, tựa lưng vào ghế ng ồi xuất th ần.

Cái tên Tiết Nhượng.

Thật là âm h ần không tan.

Trong đ ầu cô, đ ầu là gương mặt của cậu.

Chắc.

Trúng độc.

Nhấn vào hình cậu trong khu vực bạn bè.

— — Mới thêm bạn bè được ba ngày — —

Chắc, cú đi.

Cô nhìn xuống bản thân, cũng may mới có ba ngày, cũng vậy thôi.

"Tiểu tử tử, hôm nay cậu có tâm sự gì vậy?" Đinh Tiểu Linh hát xong một bài, cũng cởi áo khoác nhỏ ra, bên trong mặc một chiếc thắt lưng gợi cảm.

Chu Tuệ uống một ngụm nước: "Đúng vậy, Lam Lam cậu hôm nay không có tâm trạng, có phải hay không ở trường học mới có người khi dễ cậu? Có cần chúng tớ đi đòi công đạo giúp cậu không?"

Nói đến Trương Lam liền lên tinh th ần: "Không có, những con mọt sách

kia nào dám khi dễ tớ."

Đêm nay, Trương Lam về trễ.

Ba mẹ cô cũng về trễ, lúc cô xuống xe Tàn Thiên, bị Trì Bình bắt gặp, sắc mặt bà không tốt lắm lắm: "Ba mẹ cho con đến Nhất Trung để con có thể học tập tốt hơn, sao bây giờ lại cùng bọn họ đi ra ngoài chơi?"

Bà vừa đi đến cửa biệt thự vừa nhìn, thấy xe của Tàn Thiên đã đi liền nói.

Tàn gia cùng Trương gia có mối quan hệ thân thiết, cũng vẫn cho là để bọn trẻ ở Thanh Diệp là được, nhưng là trước học kỳ trường Thanh Diệp có học sinh bởi vì ra ngoài chơi hút hít một số thứ, chuyện này dù đã bị ép xuống, nhưng vẫn bị các phụ huynh ở bên trong truyề ra, đối với Trương Lam mà nói đây chẳng qua là vấn đề nhỏ, cô chỉ cần không đụng chạm vào là được.

Nhưng ở đối với ba mẹ của cô đây là vấn đề lớn, nên mới vội vã đưa cô vào Nhất Trung trong Phí thành.

Mà bọn trẻ này, trình độ ham chơi so với đại nhân còn lợi hại hơn.

Trì Bình không thể không biết.

Trương Lam một không uống rượu hai không làm gì, vừa nghe bà nhắc tới cô cũng đau đầu, liền không phản ứng, Trương Trọng Cảnh sau khi thấy con gái lên lầu, lập tức phân phó chú Trần cùng dì Lưu, yêu cầu canh chừng nghiêm ngặt, sau này không cho phép cô đi ra ngoài vào buổi tối.

Những đi đầu này, Trương Lam cũng không biết, cô rất mệt, tắm xong liền trực tiếp nằm ở trên giường ngủ.

Chương 6-2

Trương Lam một không uống rượu hai không làm gì, vừa nghe bà nhắc tới cô cũng đau đầu, liền không phản ứng, Trương Trọng Cảnh sau khi thấy con gái lên lầu, lập tức phân phó chú Trầ cùng dì Lưu, yêu cầu canh trườg nghiêm ngặt, sau này không cho phép cô đi ra ngoài vào buổi tối.

Những đi ầu này, Trương Lam cũng không biết, cô rất mệt, tắm xong liền trực tiếp nằm ở trên giường ngủ.

Ngày tiếp theo.

Trương Lam mang theo vành mắt đen đi xuống lầu.

Trì Bình đưa cho cô miếng bánh mì đã quét mút hoa quả, sắc mặt hung dữ: "Mau lên, sau này không cho phép con ng ồi xe buýt, để cho lão Trầ đưa đi."

Trương Lam theo phản xạ muốn nói.

Nhưng lời vừa đến khóe môi liền nuốt trở lại, dựa vào cái gì vì Tiết Nhượng mà cô phải chen chúc trên xe buýt, lắ lư đã không nói còn nhiều người như vậy, vì vậy cô gật đầu một cái, uống sữa bò cùng ăn bánh mì, đem cặp sách cần lên cùng chú Trầ đi ra cửa.

Cô vừa lên xe liền tề liệt ng ồi ở chỗ kế bên tài xế, ngủ gật.

Buổi sáng là giờ cao điểm, Trương Lam ngáp, bên cạnh một chiếc xe buýt chậm rãi lái qua, cô hơi quay đầu, liền thấy Tiết Nhượng đứng ở trên, ánh mặt trời chiếu vào trên mặt cậu, cậu nhẹ nhàng dựa vào chiếc cột ở sau lưng, đeo tai nghe.

Thiếu niên da trắng tuấn mỹ, làm người khác chú ý.

Trương Lam chặc một tiếng, nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Xe cô tới trước, Trương Lam xuống xe, vừa đi đến đại sảnh vừa ngáp, lên tầng, ở cầu thang đụng phải Tề Thư, Trương Lam cười với cô ta.

Tề Thư vội vã đem tầm mắt dời đi chỗ khác, làm bộ không thấy cô, cùng Chung Miêu Miêu nói chuyện phiếm, nét mặt của cô ta như mình là người thắng cuộc, cô thu hồi nụ cười, vào phòng học.

Sau khi ngồi xuống, tổ trưởng đến thu bài tập.

Trương Lam khoát tay: "Tớ không có làm."

Tổ trưởng mặt đầy kinh sợ: "Cậu không làm?"

"Không có."

"Tiếng Anh cũng không?"

"Cũng không."

Tổ trưởng: "Cậu chết chắc rồi."

Tiết Nhượng kéo ghế ra ngồi xuống: "Cái gì chết chắc?"

Trương Lam nhìn cậu, cố ý dựa vào đường phân tuyến nhân nhạ kia, ánh mắt cảnh cáo của cậu quét tới, cô cười một tiếng, tiếp tục chạm vào.

Cậu dùng sách đánh xuống tay cô: "Không cho phép chạm."

"Tớ liên tục chạm đấy!" Trương Lam cố ý.

Cậu híp mắt, đem nộp bài tập, nói: "Không nghe lời, hừm?"

"Cậu là ai nha, tớ làm gì phải nghe lời cậu?"

Cậu dừng lại, giống như nghĩ đến điều gì, lười biếng cầm điện thoại từ trên bàn lên, mở wechat: "Xem ra cậu rất muốn biết tôi là ai..."

Trương Lam cứ như vậy lơ đãng nhìn cậu kéo cô vào danh sách đen.

Cô không nhịn được lại gằn.

"Tiết Nhượng!"

Cậu cười cười một cái: "Làm gì?"

Cậu cười lười biếng, đuôi mắt hẹp dài, ánh mắt giống như nhìn rõ hết thấy.

Lòng Trương Lam chột động.

Cậu vén mi mắt lên, thần sắc nhàn nhạt, tựa lưng vào ghế ngồi, đeo tai nghe, còn không quên nói: "Không có làm bài tập đi? Cậu khả năng hôm nay muốn phạt đứng."

Tiết một chính là tiết dạy của cô giáo Anh ngữ.

Cô giáo rất không thích Trương Lam, vừa vào cửa tầm mắt như lưỡi dao sắc bén, trực tiếp nhìn cô, sau đó xoay người, đem đề viết lên bảng, vừa nói: "Trương Lam đứng lên!"

Trương Lam mặt đầy không quan tâm đứng dậy.

"Cầm sách của em lên, đứng xuống dưới."

Trương Lam không lên tiếng, dưới ánh mắt cười lên đau khổ của các bạn học, cầm sách lên, xoay người đứng ở phía sau cửa, cô giáo Anh ngữ còn lãnh đạm nói: "A, tôi đã cùng mấy thầy cô bộ môn khác nói chuyện, bọn họ nói, em hôm nay vẫn đứng mới có thể nhớ lâu."

Cả lớp cười lên.

Chế giễu, cười nhạo, đều có.

Cô giáo Anh ngữ xoay người, nhìn bọn họ một cái, lại lần nữa đem tầm mắt rơi trên mặt Trương Lam: "Cả lớp, chỉ có em không làm bài tập, hơn nữa môn học nào em cũng không làm, thái độ của em bây giờ là gì?"

"Thối quen."

"Cái gì?"

Trương Lam cười khế: "Thối quen!"

"Loảng xoảng!" Sách vở bị cô giáo Tiếng Anh hung hãn ném lên bàn, cô chỉ vào Trương Lam: "Tôi đi dạy đã nhiều năm vẫn chưa khi nào gặp một"

học sinh như em."

Nhìn về mặt không quan tâm của cô, cô giáo Anh ngữ không nhịn được lại cầm quyển sách vỗ lên bàn, hung hãn nói: "Em đừng ép tôi phải tìm phụ huynh tới, em đi ra ngoài đứng!"

Trương Lam: "..."

Dưới ánh mắt của cả lớp, cô xoay người, đi ra bên ngoài.

Tầng này có ba lớp, lớp một, lớp hai, lớp ba, trên hành lang yên lặng, chỉ có một mình cô đứng bên ngoài, một số thầy cô thấy được, về mặt đầy kinh ngạc.

Ở đây đều là những học sinh đứng đầu, cho tới bây giờ chưa bao giờ có ai đứng bên ngoài như vậy.

Lúc Trương Lam bị cô giáo Tiếng Anh mắng đầu không xấu hổ, bây giờ bị mấy thầy cô đi ngang qua nhìn mặt có chút nóng lên, nhìn xuống bàn chân.

Chuông tan học vang lên, cô giáo Anh ngữ mang sách vở đi ra, nhìn cô một cái: "Cùng tôi đến phòng làm việc."

Trương Lam đá đá bàn chân có chút tê, đuổi theo.

Đi ngang qua cửa chính, đụng phải Tiết Nhượng cùng Phan Vĩ đi ra, Tiết Nhượng hơi cúi đầu, lười biếng tặc máy tai nghe.

Trương Lam từ bên người cậu đi qua, nói: "Đem tờ danh sách đen kéo ra."

Cậu: "Không."

"Cậu!"

Cậu híp mắt cười: "Cậu còn vượt qua đường phân cách?"

Trương Lam: "Cậu thật trẻ con!"

Phan Vĩ cười xấu xa: "Tiểu tử tử, cậu ta sợ cậu mang thai!"

"Ngu ngốc!"

Trương Lam nói xong những lời này, liền nghe được cô giáo Anh ngữ đang cùng thầy TềHoành nói: "Tôi nói hết rồi, chớ đem người nhét vào lớp chúng ta, thầy nhìn lại đi, tôi thật là tức chết mà, tại sao lại có nữ sinh búống bình như vậy!"

Thầy TềHoành vỗ vỗ bả vai của cô giáo: "Đừng nóng giận, thật sự không có biện pháp mà."

"Nghĩ cách đưa em ấy đến lớp bốn đi."

Tác giả có lời muốn nói: Tiêu ca ca: Mặc dù khó chọc, nhưng cũng không thể không làm gì.

Tiêu tỷ tỷ: Tớ bị mù rồi, cách xa cậu.

Tiêu ca ca:... Tác giả tôi muốn đổi vai chính.

Chương 7-1

Trương Lam ngoan ngoãn vào cửa, biết đi đầu cúi người: "Thầy giáo khỏe."
"Ừ."

Tên Hoàng gật đầu.

Cô giáo Anh ngữ liếc Trương Lam một cái, sau đó chỉ vào cô bên cạnh bàn: "Đứng!"

Trương Lam nghe lời đứng lên.

Cô giáo Tiếng Anh nắm bút, nhẹ nhàng ở trên bàn gỗ, một cái lại một cái, cũng không lên tiếng, những đồ vật trong phòng làm việc của thầy cũng bỗng dưng yên lặng.

Phòng làm việc liền chìm đắm trong không khí yên tĩnh như đang trực chờ để bùng nổ.

Cô giáo nhìn Trương Lam.

Cô khéo léo cúi đầu xuống.

Khuôn mặt của Trương Lam thật sự rất đẹp, Trương Trọng Cảnh vốn là một đại soái ca, tuổi đã hơn bốn mươi nhưng lại rất thành thực khôi ngô, Trương Lam cùng cha cô có ba phần giống, còn lại bảy phần giống mẹ cô, liền sinh ra cô thật xinh đẹp, làm người khác không nhìn được thấy ghen tỵ, cô giáo Anh ngữ thở dài, hỏi: "Em tại sao không làm bài tập?"

"Không biết làm bài tập như thế nào." Trương Lam có chút ủy khuất.

"Không biết thì sao không hỏi bạn học?" Cô giáo biết cô trong giờ học ở trốn đằng sau sách ngủ, nhiều lần muốn nổi giận, cuối cùng đổi chủ đề lại quên mất.

"Không có bạn học nào nói cho em." Trương Lam càng ủy khuất.

Cô giáo Anh ngữ sững sốt, cùng TềHoàng bên cạnh nhìn nhau một cái, TềHoàng đứng dậy, ho khan, ở bên tai cô giáo nói.

Cô giáo Anh ngữ mặt đầy sáng tỏ.

Cô giáo nói: "Trở về, đem bài tập chép mười lần, tan học nộp lên."

"Vâng." Trương Lam ngoan ngoãn cúi đầu.

Thái độ nhận sai rất tốt, vốn lửa giận tích lũy trong lòng đầu tiêu mất hơn nửa, cô giáo Anh ngữ khoát khoát tay: "Đi ra ngoài đi."

"Cảm ơn cô." Trương Lam đáp lời, xoay người rời đi, vừa ra ngoài cô liền thở phào, đuổi người một cái, lười biếng đi về lớp.

Trong giờ học, học sinh từ trên xuống dưới, đồng phục mùa hè màu trắng xanh ở trong gió tung bay, một bạn học chạy qua chạm vào người cô, sải bước đi nhanh, Trương Lam lên bậc thang cuối cùng, liền bị Long Ngọc ôm tay, cô sững sốt một chút, Long Ngọc nhú mày, khóc hu hu: "Tớ tối hôm qua nằm mơ."

"Mơ về cái gì?"

"Năm mơ thấy hoa khôi kia tới trường học chúng ta."

"Sau đó thì sao?"

"Oa — — cô ấy tới thật, ở lớp tớ, cậu nhìn xem."

Nhìn theo tay của Long Ngọc, cô thấy Tiết Nhượng dựa vào hành lang hai tay đút vào túi quần, gió nhẹ nhẹ phẩy, lay động sợi tóc của cậu, gương mặt tuấn tú như ẩn như hiện, sợi tóc lướt qua đường cong rõ ràng của chiếc cằm, sạch sẽ tốt đẹp, cũng không phải quá tốt, đứng bên cạnh còn có một nữ sinh thấp hơn cậu nửa cái đầu, trong tay cầm một cuốn sách, cùng cậu nói chuyện phiếm.

Cậu còn nghiêng đầu, tựa tiểu phi tiểu, trong mắt phảng phất ước muốn rộng lớn.

Tên ngọc Phan Vĩ đứng bên cạnh bọn họ, nói gì đó, tay hươ hươ.

Nữ sinh chung quanh mặt đầy hăm mộ, đối với nữ sinh kia nhìn chăm chú.

"Nghe nói cô ấy thi đạt hạng hai toàn thành phố, chỉ đứng sau Tiết Nhượng."

"Ai nha, không phải nhà cô ấy đã chuyển đi rồi sao? Tại sao lại quay về?"

"Không rời xa Tiết Nhượng?"

"Cũng có thể, thật hăm mộ cô ấy nha, bình thường Tiết Nhượng đâu không quan tâm đến người khác."

"Đúng vậy đúng vậy, là người đầu tiên đứng bên cạnh Tiết Nhượng."

"Ô Ô." Long Ngọc cắn tay áo, trong mắt tất cả đều là hăm mộ đổ kỵ.

Trương Lam nhìn bọn họ một hồi, nữ sinh kia tóc thật dài, trực tiếp bay tới đến trước mặt Tiết Nhượng, cậu một chút cũng không cũng không tức giận, giờ tay đem sợi tóc vén xuống.

Long Ngọc khóc tức tưởi: "Làm thế nào đây, tớ rất muốn làm bạn cậu ấy."

"Có cái gì tốt đâu." Trương Lam thu hồi tầm mắt, từ trong túi lấy ra hai chiếc kẹo que, bóc một chiếc bỏ vào trong miệng, ngoài ra còn để một chiếc trong tay Long Ngọc: "Cần lấy, nếu như cuộc sống không có vị ngọt, vậy thì ăn chút kẹo, rất nhanh liền ngọt."

Long Ngọc: "Cảm ơn cậu!"

"Ừ." Trương Lam ngậm kẹo que, hướng về phía lớp học đi.

"Trương Lam!" Khóe mắt Phan Vĩ đảo qua, nhìn thấy cô, lập tức hô.

Cô dừng bước, đứng ở phía sau cửa, nhìn sang, mày hơi nhíu: "Chuyện gì?"

Phan Vĩ cười hì hì nói: "Lại đây, tớ giới thiệu một chút."

Trương Lam chỉ nhìn Tiết Nhượng một cái, chép miệng, liếm kẹo: "Không cần, tớ không có hứng thú."

Vừa nói cô liền đi vào trong, nhưng cánh tay bị kéo lại, cô nghiêng đầu, Long Ngọc nước mắt lưng tròng nói: "Đi đi, mọi người quen biết một chút."

Trương Lam nhìn cô ấy từ trên xuống dưới, sau đó lấy kẹo que ra, cúi đầu hôn xuống trán Long Ngọc: "Tiểu bảo bối, chạy lên đây cậu ta có thể không nhìn thấy."

"A, cậu hôn tớ làm gì ——" Long Ngọc nhất thời đỏ mặt giờ tay lên xoa xoa giữa chân mày.

Trương Lam cười khế, đem cô ấy lôi vào: "Lại đây, bài tập Tiếng Anh là gì."

"A, bài tập Tiếng Anh?"

Long Ngọc mặt đỏ ửng mờ mịt.

Phan Vĩ nhìn cửa sau của phòng học, ngăn người một chút, nói: "Tớ mới vừa cảm giác Trương Lam thật là đẹp trai, Tiết Nhượng cậu thấy sao?"

Tiết Nhượng không lên tiếng, dựa vào lan can, chơi điện thoại di động.

Chu Di nhìn phía sau cửa của lớp ba, hỏi Phan Vĩ: "Cô ấy là ai?"

Phan Vĩ cười: "Bạn cùng bàn của Tiết Nhượng."

"A? Ng ẩ cùng bàn với con gái?"

Chu Di kinh ngạc, theo bản năng nhìn về phía Tiết Nhượng, Phan Vĩ cười ha ha: "Cũng không hẳn, chơi với cậu ấy cũng khá vui, đáng đáp cũng xinh đẹp."

Chu Di ngừng một lát, cười nói: "Là rất xinh đẹp, Tiết Nhượng, có phải hay không?"

Cô ta giống như vô tình hỏi.

Tiết Nhượng không phản ứng, cậu liếc nhìn điện thoại: "Vào học."

Lời nói vừa dứt, tiếng chuông liền vang lên, bạn học xung quanh người

nào về lớp này, Chu Di nắm sách, ngửa đầu nhìn Tiết Nhượng: "Vậy tớ về lớp trước."

Tiết Nhượng gật đầu một cái, cô ta chạy về lớp một, vừa vào lớp liền nghiêng đầu nhìn, Tiết Nhượng chân dài đã đi vào trong phòng học, vừa vịn đụng vào Long Ngọc, Long Ngọc đỏ mặt, hô: "Tiết Nhượng — —"

Tiết Nhượng trực tiếp đi qua, cậu kéo ghế ra ngồi xuống, nhìn người bên cạnh, Trương Lam nằm ở trên bàn, cầm bút làm bài tập, cậu cầm viên phấn ra, lại vẽ đường phân cách.

Chương 7-2

Tiết Nhượng trực tiếp đi qua, cậu kéo ghế ra ngồi xuống, nhìn người bên cạnh, Trương Lam nằm ở trên bàn, cầm bút làm bài tập, cậu cầm viên phấn ra, lại vẽ đường phân cách.

Trương Lam vốn đang hứng thú làm bài, phát hiện bên người có động tĩnh, nhìn cậu, rồi lại nhìn vạch.

"Ngây thơ." Nói xong cô tiếp tục làm.

Tiết Nhượng tựa lưng vào ghế ngồi, tay đặt lên bàn, thần sắc lơ đãng, như người không xương.

Lãnh đạm nói: "Đừng vượt qua."

Trương Lam nghiêng đầu, hướng cậu le lưỡi: "Ha ha!"

Cậu nhấc mí mắt, nhìn cô, đúng lúc cô vừa thu đầu lưỡi về, ngược lại thật là phẫn nộ.

Tiết này là giờ học vật lý.

Thầy TềHoành ôm sách vở tới, nhưng không lập tức giảng bài.

Ông nhìn về phía Trương Lam, chỉ thấy cô cúi đầu đang viết gì đó, TềHoành dùng đầu ngón chân cũng đoán được, khẳng định đang làm bài tập Tiếng Anh, ông rất là đau đầu, gọi: "Trương Lam"

Trương Lam theo phản xạ chuẩn bị ném bút đi, đem quyển bài tập nhét xuống ngăn bàn, sau đó đứng lên: "Thầy khỏe."

TềHoành chống bàn, nói: "Em xuống phía sau đứng đi, đứng thật tốt."

Trong lớp lại cười lên.

"Nga." Trương Lam cầm sách vở, đứng ở phía sau.

Những bạn học kia cười nghiêng đầu nhìn cô, nói thật, thường ngày giờ học của bọn họ rất buồn chán, nhưng từ khi Trương Lam tới, ngược lại lớp học có thêm một ít sức sống, nhất là những người đang cố gắng lên hạng, buông lỏng, dù sao cũng có Trương Lam đội sổ rồi.

Trương Lam lười biếng đá chân.

Tiết Nhượng đeo tai nghe nhìn cô.

Trương Lam hướng cậu: "Nhìn cái gì." Thần ngữ*.

*Ngôn ngữ bằng miệng, như một giọng mỉa mai.

Miệng cậu giật giật, nói với cô.

"Đồ ngốc!"

Trương Lam đọc hiểu, hướng cậu mắng.

Cậu cười, quay người lại.

TềHoành thấy những bạn học khác còn nhìn Trương Lam, vỗ bàn một cái, nói: "Mọi người yên lặng."

Những bạn học kia quay người lại, nhìn TềHoành, ông ho khan, nhìn bọn họ, hỏi: "Mặt sau bảng chính ghi bốn chữ gì?"

Có bạn học nghiêng đầu, lớn tiếng nói: "Bạn bè hòa thuận, yêu mến nhau."

"Đúng, bạn bè hòa thuận, tôi hy vọng các em cũng như thế, bạn học trong một lớp, cũng chỉ ngắn ngủi một năm, thời gian trôi qua rất nhanh, có thể ở chung một chỗ chính là duyên phận, cao nhĩ sau này sẽ phân ban, cao tam thi vào đại học, đến lúc đó chia tay có khi là chính là cả đời, bất kể thành tích tốt hay kém, đều cùng nhau học, cũng không ai so với người khác giỏi hơn, không ai so với người khác kém hơn, hy vọng các em có thể quý trọng thật tốt cuộc sống bây giờ, quý trọng tình cảm của các em."

Đột nhiên, TềHoành nói lời này.

Có ý ám chỉ, không ít bạn học nhìn Chung Miêu Miêu cùng TềThư, Chung Miêu Miêu đỏ mặt, lời nhắc nhở này của TềHoành rất rõ ràng.

Cô ta cúi thấp đầu xuống.

Dù sao ngày hôm qua cũng do cô ta gây gổ, khơi mào trước.

"Tốt lắm, lên lớp, ngoài ra, trước ngày quốc khánh nhà trường muốn tiến hành một lần thi khảo sát, các em cũng chuẩn bị một chút."

" A???" Trong lớp mọi người bắt đầu kêu rên.

TềHoành nhìn bọn họ, nói: "Chúng ta tiếp tục nội dung lần trước, đề ở trang thứ ba, nhìn một chút."

Trong phòng học, tiếng lật sách đồng thời vang lên.

Trương Lam cũng mở ra, đáng tiếc những công thức kia đối với cô mà nói, chúng biết cô, nhưng cô lại không biết chúng, mặt đầy mờ mịt, chính là đứng ở phía sau quả thật có tinh thần một chút.

Phan Vĩ không làm liễn nghiêng đầu nhìn cô, cổ vũ cô.

Trương Lam bị cậu ta chọc cười, không nhịn được cúi đầu xuống, bả vai run run.

Tiết Nhượng ngừng đầu nhìn cô cùng Phan Vĩ, Trương Lam lại hướng cậu le lưỡi.

Cậu cúi đầu cặm phấn viết, lại vẽ đường phân cách đậm hơn.

TềHoành thả phấn viết xuống, đột nhiên hô: " Trương Lam, đi lên giải bài này."

"A?" Trương Lam mờ mịt nhìn trên bục giảng.

" A cái gì? Đi lên, làm được bài này liễn cho em về chỗ ngồi."

Yên lặng.

TềHoành: "Đi lên đi."

" Thầy, hay là em vẫn đứng ở đây đi, thật sự rất tốt."

"Ha ha ha — —"

Trong lớp lại vang lên tiếng cười.

Chung Miêu Miêu không nhịn được châm chọc: "Thầy, cậu ta căn bản không biết làm!"

TềHoành lấy lại tinh thần: "...". Đi đầu này ông biết nói gì cho phải, ông có lòng để cô về chỗ, cô lại không có bản lĩnh kia, ông nói: "Vậy thì bạn học khác lên làm, sau này, lúc tan học liễn dạy Trương Lam một chút."

Các bạn học liễn cúi đầu xuống, tranh thủ né tránh tầm mắt của TềHoành, trước kia bọn họ từng cố gắng học tập, hôm nay cũng giả bộ câm điếc.

Đi đầu này ở trong mắt TềHoành, những học sinh này có chút đáng giận, không hề yêu mến bạn học.

Ông híp mắt, tầm mắt rơi vào người Tiết Nhượng đang lười biếng ngẩng ở chỗ cuối cùng của hàng thứ tư: "Vậy thì Tiết Nhượng lên đây đi."

Tiết Nhượng tháo tai nghe, chống đỡ đầu: "Thầy, em sẽ không làm."

TềHoành: "Thật sẽ không?"

Tiết Nhượng: "Sẽ không."

"Là sẽ vẫn không muốn Trương Lam trở lại chỗ ngồi."

"Cậu ấy nói muốn đứng, vậy thì hãy để cho cậu ấy đứng." Khóe mắt Tiết Nhượng liếc Trương Lam một cái, cậu môi cười.

"Tiết Nhượng!" Quyển sách trong tay Trương Lam ném tới.

Quyển sách mỏng rơi vào ngực Tiết Nhượng, bạn học trong lớp cười lên.

Tiết Nhượng đem quyển sách cầm lên, bỏ lên bàn đứng dậy, đi lên bục giảng, cầm phấn viết, còn chưa viết, cậu nghiêng đầu nhìn Trương Lam.

Nhẹ nhàng nhàn nhạt nói: "Được thôi!"

Trương Lam hướng cậu le đầu lưỡi, cậu câu môi cười, viết xuống, ở trên bảng ghi câu trả lời.

Sau đó, cậu ném phấn viết, nhìn về phía TềHoành: "Thầy cậu ấy có thể nghĩ xuống chưa?"

TềHoành gật đầu một cái, cười nói: "Có thể có thể!"

Tiết Nhượng đi xuống, hướng Trương Lam nhướng mày.

Trương Lam đỏ mặt, nhìn cuốn sách của cậu nói: "Cám ơn nha, tiểu ca ca!"

"Không cần khách khí, tiểu tỷ tỷ."

Hai người tâng bốc lẫn nhau.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu ca ca sẽ có lúc cậu động tâm a.

Tiết Nhượng: Vậy còn không mau viết???

Cải trắng: Xem ra tiểu ca ca rất gấp nha.

Chương 8

Buổi trưa ở nhà ăn ăn cơm, đặc biệt nóng, Trương Lam không có khẩu vị, ngược lại Long Ngọc ăn rất ngon, sau khi ăn cơm xong, Long Ngọc kéo cô đi dạo.

Trương Lam cự tuyệt: "Trời nóng như vậy, còn đi dạo? Trở về phòng học đi, tớ muốn ngủ trưa."

"Vậy mua một cốc trà sữa chứ? "

Tiệm trà sữa rất nhiều người, phải xếp hàng mua, mặt trời lại chiếu nắng, hàng càng xếp càng lộn xộn, đầu đi đến mái hiên đứng, cuối cùng hai bên tạo thành hình chữ bát.

Em gái bên cạnh Trương Lam bật cười, giống như không sợ chọc phải người khác.

Trương Lam suýt mấy lần bị chọc vào.

" Có phải là thật hay không vậy?" Em gái kia tiến lên hỏi người phía trước.

"Đương nhiên, nghe nói đánh thật lợi hại."

" Bởi vì sao vậy?"

" Không biết, hình như cùng người ngoài trường xung đột."

" Tiết Nhượng cũng sẽ đánh nhau sao?"

"Không biết, Tiết Nhượng cậu ấy thật là hư, bất quá thành tích của cậu ấy cũng vẫn tốt nha."

Trương Lam: "..."

Sau một lát, cô vỗ bả vai của nữ sinh kia, cô ta nghiêng đầu, vẻ mặt không vui: "Chuyện gì?"

"Mới vừa rồi cậu nói Tiết Nhượng đánh nhau?"

" Đúng vậy."

" Nga, cảm ơn."

Nữ sinh kia: "??"

Trương Lam từ trong hàng đi ra, Long Ngọc từ hàng bên cạnh thấy được, nháy nháy mắt với cô: "Cậu sao thế? A?"

Trương Lam khoát tay: " Không uống!"

Vừa nói, liền chạy tới lớp học, sau khi lên tầng, Trương Lam đẩy cửa ra, chỉ thấy Tiết Nhượng nằm ở trên bàn ngủ, Phan Vĩ xoa khóe môi, thở.

Trương Lam đi tới, ngẩng xồm người xuống, nhìn vào tầm mắt của Phan Vĩ: "Hủy dung?"

Phan Vĩ cười lên: "Tiểu tử tử, cho tớ thuốc đi."

" Được." Trương Lam đến ghế của mình, cầm bông gòn lên, thấm nước thuốc, tay nâng cằm Phan Vĩ, chấm vào vết thương: "Tại sao lại đánh nhau?"

" Tiết Nhượng bị khiêu khích."

"Các cậu đánh mấy người?"

"Tám."

Trương Lam nhíu mày: " Lợi hại nha, các cậu thắng hay là bọn họ thắng?"

" Đương nhiên là bọn tớ rồi, Tiết Nhượng một người đánh năm." Phan Vĩ hít mạnh một hơi, tầm mắt rơi vào môi của Trương Lam, rất đẹp, cậu muốn.

Trương Lam: "Cậu tại sao không nói với đối phương, đừng đánh mặt chứ."

Phan Vĩ: "Tớ tránh không kịp, bị một đám đánh xuống."

Trương Lam nhin không được bật cười: "Vậy Tiết Nhượng thì sao? Chẳng lẽ cũng bị hủy dung?"

"Cậu ta khá tốt, khéo mắt chỉ hơi trầy da."

Thật ra Phan Vĩ muốn ăn sủi cảo, vừa kết thúc giờ học liền kéo Tiết Nhượng ra trường, ai biết đến tiệm sủi cảo kia liền gặp mấy tên côn đồ, vì vậy một lời không hợp liền đánh.

Bên cạnh có tiếng nói chuyện, Tiết Nhượng bị tiếng ồn làm cho không ngủ được, chân mày nhẹ nhướn, ngẩng đầu lên, nhìn bên cạnh.

Chỉ thấy Trương Lam tựa vào trên bàn, trong tay cầm bông, vẽ mặt ôn nhu bôi thuốc cho Phan Vĩ, Phan Vĩ vẽ mặt mê muội, ngây ngô nhìn Trương Lam.

Cô đưa thuốc cho Phan Vĩ, nghiêng đầu nhìn về phía Tiết Nhượng, cậu đã tỉnh, đang chống đầu ngăn người nhìn bên này, khéo mắt hơi thâm, không tính là nghiêm trọng.

Long Ngọc xách trà sữa chạy vào, vừa nhìn thấy Tiết Nhượng, mặt đỏ ửng, cô ấy vội vàng đem trà sữa đặt trên bàn Tiết Nhượng: "Cho cậu, có phải cậu vừa đánh nhau không?"

Cô ấy hỏi rất nhẹ nhàng.

Tiết Nhượng mi mắt cũng không động, đối với trà sữa cũng không quan tâm.

Long Ngọc nghiêng đầu nhìn về phía Trương Lam, có chút ủy khuất, Trương Lam nhìn bông trong tay, trầm ngâm hai giây, sau đó đưa thuốc và bông cho Long Ngọc: "Bôi thuốc cho Tiết Nhượng đi!"

Tay Long Ngọc run lên: "A? Bôi, bôi thuốc?"

"Đúng vậy, cậu nhìn khéo mắt cậu ấy cũng bị thương."

"Tớ... tớ có thể không?"

"Có thể." Trương Lam vỗ vỗ bả vai cô ấy, lại đưa ghế, Long Ngọc do dự, nhìn về phía Tiết Nhượng, sau một lát, mới lấy hết dũng khí, đi tới, ngồi

xuống.

"Tớ... tớ giúp cậu bôi thuốc."

Tiết Nhượng mặt không cảm xúc, từng sợi tóc rơi trên trán, Long Ngọc thấy cậu như vậy, dũng khí từng chút một biến mất gần như không còn, nhưng lại không cam lòng.

Tiết Nhượng nhìn Trương Lam, sau đó lắc đầu, nằm xuống tiếp tục ngủ.

Long Ngọc cần bông cùng thuốc, mặt mờ mịt có chút bi thương.

Trương Lam uống trà sữa, nói: "Cậu ta không cần bôi cũng được! Đừng để ý!"

Long Ngọc mặt như đưa đám, để đầu xuống, tiến lên ôm lấy cổ Trương Lam: "Sau này tớ sẽ rất tiếc nuối."

"A? Tiếc nuối về cái gì?"

"Vì không có dũng khí cùng người mình thích tiếp xúc."

Trương Lam muốn nói, thật nhát gan.

Nhưng lại không muốn đả kích cô ấy.

Phan Vĩ ngẩng đầu lên, không nhịn được cười nói: "Tiết Nhượng cậu ấy vốn không có hứng thú đối với những thứ này, cậu có dũng khí đi nữa thì cũng như nhau thôi."

Sau khi Long Ngọc rời đi, Trương Lam trò chuyện cùng Phan Vĩ một hồi, mới lười biếng đi về chỗ ngủ, Tiết Nhượng còn nằm, chắc là ngủ say, mái tóc cậu đen nhánh, có vài cọng đâm vào da, ở dưới cổ áo kia là một mảnh da rất trắng, Trương Lam nhìn chằm chằm đến xuất thần, đột nhiên, đầu cậu chuyển động.

Trương Lam vội vàng xoay người, nhưng bởi vì quá vội, liền bị sắc trà sữa, cô che miệng, nghiêng đầu nhìn cậu.

Nhìn vào ánh mắt đen nhánh của cậu.

Phần ứ đọng ở khóe mắt cậu nhìn gần thật sự lớn, Trương Lam toét miệng cười: "Tớ đi kêu Chu Di đến bơi thuốc cho cậu nha? Cậu nhìn khóe mắt lại thành như vậy."

Tiết Nhượng khóe môi hạ xuống: "Vậy tại sao không bơi giúp tôi? Dù sao cũng giúp đỡ người khác chứ."

"A?" Tim Trương Lam đập nhanh.

Cậu xích lại gần, nhìn chăm chăm cô: "Có phải hay không sợ tôi biết cậu thích tôi?"

Trương Lam ngơ ngác nhưng tai lại đỏ lên.

Tại sao tâm tư nhỏ này của cô, cậu cũng có thể nhìn thấu.

"Ai thích cậu nha, cậu đừng có tự mình đa tình!" Cô kiên định nói.

Cậu nhướn mi: "Ừ, hy vọng thế."

"Tớ giúp cậu bơi, không nghĩ tới cậu lại muốn thế." Trương Lam không đếm xỉa đến, đem trà sữa để xuống, lấy bông, kéo tay Tiết Nhượng qua.

Cổ tay cậu thật mát, tay cô lại nóng lên.

Chạm tay nhau, Trương Lam cảm thấy có một dòng điện như chạy qua, gò má cô đỏ lên, cô cố gắng kìm nén, giơ bông lên, đưa đến khóe mắt cậu.

Tiết Nhượng bình tĩnh nói: " Khẩn trương sao?"

" Cái gì?"

"Cậu ngay cả thuốc còn chưa lấy."

Trương Lam lòng run một cái, nhìn bông gòn: "Không sao, khử trùng trước."

Tiết Nhượng giấu cợt: "Đầu chưa có gì, làm sao khử trùng?"

"Vậy cậu có muốn bơi thuốc nữa không?"

Tiết Nhượng: "Muốn."

"Vậy cậu nói nhằm nhẽ làm gì?"

"Không phải chính cậu xen vào việc người khác sao?"

Trương Lam điên rồ, cầm lấy tay Tiết Nhượng cắn xuống, cổ tay cậu rất trắng, hơn nữa cũng rất đẹp, Tiết Nhượng không nghĩ tới cô sẽ làm thế, tay chợt rút lại, Trương Lam lão đạo, ngã lên người cậu.

Trên người cậu mang theo mùi thuốc lá, còn có một chút vị bạc hà.

Mùi vị thơm mát, dễ chịu.

Trương Lam chỉ cảm thấy từ đầu đến chân nóng như nước sôi ở 100 độ.

Tiết Nhượng đang giữ tay cô, làm cho hai người càng thêm gần, khuôn ngực mềm mại của thiếu nữ dán chặt vào người cậu.

Bên tai cậu đỏ bừng, một giây kế tiếp, cậu nắm tay cô, đem cô đẩy về trước, Trương Lam ngẩn ngay ngắn, trong đầu tất cả đều mờ hồ.

Nửa giây sau, cô chỉ vào bàn: "Cậu vẽ vạch đi!"

Tiết Nhượng nhìn chằm chằm vào đôi mắt như holly của cô, hồi lâu, lấy một viên phấn màu hồng ra, vẽ lên bàn.

"Ngây thơ." Cô lầm bầm.

Tiết Nhượng xoa xoa lỗ tai, đem phấn còn trong tay ném đi.

Phan Vĩ lại gần, hỏi: "Các cậu mới vừa rồ, là liếc mắt đưa tình sao?"

Gò má Trương Lam lại lần nữa nóng lên.

Tiết Nhượng lạnh nhạt nhìn lướt qua.

Phan Vĩ ngược ngừng cười: "Thật ra thì, tớ thấy các cậu không thích hợp."

"Trương Lam cùng tớ khá phù hợp."

Oa oa oa — — một đàn quạ đen bay qua đầu cô.

Chuyện cười này một chút cũng không buồn cười.

...

Lúc đầu thỉnh thoảng Trương Lam cùng Tiết Nhượng và Phan Vĩ cùng đi ăn cơm.

Nhưng sau khi hoa khôi cũ Chu Di đến, mỗi lần tan học, đầu là đi ra ngoài, hai nam một nữ luôn đi cùng nhau, Tiết Nhượng tay đút trong túi, Chu Di ngẩng đầu, mặt đầy hồn nhiên cùng cậu nói chuyện phiếm.

Thêm cả tên ngọc Phan Vĩ, thành ba người cùng đi.

Long Ngọc thường chạy đến tìm Trương Lam, bây giờ cô ở trong trường học này, chỉ có duy nhất một người bạn.

Mặc dù mục đích của Long Ngọc không tốt, nhưng không sao, dù gì cũng là một nữ sinh đáng yêu.

Ba ngày sau, thi khảo sát.

Sau khi thi xong chính nghỉ Quốc Khánh tám ngày.

Thi, cô nhất định thi không tốt đi.

Dù sao cũng phải cần một ít tài liệu.

Môn thi đầu tiên chính là ngữ văn.

Người dạy văn cho bọn họ là một cô giáo tóc hoa râm, nói chuyện chậm rãi, giảng bài cũng rất chậm, không thể nào nói to hơn, cũng rất ôn hòa, khi dạy đầu để cho học sinh tự giác.

Trương Lam mỗi lần vào giờ học của cô giáo, đầu hết sức cố gắng, kiên trì được hai giây, nghiêm túc nghe giảng một chút, nhưng cuối cùng cũng bị giọng nói ôn hòa của cô giáo hạ gục.

Nên cô ngủ.

Bất quá đối với các công thức biến thái của số học và vật lý, ngược lại môn ngữ văn cô vẫn có thể làm được, ít nhất cô cũng đoán được bảy phần tám phẩm.

Ngày thi.

Rất nhiều người khăn trương.

Ai cũng lo lắng.

Chuông vừa vang lên, Trương Lam mới đứng dậy, chuẩn bị rót nước uống.

Tiết Nhượng chống đầu, nhàn nhạt nhìn cô: "Cậu rất khăn trương?"

Trương Lam: "Nói nhảm! Cậu không khăn trương sao?"

"Không."

"Không muốn nói chuyện với cậu." Trương Lam liếc một cái, cầm ly nước đi ra ngoài, trở lại ngồi xuống, trấn định, nhìn bên bàn Tiết Nhượng.

Một chiếc gọt bút chì, một chiếc gôm tẩy, một tờ nháp trắng. Sạch sẽ. Đơn giản.

Mà cô thì — —

Ba bốn chiếc bút chì, mấy cục tẩy, một tập nháp.

"Này." Cô chọc vai cậu.

"Ừ?" Cậu nghiêng đầu.

Ánh mắt cậu rất đẹp.

Cô ngăn người hai giây.

Nói: "Chút nữa lúc tớ không biết làm, tớ gõ xuống bàn, cậu cho tớ chép nha."

Cậu im lặng nhìn cô.

Cô hơi hoảng.

Hai giây sau, cậu cười khẽ: "Nếu không thì sao?"

Trương Lam liếc một cái: "Vậy thì khỏi cần."

Tác giả có lời muốn nói: Cuối cùng có một ngày, cậu sẽ phải cầu xin tiểu tử
tỷ! Đánh cược một cây kẹo cay!!

Tiết Nhượng: Tôi đánh cược hai cây.

Chương 9-1

Bài thi môn ngữ văn đối với Trương Lam mà nói khá tốt, khoảng tám bảy tám điểm.

Mặc dù cô không có nhiều hứng thú với môn văn, nhưng không làm khó cô như những môn khác.

Thi xong môn văn, cô buông lỏng đôi chút.

Đến khi thi môn Tiếng Anh, cô chỉ muốn khóc, phần nghe cô không đi đến được câu nào, đến phần viết thì càng không phải nói, cô liền lấy giấy nháp trong tay ra bắt thăm, đầu dựa vào may mắn, lúc cô hết sức vui đầu vào làm, bên cạnh truyền tới một tiếng cười giấu cợt, cô nghiêng đầu, Tiết Nhượng dùng bút đánh xuống mũi cô: "Nhìn cái gì, tiếp tục làm."

Trương Lam ngẩng đầu người cạnh thi, trầm giọng nói: "Cậu thực sự không cho tớ chép sao?"

Tiết Nhượng nghịch bút trong tay, vòng hai vòng: "Cậu không hiểu có thể hỏi tôi, nhưng nếu chép bài, không được."

"A a, cậu giỏi lắm." Trương Lam trừng cậu, cầm bút lên, tiếp tục vui đầu viết, mấy tờ nháp bên cạnh cô bị xé nhỏ, nhưng cô cũng không biết phải làm sao tiếp, chẳng lẽ viết A B C D? — — Mấy chữ mẫu này, cô thò tay ra lấy một cái, mở ra, sau đó liền viết.

Thật là thần kì.

Tiết Nhượng chống đầu, nhìn một hồi, môi hơi giật, cúi đầu, tiếp tục làm bài.

Trương Lam nắm tóc có chút mệt, lại không nhìn được quay đầu, nhìn Tiết Nhượng.

Cậu cúi đầu, viết rất nhanh, cậu viết từng chữ, rất lưu loát, một chút cũng không giống cô, hơn nữa tờ nháp của cậu cũng rất sạch sẽ, không giống cô viết ngổn ngang, chuyên chú nhìn gò má của cậu, Trương Lam chống đầu,

nhìn một hồi lâu.

Chỉ thấy cánh tay cậu đè xuống một góc của bài thi.

Mắt cô sáng lên, lập tức lại gần, ngừng thở, nhìn hai câu đáp án.

Cô cố gắng đè nén cảm giác hưng phấn xuống, cầm bút lên.

Liếc hai câu đáp án kia, viết lên bài thi của mình.

Tiết Nhượng dừng bút một chút, hơi nghiêng đầu, liếc cánh tay của mình, hơi thở của cô mới vừa rảnh thỗi ở trên, có chút nóng, cậu giật giật cánh tay.

Lại nhìn cô, chỉ thấy cô đang dùng cục tẩy xóa bài làm.

Cậu nhìn lại, thấy lộ mất hai câu đáp án.

Cậu nhẹ nhàng chặc một tiếng.

Quay trở lại bài thi, tiếp tục làm.

Cứ như vậy, Trương Lam nhìn vào trong bài của cậu, tranh thủ nhìn mấy câu, Tiết Nhượng đổi bài khác, cô vẫn nhìn trộm.

Cuối cùng, Tiết Nhượng chống đầu, muốn gấp bài thi.

Đầu cô đến gần, cậu dừng tay lại, buông bài thi xuống ——

Trương Lam còn nhìn thêm một câu.

Vậy nên Tiết Nhượng gấp bài thi đặc biệt chậm, trước kia đầu là cậu nộp bài đầu tiên, cuối cùng khi nộp bài thi lên, thầy TềHoành nhìn xuống, hỏi Tiết Nhượng: "Bài thi rất khó sao?"

Tiết Nhượng lắc đầu: "Không có, so với bài trước thì dễ hơn."

"Vậy sao em trễ như vậy mới đưa lên?" Ông có chút không hiểu.

Xoay người dừng lại bước chân, Tiết Nhượng đút tay vào túi, lười biếng nói: "Bởi vì không muốn bị nói quá phách lối."

TềHoành: "..."

Em vốn là đã rất phách lối rồi được không.

Lúc Tiết Nhượng từ trong ngăn kéo lấy ba lô ra, Trương Lam cũng vội vội vàng vàng nộp bài thi, TềHoành nhận bài, a một tiếng: "Làm được rất nhiều."

Trương Lam nở nụ cười rực rỡ: "Em mà!"

Lúc này bạn học trong lớp đầu đi về gần hết, còn một số người chưa nộp cũng do ngủ quên, Trương Lam mắt thấy Tiết Nhượng cùng Phan Vĩ đi ra ngoài.

Cô cất sách vở, cầm lấy cặp, chạy tới lan can, nhìn xuống.

Đúng lúc thấy hai người Tiết Nhượng và Phan Vĩ, bên cạnh còn có Chu Di.

Trương Lam vòng tay, hướng dưới lầu hô: "Tiết Nhượng! Cảm ơn cậu nha!"

Lập tức, người ở dưới dừng bước lại, nhìn lên.

Phan Vĩ vỗ xuống bả vai của cậu: "Tiểu tử tử đây, cô ấy sao lại cảm ơn cậu thế?"

Tiết Nhượng lãnh đạm nói: "Ngu ngốc đi!"

Giọng rất nhạt, Phan Vĩ không tin, cậu ta đùng Tiết Nhượng: "Các cậu mới vừa làm cái gì?"

Chu Di cũng ngẩng đầu nhìn Tiết Nhượng.

Không nhịn được nói: "Không phải vừa rồi thi sao?"

Phan Vĩ cười: "Vậy phải xem Tiết Nhượng có phải đang thi hay không."

Sắc mặt Chu Di nhất thời thay đổi: "Chẳng lẽ Tiết Nhượng, cậu giúp cậu ấy gian lận?"

Tiết Nhượng cúi đầu, liếc nhìn Chu Di, mày nhướn lên: "Cậu nói cái gì? Lời nói có thể nói lung tung sao?"

Nói xong, cậu xiết chặt ba lô, chân dài đi về phía trước, trực tiếp vượt qua hai người bọn họ, Phan Vĩ lẩm bẩm: "Tiết Nhượng sẽ không giúp người khác gian lận, cậu cũng thật là — — "

Cậu ta vội vàng đuổi kịp Tiết Nhượng.

Chu Di đứng tại chỗ mặt lúc trắng lúc xanh.

Trương Lam xuống tầng, xe đang đậu ở ngoài cửa trường.

Chú Trần nhìn thấy cô tới, mở cửa xe, Trương Lam cùng Long Ngọc tạm biệt, lên xe, mệt lả ngồi trên ghế.

Về đến nhà, hiếm khi thấy Trương Trọng Cảnh cùng Trì Bình đầu ở đây.

Hai người ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, Trương Trọng Cảnh khép tạp chí lại, hỏi: "Hôm nay thi như thế nào?"

Vừa nghĩ mình chép nhiều câu trả lời như vậy, vẫn là học thên, Trương Lam liếc đặc ý, cô ngồi xuống ăn một miếng dưa hấu, nói: "Cảm giác vượt quá trình độ!"

Ngón tay Trì Bình dừng lại trên điện thoại di động: "Lần này ít nhất có thể đạt yêu cầu không?"

Trương Lam suy nghĩ một chút: "Chắc có thể, cũng khá dễ."

Trì Bình cùng Trương Trọng Cảnh nhìn nhau, trong mắt hai người đều là ý cười, bà đi qua, ôm bả vai Trương Trọng Cảnh: "Ông xã, em đã nói rồi, bà không khí để học tập rất quan trọng, con gái chúng ta lại không ngoan, khi được giáo dục đảng hoàng, nhất định có thể giỏi lên."

"Cũng đúng, em nói có lý."

Trương Trọng Cảnh vừa nói, vừa nhìn về phía Trương Lam: "Lần này nếu thành tích đạt yêu cầu, cũng không thể quá kiêu ngạo, lần sau cố gắng đạt kết quả cao hơn."

Chương 9-2

Trương Trọng Cảnh vừa nói, vừa nhìn về phía Trương Lam: "Lần này nếu thành tích đạt yêu cầu, cũng không thể quá kiêu ngạo, lần sau cố gắng đạt kết quả cao hơn."

Trương Lam miễn cưỡng: "Vâng!"

Cô nghiêng đầu, nhả hạt dưa hầu ra, trong lòng vui mừng.

...

Học thêm mấy tiết, kì nghỉ Quốc Khánh dài hạn bắt đầu, Trương Trọng Cảnh vì khuyến khích con gái lần này thi không tệ, cho cô một vé máy bay, để cho cô cùng Đinh Tiểu Linh và Chu Tuệ đi đảo Ba Ly chơi.

Ba người ở đảo Ba Ly vui vẻ chơi bốn ngày, sau khi trở về lại cùng Tần Thiên đi chơi hai ngày, còn chơi với các bạn học trước kia ở Thanh Diệp.

Nghe nói lần thi này, không ít người nộp giấy trắng.

Trương Lam dương dương đắc ý chống nạnh: "Tớ làm xong hết, hơn nữa nhất định sẽ đạt tiêu chuẩn."

Tần Thiên dựa vào ghế sofa, cúi đầu: "Thật sao? Nhìn dáng vẻ cậu hùng dũng oai vệ như thế, thấy thật khó tin."

"Đương nhiên là thật!" Trương Lam tiến lên bóp cổ cậu ta, Tần Thiên cười kéo tay cô xuống.

Trương Lam uống một ngụm nước ngọt, hỏi: "Đúng rồi, em họ cậu gần đây làm gì vậy?"

Tần Thiên bóc vỏ quýt, hỏi lại: "Em họ? Tiết Nhượng sao?"

"Ừ." Mấy ngày nay chơi đủ rồi, Trương Lam chỉ có nửa đêm mới nhớ tới Tiết Nhượng, người này lại mất tích ở đâu, làm cô không thể nào biết được tin tức của cậu.

Ngay cả wechat của lớp, cậu cũng không thêm.

Cô bấm vào, thấy có chút xa lạ, trong đám TềThư cùng Chung Miêu Miêu còn có Đặng Nhân mỗi ngày đều lú lú nói chuyện, Trương Lam đôi khi liếc nhìn người.

Có lúc cô lên tiếng thì lại tẻ ngắt, trừ Phan Vĩ còn lại hầu như không có ai phản ứng, bất quá có lẽ do những người khác không lên tiếng đi, nên chỉ có ba người TềThư nói nhiều nhất.

Lúc lâu sau, Trương Lam cũng không lên tiếng.

Còn không bằng cùng đám người ở Thanh Diệp trò chuyện.

"Cậu ta về quê." Tần Thiên nói: "Nhà em họ tớ ở một thị trấn cổ, đặc biệt đẹp, lần sau nếu rảnh thì chúng ta tới đó du lịch."

"Có đẹp như Pháp không?" Trương Lam ngẩng thẳng người, mặt đầy tò mò.

Tần Thiên cười, đưa cho cô một quả quýt: "Cũng khá đẹp, ừ, nhà xây ở bên cạnh dòng suối, buổi tối ở thị trấn còn treo đèn lồng, tiếng nước chảy róc rách, rất nghệ thuật, nước ở đó có thể dưỡng nhan."

Trương Lam nghe thấy thích thú: "Khó trách Tiết Nhượng lại trắng như vậy."

Tần Thiên nói tiếp: "Tiểu Nhất cũng rất trắng nha."

Cậu ta vừa nghe đến tên mình, ngẩng đầu lên, mắt hẹp dài, ánh mắt có chút xấu xa, Trương Lam đẩy mặt Tiểu Nhất ra: "Đi đi đi, chơi bài của cậu đi."

Tiểu Nhất cười môi, quay người trở lại.

Ngay sau đó, Trương Lam lại nghĩ đến lần trước Tiết Nhượng cùng bọn người ở trường tư lập đánh nhau.

Cô hỏi Tần Thiên: "Tiết Nhượng cũng đánh nhau sao?"

Tần Thiên: "Biết chứ, cậu ta mười phần thì chín phần là sự phản động."

Trương Lam: "... Thâm tàng bất lộ nha."

"Lúc cậu ta đi học, hình như h ồi nhỏ thường bị nh ầm thành bé gái."

Trong đ ầu thoáng qua gương mặt của Tiết Nhượng.

Đúng thật dễ dàng bị coi thành con gái thật.

"Đúng r ồi, cậu biết Chu Di không?"

" Chu Di? Thanh mai trúc mã của Tiết Nhượng."

Trương Lam trợn to hai mắt: "Còn là thanh mai trúc mã?"

T ần Thiên cười lên: "Làm sao không thể? Bọn họ ở đối diện nhau, bất quá nghe nói nhà Chu Di giàu r ồi, vốn là muốn chuyển đi, sau đó lại quay trở lại."

" Nga." Trương Lam gật đ ầu, cũng khó trách hai người họ thân như vậy.

...

Hai ngày sau. Tụ trường.

Trương Lam chơi đủ r ồi, nhưng vẫn không quên ngày nhập học, cho dù buổi tối cô chơi trò chơi đến ba giờ, buổi sáng vẫn dậy sớm.

Tám ngày không thấy Tiết Nhượng.

Lòng cô có chút ngứa.

Lấy từ trong tủ lạnh mấy hộp sữa, nhét vào trong cặp, Chú Tr ần trêu đùa: "Lam Lam từ khi đến Nhất Trung, đi học thật hăng hái."

Trương Lam cắn ống hút: "Chú Tr ần, chú đừng cười cháu."

Chú Tr ần nổ máy xe, nói: "Nghe ba cháu nói, lần thi này thành tích tạm được, thật là cao hứng thay cháu."

Trương Lam dựa vào ghế ng ồi ở đằng sau, nghĩ tới đi ầu này, cười khanh khách đứng lên.

Tâm tình thực sáng khoái.

Xe một đường chạy đến trường học, trên đường Trương Lam vẫn nhìn chăm chăm vào người trên xe buýt, muốn nhìn xem có thể hay không thấy Tiết Nhượng, nhưng ông trời không chiều cô a.

Cô không thấy cậu.

Vừa vào phòng học, liền thấy Tiết Nhượng mới vừa đem ba lô nhét vào ngăn kéo, cô cười tươi, đi tới, nói: "Sớm nha!"

Tiết Nhượng nghiêng đầu nhìn cô, lười biếng trả lời lại: "Sớm."

Phan Vĩ cũng chạy tới chào hỏi, Trương Lam từ trong cặp lấy ra mấy hộp sữa, đưa cho bọn họ uống, lại cố ý giữ lại hai hộp cho Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng nghiêng đầu, nhìn hai hộp kia.

"Hối lộ?" Cậu hỏi.

Trương Lam vừa nghe, cười nói: "Đúng, hối lộ."

"Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo*." Cậu câu môi, nhàn nhạt nói.

*Nghĩa là không có chuyện gì mà tự dưng đối xử tốt, không phải kẻ gian cũng là trộm. Ý chỉ người đột nhiên tốt không biết có ý đồ gì hay không.

Trương Lam vỗ bàn: "Đây là cho cậu! Tớ kính cậu!"

"Không dám không dám!" Bàn tay khớp xương rõ ràng của cậu đẩy hai hộp sữa tới bên Trương Lam.

Trương Lam cười: "Đừng khách khí mà! Hay là cậu không thích?"

Tiết Nhượng tựa lưng vào ghế ng ồi, môi mỏng khẽ mở: "Tôi khá thích coca!"

Trương Lam: "..."

Cậu nghiêng đầu cười hỏi: "Không nói cái đó giết tinh sao?"

Trương Lam buông tay: "Cậu thích uống nha, tớ không xen vào."

Tác giả có lời muốn nói: Tại sao cậu vẫn luôn nhớ lời nói của tiểu tử tỷ vậy?

Chuyên gia nói: "Chẳng phải coca giết tinh sao?"

Chương 10-1

Kết quả thi khảo sát đã có.

Ban đầu, thành tích của Trương Lam ở Thanh Diệp, có thể đạt yêu cầu chính là trời cao phù hộ, vậy mới nói, cũng chỉ có ở đây mới có những người không đủ yêu cầu.

Cô chuyển vào trường học khác với thành tích như thế.

TêHoành còn có các thầy cô môn học khác trong tay đầu có một phần, đối với cuộc thi lần này, mọi người ôm ý niệm phù hộ mong cô được đủ điểm.

Ai ngờ — —

Sau khi biết kết quả — —

Cô thật sự toàn bộ đầu đủ điểm, còn có tên trong mười người điểm cao môn văn.

Trong lớp phần lớn tất cả bạn học đầu nghiêng về môn khoa học tự nhiên, ngữ văn tất nhiên không được tốt, dĩ nhiên, trừ Tiết Nhượng và một số bạn học khác, cô giáo dạy văn lau nước mắt, ở phòng làm việc cảm động đến không nói nên lời.

Đến khi phát bài thi.

Trương Lam đề bài thi xuống, cũng không dám mở ra, trong lòng cầu nguyện đạt tiêu chuẩn, đạt tiêu chuẩn, đạt tiêu chuẩn.

Tiết Nhượng đứng đầu cả khối, mỗi lần đầu đứng hạng nhất, cậu chống đầu, nhìn cô đang chờ dẫn mặc niệm đạt tiêu chuẩn, cũng không biết nhỏ giọng một chút.

Cậu gõ bàn, nói: "Đưa đầu là một đao, rút đầu cũng là một đao, có thể xem điểm chưa?"

Trương Lam nghiêng đầu nhìn cậu: "Tớ vừa mới đi chơi đảo Ba Ly xong,

tớ rất hy vọng đủ điểm, để cho ba mẹ tớ vui một chút."

Tiết Nhượng: "..."

Đầu bút của cậu gõ xuống bàn, chống đầu, lãnh đạm nói: "Tôi thấy hẳn là đạt."

"Thật?" Cô tròn to hai mắt.

"Lừa gạt cậu là con chó nhỏ." Cậu nói.

"Lời này của cậu là ý gì?" Trương Lam lẩm bẩm.

Tiết Nhượng mân môi khẽ cười, đeo tai nghe lên, từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ giấy ném cho cô, Trương Lam che mặt: "Tớ không nhìn."

Tiết Nhượng ném cho Phan Vĩ: "Cậu đọc cho cậu ấy đi, tránh cho cậu ấy cứ dằn độn như vậy."

Phan Vĩ cầm tờ giấy kết quả lên, nhéo nhéo cổ họng, đứng bên cạnh tai Trương Lam, bắt đầu thì thào: "Hóa học 61 điểm, vật lý 60 điểm, tiếng Anh 89 điểm..."

Cậu ta cầm bảng điểm, đọc từng môn, Trương Lam che mặt.

Càng về sau, môi càng không nhin được nhướn lên, Tiết Nhượng ở một bên, chống đỡ đầu, nghe tiếng anh.

Nghiêng đầu nhìn cô, đem tay cô lấy ra: "Muốn cười liền quang minh chính đại cười!"

Mắt Trương Lam lấp lánh, vui vẻ nói: "Tớ đạt yêu cầu, ha ha tớ đạt yêu cầu!"

Tiết Nhượng thu tay về, mới vừa đưa về, Trương Lam lại bắt lấy tay cậu.

"Này..." Lời nói còn chưa thốt ra, chỉ thấy Trương Lam cúi đầu, há miệng cắn cổ tay cậu.

Toàn bộ bạn học trong lớp khiếp sợ.

Tờ giấy trong tay Phan Vĩ rơi trên mặt đất.

Tiết Nhượng sắc mặt cứng đờ, cậu cắn răng nghiêng lợi: "Cậu cắn tôi làm gì?"

Trương Lam ngẩng đầu lên hỏi: "Đau không?"

" Nói nhảm!"

" Vậy thì là sự thật!" Trương Lam nói xong ha ha cười to.

Những người khác sững sốt một chút, lấy lại tinh thần cũng cười ha hả theo, trên cổ tay Tiết Nhượng có dấu răng nho nhỏ vô cùng rõ ràng, cậu đứng dậy, dùng ngón tay chọc trán Trương Lam: "Cậu chờ đó cho tôi."

Sau đó xoay người, ra phòng học, đi phòng vệ sinh, đem dấu răng trên tay rửa.

Một lần cắn kia của Trương Lam thật dùng sức, Tiết Nhượng từ trong phòng rửa tay đi ra, trên cổ tay đỏ không nói, dấu răng vẫn còn ở trên, rửa mãi vẫn không tan.

Cậu cúi đầu, nhìn dấu răng trên cổ tay, muốn nổi giận, lại nhìn cặp mắt cười như holly kia của cô.

Tiết Nhượng chỉ có thể mặt không đổi sắc trở về trong lớp.

Chu Di cần bài thi đi ra, ngăn cậu: "Tiết Nhượng, tớ có một bài làm sai, cậu giúp tớ..." Cô ta đột nhiên im lặng, đầu mắt rơi vào cổ tay đang che kín của cậu, cô ta kinh ngạc nhìn chằm chằm tay cậu: "Tay cậu sao thế?"

" Không có gì, cậu nói bài này chút nữa hết tiết cô giáo sẽ trả lời, đợi một lát hãy hỏi cô ấy." Nói xong, Tiết Nhượng vượt qua cô ta, vào trong phòng học.

Chu Di nắm bài thi, quay đầu, nhìn chằm chằm bóng lưng cậu, lúc này có mấy bạn học đi qua, thấp giọng thảo luận: "Tiết Nhượng lại để cho Trương Lam cắn."

" Ha ha, đúng vậy, thật là buồn cười, Trương Lam làm sao lại khả ái như vậy chứ, bộ dáng cô ấy một bên nhìn bài thi một bên che mặt kia đặc biệt

khả ái."

" Đúng đúng đúng, thật là ngốc nha, kết quả cô ấy cao hứng nắm tay Tiết Nhượng liền cắn, tớ vẫn là lần đầu tiên thấy được biểu tình kia của Tiết Nhượng, ít nhất không giống một tòa băng sơn."

" Vậy cũng được, trước kia cậu ấy đầu lạnh lòng, mặc dù có lúc không giống, nhưng đầu là bộ dáng không quan tâm người khác, đáng vẻ lưỡi biếng."

" Đúng đúng đúng, cậu ấy thật giống như đối với Trương Lam không có biện pháp, cũng mặc cho Trương Lam ở bên cạnh cậu lớn vớn."

"Ừ, còn cùng đi nhà ăn ăn cơm."

Chu Di đi theo các cô một đoạn đường, thấy bọn họ muốn vào phòng rửa tay, gọi lại: "Bạn học."

Ba người họ dừng bước, quay đầu.

Lúc thấy cô ta, có chút kinh ngạc.

Chu Di mỉm cười hỏi: "Vừa nãy Tiết Nhượng, cậu ấy bị sao thế? Bị ai cắn? Cắn ở đâu? Có phải là cổ tay không?"

Một bạn học trong đó sững sốt một chút, cùng đám bạn nhìn nhau, nói: " Ừ, đúng vậy, ở cổ tay, không phải rất nghiêm trọng, chỉ bị rách da một chút, mọi người đang trêu nhau mà thôi."

"Ừ, tớ biết." Chu Di một mực nở nụ cười, ôn hòa.

Ba bạn học kia cũng an tĩnh lại, nói tiếp một hồi, mới vào phòng vệ sinh.

Chu Di xoay người, sắc mặt trầm xuống.

Rất nhanh, chuông vào học vang lên, thầy TềHoành ôm sách vở lên bục giảng, chống tay xuống bàn, nhìn lướt qua học sinh trong lớp, cuối cùng rơi vào trên mặt Trương Lam.

Trương Lam cùng ông nhìn nhau, chớp mắt, TềHoành liền cười một cái: "Cuộc thi lần này, Trương Lam làm rất tốt, thành tích không tệ, không

ngừng cố gắng."

Trương Lam được khen, tay chân luống cuống, có chút mờ mịt.

Tiết Nhượng chống đầu, đá ghế cô: "Thầy khen cậu."

"Tớ biết, tớ nên nói gì đây?" Trương Lam hỏi cậu.

Tiết Nhượng cười nhạo: "Cảm ơn thầy?"

Trương Lam đứng dậy, đối với thầy TềHoành cúi người: "Cảm ơn thầy, em sẽ cố gắng gấp bội."

Cả lớp im lặng hai, nhất thời có bạn học cười lên: "Ha ha ha Trương Lam, sao cậu lại dễ thương như vậy chứ!"

Chương 10-2

Cả lớp im lặng hai, nhất thời có bạn học cười lên: "Ha ha ha Trương Lam, sao cậu lại dễ thương như vậy chứ!"

"Ai nha tiểu tử tỷ thật khả ái, muốn ôm ôm."

Chung Miêu Miêu ngẩng đầu phía trước, cười lạnh: "Chỉ mới đạt tiêu chuẩn, còn đắc ý như vậy."

Tiết Nhượng ở sau, đỡ đầu, hơi hột nói: "Chung Miêu Miêu, cậu lần này tụt xuống tám hạng, trực tiếp ở ngoài top một trăm..."

"Cậu!" Chung Miêu Miêu tức giận quay đầu.

"Ừ?" Tiết Nhượng lười biếng hỏi ngược lại.

"Cậu..." Cô ta chỉ có thể xoay người trở về.

Sau đó cô giáo Tiếng Anh mang bài thi vào, mặc dù không có khen ngợi Trương Lam, nhưng cũng không phê bình, đến khi nói đến một câu hỏi, nói: "Bạn học Trương Lam, ngay cả câu hỏi khó như thế em cũng làm đúng, tại sao câu khác lại sai?"

Trương Lam cúi đầu cười trộm, lấy tay đụng Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng xoa mi tâm, hỏi: "Cậu có hiểu hay không?"

"Không hiểu." Trương Lam đáp.

"Không hiểu lần nữa hỏi."

"Nga."

Trương Lam lần này lại ngẩn người.

Thành tích lần này thật tốt, vừa tan học đi đầu tiên Trương Lam làm là chạy về nhà, Trương Trọng Cảnh cùng Trì Bình đầu rất bận rộn, Trương

Lam đã ba ngày không thấy họ.

Hôm nay trở về, cô nghĩ xem có hay không gặp.

Ở trong xe, chú Tr ần cùng cô nói chuyện: "Hôm nay ông chủ cùng bà chủ có một bữa tiệc từ thiện, không thể cùng cháu gặp mặt, bọn họ sẽ trở về sớm thôi, đến lúc đó sẽ đến phòng tìm cháu.

"A?" Trương Lam có chút mất mát: "Cũng ba ngày không thấy ba mẹ rồi."

Chú Tr ần cười nói: "Có chú cùng dì Lưu ăn cùng cháu."

"Vâng."

Trương Lam tựa lưng vào ghế ng ồi, trong cặp còn có bài thi và tờ bảng điểm.

Đến cửa nhà, chú Tr ần dừng xe, Trương Lam đi vào, uể oải nói với dì Lưu: "Cháu muốn ăn trái cây trộn xà lách, còn có..."

Khóe mắt đảo qua, thấy hai người đang ng ồi trong phòng khách, Trì Bình cầm một chiếc gương cổ, trên người mặc một chiếc sườn xám đang ung dung thong thả làm tóc, nghiêng đầu nói với Trương Lam: "Đã về rồi sao?"

Trương Trọng Cảnh tay cầm báo, hơi buông xuống: "Về rồi?"

Trương Lam lập tức đá giày ra, nhào tới: "Con tưởng hôm nay mọi người đi ra ngoài chứ?"

Trì Bình cười, liếc nhìn Trương Trọng Cảnh, nói: "Vốn là muốn tham gia dạ tiệc, thời gian này đang d ần chuyển lạnh, chúng ta đến tài trợ một số quần áo mùa đông, nhưng ba con nói, hiếm khi con ở trường đạt yêu cầu, nên cần phải chúc mừng."

Trương Lam mặt đầy hưng phấn đem cặp sách để xuống.

Từ bên trong cầm bài thi ra còn có xếp hạng, đưa cho Trương Trọng Cảnh cùng Trì Bình, Trì Bình cười kéo cô ng ồi xuống bên người, nói: "Không cần nhìn, mẹ cùng ba con đã gọi điện hỏi chủ nhiệm lớp, con về phòng thay quần áo, mẹ cùng ba đưa con đi ăn cơm."

"Thật ư!" Trương Lam mừng rỡ. Hôn vào má Trì Bình một cái.

Lại ôm Trương Trọng Cảnh, ông vỗ bả vai cô: "Đi đi."

"Vâng."

Trương Lam lên lầu.

Chỉ chốc lát, cô đã thay đồ xong đi xuống, hỏi: "Chúng ta đi ăn ở đâu ạ?"

Trương Trọng Cảnh gấp tờ báo lại: "Không phải con vẫn muốn đi ăn ở nhà hàng ở trên không trung sao?"

"Đúng vậy!" Trương Lam gật đầu.

"Vâng đi đi." Trương Trọng Cảnh sờ đầu con gái.

"Vâng!" Trương Lam cười híp mắt, nhân tiện ôm cánh tay ông, lại kéo tay Trì Bình, trong lòng vui vẻ, một nhà ba người hòa thuận đi ra biệt thự.

Trương Trọng Cảnh hiếm khi tự mình lái xe, Trì Bình ngồi ở vị trí ghế phó, Trương Lam ngồi ở đằng sau, tay giữ ghế, cùng bọn họ trò chuyện những chuyện xảy ra trong Phố thành.

Trương Trọng Cảnh năm xưa là một thương nhân, thời điểm Trương Lam ra đời, Trương Trọng Cảnh đã bận bịu thành người bay rảnh, công việc của Trì Bình là người mẫu cũng lên đến đỉnh cao, cơ hội rất ít khi ở nhà, Trương Lam do một tay bà nội nuôi lớn, ở trong biệt thự, cho đến năm cô sáu tuổi học tiểu học, bà nội qua đời, Trương Lam chỉ còn chú Trăn cùng dì Lưu dẫn dắt.

Giống như bây giờ ba người cùng nhau ra ngoài ăn cơm, ít lại càng ít.

Trương Lam cũng rất hiểu ba mẹ, nhưng cũng rất cô đơn.

Cho nên cô ở Thanh Diệp quen rất nhiều bạn, suốt ngày chạy ra ngoài, trong lòng Trương Trọng Cảnh đối với Trương Lam áy náy, đối với thành tích của cô không yêu cầu cao, chỉ hy vọng cô có thể thật vui vẻ lớn lên thành người, không nên có quá nhiều phiền não.

Trong xe Maybach, tràn ngập tiếng cười.

Xe ngừng ở bên ngoài nhà hàng không trung, Trương Lam buộc tóc đuôi ngựa, cô mặc áo trắng quần jean, ngũ quan xinh xắn, trên mặt còn nở nụ cười, thật hấp dẫn ánh mắt người khác, Trì Bình xuất thân là người mẫu, một bộ sườn xám đoan trang, tóc quần dài tới eo, cũng rất được nhiều người nhìn chăm chú.

Trương Trọng Cảnh dắt Trương Lam, ôm eo Trì Bình, chậm rãi vào phòng khách.

...

"Hắc, đó không phải là Trương Lam sao? Con bà nó, ba mẹ cô ấy sao?" Phan Vĩ ngậm điều thuốc, chọc cánh tay Tiết Nhượng, cậu rũ mắt, dựa vào vách tường sau lưng, Phan Vĩ chắc chắn hai tiếng: "Tớ đã nói rồi, ba của cô ấy là Trương Trọng Cảnh, tớ đã thấy tên ông ấy trong danh sách tài trợ ở trường."

"Chắc cừ thật, Maybach đấy, cậu nhìn xem, xe kia, nhìn nước miếng tớ muốn chảy, cũng không biết khi nào tớ mới mua được một chiếc!" Phan Vĩ nhìn phía cửa, hút thuốc lá.

"Dáng dấp của Trương Lam giống mẹ cô ấy, mẹ cô ấy thế nhưng là người mẫu quốc tế đấy." Phan Vĩ nói khoe miệng giật giật, tro thuốc lá rơi xuống, biến mất trong bầu trời đêm.

Tiết Nhượng cúi đầu, dập thuốc: "Người tới không?"

Phan Vĩ sững sốt, phản ứng kịp: "Tới đi, đợi một lát, tớ đi gọi điện thoại."

Một phút sau "Tới." Phan Vĩ búng tro thuốc.

Tiết Nhượng đứng thẳng người, khói thuốc như tan biến ở trên vách tường, xoay người liền đi vào bên trong ngõ hẻm, Phan Vĩ cười hì hì đuổi theo, chen vào, nói: "Cậu hạ thủ lưu tình nha, đừng để bọn họ còn tưởng cậu sợ thành chó rụt đầu."

Tiết Nhượng không lên tiếng.

Nửa giờ sau, đến gần tường rào lầu bên cạnh, tiếng kêu của ai đó vang lên,

mấy người bị đè xuống đất, Tiết Nhượng ngậm thuốc lá, nhìn chăm chăm vào mặt sáu tên kia, cậu ng ồi chồm hồm xuống, sáu người theo bản năng lui về sau, Tiết Nhượng duỗi đầu ngón tay ra, nhẹ nhàng chọc xuống trán TềLục, mày hơi nhướn, nghiêng đầu: "Phục không?"

TềLục nghiêng đầu xùy, một chiếc răng li ền từ bên trong lặn ra, rơi trên mặt đất.

Hắn oán hận nhìn Tiết Nhượng.

Từ trong kẽ răng nặn ra: "Phục!"

Phan Vĩ ở một bên cười ha hả — —

Tác giả có lời muốn nói:

Nói thật, lần đầu tiên viết thể loại truyện này.

Phần đầu nhạt nhẽo, phần sau, không ngọt tôi quỳ gối trước mặt mọi người!

Chương 11

Trong tiểu khu ở khu rừng nhỏ.

Tiết Nhượng ở dưới lầu từ trong túi lấy ra một viên kẹo bạc hà, nhét vào trong miệng, nhai nát mới chậm rãi đi lên lầu, trong phòng mở đèn, Chung Lệ Nhan mang mắt kính ng ồi trên ghế sofa, trên đùi để một chiếc máy vi tính, thấy cậu đi vào, th ần sắc nghiêm túc: "Về trễ như vậy? Đi đâu, làm gì?"

Cúi người thay giày, Tiết Nhượng lười biếng nói: "Cùng Phan Vĩ ở trong trường học."

"Ở trường học làm gì? Đã trễ thế này, đề thi của lớp mười một con làm không?"

"Làm."

"Ba con mấy ngày nay đi công tác, con buổi tối về sớm một chút."

"Được."

Cậu đi tới tủ lạnh, kéo ra, lấy một chai coca, uống một ngụm, Chung Lệ Nhan nhìn tờ bảng điểm: "Thành tích của Phan Vĩ tụt xuống sao?"

"Không biết." Tiết Nhượng lười biếng tựa vào trên tủ lạnh, ngửa đầu lại uống một ngụm, Chung Lệ Nhan ng ồi trên sofa nhìn cậu, bà dừng một chút, mặt mày nhu hòa, nói: "Chu Di lần này không tham gia kỳ thi, thành tích của con bé như thế nào?"

"Không biết." Đem chai coca uống hết ném vào trong thùng rác, Tiết Nhượng đi vào phòng vệ sinh.

"Con sao cái gì cũng không biết vậy?" Giọng Chung Lệ Nhan bất mãn, nhưng cũng không tức giận, đứng dậy đi vào phòng bếp, nấu thức ăn khuya cho cậu.

...

Ngày thứ hai, Trương Lam trở lại trường học.

Thấy trong trường học đang gắn biểu ngữ cổ động, đại hội thể thao mùa thu lại sắp tới.

Bốn giờ rưỡi chiều, tan học.

Phan Vĩ cùng Tiết Nhượng còn có mấy bạn nam trong lớp, thu thập sách vở, liề đi ra cửa.

Trương Lam nhìn bộ dáng này, hỏi: "Đi chỗ nào vậy?"

Phan Vĩ nghiêng đầu cười nói: "Sân bóng rổ nha."

"A? Trận đấu bóng rổ."

"Ừ."

"Chút nữa tớ đi qua xem."

"Được." Phan Vĩ nói xong, đi theo sau Tiết Nhượng, xuống cầi thang.

Chờ tới lúc Trương Lam cùng Long Ngọc chạy xuống sân bóng rổ, các bạn học nữ đã đứng thành một vòng, đem sân bóng rổ bao vây trong vòng tay.

Trên sân bóng rổ, tiếng bóng đập xuống đất, tiếng còi vang lên, bắt đầu trận đấu.

Long Ngọc mặt đỏ bừng nói: "Thời điểm Tiết Nhượng học sơ trung, chơi bóng rổ giỏi lắm, hiện tại vẫn tốt như vậy."

Chữ tốt vừa thốt ra, Tiết Nhượng đang quấn vải trắng vào cổ tay, nhảy lên, quần áo co lại, lộ ra thắt lưng gầy khỏe, cùng với tiếng còi, một tràng tiếng hét vang lên.

Ba phút bóng vào!

Lớp ba đang cầi bóng.

Chuyển sang người khác, bóng rổ đến trong tay lớp một, bọn họ chuyển

bóng cũng rất nhanh, Tiết Nhượng cùng đi qua, nháy mắt ra giấu với Phan Vĩ, Phan Vĩ chạy đến cột rào bóng bên cạnh, một bạn học lớp một nhảy lên, ném bóng, bóng bay nhanh về phía trước tạo thành một đường cong, đứng bên cạnh rào, Phan Vĩ nhảy lên, bắt bóng.

Xoay người một cái, động tác giả, lại xoay người tiếp, trực tiếp nhấc chân, ném tới bên cạnh đi, Tiết Nhượng khom người, bóng vào tay.

Toàn trường lần nữa hoan hô.

Tiết Nhượng mang bóng chạy về, bỏ rơi mấy người đang quần lấy cậu, nhảy một cái, tay giương về phía trước, bóng vào rào, ba điểm.

Trương Lam đối với bóng rào luôn không có hứng thú, lúc này lại rất kích động, cô xoay người, chạy lên khán đài, tìm một cái bút dạ cùng một tấm bìa cứng.

Mở đầu bút ra, cô ở trên viết "Tiết Nhượng thật là đẹp trai!"

Sau đó giờ lên, từ bên trái cột rào đến bên phải, nổi bật mà phách lối.

Bọn họ đứng lúc nghỉ ngơi giữa giờ, mấy người cũng nhìn Trương Lam, nhìn không được bật cười, có vài người vỗ vào vai Tiết Nhượng, hỏi: "Người ái mộ của cậu sao?"

Tiết Nhượng lau mồ hôi trên trán, cúi đầu cười một cái: "Một cô gái ngu ngốc!"

"A? Cô gái ngu ngốc?" Bên cạnh mấy người cười lên, đánh xuống bả vai cậu.

Phan Vĩ ở bên cạnh cười nói: "Tiểu tử này tính cách rất đáng yêu, lại sáng của không kiêu ngạo, ngay cả tớ cũng có chút thích thích."

Tiết Nhượng nhìn cậu ta, đi tới một bên.

Chu Di vừa vặn cầm bình nước tới, đưa cho cậu.

Cậu nhận lấy, vặn ra uống một ngụm, Chu Di ở bên hỏi: "Có mệt hay không?"

"Tạm được." Cậu lười biếng đáp.

Một chai nước lập tức liền uống xong, Tiết Nhượng lau mồ hôi, mồ hôi theo tay cậu chảy xuống cầm sau đó vào trong cổ áo, nữ sinh xung quanh nhìn trộm cậu, đầu đỏ mặt, Chu Di tỉnh bơ chặn lại tầm mắt của bọn họ, một lát sau, cô ta nhìn cái chai trống không trong tay Tiết Nhượng, bên trong không còn một giọt nước.

Chu Di lập tức xoay người, nói: "Tớ lại đi lấy nước cho cậu."

Tiết Nhượng muốn nói không cần, nhưng Chu Di đã đi ra ngoài, cậu xoa cằm, lười biếng giơ tay lên che ánh tà dương, lúc mặt trời lặn về phía Tây có chút chói, Phan Vĩ ở bên kia vẫy tay: "Tiểu tử tử, tớ cũng muốn uống nước."

Trương Lam ngậm kẹo mút, xoay người đưa một chai nước cho cậu.

Long Ngọc nhìn Tiết Nhượng ở bên kia, nói với Trương Lam: "Tớ đi đưa nước cho cậu ấy."

Nói xong, lạch bạch chạy đi.

"Cho cậu." Long Ngọc đem chai nước trong tay cho Tiết Nhượng.

Mới vừa nói xong, chai nước trên tay bị lấy đi, Long Ngọc kinh ngạc, quay đầu, liền thấy khuôn mặt bất mãn của Chu Di, Chu Di đem chai nước của Long Ngọc ném trên mặt đất, bản thân thì đưa nước cho Tiết Nhượng.

Một màn bá đạo này, lập tức khiến mọi người chú ý.

Long Ngọc cắn chặt môi dưới, hốc mắt có chút hồng.

"Thật là quá đáng đi."

"Đúng vậy, còn đem nước người ta ném như vậy."

Chu Di không phản ứng, cứ nhìn Tiết Nhượng, di chuyển bình nước đến trước mặt cậu.

Tiết Nhượng không nhận, rũ thấp trông mắt, không nhìn ra cảm xúc, hồi lâu, cậu nhìn chằm chằm Chu Di, giọng không kiên nhẫn: "Cậu có thấy phiền hay không?"

Bầu không khí nhất thời lúng túng.

Tay Chu Di cầm chai nước hơi run, hơi cọ vào thân chai, tầm mắt của mọi người đều cười trên sự đau khổ, mặt mũi của cô ta sắp mất hết rồi, cô ta lại nhỏ giọng nói: "Tiết Nhượng cậu cần lấy đi."

Tiết Nhượng không nhúc nhích.

Toàn trường yên tĩnh.

Tay Chu Di cứng đờ, nụ cười cứng lại.

Cô ta thấp giọng nói: "Nước, cậu... Cậu không khát sao?"

Trong đám người đã có người cười lên, những tiếng cười kia mang theo giễu cợt, Chu Di một giây trước tự đắc, liền một giây sau mặt nóng bừng.

Trương Lam cũng bật cười.

Thanh âm của cô rất lớn, có mấy người quay lại nhìn, Chu Di cũng mang theo oán khí nhìn cô, Trương Lam cũng lười biếng vặn nắp nước ra, uống một ngụm, trêu đùa: "Cái này có giống như tranh giành tình nhân trong hậu cung không?"

Nhất thời, những người khác cũng cười lên.

"Đúng là giống thật!"

Trương Lam khom người, nhặt bình nước trên đất kia, nói: "Vậy tớ cũng phải tham gia náo nhiệt!"

Nói xong cô tiến lên, cầm chai nước suốt trong tay, cô mỉm cười: "Hoàng thượng, mời dùng trà, không đúng, mời dùng nước suốt!"

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn các vị bảo bối cửa ném bá vương phiêu, tôi ngày mai sửa sang lại, hôm nay ra cửa sớm, đến thư viện, cho nên trước đổi mới.

Chương 12

Bầu không khí an tĩnh hai giây.

Bắt đầu có người cười thật to, ở trong một đám người gọi Hoàng thượng Hoàng thượng, lúc này cô ấy là Hoàng hậu sao?

Tiết Nhượng cúi đầu, rũ thấp tròng mắt, hồi lâu, dưới ánh mắt của mọi người, cậu duỗi tay, lấy chai nước suối của Trương Lam.

Trương Lam trợn mắt há hốc mồm nhìn cậu lấy đi chai nước cô mới uống, cô nhin không được hô: "Hoàng thượng, người cần nhâm!"

Một giây kế tiếp, Tiết Nhượng đổ nước lên khăn lông, nhếch môi cười: "Cậu cho là tôi sẽ làm gì? Uống sao?"

Mặt Trương Lam đỏ lên.

Cô lẩm bẩm: "Uống liên gián tiếp hôn môi!"

Tiết Nhượng nhướn mi: "Trong đầu cậu lại suy nghĩ cái gì?"

Trương Lam toét miệng cười: "Dù sao cũng không nghĩ đến cậu."

Cậu nghiêng đầu: "Vậy là ai?"

"Ha ha ha, Tiết Nhượng, cậu muốn cô ấy nghĩ đến ai vậy? Đấu võ, đi một chút đi."

Phan Vĩ vỗ lên bả vai Tiết Nhượng, đẩy đẩy: "Nhanh lên nào, Hoàng thượng của chúng ta, vẫn còn nửa trận, thắng thống khoái đi."

Một tiếng Hoàng thượng vừa nói ra, mọi người càng cười to hơn, Trương Lam học các phi tử cổ đại, tay đặt bên người, cao giọng lên nói: "Cung tiễn Hoàng thượng, tiếp chờ người chiến thắng trở về"

Phan Vĩ cười ha ha, chỉ Trương Lam: "Tiểu tử tử, cậu thật ngốc!"

Tiết Nhượng nhàn nhạt nhìn cô, môi mỏng khẽ mở: "Là siêu cấp ngu ngốc."

"Cậu mới ngốc!" Trương Lam trừng cậu.

Bọn họ đi vào sân bóng, nửa hiệp sau bắt đầu.

Chu Di cứng đờ nhìn Trương Lam, thần sắc u ám, chai nước trong tay bị bóp hỏng, cô ta đi tới chỗ nghỉ, nghỉ xuống, trong hốc mắt mờ mờ có nước mắt.

Trương Lam nhìn cô ta, bĩu môi.

Long Ngọc kéo tay áo của Trương Lam, cô cúi đầu: "Ừ?"

"Mới vừa rồi Tiết Nhượng, có phải hay không giúp tớ?" Hốc mắt của Long Ngọc còn phiếm hồng, nhưng vẻ mặt lại rất hưng phấn, Trương Lang dừng một chút, đáp: "Chắc là vậy đi."

"Cậu ấy thật tốt!" Long Ngọc mặt đầy mơ mộng: "Tớ vừa rồi cũng sợ cậu ấy tức giận!"

"Ách, cậu ấy vốn cũng rất không kiên nhẫn." Trương Lam nói.

Long Ngọc lại nắm lấy tay áo cô, ngừng đầu hỏi: "Cậu thật hoạt bát, tớ hâm mộ cậu cùng cậu ấy có thể đùa đùa như vậy nha, cậu ấy mặc dù nói cậu ngốc, nhưng dáng vẻ giống như cưng chiều vậy."

"Cưng chiều???" Trương Lam tròn to hai mắt.

"Ách? Không phải sao?" Long Ngọc rất hâm mộ: "Nếu cậu ấy nói tớ ngốc, tớ khẳng định sẽ rất vui vẻ."

"Cậu ấy nói cậu ngốc, cậu liền ngốc, nhưng cậu là học thần nha!"

Long Ngọc xấu hổ cười: "Tớ không phải học thần! Cậu ấy mới đúng!"

Trương Lam buông tay: "Cậu xong rồi, cậu trúng độc quá sâu."

"Hi hi!" Long Ngọc ôm cánh tay Trương Lam.

Nửa trận sau, lớp một bị treo đánh, lớp trưởng bọn họ nản lòng, nhiều lần phạm quy, tặng cho lớp ba không ít điểm, lớp ba đại hoạch toàn thắng.

Lúc này trời sắp tối, mặt trăng bắt đầu lên, khắp nơi nhà cửa tựa như bị bao phủ ở một mảnh màu xám tro cùng màu vàng lúc mặt trời lặn, bạn học từ trên sân bắt đầu giải tán.

Tự năm tự ba trò chuyện, ôm bóng, đeo cặp sách, rồi rít rời đi sân bóng rổ, Trương Lam cùng Long Ngọc xoay người lại, lấy cặp sách ở một bên, cô xoa xoa bụng, nói: "Thật là đói."

Long Ngọc kéo cô: "Tớ mời cậu đi ăn cơm nha?"

Trương Lam nghiêng đầu hỏi: "Cậu mời tớ ăn gì vậy?"

"Chúng ta ra ngoài dạo một vòng, xem xem chút."

"Được."

Hôm nay Trương Trọng Cảnh cùng Trì Bình cũng không ở nhà, Trương Lam thấy ăn ở bên ngoài cũng được, cô gọi điện cho chú Trăn, nói không cần tới đón.

Cúp điện thoại, hai người trò chuyện, lúu rúu đi ra cổng trường.

Vừa đi ra ngoài, liền nhìn thấy Phan Vĩ cùng Tiết Nhượng đứng dưới đèn đường gần trường, Tiết Nhượng một tay hút túi, một tay kẹp thuốc, lười biếng dựa vào cột đèn.

Phan Vĩ thấy Trương Lam, lập tức vẫy tay: "Tiểu tỷ tỷ, không về nhà sao?"

"Chuẩn bị đi ăn cơm." Trương Lam đi qua, cười hỏi: "Các cậu ăn chưa."

"Còn chưa đâu, đang đợi lớp trưởng." Phan Vĩ nói: "Nếu chưa ăn, chúng ta cùng nhau đi?"

Ánh mắt Long Ngọc sáng lên.

Trương Lam nhìn Tiết Nhượng, cười nói: "Được..."

Tiết Nhượng lười biếng ngậm thuốc lá, đeo tai nghe, đá chân Phan Vĩ:

"Gọi điện thoại cho cậu ta đi!"

Phan Vĩ ai ui một tiếng, vội lấy điện thoại ra, đang muốn gọi, liền thấy lớp trưởng đi xe đạp từ bên trong đi ra, phất phất tay: "Tớ đến đây!"

"Dựa vào, đại ca à, cậu làm sao lại chậm như vậy chứ! Tiết Nhượng không có kiên nhẫn rồi kìa!"

Lớp trưởng xuống xe, cười cười: "Lỗi của tớ, lỗi của tớ."

Sau đó cậu ta nhìn đến Trương Lam: "A, bạn học mới của chúng ta cùng đi sao?"

"Đúng vậy, hoan nghênh không?" Trương Lam cười tươi, cô cười lên mi mắt cong cong, môi cong lên rất đẹp mắt, mặt lớp trưởng đỏ lên, gật đầu nói: "Dĩ nhiên hoan nghênh."

Ban đầu thời điểm Trương Lam vào lớp, mọi người đều không quá thân với cô, ngay cả lớp trưởng trong lòng cũng có chút vướng mắc, nhưng khoảng thời gian học chung này cũng khá tốt.

Trương Lam lớn mật hoạt bát ngược lại làm cho mọi người sinh lòng hảo cảm.

Mới vừa rồi lúc lớp trưởng về lớp lấy cặp sách, còn nghe được hai bạn học chơi bóng rổ hôm này đang bàn luận về Trương Lam, nói cô đáng đẹp, còn đặc biệt khả ái, tính cách cũng rất tốt.

Lớp trưởng lại nhìn Trương Lam, hai tai hồng hồng, đẩy xe đạp, đi trước dẫn đường.

Long Ngọc rất hưng phấn, ôm lấy cánh tay Trương Lam, cùng cô nói chuyện, đôi lúc nghiêng đầu nhìn Tiết Nhượng, Phan Vĩ cùng Tiết Nhượng hai người đi ở phía sau, Phan Vĩ kẹp điều thuốc, nói cười với Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng ngẫu nhiên câu môi cười, chỉ đeo một bên tai nghe, còn một bên khác rơi xuống ngực, cậu ngậm một điều thuốc, thái độ lười biếng, tầm mắt lướt qua tóc đuôi ngựa ở phía trước, lại nghiêng đầu nhìn ra ngoài làn xe, con đường này chủ yếu là đường cho học sinh đi bộ về nhà, buổi tối đèn bật sáng trưng.

Trên đường một đèn nối tiếp một đèn.

Bóng người xuyên thấu qua ánh sáng, Tiết Nhượng búng tro thuốc, muốn hút tiếp, động tác lại tạm dừng, trước mặt cô gái tóc buộc đuôi ngựa, chân hướng mấy cái bóng trên đường giẫm xuống, đạp tới đạp lui, một lần hai lần ba lần, không phải trùng hợp, là cô cố ý.

Trương Lam giẫm có chút ghiền, chuyên chú giẫm ph ần trên đ ầu.

Mấy giây sau, cô không thấy cái bóng người cao dài đó nữa, Phan Vĩ ở phía sau hô: "Tiết Nhượng, cậu đi nhanh thế làm gì — —"

Trước mắt tối s ầm, Trương Lam ngẩng đ ầu, Tiết Nhượng đi tới bên cạnh cô, chân giẫm lên bóng của cô, cậu cúi đ ầu xuống, ngậm thuốc lá, tay rút túi, lười biếng nhìn cô: "Chơi vui?"

Trương Lam hoàn h ồi. Lập tức nói: "Cái gì chơi vui? Cậu đang nói gì vậy?"

Cô giả ngu.

Tiết Nhượng chân dài giẫm một cái, giẫm lên đ ầu cái bóng của cô, cậu môi cười: "Đây là đ ầu đúng không? Đ ầu ngốc như vậy, đạp nhi ều thêm mấy cái ngày mai có si ngốc luôn hay không?"

Phan Vĩ cúi đ ầu vừa thấy, nửa ngày sau mới phản ứng lại: "Ha ha ha ha ha ha Tiết Nhượng cậu làm sao lại ngây thơ như vậy!"

Trương Lam nhảy lên, chỉ vào cậu: "Đúng, Tiết Nhượng cậu thật ấu trĩ!"

Tiết Nhượng kẹp điếu thuốc, lại ở trên bóng người đạp hai cái: "Ai ngây thơ?"

Trương Lam mắt thấy bản thân bị nghi ền ép dưới chân của cậu, không nhìn được, vươn tay đem cậu đẩy ra: "Cút!"

Lúc bị đẩy ra, tay còn rút trong túi qu ần, Tiết Nhượng nhú mày, nhẹ hít một oir, Trương Lam sững sốt, cô ngửa đ ầu: "Cậu làm sao vậy?"

Cậu không lên tiếng, đem thuốc dập tắt,tay rút vào túi qu ần tiếp tục đi v ề

phía trước.

Trương Lam dừng một chút.

Long Ngọc ở một bên nhẹ giọng nói: "Có phải tay của cậu ấy bị thương hay không?"

Trương Lam: "..."

Tầm mắt của cô đi xuống, thấy tay cậu một mực để trong túi, trên cổ tay đeo một chiếc đồng hồ màu đen làm cho cổ tay cậu càng thêm trắng.

Long Ngọc cũng nhìn tay cậu.

Một phút sau, Trương Lam tiến lên, bắt lấy cổ tay cậu, đem tay cậu từ trong túi rút ra, dưới đèn đường mờ mờ, ngón út của cậu chợt lóe lên, một mảnh bầm đen!

Tiết Nhượng nhướn mi, rút tay về

"Làm gì?" Cậu hỏi.

Trương Lam chỉ tay cậu: "Ngón tay cậu bị thương, còn rất nghiêm trọng!"

Phan Vĩ tiến lên trước: "Ngón tay? Có phải là bị từ tối qua? Còn chưa đỡ?"

"Như thế nào là như nào?" Lớp trưởng đang cúi đầu chơi điện thoại cũng bu lại, tay Tiết Nhượng rút lại: "Không có gì, đi thôi."

Trương Lam nhìn chằm chằm cậu, không nói gì.

Phan Vĩ ôm bả vai Tiết Nhượng, cúi đầu cùng cậu nói chuyện.

Lớp trưởng thấy Tiết Nhượng không đáp, cũng không hỏi tiếp, Long Ngọc mặt đầy lo lắng, hỏi Trương Lam: "Tay cậu ấy rốt cuộc là bị sao?"

Trương Lam: "Không biết."

Rất nhanh, đã đến nhà ăn, là một gia đình nông dân nhỏ, gần trường học nên rất được hoan nghênh, lúc này trong tiệm còn rất nhiều học sinh.

Tụ năm tụ ba ng ỡ chung một chỗ.

Lớp trưởng gọi bọn họ đi vào, lúc Trương Lam chân bước lên bậc thang, nói: "Tớ đi đây chút, các cậu cứ chọn món trước!"

Nói xong, cô xoay người đi đến tiệm thuốc bên cạnh.

Tác giả có lời muốn nói: Ngao!

Đi tiệm thuốc làm gì nha? Tiêu tử tử.

Chương 13

Mua Vân Nam bạch dược* cùng một ít thuốc mỡ khác, dù sao ở tiệm thuốc bác sĩ đề cử cái nào cô liền mua cái đó, kể cả băng gạc cũng mua, cần một túi to, trở lại tiệm cơm, Long Ngọc vẫy tay với cô. Trương Lam đi tới, đem túi thuốc đặt ngay ngắn bên cạnh Tiết Nhượng: "Cho cậu!"

*Là một loại thuốc y học cổ truyền Trung Quốc độc quyền được bán trên thị trường và được sử dụng như một sản phẩm cần máu có sử dụng trong cả thuốc thay thế cho người và thú y.

Trên bàn mọi người an tĩnh.

Túi thuốc kia phải to chừng nửa cái bàn họ đang ngồi.

Phan Vĩ kéo túi qua nhìn, bật cười ha ha: "Tiểu tử tử, cậu đây là đem toàn bộ tiệm thuốc đầu chuyển đến đây sao? Tiết Nhượng chỉ bị đựng một ngón tay út, có hơi bầm mà thôi, cậu ngay cả băng gạc cũng mua rồi! Dựa vào! Đây là cái gì? Thuốc mỡ? Ha ha ha? Thuốc cảm mạo?"

Cậu ta vừa nói vừa run, run lên một hồi, một tấm mỏng nho nhỏ rơi trên đùi Tiết Nhượng, cậu cúi đầu, nhìn hai giây, ngón tay khớp xương rõ ràng, cần lên, nhìn một hồi, cậu giờ đến trước mặt Trương Lam, giọng trầm thấp: "Đây là cái gì?"

"Cái gì là cái gì?" Trương Lam có chút mờ mịt, nhìn cái trên tay cậu.

Trên đó viết "Durex".

Đây là bao - cao - su? Trương Lam kịp phản ứng, cậu tựa tiểu phi tiêu: "Biết nó sao?"

"..."

Phan Vĩ nhìn lại, nửa giây sau: "Con mẹ nó! Bao, cao, su!"

Xoát một tiếng, mọi người trên bàn nhìn về phía Trương Lam, Trương Lam mặt càng đỏ hơn, cô duỗi tay muốn đem nó lấy lại, Tiết Nhượng nhấc

tay một cái, tránh né, cậu câu môi: "Trương Lam, thật không nghĩ tới."

Trương Lam đỏ mặt, nắm lấy tay của cậu, kéo về bên này, cổ tay cậu có chút lạnh, cô nắm chặt hơn tim liền đập nhanh, cô đỏ mặt, túm tay cậu, tay kia thì lấy lại áo mưa, cậu so với tay kia của cô nhanh hơn, lấy đi, sau đó ném sang người bên cạnh, ném vào lòng Phan Vĩ.

Trương Lam trừng cậu.

Cậu cười: "Cố ý mua?"

"Làm sao có thể!" Trương Lam cắn răng, trở lại trên ghế ngồi xuống, Phan Vĩ cầm áo mưa hướng Trương Lam vẫy vẫy: "Tiểu tử tỷ không tới cướp sao?"

Trương Lam: "Không, các cậu ném đi, tớ thật không biết bác sĩ tiệm thuốc sẽ bỏ cái này vào!"

Tiết Nhượng cười nhìn cô: "Giải thích chính là che giấu!"

Trương Lam cắn răng nghiến lợi, nửa ngày không nói ra lời.

Long Ngọc mặt đã sẫm đỏ, chọc chọc Trương Lam, cẩn thận hỏi: "Cậu thật sự không mua?"

Trương Lam trợn to hai mắt: "Cầu ***! Tớ mua nó làm gì? Tớ đang là vị thành niên!"

Lớp trưởng ha ha cười to: "Vậy làm sao giải thích nó ở đây?"

Một túi thuốc to, bên trong có một cái bao cao su, người mua lại là bạn gái, đây là bạn gái mua cho bạn trai.

Thấy quái dị thế nào.

Chỉ chốc lát, thức ăn dọn lên, trên mặt Trương Lam nóng hừng hực, cô chỉ có thể vui đầu ăn cơm, ba nam sinh bọn họ uống hai chai bia, rót trong một cái cốc duy nhất, Tiết Nhượng đầu ngón tay kẹp thuốc, cầm bia lên cùng bọn Phan Vĩ cùng, hơi ngửa cầm lên uống, Trương Lam cắn đũa, nhìn chằm chằm cậu.

Cậu uống xong, nhìn cô một cái, buông cốc xuống: "Nhìn cái gì?"

Trương Lam chặc một tiếng: "Không nghĩ tới, học th ần cũng biết uống rượu bia."

" Ha ha ha tiểu tử tử, cậu nói gì, học th ần thì không phải là người sao?"
Phan Vĩ bật cười, cậu ta lấy cái cốc ở một bên, rót bia đưa cho Trương Lam: "Tiểu tử tử sẽ uống sao?"

"Tất nhiên sẽ, đừng xem thường tôi."

Cô c ần cốc lên, cốc lại bị một bàn tay khớp xương rõ ràng lấy đi, Tiết Nhượng chống đầu, môi mỏng bị bia lạnh làm cho hơi đỏ lên, tròng mắt đen nhánh, tựa như có chút hơi nước, Trương Lam tâm hơi động, cười hỏi: "Làm gì? Không để cho tớ uống."

Tiết Nhượng cười nhạo: "Vị thành niên!"

Trương Lam: "Cậu không phải cũng giống như thế sao."

"Tôi là con trai, người phải không?"

"Cậu đây là kỳ thị giới tính."

"Đúng, tôi kỳ thị giới tính đấy." Đầu ngón tay cậu ngoắc ngoắc, đem cốc nhỏ lấy đi, ngửa đầu uống, h ầu kết chuyển động lên xuống, Trương Lam không chỉ tim đập mạnh, mà mặt cũng nóng.

Long Ngọc ở một bên, nước miếng theo khóe môi chảy xuống, cô ấy che mặt, thấp giọng nói với Trương Lam: "Cậu ấy thật soái, tớ rất thích.!"

"Đẹp trai, đẹp trai cái lông!" Trương Lam cứng rắn nói.

...

Ban đêm, trong tiệm Nông Gia Tiểu Sao, học sinh tới r ồi lại đi, người d ần d ần ít, Trương Lam đem dưa cốm cuối cùng nhét vào trong bụng, ba người con trai bọn họ uống hết hai chai bia, Tiết Nhượng ăn xong, cúi đầu chơi điện thoại di động, một tay khác để bên người, kẹp một điều thuốc, lười biếng, tai cậu có chút đỏ, chắc là do bia đi.

Tần mắt Trương Lam đi xuống, thấy ngón tay thon dài đang kẹp thuốc của cậu, một mảnh bầm đen, ngón tay kia hơi cong.

Cô lấy thuốc từ trong túi, từ bên trong cầ ra một chai xịt Vân Nam, để trước mặt cậu, dùng ngón tay gõ bàn nói: "Bôi thuốc."

Tiết Nhượng không quan tâm, tiếp tục chơi điện thoại di động, hạ ngón tay cong kia xuống, ẩn sau ngón dài hơn.

" Tiết Nhượng!" Cô lại gõ gõ.

Người trên điện thoại di động bị đung một cái, chết, màn hình nhảy ra hình ảnh kết thúc, cậu hơi ngẩng đầu, nhấc mí mắt: "Làm gì?"

Trương Lam đem thuốc giơ lên trước mặt cậu: "Bôi thuốc."

"Không cần." Cậu nói, nói xong tiếp tục mở trò chơi, âm nhạc vang lên, Trương Lam liếc một cái, cầ chai xịt lên, đi tới bên người cậu, ng ẩ xỏ xuống, mở nắp ra, đè ở miệng bình xịt.

" Tê — — " Nhắm ngay ngón tay cậu xịt tới.

Trên đầu ngón tay nóng lên, r ồi tan đi.

Cậu liếc cô, Trương Lam cứng đờ, cười lấy lòng: "Tớ không phải cố ý."

Cô lắc chai thuốc trong tay.

"Tôi nói." Cậu mặt mày không chút cảm xúc, môi mỏng khẽ mở: "Tiểu tử tử, cậu xác định không thích tôi?"

Đầu Trương Lam nổ tung: "Phi, tớ thích cậu làm gì? Chúng ta là bạn cùng bàn! Cách mạng hữu nghị!"

" Phải không?" Cậu lười biếng ném đưa điện thoại di động lên bàn, môi hơi nhếch, mắt tùy ý nhìn, lại làm cho da đầu Trương Lam tê dại, cô đứng lên, ném chai thuốc vào trong ngực cậu: "Tự mình bôi đi, tớ lười phục vụ cậu."

Nói xong, cô xoay người ng ẩ về ghế của mình, lấy điện thoại ra, bấm loạn, cũng không thèm nhìn cậu, cậu nhẹ cười một tiếng, lấy khăn giấy trên bàn, xoa xoa ngón tay thon dài.

Long Ngọc không nhịn được, xích lại gần Trương Lam: "Cậu ấy nói cậu thích cậu ấy?"

Trương Lam trợn trắng mắt, nhìn cô: "Cậu cảm thấy tớ thích cậu ấy sao?"

"Không quá giống."

Trương Lam thở phào: "Vậy được rồi."

Phan Vĩ cười ha ha: "Thích Tiết Nhượng làm gì? Cậu ấy tính lãnh đạm! Thích tớ mới khá thích hợp!"

Lớp Trưởng: "... Không cho phép yêu sớm, đâu là vị thành niên!"

Xoát, tất cả mọi người nhìn về phía cậu ta, ánh mắt lớp trưởng nhìn đến ánh mắt tựa như hồ ly của Trương Lam, cứng lại, cười khan, nói: "Đúng rồi ngày mai..."

Lời còn chưa nói xong, di động Trương Lam để trên bàn liền vang lên, cô nhìn một cái, là chú Trần gọi tới, chú ấy ở đâu bên kia cười hỏi: "Chuẩn bị lúc nào về nhà? Chú đi đón cháu."

"Không cần đâu ạ, bọn cháu gọi xe về cũng được."

"Không phải đi cùng bạn học sao? Đã trễ thế này, chú đi đón cháu, thuận tiện đưa bạn học cháu về luôn."

Chú Trần cười, giọng ôn hòa.

"Ách?" Trương Lam dừng một chút, cô che điện thoại di động, nhìn một bàn bốn người: "Chú tớ đến đón tớ, thuận tiện muốn đưa các cậu về?"

"Không cần, tớ đi xe đạp về là được." Lớp trưởng lắc đầu.

Tầm mắt cô dời đi, nhìn về phía Phan Vĩ cùng dời một chút: "Các cậu đi chứ?"

Phan Vĩ suy nghĩ: "Không được đi."

"Tự chúng tôi về" Tiết Nhượng từ màn hình điện thoại di động giơ tay lên,

chống đầu nhàn nhạt nói, Trương Lam ngơ ngẩn, hỏi: "Cậu say sao?"

Cậu nhẹ nhàng cười một tiếng: "Nghĩ gì vậy? Uống một chục chai tôi cũng không say."

Trương Lam bĩu môi: "Lợi hại nha."

Tiết Nhượng cầm điện thoại di động xốc lên, đứng dậy, hướng quỳ đi đến.

Lớp trưởng cũng vội vàng đuổi theo, nói: "Tớ mời mà — —"

Tầm mắt Trương Lam nhìn sau ót của cậu, buông ra microphone, nói: "Chú Trần, cháu ở gần Nông Gia Tiểu Sao."

"Được." Chú Trần đáp.

Trương Lam muốn vênh ngay, nhưng Long Ngọc người nhỏ nhỏ, yếu ớt, cũng không biết nhà cô ấy ở đâu, thuận tiện đưa cô ấy về

Cúp điện thoại, Trương Lam nói với Long Ngọc: "Tớ đưa cậu về"

Long Ngọc có chút mệt, bình thường giờ này cô ấy đã ngủ, cô ấy gật gật đầu: "Cảm ơn cậu."

Trương Lam cười: "Không cần khách khí."

Ăn no nê, năm người đi ra cửa, Phan Vĩ hút thuốc lá, khói bay vào mắt cậu ta, rất nhiều, Tiết Nhượng lười biếng dựa vào cột đèn trên đường, cúi đầu chơi điện thoại, ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống mặt cậu, trong lòng lung mang theo thần bí.

Trương Lam nói: "Các cậu đi trước đi, tớ ở đây chờ là được rồi."

Phan Vĩ cười: "Dĩ nhiên phải chờ đến khi cậu an toàn lên xe mới được, tiểu tử tử, mẹ cậu có phải Trì Bình không vậy?"

"Đúng, sao vậy?"

"Mẹ cậu thật là một đại mỹ nhân." Phan Vĩ búng tro thuốc cười nói.

Trương Lam đắc ý: "Đương nhiên, mẹ tớ từ nhỏ nổi danh là người đẹp."

Chỉ chốc lát, một chiếc xe Jaguar màu đen chậm rãi đi tới, dừng ở bên cạnh năm người, cửa sổ xe hạ xuống, chú Trần mặt ôn hòa đi ra, nhìn một vòng, cuối cùng nhìn vào trên mặt Trương Lam: "Lên xe nào."

Trương Lam mở cửa xe đỡ Long Ngọc vào, xoay người vẫy tay với ba người bọn họ: "Tớ đi đây, các cậu trở về cẩn thận."

"Biết!" Phan Vĩ cũng vẫy tay.

Lớp Trưởng giúp đóng cửa xe lại, nói: "Sớm nghỉ ngơi một chút."

Trương Lam cười nói: "Được được được, cậu mau đạp xe về đi thôi."

"Ừ."

Cửa xe đóng lại, Trương Lam nhìn Tiết Nhượng đang lười biếng đút tay vào túi, mới nói chú Trần lái xe.

Chú Trần cùng ba nam sinh bọn họ chào tạm biệt, nổ máy xe, đi ra đường.

Sau khi đi một đoạn, chú Trần cười hỏi: "Đầu là bạn cùng lớp?"

Trương Lam đỡ Long Ngọc, nói: "Đúng vậy, còn có lớp trưởng."

"Còn hai người kia?"

"Đầu là học bá, thành tích rất tốt." Trương Lam cười hì hì.

Chú Trần nhướn mi: "Thật không tệ, mặc dù nhìn không giống học sinh giỏi."

Trương Lam cười ha ha, lại thấy bả vai hơi động, cô lập tức im lặng, cẩn thận đỡ Long Ngọc.

Thật là không có phòng bị bạn học.

...

Nhìn xe dung hòa vào trong màn đêm.

Phan Vĩ nói: "Cảm giác tiểu tử tử không cùng một thế giới với chúng ta."

Lớp trưởng cũng gật đầu: "Ừ."

"Đi!" Tiết Nhượng đeo tai nghe lên, từ dưới đèn đường đi ra, xoay người đi về phía ngược lại.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu tử tử: Đó là ngoài ý muốn a!!!

Chương 14

Đại hội thể dục thể thao mùa thu đã đến.

Ngày báo danh cuối cùng gần kết thúc, lớp trưởng còn cần danh sách đến từng chỗ cầu xin mọi người tham gia trận đấu, để đủ người sau khi tan học.

Trong tay cậu ta vẫn còn mấy hạng mục chưa có ai báo danh, hạng mục đây ta thiếu một bạn học nữ, nhảy xa cùng chạy 800 mét còn thiếu hai bạn nữ.

Trương Lam đeo cặp sách chuẩn bị len lén đi, bị lớp trưởng kéo lại, cũng từ trong cặp lấy ra mấy tờ giấy, đặt ở trên bàn, đồng thời trong lớp cũng còn bốn bạn gái, lớp trưởng chỉ vào tờ giấy, nói: "Mỗi người chọn một hạng mục tham gia đi."

Trương Lam: "..."

Bốn bạn học nữ khác: "..."

Trương Lam nhìn mấy bạn học trong lớp, nữ sinh trường trung học trọng điểm thật sự đầu rất yếu, ở Thanh Diệp cô cũng không bị bắt tham gia như vậy.

"Trương Lam, cậu trước." Lớp trưởng giơ tay lên chỉ vào cô.

"Được, lớp trưởng." Trương Lam sinh không thể luyện vươn tay ra, cũng không ngừng lẩm bẩm: "Nếu chọn phải môn đây ta tởm khăng định sẽ chết trước mặt cậu cho mà xem."

Lớp trưởng nhìn không được cười lên, bốn bạn nữ khác cũng che miệng cười trộm.

Cô đưa tay lấy, ở trên mấy tờ giấy đáng thương tùy tiện lấy, bốn bạn nữ khác nhìn cô, cũng cười hì hì vươn tay ra, một người lấy một tờ.

Trương Lam mở tờ giấy ra, ngây ngốc nhìn hàng chữ phía trên.

"800 mét."

Trong lòng thở dài nhẹ nhõm, cô đem tờ giấy trên tay đưa cho lớp trưởng: "800 mét, trong hai bạn nữ tớ đã chọn một, còn có ai?"

Đối diện một bạn gái đeo mắt kính yếu ớt giờ tay: "Tớ cũng vậy, 800 mét.!"

Trương Lam chớp mắt, tiên lên ôm cô ấy: "Nan tử nan muội *!"

* Chị khó khăn em khó khăn(đại loại thế:v)

Bạn học nữ gật đầu: "Ừ ừ."

Mặt khác ba bạn học còn lại có chút bất đắc dĩ, nhất là môn đẩy tạ, tay nhỏ chân nhỏ, chắc chắn chỉ đi để đủ số lượng.

Lớp trưởng thở phào nhẹ nhõm, nghiêm túc nói: "Các cậu li ền thuận theo tự nhiên đi, không cần quá miễn cưỡng bản thân."

"Được rồi."

"Ai."

"Tớ đi trước đây." Trương Lam vỗ vỗ bả vai lớp trưởng, đi tới cửa, Long Ngọc vừa thấy cô ra, cười hì hì ôm lấy tay cô: "Cậu cũng tham gia đại hội sao?"

"Không có biện pháp nha, trong lớp bị thiếu người." Trương Lam lười biếng đi xuống cầu thang.

Long Ngọc nở nụ cười: "Tớ không tham gia, tớ nói dì cả tớ đến."

Trương Lam quay đầu nhìn cô ấy: "... Dì cả của cậu không phải vừa qua sao?"

"Hì hì."

"Cậu giỏi, học th ần còn nói dối!" Trương Lam bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Ngọc.

Từ buổi tối hôm cùng Tiết Nhượng đi ăn cơm, quan hệ của Trương Lam

cùng Long Ngọc lại gần gửi thêm, hai người tuy rằng không cùng lớp, nhưng thường xuyên ở cùng nhau, Long Ngọc ngoài miệng luôn nói thích Tiết Nhượng, nhưng cái gì cũng không làm cũng không có tỏ tình.

...

Ngày đại hội thể dục thể thao.

Tiết Nhượng hằng năm đều làm đại biểu, đi lên đọc diễn văn.

Luôn luôn mặc áo sơ mi trắng, quần dài màu đen, một tay cầm microphone, mắt hơi híp, giống như bị ánh mặt trời chiếu vào, giọng lười biếng, nhưng lại lạnh lạnh, làm người khác không nhận được chuyên tâm lắng nghe.

Chu Di là cử kỳ thủ, cả người mặc quân trang màu trắng, ngẩng đầu si ngốc nhìn cậu.

Khi Tiết Nhượng cúi đầu, âm nhạc vang lên, một tiếng còi, đại hội vận động bắt đầu, hạng mục 800 mét của Trương Lam trước hạng mục 1500 mét của bạn nam, đứng thứ hai từ dưới lên, đại hội tổ chức trong vòng hai ngày, ngày đầu tiên khai mạc nên mất không ít thời gian, đến khi bắt đầu cũng không còn nhiệt tình như lúc ban đầu.

Trương Lam cùng Long Ngọc kề vai sát cánh, hai người chạy ngược chạy xuôi, cổ vũ các bạn học, đưa nước, Tiết Nhượng cùng Phan Vĩ chỉ tham gia môn bóng rổ, nhưng Tiết Nhượng còn thêm một hạng mục chạy 1500 mét, cậu cũng là bất đắc dĩ không có biện pháp, lớp trưởng ngồi xổm bên cạnh cậu làm nhảm, nói một hồi, Tiết Nhượng mới không kiên nhẫn ném quyển sách lên mặt cậu ta, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Được!"

Trương Lam lúc ấy ở bên cạnh, cười đến đau cả bụng.

Cậu quay đầu liếc nhìn cô: "Buồn cười?"

Trương Lam gật đầu: "Ừ, siêu buồn cười."

Cậu xuy một tiếng: "Cậu cũng trốn không thoát."

Vì thế, cô rút được hạng mục chạy dài 800 mét.

Lớp ba mặc dù có hai người học thêm Tiết Nhượng cùng lớp trưởng chống

đỡ hàng năm, nhưng ở phương diện vận động, lại không bằng lớp một, ngày đầu tiên của đại hội, thành tích của lớp ba lung lay sắp đổ, mà lớp bảy, lớp tám, lớp chín ba lớp này rốt cuộc ở đại hội thể thao được nở mày nở mặt.

Đầu tháng được rất nhiều.

Phan Vĩ ngồi ở một bên, cầm chai nước suối, thở dài nói: "Trước kia đầu tháng ba chúng ta cùng Tiết Nhượng, nhưng là đánh khắp nơi vô địch thiên hạ, hiện tại không được rồi, mọi người trong lớp chúng ta quá già."

"Tớ vào đầu tháng ba, Tần Thiên mang theo một đám tiểu ca ca cũng thắng đến mức khiến người ta sợ hãi." Trương Lam hồi tưởng lại lúc còn ở Thanh Diệp.

"Chắc chắn, Tần Thiên nha!" Phan Vĩ chọc chọc Tiết Nhượng, Tiết Nhượng nhàn nhạt nhướng mắt: "Ừ?" Cậu vẫn còn chơi trò chơi, rất không đành lòng làm việc.

"Anh họ của cậu!"

"A."

"Nói về người anh họ của cậu cũng là một nhân vật." Phan Vĩ nói.

"Ừ." Cậu lười biếng đáp, cúi đầu tiếp tục chơi.

Trương Lam nghiêng đầu, luôn muốn nhìn ID của nhân vật trong trò chơi của cậu.

Nhưng cậu luôn không để cho cô thấy.

Phan Vĩ cười nói: "Tiểu tử tử không cần nhìn, Tiết Nhượng chơi trò chơi đặc biệt giỏi, còn có người quản lý chuyên nghiệp tới mời cậu ấy đấy."

Trương Lam chống cằm hỏi: "Tiết Nhượng, cậu còn có cái gì không biết?"

Tiết Nhượng mở nắp chai nước uống một ngụm, liếc cô: "Yêu đương có tính hay không?"

Trương Lam: "..."

Cô cười: " Tính, cùng tớ không? Tích lũy một chút kinh nghiệm."

Cậu tựa tiểu phi tiểu nhìn cô.

Mặt Trương Lam có chút nóng, cô xoa tay: "Cậu vừa nhìn là biết không có phong tình, quên đi."

Phan Vĩ thở dài: "Các cậu lại liếc mắt đưa tình?"

"Ai liếc mắt đưa tình?" Trương Lam trợn trắng mắt, cô đứng lên, phui cổ trên miệng, nhìn thấy Chu Di cầm nước hướng về bên này đi tới, cô lấy cái chai uống một nửa, nói: "Nữ thần Chu Di của các cậu tới kìa."

...

Ngày thứ hai của đại hội, sáng sớm chính là hạng mục một giờ đồng hồ, bóng rổ đầu tiên, ném bóng thứ hai, nhưng bởi vì có Tiết Nhượng, Phan Vĩ, còn có Quách Vệ Đông của lớp một, lập tức như có lửa bốc lên, tuy trong một tiếng đồng hồ, nhưng các bạn học nữ nhanh chóng ào ào chạy tới, đầu chen nhau nhìn.

Trương Lam lúc này mới nhìn thấy tên Quách Vệ Đông đứng hạng ba trên bảng tên.

Nghe nói cậu ta cùng Tiết Nhượng cạnh tranh vị trí giáo thảo.

Đương nhiên Tiết Nhượng nhất định thắng, chính cô cũng bầu mấy phiếu.

Dáng dấp quả thật không tệ, chiều cao cùng Tiết Nhượng không sai biệt mấy, mặc áo T-shirt màu đen, quần thể thao màu đen, tóc cắt ngắn, giống như học sinh lớp chín.

Trận bóng rổ lần trước không thấy cậu ta tới, nghe nói trong nhà có chuyện.

Bạn học nữ bắt đầu thì thầm nói chuyện: "Quách Vệ Đông nha!"

" Tiết Nhượng của tớ!"

Gọi thật là đủ thân, Trương Lam nhìn các cô, liếc ở trong đám người thấy

Chung Miêu Miêu, Chung Miêu Miêu then thùng tằm mắt rơi vào trên mặt Quách Vệ Đông.

Thời tiết thật nóng, buổi sáng mặt trời cũng rất chói mắt, Quách Vệ Đông còn chưa lên sân, cũng đã toát mồ hôi, cậu ta lau, liền nghe thấy tiếng thét chói tai trong đám người.

Tiết Nhượng thì dựa dưới cột bóng rổ, tránh mặt trời, lười biếng, ánh nắng chiếu lên gò má cậu, cậu ngẩng mặt lên, các bạn học nữ bên cạnh Trương Lam lại hét ầm lên.

Long Ngọc nắm tay Trương Lam, nói: "Quách Vệ Đông cùng Tiết Nhượng đánh nhau."

"A? Tại sao lại đánh?" Trương Lam có chút kinh ngạc.

"Quách Vệ Đông có một người em trai rất đáng ghét, miệng chó không mọc được ngà voi, trước nói Tiết Nhượng yếu, nói Tiết Nhượng học cho đến chết, sau đó Tiết Nhượng đề hấn ở trên tường, đánh mấy quý tộc, hấn thua nhưng lại không phục, chạy đi tìm Quách Vệ Đông, Quách Vệ Đông thay em trai cậu ta ra mặt, lần đó đánh nhau thật lợi hại, giáo viên chủ nhiệm phải ra ngăn."

"Nga, tớ còn thấy ba mẹ của Tiết Nhượng, mẹ cậu ấy thật nghiêm túc nha."

Trương Lam nhú mày, vừa nghe Long Ngọc nói, vừa nhìn trên sân.

Bắt đầu tranh tài thi đấu, lần trước trận đấu bóng rổ lớp một bại lớp ba, lần này Quách Vệ Đông trở lại, giống như muốn rửa nhục, tình thế mạnh liệt, điểm số rất cao.

Quách Vệ Đông ném một quả bóng ba điểm, nhảy lên cũng GET tư thế, cũng hướng Tiết Nhượng khiêu khích.

Tiết Nhượng kéo kéo cổ áo, khóe môi nhếch lên, vẻ mặt hơi khinh thường.

Số điểm của lớp một hiện ra, 27 điểm.

Số điểm của lớp hai hiện ra, 20 điểm.

Số điểm của lớp ba — —

Tiết Nhượng vừa vào sân, tiếng thét chói tai liền vang lên. Cậu chụp bóng một cách hoàn mỹ, cậu một tay giữ trên rổ, móc một cái, cánh tay trắng như tuyết, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía Quách vệ đông.

Chân mày khóe mắt cậu mang theo châm chọc, môi mỏng nhướn nhướn, nói hai chữ.

Trương Lam biết hai chữ kia.

"Ngu ngốc!"

Quách vệ đông phỏng đoán cũng hiểu, sắc mặt nhất thời thay đổi, cậu ta hướng cậu nâng cao cằm, vẻ mặt như cậu chờ đó cho tôi.

Toàn trường an tĩnh mấy giây.

Lớp mười ban ba, coi như tương đối quy củ, không như lớp tám lớp chín đang nháo nhào kia, nam sinh cũng không dễ dàng bị khiêu khích như vậy, bọn họ cơ hồ chỉ cùng sách vở giao tiếp.

Nhưng Tiết Nhượng cùng Quách Vệ Đông lại bất đồng.

Không hề giống với học sinh lớp trọng điểm.

Một chút cũng không giống.

Số điểm lớp ba 30 điểm.

Nhiều hơn lớp một ba điểm.

Bạn học lớp ba nhảy dựng lên, hoan hô, đây chính là hạng mục của bọn họ từ hôm qua đến giờ, điểm số cao nhất.

Tiết Nhượng lau mồ hôi, cùng Phan Vĩ xuống sân.

Long Ngọc kéo Trương Lam đi lên, Trương Lam ném một cây kẹo que vị táo cho Tiết Nhượng: "Tặng cho cậu!"

Tiết Nhượng cầm chiếc kẹo que kia, nhú mi.

Phan Vĩ cười nói: "Của tớ đâu?"

"Cần lấy!" Trương Lam từ trong túi lấy ra một cây kẹo vị chocolate ném qua, Phan Vĩ một tay bắt, cười: "Cảm ơn tiểu tử tử."

"Không cần khách khí!" Trương Lam nháy mắt, mi mắt cong cong, nụ cười rực rỡ.

Lớp trưởng ở một bên, yếu ớt nói: "Tớ cũng muốn!"

Trương Lam chỉ có thể lấy ra tiếp một chiếc, lúc này là vị chocolate, lớp trưởng đỏ mặt nhận lấy.

"Còn có tớ." Một âm thanh từ phía sau vang lên.

Mấy người nhìn về phía sau lưng cô, Quách Vệ Đông mỉm cười, nhìn Trương Lam.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày mai đừng chạy! Ngày mai thời khắc rung động sẽ đến!

Chiều mai 16 giờ.

Chứng kiến thời khắc rung động.

Chương 15-1

" Ách." Trương Lam ngó ra.

Quách vệ đông vẫn cười, chỉ chỉ kẹo que trong tay Tiết Nhượng: "Tớ cũng thích ăn ngọt, còn nữa không? Tiểu tử tử."

Trương Lam sờ sờ cặp sách, trống không, cô bất đắc dĩ buông tay: "Không có."

"A? Thật là đáng tiếc." Quách vệ đông giọng nhẹ bẫng, không quá để ý nhưng lại giống như mất mát, Trương Lam bị cậu ta chọc cười, mắt cong cong, chỉ vào cửa hàng bên cạnh: "Ở đó có, rất nhiều, muốn vị gì đều có."

" Không được." Quách Vệ Đông chọc chọc túi ti ền: "Không phải cậu đưa kháng định ăn không ngon."

Trương Lam: "..."

Lời này sao giống như để cho người khác hiểu lầm vậy.

"Vậy không có biện pháp r ồi!" Trương Lam buông tay, nhún vai: "Tớ vốn chỉ chuẩn bị cho Tiết Nhượng!"

Quách Vệ Đông liếc v ề phía Tiết Nhượng, Tiết Nhượng nhàn nhạt, nhẹ nhàng, xé vỏ kẹo ra, ngậm trong miệng, giọng lười biếng gọi: "Tiểu tử tử, đi!"

"Đến đây!" Trương Lam kéo Long Ngọc theo sau.

Đoàn người hướng đại sảnh đi tới, để lại Quách Vệ Đông đứng một mình tại chỗ, đôi mắt thâm tr ầm, cậu ta nhìn chăm chăm tóc đuôi ngựa sau lưng cô, một năm trước, lúc cậu ta đi Thanh Diệp tìm bạn học.

Trương Lam trượt giày pa-tanh, từ trong trường học đi ra, làn váy bay lên lướt qua cánh tay cậu ta, tươi cười rực rỡ.

Phía sau, T ần Thiên cùng một vài người bất đắc dĩ hô: "Tiểu tử tử, đừng đi

nhANH NHƯ VẬY!"

Khi đó nắng chiếu dần tắt, ánh mặt trời chiếu lên mặt Trương Lam giống như là rơi xuống một tầng kim quang, lông mi của cô dưới ánh nắng như đang khiêu vũ, rất dài, rất đẹp.

" Tiết Nhượng." Phan Vĩ cũng ngậm kẹo que, kêu một tiếng.

Khóe mắt Tiết Nhượng liếc cậu ta.

" Quách Vệ Đông, có phải hay không vừa ý tiểu tử tử?" Phan Vĩ vừa đi, còn quay đầu nhìn thoáng qua Quách Vệ Đông, ánh mắt Quách Vệ Đông còn rơi trên người Trương Lam, cậu ta thấy rõ ràng.

Tiết Nhượng không đáp, cậu liếm kẹo que, vị táo có hơi chua, cậu nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Long Ngọc cúi đầu cười với Trương Lam, răng rắc một tiếng.

Kẹo que trong miệng nát, cậu lau khóe môi, đem đường liếm sạch.

Giữa trưa ở nhà ăn, toàn trường đều ở đây cử hành đại hội thể thao, bất kể là trường sơ trung hay trường trung học, nhà ăn hôm nay có thêm đồ ăn, thịt so với bình thường nhiều hơn, ngay cả đồ uống cũng nhiều hơn, còn có nước trái cây, vận động một buổi sáng, bụng đói không chịu được, nhà ăn người rất nhiều.

Đầu ở đây xếp hàng.

Tiết Nhượng cùng Phan Vĩ đi đến cửa số hai xếp hàng.

Trương Lam cùng Long Ngọc ở cửa số ba.

Trong nhà ăn, đầu dùng đi đầu hòa, nhưng vẫn không tránh được mùi nhàn nhạt của mồ hôi, Trương Lam cúi đầu chơi điện thoại di động, đi theo hàng về phía trước, đi lên hai bước, bạn học trước mặt bỗng lui về sau, di động của cô bị đâm suýt nữa rơi, cô vội vàng bắt vào trong ngực, ngay sau đó liền bị hung hăng đập một cước.

Cô nghe răng ngăng đầu, liền nhìn thấy mặt Chung Miêu Miêu.

Bốn mắt nhìn nhau, Trương Lam chờ cô ta nói xin lỗi.

Chung Miêu Miêu đẩy mắt kính, sau đó như không có chuyện gì xảy ra xoay người.

Trương Lam: "..."

Long Ngọc ở phía sau hỏi: "Có sao không?"

Trương Lam cúi đầu, nhìn xuống giày của mình, một dấu màu đen, rất rõ ràng.

"Cậu ta vừa mới đạp cậu?" Long Ngọc nhỏ giọng hỏi.

Trương Lam gật đầu.

"Không nói xin lỗi sao?"

Trương Lam nhếch nhếch khóe môi, giọng cao lên: "Không có nha, người ta là học sinh giỏi, làm sao biết hai chữ xin lỗi viết như thế nào."

Giọng cô vang lên.

Bên cạnh hàng trước sau, đầu nhìn về phía cô, cũng nhìn xuống dấu vết dưới giày cô, bọn họ che miệng cười, đoán chừng là nghe hiểu lời của Trương Lam.

Long Ngọc nói: "Vừa mới này hàng cũng không có chuyện gì, cậu ta làm sao có thể lui về phía sau vậy?"

"Cố ý đi." Trương Lam nói.

Xoát — — cái đầu ở phía trên quay lại. Ánh mắt lạnh lùng sau tròng kính nhìn Trương Lam: "Tôi cũng không phải là cố ý."

Trương Lam lãnh đạm nói: "Không phải không cố ý liếc không cần nói xin lỗi sao?"

"Tôi tại sao phải xin lỗi cậu?" Chung Miêu Miêu vẻ mặt không có khả năng, Tề Thư ở phía sau giữ chặt tay cô ta, ý bảo cô ta đừng nói nữa.

Trương Lam mắt lạnh nói: "Được rồi, không nói cũng được, vậy cậu lau

giày giúp tôi một chút như thế nào?"

Chung Miêu Miêu xanh cả mặt, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi: "Mặc kệ cậu."

Nói xong cô ta xoay người trở về, còn hung hăng quét bím tóc đuôi ngựa qua, đuôi tóc đánh vào trên chóp mũi Trương Lam, Trương Lam sắc mặt trầm xuống, híp mắt nhìn Chung Miêu Miêu.

Chung Miêu Miêu ngẩng trước bàn cô, khoảng thời gian này hai người nước giếng không phạm nước sông, cô đối với Chung Miêu Miêu thì coi như không thấy, Chung Miêu Miêu thì coi như cô không tồn tại, sống yên ổn.

Hôm nay phải khen ngược.

Chung Miêu Miêu chủ động trêu chọc cô.

Cô nghiêng răng, liếc một cái, đem tức giận nuốt xuống.

"Cậu ấy sao vậy?" Phan Vĩ nhìn Trương Lam đang nhét thức ăn vào miệng, hỏi Long Ngọc.

Long Ngọc ăn rau xanh, nói: "Cậu ấy vừa bị bạn học nữ trong lớp các cậu đập, sau khi đập xong, còn không xin lỗi cậu ấy."

"Ai vậy?"

"Một người đeo kính."

"Đeo kính?" Phan Vĩ nhìn về phía Tiết Nhượng, Tiết Nhượng gấp một miếng sườn trong đĩa của Trương Lam, lại gấp đi ngô trong đĩa cô, Trương Lam phình má, trong mắt còn mang theo tức giận.

Tiết Nhượng chống đầu, hỏi: "Liền tức giận như vậy?"

Trương Lam chọc chọc cơm, tức giận: "Nói nhảm."

Tiết Nhượng nhún nhún vai.

Phan Vĩ: "Chung Miêu Miêu đi?"

Tiết Nhượng liếc cậu ta: "Cậu phản ứng cũng quá chậm."

Phan Vĩ: "..."

"Mâu thuẫn của bạn nữ, tớ không có biện pháp giúp." Phan Vĩ buông tay, cúi đầu ăn cơm.

"Ừ, không giúp được." Tiết Nhượng cũng gật đầu theo.

Long Ngọc vỗ vỗ bả vai Trương Lam: "Đừng tức giận."

"Còn rất giận, cũng rất tức giận, siêu cấp tức giận!" Trương Lam vừa nói, vươn tay ra lấy đồ uống, nhưng lại chạm tới một bàn tay.

"Cậu lấy nhầm đồ uống." Tiết Nhượng ngược mắt lên, lạnh nhạt nói.

"Nga." Trương Lam vội vàng rút tay về, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra lấy ly của mình, cắn ống hút.

Chương 15-2

"Nga." Trương Lam vội vàng rút tay về, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra lấy lý của mình, cắn ống hút.

Đầu ngón tay của cô rất nóng.

Của cậu thật lạnh.

Sờ lên giống như cây kem que, thật sự thoải mái.

Bên tai cô bắt đầu đỏ lên.

Đồng thời, kỳ dị, tức giận trong lòng cô, dần dần, tiêu tán.

Lúc nghỉ ngơi, Chung Miêu Miêu trở lại trong lớp học mắt có chút đỏ lên, sau khi ngẩng xuống, sắc mặt không tốt, Tề Thư hỏi cô ta: "Cậu sao thế?"

Chung Miêu Miêu quay đầu, liếc Trương Lam, lại nằm sấp trở về trên bàn.

Trương Lam mặt đầy mờ mịt, cô còn chưa tức giận đâu, cô ta còn không biết xấu hổ mà liếc cô?

Hừ.

Cô nằm xuống ngủ một hồi, nhưng thật sự không ngủ được, đứng dậy, đi ra lớp, vừa ra cửa, Long Ngọc liếc đi qua, cô ấy cười hì hì nhìn vào trong lớp, sau đó chạy lên trước, ôm cánh tay Trương Lam, cười nói: "Lúc tớ mới xuống tầng, cậu đoán xem tớ thấy ai."

"Thấy ai?" Trương Lam quạt quạt, hơi nóng.

"Chung Miêu Miêu, chính là người lúc trưa ở nhà ăn đập cậu, cậu ta không phải muốn đi lấy nước sao? Sau đó đụng phải Tiết Nhượng, nhờ Tiết Nhượng giúp, Tiết Nhượng quay đầu bước đi, Chung Miêu Miêu mặt đầy ủy khuất, phỏng chừng muốn khóc, thật là hả hê lòng người." Long Ngọc cười giống như mèo.

Trương Lam dừng một chút.

Long Ngọc liền nói: "Cậu ấy là thay cậu ra mặt sao? "

"Không biết?"

Long Ngọc vỗ tay: "Chắc chắn rồi!"

Trương Lam nhìn phía xa, mặt có chút nóng.

Không nên đi —

Buổi chiều hơn hai giờ, lại vang lên 《Đại hội thể thao tiếp tục》, ngáp, còn có bạn học chưa tỉnh ngủ, rồi rút từ đại sảnh, trong lớp chạy ra, đi tới sân trường, tham gia các hạng mục buổi chiều, cơ bản đều là chạy, chạy ngắn, chạy dài, chạy đường dài, chạy tiếp sức.

Trương Lam cũng khẩn trương chuẩn bị chạy 800 mét.

Một bạn học nữ khác, tên là Annie, cô ấy cũng rút được hạng mục này, cũng khẩn trương, chạy tới tìm Trương Lam, nói: "Tớ trước kia chạy đầu không quá 200 mét."

"Tớ cũng vậy." Trương Lam gật đầu, Annie kéo cô: "Lớp trưởng nói chúng ta cố gắng là được rồi."

Trương Lam cười nói: "Chỉ có thể cố gắng, nghe nói lớp hai có một nữ sinh chạy dài rất lợi hại?"

"Đúng vậy, cậu xem, là người tóc ngắn kia." Annie chỉ vào nữ sinh đang đứng ở cột bóng rổ, Trương Lam nhìn thấy, a.

Là một nữ sinh tiểu soái ca, Annie còn nói: "Cậu ấy rất giống con trai đi?"

"Ừ, giống."

Annie: "Rất nhiều bạn gái đều thích cậu ấy, cậu ấy rất khỏe, ba năm trước cậu ấy chạy 800 mét của nữ giành được hạng nhất."

"Lợi hại vậy." Nếu không phải có ngực, liền giống như cách ăn mặc của cậu ấy, còn có tóc ngắn kia, chắc chắn nhìn không ra là con gái.

Phan Vĩ mang nước tới, vỗ vỗ vai Trương Lam: "Cố lên, chúng tớ ở điểm cuối chờ cậu."

Trương Lam cười: "Tiếp được tớ?"

Phan Vĩ mở ra hai tay: "Đến!"

"Mới không cần đâu." Trương Lam làm bộ như kinh hách lui về sau một bước, Phan Vĩ bất đắc dĩ: "Nga nga nga tớ biết cậu muốn ai tiếp được cậu rồi."

Trong lòng Trương Lam nhảy dựng: "Tớ muốn ai?"

Phan Vĩ nhượng nhượng môi, im lặng nói một cái tên.

Trương Lam hiểu.

"Tiết Nhượng — —"

Cô liếc mắt xem thường, kéo Annie, đi trở về nói: "Tớ không cần các cậu tiếp lấy, chính tớ chạy!"

Chạy 400 mét hoàn thành, nam sinh lớp ba cũng chưa có thành tích, nữ sinh càng không cần nói, âm thanh từ trong truyền ra: "Chạy 800 mét của nữ sinh, chuẩn bị!"

Trương Lam cùng Annie vội vàng tới điểm xuất phát, mỗi ban hai người, có rất nhiều, toàn bộ tụ tập chung một chỗ, Trương Lam nhìn đường chạy thật dài, đột nhiên khẩn trương.

Cô nhìn vào trong đám người, chỉ thấy Tiết Nhượng tựa vào giảng đài đang lười biếng nhìn về phía bên này, bốn mắt nhìn nhau, cậu cười môi cười.

Trương Lam mặt đỏ lên, cô vuốt vuốt quần áo, xoa lòng bàn tay.

Long Ngọc ở trong đám người hô: "Trương Lam cố lên!"

Phan Vĩ cũng cười nói: "Tiểu tử tỷ cố lên!"

Quách Vệ Đông giọng khàn khàn cũng nói ra: "Tiểu tử tử cố lên, chạy tới đích tớ sẽ tiếp được cậu!"

Trong đám người lập tức li ền hết ần lên.

Trương Lam căn bản không quan tâm cậu ta nói cái gì, tiếng súng vang lên, mọi người chạy đi, Trương Lam bị động, tựa như có người đẩy, cất bước chạy ra ngoài.

Đầu đã tham gia, cũng không muốn thua quá khó coi, cho nên mới bắt đầu cô không chạy quá nhanh, mà từ từ chạy, tranh thủ giữ sức dù sao ở phía sau cũng còn người.

Annie bắt đầu quá nhanh, lập tức li ền không thấy đầu.

Ban đầu khá tốt, từ từ, Trương Lam cảm thấy hô hấp không thoải mái, mẹ nó, 800 mét nha, thật lâu nha, hai vòng nha, bắt đầu đến vòng thứ hai, Annie trực tiếp ngã xuống, Trương Lam sợ hết hồn, muốn tiến lên đỡ cô ấy, lớp trưởng so với cô nhanh hơn, cậu ấy kéo Annie, nói: "Cậu chạy trước, còn 200 mét chạy nước rút, tiểu tử tử cố gắng lên!"

Cô hít một hơi.

Cũng không nói tiếp, chỉ có thể gật đầu, vùi đầu chạy.

Cô chạy không nhanh, 200 mét cuối cùng, bên tai tiếng vỗ tay lớn hơn, cô thấy Phan Vĩ còn giơ lên lá cờ đỏ của lớp ba.

Cô hít sâu, tăng tốc, hướng dây màu đỏ ở điểm cuối chạy tới.

Chân giống như đồ xi măng, nhưng ít ra vẫn còn nhanh, đuôi ngựa của cô cũng bay lên, mắt thấy càng ngày càng gần đích, cô không nhận được lộ ra biểu cảm cuối cùng cũng tới, cô khàn giọng nói với Long Ngọc: "Tiếp tớ!"

Một tiếng này quả thực dùng cả sinh mạng để hô lên.

Đầu gối cô run lên, tựa như đến điểm cuối cô có thể trực tiếp quỵ xuống, mắt thấy sợi dây màu đỏ, cô bổ nhào về phía trước.

Một người từ trong đám người đi ra, cậu vươn tay, ôm lấy cô.

Lực của cô quá lớn, lão đảo hai bước, hai người cùng ngã về sau, Trương Lam ngã ở trong ngực của nam sinh, mùi thuốc lá cùng mùi bạc hà xen lẫn đập vào mặt.

Trương Lam chống đỡ người lên, cười với cậu: "Tớ cuối cùng đã tới!"

Tiết Nhượng ngược đầu, nhìn cô, lông mi cô đắm chìm trong ánh mặt trời, chớp chớp khóe mắt tựa như hồ ly hơi vênh lên, ánh nắng chiếu vào gò má cô.

Đẹp như họa.

Một khắc kia, cậu muốn hôn lên ánh mắt của cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Tâm động liền vào giờ khắc này.

Tiểu ca ca, tôi hỏi cậu, sợ sao.

Chương 16

Chung quanh dần dần vang lên âm thanh, Trương Lam cũng bởi vì nhìn đến mặt cậu, mà đỏ mặt.

"Cậu rất nặng." Cậu cậu môi nhắc nhở.

Trương Lam hoàn hồn, sau đó kinh ngạc: "A?"

Đôi mắt Tiết Nhượng đen nhánh, nhìn cô, đầu ngón tay thon dài vừa vịn ở trên lưng của cô, cậu hơi cong tay, ngón tay liền cọ sát qua vạt áo của cô.

Rào rào một tiếng, lớp trưởng cùng Phan Vĩ còn có mấy người khác chạy qua, ba chân bốn cẳng nâng Trương Lam dậy, lớp trưởng cười híp mắt: "Tiểu tử tử, cậu đứng hạng ba."

"Hạng ba?" Trương Lam bị Long Ngọc kéo ra, tim vẫn còn đập nhanh, cô mờ mịt nhìn về phía sau, ánh nắng chiếu lên trán Tiết Nhượng đang vịn nắp chai nước Phan Vĩ đưa.

"Đúng vậy, cậu rất lợi hại nha, thời điểm 200 mét cuối cùng kia, tốc độ của cậu thật là nhanh." Long Ngọc một bên cười hì hì nói, lại cầm một bình nước đưa cho cô.

Trương Lam vặn mở, cắn miệng chai, tầm mắt nhìn Tiết Nhượng.

Chạy đường dài 1500 bắt đầu.

Tiết Nhượng đi theo hàng, đi đến vạch xuất phát, bên cạnh, còn có Quách Vệ Đông, Quách Vệ Đông nghiêng đầu chớp mắt cười với Trương Lam, Trương Lam hung hăng bị sắc nước miếng.

Tay cô lau nước ở khóe môi, đi theo Long Ngọc đến vạch xuất phát.

Trận đấu còn chưa có bắt đầu, cô mang theo bình nước, cười tủm tỉm nói với Tiết Nhượng: "Cần tớ chờ ở đích tiếp cậu không?"

Tiết Nhượng nghiêng đầu, nhìn cô.

Hai giây sau, cậu nhàn nhạt nói: "Ép chết cậu!"

Bên cạnh bạn học nam nghe được, nhin không được cười, khởi động lên xuống, cười nháy nháy mắt, Trương Lam liếc: "May mà tớ vừa r ồi không đề chết cậu, thật là đáng tiếc!"

"Cậu bỏ được?" Cậu nhẹ nhàng nói.

Trương Lam chắc một tiếng: "Đương nhiên bỏ được, cậu cũng không phải bạn trai tớ."

"A — —" Cậu câu môi cười.

"Chuẩn bị!"

"Pằng — —" Tiếng súng vang lên.

Một nhóm nam sinh bắt đầu chạy, lúc này nhìn mọi người đang chạy, Tiết Nhượng không giống như thường ngày lười biếng, lúc xuất phát đôi mắt sâu thẳm, bước chân rất ổn, cậu chạy ở vị trí giữa từ đầu đến cuối, không tiến cũng không lùi, Quách Vệ Đông cũng áp dụng chiến thuật giống như vậy, hai người nhìn đối phương không vừa mắt, nhưng lại hiếm khi có sự tương tự như vậy.

1500 mét, căn bản không cách nào, Trương Lam cùng Long Ngọc chạy theo một đoạn ở đằng sau, vòng qua sân trường chạy tới hàng, từ từ.

Tiết Nhượng ưu thế li ền xuất ra, nổi bật ở trong đám người, thành tích cũng dễ thấy.

Giữa trưa ngày hôm nay có chút nóng, mồ hôi trên trán của Tiết Nhượng bắt đầu chảy ra rơi xuống dưới, đọng ở trên cằm, cậu nâng tay, lau, đôi mắt híp lại, lông mi cũng dính mồ hôi, rơi mãi không hết, chung quanh các bạn học nữ nhìn cậu, nuốt nuốt nước miếng.

Rất nhanh, 400 mét cuối cùng.

Tiết Nhượng tăng tốc.

Quách Vệ Đông tăng tốc.

Thân ảnh của hai người tựa như báo đốm, ở giữa một đám người tro trắng, thân mình của thiếu niên sắc bén như lưỡi dao, xẹt qua trước mắt mọi người.

200 mét.

100 mét.

50 mét.

10 mét.

Đích! Thất lưng của Tiết Nhượng chạm vào sợi dây màu đỏ kia.

Toàn trường hoan hô, Trương Lam đi theo Long Ngọc chạy đến, giờ cái chai trong tay cho Tiết Nhượng, cậu không lập tức ngã xuống, lau mồ hôi trên cằm, vươn tay lấy nước Trương Lam đưa tới, vặn mở, cậu uống một ngụm, giây tiếp theo, cậu dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía Trương Lam.

Trương Lam đang cười híp mắt ngược đầu, bị cậu nhìn, kinh ngạc.

"Gì vậy?" Cô hỏi.

Đầu ngón tay Tiết Nhượng duỗi ra, chỉ chỉ chai nước suối trong tay cô:
"Cậu cầm nhầm?"

Trương Lam nhìn theo đầu ngón tay cậu, cúi đầu.

Chai nước suối cô cầm trong tay còn chưa có mở! Chai Tiết Nhượng cầm kia là chai của cô mà mới vừa rồi cô còn cắn miệng chai, cô cũng uống hơn nửa.

Trương Lam mặt nhất thời đỏ lên.

"Cho, cho cậu!" Trương Lam cố gắng trấn định, đưa chai chưa mở kia cho cậu.

Tiết Nhượng nhận lấy, nghiêng đầu, khóe môi nhẹ gợi lên, hỏi cô: "Có phải muốn nói, hôn gián tiếp?"

" Gặp lại!" Trương Lam đỏ mặt nhìn cậu, kéo Long Ngọc xoay người, chạy.

Cậu nhìn bóng lưng cô rời đi, đôi mắt sâu thẳm, cúi đầu nhìn xuống bàn tay thon dài.

Vạt áo phất qua lòng bàn tay, tựa như hương thơm lưu lại dưới đáy lòng.

...

Mặt trời lặn ở phía Tây, trường học bao phủ dưới ánh tà dương, ngay cả đường chạy cũng nhu hòa mây phần.

Trong sân thể dục một mảnh hỗn độn, dụng cụ, bình nước, túi nhựa đầu nằm lảng lảng trên mặt đất.

Long Ngọc ôm lấy cánh tay Trương Lam, nhìn cô.

Nhìn gò má cô đỏ ửng, còn có tai cũng đỏ.

"Trương Lam." Long Ngọc gọi.

"Ừ?" Trương Lam cúi đầu nhìn cô.

"Cậu thực sự thích Tiết Nhưộng đi."

Tâm Trương Lam khẽ nháy lên, thiếu chút nữa nháy dựng lên.

"Cậu nói bây bạ gì thế?" Cô nuốt nước miếng, nói.

Long Ngọc cười: "Cậu đừng khẩn trương, tớ khoảng thời gian này đi chung với các cậu, tớ phát hiện ra bản thân cũng không đặc biệt thích Tiết Nhưộng, trước kia lúc th ầm mến cậu ấy, li ền thấy cậu ấy cao cao tại thượng xa không thể với tới, nhưng hiện tại đang từ từ, cảm thấy cậu ấy cũng chỉ như một nam sinh bình thường."

"Khó trách cậu thời gian này cũng không làm bánh bích quy đưa cho cậu ấy." Trương Lam suy nghĩ, nói.

"Ừ, không làm nữa, dù sao cậu ấy cũng không ăn! Tuy tớ luôn đi theo các cậu, những tớ vẫn không lọt nổi vào mắt xanh của cậu ấy, tớ có thể cảm

giác được." Ngữ khí của Long Ngọc có chút chua xót, nhưng cũng mang theo ý tứ được giải thoát.

"Cậu ấy thật sự rất hoàn hảo." Trương Lam muốn an ủi Long Ngọc.

"Không tốt, cậu ấy tới bây giờ đầu chưa lần nào nhìn qua tớ, ngược lại đối với cậu rất tốt, tớ thấy cậu ấy đối tốt với cậu hơn Chu Di."

Trương Lam lại nghĩ đến cái tin nhắn wechat kia.

Cô không biết làm sao: "Thật ra thì không phải vậy, Tiết Nhượng cậu ấy chẳng qua chỉ xem tớ là bạn cùng bàn, như anh em vậy."

Long Ngọc nghiêng đầu nghĩ.

Lại cảm thấy đúng là như vậy.

Dẫu sao, Tiết Nhượng quá lạnh lùng, cùng cậu sống chung, cậu cũng không quá đặc biệt chiều cố Trương Lam, có thể hơi tốt một chút đi, nhưng cũng không đến mức nảy sinh tình cảm.

Ở trong lớp cô có một học bá thích một nữ sinh.

Trước kia học bá đó cũng rất cao lãnh, hiện giờ, sau khi thích nữ sinh đó, luôn chủ động, thấy nữ sinh kia hận không thể đem cả thế giới cho cô ấy.

Đó mới là yêu đi.

Hai vừa đi vừa trò chuyện, ra cổng trường, Trương Lam gọi điện thoại nói với chú Tr ần, đừng tới đón cô, cô muốn cùng Long Ngọc đi dạo phố.

Mặc dù vận động một ngày, rất mệt mỏi, nhưng hai người vẫn rất có tinh thần, chạy đến phố Trạng Nguyên ăn, phố Trạng Nguyên ở trong Phố thành rất nổi danh.

Chủ yếu có thể là bởi vì ở đây nhiều trường học, học sinh rất nhiều, đặc biệt náo nhiệt.

Có lúc nhiều người đến đứng ở đầu đường bản thân không cần di chuyển, cũng sẽ bị đám đông chen đi.

Phố Trạng Nguyên hầu như đều là các phòng ở hai tầng có màu sắc cổ xưa, rất thấp, ánh đèn sáng, bảng hiệu buổi tối sáng lên, ánh vàng rực rỡ, khi đi vào có bảng hiệu viết ba chữ " phố Trạng Nguyên ", sẽ có loại cảm giác lạ kỳ, đứng ở một gian phòng cổ xưa ăn đồ nướng, đặc biệt kỳ dị.

Trương Lam từ khi tới Nhất Trung, là lần đầu tiên đến đây.

Trước kia ở Thanh Diệp, cùng bọn Tần Thiên đến ăn.

Long Ngọc chỉ vào một quán bánh tráng nướng: "Chúng ta đi ăn cái kia."

"Được." Kia Trương Lam cũng thích, hai người dắt tay đi qua, người tới người đi, cả con đường rộn ràng nhộn nháo, nhưng đặc biệt có không khí.

Mười cái bánh mười đồng tiền.

Rắc lên bột tiêu cay, ăn ngon, mua mười cái, vừa đi vừa ăn, Long Ngọc nói: "Mẹ tớ sẽ không cho tớ ăn đồ như thế này."

"Vậy cậu còn ăn sao?" Trương Lam liếm ngón tay.

" Len lén ăn." Long Ngọc ngửa đầu cười.

Trương Lam cũng cười theo.

Dọc theo đường đi, Long Ngọc ăn liên mấy cái, còn muốn ăn thịt nướng, ăn sữa chua, uống nước mơ ép.

Trương Lam cũng ăn không ít, kem nướng, bánh mochi, hàu nướng, dorayaki, ăn đến bụng trướng lên, cơ hồ các quán ăn trên đường phố đều ăn qua một lần.

Bất tri bất giác, đi tới cuối phố.

Ở đó có một sân bóng rổ, còn có một toilet ở đằng sau, một ngọn đèn trong ngõ, còn có bốn ngôi nhà, lẳng lặng nằm ở ngõ nhỏ bên cạnh, cửa khép chặt, thật âm u, có tiếng bóng rổ đánh xuống mặt đất, bộp bộp bộp.

Nhìn vào trong ngõ.

Đứng ở đầu ngõ nhỏ này, có thể nhìn rõ ràng sân bóng rổ, Long Ngọc a một

tiếng: "Đúng rồi, nhà của Tiết Nhượng ở gần đây."

"Cậu ấy ở gần đây?"

"Đúng vậy."

Trương Lam nghĩ cô mới cùng Long Ngọc ngồi trên xe đi qua đây, chiếc xe buýt kia cũng đi về hướng bên này.

"Tiết Nhượng! Chạy nhanh bóng!" Giọng Phan Vĩ lúc này truyền ra.

Trương Lam cùng Long Ngọc nhìn nhau, cười.

"Thật vẫn là nơi này."

"Vận động một ngày không mệt còn chạy tới chơi bóng rồi."

Long Ngọc: "Ngày mai là cuối tuần."

Trương Lam kéo Long Ngọc, nói: "Đi, chúng ta mua chút đồ ăn cho bọn họ."

"Được."

Vì thế, các cô trở lại, trên phố Trạng Nguyên mua đồ ăn, đồ uống còn có xiên nướng, mua hai túi to, đi qua ngõ nhỏ, đi đến sân bóng rổ.

Ánh đèn trên sân bóng rổ rất sáng, các cô mới đi qua, Tiết Nhượng vừa vặn nhảy lên, tay giữ trên rổ, muốn úp rổ, tầm mắt của cậu liếc hơi hạ xuống.

Thấy Trương Lam mặc đồng phục học sinh trắng xanh.

Tay khẽ run, bóng rổ từ trên tay rớt xuống dưới.

"Con mẹ nó! Tiết Nhượng! Bóng đến rồi rồi còn không úp! Lại còn rơi xuống? Đây không phải là trình độ của cậu nha!" Phan Vĩ ở phía sau rống to.

Quách Vệ Đông cười lạnh, hai tay ôm ngực: "Muốn trêu chọc soái ca như tôi đi!"

Tiết Nhượng lặng lẽ nhảy xuống, nhẹ xoay cổ tay, hơi giương mắt, nói với Quách Vệ Đông: "Cậu còn thua tôi tám điểm, tôi hiện tại chấp cậu một ngón tay!"

"Hừ!"

Tác giả có lời muốn nói: Sáng sớm ngày mai vào bảy giờ, canh ba.

Ừ, lần này nhập V thật không yên, cảm ơn các bạn đã kiên trì đến đây, chương sau sẽ không phụ lòng các bạn. Tuyệt đối ngọt. Phía trước coi như loại bỏ đi.

Chương 17-1

"Ai nha, mọi người không cần cãi nhau, tới ăn chút nào!" Trương Lam cùng Long Ngọc đứng ở đầu ngõ một hồi, bọn họ không phát hiện, hơn nữa nhìn dáng vẻ như sắp cãi nhau, vì vậy vội vã từ đầu ngõ chạy tới, giờ cao thức ăn cùng đồ uống trong tay.

Trên sân có bảy tám người, ào ào quay đầu nhìn tới, ánh mắt của Quách Vệ Đông sáng lên, muốn lên trước, Phan Vĩ lại nhanh hơn cậu ta, mặt đầy nụ cười đi đến trước mặt Trương Lam: "Tiểu tử tỷ, tới phố ăn vặt sao?"

Trương Lam cười nói: "Đúng vậy, cho mọi người!"

Phan Vĩ cười hì hì gọi hai người con trai khác lấy mấy túi to trong tay các cô, thịt nướng vị đậm đà, còn có nước dừa, Trương Lam tay đầu bị siết đỏ, cô xoa xoa tay, nhìn sang phía Tiết Nhượng, Tiết Nhượng dựa vào một bên hút thuốc lá, nhàn nhạt nhìn cô, Trương Lam cười khom người ngẩng đầu xuống, lấy đi một chai nước cùng một xiên nướng.

Lạch bạch chạy tới bên cạnh cậu giờ tay: "Cho cậu, đồ nướng!"

Tiết Nhượng búng tro thuốc, nhấc mí mắt nhìn cô, sau đó, cậu nửa cúi đầu xuống, liền ở tay cô, cắn ống hút.

Tay Trương Lam cứng lại: "Cậu không có tay sao?"

Môi Tiết Nhượng nhẹ nhàng lên: "Không thấy tôi đang hút thuốc sao?"

"..." Tay Trương Lam cần đồ uống hơi lung lay: "Cho nên để cho tớ giờ tay như vậy cho cậu uống?"

Tiết Nhượng nhàn nhạt nói: "Có thể còn cần cậu đút tôi ăn xiên nướng!"

Bất ngờ không kịp đề phòng bị đùa giỡn, Trương Lam sửng sốt, cô ngẩng đầu, nhìn ánh mắt cậu, cậu cũng nhìn cô, tròng mắt đen nhánh, giống như mực vậy.

Còn có một tia ánh sáng nho nhỏ.

Tay Trương Lam run lên, cậu đưa tay, nắm tay cô, để dàng từ trong tay cô lấy đồ uống đi.

Cả người Trương Lam cứng cứng đứng tại chỗ, mu bàn tay nóng lên.

Quách Vệ Đông đi tới, phát hiện bầu không khí mập mờ giữa hai người, sắc mặt cậu ta trầm xuống, tỉnh bơ chặn tầm mắt của Trương Lam, đem trà sữa trong tay chạm lên trán cô.

"Cho cậu, trà sữa!"

Xúc cảm lạnh như băng làm cho Trương Lam hoàn hồn, cô theo bản năng nhận trà sữa, nói: "Cảm ơn."

Quách Vệ Đông mỉm cười: "Tớ gọi là Quách Vệ Đông, tiểu tử tỷ biết chưa?"

"Biết rồi." Trương Lam vẫn chưa hoàn toàn hoàn hồn, cô cười: "Nghe nói cậu chơi bóng rổ cũng rất tốt?"

Lời vừa mới nói xong.

Tiết Nhượng gọi lại: "Trương Lam."

Trương Lam lập tức thò đầu ra: "Có mặt.."

"Xiên nướng của tôi!" Cậu nghiêng người, trong tay cầm trà sữa, trông mắt sâu thẳm.

"Tới đây!" Trương Lam hoàn hồn, cô cùng Quách Vệ Đông gật đầu, sau đó chạy lướt qua cậu ta, chạy đến trước mặt Tiết Nhượng, đem xiên nướng trong tay cho cậu, còn lẩm bẩm nói: "Cậu thật sự là muốn tớ đút sao? Ngại lắm nha, tớ sẽ cho là cậu thích tớ."

Tiết Nhượng khế câu môi, lần này lại không trực tiếp phản bác, cậu cúi đầu xuống, nói: "Tôi không còn tay để cầm xiên nướng."

"... Cho nên?" Trương Lam chần chờ.

"Đút cho tôi."

Mặt Trương Lam đỏ bừng, Tiết Nhượng nhin cười, đưa tay vào trong túi lấy một xiên nướng ra, nhét vào miệng Trương Lam: "Cậu suy nghĩ quá nhiều."

Sau đó chính cậu cũng ăn một xiên thịt dê.

Lơ đãng, lười biếng, nhìn Quách Vệ Đông một cái.

Cái nhìn kia rất nhẹ, giống như là uy hiếp, hoặc như là khinh thường.

Quách Vệ Đông cùng Tiết Nhượng đối mặt, chân mày hơi nhíu.

Những người khác, đã sớm chú ý tới bên này.

Xem náo nhiệt nửa ngày.

Phan Vĩ chắc chắn nói: "Tiết Nhượng đây là sao thế?"

Long Ngọc trong tay cầm bánh rán, ăn một miếng, ngo ngác nhìn, một lát sau không xác định nói: "Tiết Nhượng, có phải hay không thích Trương Lam?"

"Không có khả năng đi? Cậu ấy luôn luôn đều là như thế này, cậu ấy đối với Trương Lam tương đối đặc biệt, bởi vì Tầm Thiên cùng Trương Lam là bạn tốt, Tiết Nhượng lại là em họ của Tầm Thiên!"

"A? Còn có tầng quan hệ này sao? "

Long Ngọc kinh ngạc,: "Khó trách, tớ thấy Tiết Nhượng lại đối tốt với Trương Lam như vậy."

Phan Vĩ gật đầu: "Cho nên, hai người bọn họ hiện tại không có vấn đề gì đi?"

Long Ngọc: "Tớ cũng không xác định nha."

Trương Lam cầm năm sáu xiên nướng, hai người cùng ăn, vừa ăn cô vừa nhìn chung quanh, nói: "Nhà cậu ở đây sao, tiểu khu ở trong rừng?"

"Ừ." Tiết Nhượng ném que.

"Nhìn nơi này rất yên tĩnh."

"Yên tĩnh cái gì? Thật ầu ỉ." Cậu nói, về mặt lưỡi biếng, Trương Lam cắn ống hút, hút một ngụm trà sữa.

Cậu nhướn mi, c ần trà sữa của cô đi, Trương Lam " ngô" một tiếng, hỏi: "Làm gì vậy?"

Cậu nhàn nhạt nhìn dấu răng trên ống hút: "Cậu bình thường uống trà sữa ầu cắn ống hút sao?"

Trương Lam nhìn: "Đúng vậy, thói quen."

"Sau này bạn trai cậu sẽ ghét bỏ..." Cậu khinh thường nói.

"... Vì sao lại ghét bỏ chứ? Cũng không cùng cậu ấy uống chung một cốc." Trương Lam liếc một cái, tiếp tục cắn ống hút, còn cố ý lộ ra răng trắng, cắn cắn ầu ống hút, ống hút của cô là màu xanh lam, nhưng lại làm cho răng nanh của cô trắng thêm.

Cô còn cong mi mắt, cười giống như con tiểu h ồly.

Tiết Nhượng nhìn một chút, hơi cúi ầu thấp, cắn ống hút của mình, môi không để lộ dấu vết mỉm cười.

"Cậu còn muốn ăn cái gì? Bọn tớ còn mua không ít hàu, rất tốt cho cơ thể nha."

Trương Lam nói.

Cậu ngẩng ầu lên, hỏi: "Nơi nào tốt?"

Trương Lam cười xấu xa: "Tráng dương!"

Khóe môi Tiết Nhượng hơi giật giật.

Trương Lam cười ha ha, xoay người chạy tới bọn Phan Vĩ, lấy đi một hộp hàu, lại thuận tay lấy hai chai nước, trở lại trước mặt Tiết Nhượng.

Đem cái hộp cho Tiết Nhượng, cô nói: "Ăn đi, tráng dương!"

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng mà mở nắp ra: "Cậu biết được thật nhiều đấy." Cậu lấy ra một con, dùng đũa lấy thịt bên trong, mùi tỏi đập vào mặt, cậu giơ đến môi cô: "Ăn đi, cậu cũng nên tráng dương."

Chương 17-2

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng mà mở nắp ra: "Cậu biết được thật nhiều đấy." Cậu lấy ra một con, dùng đũa lấy thịt bên trong, mùi tỏi đập vào mặt, cậu giơ đến môi cô: "Ăn đi, cậu cũng nên tráng dương."

"Tớ cũng không phải là con trai." Trương Lam tự nhiên tiến lên, cắn một miếng.

Sau khi ăn, lại uống một ngụm trà sữa, đảo mắt, đã thấy cậu dùng đôi đũa vừa mới dứt cho cô, gấp hàu bỏ vào trong miệng.

Trương Lam hít vào một hơi, đem đôi đũa đoạt lại.

Cậu sừng sốt, khước môi còn dính một chút tỏi, cậu vươn đầu lưỡi liếm, không hiểu hỏi: "Cậu lấy đũa của tôi làm gì?"

"Tớ... Cậu... cậu vừa mới dùng đũa này dứt tớ đấy! Cậu..." Trương Lam nói năng lộn xộn.

Tiết Nhượng cúi đầu, nghe hiểu.

Cậu nở nụ cười xấu xa: "Cho nên? Lại gián tiếp hôn môi đúng không?"

Trương Lam cả người cứng lại.

Cô chỉ vào cậu: "Cậu đủ rồi!"

Cậu cúi đầu cười, ngẩng đầu lên lãnh đạm nói: "Cậu nghĩ quá nhiều."

Trương Lam trong lòng gặm thét.

Cậu trêu chọc tớ còn nói tớ nghĩ quá nhiều??

...

"Thật sự không cần chúng tớ đưa các cậu về sao?" Phan Vĩ cùng Tiết Nhượng đi sau lưng Trương Lam cùng Long Ngọc, hỏi.

Trương Lam xua tay: "Không cần, tớ gọi chú Trần tới đón, đợi lát nữa tớ đưa Long Ngọc về luôn."

Long Ngọc lại buồn ngủ, bóng rổ xem được một nửa, phải dựa vào vai cô ngủ gà ngủ gật, Trương Lam lúc này đỡ cô ấy, mắt cô ấy hơi hé mở, chỉ thấy mặt đường, phố ăn vặt Trạng Nguyên rất náo nhiệt, ánh đèn sáng chói, ngọn đèn lồng lầy, bốn người đi, hai người đi trước hai người đi sau, chậm rãi mà đi.

Đi qua phố Trạng Nguyên, đến đường lớn, xe Jaguar màu đen đậu ở ven đường, Phan Vĩ tiến lên, mở cửa xe, Trương Lam đỡ Long Ngọc vào xe, xoay người cười nói: "Các cậu vào đi thôi, tớ lên xe đây."

Phan Vĩ cười: "Tớ giúp cậu đóng cửa."

"Cảm ơn."

Trương Lam xoay người tiến vào xe, ngẩng lên lại kéo cửa kính xe xuống, nói: "Hút nhiều thuốc quá cẩn thận bị viêm phổi!"

Tiết Nhượng nhướn mi: "Cậu quản tôi!"

Sau đó cậu lại lười biếng câu môi: "Chỉ có bạn gái mới có thể quản tôi!"

Trương Lam hướng cậu giơ ngón tay giữa.

Phan Vĩ cười ha ha: "Tiểu tử tử, cậu đừng như vậy, ngón tay giữa của cậu rất khả ái!"

Chú Trần cũng kéo cửa xe xuống, cùng bọn họ chào hỏi, sau đó khởi động xe, rời đi.

Xe màu đen bỗng chốc liền chạy đến đèn giao thông, đèn đỏ, xe Jaguar liền chạy trong màn đêm, Phan Vĩ quay đầu, nhìn Tiết Nhượng, cũng không lên tiếng.

Tiết Nhượng dụi thuốc, tay đút trong túi, nói: "Đi."

Phan Vĩ ngăn cậu lại: "Đừng đi nha, Tiết ca ca, điều thuốc này mới hút một nửa, liền vứt đi như vậy? Không hút?"

Tiết Nhượng nhàn nhạt nhìn cậu ta: "Muốn nói cái gì?"

Phan Vĩ cười: "Cậu cho tới bây giờ đều không nói đến bạn gái nha, trong thế giới của cậu có sinh vật đó sao?"

Tiết Nhượng câu môi, mấy phần châm chọc: "Trong lòng tôi có là được."

"Phải không? " Phan Vĩ quan sát cậu từ dưới lên trên: "Cậu hôm nay có gì đó không đúng, thái độ của cậu đối với tiểu tử tỷ phi thường ái muội, bọn tớ cũng không phải người mù."

"Tôi cho là cậu?" Tiết Nhượng thờ ơ nói.

"Tớ là cái gì? "Phan Vĩ trợn mắt.

"Cậu là người mù nha."

"Con mẹ nó, Tiết Nhượng!"

Tiết Nhượng đem thuốc vứt vào thùng rác, xoay người đi tới phố Trạng Nguyên, Phan Vĩ vội vàng đuổi theo, đi theo cậu vào con người ánh đèn rực rỡ, cậu ta ríu rít nói: "Tiết Nhượng, cậu sẽ không phải coi trọng tiểu tử tỷ đi? Cậu không phải không thích yêu đương sao? Mẹ cậu sẽ không đồng ý!"

Mẹ của Tiết Nhượng.

Phi thường nghiêm khắc.

Ba của Tiết Nhượng, hàng năm đều không ở nhà.

Nhưng cũng rất nghiêm khắc.

Hai người đều nghiêm khắc, bọn họ từ khi sinh ra ở thư hương thế gia*, đối với đứa nhỏ quả giáo, thật tốt.

* Thư hương thế gia: Nhà dòng dõi có truyền thống học tập.

Tiết Nhượng thỉnh thoảng sẽ đánh nhau.

Cậu cũng không phải là muốn đánh, mà cậu muốn phát tiết.

Còn về yêu đương.

Yêu sớm.

Đi đâu này.

Ở trong mắt ba mẹ, là tội ác tày trời, có thể để cho đưa nhỏ xuống địa ngục.

Bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không đồng ý.

"Tiết Nhượng, tớ nói cho cậu, cậu phải suy nghĩ kỹ, đi..." Phan Vĩ nghĩ đến gương mặt của Chung Lệ Nhan, liền run lên, cậu ta rất ít khi đến nhà Tiết Nhượng.

Mỗi lần đến, Chung Lệ Nhan cũng sẽ hỏi: "Phan Vĩ lần này thành tích như thế nào? Nghe nói con tụt hạng, đi nói cho con, phải cùng Tiết Nhượng học tập thật nhiều, còn có phải nhìn chăm chăm Tiết Nhượng, đừng để cho thằng bé yêu đương."

Bả vai Phan Vĩ run lên.

Tiết Nhượng không lên tiếng tay đút túi.

Tính cậu lạnh lùng, còn có nguyên nhân khi còn bé dáng dấp của cậu rất giống con gái, những người đó đều nhầm cậu thành con gái, một phần khác chủ yếu cũng là bởi vì cha mẹ cậu.

Giáo dục của bọn họ, làm tính cách cậu như vậy.

Phan Vĩ còn nói: "Thật ra thì cậu cũng có thể không nghe ba mẹ cậu, cậu lúc này thích ai, cậu nếu không thử một chút, sau này rất khó sẽ không hối hận, hơn nữa, cậu thật vẫn không thể nào chống lại ba mẹ cậu, ba mẹ cậu muốn cậu học y, đó không phải ngành cậu không thích sao?"

Thuở niên thiếu, cậu muốn nghịch ngợm lông bông một lần.

Tiết Nhượng dừng ở tiệm trà sữa.

Phan Vĩ: "Cậu muốn uống trà sữa sao?"

"Vị dâu tây, ống hút màu lam." Tiết Nhượng nói với chủ quán.

Phan Vĩ không hiểu: "Uống trà sữa còn chọn ống hút?"

Tác giả có lời muốn nói: Trà sữa muốn ống hút màu xanh da trời là có ý gì nha.

Tôi không hiểu.

Chương 18-1

Mở cửa xe, Trương Lam bước xuống, gió thổi thoảng qua, tiếng lạch cạch vang lên, chú Trần cười nói: "Gió nổi lên rồi, Trương Lam, mau vào đi thôi."

"Vâng!" Trương Lam quay đầu cười, mang theo cặp sách vào trong nhà, dì Lưu nhìn đồng hồ treo trên tường, hỏi: "Hôm nay về trễ như vậy sao?"

Trương Lam mệt mỏi ngồi trên ghế sofa: "Hôm nay ở trường học có đại hội thể dục thể thao, sau khi xong cháu cùng bạn học đi ra ngoài ăn."

"Cháu ăn cơm chiều không? Dì hâm lại cho cháu?" Dì Lưu đem cặp sách treo lên, hỏi.

"Không cần, cháu ăn rất no, thật sự rất no." Trương Lam cúi thấp lưng.

Lại giương mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, sắp mười giờ rồi, trong nhà thật trống vắng, cô hỏi dì Lưu: "Dì Lưu, ba mẹ cháu còn chưa có về sao?"

"Chưa có đâu, tối nay khả năng sẽ không về, ông chủ đến Chu thị họp, Trì Bình cũng đi theo."

"Nga, vậy ngày mai thì sao?"

"Ngày mai không biết, cháu mau lên phòng ngủ sớm một chút, trời mát, ngày mai dậy có thể mặc áo dài tay."

"Vâng."

Trương Lam từ trên ghế sofa nhảy xuống, cầm lấy cặp sách, lên phòng.

Ở Phú thành không có mùa thu, mùa hè dài đằng đẵng, năm ngoái mùa thu chỉ có hai ngày, sắp đến tháng mười một liền lạnh, mà mùa đông nhìn bầu trời âm u, lúc dài lúc ngắn, có thể lạnh có thể ấm áp, Trương Lam sau khi lên lầu, lấy quần áo ngủ vào phòng tắm, còn chưa vào, điện thoại di động liền vang lên.

Cô xoay người trở lại, cầm điện thoại di động lên, là số lạ.

Cô suy nghĩ một lúc, nhận lấy.

"A lô? Cậu khỏe nha." Cô cười nói, đầu kia an tĩnh hai giây, đột nhiên một giọng nam cười lên, trong veo, thoải mái: "Về đến nhà rồi sao?"

Tiếng cười có chút quen thuộc, Trương Lam sửng sốt: "Tiết Nhượng?"

"Ừ." Cậu đáp.

Trương Lam kinh ngạc, sau đó giờ điện thoại di động lên trước mặt, xoa xoa mắt.

Không xác định hỏi lại: "Tiết Nhượng, thật sự là cậu sao? Cậu có biết tớ là ai không? Cậu không gọi nhỡ số đi? Cậu vậy mà lại chủ động gọi điện thoại cho tớ, tớ cũng không cần quyển bài tập của cậu đâu!"

"..." Tiết Nhượng không biết làm sao, cậu cúi đầu, tựa vào trên ban công nhà mình: "Không gọi sai, chính là gọi cho cậu, Trương Lam, xác nhận một chút xem cậu về nhà chưa."

"Nga, về nhà rồi, đây là số của cậu sao?"

Trương Lam thở ra một hơi, ngã xuống giường nhìn đèn lưu ly trên tường.

"Ừ, của tôi, lưu lại đi."

"Không lưu." Trương Lam hừ một tiếng.

"Muốn chết sao?" Cậu cười lạnh.

"Đúng vậy, muốn chết!" Trương Lam cố ý hừ hừ.

Tiết Nhượng đầu bên kia, nhin không được khoe môi cười lên, cậu thấp giọng gọi: "Trương Lam."

"Ừ? "

"Ánh mắt của cậu rất xinh đẹp."

Tay Trương Lam run lên.

Điện thoại di động rơi xuống giường.

Đang tốt đẹp, vì sao lại khen người ta!!!

Tiết Nhượng còn nói: "Đem tôi từ trong danh sách đen kéo ra!" Tiếng nói xuyên qua microphone, lúc xa lúc gần, nhưng lại làm người sợ hãi, Trương Lam cảm giác bên tai nóng lên.

Cô lẩm bẩm: "Không kéo, cậu cứ vĩnh viễn ở trong danh sách đen mà ngây ngốc đi."

Cậu cười nhạo: "Cái giọng này của cậu, thật nũng nịu, giống như đang làm nũng với bạn trai vậy."

"Ai nũng nịu? Chính cậu không nghiêm túc, nghĩ gì cũng không nghiêm túc!" Trương Lam sốt ruột rống lên.

"Ừ, cậu nghiêm túc vậy cậu có hiểu ý của tôi sao? "Tiết Nhượng dường như trêu chọc con mèo nhỏ, giọng nhẹ nhàng, ý tứ hàm xúc rõ ràng.

Trương Lam che ngực, tim thình thịch thình thịch nhảy lên, học thần Tiết Nhượng, tối nay bị sao thế.

" Trương Lam."

"Ừ." Cô hoàn hồn, đáp.

"Ngày mai gió nổi lên." Cậu nói.

"Ừ, biết, trời sẽ lạnh, cậu nhớ mặc nhiều quần áo chút." Trương Lam nói.

" Được, cậu cũng vậy, đừng mặc váy đi tất."

Trương Lam cắn răng: "Không cần cậu quản tở."

"A — — " Cậu nhẹ cười một tiếng: "Đem tôi từ trong wechat kéo ra, cúp đây."

"Tở không kéo!"

"Cậu cứ thử đi!" Cậu đề thấp giọng, uy hiếp, sau đó liền cúp điện thoại.

Trương Lam nhìn vào điện thoại hằm hừ: "Thử thì thử!"

Sau đó cô ném điện thoại đi động, đi vào phòng tắm, trên tay còn cầm quần áo ngủ, quần áo ngủ bị cô vo thành một cục, cô nhìn bản thân trong gương, khuôn mặt đỏ bừng, hai bên tai cũng đỏ, còn có đôi môi nhỏ nhắn cũng đỏ luôn.

Tiết Nhượng hôm nay bị sao thế? Uống lộn thuốc sao?

Trêu đùa như vậy thật không tốt, phạm pháp, có biết không?

Ô ——

Cô mơ mơ màng màng mở vòi tắm, nước ấm trút xuống, hơi nóng bốc lên toàn bộ phòng tắm, đem cô bao vây ở chính giữa, có thể là mở nước nóng quá.

Từ trong phòng tắm đi ra, cả người cô tựa như đều nhuộm một tầng ngọt ngào, dưới chân trống rỗng, cô xoa nhẹ đầu, ngồi trên giường, liền ngồi phải một vật cứng, cô mơ màng mò ra, là điện thoại di động, nhìn tới điện thoại di động cô như càng mơ hồ, mới vừa rồi, Tiết Nhượng chủ động gọi điện thoại cho cô.

Là giả đi, chính là một giấc mộng đi.

Cô nghĩ như vậy, nằm xuống giường, ngủ một chút, sau đó dậy chơi trò chơi.

..... Ta là dải phân cách.....

Chung Lệ Nhan bưng sữa bò, vào phòng Tiết Nhượng, để lên bàn, thấy cậu tựa vào ban công gọi điện thoại, giọng trầm thấp, bà nhướn mày, đi tới.

Chương 18-2

Chung Lệ Nhan bưng sữa bò, vào phòng Tiết Nhượng, để lên bàn, thấy cậu tựa vào ban công gọi điện thoại, giọng trầm thấp, bà nhướn mày, đi tới.

Tiết Nhượng nhàn nhạt nhìn, Chung Lệ Nhan dừng lại, hướng con trai cười, lại chỉ chỉ sữa bò trên bàn, nói: "Nhớ uống."

"Vâng." Tiết Nhượng gật đầu.

Chung Lệ Nhan đi tới cửa, lại lên sân thượng nhìn, chỉ thấy Tiết Nhượng cúi đầu khóe môi hơi mỉm cười.

Mày của bà nhúu lại, cuối cùng, không lên tiếng, đóng cửa đi ra ngoài.

Phòng khách thật yên tĩnh.

Tiết Khang một tuần nữa mới về, Chung Lệ Nhan ngồi xuống, cầm lấy máy tính xách tay, gõ xuống bàn phím, ba phút sau, bà buông laptop ra.

Đứng dậy, lần nữa tới cửa phòng của con trai, yên lặng chờ hai giây, bà vặn cửa phòng ra.

Đi vào.

Tiết Nhượng mở cửa kính sân thượng ra, đúng lúc vào phòng, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt Tiết Nhượng thoáng qua một tia không kiên nhẫn.

Chung Lệ Nhan cười nói: "Sữa còn nóng, mau uống một chút."

"Đã biết." Tiết Nhượng đi qua, cầm cốc sữa lên, ngửa đầu uống.

Chung Lệ Nhan cũng không đi ra ngoài, chờ cậu uống xong, lấy cốc: "Đi ngủ sớm một chút, đừng thức quá muộn."

"Vâng, mẹ cũng ngủ đi, ngủ ngon."

Tiết Nhượng trở lại bên giường, Chung Lệ Nhan nhìn cậu, đi ra, đóng cửa.

Cửa vừa đóng, trong phòng an tĩnh, ngón tay thon dài của Tiết Nhượng nắm gối, cấn gối hung hăng ném lên cửa.

Gối yên tĩnh từ trên cửa, rơi xuống sàn nhà.

Cậu che trán.

Trong đầu thoáng qua rất nhiều hình ảnh.

Cha mẹ người khác nghiêm khắc, có lẽ cũng không biến thái như vậy.

Cha mẹ cậu nghiêm khắc, muốn cậu đi theo con đường họ đã vạch ra, muốn thành tích của cậu thật tốt, muốn cậu giỏi nhất trong toàn bộ gia đình, chung quy muốn đặt cậu ở trên đầu ngọn sóng.

Trở thành tấm gương cho người khác.

Có nhiều thứ không được làm.

Không được hút thuốc, không được uống rượu, không được đánh nhau, không được chống đối thầy cô giáo, không được yêu đương — —

Cậu xoay người, chặc một tiếng.

Đứng dậy, xuống giường, vào phòng tắm, đánh răng, rửa mặt.

Lúc đi ra, cậu cấn cấn điện thoại di động lên, nhìn chằm chằm.

Nửa giờ sau, cậu bấm số gọi điện thoại, điện thoại vang lên một hồi, không có người nhận, Tiết Nhượng tựa vào đầu giường, duỗi chân dài, vén áo ngủ lên, lộ ra cơ bụng rõ ràng, cậu đang chuẩn bị cúp.

Đầu kia liền nhận.

Cậu câu môi xuy một tiếng.

Đang muốn nói chuyện.

Bên kia, mỏng manh, đứt quãng, ở trong đêm khuya, lại có thanh âm của cô gái mềm mại truyền tới.

" Nhân Đầu, đừng phá tháp, Lam Bull cho ta, đừng thả, đừng, con mẹ nó — — ."

Đây là đang chơi trò chơi?

Cậu yên lặng nghe, đúng vậy, đang chơi.

Tiết Nhượng cúi đầu, khóe môi mỉm cười: "Nó nó cái gì, là con gái, có thể hay không lễ phép một chút."

Đầu kia vẫn không đáp.

Vẫn là "Mẹ nó, Nhân Đầu, phá đi chứ, đêch — — "

Rất mềm mại, thiếu nữ sau khi ngủ dậy mang theo giọng mũi, nhẹ nhàng, mắng người cũng làm cho người ta tê dại, Tiết Nhượng cứ như vậy cầ
điện thoại di động, nghe sắp đến một giờ đầ
hồ.

Cậu nhắm hai mắt, trong đầu xuất hiện đôi mắt xinh đẹp tựa như hờly của Trương Lam.

Xế chiều hôm nay, hẳn là hôn lên đi.

Cậu muốn.

...

Trương Lam bị lạnh làm cho tỉnh giấc, mặc dù trên giường dì Lưu đã đổi chăn bông, nhưng cô không biết hôm qua ngủ như thế nào, buổi sáng liề
thấy lạnh, lại mở to mắt, cửa sổ không đóng, gió từ cửa sổ nhẹ thổi vào, sách vở trên bàn bị gió thổi bay lên.

Cô bất chấp rét run, từ trên giường đứng lên, lảo đảo chạy đến đóng cửa sổ.

Xoay người lần nữa chạy về giường, cầ
chăn bông lên, che lại bản thân.

Thật là sắp đến mùa đông rồi, một chút ấm áp cũng không còn, mùa thu ở

đâu — — mùa thu cùng mùa hè đầu chen lẫn vào mùa đông rồi, chợt lóe lên.

Cô tựa vào đầu giường, quấn chăn ấm áp.

Chuông báo thức ở đầu giường vang lên, đúng lúc thời gian cô đi học bình thường.

Nhưng hôm nay cuối tuần, cô nhấn tắt đồng hồ báo thức, cửa bị gõ, dì Lưu ở bên ngoài cửa, hỏi: "Cháu dậy chưa?"

Trương Lam không muốn xuống giường, cô đáp: "Dậy rồi ạ."

"Muốn xuống dưới ăn bữa sáng không?"

"Không xuống đâu, cháu không xuống đâu, dì Lưu giúp cháu mang lên đi." Cuối tuần Trương Lam có khi ngủ đến mười một mười hai giờ, đầu thường xuyên bỏ qua bữa sáng.

Dì Lưu là mới đi ngang qua, nghe tiếng chuông báo thức vang lên, mới gõ cửa.

"Được! Cháu đánh răng trước đi!" Dì Lưu nói.

Trương Lam tựa vào trên giường, rút chân lại, có chút ấm áp, mới xuống giường, cô dự định đánh răng rửa mặt, ăn bữa sáng, liên tục login chơi game.

Rửa mặt xong đi ra, bữa sáng đã ở trên bàn, Trương Lam rút chân, từ trong tủ quần áo lấy ra một chiếc áo khoác mặc vào, lại đi tắt, lúc này mới cảm giác thoải mái hơn một chút.

Cô ngả xuống, thuận tiện lấy di động qua, mở màn hình ra.

Đúng lúc có tin nhắn.

Là dãy số của Tiết Nhượng gửi đến, cô lập tức nhấn vào, thấy bản ghi âm thoại.

Cô mở ra.

"Nhân Đầu, đừng phá tháp, Lam Bull cho ta, đừng thả, đừng, con mẹ nó

— —."

"Mẹ nó, Nhân Đầu, phá đi chứ, Địch — —"

"Cút đi, tởm tới, cho người sáng mắt."

"Phốc — —" Sữa bò trong miệng phun ra ngoài.

Tê tê, mền mại nũng nịu, giọng nữ.

Đó không phải giọng cô sao?

Còn có một tin nhắn thoại ngắn khác.

" Trương Lam, cậu thật sự rất nũng nịu đấy." Giọng Tiết Nhượng nhẹ nhàng, mang theo ý cười.

Tác giả có lời muốn nói: Chậc.

Chương 19-1

"Ai, nha, đây là như thế nào? Sữa bò không đủ ngọt hay sao?" Dì Lưu vào cửa, liếc nhìn một bàn sữa màu trắng, sữa vắng khắp nơi.

Trương Lam chờ đợi lấy lại tinh thần, cô cầm lấy điện thoại di động, đỏ mặt, ánh mắt lóe lóe: "Dì Lưu, do cháu không cẩn thận."

"Không có việc gì, đứng lên đi, ăn không ngon thì nói với dì, dì làm cái khác cho cháu." Bà kéo Trương Lam kéo lên, lại thấy cô như đang chơi, lấy khăn giấy trên bàn, giúp cô lau tay, lại muốn giúp cô lau điện thoại di động, Trương Lam thấy khăn sắp lau tới, khoát tay nói: "Cháu không sao, điện thoại di động để cháu lau, còn ở trên bàn phiền dì Lưu giúp cháu."

"Nha đầu ngọc, cái này có là gì, ngẩng xuống đi, chờ một chút dì đưa phần bữa ăn sáng tới!" Dì Thẩm thu tay, mỉm cười, xoay người sửa sang lại bữa bái trên bàn.

Trương Lam ngẩng ở mép giường, nắm điện thoại di động.

Một lát sau, gửi một tin nhắn ngắn cho Tiết Nhượng.

【 Cậu tối qua nghe lén bao lâu? 】

Rất nhanh, đầu bên kia đáp lại.

【 Một tiếng đồng hồ đi, chặc. 】

Trương Lam nghiêng răng nghiêng lợi.

【 Không biết xấu hổ! 】

Tiết Nhượng: 【 Kéo tôi từ trong danh sách đen ra. 】

Trương Lam: 【 Không kéo, cậu bắt nạt tớ, cậu kéo tớ vào danh sách đen một lần, tớ kéo cậu một lần, rất công bằng. 】

Tiết Nhượng: 【 Được, không kéo, vậy tôi sẽ đem đoạn ghi âm này phát

trong vòng bạn bè. 】

Trương Lam: 【 Cậu dám! 】

Tiết Nhượng: 【 Tôi có gì mà không dám, cậu cứ thử xem. 】

"Chán ghét!" Trương Lam không nhịn được kêu lên.

Dì Lưu đang dọn dẹp sững sốt, nhìn cô: "Sao thế?"

"Không, không." Trương Lam lắc đầu, xoay người nằm sấp ở trên giường, ôm gối, chân lộ ra bên ngoài, dì Lưu dọn dẹp xong, kéo chăn lên cho cô, nói: "Thời tiết lạnh, nhớ mặc nhiều quần áo, nhiệt độ trong phòng hình như không đủ."

Bà ngẩng đầu nhìn đi đâu đó, đứng dậy, tăng nhiệt độ cao thêm một chút, mới đi ra ngoài.

Trương Lam nằm trong ổ chăn, nhìn chăm chăm di động.

Tiết Nhượng: 【 Ừ? 】

Tiết Nhượng: 【 Tiểu tử tỷ hẹp hòi như vậy sao? Ngay cả lòng khoan dung tha thứ người ta cũng không có? 】

Trương Lam: 【 Đi!!! Tớ mới không hẹp hòi. 】

Vì thế lầm bầm bầm vào wechat, đem XR từ trong danh sách đen kéo ra, sau khi kéo, Trương Lam gửi đến một icon.

【 Tiểu tử tỷ: Ngoài miệng cười hì hì, trong lòng MMP. 】

【 XR: Ngoan, ôn tập một chút, thứ hai có kỳ thi khảo sát giữa kỳ. 】

【 Tiểu tử tỷ: Cái gì? Lại thi tiếp? 】

【 XR: Ừ. 】

【 Tiểu tử tỷ: Tớ đang định chơi game...】

【XR: Kỳ thi này sẽ không cho cậu chép.】

【 Tiểu tử tử: Không cho tớ chép thì không chép, lúc thi cậu ng ẩ cách xa tớ chút! 】

【 XR: Bao nhiêu? 】

【 Tiểu tử tử: Một km đi. 】

【 XR: Cậu có biết một km là bao nhiêu không? 】

【 Tiểu tử tử: Chắc là từ phòng học ra đến cổng trường? 】

【 XR: Phốc! 】

【 Tiểu tử tử: Cười cái gì mà cười! Đùng. JPG 】

【 XR: Hình ảnh. 】

【 XR: Phần ôn tập trọng điểm đấy, cậu theo như tôi nói, ôn tập đi. 】

Trương Lam mở hình ảnh ra.

Phía trên là chữ của Tiết Nhượng, chữ của cậu thật sạch sẽ, có lực, hơn nữa lúc cậu chụp rất có tâm, cổ tay cũng ổn h ồ đầu chụp phải.

Tay con trai, thật đẹp.

Cô nhìn đến thất th ần.

Chờ đến khi cô quay đầu lại xem điện thoại, wechat có mấy tin nhắn gửi đến.

【 XR: Đang xem sao? 】

【 XR: Ừ? 】

【 XR: Trả lời tôi. 】

【 XR: Không phải đang nhìn tay của tôi đi? Chảy nước miếng? 】

【 Tiểu tử tử: Cậu đang nằm mơ sao? 】

【 XR: A, đừng quên, cậu còn len lén sờ tay tôi nhiều lần. 】

【 Tiểu tử tử: Mời cậu ra khỏi wechat của tớ, gặp lại! 】

"Cháu vừa nãy cái gì cũng chưa ăn, dì làm cho cháu một cái bánh mì." Dì Lưu mở cửa đi vào nói, liền thấy Trương Lam ng ồi ở mép giường rung chân, cúi đầu cười vui vẻ.

Bà đem mâm đồ trên bàn, hơi khom người nhìn Trương Lam: "Cười cái gì vậy? Tiểu công chúa?"

Trương Lam sợ hết hồn, lập tức che điện thoại di động, ng ẩng đầu: "Dì Lưu!"

Dì Lưu cười một tiếng.

"Đang xem cái gì vậy?"

Trương Lam lắc đầu: "Không xem cái gì cả, chỉ là cùng bạn học nói chuyện, thứ hai bọn cháu có kỳ thi, cháu, cháu phải ôn tập."

"Ôn tập?" Dì Lưu như nghe phải chuyện gì đó không thể tượng tưởng nổi: "Ôn tập sao?"

Trương Lam gật đầu: "Đúng vậy!"

"Ôn tập tốt, ôn tập, cháu ôn tập đi, dì không làm phiền cháu, dì bây giờ ra ngoài chuẩn bị bữa trưa cho cháu, trưa nay cháu muốn ăn gì? H ầm cho cháu bát canh gà ác được không? Thời tiết lạnh, uống bổ máu, còn có hình như kinh nguyệt cháu sắp tới, mấy ngày nay không thể ăn lạnh." Dì Lưu nghe cô muốn ôn tập, mừng tít mắt, không giống như lúc học trung học.

"Vâng ạ." Trương Lam nhớ tối hôm qua ăn nhiều đồ lạnh như vậy, không nhịn được le lưỡi.

Dì Lưu lại dặn dò tiếp, bảo cô đừng học quá mệt, liền đóng cửa đi ra ngoài.

Trương Lam: "...."

Học tập quá mệt?

... Cô cũng không có ý định ôn tập.

Đi đâu hòa mở một h ối, ấm áp hơn, Trương Lam đi chân tr ần xuống giường đi đến trên bàn, đem bánh mì cùng sữa ăn, ăn xong lại ng ồi xuống giường, ng ồi một h ối, lại đứng dậy, chạy đến bàn học, mở tin nhắn ra, dựa theo những ph ần trọng điểm mà Tiết Nhượng nói, xem, bắt đầu làm.

Mười phút.

Hai mươi phút.

Ba mươi phút.

Trương Lam có chút mệt nhọc.

Chương 19-2

Trương Lam có chút mệt nhọc.

Cô quay đầu nhìn máy tính bàn, máy tính giống như tỏa ra một sự mê hoặc rất lớn, lúc này giống như một người đẹp trai, vai rộng eo hẹp, còn cười với cô, còn ngoắc ngoắc ngón tay.

Khuôn mặt kia, đặc biệt giống Tiết Nhượng.

Ba mươi lăm phút.

Cô đứng dậy, đi tới máy tính, ánh mắt lóe sáng, mở máy tính ra.

Bắt đầu trò chơi.

Gõ bàn phím thật nhanh.

Ăn cơm trưa xong, Trương Lam về phòng, định xem qua bài tập chút sau đó rồi ngủ.

Năm phút sau, cô nằm ở trên bàn học, ngủ rất ngon.

Sau đó mơ mơ màng màng, giống như có tiếng điện thoại vang lên, mở hé mắt, cấn lấy, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp nghe.

Mặt lại lần nữa nằm xuống sách vở.

"A lô." Cô nhắm mắt lại cúi đầu trả lời.

"..." Tiết Nhượng hỏi: "Ôn tập đến đâu rồi."

"Ôn tập?" Cô rất buồn ngủ, thần trí như trôi đi: "Ôn tập cái gì? Tôi mới chơi trò chơi xong, mệt quá."

Tiết Nhượng miết nhẹ môi dưới, cười khê: "Cho nên? Hôm nay cậu cũng chưa ôn tập sao?"

"Không, tớ sao có thể ôn tập được." Cô còn chưa có mở mắt, chỉ cảm thấy tiếng nói rất êm tai, Tiết Nhượng xuy một tiếng: "Uổng phí công sức của tôi, cúp đây."

"Đừng cúp! Thanh âm của cậu rất êm tai, cậu nói thêm một hồi nữa đi!" Giọng cô mơ hồ, Tiết Nhượng nhướn mi: "Cậu đang ngủ?"

"Ừ, có chút mệt."

"Vậy cậu hôn tôi một cái." Cậu đột nhiên nói.

"Moa!" Âm thanh mềm mại nũng nịu truyền tới.

Tiết Nhượng ở đầu bên kia, không nhìn được chửi thề một tiếng.

"Cậu sao lại mắng người chứ?" Trương Lam nghe được, bất mãn nói, cô quay đầu, bên kia nằm trên sách vở, ấn nút, lúc này mặt lại áp lên di động.

"Tôi không mắng..." Lời chưa nói xong, trong loa truyền tới tiếng "Đô đô — —".

Đầu kia cúp.

Tiết Nhượng cầm điện thoại, nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn.

Sau đó, đôi mắt cậu mang theo ý cười, cơ thể lười biếng dựa vào trên vách tường, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sắc trời u ám.

Một màu xám tro bao phủ cả một tòa cao ốc.

Cậu phát một tin lên vòng bạn bè.

XR: Chưa bao giờ nghĩ tới, bản thân sẽ bị hù dọa như thế.

Lúc Trương Lam vào bắt đầu vào lớp, cậu không nghĩ tới đi đầu này, cô gái tính cách hoạt bát năng động khắc sâu trong lòng cậu, sau đó biết được cô và Tần Thiên là bạn tốt, Tần Thiên dặn, ở trong trường chăm sóc cô cho thật tốt, cậu liến lăm theo, ai lại nghĩ đến được — — lúc cậu ngã trên mặt đất, cô gái ở trong lòng như ánh mặt trời, tươi sáng rực rỡ.

Giống như thất thái cầu vầing*, tiến vào lòng cậu.

*Bảy sắc cầu vầing.

...

Ở nhà ngầy người hai ngày, bởi vì thời tiết lạnh, Trương Lam lười ra ngoài, chủ nhật Chu Tuệ cùng Đinh Tiểu Linh chạy tới tìm cô chơi, ba người ở trên phòng thay đổi quần áo trang điểm, sau đó lấy điện thoại chơi game.

Trương Lam đem bài ôn tập toàn bộ đầu ném ra sau đầu.

Buổi sáng thứ hai, Trương Lam đi vào lớp, mới bất tri bất giác nhớ tới, hôm nay có kỳ thi.

Cô đi tới chỗ ngắ, chớp mắt.

Tiết Nhượng đang dựa lưng vào ghế ngắ, đeo tai nghe, kéo cô xuống: "Ngắ xuống, chán tầim mắt!"

Tay Trương Lam bị cậu kéo, kinh ngạc, theo bản năng rút tay lại, sau đó mặt liềndỏ, cô lẩm bẩm: "Cậu sao lại kéo tay tớ? Đây phải nói là cậu sờ soạng tớ."

Tiết Nhượng tựa tiểu phi tiểu nhìn cô.

Hầilâu, cậu liếm môi một cái, đến gầncô, tầimắt dừng ở son màu đỏ trên đôi môi nhỏ nhắn của cô, Trương Lam khẩn trương, đưa tay che miệng cậu.

"Cậu, cậu làm gì vậy? Sáng sớm đã đùa giốn lưu manh!"

Bàn tay con gái thật mềm, nhất là của cô, càng mềm hơn, Tiết Nhượng liềnnhư vậy nhìn cô, đôi mắt đen nhánh, mặt Trương Lam đỏ lên.

Rút tay lại, nói: "Sắp thi rầ!"

Tiết Nhượng nghiêng đầu, đeo tai nghe: "Có thể cho cậu chép."

"Không muốn! Tôi muốn quyết chí tự bản thân làm!" Trương Lam vừa nói liền đem cặp sách bỏ vào trong ngăn bàn, lại lấy bút và giấy nháp ra, để trên bàn.

Phan Vĩ ở một bên ngậm kẹo que, ý vị thâm trường nhìn Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng lười biếng nhìn lại, há miệng nói.

Khẩu hình "Cút đi!"

Phan Vĩ hừ một tiếng, lại đáp: "Tôi biết tình trạng của cậu rồi, đừng ép tôi nói ra!"

"Chậc." Tiết Nhượng khinh thường cười, Phan Vĩ cúi đầu, gõ wechat.

【 Phan Vĩ: Tiểu ca ca, cậu thích cô ấy khi nào thế? Vì sao? Lúc trước còn không thấy cậu có phản ứng nha, nói mau, tư vấn trực tiếp, phải nói cho tôi mới được. 】

【 XR: Kha nam, tự cậu đoán đi. 】

【 Phan Vĩ:... 】

Tiếng chuông vang lên, thầy giáo giám thị đến.

Lần này người coi thi là thầy giáo chủ nhiệm, mặc tây trang màu đen, đứng thẳng lưng, tóc chải đều, sau khi phát đề thi, ông sắc bén nhìn bọn họ, nói: "Đều tự lực làm bài, đừng nhìn loạn, đều cũng đừng quay lên quay xuống, tôi liếc mắt là có thể thấy các cô cậu đang làm gì, gian lận với tôi là vô ích, thu điện thoại đi động lại."

Ông lấy điện thoại của lớp trưởng đi.

Lớp trưởng: "... " Tôi là lớp trưởng ư! Tôi lần trước thi đứng thứ hai nha!

Các bạn học nhìn, không nhịn được bật cười, Trương Lam cũng bật cười, một cây bút, để bên môi cô, cô nghiêng đầu, Tiết Nhượng lười biếng cười nói: " Thi thật tốt."

Trương Lam trừng cậu: "Cậu quản tôi!"

Tiết Nhượng dùng đầu bút điểm điểm trên môi của cô.

Trương Lam: "..."

Mẹ ơi! Có người trêu đùa con!

Tác giả có lời muốn nói:

Nhóm bảo bối, bảy giờ sáng mai gặp lại.

Chương 20-1

Quyết chí tự thân tự lực, sáu chữ này, rất nhanh liền như mấy cái tát đánh vào mặt.

Trương Lam kiên trì không đến ba giây, liền muốn nhìn bài thi của Tiết Nhượng, đầu vừa xoay qua, mặt đã bị tay cậu đẩy ra, Trương Lam nghiêng rằng: "Không phải nói cho tớ chép sao?"

Tiết Nhượng cúi đầu, nói rất nhẹ: "Thầy giáo giám thị còn ở đây, cậu quay đầu lại đi."

Trương Lam cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên, tầm mắt của thầy giáo vừa vặn nhìn hướng này, cô cúi đầu xuống, cầm bút, ở trong nháp viết linh tinh.

Thầy chủ nhiệm hừ một tiếng, từ bục giảng đi xuống, cố ý đi tới bên cạnh người Trương Lam.

Trương Lam cúi thấp người, cả khuôn mặt đầu áp vào bài thi, ở trên nháp viết một câu đề, coi như chạm mặt, nhưng tốt xấu gì cũng có tính toán.

Thầy chủ nhiệm cúi người xuống, lại gần cô, nhìn chăm chăm hai giây, từ bên cạnh đi qua, còn có mùi của keo xịt tóc.

Ông vừa đi.

Trương Lam thở phào một hơi, cả người buông lỏng, bút lệch qua trên bàn.

Tiết Nhượng không cần quay đầu đầu biết tình huống của cô, nhẹ cười, Trương Lam bị cậu cười mặt đỏ lên, dùng bút chọc chọc cánh tay cậu.

Tiết Nhượng một bên nhanh chóng đi đến đáp án, một bên phân tâm: "Ừ?"

"Tớ đầu chưa làm nha, làm sao bây giờ?" Trương Lam có chút ủy khuất.

"Cậu trước cứ đi đến trước đi." Tiết Nhượng lật bài thi, đi đến tiếp: "Sau đó, tôi sẽ giúp cậu, nhưng cùng lắm chỉ có thể giúp cậu đạt tiêu chuẩn."

"Đạt tiêu chuẩn là tốt rồi!" Trương Lam nhớ tới đài ngộ của lần trước, tình thần hăng hái, Tiết Nhượng nghiêng đầu nhìn cô, câu môi: "Tôi giúp cậu đạt tiêu chuẩn, cậu lấy gì để báo đáp?"

Trương Lam nhìn cậu, chớp chớp mắt.

"Mang cho cậu Tiramisu nha? Ăn ngon lắm nha."

Tiết Nhượng nhìn đôi môi phấn nộn của cô, vào mùa đông, con gái luôn thoa một lớp trong suốt của son dưỡng môi, giống như hoa quả đông thạch vậy.

Cậu dùng bút chạm vào môi cô: "Môi cậu có ăn ngon không?"

Trương Lam ngơ ngác nhìn cậu.

Tiết Nhượng nhướn mày cười, quay đầu trở về tiếp tục làm.

Hai giây sau, Trương Lam chột cú đầu xuống, cầm bút lên, bắt đầu đi lên, nhưng bên tai vẫn ửng đỏ.

Cả một ngày đầu thi, thi xong môn này sẽ đến môn khác, đầu là bài thi trắc nghiệm, làm cho Trương Lam thật chán nản, dù sao mỗi lần thi cô đều như vậy, chính cô cũng thành thói quen, cuối cùng là môn chính trị, bắt đầu vào tiết hai buổi chiều, lúc này bầu trời xám tro chậm rãi le lói ánh mặt trời.

Ở trong phòng thi các bạn học đầu đổ đầy mồ hôi, ánh nắng chiếu vào, rơi ở trên khuôn mặt ấm áp, không khỏi, chân mày bọn họ cũng thư giãn, làm bài càng nhanh hơn.

Còn chưa đến giờ nộp bài thi, vậy mà có không ít bạn học đã nộp lên, vừa ra phòng học, chân bước nhẹ nhàng, rất nhanh biến mất ở cầu thang.

Phan Vĩ cũng nộp bài thi, nhìn Tiết Nhượng ở phía trước, cười xấu xa: "Cậu cũng nộp đi."

Tầm mắt còn cố ý nhìn đến Trương Lam đang múa bút thành văn, Tiết Nhượng sớm đã làm xong, cậu có thể là người nộp đầu tiên, nhưng bởi vì Trương Lam, cậu chậm chạp không giao lên, vừa nhìn gò má Trương Lam, ánh mặt trời chiếu ở trong mắt của cô.

Lông mi cong cong, giống như cây quạt nhỏ, cậu nhều lần muốn dùng đầu bút chạm vào lông mi thật dài của cô.

Trương Lam thì căn bản không biết tâm tư của người ngồi bên cạnh này, cô đang cố gắng làm, môn chính trị này, kỳ thực đối với cô không khó, ba cô Trương Trọng Cảnh có khứu giác của thương nhân, cũng có tư tưởng chính trị, trước kia cô đều ở bên cạnh ba, ngồi trong lòng ông, cùng ông xem tin tức chính trị tế nhậ.

Nếu không phải đi học mỗi môn đầu ngủ.

Khả năng thành tích sẽ không giống như bây giờ.

Bất tri bất giác, bạn học trong lớp đi hết rồi, thầy giám thị là chủ nhiệm lớp bên cạnh, ngồi trên bục giảng, hai tay ôm ngực, đang ngủ gà ngủ gật.

Trong phòng học yên lặng, thỉnh thoảng có tiếng bàn ghế di chuyển của lớp bên cạnh.

Viết xong một câu cuối cùng, Trương Lam đem bài thi nộp lên: "Nộp bài thi!"

"Trương Lam." Giọng lười biếng của Tiết Nhượng truyền tới.

"Ừ?" Trương Lam quay đầu, nhìn về phía cậu, ánh mắt trời chiếu lên mặt cậu, có chút mộng lung, cậu lười biếng tựa vào trên vách tường, Trương Lam trừng mắt nhìn: "Chuyện gì nha?"

Tiết Nhượng động một cái, sau đó, lại gần cô, Trương Lam ngừng thở, ngay sau đó, ở khóe môi của cô, bị môi mỏng của cậu nhẹ nhàng chạm vào, xúc cảm ấm áp mềm mại, Trương Lam che miệng, trừng mắt to nhìn cậu, bên tai Tiết Nhượng cũng có chút đỏ, cậu rũ mắt xuống, lấy bài thi của mình, thuận tay lấy cặp sách, kéo ghế ra, tiến lên nộp bài thi.

Thầy giám thị từ trong mộng tỉnh lại, ngồi thẳng người, phát hiện trong lớp chỉ còn một bạn học nữ.

Ông hướng Trương Lam gọi: "Bạn học, em còn không nộp bài thi sao? Các bạn trong lớp đầu đi cả rồi."

Cùng với lời của thầy giáo, tiếng chuông tan học vang lên, Trương Lam

hoàn hồn, lúng túng cần bài thi, nộp lên.

Thầy giám thị ngẩng đầu: "Sao mặt em lại đỏ như vậy? Sốt sao?"

"Không có, không có ạ!" Trương Lam lắc đầu, lúc đi xuống thiếu chút nữa đụng vào bàn, cô trở lại chỗ ngồi, sau khi ngồi xuống, liền không nghĩ tới.

Nửa giây sau, cô nằm ở trên bàn.

Tim đập nhanh.

【 Tiểu tử tử: Cậu có ý gì? 】

【 XR: Nộp bài thi rồi sao? 】

【 Tiểu tử tử: Cậu đừng có chuyển chủ đề 】

【 XR: Hôm nay cậu thoa son, là vị quýt? 】

Chương 20-2

【 XR: Hôm nay cậu thoa son, là vị quýt? 】

【 Tiểu tử tử: Đúng vậy, mùi vị không tệ đúng không? 】

【 XR: Ừ, may không hôn lâu. 】

【 Tiểu tử tử: Cậu ghét bỏ? 】

【 XR: Hôn phải son, không quá thích. 】

【 Tiểu tử tử: Hôn là tốt rồi, còn chọn! 】

Thành công bị cậu chuyển đề tài, Trương Lam về đến nhà mới phản ứng được, cậu nói phải nói trái thì cũng chê, cô buồn bực về phòng, chạy lên, tựa như một cơn gió.

Dì Lưu vừa mới thò đầu ra, liền thấy bóng người cô biến mất trên bậc thang, sửng sốt một chút, lại quay về phòng bếp, nấu ăn, bưng lên phòng cho cô.

Trương Lam vào phòng, mở máy sưởi, ở trên thảm đi tới đi lui, xoa thắt lưng, nhìn điện thoại trên giường, đi qua đi lại, Tiết Nhượng còn chưa đáp lại.

Cô đi một hồi, lại nhìn lướt qua, vẫn chưa đáp.

Cô bực bội ngồi ở trên giường, cuối cùng vẫn cầm điện thoại di động lên, gõ.

【 Tiểu tử tử: Cậu vì sao lại hôn tót? 】

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, tiếng nói của dì Lưu vang lên: "Lam Lam, dì vào đây."

"Nga." Trương Lam tắt điện thoại, ném lên giường, trả lời.

Cửa mở ra, dì Lưu đi vào, trong tay còn bưng mâm, nói: "Dì làm cho cháu một chút bánh mì cùng sữa bò, ăn một chút đi, tối nay lại ăn cơm."

"Vâng." Trương Lam giẫm xuống thảm, hỏi: "Ba mẹ cháu khi nào về?"

"Cái này dì không biết, chắc khoảng hai ngày nữa đi." Dì Lưu buông mâm xuống, vuốt vuốt tóc của cô: "Không phải hai ngày này có kỳ thi sao? Thi tốt, sau khi có thành tích, chờ bọn họ về đưa ra cho xem."

"Vâng!" Trương Lam gật đầu.

Dì Lưu đi ra ngoài, đến cửa, còn nói: "Chắc cháu mệt rồi, liền ngủ một lát đi."

"Vâng." Trương Lam cười híp mắt xoa thắt lưng nói.

Chờ cửa hoàn toàn đóng lại, Trương Lam nhào lên giường, cầm lấy điện thoại, mở màn hình, nhìn lên, vẫn là tin nhắn wechat vừa rồi của cô, cậu vẫn không trả lời.

Trương Lam buồn bực.

Ngay sau đó bấm vào số của cậu.

Gọi đi.

Thông, cô vừa khẩn trương, vừa hi vọng cậu nhận.

Nhưng cũng sợ cậu nhận, thật sự rất rối rắm.

Nhưng mà, tiếng chuông reo rất lâu, đối phương vẫn không nhận, từ khi cậu gửi tin nhắn cuối cùng, vẫn chưa trả lời cô.

Tiếng chuông reo đến âm thanh cuối cùng, cô cúp máy, ngáy ngẩn cầm điện thoại di động.

Cậu vì sao không nhận?

Hôn một cái liền được sao?

Đùa bốn lưu manh như thế là muốn bị cảnh sát bắt.

...

Tiểu khu phòng 1081.

Trong phòng an tĩnh, chỉ có âm thanh của cái muỗng cùng bát, cũng có tiếng đĩa chạm vào nhau, thanh âm đinh đàng, trên bàn màu trắng có ba người đang ngồi ăn, an tĩnh ăn cơm, ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống, chỉ càng thêm yên tĩnh hơn.

Ăn cơm xong, Chung Lệ Lan dọn dẹp.

Hai cha con đi ra phòng khách, Tiết Khang đẩy mắt kính, lật báo, hỏi Tiết Nhượng: "Hôm nay có kỳ trung khảo sao?"

"Vâng." Tiết Nhượng tựa vào ghế sa lon, nhàm chán xem ti vi, Tiết Khang nhìn qua mắt kính, về phía con trai: "Lần này có chắc chắn sẽ đứng hạng nhất không?"

Tiết Nhượng nhướng mày: "Có."

"Tốt lắm." Tiết Khang gật đầu: "Ba lần này đi công tác, mua một ít sách cho con, đầu là sách về học, con bây giờ xem chút, sau này không hiểu thì hỏi thầy cô giáo."

Tay nắm chặt đầu gối, Tiết Nhượng nghiêng người lấy một quả quýt trên bàn, lột vỏ, cúi đầu ăn một múi, vị quýt ở trong miệng dâng lên, hơi thở cũng có vị.

Như hương vị của son dưỡng môi, giống như vị của đôi môi mềm mại chỉ lâu nay, cậu đem múi cuối cùng bỏ vào trong miệng, vỗ vỗ tay, đứng dậy.

"Con trở về phòng." Dứt lời, liền mở cửa phòng, đi vào.

Chung Lệ Nhan bưng cốc sữa đi ra, vừa thấy, nhìn một lúc, đem sữa cho chàng, nói: "Thằng bé gần đây có kỳ thi nên khá áp lực, anh tạm thời đừng nói với thằng bé về điều này."

"Thằng bé sớm hay muộn đầu phải nhận." Tiết Khang nói: "Tôi cũng vì tốt cho nó, nó muốn làm thương nhân, chỉ sẽ trở thành một số người muốn chết sớm, chỉ có bác sĩ mới có thể làm rạng rỡ tổ tông, làm vinh dự cho

dòng họ."

Chung Lệ Nhan: "Đúng vậy, tôi cũng muốn như vậy, tôi đưa sữa cho thằng bé."

Nói xong, liền đứng dậy, lấy ly sữa khác, đi đến cửa phòng Tiết Nhượng, gõ cửa.

Gõ một hồi, cửa mở, Tiết Nhượng mặc một chiếc áo khoác mỏng, đeo tai nghe, tay hút tui, dáng vẻ giống như muốn đi ra ngoài.

Chung Lệ Nhan sững sốt: "Đi đâu vậy?"

"Anh họ tìm con, ở chỗ anh ấy có một tập đề luyện tập của lớp mười hai." Cậu nói, Chung Lệ Nhan vừa nghe đến anh họ, cũng biết là Tần Thiên, Tần gia ở trong thành phố thế lực giao thoa, tương lai hai đứa đi học cũng tốt, công ăn việc làm cũng tốt, đầu tiên Tần gia hỗ trợ, bà gạt đầu, lui ra: "Đừng đi ra ngoài quá muộn."

"Vâng!" Tiết Nhượng lãnh đạm đáp, đi tới cửa.

Chung Lệ Nhan bưng sữa, nhìn cậu đi ra ngoài.

Đóng cửa, ngoài hành lang một mảnh tối đen.

Tiết Nhượng lấy điện thoại ra, trên màn hình là cuộc tán gẫu với Trương Lam.

【 Tiểu tử tử: Cậu vì sao lại hôn tó? 】

【 XR: Mang hóa học, số học, sinh học cùng tiếng anh ra ngoài, tôi nói cho cậu 】

【 Tiểu tử tử: Ra đâu? 】

【 XR: Cửa nhà cậu. 】

【 Tiểu tử tử: Không cần, nhà của tó ở đây rất vắng, chúng ta đến phố Trạng Nguyên đi. 】

【 XR: Được. 】

Cậu tắt điện thoại, đi vào thang máy.

Tác giả có lời muốn nói:

Chương sau sẽ có katedon.

Chương 21-1

Nhà Trương Lam ở đây thuộc khu biệt thự cao cấp, lúc xây chọn nơi gần sông núi, nên rất xa, Tiết Nhượng đến nếu như không vào nhà cô, chỉ có thể đứng bên ngoài chịu gió rét, cô đem bốn quyển sách lấy ra, tìm một chiếc túi nhỏ, đeo trên tay, mặc váy dài bên trong kèm thêm một chiếc áo khoác, còn có tất chân, đi một đôi giày màu trắng.

Xuống tầng, lại chạy vào trong tủ lạnh lấy một cái Tiramisu, vị matcha, buổi chiều dì Lưu vừa làm.

Dì Lưu xoay người nhìn thấy cô liền lập tức ngăn lại: "Đã trễ thế này cháu còn muốn đi đâu?"

"Ôn tập ạ." Trương Lam mở túi nhỏ ra, bên trong có bốn quyển sách.

"Ôn tập?!" Dì Lưu kinh ngạc, lại nghĩ tới cô hôm qua ôn tập cả một ngày, trong lòng vui mừng: "Được được, nhưng mà cháu đi theo bạn học chứ?"

"Vâng, đúng vậy, bạn ngồi cùng bàn với cháu." Trương Lam mang theo túi nhỏ, còn có hộp bánh ngọt, khoan khoái đi tới cửa, dì Lưu đưa cô ra, không ngừng dặn dò: "Cận thận một chút, dì bảo chú Trầnn đưa cháu đi."

"Ừ ừ." Ra cửa, gió lạnh thổi qua, tóc Trương Lam bị thổi cho rối loạn lên.

Chú Trầnn rất nhanh đã lái xe dừng ở cửa, mở cửa xe cho cô, cười nói: "Thật sự là khó có được, tiểu công chúa nhà chúng ta còn muốn ôn bài."

Trương Lam cười hì hì, tiến vào trong xe.

Chú Trầnn khởi động xe, bắt đầu đi ra ngoài, vòng qua phần đường bị núi bao bọc, đi vào đường nội thành, đêm đông giá rét nhưng phố Trạng Nguyên vẫn náo nhiệt như cũ, ăn vặt nhiệt tình xua tan đi cái rét lạnh của mùa đông, Trương Lam sau khi xuống xe, đi qua phố Trạng Nguyên, đến một quán trà sữa.

Ở ngoài cửa có bốn con sư tử đá canh giữ, một người con trai đang dựa vào, cậu đeo tai nghe, hai tay đút trong bao áo khoác, lười biếng nhìn cô.

Trương Lam cười cười đi tới, đang muốn nói chuyện, Tiết Nhượng đột nhiên đưa tay ra, kéo cô qua, đem cô đè trên con sư tử

"Bịch!" Túi nhỏ trong tay cùng hộp bánh ngọt rơi xuống đất, Trương Lam ngược lại hít một hơi, nhìn Tiết Nhượng chống hai tay, cô há miệng run rẩy nói: "Ka...kabedon*...?"

*Bích Đông (壁咚/壁ドン/Kabe-don): Là từ tiếng Nhật thông dụng để miêu tả tư thế dấn đối phương vào chân tường, 壁/Kabe nghĩa là bức tường, ドン/don là âm thanh khi lấy tay đập vào tường.

Tiết Nhượng đôi mắt đen nhánh nhìn cô, khoe môi cười lên: "Cậu còn biết kabedon hử?"

Tay Trương Lam nâng lên, đẩy ngực cậu, ngữ khí hơi buồn bực: "Nói nhảm!"

Tiết Nhượng vẫn không nhúc nhích, cậu cúi đầu nhìn cô, nhàn nhạt hỏi: "Cậu không phải muốn biết tôi tại sao lại hôn cậu sao?"

"Đúng vậy, cậu tại sao lại hôn tớ."

Cô ngẩng đầu, nhìn ánh mắt cậu một chút lại rũ xuống, Tiết Nhượng vươn một ngón tay, nâng cằm cô lên, chuyên chú nhìn cô: "Tôi hiện tại nói cho cậu."

"Nói cho tớ... cũng... cũng không cần dựa vào gần như vậy đâu." Trong không khí đều là mùi thuốc lá trên người cậu, còn có mùi vị của quần áo khô ráo, Trương Lam uể oải nói.

Tiết Nhượng lần nữa cúi đầu xuống, lúc này, không nhìn cô, mà trực tiếp hôn xuống đôi môi phấn nộn của cô.

Trương Lam trợn to hai mắt.

Tiết Nhượng cũng không nhắm mắt, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đối phương đều có bản thân mình ở trong.

Trên môi mềm mại, tiếp xúc qua, chảy xuống tim, sau khi Tiết Nhượng hôn cô, lại không nhúc nhích, cậu vùi tai vào mũ áo khoác, thật đỏ, thật

nóng.

Trương Lam đầu giống như nõ mạnh, trờ chớp mắt, cái gì cũng không làm.

Chỉ như vậy, đối mặt h ồi lâu, hai người môi hôn môi, hơi thở giao tri ền, Trương Lam nhin, lại không nhin được, hơi hơi há miệng, Tiết Nhượng phát hoảng, mặt di chuyển, nhìn cô.

Áp lực trước mặt đã nhẹ hơn chút, Trương Lam thở gấp, cô lẩm bầm: "Cậu đây là hôn tở sao?"

Ngón tay thon dài của Tiết Nhượng cong cong: "Đúng vậy."

"Nói hôn tở như vậy, hình như là có chút đơn giản?" Trương Lam suy nghĩ h ồi lâu, mới nói lên nghi vấn.

Tiết Nhượng: "..."

Bên tai cậu rất nóng. Nhưng ở trong đêm tối, chỉ có cậu biết.

Trương Lam nghiêng đầu: "Nụ hôn đầu tiên sao?"

Tiết Nhượng: "..."

Sau đó cậu tới gần cô, Trương Lam bị dọa cho dọa cho giật mình, ánh mắt hai người lại nhìn nhau, cậu híp mắt: "Cậu thì sao? Nụ hôn đầu tiên?"

"Tở...tở mới không phải!" Trương Lam nhắm mắt nói.

Ánh mắt Tiết Nhượng tr ầm xuống, cậu vỗ xuống con sư tử bằng đá sau lưng.

Sau đó nói: "Nếu cậu không phải nụ hôn đầu tiên, cậu tới hôn tôi, chắc là cậu rất có kinh nghiệm chứ."

"Tở mới không c ần!" Trên mặt Trương Lam độ bùng, đẩy cậu ra, lạch bạch chạy vào trong ngõ hẻm, Tiết Nhượng đứng thẳng người, nhìn bóng lưng cô rời đi.

Hai giây sau, mới khom người, đem sách cùng hộp bánh ngọt rơi trên đất nhặt lên, cũng đi vào ngõ hẻm, trong ngõ kia, là một sân bóng rổ.

Đèn trên sân bóng rổ bật sáng, nhưng, ghế nhựa ngã trái ngã phải, Trương Lam rút bả vai, ng ưỡ ở trên ghế tựa, Tiết Nhượng tay đút túi đi tới, ng ưỡ bên cạnh cô.

Cậu nghiêng đầu nhìn hai mắt cô, gò má cùng tai của cô, đỏ bừng.

Tiết Nhượng giờ tay lên sờ má cô một cái, Trương Lam kinh ngạc, nghiêng đầu, ánh mắt sáng lấp lánh, bên trong mang theo hơi nước, Tiết Nhượng cúi môi, nhéo mắt cô, xích lại gần cô.

"Làm bạn gái tôi?"

Giọng trầm thấp, giống như muốn mê hoặc cô.

Trương Lam tròn to hai mắt, ngờ ngác nhìn cậu.

Chương 21-2

Trương Lam trợn to hai mắt, ngơ ngác nhìn cậu.

"Cậu thích tớ sao?"

Tiết Nhượng cười một tiếng: " Đây không phải vô nghĩa sao?"

Trương Lam suýt ngã ra sau: "Cậu rõ ràng nói nếu tớ thích cậu, cậu liền kéo tớ vào danh sách đen!"

Tiết Nhượng vội vàng kéo tay cô, đem cô kéo tới bên này, Trương Lam phân cao thấp, cả người lui về phía sau, chính là không để cho cậu kéo, Tiết Nhượng nhàn nhạt nói: "Đó là một hiểu lầm!"

"Hiểu lầm cái ***! "Trương Lam đẩy cậu.

Tiết Nhượng một mực kéo cô, không để cho cô chạy, Trương Lam buồn bực, cúi đầu, cắn lên mu bàn tay cậu, Tiết Nhượng theo bản năng muốn rút tay về, nhưng rùng một chút, vẫn không rút, Trương Lam cắn trên thịt của mu bàn tay cậu, tay cậu không đau, nhưng có lực, cắn lên răng liềm ê, Trương Lam thiếu chút nữa làm đau đến bản thân mình.

Tiết Nhượng cười khê: "Cậu cắn sai nơi."

Trương Lam ngẩng đầu lên trừng cậu.

Tiết Nhượng đưa tay ra, đem phần có thịt cho cô: "Cắn ở đây đi."

Trương Lam thờ phì phò nhìn cổ tay trắng nõn của cậu.

Cuối cùng hất tay của cậu ra, nói: "Cậu không phải muốn giúp tớ học tập sao?"

"Ừ." Tiết Nhượng gật đầu.

"Vậy thì học tập đi." Trương Lam liềm nữa ngã xuống, cầm lấy sách của mình, Tiết Nhượng chống đầu, mày hơi nhíu: "Cho nên, không đáp ứng

làm bạn gái tôi sao?"

Trương Lam cúi đầu, đọc sách, lười biếng không đáp.

Tiết Nhượng đưa tay, nâng cằm cô: "Vậy tôi chờ cậu, dù sao hôn cũng đã hôn, cậu phải chịu trách nhiệm với tôi."

Trương Lam chột ngắc đầu, trừng cậu: "Cậu hôn tớ còn nói tớ hôn cậu?"

"Dù sao đầu là cậu phụ trách." Tiết Nhượng lấy bút từ trong túi ra, cầm lấy sách trong tay cô, lật ra, đem những phần chính ngày mai sẽ thi, tìm ra, cũng ghi câu trả lời ở phía trên, nói: "Cậu đọc thuộc mấy phần này, xem công thức tôi cho cậu, trên cơ bản không cần nhìn bài thi của tôi, cậu cũng có thể thi đạt tiêu chuẩn."

"Nga." Trương Lam còn tức giận, sau khi nghe Tiết Nhượng nói mấy phương pháp chủ yếu giải đề, cũng từ từ nguôi giận, Tiết Nhượng nói một hồi.

Bút gõ xuống đầu gối của cô, Trương Lam cắn răng: "Làm gì vậy?"

"Hôm nay lạnh như vậy lại chỉ mặc tất chân?" Tiết Nhượng hỏi cô.

"Cậu quản tớ." Trương Lam nói.

Tiết Nhượng bỏ bút xuống, đem áo khoác trên người mình cởi ra, lộ ra áo màu đen mỏng bên trong, cậu đem áo khoác đắp lên đầu gối Trương Lam, nói: "Mùa đông mặc tất chân, rất hay bị đau khớp."

Trương Lam nháy mắt, lập tức đem áo trả lại cho cậu: "Cậu không lạnh sao, cậu có gốc không vậy?"

Tiết Nhượng đề tay cô, nắm lấy, hai người nhìn nhau, đầu dừng lại, ánh đèn ở sân bóng rổ không quá sáng, nhưng có chút mờ lung.

Hai người nhìn nhau, mặt Trương Lam nóng lên, chuyển tầm mắt.

Cảm giác đêm nay không thể nào ôn tập tốt được.

Tiết Nhượng thấy cô di chuyển tầm mắt, nhịn không được cười khẽ, nói: "Đến, nghiêm túc ôn tập."

Trương Lam: "... " Cô ôn tập được sao?

Tiết Nhượng tiếp tục giảng toán cho cô, xong môn toán là môn sinh học, hóa học, cuối cùng, là môn tiếng anh, môn này cậu không trực tiếp giảng, mà đem tai nghe ra, đeo vào tai cô, gió lạnh, lỗ tai cô đã đông lạnh đỏ bừng, Tiết Nhượng trước khi rời đi, xoa nhẹ lỗ tai cô, thuận thế đứng lên, kéo cánh tay của cô.

"Chúng ta tìm một cửa hàng ng ồi xuống, tôi tiếp tục giảng."

Trương Lam đứng dậy, lấy bánh ngọt trên ghế, đuổi theo Tiết Nhượng, Tiết Nhượng đi vào ngõ nhỏ, thình thoảng quay đầu nhìn cô.

Trương Lam mặc áo khoác vàng nhạt, bên trong là váy lông, cầm cô đầu chôn vào trong cổ áo váy, trong lòng ôm hộp bánh ngọt, từng bước đi theo cậu, ánh mắt chớp chớp.

Ở trong đêm tối, giống như một tiểu tinh linh.

Tiết Nhượng c ầm theo túi ở tay trái, đổi thành tay phải, xoay người, đi lại, nắm tay cô.

Cậu nói: "Tôi nắm, an toàn."

Bàn tay cậu không non mịn như mu bàn tay, có chút thô, Trương Lam vung tay cậu ra, cậu không buông, nhanh chóng nắm chặt, nghiêng đầu nói: "Ngao!"

Trương Lam hoàn toàn nguôi giận, chỉ có tai cùng gò má đỏ lên.

Tiết Nhượng đến một quán trà sữa hai tầng ở phố Trạng Nguyên, đẩy cửa kính ra, một tiếng ding đang vang lên, trong tiệm trà sữa có nhiều dây kết rất đẹp, lúc này học sinh cũng rất nhiều, tùm năm tùm ba ở cùng nhau, mặc đồng phục mùa đông màu trắng xanh, rất dễ thấy.

Tiết Nhượng kéo Trương Lam đang cúi đầu, lên lầu.

Trên tầng càng ấm áp, sofa màu vàng nhạt còn có cái bàn màu trắng gạo, rất nhiều người rất nhiều người vui ở trên ghế sofa, Tiết Nhượng kéo cô ng ồi xuống, một người một ghế, vừa ng ồi li ền vui người xuống, Trương

Lam nhìn không được bật cười, cả người ng ỡ phịch trên ghế, bàn tay đặt mép ghế, mặt đ ầy buồn lỏng.

Bàn tay thon dài của Tiết Nhượng đặt trên bàn, nhìn cô một h ỡ, cười cười, gọi phục vụ.

Trương Lam ng ỡ thẳng: "Tớ muốn uống đậu đỏ ướp lạnh."

Tiết Nhượng nhú mào: "Thời tiết lạnh như vậy, uống trà sữa đậu đỏ."

"Không cần, tớ muốn uống đá!" Cô nói với người phục vụ: "Chỉ cho em một ly đậu đỏ ướp lạnh, nhiều đá một chút, lại cho thêm chân châu nữa."

Người phục vụ cần bút, cần chày nhìn Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng nhìn cô, đột nhiên dùng sách vở chặn miệng cô, cậu nhẹ nhàng nói: "Đừng nháo! Uống trà sữa đậu đỏ."

Trương Lam đẩy ra, há m ồm: "Tớ..."

Người phục vụ cười, nói: "Hay là nghe bạn trai của em đi, trà sữa đậu đỏ."

Trương Lam: "..."

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai năm giờ chiều đổi mới.

Chương 22-1

"Lần sau ôn tập đầu đến quán trà sữa này đi." Tiết Nhượng chống đầu, khóe môi mỉm cười.

"Vì sao?" Trương Lam hỏi lại.

Tiết Nhượng vươn tay, điểm xuống chóp mũi của cô: "Bởi vì, người phục vụ biết nói chuyện."

Trương Lam kịp phản ứng, hất tay cậu ra: "Tớ còn chưa phải là bạn gái cậu đâu!"

"Sớm muộn thôi," Cậu nói, vươn tay lấy hộp bánh ngọt tới, hỏi: "Đây là cái gì?"

Trương Lam lúc này mới nhớ ra, bên trong là Tiramisu, cô ngao một tiếng, lập tức mở hộp ra, mặt nhăn lại nói: "Có thể nát rồi, đầu tại cậu, tớ mang từ trong nhà ra, muốn cho cậu ăn, là hương matcha vị dâu."

Tiramisu bên trong quả thật hơi nát, Trương Lam luyến tiếc, Tiết Nhượng đưa tay qua lấy, nói: "Tôi ăn."

"Đầu nát rồi, đừng ăn nữa." Trương Lam duỗi tay lấy lại, Tiết Nhượng đã lấy giấy lau nĩa, xiên một miếng, bỏ vào trong miệng.

Một giây kế tiếp, thấy Trương Lam tròn mắt nhìn cậu, câu câu môi, đưa nĩa tới khóe môi cô: "Ăn một miếng không?"

Hương vị matcha nồng đậm gần kề, cô nuốt nước miếng, há miệng, nhưng nhào hực, nĩa lại vào miệng Tiết Nhượng.

Trương Lam cảm tức, chỉ vào cậu: "Cậu ——"

Tiết Nhượng đứng dậy, hôn lên môi cô: "Cùng nhau ăn."

Trương Lam nháy mắt ngây người, trên môi có vị matcha, còn có xúc cảm mềm mại của môi cậu.

Cô âm thầm nắm chặt tay, sau đó nặng nề mà nằm xuống bàn, nói: "Tớ bây giờ muốn nói một câu."

"Cậu nói."

"Không được tùy tiện hôn tớ. Cậu cũng không phải bạn trai tớ!" Trương Lam rần rì.

Tay Tiết Nhượng xiên một miếng bánh ngọt hơi ngừng lại, nửa giây sau, cậu chậm rãi đem nĩa thả vào trong hộp bánh ngọt, dựa ra sau, hai tay đút vào trong túi quần, lười biếng nhìn cô.

Đôi mắt đen nhánh, nhàn nhạt, không nhìn ra tâm tình gì, liền như vậy nhìn cô.

Trương Lam hơi sợ, nhe răng nhếch miệng: "Nhìn cái gì vậy?"

Tiết Nhượng nhàn nhạt, nhướng mi mắt: "Cậu muốn ai làm bạn trai cậu? Phan Vĩ? Hay là Quách Vệ Đông?"

"Cậu đang nói cái gì vậy?" Trương Lam sửng sốt, hỏi lại.

Tiết Nhượng dựa người về sau, tay còn đút trong túi, cậu nhìn chăm chú vào ánh mắt cô: "Cậu bôi thuốc cho Phan Vĩ, mặt cậu ta ngu ngốc nhìn cậu tựa như đang nhìn tiên nữ, còn nhớ không?"

"...Ai nhớ cái này chứ!" Trương Lam nghiêng rằng: "Không nhớ!"

Tiết Nhượng liếm môi mỏng, câu môi: "Tôi nhớ."

Trương Lam trừng mắt: "Sau đó thì sao?"

"Quách Vệ Đông, căn bản không cùng nữ sinh quen biết, chứ đừng nói là chủ động tán gẫu với nữ sinh, nhưng cậu ta lại còn chủ động xin cậu kẹo qua, còn gọi tiểu tử rất thuận miệng." Tiết Nhượng lười biếng vỗ xuống bàn: "Cho nên, cậu muốn hai người bọn họ làm bạn trai của cậu sao?"

"Phi, tớ mới không cần! Tớ không yêu đương không được sao? Tớ còn là vị thành niên." Trương Lam lẩm bẩm.

"Cậu đã mười bảy tuổi, nên nói chuyện yêu đương." Cậu nhàn nhạt nói.

Trương Lam vô cùng tức giận, ngón tay chỉ vào cậu: "Cậu dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên."

Tiết Nhượng nhướn mày nhìn cô, hồi lâu, bật cười, nghiêng người, hôn xuống ngón tay cô: "Phải không? Coi như phải đi, báo cảnh sát bắt tôi sao?"

Đầu ngón tay Trương Lam nóng lên, cô rút về, nói nhỏ: "Cậu cho là tớ không dám sao?"

"Cậu dám, tiểu tử tỷ dám sao." Tiết Nhượng dựa vào ghế sofa, khoe môi câu lên, đôi mắt mang theo ý cười, Trương Lam nghiêng đầu, mặt đỏ lên.

Cô chán ghét bản thân, lại bị dụ dỗ.

Nhưng bộ dáng tươi cười không chút để ý kia của cậu, lại làm cho cô rung động.

"Trà sữa đến đây." Chỉ chốc lát, người phục vụ bưng đồ uống đến, của Trương Lam là trà sữa đậu đỏ nóng, Tiết Nhượng là trà sữa matcha đá, Trương Lam uống một ngụm, cũng rất ghét bỏ.

"Uống không ngon, rất nóng, rất ngọt!"

Trương Lam nhú mày nói.

Tiết Nhượng không quan tâm cô, một bên mở sách ghi những phần trọng điểm nói: "Con gái nên uống nhiều bổ máu."

Trương Lam trợn mắt: "Cậu biết thật nhiều nha."

Tiết Nhượng nhấc mí mắt nhìn cô: "Trước kia không biết, bây giờ phải học, dù sao cũng phải quan tâm đến bạn gái."

"Không biết xấu hổ!" Trương Lam mắng cậu.

Cậu đem quyển sách qua, đưa cho cô, nói: "Nhìn xem, tôi có vạch qua một số ý, cậu học những phần này, kỳ thi ngày mai, không cần chép của tôi cũng có thể làm được."

Trương Lam hút trà sữa, nghiêng đầu nhìn lại.

Tiết Nhượng nhéo cằm cô: "Đừng cắn ống hút."

"Cậu cũng không uống, cậu ghét bỏ cái gì."

Trương Lam trừng mắt, tiếp tục cắn, Tiết Nhượng cười khẽ nhéo nhéo cằm cô: "Được được được, cho cậu cắn."

Trương Lam lộ ra răng nanh, cọ cọ ống hút.

Cô chuyên tâm đọc sách.

Không biết vì sao, trước kia đọc sách thật không dễ dàng.

Nhưng khi Tiết Nhượng vạch ra cho cô, cô ngược lại nghiêm túc đọc, cũng không thấy mệt nhọc.

Nghĩ tới đây, cô không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn cậu, cậu đang ăn bánh ngọt, khóe môi còn dính kem matcha, cô nhìn nhìn, nhịn không được muốn cười, Tiết Nhượng hơi ngẩng đầu, Trương Lam chột cú đầu xuống, lại làm cho bản thân bị sắc.

"Đồng hồ." Tiết Nhượng cười nhạt, lấy khăn giấy cho cô: "Muốn ngắm, không ai không cho cậu xem đâu."

Trương Lam sắc hai cái, vuốt vuốt ngực, thấp giọng nói: "Ai muốn nhìn cậu chứ, nằm mơ đi."

Tiết Nhượng một tay chống đầu: "Tiramisu ăn ngon lắm."

Chương 22-2

Tiết Nhượng một tay chống đầu: "Tiramisu ăn ngon lắm."

"Đúng không? Đúng không? Tớ cũng thấy ăn rất ngon!"

Trương Lam gật đầu, một mặt hưng phấn: "Dì của tớ còn làm vị socola, nhưng hơi đắng, tớ vẫn thấy matcha ngọt hơn, cậu thích thì ngày mai tớ mang cho cậu."

"Ngày mai có kỳ thi, cậu mau ôn tập đi."

Khóe môi Tiết Nhượng câu lên, nhắc nhở.

"Nga. Đúng nha!" Trương Lam lại cúi đầu, nhìn qua mấy phần cậu phân chia.

Tiết Nhượng uống trà sữa, lười biếng chống đầu, nhìn cô.

Trương Lam lật một hồi, không hiểu liên hỏi Tiết Nhượng, Tiết Nhượng cần lấy quyển vở của cô, giảng cho cô, chậm rãi, tầng hai chỉ còn lại một bàn bọn họ.

Rất an tĩnh, chỉ có thanh âm của Tiết Nhượng thỉnh thoảng nói chuyện, cùng với tiếng hút trà sữa của Trương Lam.

Ngay khi hai người đang đắm chìm trong không khí hài hòa, một tiếng nhạc vang lên, là tiếng chuông điện thoại của Tiết Nhượng, cậu không thể không dừng lại giải thích, buông bút, lấy điện thoại ra.

Cậu nghiêng đầu, nhìn lên điện thoại, giây tiếp theo, cậu tắt màn hình, lại tắt âm, tiếp tục nói với Trương Lam.

Trương Lam cắn ống hút, hướng di động nhìn thoáng qua: "Không nhận sao?"

Tiết Nhượng nhàn nhạt nói: "Điện thoại trong nhà, nói xong phần này, tôi đưa cậu về"

"A? Không cần đâu, tớ có xe tới đón." Trương Lam lắc đầu.

Tiết Nhượng nhấc mí mắt lên nhìn cô: "Sau đó thì sao?"

"Cậu không cần đưa tớ về đâu!" Trương Lam mím môi cười, lại hút một ngụm trà sữa, đậu đỏ rất ngọt, trên căn bản ngọt đến khổ, nhưng cô không có gì uống, mỗi lần đều theo bản năng uống một ngụm.

Tiết Nhượng thả bút: "Sau này tôi cũng sẽ đưa cậu về"

"Nga." Trương Lam lầm bầm: "Cũng không phải là bạn trai tớ, tích cực như vậy làm gì?"

"Cậu lại nói tôi sẽ ở đây hôn cậu." Tiết Nhượng nhìn cô, Trương Lam cả kinh, cô ho khan, bên tai hờn hờn, Tiết Nhượng néo cằm cô: "Trương Lam."

"Làm gì?" Cô không được tự nhiên động đậy một cái, Tiết Nhượng nhàn nhạt nói: "Ánh mắt của cậu rất đẹp."

"Cậu đã từng khen qua!"

"Tôi li ền khen lại l ần nữa."

"..."

Tiết Nhượng nói cho Trương Lam bài cuối, hai người mới đứng dậy, xuống lầu, Trương Lam lúc đi xuống gọi điện thoại cho chú Tr ần, dưới tầng một cũng không có người, đẩy cửa thủy tinh ra, nhiệt độ bên ngoài chênh lệch, Trương Lam theo bản năng run một cái, Tiết Nhượng khoác áo lên cho cô, cùng cô đi từ phố Trạng Nguyên đến đường lớn.

Lúc này phố Trạng Nguyên cũng thưa thớt người, chỉ có một số người khách, chủ cửa hàng đều đang dọn dẹp, gọi điện thoại chậm chút, muốn ở ngã tư chờ.

Tiết Nhượng tay đút túi, lười biếng dựa vào cột bên cạnh.

Trương Lam khoác áo của cậu, đứng ở bên người cậu dậm chân.

Tiết Nhượng nhìn cô, duỗi tay nói: "Tôi ôm cậu?"

Trương Lam nhảy dựng lên, trốn sang bên cạnh, mắng cậu: "Bệnh thần kinh sao."

Cậu cậu môi: " Không sớm thì muộn cũng sẽ ôm, trước thử một chút?"

"Ai cho cậu tự tin vậy?" Trương Lam liếc cậu xem thường, lỗ tai núp dưới tóc đã ửng đỏ.

"Chẳng lẽ không phải là cậu?" Tiết Nhượng hỏi ngược lại.

Trương Lam trừng cậu, không hé răng.

Bên ngoài xe cũng ít, ban đêm yên tĩnh, đèn nê ông sáng lên, mấy cửa hàng ở góc đường, đầu đã thu dọn, âm thanh đóng cửa vang lên.

" Trương Lam." Tiết Nhượng lại đột nhiên gọi.

Trương Lam qua đầu: "Ừ?" Mũi cô hơi h ồng, thời tiết rất lạnh.

Đôi mắt Tiết Nhượng đen nhánh nhìn cô, lười biếng nghiêng đầu: "Cậu sau này muốn làm gì?"

Trương Lam sững sốt.

Đột nhiên, cũng có chút mê mang, cô lắc đầu: "Không biết, chưa từng nghĩ tới, nhà tớ chỉ có một đứa con gái, nhưng tớ cũng không muốn đi đến công ty ba tớ làm."

"Cậu không đặc biệt muốn làm gì sao? "Tiết Nhượng hỏi.

Trương Lam nói: "Không có, bất quá, tớ thấy làm y tá không tệ, nhưng với thành tích này của tớ, sợ rằng rất khó, trừ khi xuất ngoại."

Tiết Nhượng tr ần mặc, cậu nhìn cô, có mấy lời đã tới cổ họng lại nuốt trở lại, cậu không nghĩ đến việc xuất ngoại, cậu muốn học chuyên nghiệp, ở Bắc Kinh có rất nhiều trường học tốt.

Trương Lam bị cậu nhìn có chút hoảng, cảm giác có chút đè nén, nhưng lại không biết vì sao, cô đang muốn nói chuyện, đèn xe phía trước lại chiếu

lên mặt cô.

Cô đi đến ven đường nhìn, là xe nhà cô.

Cô vội đem áo khoác lấy xuống, nhét vào trong tay Tiết Nhượng, sau đó xách túi nhỏ, nói: "Xe nhà tớ đến rồi, tớ đi trước đây."

Vừa nói cô liền vội vã đi đến ven đường.

Đi được hai bước, giọng trầm thấp của Tiết Nhượng vang lên sau lưng: "Trương Lam."

Trương Lam dừng bước lại, quay đầu.

Tiết Nhượng đứng thẳng người, tay cầm áo khoác, nhấc mí mắt, môi mỏng giật giật, gió thổi lên, đem lời của cậu, bay về phía cô.

Cậu nói: "Tôi thích cậu."

Trương Lam đứng ngẩn ngơ tại chỗ, ngơ ngác nhìn cậu.

Chú Trần mở cửa xe, đi xuống, gọi cô: "Lam Lam, mau lên xe, bên ngoài lạnh!"

Trương Lam hoàn hồn, đáp một tiếng: "Vâng."

Sau đó đi tới ven đường, đi hai bước, cô chợt quay đầu, nhìn vào đôi mắt đen nhánh của cậu, mặt cô đỏ lên, xoay người, ngẩng vào trên xe.

Tác giả có lời muốn nói: Tâm hồn thiếu nữ của tôi.

Thật là nhớ tuổi 17.

Chương 23-1

Trong xe bật đi đều hòa, Trương Lam lại tự mang hơi nóng lên xe, giống như lửa vậy, cô kéo cửa kính xe xuống, thò đầu ra, nhìn Tiết Nhượng đang đứng tựa vào cây cột, cô hướng cậu cười.

Đôi mắt Tiết Nhượng đen nhánh ở trong đêm tối rất sáng, cậu lười biếng, câu môi, cũng nhẹ nhàng cười với cô.

Mang theo mấy phần xấu xa.

Trương Lam mặt lại đỏ lên, cô rút đầu về, sau đó lại lần nữa nhìn lại.

Xe rẽ ngoặt, cô chỉ thấy góc áo của Tiết Nhượng, cái gì cũng không thấy, cô mới mất mát ngẩng xuống ghế dựa, chú Trăn nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn cô một cái.

Tròng mắt thoáng qua vẻ lo âu, ông lên tiếng nhắc nhở: "Lam Lam, đóng cửa sổ lại, bên ngoài lạnh."

"Nga." Trương Lam hoàn hồn, đưa tay đề nút đóng cửa, cửa sổ vừa đóng, ngăn cách tiếng huyên náo bên ngoài, trong xe yên tĩnh, chỉ có nhạc nhẹ ở trong xe truyền ra.

Trương Lam dựa vào lưng ghế, nhìn cảnh đêm ở bên ngoài.

Khóe môi hơi mỉm cười.

Chú Trăn nhiều lần nhìn cô, sau đó thở dài, dò xét hỏi: "Lam Lam, cháu về trễ như vậy, là vì gặp người bạn học nam này?"

"Đúng vậy." Trương Lam hơi ngẩng thẳng, có chút cảnh giác đáp.

Cô cũng nhìn về kính chiếu hậu, nhìn vào khuôn mặt của chú Trăn, chú Trăn nhàn nhạt nói: "Là cậu ấy giúp cháu học bổ túc hay là?"

"Học bổ túc."

Trương Lam lập tức trả lời.

Tốc độ nói rất nhanh.

Chú Trậ̀n gật đầu: "Ừ."

Sau khi ông nói xong, Trương Lam lại có chút bất an, cô dựa lên trước, cào cào ghế, nói: "Cháu ngày mai có kỳ thi, cậu ấy giúp cháu ôn tập bốn môn, còn có tiếng anh, cháu nghĩ, lần này có thể đạt yêu cầu."

Chú Trậ̀n thấy cô như vậy, cười: "Cháu lần trước cũng đạt, lần này khẳng định có thể, cậu ấy gọi là gì?"

"Tiết Nhượng!" Trương Lam biết thành tích của Tiết Nhượng tốt, cho nên nói thẳng tên.

"Ừ."

Chú Trậ̀n không hỏi lại.

Trương Lam cào cào ghế, cũng không có gì nói, cô hướng ra sau dựa vào ghế ng ậ̉i.

Cha mẹ cô đầu là người ngay thẳng, sáng suốt, nhưng cũng không có nghĩa là để cho cô yêu đương, Trương Lam chỉ có thể dò xét bọn họ, có lẽ, bọn họ cũng sẽ thử cô.

Chú Trậ̀n là người nhìn cô lớn lên, lời nói cũng có ít quy ệ̀n lực, cũng có quy ệ̀n giám sát cô, Trương Trọng Cảnh đem Trương Lam giao cho chú Trậ̀n, tự nhiên, cũng hi vọng ông trông coi Trương Lam.

Nhưng ngay cả như vậy, cũng không ngăn được trái tim nhạy tán loạn của Trương Lam.

Cô nắm chặt điện thoại di động, cúi đầu gõ chữ, cười trộm.

【 Tiểu tử tử: Cậu vừa nãy mới nói cái gì? 】

【 XR: Tôi ôm cậu? 】

【 Tiểu tử tử: Không phải, là câu tiếp theo. 】

【 XR: Thử trước? 】

【 Tiểu tử tử: Không phải, là câu tiếp nữa! 】

【 XR: Cậu muốn làm cái gì? 】

【 Tiểu tử tử: Tiết Nhượng! Cậu đừng có mà giả bộ! 】

Đầu bên kia không trả lời, Trương Lam nhìn wechat, nhìn chăm chăm hồi lâu, một lát sau, xe tiến vào sân khu biệt thự, yên tĩnh.

Hai tin nhắn wechat được gửi đến.

Là hai tin nhắn thoại, Tiết Nhượng phát đến.

Trương Lam nhìn chú Trần đang chuyên tâm lái xe, đem di động giờ lên bên tai, ấn nút nghe.

"Bé ngốc."

"Tôi thích cậu."

Thật thấp, trong trẻo, giọng nói như xuyên qua truyền tới, nửa bên mặt Trương Lam nóng lên, cô đem điện thoại lấy ra, cúi đầu gõ.

【 Tiểu tử tử: Không biết xấu hổ. 】

Sau đó giờ điện thoại lên, nghe lại hai câu kia.

Xe đến gara, thấy chú Trần quay đầu, cô mới vội vàng cất di động, xách túi nhỏ, mở cửa cuống xe.

Chú Trần cười nói: "Chậm một chút, đi ngủ sớm chút."

"Vâng ạ."

Trương Lam gật đầu, sau đó lạch bạch chạy vào nhà, dì Lưu còn chưa ngủ, mở đèn trong phòng khách lên, sáng lên, bà ở trên ghế sofa chờ Trương Lam, thấy cô vào cửa, lập tức tiến lên: "Bên ngoài lạnh chứ? Đã bảo cháu đừng mặc váy — —"

Trương Lam cười híp mắt, ôm tay dì Lưu: "Cháu muốn ăn một chút, có gì không ạ?"

Dì Lưu: "Dì h àm tổ yến, cháu muốn uống không? Không thích thì dì đi làm mì."

"Vậy thì tổ yến đi." Cô chính là muốn ăn chút gì đó, tổ yến cũng được, dì Lưu đi tới phòng bếp: "Cháu đi tắm trước, dì mang lên cho cháu."

"Vâng."

Trương Lam xách túi nhỏ, ngáp một cái, lên t àng.

Vừa vào cửa phòng, cô lại lấy điện thoại ra.

【 XR: Đi ngủ sớm một chút. 】

【 Tiểu tử tử: Tớ còn chưa tắm đâu. 】

【 XR: Vậy đi tắm đi, muốn tôi giúp cậu sao? 】

【 Tiểu tử tử: Cậu sao lại lưu manh như vậy chứ. 】

Cô ném điện thoại xuống, c àn áo ngủ, đi tắm rửa, trong phòng mở lò sưởi, một chút cũng không lạnh, tắm xong đi ra, dì Lưu bưng tổ yến tiến vào.

Trương Lam uống xong tổ yến, sắp mười một giờ rồi, dì Lưu giúp cô lau khô tóc, sau đó lại sấy khô, dặn dò nói: "Đi ngủ sớm một chút, đừng chơi trò chơi."

"Ừm ừm ừm." Cô gật đầu như già tởi: " Ngày mai còn có kỳ thi, cháu phải ngủ."

Trương Lam lau miệng, trèo lên giường.

Dì Lưu giúp cô vén chăn, xoay người ra cửa.

Đóng cửa lại, dì Lưu cũng nhân tiện tắt đèn, Trương Lam vẫn là lần đầu tiên ngủ sớm như vậy, nằm trong chăn, c àn điện thoại di động lên, trong chăn tối như mực.

Lập tức li ền sáng lên.

Cô híp mắt.

【 Tiểu tử tử: Tớ ngủ đây. 】

【 XR: Ngủ ngon. 】

【 Tiểu tử tử: Cậu còn chưa ngủ sao? 】

【 XR: Chờ cậu. 】

【 Tiểu tử tử:... (ngao ô) 】

Đầu bên kia không trả lời, chắc là ngủ rồi. Trương Lam xoay người, nằm trong chăn nở nụ cười.

Cười cười, cô cho tới bây giờ đầu chưa ngủ giờ này, chừng mười một giờ bốn mươi phút, li ền tiến vào mộng đẹp, bởi vậy tối nay là đêm ngủ sớm nhất.

...

Chương 23-2

...

Chú Trầ n giữ áo khoác, vào cửa, dì Lưu cầ n áo của ông: "Đậu xe mà lâu như vậy sao?"

"Ừ, sửa sang lại xe." Chú Trầ n đi tới phòng khách, ng ẩ xuống, hỏi dì Lưu: "Con bé đã ngủ chưa?"

"Ngủ r ồi đi."

Ngữ khí của dì Lưu có chút không xác định.

Dù sao cho tới bây giờ Trương Lam cũng chưa ngủ vào giờ này, chú Trầ n nói: "Chờ một chút nữa lên xem, không ngủ cũng bảo con bé ngủ, ngày mai còn có kỳ thi."

"Ừ."

Dì Lưu gật đầu, đi lấy đồ ăn cho chú Trầ n.

Chú Trầ n ng ẩ trên sofa, nhìn đ ồng hồ trên vách tường, cầ n lấy điện thoại, gọi cho Trương Trọng Cảnh.

Đầu bên kia rất nhanh li ền nhận.

Chú Trầ n lễ phép gọi: "Ông chủ."

Trương Trọng Cảnh cười nói: "Đầu có thể gọi tên của tôi, đâu có cầ n gọi ông chủ đâu, như thế nào? Đã trễ thế này."

"Tôi vừa mới đưa Trương Lam về"

"Mùa đông lạnh giá, đi ra ngoài làm gì?" Trương Trọng Cảnh lập tức li ền hỏi ngược lại.

"Đi bỏ tức, nói có bạn học nam — —"

" Là Tiết Nhượng sao? Bạn ng ỡ cùng bạn với con bé."

Chú Tr ần sừng sốt một chút: "Ngài biết?"

Tiếng cười hùng hậu của Trương Trọng Cảnh xuyên qua điện thoại truy ền tới, ông cười nói: "Biết, đưa bé Tiết Nhượng này tốt, thư hương thế gia, có ý tưởng, thành tích tốt, tuổi còn trẻ, biết bản thân muốn cái gì, tôi rất tán thưởng, ban đầu, chính là để cho TềHoành an bày Trương Lam ng ỡ cùng chỗ ng ỡ với thằng bé."

"Thì ra ông chủ có sắp xếp, vậy ngài không sợ?" Chú Tr ần muốn hỏi lại thôi.

"Đưa nhỏ hiểu chuyện, cứ để cho con bé đi đi, tôi cảm thấy trước mắt vẫn đề không lớn, không cần lo lắng, hi vọng Trương Lam, có thể học giỏi chút, ở Thanh Diệp, tốt thì tốt, nhưng lại dễ dàng làm cho đứa nhỏ bị lạc, cũng giống như, tương lai chúng ta đưa Trương Lam đi xuất ngoại, con bé còn cùng với những học sinh ở Thanh Diệp lẫn lộn ở chung với nhau, con bé sau khi xuất ngoại trở về, có lẽ cũng chỉ học được văn hóa nước ngoài cùng với tiếng anh, nhưng nếu cùng Tiết Nhượng học chung, con bé có thể học được một ít đi ầu thực dụng, có thực lực chân chính." Trương Trọng Cảnh ban đầu để cho Trương Lam đến trường này học, cân nhắc rất chu toàn.

Có thể thành tích cô không tốt, có thể cái gì cũng không biết, nhưng cô phải biết bắt đầu học tập như thế nào.

Đây là một chút hy vọng của Trương Trọng Cảnh.

Mà chuyện lúc trước ở Thanh Diệp, chính là một lần mà thôi.

"Vâng, tôi đã biết." Chú Tr ần đáp.

"Lão Tr ần à, tôi thường không ở nhà, Lam Lam li ền nhờ hai người chăm sóc nhi ều." Trương Trọng Cảnh lời nói thắm thía dặn dò.

"Mọi người cứ yên tâm."

Cúp điện thoại, chú Tr ần ng ỡ yên một h ỡ, mới đứng dậy, đi lên t ầng, đi Lưu nghe lén, thấy thế cũng vội đuổi theo: "Xem Lam Lam?"

Chú Trậ̀n: "Xem xem con bé đã ngủ chưa."

Dì Lưu có chút bất đắc dĩ: "Chắc là đang chơi trò chơi, con bé khá thông minh, mỗi lần chơi đầu không bật đèn, đến gần mới nghe được tiếng gõ bàn phím, tôi vặn cửa đi vào, con bé li ệ̀n trốn trong chăn, hô hấp rõ ràng là chưa ngủ, nhưng thực sự không có biện pháp."

Chú Trậ̀n không lên tiếng, khóe môi hơi mang ý cười.

Nhớ lại Trương Lam khi còn bé.

Cũng là rất nghịch ngợm nhưng trong nghịch ngợm lại mang theo khả ái, hoạt bát.

Mấy năm này, cô không thay đổi, vẫn như vậy.

Lúc thiết kế hành lang tầng hai, chính là dùng màu sắc ấm áp, lúc này đèn không bật hết, nhưng một chút cũng không quanh quẽ, ngược lại còn có một cổ ấm áp nhàn nhạt, phòng Trương Lam ở giữa, chú Trậ̀n cùng dì Lưu đi đến ngoài cửa, tới gần, nghe thanh âm trong phòng, yên tĩnh, không có tiếng bàn phím.

Dì Lưu cùng chú Trậ̀n liếc mắt nhìn nhau, dì Lưu đưa tay vặn chốt cửa: "Tôi vào xem."

"Ừ."

Vì thế, dì Lưu mở cửa, trong phòng một mảnh tối đen, hơi ấm phả vào mặt, trong phòng mùi thơm hoa cỏ nồng đậm, bà đi tới cửa, chưa tiến vào, nhìn ánh đèn chiếu trên đầu giường, thấy người đang ngủ, lại liếc máy tính bàn, màn hình tối đen, dì Lưu nửa ng ậ̃ xuống, nhìn máy chủ.

Máy chủ cũng đã tắt.

Dì Lưu rất kinh ngạc, bà lui ra ngoài, nói với chú Trậ̀n: "Con bé ngủ r ậ̃." "

Chú Trậ̀n nhú mảy: "Th ậ̀n kỳ như vậy."

" Đúng vậy, máy tính đầu không mở."

Chú Tr ần suy nghĩ, lại nhớ tới lời nói của Trương Trọng Cảnh, trong lòng buồn lòng, nói: "Không có việc gì, xuống lầu đi."

"Được."

Dì Lưu quay đầu nhìn cánh cửa.

Trên thực tế Trương Lam có thói quen thức đêm, nếu không phải cô mệt thật thì cô cũng kiên trì trợn tròn mắt để chơi trò chơi.

Thật rất khó được, có thể ngủ đúng giờ như vậy.

...

Ngủ đến sáng, ngày thứ hai Trương Lam nghe chuông báo thức liên tục, tỉnh dậy liên tục cầm điện thoại xem, quả nhiên, có một tin nhắn.

Cô mừng rỡ mở ra.

【 XR: Mang đủ giấy bút. 】

Mười phút sau.

Trương Lam trả lời.

【 Tiểu tử tử: Đã biết, dài dòng. 】

Lập tức xoay người xuống giường, thay quần áo.

Lúc dì Lưu đi lên, Trương Lam đã thay quần áo xong, dì Lưu vui mừng nói: "Dì còn tưởng cháu ngủ quên, đeo khăn quàng lên, còn có cái này, cũng đội lên, bên ngoài nhiệt độ thấp."

Nhiệt độ hạ xuống chỉ còn mười lăm độ, ở Ph ị thành là thời tiết phương nam, mười lăm độ là lạnh thấu xương.

Trương Lam đeo lên cái chụp tai bằng lông nhung.

Cổ quàng khăn, cả khuôn mặt rụt vào bên trong khăn, chỉ lộ ra đôi mắt h ồ ly.

Đi vào phòng học, Tiết Nguợng nghiêng đầu nhìn, bút trong tay dừng lại, trông mắt thẳng tắp rơi trên mặt cô.

Trương Lam đứng ở phía sau cửa, do dự, đi qua, trừng cậu một cái, ng ẫ xuống, lúc này trong lớp học người đến còn ít, có lẽ là do trời lạnh, đầu vẫn nằm trong ổ chăn.

Một tay Tiết Nguợng đặt trên bàn, nhìn chăm chăm cái chụp tai lông nhung của cô, đi lại g ầ, khóe môi hơi câu lên: "Đáng yêu chết mất."

Tác giả có lời muốn nói:

Sờ sờ một cái, hôm nay đến chậm.

Bởi vì trong nhà máy tính hỏng rồi.

Chương 24-1

Trương Lam tức giận, nghiêng đầu: "Đáng yêu thì có thể yêu, vì sao phải chết?"

Tiết Nhượng chống đầu, lười biếng câu môi: "Vậy thì vô cùng đáng yêu."

Trương Lam nhìn môi mỏng của cậu, nghĩ đến xúc cảm tối hôm qua, mặt đỏ lên, cô quay đầu trở về, rầu rĩ: "Kỳ thi, học thầ."n.

Hôm nay còn lại bốn môn, làm cho đầu người ta đau nhức nhất hôm nay là môn toán học cùng môn tiếng anh, nhưng có lẽ là do tối qua có ôn tập, nhìn đến đề bài Trương Lam vậy mà cảm thấy quen thuộc, tuy rằng không nghe được, nhưng mà phần viết thì cô vẫn có thể làm, lấy bài thi, cô nhìn thoáng qua Tiết Nhượng, Tiết Nhượng chọc xuống môi cô: "Vẫn là vị quýt sao?"

Trương Lam đỏ mặt, vung tay cậu ra, cúi đầu bắt đầu làm.

Tiết Nhượng thu bút, trên đầu bút còn dính một chút son của cô, cậu chạm vào khóe môi, vị quýt nhạt dính ở khóe môi, cậu câu môi cười, cũng bắt đầu làm.

Trước kia Trương Lam vừa nhìn đến tiếng Anh liền choáng váng đầu óc, choáng váng mãi cho đến khi nộp bài thi, lúc ở Thanh Diệp, nhân duyên tốt, chỉ cần thi thì sẽ có người giúp cô ăn gian.

Cô liền mơ mơ màng màng, cầm bút chép.

Khi đến nhất trung, cô cũng diễn như vậy, nhất là bên người có học thầ rất tiện lợi.

Nhưng cô không nghĩ tới, có một ngày, cô lại thành thành thật thật cầm bút, đầu cũng chưa nâng, nghiêm túc đi đến đáp áp bài thi, tối hôm qua Tiết Nhượng giảng đề, tuy rằng không phải toàn bộ đều hiểu, nhưng có thể làm được mấy bài.

Cái này, cảm giác tự bản thân làm.

Thật sự quá sung sướng.

Tuy rằng cô vẫn có nhiều bài cô không biết, chờ đến khi cô làm được nửa đề thì ngừng đầu, không ít bạn học đầu nộp bài thi, người bên cạnh động một cái, Tiết Nhượng đi nộp bài.

Nộp bài thi xong, cậu đi trở về, Trương Lam chợt cúi đầu, Tiết Nhượng đi tới bàn bên cạnh cô, nhìn thấy giáo giám thị đang cúi đầu.

Cậu vươn ngón tay ra, kéo khăn quàng cổ của cô, hơi khom người: "Buổi trưa đi ăn cơm."

Lỗi tai Trương Lam hơi ngửa, rút cổ, hừ hừ nói: "Không đi."

"Tôi ôm cậu đi." Cậu khẽ cười.

"Cút đi." Trương Lam đỏ mặt, tức giận mắng người.

Cậu nhẹ nhàng cười, tay khoác lên bả vai cô, sờ vào trong ngăn kéo, cần một gói thuốc lá đi ra, xoay người ra phòng học, Phan Vĩ tựa vào cánh cửa, hai tay ôm ngực, khiêu mi, Tiết Nhượng đi qua người cậu ta, cậu ta vội vàng đuổi theo, chặc một tiếng nói: "Tiết ca, cậu gần đây rất lãng* nha."

*Lãng: Phóng túng, buông thả.

Tiết Nhượng nghiêng đầu liếc cậu ta.

"Lãng cậu sao?"

"Chắc, chớ đổi đề tài, mẹ nó tớ thấy cậu chút nữa là hôn lỗi tai của tiểu tử r ấ, là đang theo đuổi hay là đã ở trong tay r ấ?" Lời này Phan Vĩ đã ghen hai tiết r ấ.

"Có chút mất mặt." Tiết Nhượng ng ẩ xuống, ngậm thuốc lá, nói.

"Mất mặt???" Phan Vĩ mặt đầy mờ mịt.

"Ừ." Tiết Nhượng búng tro thuốc.

"Mất mặt chỗ nào? Cậu nói rõ ràng đi chứ." Lòng Phan Vĩ sôi ruột.

Tiết Nhượng nghiêng đầu, gió lạnh thổi tới, thổi mấy sợi tóc trên trán cậu bay tán loạn, cậu lộ ra một đôi mắt đen nhánh, suy nghĩ một chút, nói: "Tôi đã từng từ chối cậu ấy."

"Hả? Cái gì?" Phan Vĩ kinh ngạc: "Tiểu tử tử từng theo đuổi cậu sao? Tổ mẹ nó sao lại không biết chứ?"

"Không sai biệt lắm."

"Không sai biệt đó là kém bao nhiêu?"

Tiết Nhượng đem tin nhắn trên wechat nói cho Phan Vĩ.

Phan Vĩ ng ẫ trên mặt đất, bụi bị gió thổi bay bốn phía, ng ẫ nửa ngày, ngón tay cậu ta nóng lên, cậu ta chột dạ điều thuốc, lúc này mới hoàn hồn, nhất thời cười ha hả, chỉ vào Tiết Nhượng: "Người ta cái gì cũng chưa nói, cậu ở đâu mà lại bảo người ta thích cậu? Nếu đổi lại là tớ, sớm đã đem cậu vào danh sách đen, gặp mặt cũng coi như không quen biết cậu!"

Tiết Nhượng: "..."

Cậu lười biếng nhấc lên mí mắt: "Cậu ấy kéo tôi vào danh sách đen."

Phan Vĩ sừng sốt, nửa giây sau, lại ha ha cười: "Ha ha ha ha đáng!"

Cười xong cậu ta lại đứng lên, đứng sát Tiết Nhượng, nhìn mặt cậu: "Hối hận sao?"

Tiết Nhượng liếc cậu ta, không lên tiếng, môi mỏng của cậu khẽ mân, hút một cái, dập tắt thuốc, nói: "Trở về tiếp tục chọc cậu ấy."

Phan Vĩ: "..."

Tiết Nhượng bây giờ, thật đúng là con mẹ nó băng sơn sao?

"Thật là tự tin." Phan Vĩ chặc một tiếng.

Đã thi xong tiếng anh cùng toán học, nghỉ ngơi mười phút giữa giờ.

Trương Lam nằm ở trên bàn, bị hơi lạnh mùa đông thổi vào hơi buồn ngủ, nửa tỉnh nửa ngủ, trong không khí truyền tới mùi thuốc lá, cô mở mắt ra,

chỉ thấy Tiết Nhượng cầm một cốc trà sữa đặt bên cạnh cô, cậu ngẩng xuống, chống đầu: "Mệt sao?"

"Có chút chút, vị gì vậy? Tớ không uống đậu đỏ." Trương Lam vươn tay sờ cốc trà sữa, nóng, cô nhất thời bĩu môi.

"Socola." Cậu nói, ngay sau đó lấy ống hút ra, cắm vào, đưa cho cô.

Trương Lam ghét bỏ: "Không muốn uống nóng."

"Nghe lời." Tiết Nhượng dè thấp giọng.

Trương Lam không tình nguyện: "Muốn uống đá."

"Làm bạn gái tôi — —" Tiết Nhượng nhú mày: "Sẽ cho cậu uống đá."

"Mẹ nó! Tiểu tử tử đừng nghe cậu ta! Cậu ta chỉ cho cậu uống nóng thôi, cậu nếu mà làm bạn gái cậu ta, cậu ta có khả năng cho cậu uống nước sôi một trăm độ cũng không chừng." Phan Vĩ luôn trốn một bên nghe lén, đột nhiên nghe không nổi nữa, cười xấu xa chạy đến nói.

Chương 24-2

Tiết Nhượng ném một viên phấn đến trên mặt Phan Vĩ.

Ném cực chuẩn, cái trán của Phan Vĩ có một chút màu hồng

Trương Lam vừa nghe, theo bản năng lắc đầu: "Tớ từ chối!"

Tiết Nhượng hí mắt: "Từ chối cái gì?"

Trương Lam rút cổ, nhỏ giọng nói: "Từ chối làm bạn gái cậu."

"A, lấy đi nụ hôn đầu của tôi, còn không muốn phụ trách!" Tiết Nhượng cười lạnh, cậu nhàn nhạt gõ bàn: "Nhìn xem tôi có buông tha cho cậu hay không."

"Phi! Tớ cũng vậy chứ bộ!" Trương Lam đè thấp giọng nói.

"Cậu cũng là cái gì?"

Trương Lam trừng cậu, hằm hừ không nói, lỗ tai hồng lên trốn bên trong khăn quàng cổ.

Tiết Nhượng vươn ngón tay ra, móc móc khăn quàng cổ của cô, nửa ngày, cậu xích lại gần, ở bên tai cô nói: "Tôi biết, cậu cũng là nụ hôn đầu tiên."

"..." Dựa vào!

...

Nộp bài thi toán lên, Trương Lam xoa cổ đi xuống.

Tiết Nhượng tựa vào ghế, chơi game, lười biếng nhìn cô một cái: "Làm tốt?"

"Ừ." Trương Lam ngồi xuống, lấy cốc trà sữa uống một ngụm, vị socola lạnh thấu giống như ăn từng miếng socola vậy, miệng đầy chua xót, cô le lưỡi, đẩy trà sữa lên trước.

Tiết Nhượng vươn tay, lấy trà sữa ném ra phía sau, ném vào trong thùng rác: "Lạnh thì đừng uống, đi ăn cơm."

Phan Vĩ cũng đói, nghe được lời này liền đứng lên: "Được được được, đi ăn cơm, hôm nay không biết nhà ăn có thịt kho hay không."

"Chờ một chút, tớ gọi điện thoại rủ Long Ngọc." Trương Lam đứng dậy lấy điện thoại gọi cho Long Ngọc, Long Ngọc ở đâu bên kia oa oa kêu lên: "Tớ dọn dẹp xong rồi qua!"

"Được."

Chỉ chốc lát, Long Ngọc ở ngoài cửa sổ vẫy tay, Trương Lam lập tức cầm điện thoại di động cùng thẻ cơm đứng dậy, ra phòng học, Long Ngọc ôm cánh tay cô: "Tớ vừa mới nộp bài thi rồi ngủ, nếu không phải cậu gọi điện rủ đi ăn cơm chắc tớ cũng đã ngủ rồi."

Trương Lam cười: "Sớm biết cũng không gọi cậu."

Tiết Nhượng cùng Phan Vĩ ở phía sau đi ra, Tiết Nhượng gọi: "Trương Lam."

"Ừ?" Trương Lam quay đầu, một cái khăn quàng cổ vòng qua cổ cô, trước mặt bỗng tối sầm, Tiết Nhượng đến gần cô, ngón tay thon dài cầm khăn quàng, một vòng lại một vòng quấn lên, Trương Lam hơi ngửa đầu, hôm nay cậu mặc áo khoác màu đen, trên người nhàn nhạt mùi thuốc lá cùng mùi bạc hà.

Động tác ôn nhu quấn khăn, đầu ngón tay đôi khi chạm vào má cô, Trương Lam mặt đỏ lên, ánh mắt tựa như hồ ly chớp chớp, chung quanh tựa như an tĩnh lại, ngay cả một chút âm thanh ồn ào cũng không có.

Long Ngọc bên cạnh miệng há to.

Phan Vĩ mắng một tiếng: "Các cậu có thể ngừng được chưa, trên hành lang ăn cái gì, thầy đi ra các cậu sẽ biết ——"

Trương Lam đem nửa gương mặt chôn ở trong khăn quàng, kéo Long Ngọc chạy nhanh xuống tầng, miệng Long Ngọc vẫn là hình chữ O, rất nhanh, cô ấy kịp phản ứng: "Cậu ấy... cậu ấy..."

Trương Lam đỏ mặt.

"Cậu ấy... cậu ấy đây là làm gì vậy? Cậu ấy thích cậu sao?" Long Ngọc nhìn người bên cạnh không nói lời nào, Trương Lam nháy mắt mấy cái, cúi đầu, nói: "Không biết cậu ấy thích tớ lúc nào, tớ cũng bị dọa cho nhảy dựng lên."

Gió rét thổi qua, bên người rào một tiếng, Long Ngọc hoàn hồn, nở nụ cười, ôm lấy tay Trương Lam: "Khó trách, tớ luôn cảm thấy cậu ấy đối với cậu rất đặc biệt, thì ra không phải ảo giác."

Trương Lam nhìn cô ấy.

Long Ngọc kiễng mũi chân, hôn Trương Lam một cái: "Tớ hiện tại không thích cậu ấy, không cần băn khoăn đâu."

Trương Lam che mặt, nửa ngày, cô chọc trán Long Ngọc: "Làm gì vậy, tùy tiện hôn người."

Long Ngọc cười cười, nghiêng đầu: "Trước đó cậu có phải hay không cũng thích cậu ấy?"

Trương Lam quay đầu nhìn Tiết Nhượng cùng Phan Vĩ đi cách một đoạn ở sau lưng, thấp giọng nói: "Tớ thích ở chung cùng cậu ấy, nếu như có cậu ấy ở bên tớ sẽ tương đối chú ý cậu ấy, nhưng cũng không khác, có khi cũng sẽ mặt đỏ tim đập, nhưng tớ lại rất kiêu ngạo, chính là nếu cậu ấy nói không thích tớ, tớ tuyệt đối sẽ không thích cậu ấy, cho nên cậu ấy gửi wechat nói với tớ, bảo tớ đừng thích cậu ấy, tớ lập tức thu hồi lại tâm tư."

"Cậu ấy còn nói cậu đừng thích cậu ấy? Lúc nào chứ." Long Ngọc tròn to hai mắt, mặt đầy bất quáị.

"Lúc tớ mới chuyển vào." Trương Lam nói, cô kéo kéo khăn quàng: "Tớ rất kiêu ngạo, tính tớ với tính mẹ giống nhau, lúc trước mẹ tớ thích ba tớ, ba tớ tỏ vẻ không quan tâm, mẹ tớ liền cắn chặt răng, cùng ông làm thanh mai chúc mã, lúc sắp chịu không nổi, bà liền quay người rời đi, ai biết ba tớ cũng yêu thầm mẹ tớ, ha ha."

"Oa a, mẹ cậu với ba cậu là thanh mai chúc mã sao? " Long Ngọc lại tò mò.

"Ừ." Cầm nhỏ của Trương Lam vênh lên, có chút đắc ý.

Nhìn bộ dáng này Long Ngọc nở nụ cười, trong lòng chúc phúc cho Trương Lam cùng Tiết Nhưộng.

Chương 25

"Nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy?" Khăn quàng cổ của Trương Lam bị người phía sau kéo lấy, Trương Lam quay đầu, Tiết Nhượng lười biếng dùng đầu ngón tay móc khăn quàng, nhàn nhạt nhìn cô.

Trương Lam túm khăn lại, le lưỡi với cậu: "Tại sao phải nói cho cậu chứ, bí mật!"

Tiết Nhượng nhìn chằm chằm đầu lưỡi phấn nộn của cô, đôi mắt tối sầm lại, cậu hơi buông tay: "Được, tôi cũng không phải muốn biết, dù sao nhất định là..." Cậu cố ý ngừng lại, cúi xuống, đến sát bên Trương Lam, ở bên tai cô thấp giọng nói: "Nhất định là nói chuyện cậu thích tôi."

"Mới không phải, mặt cậu thật dày."

Trương Lam đẩy cậu ra, ôm lấy cánh tay Long Ngọc, bước nhanh đi lên trước.

Tiết Nhượng lui về phía sau hai bước, tay đút trong túi, lười biếng đi theo.

Phan Vĩ ở một bên lắc đầu: "Tiết Nhượng, cậu bây giờ trông rất giống lưu manh."

Tiết Nhượng nhàn nhạt liếc cậu ta: "Tôi lưu manh với cậu sao?"

"Phi, tớ hơi sợ nha." Phan Vĩ hai tay ôm ngực, bộ dáng như bị dọa sợ.

Trong căn tin có nhiều người, đầu mùa đông, còn phải xếp hàng, Trương Lam cùng Long Ngọc đứng ở hàng sau, khăn quàng cổ của cô lại bị kéo, cô quay đầu, Tiết Nhượng nhú mày nói: "Cậu cùng cậu ta, đi ra sau ngẩng, tôi giúp cậu lấy cơm."

Long Ngọc bất mãn: "Cậu ta? Cậu ta là ai? Cậu không biết tên tớ sao?"

Tiết Nhượng nhấc mí mắt, nhàn nhạt nói: "Không biết."

"... Mẹ nó." Long Ngọc nhin không được chửi tục.

Phan Vĩ cười híp mắt nói: "Đi thôi đi thôi, tớ giúp Long Ngọc lấy."

Trương Lam còn chưa có động, khăn quàng cổ đã bị Tiết Nhượng kéo đi, giống như đang kéo thú cưng, Trương Lam dùng sức túm khăn lại, kéo Long Ngọc, lại nói với Tiết Nhượng, "Tớ muốn ăn thịt kho."

Tay Tiết Nhượng dút trong túi, gật gật đầu.

Tuy rằng không nói chuyện, nhưng trong đôi mắt đen nhánh lại rất chuyên chú.

Trương Lam liếc cậu một cái, đi theo Long Ngọc tìm chỗ ngồi xuống, vào mùa hè lúc ăn cơm thích ngồi gần cửa sổ, vừa đến mùa đông, lại ước gì cách cửa sổ xa một chút, tuy rằng tìm vị trí có cách một khoảng nhất định với cửa sổ, nhưng vừa ngồi xuống, gió thổi qua, Trương Lam rụt cổ lại.

Long Ngọc không mang khăn quàng cổ, cũng run run, Trương Lam tháo khăn ra, chia một nửa cho Long Ngọc, Long Ngọc oa một tiếng, ngồi lại gần cô, nói: "Ấm áp quá đi."

"Cậu không mang khăn quàng cổ à?" Trương Lam chà xát tay.

"Không, buổi sáng ngủ dậy muộn nên quên mất." Long Ngọc hít hít mũi.

Lúc Tiết Nhượng cùng Phan Vĩ bụng đói ăn tối, nhìn đến hai viên tròn tròn ngồi sát nhau, ở trong căn tin quả thực rất đáng yêu, Phan Vĩ nhướn mày: "Tớ phát hiện Long Ngọc còn rất đáng yêu nha."

Tiết Nhượng không nói, tầm mắt rơi trên khuôn mặt Trương Lam, cậu đem đồ ăn đặt xuống, nói: "Uống nước canh trước."

"Ừ." Trương Lam cũng hít hít mũi, cần lấy thìa, múc canh uống, vừa vào cổ họng liền ấm áp.

Hai người lại đi xếp hàng mua đồ ăn cho bản thân, sau đó ngồi ở đối diện, bốn người vừa tán gẫu vừa ăn cơm, có canh nên đỡ lạnh hơn, Trương Lam cùng Long Ngọc buông lỏng khăn, khăn rơi xuống dưới, bên cạnh truyền đến tiếng cười nói: "Tiểu tử tử, tớ có thể ngồi đây không?"

Trương Lam nghiêng đầu nhìn, Quách Vệ Đông bụng đói ăn đứng bên

cạnh.

Vị trí cạnh bên cô không có người.

"Được..."

"Không được." Âm thanh của Tiết Nhượng vang lên, Trương Lam nhìn sang, ngón tay Tiết Nhượng chọc chọc mũi cô: "Nếu cậu dám đồng ý..."

Trương Lam há mồm, liền muốn cắn tay cậu: "Tớ đồng ý thì sao? Cậu có thể ăn tớ hay sao?"

Ngón tay Tiết Nhượng tránh thoát răng nanh của cô, đè ở môi cô, cậu lại gần, nhìn cô cười: "Môi lại ướt như vậy?"

Trương Lam lập tức lấy khăn giấy lau môi, lại trừng mắt nhìn cậu, Tiết Nhượng ngoắc ngoắc cằm cô.

Trương Lam đẩy tay cậu ra, đỏ mặt vội đầu ăn cơm.

Tiết Nhượng thu tay, mày hơi nhướng, cùng Quách Vệ Đông đối mặt, sắc mặt Quách Vệ Đông tái xanh, cuối cùng, bưng đồ ăn, xoay người rời đi.

Không lâu sau.

Tiết Nhượng lấy điện thoại mở wechat.

Tiết Nhượng đang chơi game thì bị gián đoạn, cậu mở ra nhìn.

【 Quách Vệ Đông: Đánh một trận 】

【 XR: Phụng b ấ tới cùng. 】

【 Quách Vệ Đông: Cậu cố ý? 】

【 XR: Cố ý cái gì? 】

【 Quách Vệ Đông: Biết tôi thích Trương Lam, cố ý cướp cô ấy. 】

【 XR: A, coi là thế đi. 】

-

【 Quách Vệ Đông: Tiết Nhượng, cậu đừng có kiêu ngạo như vậy! Bà nó!
】

Thi xong hai môn vào buổi chiều, liền hoàn thành kỳ thi, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nộp bài thi, cầm cặp sách liền chạy ra khỏi phòng học, vui mừng rời đi, Trương Lam làm xong câu cuối cùng, ném bút, nằm ở trên bàn than thở: "Rốt cuộc đã thi xong."

Tiết Nhượng để điện thoại trên bàn, cầm lấy bài thi của cô, còn có bài mình, đi lên nộp, sau đó đi xuống, tay chống bàn, cúi đầu nhìn cô, nói: "Buổi tối đi KTV?"

Trương Lam mở to mắt, chớp chớp: " Cậu cũng sẽ đi KTV sao?"

Ngón tay thon dài của cậu chọc mũi cô: "Tôi đương nhiên sẽ đi KTV."

"Còn có những ai đi?" Trương Lam ngáp một cái, mùa đông rất dễ buồn ngủ, cô rút đầu vào trong khăn quàng, tròn tròn, mặt Tiết Nhượng nhu hòa, tay từ trên mũi cô di chuyển xuống mặt, chậm rãi, giống như đang sờ một khối ngọc thượng hạng, Trương Lam rút một cái, muốn trốn, cậu âm thầm đưa tay vào khăn cô, nâng cằm cô lên.

Chương 25-2

"Còn có những ai đi?" Trương Lam ngáp một cái, mùa đông rất dễ buồn ngủ, cô rút đầu vào trong khăn quàng, tròn tròn, mặt Tiết Nhượng nhu hòa, tay từ trên mũi cô di chuyển xuống mặt, chậm rãi, giống như đang sờ một khối ngọc thượng hạng, Trương Lam rút một cái, muốn trốn, cậu âm thầm đưa tay vào khăn cô, nâng cằm cô lên.

"Cậu rất phiêu á." Trương Lam bị quấy rầy mềm nhũn lằm bằm.

Tay Tiết Nhượng ngừng lại, nửa giây sau, cậu thấp giọng nói: "Cậu nũng nịu như vậy, chỉ có thể đối với tôi."

Trương Lam bĩu môi: "Cũng không phải là bạn gái cậu."

"A, có tin hay không tôi hôn cho đến khi cậu đáp ứng?"

"... Đi ra." Trương Lam đẩy cậu.

Buổi tối đi KTV là lớp trưởng tổ chức, người không nhiều lắm, Phan Vĩ, còn một số bạn học nam khác, còn có mấy bạn học nữ, chơi cùng Tiết Nhượng cũng khá tốt.

Tề Thư vốn cũng muốn đi, kết quả Chung Miêu Miêu không đi, Tề Thư nhất thời cũng không đi, cô ta mặt đầy hăm mộ nhìn Trương Lam cùng mấy người Tiết Nhượng đi ra ngoài cổng trường.

Trương Lam lần này xem như là lần đầu tiên tham gia tụ họp trong lớp, mười mấy người thừa thớt, trước khi đi, đến quán Nông Gia Tiểu Sao ăn cơm, người lần trước chạy dài tám trăm mét với cô Annie ngẩng xuống cười hì hì cùng cô chen chúc một chỗ, nghiêng đầu nói chuyện: "Ban đầu tớ cho là cậu rất khó ở chung."

"Bất quá sau khi chung đụng cảm thấy cậu thật đáng yêu." Cô ấy còn kéo tay Trương Lam, bóp tới bóp lui.

Trương Lam cười nói: "Cậu cũng rất đáng yêu."

Annie đỏ mặt, lại gần cô, nhìn Phan Vĩ cùng Tiết Nhượng đối diện, thấp giọng hỏi Trương Lam: "Bọn họ đâu nói cậu cùng Tiết Nhượng hẹn hò?"

"A? Ai nói?" Trương Lam cũng liếc Tiết Nhượng, Tiết Nhượng giống như chú ý tới ánh mắt cô, cũng nhìn lại, đôi mắt hơi híp, Trương Lam cúi đầu xuống.

Annie chặc một tiếng: "Giữa trưa lúc ở hành lang, cậu ấy quàng khăn cho cậu, cũng tỏ thái độ đấy."

Annie chỉ bạn học nữ bên cạnh Chu Nghệ, Trương Lam nhìn Chu Nghệ, cô ấy cười đưa nước cho Trương Lam: "Đừng thẹn thùng, trong lớp chúng ta yêu đương rất nhiều."

"Bí mật yêu?" Trương Lam hỏi ngược lại, Annie đỏ mặt, ừ một tiếng, Chu Nghệ chỉ Annie, lại chỉ nam sinh ngồi bên cạnh lớp trưởng: "Annie cùng cậu ấy là một cặp."

Người nam sinh kia, Trương Lam có chút ấn tượng, là người đại diện trong môn hóa học, không thích nói chuyện, nhưng rất thích hút thuốc lá, có khi còn cùng hút với Tiết Nhượng, có lúc sẽ hút một mình sau bồn hoa, da trắng, mắt một mí, tóc mái trên trán rất dài, có lúc sẽ che mắt lại.

Trương Lam nhéo nhéo mắt Annie: "Không nghĩ tới đấy."

Annie lui bả vai nói: "Cậu ấy rất phiêu, chính là..."

Chu Nghệ cười nói: "Chính là bị cưỡng hôn một lần liền thích người ta mà."

"Cưỡng hôn?" Trương Lam theo bản năng nhìn về phía Tiết Nhượng, cô cũng là bị cưỡng hôn đi.

Chu nghệ cười nói: "Ừ, Annie bị Tề Thích cưỡng hôn, lúc ấy vẫn còn ở sân trường."

Trương Lam: "..."

Lợi hại.

Cô nói chuyện cùng bạn học trong lớp, ban đầu bọn họ bài xích cô có thể

cảm giác được, bọn họ bắt quái cái gì, Trương Lam rất ít khi chú ý, lại thường cùng Long Ngọc ở chung một chỗ, Long Ngọc nói cho cô chuyện của lớp một, như là có bao nhiêu người theo đuổi Chu Di, người hội trưởng kia thích nữ sinh, linh tinh.

Không nghĩ tới, trong lớp còn có nhiều cặp bí mật yêu đương như vậy.

Lớp học tình yêu, theo lời nói của Chu Nghệ, khả năng có bốn năm cặp, Chu Nghệ đã theo đuổi được lớp phó bên cạnh, quả thực phấn khích.

"Đến, tâm sự một chút về cậu cùng Tiết Nhượng." Annie nói xong bản thân, lại lôi kéo Trương Lam mặt đây bắt quái, Trương Lam dừng lại, cúi đầu đỏ mặt nói: "Tớ cùng cậu ấy còn chưa có yêu đương đâu."

"Không thể nào? Thủ đoạn theo đuổi của Tiết Nhượng không được?"

Chu Nghệ chặc một tiếng: "Đại băng sơn như thế, đoán chừng EQ rất thấp đi."

"Thật ra thì khá tốt." Trương Lam không muốn người khác nói cậu EQ thấp, ngược lại nói chuyện thay cậu, Chu Nghệ chọc chọc mặt Trương Lam: "Chắc, tớ đã biết."

Đầu không muốn người khác nói lung tung về cậu, còn không thích sao? Sớm hay muộn.

Bởi vì nhiều người, cho nên chia làm hai ba bàn,, màu sắc thức ăn đầu giống nhau, ăn xong, đoàn người rời đi, sắc trời dần tối, từ đây đến KTV còn phải đi một đoạn, muốn ngồi xe buýt đến, đoàn người đến trạm xe buýt chờ xe, khăn quàng cổ của Trương Lam lại bị kéo.

Cô nghiêng đầu, Tiết Nhượng lười biếng nói: "Cùng các cậu ấy nói chuyện gì vui vẻ như vậy?"

Lúc ăn cơm, chỉ thấy cô ngồi đối diện luôn luôn cười.

Trương Lam túm khăn quàng cổ: "Luôn kéo, kéo rách cậu đến sao?"

Tiết Nhượng lại gần, nhìn cô chăm chăm: "Tôi đến, cũng đem bản thân đến cho cậu, được không?"

Trương Lam chớp chớp mắt, đôi mắt đen nhánh của cậu, thật là đẹp, cô đẩy mắt cậu: "Đi ra."

Bên cạnh truyền tới tiếng cười, cô quay đầu nhìn lại, đoàn người nhìn chăm chăm bọn họ cười, mặt Trương Lam đỏ lên, lúc này xe buýt tới, Tiết Nhượng nhẹ nhàng nâng bả vai Trương Lam, đi theo sau lưng cô lên xe, khoảng thời gian này trên xe buýt không có nhiều người, trống không, vừa lên xe, Trương Lam liền thấy Annie bị Tề Thích ôm vào trong ngực, Tề Thích lười biếng tựa vào cạnh cửa.

Chu Nghệ cười ngửa đầu cùng người phía trên nói chuyện.

Phan Vĩ cùng một nữ sinh nói chuyện phiếm.

Cô dựa vào cột, Tiết Nhượng đứng ở bên cạnh, tay vịn vào cột, đem cô giam ở trong ngực.

Chương 26

Trên xe buýt ít người, chỗ ngồi gần như trống không, bên ngoài ánh đèn chiếu vào, ở trong xe như xẹt qua tia sáng, đủ sắc màu, sau đó lại băng qua trên mặt của mỗi người, Trương Lam quàng khăn chặt, trên xe rất ấm áp, kéo lỏng một chút, Tiết Nhượng cúi đầu xuống, cũng vươn tay giúp cô sửa sang lại.

Lúc này trên xe nhoáng lên một cái, ánh đèn chiếu vào, vừa vắn rơi trên mặt Trương Lam, mặt cô có chút mờ lung, lông mi dài cong như cánh quạt dưới ánh sáng run run, tay Tiết Nhượng giúp cô nới lỏng khăn quàng cổ ngừng một lát, nửa giây sau, cậu nâng cằm cô lên, cúi đầu, hôn lên môi cô.

Trương Lam kinh ngạc, muốn lui, nhưng không thể lui được, cậu chặn ở phía sau cô, đầu lưỡi treu chọc môi cô, mặt Trương Lam nóng như lửa đốt, cảm bị cậu dùng lực nắm, hơi mở miệng.

Lưỡi của cậu nhanh chóng tiến vào.

Chân Trương Lam mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống mặt đất.

Chung quanh vang lên tiếng cười, trong xe không có đèn xe, chỉ có ánh đèn ở bên ngoài, Phan Vĩ hơi di chuyển, ở một bên cười to, một bên huýt sáo.

Trương Lam cũng không biết nhắm mắt khi nào, chỉ còn xúc cảm trên môi, rất nóng, Tiết Nhượng hôn một hồi, nghiêng đầu, đầu lưỡi lại lần nữa dò xét, dễ dàng trượt vào trong miệng cô, tay nắm cằm cô càng ngày càng siết, Trương Lam có chút không thở nổi.

Có cảm giác như sắp hết hơi mà trực tiếp chết tại chỗ.

Cả buồng xe đều là tiếng ồn, thiếu nữ ở trong ngực của thiếu niên, không thể động đây, tựa vào cột, mặc cho thiếu niên muốn làm gì thì làm.

Trương Lam hơi mở mắt, nhìn lông mi thật dài của cậu, trong lòng hỗn loạn, cô cảm thấy, thời gian như ngừng lại, mà cậu ở trong lòng cô dần dần nở hoa.

Cuối cùng, Tiết Nhượng còn nặng nề mà cắn môi dưới của cô, tựa bên tai cô, cậu hơi nâng tay, ôm thắt lưng của cô, thấp giọng hỏi: "Lần này không qua loa chứ? Có thể làm bạn gái của tôi không?"

Trương Lam mơ mơ màng màng, gật đầu một cái.

Tiết Nhượng hôn, lại lần nữa cúi xuống.

"Con bà nó! Lại nữa! Lão tử phải ăn một tấn cầu lương đấy." Phan Vĩ gào khóc.

Chung quanh ha ha cười.

Cho đến khi xe dừng lại, Trương Lam vẫn còn mơ mơ màng màng, mặc cho Tiết Nhượng dắt vào phòng hát, trong phòng một mảnh mờ tối, Tiết Nhượng kéo cô đến một bên, để cô ngả xuống, sau đó đi ra, Trương Lam theo bản năng nắm tay cậu lại, cậu dừng một chút, sau đó cậu môi cười, cúi đầu hôn lên trán cô: "Bé ngọc, tôi đi phòng rửa tay."

Trương Lam lập tức buông tay: "Đi mau."

Tiết Nhượng cười nhìn cô, đi ra ngoài.

Trương Lam ngả ở trong góc, trong lòng bình tĩnh lại, điện thoại di động trong túi vang lên, cô lấy, mở ra, là Long Ngọc gửi tin wechat tới.

【Tiểu Ngọc: Video.】

【Tiểu Ngọc: Lúc không có tớ các cậu lại táo bạo như vậy a a a.】

Trương Lam mở video đó ra, hình ảnh vừa hiện, tay cô run lên, suýt chút nữa ném điện thoại, bên trong, Tiết Nhượng áp sát cô, người quay còn cố ý quay gần, có thể nhìn thấy cô cùng Tiết Nhượng môi chạm môi, cằm của cậu, cùng với cánh mũi cao, nửa bên mặt của Trương Lam bị che đi, ngẫu nhiên cậu dời đi chỗ khác, còn có thể thấy môi đỏ của cô bị răng nanh cậu cắn một cái.

Con bà nó, ai quay.

Lại sắc nét như vậy!

"Đang xem cái gì?!" Bên người tối sầm lại, Tiết Nhượng ngẩng xuống, nghiêng đầu nhìn, Trương Lam luống cuống tay chân muốn tắt video, trên tay trống không, điện thoại bị cậu lấy đi.

Cậu cúi đầu, mở ra, chuyên chú xem xong, lại gửi cho cậu.

Trương Lam: "Chuyên cho cậu làm gì vậy."

"Tôi cũng là nhân vật chính." Tiết Nhượng đưa điện thoại di động cho cô, cầm lấy ống sữa bò một bên, cắm ống hút đưa cho cô, Trương Lam nhìn chằm chằm hộp sữa, mặt không tình nguyện: "Tại sao tớ phải uống sữa tươi, các cậu ấy cũng uống đồ uống ướp lạnh mà."

"Trời lạnh, uống đá không tốt." Tiết Nhượng nhét sữa bò vào trong tay cô, cúi đầu chơi game, Trương Lam hút một ngụm, le lưỡi, đứng dậy, vươn tay ra lấy vương lão cát*, Tiết Nhượng cản lại, ôm eo cô, thuận tay lấy đi.

*Là một loại trà thảo dược Trung Quốc, và là một trong những thức uống trà phổ biến nhất ở Trung Quốc hiện nay.

Trương Lam tức giận, đánh xuống bả vai cậu: "Cậu đừng quản chuyện này, tớ muốn uống."

"Không được!" Tiết Nhượng rất kiên quyết.

Trương Lam ghen ngào khóc đẩy cậu ra: "Tớ đây không cùng cậu nói chuyện yêu đương."

Cậu cúi đầu xuống, hôn lên mắt cô.

Trương Lam cứng đờ, cậu nghiêng đầu, ánh mắt đen nhánh lộ ý cười: "Không nói?"

"..."Mẹ nó.

Trương Lam uống một ngụm sữa, đột nhiên, xoay người ôm lấy cổ Tiết Nhượng, Tiết Nhượng sửng sốt, cậu ôm cô lên, để cô ngồi trên đùi, nhìn cô, hỏi: "Sao thế?"

Trương Lam cắn ống hút, tựa vào vai cậu, nói: "Tớ sau này sẽ không dễ

dàng nói chuyện."

Tiết Nhượng dừng một chút, cười: "Sao đột nhiên lại kì ầu* như vậy?"

*Đáng yêu, mền mại.

Trương Lam không lên tiếng, cô cúi đầu tiếp tục uống sữa bò.

Chu Tuệ, chính là tiểu khuê mật* của cô ở Thanh Diệp, vào đầu tháng ba có một người bạn trai, bởi vì Chu Tuệ rất yếu ớt, động một chút là lại cùng nam sinh kia nói chia tay, mà cậu ta là sinh viên, đi đâu kiện gia đình bình thường, sau này ở chung với Chu Tuệ, áp lực rất lớn.

Chương 26-2

Chu Tuệ, chính là tiểu khuê mật* của cô ở Thanh Diệp, vào đầu tháng ba có một người bạn trai, bởi vì Chu Tuệ rất yếu ớt, động một chút là lại cùng nam sinh kia nói chia tay, mà cậu ta là sinh viên, đi đâu kiện gia đình bình thường, sau này ở chung với Chu Tuệ, áp lực rất lớn.

*Khuê mật (bạn cực kì thân, có thể chia sẻ tâm sự với nhau mọi thứ, thường dùng cho con gái).

Hai người ở cùng nhau rất vui vẻ, nhưng cũng rất nhanh, không vui cũng kéo nhau mà tới, Chu Tuệ đặc biệt yếu ớt, động một chút là muốn chia tay, cuối cùng li hôn thật sự chia tay.

Chu Tuệ không khóc, mặc dù nhìn cô ấy bây giờ khá tốt.

Nhưng trong lòng vẫn còn nhớ thương người con trai kia.

Trương Lam vừa mới há miệng, phát hiện mình cũng có chút sợ hãi.

Cô đưa tay ôm cổ Tiết Nhượng, mềm mại tựa vào trong ngực cậu, ngoan ngoãn uống sữa.

Cũng không ồn ào.

Tiết Nhượng cúi đầu nhìn cô, tuy rằng không biết cô vì sao lại nghe lời như vậy, nhưng cậu vẫn để cô tựa, cầm điện thoại di động tiếp tục chơi trò chơi.

Bên cạnh mấy người chơi xúc xắc, Trương Lam hỏi Tiết Nhượng: "Chơi như thế nào?"

Về mặt Tiết Nhượng có chút nhàm chán, cậu cúi đầu hỏi cô: "Cậu muốn chơi?"

Trương Lam cười lên: "Muốn."

" Vậy thì chơi." Cậu ôm cô đến bàn bên cạnh, giống như ôm một con thú

cung, Phan Vĩ cùng một đám người há hốc mồm, cậu ta ném xúc xắc: "Các cậu sao cứ đánh nhau vậy chứ? Từ khi vào cửa vẫn ở chung một chỗ, con bà nó, bọn tớ ở đây đâu là cầu độc thân cả đấy."

"Đúng vậy, đâu là cầu độc thân, buông tha cho bọn tớ được không? Bình thường một chút có được không? Tiểu tử tỷ cậu xuống đi, tớ dùng danh nghĩa của lớp trưởng ra lệnh cậu xuống." Lớp trưởng chỉ Trương Lam, trong lòng cậu ta có chút mất mát, rõ ràng cậu ta vừa mới nảy sinh tình cảm, liền bị Tiết Nhượng cắt bỏ.

Dựa vào.

Trương Lam chỉ có thể đỏ mặt, từ trên đùi Tiết Nhượng leo xuống, Tiết Nhượng ngăn lại, kéo trở về, nghiêng đầu nhàn nhạt nhìn bọn họ: "Ý kiến rất lớn?"

Phan Vĩ cùng mọi người nhìn nhau, lớp trưởng yếu ớt nói: "Cũng, cũng không phải rất lớn, vẫn là có thể tiếp nhận được."

Phan Vĩ lại gần, đẩy lớp trưởng ra: "Cậu sợ sao, Tiết Nhượng, tớ nói với cậu, tớ ra lệnh cho cậu... Vẫn là ôm chặt tiểu tử tỷ đi, bọn tớ đâu mù."

"Ha ha ha ha ha ha ha." Mọi người cười lên, Phan Vĩ bị bọn họ ném hạt dưa: "Cậu con mẹ nó mới sợ."

Náo loạn một hồi, mọi người vây thành một vòng, bắt đầu chơi xúc xắc, Trương Lam cúi đầu nhìn tay mình trong tay Tiết Nhượng, ngón tay cậu thon dài, ép xuống, cấn lên, lắc hai cái, buông xuống, ngón tay hơi giật, Phan Vĩ bên cạnh ném cho cậu một điều thuốc, cậu vừa mới ngậm, Trương Lam liền lấy xuống.

Cậu nhìn Trương Lam, không lên tiếng, lấy miếng dưa hầu ăn.

Phan Vĩ châm thuốc vừa thấy: "A, Tiết Nhượng, có người quản, không hút thuốc lá?"

Tiết Nhượng nhàn nhạt liếc cậu ta: "Năm sáu."

"Con mẹ nó, lần thứ nhất đã lớn như vậy, chơi thế nào." Vì thế vòng vòng đi qua, đối diện với Phan Vĩ lần thứ tư, cậu ta dừng một chút, nói: "Tiết Nhượng, cậu ta nói năm sáu, rõ ràng trong tay vẫn còn nhìu sáu."

Vì vậy cậu ta mở cốc ra, nhìn thoáng qua, nói,: "Mười hai sáu."

Mọi người đều quay lại nhìn cậu ta: "Cậu xác định?"

Phan Vĩ đắc ý gật đầu: "Xác định."

Tiết Nhượng kéo tay Trương Lam qua, thấp giọng nói: "Cậu mở của cậu ta."

Trương Lam cười híp mắt, lấy cốc ra, cười nói: "Phan vĩ, mở cậu!"

Tất cả mọi người đều vây lại xem, Phan Vĩ hung hăng chửi thề, cậu ta chỉ Tiết Nhượng: "Cậu con mẹ nó một con sáu cũng không có, lại dám kêu năm sáu!"

Mọi người lại phá lên cười. Phan Vĩ bị hỡ, một hơi uống sạch cốc bia, uống xong đặt cốc xuống, nói với Tiết Nhượng: "Lại tới."

Kế tiếp, Phan Vĩ chuyên bắt Tiết Nhượng, đáng tiếc Tiết Nhượng từ đầu đến cuối so với cậu ta lợi hại hơn một chút, cậu giỏi quan sát biểu tình của bọn họ, còn có suy đoán, cơ bản rất ít bị bắt, đến Trương Lam gọi số, vô tình li ền bị phan Vĩ mở ra.

Phan vĩ lập tức đứng dậy, rót đầy trọn một cốc bia đưa cho Tiết Nhượng: "Uống đi."

Trương Lam áy náy, đưa tay lấy cốc bia đi, nói: "Để tớ uống."

Tiết Nhượng c ần lấy, nhìn cô, câu môi: "Làm gì vậy? Coi thường bạn trai cậu?"

Sau đó cậu c ần lên, chắt lỏng màu vàng lay động, cậu ngửa đầu uống, bia từ trong khóe miệng tràn ra, Trương Lam ở trong ngực cậu ngẩng đầu nhìn, cậu liếm môi, buông cốc xuống, có chút gợi cảm, Trương Lam ngửi mùi thuốc lá trên người cậu, mặt lại đỏ.

Cậu mím môi, khóe môi còn dính một chút bia.

Trương Lam lại g ần, thật nhanh liếm đi.

Cốc trong tay Tiết Nhượng rơi ở trên bàn, xúc xắc tản ra, cậu cúi đầu, một bàn tay nâng cằm của cô: "Cậu mới vừa làm gì?"

" Không làm gì cả!" Trương Lam lắc đầu.

Bên tai Tiết Nhượng hơi h ồng, cậu hôn khẽ môi cô: "Tôi biết, cậu hôn tôi, muốn uống bia?"

" Không thể uống." Cậu nói.

Mọi người vây quanh bàn.

Mặt đầy tức giận.

MMP, yêu đương thật tốt.

*Kỹ năng kết hợp cùng vận khí... chủ yếu vẫn xem trình độ của đối thủ.

Cách chơi xúc xắc cơ bản:

- 1 phải suy đoán người khác đang nghĩ gì. Thăm dò quy luật của đối phương. Quan sát sắc mặt, xem đó là nói thật hay giả. Không tin li ền trực tiếp mở của đối phương.

2-Học cách "thay đổi", để cho bên kia thấy sự bối rối của mình.

3-Có kỹ năng, nhưng cũng cần một chút may mắn. Nếu bạn chơi nó mọi lúc, bất kể bạn gọi như thế nào, cũng chỉ sẽ để cho đối phương hiểu hơn về quy luật chơi của mình...

Chương 27

Chơi lắc xúc xắc một hồi, mọi người bắt đầu cướp mic hát, Trương Lam đi lên chọn một bài "Lại gần hơn một chút" bài hát này là nhạc phim của bộ nư hôn tình nghịch*.

* Mình tra trên baidu thì là vậy, còn ở Việt Nam thì tên là "Thơ ngây". Bộ phim dựa trên truyện tranh Itazura na Kiss của Toda Kaoru, kể về câu chuyện tình yêu ấm áp giữa Viên Tương Cầm đơn thuần đáng yêu cùng thiên tài mỹ thiếu niên Giang Trục Thụ. Phim được sản xuất bởi Comic Productions và đạo diễn bởi Cù Hựu Ninh.

Chu Tuệ rất thích bài hát này, làm cho Trương Lam cũng thích theo.

Trương Lam bình thường vui tươi, vừa mới hát, nghe không ra cái gì, nhưng nếu cô hạ thấp giọng, liền đặc biệt nũng nịu, nếu hơi chỉnh một chút, thì càng nũng nịu.

Cô hát cũng không có kỹ thuật gì, nhưng bài này cô hát một mình.

Toàn trường đều an tĩnh lại, mềm yếu, nhu nhu, mang theo giọng mũi: "Em âm thầm quan sát anh từ phía sau, mong chờ được nhìn thấy nụ cười thoáng qua của anh, có lẽ anh không hiểu được trái tim em, nhưng em đang cố gắng khiến anh cảm động..."

Tiết Nhượng nghịch nghịch ngón tay ngừng một lát, nghiêng đầu nhìn cô.

Phan Vĩ cúi đầu nói: "Tiểu tử tỷ hát rất hay nha."

Tiết Nhượng liếc cậu ta một cái.

Phan Vĩ ngậm miệng lại.

"Anh có thể đến gần em hơn một chút không? Anh có thể dũng cảm hơn một chút không? Cho dù tình yêu của em mãi đơn phương, em cũng sẽ cất giữ tình cảm ấy, cười thật tươi và nói câu tạm biệt anh." Âm cuối cùng rơi xuống, Trương Lam thở phào, cô lập tức đưa micro cho Chu Nghệ, Chu Nghệ cười nói: "Hát thật hay."

Trương Lam cười híp mắt quay đầu, nhìn về phía Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng một tay chống đầu, đôi mắt đen nhánh nhìn cô, hai giây sau, cậu vươn tay, kéo cô qua, Trương Lam bị kéo bổ nhào vào trong ngực cậu, Tiết Nhượng nhéo mũi cô: "Âm thanh cậu hát cùng ngủ đặc biệt giống nhau."

Trương Lam đỏ mặt: "Cậu gọi lúc tớ ngủ làm gì."

Tiết Nhượng cúi đầu nhìn cô, nói: "Làm sao tôi biết cậu đang ngủ chứ."

Trương Lam rần rì.

Thi xong mọi người đều thả lỏng, nhưng cũng không thể về quá muộn, dù sao ngày mai cũng phải đi học, đến hơn mười giờ, cũng có mấy bạn học muốn giải tán, chú Trần gọi điện thoại tới, nói đến đón Trương Lam, Trương Lam che loa, nhìn Tiết Nhượng, Tiết Nhượng sửa sang lại sửa sang lại khăn quàng cho cô, thấp giọng nói: "Để cho tài xế tới đón cậu đi."

Trương Lam bĩu môi: "Cậu không tiễn tớ sao?"

"Đưa cậu lên xe." Tiết Nhượng nhéo cằm cô: "Cậu đi xe về khá an toàn."

"Ừ được rồi." Nghĩ đến nhà cô ở nơi vắng vẻ, Trương Lam cũng cảm thấy không nên để cho Tiết Nhượng đưa, đến nhà cô còn lo lắng làm sao để cậu trở về có thuận lợi hay không, cô cúp điện thoại, nghiêng đầu ôm cổ Tiết Nhượng: "Không bằng, cậu đưa tớ về ngã xe nhà tớ, sau đó, lại để cho chú Trần đưa cậu về."

Tiết Nhượng cúi đầu nhìn cô hồi lâu, hôn xuống môi cô, thấy cô đỏ mặt, cười nói: "Không được, cũng không cần phiền toái như vậy."

Trương Lam rũ mắt: "Được rồi."

"Bé ngoan." Cậu nhéo nhéo mũi cô: "Đi, đi xuống."

Tiết Nhượng nắm tay cô, xuống tầng, những người khác tùm năm tùm ba đứng chờ xe, cũng có người nhà gần, đi bộ trở về, còn lại vài bạn học nữ trong đó bao gồm Chu Nghệ, ôm tay chỉnh khăn quàng, lúc xe Jaguar màu đen đi tới, Trương Lam theo bản năng tránh thoát tay Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng sững sốt, nhưng cậu rất nhanh liễn hiểu, buông lỏng tay, đút vào túi, đôi mắt đen nhánh nhìn cô.

Trương Lam dừng một chút, quay đầu nhìn cậu, nói: "Tớ về nhà sẽ nhắn tin cho cậu."

"Ừ." Tiết Nhượng đáp.

Trương Lam lại nhìn nhìn cậu, lông mi chớp chớp, cô cười với cậu.

Tiết Nhượng cũng cười môi cười.

Bởi vì khuya rồi, thuận tiện đưa Chu Nghệ cùng ba bạn gái khác về nhà, chú Trần đóng cửa xe lại, nhân tiện quay đầu nhìn Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng hơi gật đầu với ông, chú Trần cũng gật đầu lại, còn nói: "Sớm trở về một chút."

"Vâng."

Chú Trần lên xe, đóng cửa, nổ máy xe.

Trương Lam tựa vào cửa sổ xe, nhìn ra ngoài, cùng Tiết Nhượng đối mặt, cho đến khi xe chậm chậm đi, người không thấy được, cô mới kéo cửa kính lên, chú Trần từ trong kính chiếu hậu nhìn thoáng qua, cười nói: "Tiểu công chúa nhà chúng ta mỗi lần đi đâu có người đưa tiễn về"

Trương Lam sợ hết hồn, ngẩng thẳng người, chớp mắt.

Bên cạnh Chu Nghệ thấy thế, nhin không được nở nụ cười, cô ấy ngoắc ngoắc bả vai Trương Lam, vỗ vỗ, giống như an ủi, Trương Lam thở phào, cúi đầu nhìn tay mình.

Mặc dù cô vẫn luôn muốn nói chuyện yêu đương, lúc ở Thanh Diệp cũng rất tùy ý, cảm thấy thích liễn làm, trên thực tế đối mặt với cha mẹ, Trương Lam cũng không nắm chắc, nhưng là — —

Mới nếm thử yêu đương, lại rất ngọt.

Làm người ta ghen.

Cô cúi đầu nghịch điện thoại, gửi tin nhắn cho Tiết Nhượng.

【 Tiểu tử tử: Các cậu về bằng gì. 】

【 XR: Đi bộ 】

【 Tiểu tử tử: Rất gần sao? 】

【 XR: Bình thường thôi, Phan Vĩ sợ mẹ cậu ta biết cậu ta uống rượu. 】

【 Tiểu tử tử: Cậu cũng uống một chút. 】

【 XR: Đúng vậy, có chút nóng, muốn ôm cậu. 】

【 Tiểu tử tử:... 】

【 XR: Về nhà rồi sao? 】

【 Tiểu tử tử: Không, đưa các cậu ấy về trước. 】

【 XR: Về thì gửi tin. 】

【 Tiểu tử tử: Ừ. 】

Rất nhanh, đưa Chu Nghệ cùng hai bạn gái về nhà, chú Trần mới quay đầu xe đi về Trương Trọng Cảnh quá bận rộn, không cách nào chiều cố Trương Lam được, chú Trần liên đặc biệt là tài xế chuyên dụng của Trương Lam, bất kể cô đi đâu, ông cũng sẽ tùy thời chuẩn bị đưa cô đi, đón cô.

Đây là chức trách của ông.

Đưa bạn học Trương Lam về, cũng là chuyện bình thường, chú Trần rất có kiên nhẫn.

Đến cửa nhà, Trương Lam cầm cặp sách xuống xe, dì Lưu hằm chút ngân nhĩ*, nhìn cô vào cửa, lập tức ngăn lại, nói: "Uống chút ngân nhĩ."

*Mộc nhĩ trắng, nấm tuyết.

Chương 27-2

Đến cửa nhà, Trương Lam cầu cặp sách xuống xe, dì Lưu hầu chút ngân nhĩ*, nhìn cô vào cửa, lập tức ngăn lại, nói: "Uống chút ngân nhĩ."

*Mộc nhĩ trắng, nấm tuyết.

"Nga." Trương Lam bùng lên, ngân nhĩ nấu hai giờ đầu hầu hơi sánh lại, chua chua ngọt ngọt, Trương Lam sáng khoái uống một hơi, ôm lấy cặp sách đi lên phòng.

Dì Lưu nhận lấy ly, lắc đầu cười nói: "Đứa nhỏ này, gấp như vậy làm gì."

Chú Trầu cầu chìa khóa xe vào cửa: "Chẳng lẽ chơi trò chơi."

"Đợi lát nữa tôi lên xem."

Trương Lam vừa về phòng, treo cặp sách, ngắ xuống liều lấy điện thoại ra.

【 Tiểu tử tử: Tớ về ấ, cậu thì sao? 】

【 XR: Đến, cậu đi ngủ sớm một chút. 】

【 Tiểu tử tử: Chỉ như vậy sao? 】

【 XR: Còn muốn như thế nào nữa? 】

Còn muốn như thế nào nữa? Trương Lam bị sáu chữ này kích thích đến đỏ mặt. Còn muốn thế nào, đương nhiên là — —

Ôm ôm hôn hôn giờ thật cao.

Nhưng lời này, Trương Lam lại không nói ra được.

【 XR: Ngày mai thỏa mãn cậu. 】

【 Tiểu tử tử: Thỏa mãn tớ cái gì? 】

【 XR: Ôm ôm hôn hôn giờ thật cao. 】

【 Tiểu tử tử:!!! 】

【 XR: Khoan hãy nói, tôi thật sự muốn ôm cậu, nóng. 】

【 Tiểu tử tử: Đang mùa đông, nóng cái gì mà nóng. 】

【 XR: Cậu nói sao? 】

Trương Lam: "... " Cô rất là trong sáng đấy.

Hai người ở trên wechat nói chuyện, trò chuyện một đoạn dài, Trương Lam đứng dậy đi, mặc quần áo ngủ đi ra, kéo kéo áo, máy tính cũng không nhìn, nằm lên trên giường, cùng Tiết Nhượng chúc ngủ ngon, liền ngủ, giống như ngày hôm qua, cũng ngủ sớm như vậy.

Mười một giờ rưỡi, khu biệt thự yên tĩnh, chỉ có mấy phòng đèn sáng, dì Lưu lên lầu, nhìn Trương Lam, một phút sau xuống, nói với chú Trầ:

"Con bé ngủ rồi."

Chú Trầ nhíu mày, lại cầm lấy điện thoại, gọi cho Trương Trọng Cảnh ở một thành phố khác.

...

Tiểu khu trong rừng.

Gõ cửa, Tiết Nhượng đưa tay vặn ra, Chung Lệ Nhan bụng sữa bò đi vào, để trên bàn nói: "Đi ngủ sớm một chút."

Tiết Nhượng tựa vào trên ghế, máy tính mở trước mặt, cửa sổ đang đóng là khu giao dịch cổ phiếu, Chung Lệ Nhan nhìn lướt qua, sắc mặt trầm trầm, nhưng không nói gì, đóng cửa đi ra ngoài, điện thoại Tiết Nhượng để trên bàn reo lên, Chung Lệ Nhan thuận thế nhìn sang.

Thấy Tiết Nhượng cúi đầu, trả lời tin nhắn của đối phương.

Chung Lệ Nhan hỏi: "Đã trễ thế này còn có ai gửi tin cho con?"

Tiết Nhượng rời khỏi wechat: "Bạn học."

"Đi ngủ sớm một chút, đừng nghịch máy tính." Chung Lệ Nhan lại nhắc nhở, trong giọng nói, mang theo bất mãn, Tiết Nhượng chống đầu, nhấn mở cửa sổ kia ra, giống như là cố ý, hô hấp của Chung Lệ Nhan bỗng chốc thay đổi.

"Ầm — —" Bà đóng cửa lại.

...

Kết quả kỳ thi rất nhanh đã có, Trương Lam toàn bộ đều đạt tiêu chuẩn, điểm so với lần trước cao hơn một chút, cô rất cao hứng, Tiết Nhượng vẫn đứng nhất, đứng nhất khối, đứng nhất lớp, lúc thầy TềHoành ở trên bục giảng khen Tiết Nhượng, Trương Lam đỏ trán, mê mẩn nhìn Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng lấy tai nghe ra, lại gần cô, cười nói: "Nhìn nữa, nhìn nữa liền đem cậu ăn luôn."

Mặt Trương Lam đỏ lên.

Sau khi tan học, Tiết Nhượng kéo Trương Lam, đi đến bức tường phía sau, đè Trương Lam lên, cúi đầu liền hôn, Trương Lam nắm chặt cổ áo cậu, ngửa đầu, cùng cậu hôn môi.

Phan Vĩ kẹp điều thuốc, đi tới, đang muốn tìm một vị trí thật tốt mà hút.

Vừa thấy, thuốc cũng rơi trên mặt đất, cậu ta chửi thề một tiếng, che mặt, mẹ nó cậu độc thân sao cứ bị ngược như vậy chứ, Tiết Nhượng ôm thắt lưng Trương Lam, nói: "Mập."

Trương Lam cắn răng: "Nơi nào mập, mặc nhiều quần áo mà."

"Thật không? Tôi sờ sờ." Tay cậu ở trên lưng cô sờ tới sờ lui, Trương Lam đỏ mặt né tránh, niên thiếu khí thịnh, lúc cậu ôm cô, cô có thể cảm thấy trên người cậu đang kích động.

Trong mơ hồ, cô đại khái cũng biết đó là gì, nhưng cũng không trực tiếp nói ra, hai người liền ôm ôm hôn hôn, trừ hôn môi cũng không làm gì.

Buổi chiều thứ sáu.

Vừa tan học, Tiết Nhượng nói với Trương Lam, " Tôi có chút việc, đi trước, hôm nay không đưa cậu lên xe được."

Trương Lam ngẩng đầu: "Cậu có chuyện gì sao?"

"Chuyện riêng." Tiết Nhượng vung túi sách trên vai, nói.

" Nga được rồi." Trương Lam trong lòng mất mát, nhưng cũng không tiện hỏi, đành phải ngẩng tại chỗ, quay đầu nhìn cậu, Tiết Nhượng cùng Phan Vĩ hai người đi ra phòng học.

Biến mất ở cửa sau, Trương Lam quay đầu trở lại, thở dài, dọn dẹp sách vở.

Cô đầu có thói quen cùng cậu tan học.

Chu Nghệ từ trong ngăn bàn lấy cặp sách ra, chạy tới, nói với Trương Lam: "Tớ với cậu cùng đi, ngày mai cuối tuần cậu có việc gì không?"

"Không có, chắc là ở nhà chơi trò chơi đi." Trương Lam suy nghĩ một chút, cô vốn định lấy phiếu điểm trở về đưa cho Trương Trọng Cảnh xem.

Ai biết, cha cùng mẹ đảo mắt liền muốn đi Mỹ, chủ yếu là gần cuối năm, công ty bận việc, Trì Bình thì càng bận rộn, bà mặc dù từ chối mấy tiết mục biểu diễn, nhưng vẫn còn không ít, màn trình diễn ở Mỹ này cũng bởi vì Trương Trọng Cảnh phải đi công tác, cho nên cũng đi theo.

Trương Lam về đến nhà lại cô đơn một mình.

"Chắc, không cùng Tiết Nhượng hẹn hò sao? " Chu Nghệ nhỏ giọng hỏi.

Trương Lam dừng lại, nói: "Cậu ấy không hẹn tớ, tớ cũng không biết cuối tuần cậu ấy có việc gì không."

"Không bằng liền đi theo bọn tớ đi xem phim đi?" Chu Nghệ nói, "Tớ đã hẹn với lớp trưởng lớp bên cạnh, hắc hắc, Annie cùng Tề Thích cũng đi."

"Vậy tớ không làm bóng đèn." Trương Lam suy nghĩ một chút, để cho một đôi bọn họ hẹn hò.

Chu Nghệ vỗ sau gáy Trương Lam: "Cậu thật ngốc, đi hẹn Tiết Nhượng đi."

"Đúng nha." Trương Lam vừa nghe đến đây liền hứng thú.

Hai người vừa trò chuyện vừa đi ra phòng học, đúng lúc lại gặp Long Ngọc, Long Ngọc chớp chớp mắt nhìn cô: "Trọng sắc khinh bạn, phạt cậu cuối tuần đi dạo phố với tớ."

Chu Nghệ ở một bên cười nói: "Dạo phố cái gì chứ, cậu ấy muốn cùng Tiết Nhượng đi xem phim."

Long Ngọc: "... " MMP.

Chương 28

Cùng Chu Nghệ hi hi ha ha đi xuống tầng, xe buýt Tiết Nhượng cùng Phan Vĩ thường xuyên đi đã chạy rồi, trạm xe buýt không còn ai.

Trương Lam nhìn trạm xe một cái, cũng không thấy Tiết Nhượng.

Chú Trần đang đợi, cô cũng không muốn chậm trễ nữa, cùng mấy người Long Ngọc chào tạm biệt, lên xe, ngày mai là thứ bảy, thi xong kỳ thi khảo sát cả người thoải mái hẳn, đúng lúc có thể tùy ý sắp xếp.

Về đến nhà, quanh quẽ, Trương Lam tùy tiện ăn một chút bánh bích quy liền lên tầng, vào phòng, mở máy vi tính ra, nhưng không biết có phải trong lòng có tâm sự hay không, ng ồi trên máy tính nửa ngày cũng chưa động bàn phím, nhảy xuống ghế, ng ồi vào bàn học, lấy sách vở ra, lật xem.

Nhìn một chút cô liền bắt đầu buồn ngủ, trong phòng ập ập, cô nằm trên bàn sách liền ngủ.

Trong mộng rất loạn, có Tiết Nhượng, có cô, còn có mấy người không biết tên, cô không biết bọn họ, nhưng bọn họ lại cản trở cô, không để cho cô thấy Tiết Nhượng, giấc mộng này đè ép cô nặng trĩu, Trương Lam biết rõ là mộng, nhưng đầu vẫn đồ đ ầy mồ hôi hột, lúc tỉnh lại, mồ hôi từ trên trán nhỏ xuống, trượt xuống mũi cô.

Trương Lam thở hắt hắt, xoa xoa mặt, điện thoại di động trong tay chợt vang lên.

Cô cho là Tiết Nhượng, lấy tới nhìn một cái, là Long Ngọc, ánh mắt cô hơi hé, ấn nhận, uể oải alo một tiếng.

"Đang làm gì vậy?" Long Ngọc ở đầu bên kia liền hỏi.

"Đang ngủ."

"Ngủ cái gì chứ, cậu tới phố Trạng Nguyên đi, Tiết Nhượng cùng Quách Vệ Đông đang đánh nhau đấy! Còn nữa, Chu Di cũng ở đây, cậu ta hận không được nhào tới ôm lấy Tiết Nhượng, cậu mau tới đây đi!"

Trương Lam ng ẩ thẳng người: "Cái gì?"

"Còn cái gì nữa, bảo cậu đến phố Trạng Nguyên." Long Ngọc đầu bên kia nói đặc biệt to, cô ấy rống lên với Trương Lam, Trương Lam lập tức đứng lên, tiện tay quàng khăn cổ, còn c ần lấy túi nhỏ, vội vàng nhét điện thoại vào, Trương Lam li ền chạy xuống t ầng, đúng lúc gặp phải dì Lưu, dì Lưu ngăn cô lại: "Có thể ăn cơm r ồi, cháu muốn đi ra ngoài sao?"

Trương Lam nắm chặt tay dì Lưu, cười nói: "Đúng vậy, dì Lưu, trong trường học của cháu có chút chuyện, cháu đi ra ngoài, dì cùng chú Tr ần ăn trước đi."

"A? Cơm cũng không ăn, bên ngoài lạnh như vậy, trong trường học còn có chuyện gì chứ? Ngày mai không phải nghỉ sao?" Dì Lưu ở phía sau nói nhỏ.

Trương Lam cười với bà, lại ôm bà, vội vàng đi xuống t ầng, cũng gọi điện thoại cho chú Tr ần, xe hơi màu đen trong chốc lát li ền đi tới, Trương Lam nói với dì Lưu: "Cháu sẽ về sớm."

Li ền chui vào trong xe.

Dì Lưu đứng một bên nói với chú Tr ần: "Chú ý con bé."

Chú Tr ần đáp: "Biết r ồi."

Xe chạy, hướng sườn dốc lái đi, Trương Lam tay nắm túi sách, trong đầu có chút loạn, chú Tr ần nhìn cô qua kính chiếu hậu, sau đó mở nhạc, âm thanh m ền nhẹ vang lên trong xe, cô bình tĩnh một ít, chú Tr ần nói: "Đừng gấp, tiểu công chúa nhà chúng ta sao có thể sốt ruột được, đúng không?"

Trương Lam tựa lưng vào ghế ng ẩ, cười cười.

Từ biệt thự đến phố Trạng Nguyên, đoạn đường này thật không tốt, chính là đoạn đường s ầm uất, sắc trời đã muộn, xe cũng rất nhi ều, hơi tắc đường.

Cuối cùng đến đèn xanh đèn đỏ, rõ ràng phải đi đường vòng mới đến phố Trạng Nguyên, đoạn đường vẫn còn tắc, xe không đi được, Trương Lam trực tiếp xuống xe, cũng bảo chú Tr ần về nhà trước.

Sau đó cầm túi nhỏ, quàng khăn, vội vã chạy tới phố Trạng Nguyên, đường phố Trạng Nguyên người đông, hôm nay là thứ sáu, dù có lạnh như thế nào vẫn có người đi dạo.

Cả khuôn mặt của Trương Lam rúc vào trong khăn quàng, chớp mũi lạnh đến đỏ bừng, đi vào phố Trạng Nguyên, ấm áp hơn chút ít, nhưng đi tới cuối, đến bốn ngôi nhà trong ngõ hẻm kia, liền lạnh đi, cô rút tay một cái, vội vàng chạy qua ngõ, vừa ra, liền thấy sân bóng rổ trống không, chỉ có Tiết Nhượng cùng Long Ngọc.

Long Ngọc vừa thấy cô tới, lập tức vẫy vẫy tay.

Trương Lam chạy tới, đi đến trước mặt Tiết Nhượng, Tiết Nhượng ngẩng dựa vào ghế nhựa, chân duỗi dài, trên ngón tay đang cầm thuốc, đột nhiên thấy cô thì sửng sốt, giây tiếp theo theo bản năng quay đầu đi, nhìn về phía Long Ngọc, Long Ngọc nhảy dựng lên, trốn sang bên cạnh.

Trương Lam nhìn cậu từ trên cao xuống.

Tiết Nhượng lần đầu bị cô nhìn như vậy, bàn tay hơi nắm chặt, giống như muốn đem thuốc lá giấu đi, khóe môi của cậu bị đung, có chút thâm, trán cũng có một chút: "Sao cậu lại tới đây?" Cậu hỏi, lại dùng tay xoa tóc mái che trán, Trương Lam trừng cậu, sau đó ngẩng xuống.

Nâng mặt cậu lên: "Cậu nói xem tại sao tớ lại tới?"

Tiết Nhượng nắm thuốc, hít một hơi, khói từ trong khóe miệng cậu bay ra, cậu đưa tay kéo cô vào trong lòng, ôm, thấp giọng nói: "Đừng lo lắng, tôi không có chuyện gì."

Trương Lam ở trong lòng cậu giãy giụa, quay đầu nhìn cậu, cậu nở nụ cười, đôi mắt đen nhánh mang theo ánh sáng: "Ăn cơm chưa?"

"Ăn cơm cái gì, đều bị cậu làm cho tức nư ờ ỉ, tớ đi mua thuốc cho cậu." Trương Lam vừa nói, muốn từ trong ngực cậu đi ra, kết quả mới vừa động, thắt lưng liền bị kéo trở về, Tiết Nhượng thấp giọng nói: "Để cho tôi ôm một lát."

Trương Lam nói nhỏ: "Quách Vệ Đông đâu? Người đâu? Làm sao lại cùng cậu đánh nhau?"

"Ngửa tay." Tiết Nhượng lười biếng nói, lại cúi đầu chôn ở cổ cô, Trương Lam rút cổ, tháo khăn quàng ra, quàng lên cho cậu.

Long Ngọc lại gần, nói với Trương Lam: "Bởi vì cậu nên mới đánh nhau."

Trương Lam sừng sốt một chút, muốn quay đầu, Tiết Nhượng đè vai cô, không để cho, cứ như vậy nhẹ nhàng cọ cổ cô, buồn bực một hồi mới hỏi: "Cậu đã từng gặp qua Quách Vệ Đông sao?"

Trương Lam suy nghĩ, có chút không rõ: "Chưa gặp qua."

Tiết Nhượng nâng mặt cô: "Trừ ở trường, cậu còn gặp cậu ta ở đâu không?"

"Không có." Trương Lam lắc đầu, cô lúc trước ở trên điện thoại mới thấy qua ảnh chụp của Quách Vệ Đông, Tiết Nhượng nhìn ánh mắt cô, xác nhận cô không nói dối, lại vùi vào cổ cô, hô hấp ở trên cổ cô, nhẹ nhàng mà thở: "Cháu trai kia, cậu ta nói thích cậu, còn nói cậu ta thích cậu so với tôi sớm hơn, a."

Trương Lam chớp mắt: "Thích tớ, cái này cũng quá đột nhiên đi, tớ lại chưa từng gặp qua cậu ta."

Tiết Nhượng ngẩng đầu, nâng cằm cô, nhẹ giọng hỏi: "Cậu sẽ thích cậu ta sao?"

"... Tớ thích cậu ta làm gì? Tiết Nhượng, cậu có phải bị ngốc không?" Trương Lam trừng cậu, Tiết Nhượng nở nụ cười, cậu cúi đầu hôn xuống môi cô: "Không được thích cậu ta, trừ bỏ tôi ai cũng không thể thích, bằng không tôi thấy một người đánh một người."

Long Ngọc ở một bên da gà nổi lên, cô ấy vội vàng nói: "Tớ đi trước, bạn tớ ở bên ngoài chờ, các cậu cứ từ từ mà nói chuyện."

Trương Lam thấy cô ấy phải đi, nhất thời nhớ tới một chuyện, đứng dậy, giữ chặt cô ấy lại: "Chu Di đâu? Cậu không phải nói Chu Di ở đây sao?"

Cô lúc đến đầu chuẩn bị tinh thần sẵn sàng.

Long Ngọc cúi đầu, thấp giọng nói: "Cậu ta đi mua thuốc... Nha... Đến

đây."

Nhìn theo tầm mắt Long Ngọc, Trương Lam thấy Chu Di mặc đồng phục màu xanh lam trong tay cầm theo một túi to, từ trong ngõ nhỏ đi ra, Trương Lam lập tức xoay người, đem Tiết Nhượng kéo lên: "Đi ăn cơm, tớ còn chưa ăn, thật là đói."

Tiết Nhượng dắt tay cô, ngậm thuốc lá.

Trương Lam thấy Chu Di càng tới gần, Trương Lam nghĩ muốn kéo Tiết Nhượng gặp Chu Di, ai biết Chu Di liền hô: "Tiết Nhượng."

Một tiếng gọi Tiết Nhượng cũng thật là thân nha, mà Trương Lam lập tức nhướng lên, bĩu môi, mặt không tình nguyện, Tiết Nhượng cúi đầu nhả khói, vừa thấy, nhìn không được cười, cậu áp bả vai cô: "Làm gì vậy? Không vui?"

"Ừ, không vui."

Chu Di đã đi tới trước mặt, tầm mắt của cô ta dừng ở hai bàn tay đang nắm, đôi mắt chột lóe, Trương Lam bị cô ta nhìn, có chút chột dạ, nhưng rất nhanh cô lại bĩu môi, Chu Di không nhìn Trương Lam, liền đưa túi trong tay cho Tiết Nhượng: "Mua cho cậu, bơi một chút, tránh cho về lại bị dì thấy được."

Trương Lam lập tức nhìn Tiết Nhượng, ánh mắt cô chớp chớp.

Tiết Nhượng rũ mắt, thấy Trương Lam nháy mắt, khóe môi câu lên, cảm giác buồn bức liền tiêu tan hơn nửa, cậu kéo Trương Lam đi tới bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Không cần, chút nữa Trương Lam sẽ giúp tôi bơi."

Chu Di cầm túi, người cương cứng tại chỗ.

Mặt Trương Lam đầy đắc ý, cô nhìn sang Chu Di, sắc mặt Chu Di đen xuống, Trương Lam ngậm nga hát, lắc lắc tay nắm Tiết Nhượng.

Đi vào trong ngõ nhỏ.

Vào trong, Trương Lam chợt bị đẩy trên vách tường.

Tiết Nhượng trực tiếp đè lên, cúi đầu nắm cằm cô: "Vui vẻ sao?"

Trương Lam ngửa đầu, cười híp mắt: "Vui vẻ."

"Vây cũng cho tôi một chút khích lệ đi." Nói xong, cậu cúi đầu liền chặn miệng cô, Trương Lam liền mềm nhũn, ngay sau đó đầu lưỡi của cậu dò xét đi vào, cô chỉ có thể hơi mở miệng, để cho lưỡi cậu thuận lợi tiến vào, cả người Trương Lam có chút nóng, chỉ có thể đưa tay nắm chặt quần áo của cậu.

Cô ngược cổ, mùi hương thoang thoảng của thiếu nữ bay vào mũi Tiết Nhượng, cậu ép tới càng chặt.

Trương Lam cảm thấy môi của cậu rất nóng. Còn có thân thể đang đè nặng cô, nặng muốn chết, cô có chút hô hấp không được, tay Tiết Nhượng luồn lên cổ, bóp nhẹ, Trương Lam a một tiếng, môi mỏng rời đi cái miệng nhỏ nhắn của cô, nghiêng đầu tới cổ cô, nặng nề mà hôn xuống.

Chương 29

Hai người cũng chưa ăn, hôn đủ rồi phải đi, phố Trạng Nguyên có rất nhiều quán ăn, mới vừa khai trương, Trương Lam một chút cũng không muốn ăn cơm, Tiết Nhượng liền đưa cô đi ăn vặt, một đường đi xuống, vừa ăn vừa nhìn, hai người ăn hai bát mì lòng bò, Trương Lam còn muốn ăn bánh Dorayaki, mua bánh ở trong tay, lại đi mua mì căn.

Tiết Nhượng ở phía sau giúp cô xách túi nhỏ, cô thỉnh thoảng quay đầu, đem đồ ăn vặt trong tay nhét vào miệng cậu, cậu cắn một miếng, khước môi còn dính một chút dầu, Trương Lam liền nhón chân, liếm đi dầu trên khước môi cậu, bị một tay cậu ôm eo, ở trên phố Trạng Nguyên rộn ràng nhộn nháo, Tiết Nhượng thấp giọng nói: "Đừng hôn tôi nữa, cậu như vậy làm lòng tôi rất ngứa."

Trương Lam ngược đầu nhìn cậu: "Ngứa thế nào?"

Tiết Nhượng cọ cọ trán cô: "Rất ngứa, muốn hôn cậu, ôm cậu, ngủ với cậu."

Mặt Trương Lam ửng hồng, lập tức đẩy cậu ra, cắn mì căn, lại quay đầu trừng cậu, khước môi cậu cau lên, lười biếng đi sau lưng cô, nhìn đuôi ngựa đung đưa: "Cậu ăn nhiều như vậy rất dễ mập."

"Cậu quản tở." Trương Lam nghiêng đầu, trừng cậu một cái.

Tiết Nhượng vươn tay kéo đuôi ngựa của cô: "Tôi mặc kệ cậu quản ai."

"Quản tốt chính cậu đi!" Trương Lam nói nhỏ, Tiết Nhượng lại kéo đuôi ngựa của cô, khẽ cười đi phía sau, Trương Lam hết ăn mì căn, lại muốn ăn, vì vậy quay đầu, trở lại gian hàng người ta, nói: "Mười cái mì căn."

Lúc lấy tiền, Tiết Nhượng đã trả, đúng lúc hai mươi đồng, ông chủ trả lại Tiết Nhượng mười đồng, Trương Lam ngẩng đầu, liền thấy tay cậu thu về. Cô chợt bắt lại tay cậu: "Tớ tự trả tiền."

Tiết Nhượng đem mười đồng tiền nhét vào tay cô: "Cho cậu tiền tiêu vặt, đủ chưa?"

Trương Lam: "... Không đủ."

Tiết Nhượng nhận một túi mì căn to, thấp giọng nói: " Tôi cho cậu thêm một tờ mao gia gia*, kêu một tiếng ông xã nghe một chút xem?"

*Nhân dân tệ.

"Cậu nằm mơ sao." Trương Lam cắn một miếng mì căn, lỗ tai nóng lên, thời tiết đang dần hạ xuống, nhưng cô một chút cũng không thấy lạnh, lại đưa cho người phía sau cắn một miếng, hai người đi dạo, nhìn đến quán sữa chua, Trương Lam chép chép miệng, chạy tới hỏi bà chủ quầy hàng: "Cháu muốn hai phần sữa chua."

"Được." Sữa chua ở tiệm này ăn rất ngon, dù cho nấu ấm lên hay lấy từ trong tủ lạnh, đều ăn ngon như nhau.

Chờ sữa chua đưa đến, Trương Lam quay đầu nhìn Tiết Nhượng, cậu cúi đầu hút thuốc, gió thật lớn, tay cậu treo túi nhỏ của cô, một tay ngăn gió, một tay bật lửa, có chút không đứng đắn, mặt mày chỉnh tề, Trương Lam nhìn say đắm, cho đến khi bà chủ bên cạnh nói: "Được rồi, tiểu mỹ nhân."

Trương Lam mới hoàn hồn, vội vàng vàng nhận lấy sữa chua, đi tới Tiết Nhượng, Tiết Nhượng kẹp thuốc đứng thẳng, Trương Lam đưa sữa chua cho cậu, cậu nhìn đến thuốc lá trên tay cậu.

Tiết Nhượng vươn tay nhận, Trương Lam nói: "Dùng thìa ăn."

Tiết Nhượng cúi xuống, cậu cười khế, đem thuốc bỏ vào trong miệng, ngậm, sau đó dùng thìa múc, đưa tới khoe môi cô, mỉm cười nhìn cô.

Trương Lam nhìn cậu, há miệng, ngậm cái thìa, ăn sữa chua, cái thìa lúc rời đi còn dính một chút sữa chua, Tiết Nhượng tự nhiên bỏ vào trong miệng, lại lấy thuốc ra, kẹp thuốc múc một thìa, Trương Lam vươn tay, lấy thuốc trên ngón tay cậu đi, Tiết Nhượng giương mắt nhìn cô, Trương Lam liếc một cái: "Bớt hút một chút."

Tiết Nhượng nhìn cô, hai giây sau, mỉm cười: " Được..."

Ngay sau đó Trương Lam đem thuốc dập tắt, ăn sữa chua trong tay, ăn xong, căn bản cũng no rồi, Trương Lam thấy một tiệm thuốc, trực tiếp đi

đến, vừa đi vừa nói chuyện: "Mua thuốc, tìm một chỗ ngủ xuống, tớ giúp cậu bơi."

Tiết Nhượng tay nhét vào trong túi, gật đầu: "Được."

Trương Lam quay đầu trừng cậu.

Khóe môi Tiết Nhượng nhếch lên: "Tiểu tử tử đừng nóng giận."

"Cậu cũng biết tớ sẽ tức giận sao?" Trương Lam nói nhỏ: "Cậu trước kia không ai quản, bây giờ đã có, phải kiềm chế một chút, không thể lại đánh nhau."

"Phốc!"

"Phốc!"

Bác sĩ cùng Tiết Nhượng đầu cùng bật cười, Trương Lam trừng bác sĩ một cái, mới đi nhìn Tiết Nhượng, Tiết Nhượng giơ tay lên, xoa khóe môi: "Được, không đánh nhau."

Trương Lam lúc này mới quay lại, nhìn bác sĩ: "Bình xịt Vân Nam, còn có, bông gòn, cái khác không cần, còn có..."

Cô dừng một chút, ngay sau đó xoay người đẩy Tiết Nhượng, đẩy cậu ra, Tiết Nhượng sững sốt một chút, chỉ có thể bị cô đẩy lùi về sau hai bước, thấp giọng hỏi: "Sao thế?"

Bên tai Trương Lam hờn hờn, mặt cũng hờn, cô không đáp, đem cậu đẩy ra xa, bác sĩ kia nhìn thấy buồn cười, ở một bên che miệng cười, Trương Lam nhìn vị trí, liền buông tay, tiến lên, đi tới bên cạnh bác sĩ đang nhìn cô cười, cô xích lại gần ông, thấp giọng nói: "Bác đừng lấy áo mưa, mua Vân Nam bạch dược thôi."

Bác sĩ tròn to hai mắt.

Hồi lâu, ông cười nói: "Mua Vân Nam bạch dược không tặng áo mưa, cháu có phải hiểu lầm cái gì không?"

Ông không đề thấp giọng, bình thường nói.

Tiết Nhượng ở phía sau, khẽ cười thành tiếng, Trương Lam nhất thời tức giận nói với bác sĩ: "Bác nhỏ tiếng một chút chứ!"

Chương 29-2

Tiết Nhượng ở phía sau, khẽ cười thành tiếng, Trương Lam nhất thời tức giận nói với bác sĩ: "Bác nhỏ tiếng một chút chứ!"

Mặt Bác sĩ vô tội, ông cũng nở nụ cười, lấy túi ra, bỏ thuốc vào, đưa cho Trương Lam: "Không tặng áo mưa, áo mưa rất đắt tiền."

"A —— " Trong lòng Trương Lam rất muốn hét to.

Cô cầm lấy túi, nhanh chóng trả tiền, cúi đầu cả khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng đi ra ngoài cửa, Tiết Nhượng thấy lập tức đuổi theo, bác sĩ cười với cậu: "Hắc, tiểu tử, bạn gái cháu rất là đáng yêu."

Tiết Nhượng cười một cái, không đáp, liếc nhìn vội vã đuổi theo, Trương Lam ôm túi đến tiệm trà sữa đình đường miêu, Tiết Nhượng từ phía sau đuổi kịp cô, vươn tay ôm eo, kéo cô về sau, Trương Lam đụng vào trong ngực cậu, giãy giụa, Tiết Nhượng cúi đầu xuống, mang theo hơi lạnh cắn lỗ tai cô: "Chạy cái gì?"

Lỗ tai của Trương Lam lúc đầu lạnh bị cậu chạm vào lại nóng, cô rụt cổ, thấp giọng nói: "Đừng... đừng cắn tai tớ mà, cậu buông ra."

Tiết Nhượng nhẹ nhàng cười: "Không buông."

Trương Lam dùng sức giãy dụa, mặt đỏ bừng nói: "Rất nhiều người nhìn kìa, mau buông ra."

Ngược lại là thật, phố này người rất nhiều, một đôi tình nhân ôm nhau như vậy, ban đầu có thể không chú ý, một lát sau, ánh mắt của một người bắt đầu nhìn lại, những người khác cũng sẽ từ từ nhìn tới, Tiết Nhượng đưa tay ra, từ phía dưới nắm tay cô, mười ngón tay, mười ngón tay đan xen, kéo cô đi về phía trước.

Trương Lam ngoan ngoãn bị cậu kéo, đầu ngón tay cô hơi lạnh, cậu nắm tay cô, đẩy cửa của quán trà sữa ra, âm nhạc từ bên trong truyền ra, Tiết Nhượng kéo Trương Lam lên lầu, phục vụ theo sát lên, hỏi: "Hai người muốn uống gì?"

Hỏi xong người phục vụ cười một cái: "Nga, trà sữa đậu đỏ nóng đúng không?"

Tiết Nhượng để túi nhỏ của Trương Lam một bên, đáp: "Ừ."

Trương Lam mặt không tình nguyện: "Tớ muốn uống đá."

Tiết Nhượng nhìn cô một cái, nắm tay cô: "Tay lạnh như vậy còn muốn uống đá? Uống nóng, tôi giúp cậu uống."

Ngay sau đó cậu nói với phục vụ: "Hai ly trà sữa đậu đỏ nóng."

"Được." Người phục vụ đi xuống.

Thấy phục vụ đi xuống, Trương Lam lập tức lấy thuốc ra, mở ra bình xịt, chạm lên trán Tiết Nhượng, nhìn vết xanh tím, Tiết Nhượng chống đầu, mặc cho cô chạm, đôi mắt đen nhánh giấu ở sau tóc nhìn cô, Trương Lam thật sự kể thừa dung mạo tốt đẹp của mẹ cùng cha cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt hồ ly xinh đẹp, rất mê hoặc người, nhất là khi cười lộ lên còn có lúm đồng tiền nhỏ, bình thường không cười cũng ẩn ẩn như đang cười, làm người ta thoải mái.

Trương Lam bị cậu nhìn mặt đỏ lên, vươn tay che ánh mắt cậu: "Tớ giúp cậu bôi thuốc, cậu nhắm mắt lại."

Tiết Nhượng câu môi: "Tôi lại không buồn ngủ."

"Mặc kệ, tớ muốn cậu nhắm mắt." Trương Lam ra lệnh, Tiết Nhượng nở nụ cười: "Được." Vì thế cậu nhắm mắt lại, Trương Lam thở ra một hơi, tiếp tục giúp cậu bôi vết bầm tím trên trán: "Đúng rồi, ngày mai, Chu Nghệ nói đi xem phim, cậu đi không?"

Tiết Nhượng lười biếng hỏi: "Cậu đi sao?"

"Đi chứ, cậu có đi hay không?" Trương Lam lại hỏi, Tiết Nhượng mở mắt ra, nhìn cô: "Bạn gái tôi cũng đi, tôi có thể không đi sao?"

Trương Lam mím môi cười: "Tớ đêm nay bảo các cậu ấy đặt vé, trưa mai chúng ta cùng nhau ăn cơm?"

"Ừ." Tiết Nhượng từ trong cổ họng hừ một tiếng.

Trương Lam xoa mi mắt cậu, lại đem tay cậu nắm tới, nhìn ngón tay bị trầy da, cô đau lòng muốn chết, thối cho cậu, Tiết Nhượng nhìn chăm chăm cô, khước môi câu lên: "Thối phù phù thì đau sẽ bay đi sao?"

Trương Lam hừ hừ: "Đương nhiên."

"Cậu hôn một cái, có thể sẽ dễ hơn, so với thối phù phù tốt hơn nhiều." Tiết Nhượng nâng cằm cô, Trương Lam muốn đổi cậu, nhìn thấy phục vụ bưng trà sữa lên, cô đẩy tay cậu ra, Tiết Nhượng liền nắm chặt tay cô, đè ở trên bàn, lúc phục vụ đưa trà sữa, nhìn hai bàn tay đang nắm trên bàn, khước môi lộ ra ý cười, xoay người đi xuống, đến cầu thang còn nói: "Tuổi trẻ thật tốt."

Mặt Trương Lam đỏ bừng.

Bôi thuốc xong, hai người uống trà sữa, câu được câu không nói chuyện, điện thoại trong túi Trương Lam liền vang lên, cô cắn ống hút, lấy điện thoại ra, là của trong nhà, Trương Lam ấn nhận, là dì Lưu, bà ở đâu bên kia hỏi: "Lam Lam à, cháu ăn cơm chưa?"

"Ừ ả."

"Mẹ cháu cùng ba cháu đang trên đường về, cháu muốn trở về gặp bọn họ không?"

"A? Bọn họ đã về rồi sao?"

"Đúng vậy, vừa mới gọi điện nhưng cháu không ở nhà, nghe nói cháu kỳ thi trung khảo đạt tiêu chuẩn, nên rất là vui vẻ."

"Thật sự sao, cháu trở về đây."

Trương Lam nói xong, nhìn người đối diện, Tiết Nhượng chống đầu, cô dừng một chút, do dự nói: "Dì Lưu, tớ..." Vẫn không muốn về nhanh như vậy.

Tiết Nhượng vươn tay chạm vào môi cô, thấp giọng nói: "Trở về đi thôi, tôi cũng nên về nhà."

Trương Lam chớp mắt nhìn, mới nói khẽ với dì Lưu: "Nói với chú Trần tới đón cháu, cháu ở phố Trạng Nguyên."

"Được."

Đầu kia, dì Lưu cúp điện thoại.

Trương Lam cắn ống hút, mặt đầy tiếc nuối.

Khóe môi Tiết Nhượng câu lên, hơi nghiêng người, ôm cổ cô, hôn một cái trên môi cô.

Tác giả có lời muốn nói: Nhà tiểu tử tử sẽ không phá sản, yên tâm.

Chương 30

Chỉ chốc lát, chú Trầnlìềnláixedến, Trương Lam vội vàng lên xe, Tiết Nhượng đứng dưới ánh đèn đường, nhìn cô, hai người ở trước mặt người lớn không dám quá trắng trợn, mới vừa nãy ở phố ăn vặt còn nắm tay, ra phố ăn vặt, Trương Lam lập tức buông lỏng tay, Tiết Nhượng dừng lại, tay rút trở vềtrong túi.

Đứng dưới ánh đèn đường, cậu hai tay rút trong túi quần, vẻ mặt lười nhác.

Trương Lam kéo cửa kính xe xuống, vẫy tay: "Ngày mai gặp."

"Được." Cậu gật đầu, ánh sáng màu vàng của đèn đường chiếu xuống, rơi trên mi mắt cậu, khuôn mặt thiếu niên như được phô bày ra, Trương Lam không cam lòng kéo kính lên, chú Trầnnhẹ giọng nhắc nhở: "Gió quá lớn, đóng cửa sổ lại đi, cũng để cho bạn học của cháu vềnhà, lúc này cũng trễ rồi."

"Vâng." Trương Lam lên tiếng đáp lại, lại vẫy tay với cậu, lúc này mới ấn nút, kính xe chậm rãi đóng lại, xuyên thấu qua kính, còn có thể nhìn thấy cậu đứng dưới ánh đèn đường, tròng mắt đen nhánh nhìn xe.

Xe chạy, đi ra ngoài, Trương Lam thu hẫitầnmắt, tựa lưng vào ghế, trong xe mở điềuhòa, lập tức lịềnlạnh, Trương Lam mất mát một hẫi, đột nhiên lại hưng phấn, cô vịn ghế: "Chú Trầnbamẹ cháu bọn họ đã vềchưa?"

"Rồi, đầu ở nhà." Chú Trầnmỉm cười nói.

"Thật tốt quá, ha ha." Trương Lam mừng rỡ vô cùng, cô đã hai tuần lễ không thấy ba mẹ, có một lầnhọtrở vềnhưng lúc đó cô đang đi học, ngay sau đó bọn họ lại bay đi nước Mỹ, Trương Lam một lầncũng không gặp được, mặc dù vẫn cùng ba mẹ gọi video, nhưng mà, bọn họ bậnbộn nhiềuviệc, cơ hỏitrò chuyện một hẫi, phải cúp, hơn nữa có khi chênh lệch thời gian, càng không có phương tiện.

Chú Trầnthấy cô cười rộ lên, trong lòng cũng vui vẻ.

Quãng thời gian này không tính quá muộn, nhưng xe vừa chạy qua quãng thời gian sầm uất nhất, chú Trầ liềi đạp chân ga, rất nhanh đã đến cửa biệt thự.

Chờ xe dừng lại, Trương Lam đẩy cửa xe ra, mang theo túi nhỏ liềi chạy lên bậc thang, vào cửa, vừa vào, liềi thấy Trì Bình một người mặc đồ ngủ đi xuống: "Mẹ — — " Trương Lam ném túi nhỏ một bên, xông tới, Trì Bình cười vươn tay, ôm lấy cô: "Tiểu bảo bối, mẹ rất nhớ con."

"Con cũng nhớ mẹ!" Trương Lam cọ cọ trong lòng bà.

Trương Trọng Cảnh buông văn kiện trong tay, nhìn qua, hỏi: "Vậy con không nhớ ba ba sao?"

Trương Lam ở trong lòng Trì Bình quay đầu, nói: "Nhớ, ba mẹ cũng quá bận rộn!"

Cô chu miệng nói nhỏ.

"Xin lỗi." Trì Bình vuốt ve đỉnh đầu Trương Lam: "Mẹ cuối năm quá nhiều công việc, nhưng con yên tâm, đầu năm có thể đưa con đi ra ngoài chơi."

Được nha được nha." Trương Lam suy nghĩ một chút: "Con muốn đi Tây An, có thể chứ?"

Trì Bình nhìn Trương Trọng Cảnh, Trương Trọng Cảnh đầu cũng không nâng, tay nhẹ nhàng cầi văn kiện, nói: "Được, mấy năm nay đi Tây An công tác, cũng chưa có du lịch qua, đầu năm nay vừa vặn đi chơi một chút, nghe nói ở Tây An một tấm vé xe buýt có thể dùng được cho nhiều người, có người bạn đi Tây An, nói cơm cũng chưa quyết, ngược lại là đi ăn bớt mấy chuyến xe buýt."

Ông đang nói chuyện, Trì Bình cùng Trương Lam đi lại gần, ngầi ở bên người ông, Trì Bình cười khế, để tay trên bả vai ông, nói: "Ông xã, anh nói chính là anh sao?"

Trương Trọng Cảnh buông văn kiện trong tay xuống, nghiêng đầu, cố làm mặt nghiêm túc nói: "Đứa trẻ còn ở đây, cho chút mặt mũi đi."

Trương Lam cười ha ha, ôm lấy cánh tay Trương Trọng Cảnh: "Con biết, mẹ đã nói qua đoạn này của ba, năm đó ba mới gây dựng sự nghiệp, lúc đi

xem thị trường Tây An, trong tay không có tiền, phải đi tìm chú Hồng Đào, ai biết chú Hồng Đào còn nghèo hơn ba, ba đi hơn mười ngày, ông ấy ngay cả bữa cơm cũng không mời, ngược lại mời ba ngồi rất nhiều chuyến xe buýt, mỗi lần lúc ba lên xe buýt, cầm thẻ ra, quẹt một cái, sau đó nói "Trọng Cảnh à, tôi mời cậu đi xe buýt, cậu không cần trả tiền, ha ha ha."

Trương Trọng Cảnh nhún mày, nhìn về phía Trì Bình: "Em nói qua sao?"

"Đúng vậy, anh cũng không có gì để nói, chỉ có đoạn này em thấy cũng không tệ lắm, lúc anh đi công tác, em liên hệ cho Lam Lam đoạn này."

"..."

Trên thực tế Trương gia lúc Trương Trọng Cảnh còn nhỏ, là một trong những nhà giàu nhất của Phỉ thành, nhưng mấy năm kia gặp phải nguy cơ tài chính, thực nghiệp* trong tay bay đi không ít, đến thời điểm Trương Trọng Cảnh trưởng thành, trên cơ bản thừa lại một ít ngành nghề cũ kéo dài hơi tàn, đến khi vào tay Trương Trọng Cảnh, ông hoặc là khai sáng ngành nghề mới, hoặc là nâng cao những ngành nghề cũ kia, tiến hành đầu tư, Trương Trọng Cảnh lúc đó một chân chọn hai ngành, tiến hành đầu tư, bắt đầu thực nghiệp, lại đầu tư vào Internet.

*công thương nghiệp (thời xưa.).

Thực nghiệp rất phí tiền, ném tiền vào liên tục lỗ hai năm, Internet ngay từ đầu căn bản không có ai chú ý, cũng phí tiền, cho nên Trương Trọng Cảnh lúc ấy, có thể nói là tốt mã dễ cưỡi*, bên ngoài gọn gàng mà thôi.

*Hào nhoáng bên ngoài.

Có thể lưu lạc tới Tây An khảo sát chỉ có thể dựa vào Hồng Đào.

Trương Lam rất thích nghe Trì Bình nói những chuyện này của Trương Trọng Cảnh, cô giống như từ những việc này hiểu được ba mình, một nhà ba miệng ở phòng khách trò chuyện hồi lâu, Trương Lam mới hùng hùng hổ hổ lên phòng, từ trong cặp sách lấy phiếu điểm cùng bài thi, sau đó lại hùng hổ chạy xuống tầng.

Mặt đầy vui vẻ đem phiếu điểm cùng bài thi nhét vào trong ngực Trì Bình.

Trì Bình cùng Trương Trọng Cảnh hai người cần lấy xem một hồi, lại ngẩng đầu nhìn Trương Lam, Trương Lam nghiêng đầu cười, Trương Trọng Cảnh kéo tay con gái qua, đem cô kéo đến bên người: "Con tăng thêm được năm hạng."

Trương Lam gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy."

Nói xong cô có chút chột dạ.

Trước kia ở Thanh Diệp, dù sao mọi người cũng chép, chép tới chép lui không đạt yêu cầu cũng không có biện pháp, xếp hạng gì cũng không cần nhìn, đầu là chép bài, cũng không chép tốt.

Chương 30-2

Trước kia ở Thanh Diệp, dù sao mọi người cũng chép, chép tới chép lui không đạt yêu cầu cũng không có biện pháp, xếp hạng gì cũng không cần nhìn, đều là chép bài, cũng không chép tốt.

Lần trước chép bài đạt tiêu chuẩn cô không có cảm giác gì, lần này mấy môn sau đều là cô tự làm, nổi bật như vậy, mấy môn trước chép lần nào có chút chột dạ.

Trì Bình cùng Trương Trọng Cảnh khen cô, ôm cô.

Trương Lam ở trong lòng ba, lại hơi run rẩy, cảm giác chột dạ.

"Lam Lam nhà chúng ta giỏi quá." Trì Bình nâng mặt Trương Lam hôn một cái, hai mắt Trương Lam xoay vòng, lại trộm nhìn lên ba, Trương Trọng Cảnh còn đang nghiêm túc nhìn bài thi của cô, cô thở dài, che mặt, cô sau này sẽ không chép bài nữa, lấy trình độ của bản thân mới là đúng.

Bữa ba mẹ uống tổ yến ấm người, lại trò chuyện một hồi, Trương Lam mới lên phòng, sau khi lên cô mới nhớ, lúc về nhà cô cũng chưa nhắn tin cho Tiết Nhượng.

Lập tức lấy điện thoại trong túi ra, quả nhiên, trên màn hình có ba cuộc gọi nhớ, bốn tin nhắn Wechat.

Đều là của Tiết Nhượng.

【 XR: Về nhà chưa? 】

【 XR: Hử? 】

【 XR: Tiêu tử tỷ? 】

【 XR: Thấy wechat trả lời tôi. 】

Trương Lam lập tức trả lời cậu.

【 Tiểu tử tử: Tớ về nhà lâu rồi, thực xin lỗi, tớ mới ở dưới nhà cùng ba mẹ nói chuyện, không cầm điện thoại. 】

Wechat vừa gửi qua, điện thoại liên vang lên, là Tiết Nhượng gọi tới, Trương Lam cầm lên, cô nhỏ giọng alo một tiếng.

Đầu bên kia, Tiết Nhượng không đáp, trong lòng Trương Lam bồn chồn, giọng Tiết Nhượng mới truyền tới, có chút lười biếng nói: "Trở về một cái tin nhắn một cú điện thoại cũng không có, có phải hay không nên phạt chút gì đó?"

Trương Lam gật đầu: "Phạt phạt phạt."

"Phạt cậu nói bốn chữ." Tiết Nhượng ở đầu bên kia giọng nói thanh đạm, nhưng chân thật đáng tin.

"Bốn chữ gì?" Trương Lam hỏi lại.

"Chính cậu nghĩ, chưa nghĩ ra không cho phép gác điện thoại." giọng của Tiết Nhượng có chút uy hiếp, Trương Lam ở đầu bên này, theo bản năng ngẩng thẳng người, hai mắt chớp chớp: "Cái đó, tiểu ca ca, cậu có thể gợi ý một chút hay không?"

Tiết Nhượng cười một tiếng: "Còn muốn tôi gợi ý?"

" Đúng vậy, tớ tạm thời nghĩ không ra."

Trương Lam trong đầu thoáng qua tớ rất khả ái, tớ rất xinh đẹp, tớ có lỗi với cậu, tớ xin lỗi cậu, cậu rất đẹp trai: "Cậu rất tuấn tú?"

Tiết Nhượng: "Tôi rất tuấn tú là ba chữ." *

*我很帅: Bên TQ là ba chữ này nha mn.

Trương Lam: "Cậu rất anh tuấn?"

"Là sự thật, nhưng không phải cái này." Tiết Nhượng giống như được lấy lòng, cười một tiếng, Trương Lam nghiêng đầu: "Cậu rất đáng yêu?"

Tiết Nhượng "... Ai rất đáng yêu?" Cậu hạ thấp giọng, cả người Trương Lam giật mình một cái: "Tớ rất khả ái!"

Tiết Nhượng cười khê: "Cậu vô cùng đáng yêu."

"Vậy tớ không đẹp sao? " Trương Lam rất thích hai chữ đáng yêu này, nhưng đáng yêu là hư vô, đẹp mới là thật.

"Đẹp, rất đẹp, nhưng cậu vẫn chưa nói đúng câu." Tiết Nhượng còn rất kiên nhẫn.

Câu?

Chưa đến?

Trương Lam giống như là nghĩ tới đi ầu gì, mặt đỏ lên, cô chột từ trên giường nhảy xuống, đi hai vòng trên sàn nhà, cô lại chạy đi đóng cửa phòng lại, khóa lại, sau đó tay chống trên vách tường của phòng tắm, thấp giọng nói: "Tớ thích cậu."

"Ừ? Nói gì? Tiếng quá nhỏ." Tiết Nhượng trong lòng lay động một chút, giảm thấp giọng hỏi ngược lại.

Trương Lam chột ng ẫ xuống, tay để trên thảm lông, giọng giống như muỗi hừ hừ: "Tớ đã nói r ẫ, cậu không nghe được mặc kệ cậu."

Tiết Nhượng nghiêng răng: "Tôi thật không có nghe rõ, cậu có phải nói cậu ghét tôi hay không?"

"Làm sao có thể? Tớ đương nhiên là thích cậu." Trương Lam hét lên.

Tiết Nhượng ở đ ầu bên kia nhẹ cười, tiếng cười dễ nghe: "Ừ, tôi biết, cậu thích tôi."

Trương Lam nghe được tiếng cười của cậu mặt đỏ lên, cô r ần rì: "Vậy cậu thì sao?"

"Tôi cũng thích cậu!" Tiết Nhượng không một chút do dự, bật thốt lên, Trương Lam ng ẫ trên thảm, bụm mặt, rất xấu hổ, cả người đ ầu xấu hổ, cũng không biết nói gì, Tiết Nhượng đ ầu bên kia không thấy cô lên tiếng, nhưng từ trong miệng cô phát ra tiếng rên nhỏ, li ền ở bên tai, càng rất đáng yêu.

Tiết Nhượng cũng không lên tiếng.

Hai người tr ần mặc nắm điện thoại, tr ần mặc hô hấp, một lát sau, Trương Lam l ần trên thảm, nói: "Sau này, cậu ểu bồ túc cho t ớ được không?"

" ược." Tiết Nhượng không do dự li ền ồng ý.

Trương Lam lại ểm tâm tình khi ổi mặt với ba mẹ ểm nay nói ra, nói cô nhĩ ầu năm qua chép bài như vậy duy nhất một l ần hồi hận: "Cảm giác thành tích của chính mình, thật ểng là rất tốt."

"Ừ."

"Tiểu ca ca, cậu ểng làm gì vậy?" Trương Lam hỏi.

"Muốn gọi video sao? Tôi ểng ở trên giường."

"Cậu có mặc quần áo hay không?"

"Cậu muốn tôi không mặc?"

"Mới không muốn." Mặt Trương Lam ểo lên, ểng dậy, ng ể lên giường, nói: "Ngày mai xem phim gì ểây?"

"Vé tôi mua." Tiết Nhượng nói.

"A? Cậu mua?" Trương Lam vốn ểo lát nữa nói Chu Nghệ mua cùng một l ần.

"T ể Thích nói với tôi, tôi li ền mua cùng lúc luôn."

"Được r ể, ngày mai gặp."

"Ngày mai gặp."

Trương Lam muốn cúp, Tiết Nhượng còn nói: "Hôn một cái."

"Mới không hôn ểau." Trương Lam ểo mặt, trực tiếp cúp điện thoại.

Tác giả có lời muốn nói:

Sờ các người một cái. Cám ơn.

Chương 31-1

Trương Lam còn chưa có tắm rửa, cúp điện thoại, cầ n quầ n áo ngủ, vội vàng chạy đi tắm, tắm xong đi ra có hơi trể, cô dựa vào trên giường, chơi điện thoại di động, wechat liề n vang lên.

【 Thế giới loạn như vậy giả bộ trong sáng cho ai nhìn. (3) 】

【 Tuệ Bảo: Đang làm gì vậy, tiểu tử tử cậu gầ n đây không nói tiếng nào nha, chẳng lẽ cậu mất tích @ Tiểu Tử Tử 】

【 Linh Bảo: Đúng vậy đúng vậy, mọi người đầ u không gặp, Tầ n Thiên nói cậu trầ n mê vào học tập càng ngày càng gầ y, có phải là sự thật hay không? 】

【 Tiểu tử tử: Thật, mỗi ngày đầ u phải làm đầ m vui, ài. 】

【 Tuệ Bảo: Tớ như thế nào lại cảm thấy không đáng tin? 】

【 Linh Bảo: Tớ cũng không tin, cậu khẳng định là có thú vui mới vứt bỏ chúng ta. 】

【 Tiểu tử tử: Tình cũ không đi, tình mới không đến, các cậu nên rời đi thôi. 】

【 Tuệ Bảo: A a, ngủ xong tớ liề n chạy đi. 】

【 Linh Bảo: Không có cửa đâu. 】

【 Tiểu tử tử: Có cửa sổ. 】

【 Tuệ Bảo:... Không nhiề u lời nữa, nói cho tớ, thân mến, cậu gầ n đây có tình huống gì? 】

【 Tiểu tử tử: Tớ yêu nha, cùng Tiết Nhượng. 】

【 Linh Bảo:... 】

【 Tuệ Bảo:... 】

【 Linh Bảo: Học thần coi trọng nơi nào của cậu? 】

【 Tuệ Bảo: Linh nhi cậu sao lại nói thế, hẳn là, Lam Lam cậu vừa ý học thần kia. 】

【 Tiểu tỷ tỷ: Vừa ý cậu ấy đẹp trai. 】

【 Linh Bảo: Không có tệ xấu. 】

【 Tuệ Bảo: Không có tệ xấu, lại đẹp trai như vậy, đứng hôn cũng không giống nhau. 】

Trương Lam cầm điện thoại ha ha cười to, ở trên giường lăn qua lăn lại trò chuyện, lại nhắc tới Chu Tuệ cùng Đinh Tiểu Linh, nếu các cậu ấy cũng đến nhất trung thì tốt rồi.

Trương Lam ở trên giường nghĩ linh tinh, dần dần liến ngợ.

Một đêm ngủ ngon.

Buổi sáng ngày thứ hai, thời tiết có chút ấm hơn, sáng sớm liến có ánh mặt trời, chiếu vào phòng một mảnh vàng óng ánh, Trương Lam mở mắt ra sau đó chớp chớp mấy cái, đuổi người, mới vừa chuẩn bị rời giường, liến nghe tiếng động ở cửa, liến lập tức nằm trở về, ngay sau đó nghe được tiếng bước chân, từ từ đi tới bên người, giường hơi lún xuống, Trì Bình ôn nhu vén chăn, gọi: "Rời giường."

Trương Lam nhắm mắt lại, cố ý không đáp, giả bộ như đang ngủ rất say, một bàn tay gạt bỏ tóc mai trên trán cô, Trương Lam liến càng không muốn mở mắt.

Trì Bình cười nói: "Lại không thức dậy, mẹ cùng ba con liến đi ra ngoài."

Trương Lam ngẩng bật dậy, giữ chặt tay Trì Bình: "Hai người lại phải đi sao?"

Trì Bình vẻ mặt như được như ý: "Lừa gạt con, hiếm khi trở về, nhất định là ở nhà cùng con, đúng rồi, buổi trưa chú Chu Thiện tổ chức tiệc rượu, con đi cùng chúng ta chứ."

"Mẹ thật là xấu." Trương Lam hừ một tiếng ôm lấy eo Trì Bình, sau đó mới phản ứng: "Chú Chu Thiện có phải hay không có con gái đã lấy chồng hay không?"

"Đúng vậy, Chu Tử con biết chứ?"

"Biết nha, năm ngoái còn ăn cơm cùng nhau, chị ấy cùng người anh kia giống như mới ở chung có một năm?" Cuối năm ngoái công ty hợp hàng năm, Chu Thiện mang theo con gái cùng con rể đến, con rể là một chàng trai nghèo, nhưng có chí hướng, Chu Thiện ngay từ đầu không vui, sau đó cũng đồng ý, người ta vươn lên, lớn mật dùng năm trăm vạn của cha vợ giao dịch hàng hóa, ba tháng sau kiếm được tới một ngàn sáu triệu, Chu Thiện lúc này cũng đồng ý gả con gái cho.

Chuyện này ở bên trong cái vòng nhỏ hẹp của Trương Lam, vẫn rất nóng, mọi người đều cảm thấy không phải mỗi một người nghèo đều có bản lĩnh này.

Nhưng lại hâm mộ chị Chu Tử có thể tìm được người đàn ông như thế, có thể bởi vì tình yêu mà kết hôn.

"Đúng vậy, tiểu tử ấy rất có năng lực." Trì Bình cười nói, vỗ bả vai con gái, Trương Lâm ngẩng đầu: "Cái kia, bạn trai của chị Chu Tử có phải làm chứng khoán hay không?"

"Không phải, người ta là thương nhân, hiện tại cũng là cố vấn tài chính." Trì Bình kéo con gái xuống giường, kéo ngắn túm quần áo cho cô, Trương Lam suy nghĩ một chút: "Thương nhân là gì?"

"Thương nhân chính là phục vụ cho người tài chính, giúp người khác chứng khoán." Trì Bình ban đầu cũng không hiểu, đầu là Trương Trọng Cảnh dạy, Trương Lam đi tới sau lưng Trì Bình, nói: "Cảm giác rất lợi hại."

"Đúng vậy, chơi được tốt liền lợi hại." Trì Bình chọn lựa quần áo, nói với Trương Lam: "Trưa nay sẽ mặc cái này."

"Vâng..." Trương Lam cười híp mắt xoay người đi thay quần áo.

Trì Bình là người mẫu, rất nhiều cửa hàng quần áo cao cấp đều giữ lại đồ

cho bà, bà cũng là chuyên gia thời trang, bà biết nên phối hợp quần áo như thế nào, rất nhiều quần áo của Trương Lam đều là tự tay bà phối hợp ra, bất quá con gái bà cũng không ăn mặc quá thời thượng, bà chính là để Trương Lam mặc tương đối nữ tính.

Về phần những quần áo yêu ma quỷ quái của Trương Lam này, thì lúc ở Thanh Diệp mặc theo mấy cô gái khác.

Thay xong quần áo, Trương Lam cầm điện thoại di động lên, đi theo Trì Bình xuống tầng, điện thoại có wechat.

Tiết Nhượng phát đến.

【 XR: Tỉnh chưa: Buổi trưa cùng nhau ăn cơm? Xem phim vào ba giờ mười lăm. 】

【 Tiểu tử tử: Buổi trưa chắc không ăn cơm cùng nhau được, tớ cùng ba mẹ đi tham gia tiệc rượu. 】

【 XR: Có đến kịp giờ xem phim không? 】

【 Tiểu tử tử: Đương nhiên, tớ mười một giờ liền lên đường, cậu phải đợi tớ nha. 】

【 XR: Được. 】

【 Tiểu tử tử: Tương lai cậu muốn làm gì? 】

【 XR: Thương nhân. 】

Trương Lam hít vào một hơi, chân suýt nữa đạp hụt, đầu đụng vào sau lưng Trì Bình, Trì Bình lập tức xoay người đỡ, trừng mắt nhìn cô nói: "Đi liền nhìn đường, chơi điện thoại cái gì, chút nữa xuống lầu thì chơi."

Trương Lam đem điện thoại di động giấu sau lưng, cười híp mắt nói: "Vâng!"

Chương 31-2

Trương Lam đem điện thoại di động giấu sau lưng, cười híp mắt nói:
"Vâng!"

Thương nhân ư.

Tiểu ca ca nhà cô cũng như thế.

Sau này có thể hay không cũng dùng năm trăm triệu kiếm về một ngàn sáu hay không, ôm mặt, Trương Lam nghĩ đến đây, cảm giác mình là Chu Tử thứ hai, tiếp tục làm bạch phú mĩ*, cưới Tiết Nhưorget, từ đây đi hết đời người.

*

"Cười gì vậy? Sáng sớm cao hứng như thế?" Trương Trọng Cảnh buông tờ báo trong tay, nhìn con gái, Trương Lam cười híp mắt tới gần, ngồi bên người cha, nói: "Không có, buổi trưa cùng hai người đi ra ngoài ăn nên rất vui vẻ."

Trì Bình: "Con cứ nỗ lực đi, không phải con xem tin gì đó nên mới vui vẻ sao?"

Trương Lam le lưỡi.

Một nhà ăn bữa sáng, hiếm khi buổi sáng đầu ở nhà, Trương Lam cùng Trì Bình xem tivi, Trương Trọng Cảnh xem văn kiện, ông mặc dù ở nhà, nhưng điện thoại không ngừng reo, sau đó tầm chín giờ rưỡi thư ký tới, mười giờ lại có quản lý cấp cao của công ty tới, trực tiếp họp ở phòng khách, Trương Lam cùng Trì Bình rời phòng khách đến ban công, Trì Bình hiếm khi có thời gian rảnh, cùng Trương Lam chơi trò chơi, rất nhanh, hơn mười một giờ, những người đó đi về.

Trương Trọng Cảnh lên phòng thay quần áo, xuống dưới, mang theo vợ cùng con gái ra cửa.

Chú Trần lái xe.

Trên thực tế Trương Trọng Cảnh cũng có tài xế, tài xế đã đi ra ngoài làm việc cho Trương Trọng Cảnh.

Chu Thiện cùng Trương Trọng Cảnh hợp tác mấy hạng mục, quan hệ vẫn luôn rất tốt, Chu Tử trước kia cũng tốt nghiệp ở Thanh Diệp, là học tử của Trương Lam.

Tiệc rượu cử hành ở Thiên Gia Tứ Hải, đến giờ rất nhiều người tới, Trương Trọng Cảnh lập tức phải xã giao, đi lên chào hỏi nhiều người, Trương Lam kéo tay Trì Bình, giống như tiểu công chúa bên cạnh cha mẹ giúp đỡ, lộ ra nụ cười tươi nhìn bọn họ xã giao, thỉnh thoảng kêu một tiếng dì chú bác thím, anh chị.

Chu Thiện quan sát Trương Lam từ trên xuống: "Thật là càng ngày càng đẹp, bây giờ học ở trường Nhất Trung sao?"

"Đúng vậy, chú." Trương Lam gật đầu, Trì Bình cười nói, "Thành tích cũng càng ngày càng tốt."

"Thật sự? Thật tốt quá." Chu Thiện cười, sau một lát nghĩ đến: "Đúng rồi, người bạn của chú có một người con trai, cũng học ở Nhất Trung, thành tích không tệ, hạng ba, không biết cháu có biết không, chú gọi thẳng bé tới."

Hạng ba? Chẳng lẽ là lớp trưởng?

Chắc sẽ không là Tiết Nhượng đi, Trương Lam có hơi khẫn trương, nếu như là Tiết Nhượng khẳng định là nói hạng nhất, cô cũng theo Chu Thiện nhìn bên kia, quá nhiều người, cô còn hơi nhón chân.

Chỉ chốc lát, người mặc quần áo thường, một nam sinh đi tới, là Quách Vệ Đông, Trương Lam nhất thời không có hứng thú, nhưng Quách Vệ Đông thấy cô cười cười tiến lên trước: "Lúc chú gọi tới tới tới còn đang nghĩ, có phải hay không là Trương Lam, không nghĩ tới thật là cậu, tiểu tử tỷ."

Trì Bình vừa nghe, hỏi Trương Lam: "Các con biết nhau?"

Trương Lam chỉ có thể cười nói: "Biết ạ, nhưng cũng không quá thân."

Cậu ta còn đánh bạn trai cô.

Hừ.

Nhưng nhiều người nhìn như vậy, Trương Lam không muốn lộ ra biểu cảm không tốt, Chu Thiện cười nói: "Vậy thật tốt quá, biết là tốt rồi, thành tích của tiểu Vệ tốt lắm, luôn luôn đứng hạng ba, các cháu tuổi trẻ vừa vặn có thể tán gẫu."

Tốt cái r**, Tiết Nhượng nhà cô đứng hạng nhất hằng năm, hừ.

Trương Lam trong lòng lại hừ một cái, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười, cha cùng mẹ cô đều là người có thân phận, cô không thể làm mất thể diện, kết quả, Chu Thiện còn để cho người sắp xếp cô cùng Quách Vệ Đông ngồi chung với nhau một bàn."

Trương Lam một mực nhìn cha đang xã giao, suy nghĩ như dừng lại.

Quách Vệ Đông lại rất vui vẻ, vẫn cùng cô nói chuyện, thỉnh thoảng chiều cổ cô một chút, lấy đồ uống, gấp thức ăn, Trương Lam che bát, nói: "Cảm ơn cậu, tự rót lấy."

Quách Vệ Đông cũng không quan tâm, còn cười cùng nói chuyện với cô, ngồi cùng bàn còn có mấy người trẻ tuổi khác, cho Quách Vệ Đông một điều thuốc, Quách Vệ Đông tay nhẹ đẩy: "Tôi không hút thuốc lá."

"Chắc, tốt thôi, không hút." Người nam sinh kia nói, bản thân hút trước.

Trương Lam chống đầu, xem thời gian.

Một giờ trôi qua, hai giờ trôi qua, ba giờ trôi qua, cô nhìn thấy Chu Tử, còn thấy cái anh thương nhân rất lợi hại, khuôn mặt trắng nõn, Trương Lam nhìn Chu Tử một thân áo cưới, được người anh kia ôm eo, đi lên sân khấu, hai người đứng lên bệ, quỳ xuống, trao đổi nhẫn, hôn, khai sâm banh.

Trương Lam có chút hâm mộ, Chu Tử thật là đẹp.

Ông xã cô cũng rất tuấn tú, sau đó Chu Tử lại thay một chiếc váy màu đỏ, đến bên này kính rượu, tai của cô ấy có chút đỏ lên, Trương Lam không thể uống rượu, liền uống một chút đồ uống, nhìn người anh kia một cái, đột nhiên cảm thấy đột nhiên cảm thấy Tiết Nhượng nếu cũng mặc tây trang sau đó ôm cô đi kính rượu, bên tai cũng hồng lên.

Trương Lam nghĩ nghĩ mặt liền đỏ, Chu Tử hôn một cái lên mặt Trương Lam: "Có rảnh tới tìm chị chơi."

"Nga, nga, được." Trương Lam còn nói thêm: "Chúc chị sớm sinh quý tử."

"Ha ha." Người chung quanh nở nụ cười.

Lại một đợt chúc phúc sớm sinh quý tử phát ra.

Chờ Chu Tử đi, Trương Lam vừa ý nhìn đồng hồ đeo tay, ba giờ hơn năm phút. Cô nhất thời khẩn trương, ai biết ăn tiệc rượu lại lâu như thế, lập tức thu thập muốn đi, lúc này, mấy người ở bên lôi kéo cô nói: "Đến, cùng nhau chụp bức ảnh."

Cô chỉ có thể nặn ra nụ cười, ứng phó.

Chụp xong ảnh, cô lập tức chạy tới cha ở bên kia.

Quách Vệ Đông nhìn cô một cái, có chút thất lạc, lập tức nói với cô gái chụp ảnh kia: "Gửi ảnh chụp cho tôi."

"Ừ."

Điện thoại cậu ta vang lên.

Hai tấm ảnh xuất hiện trong điện thoại.

Quách Vệ Đông xem ảnh chụp, Trương Lam ở bên cạnh cậu ta, cậu ta nở nụ cười, đăng lên vòng bạn bè.

Tác giả có lời muốn nói:

Ừ.

Ừ.

Ừ.

Chương 32-1

Trương Lam nói với cha mẹ xong, vội vàng liền đi ra khách sạn, nhìn đồng hồ đón xe, đã ba giờ mười phút, nơi này cách rạp chiếu phim không xa, trên thực tế đi bộ mười lăm phút liền đến, nhưng Trương Lam sợ trễ, cho nên gọi xe ta-xi, kết quả đường bị tắc, đã trôi qua ba giờ mười lăm.

Phim đã bắt đầu, cô còn ở trong xe.

Ba giờ hai mươi phút, cô mới xuống xe, Trương Lam không dám gọi cùng phát Wechat cho Tiết Nhượng, điện thoại trong túi từ ba giờ mười phút không còn vang lên, Wechat cũng không còn gửi đến.

Cô còn đi giày cao gót, vội vàng chạy tới rạp chiếu phim, cuối tuần người rất đông, vào một đám lại có một đám ở bên ngoài chờ, Trương Lam chạy đến tìm kiếm mấy người Tiết Nhượng cùng Chu Nghệ ở khắp nơi, mới lấy điện thoại di động ra, mới nhất là một tin của Chu Nghệ.

【 Z Nghệ: Chúng tớ đi vào trước, Tiết Nhượng ở bên ngoài chờ cậu, chỗ ngồi của các cậu cùng bọn tớ không gần nhau, cậu đến cùng đi với Tiết Nhượng, chắc chắn, đứng rồi, sắc mặt Tiết Nhượng đột nhiên không tốt, Quách Vệ Đông phát lên vòng bạn bè, khen cậu đẹp, cậu ấy thấy được. 】

Trương Lam từ trong điện thoại di động ngẩng đầu lên, liền thấy Tiết Nhượng tựa vào trên vách tường, tay hút tẩu, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm cô.

Mấy cô gái đi ngang qua nhìn thấy cậu, rồi rít che miệng, vừa quay đầu nhìn cậu một cái, quả thực đẹp trai vô cùng làm cho người nhìn chăm chú, Trương Lam bị cậu nhìn có hơi run lên, chủ yếu là tin Wechat của Chu Nghệ làm cho lòng cô bồn chồn không thôi, cô cẩn thận đi qua, ngẩng mặt, cười nói: "Tiểu ca ca, tớ tới rồi đây."

Tiết Nhượng nhàn nhạt nhìn cô một cái, đứng thẳng người, đi tới cửa soát vé, Trương Lam vội vàng đuổi theo, đuổi kịp bước chân của cậu, cậu ngược lại đi không nhanh, cố ý chờ cô, cậu đưa vé cho người soát vé, kiểm tra xong rồi đi vào, Trương Lam cũng đi vào theo, chính là cậu không nói chuyện với cô, trong lòng Trương Lam càng luống cuống, lúc này người

vào không nhiều, hai bên đường dần áp phích, Trương Lam hừ một tiếng, nói: "Tiết Nhượng, cậu còn đi tới liền tức giận."

Thân ảnh phía trước dừng lại, Trương Lam vù vù chạy tới, đứng ở trước mặt cậu, nhìn cậu.

Tiết Nhượng cũng cúi đầu nhìn cô, hai giây sau, cậu nói: "Ở cùng Quách Vệ Đông có vui không?"

"Không dễ chơi!" Trương Lam hừ nói.

"Không dễ chơi?" Tiết Nhượng giọng rất nhạt, tròng mắt sâu thẳm, giống như lúc vừa mới quen, lạnh lùng: "Không dễ chơi cậu còn cùng cậu ta chụp ảnh? Biết phim khi nào thì bắt đầu không?"

"Tớ..." Trương Lam ấp úng.

Cô đúng là không thấy điện thoại, chủ yếu là lúc ấy Chu Tử tới, cô vốn định đi, nhưng Chu Tử tới cô liền chạy không thoát, chờ kính rệu xong mới đi.

Tiết Nhượng cứ như vậy nhìn cô.

Trương Lam chần chờ một chút, tay quàng lên cổ cậu, đôi mắt Tiết Nhượng hạ xuống, Trương Lam đến gần cậu, ngửa đầu nói: "Tớ sai rồi, tớ về sau không cùng cậu ta chụp ảnh nữa."

"Còn có về sau?"

"Không có, không có về sau, tớ thấy cậu ta liền đi đường vòng được không?"

Tiết Nhượng duỗi tay, ôm eo cô, nghiêng răng nói: "Đi đường vòng cũng không được."

"Vậy cậu muốn thế nào? Tớ đánh cậu ta một chút? Tớ có thể không đánh lại nha." Trương Lam trợn to hai mắt, cô hôm nay trang điểm nhẹ, làm cho khuôn mặt càng thêm tinh xảo, Tiết Nhượng nghiêng răng, cúi đầu chặn lại môi của cô, gặm cắn, Trương Lam sợ hết hồn, rất nhanh thả lỏng để cho cậu hôn.

Một bàn tay đi lên, điện thoại tách một tiếng, Trương Lam nghiêng đầu, chỉ thấy cậu chụp ảnh hai người đang hôn nhau, Tiết Nhượng hôn xuống mặt cô: "Người Trung Quốc vô cùng coi trọng việc trả lễ lại."

Trương Lam đỏ mặt: "Cậu muốn làm gì vậy chứ?"

"Đi, phim bắt đầu lâu rồi." Tiết Nhượng tránh đề tài này, nắm tay cô, vào trong phòng.

Trên thực tế phim vừa mới bắt đầu có mười phút, bởi vì quảng cáo vừa kết thúc, phim mới bắt đầu chiếu, lúc bọn họ đi vào là màn hình đen, Trương Lam cũng không thấy Chu Nghị cùng Annie ở đâu, chỉ có thể để cậu nắm tay dắt đi, một đường đi lên, kết quả — —

Vị trí ở hàng cuối cùng, hơn nữa phim này cũng không hấp dẫn gì, hàng cuối còn trống, Trương Lam hơi bị cận thị, cô lẩm bẩm: "Ngồi xa như vậy, tớ đâu nhìn không tới."

"Đến rạp phim không phải là để xem phim." Tiết Nhượng nói.

Trương Lam kinh ngạc: "Vậy tới làm gì?"

Mới vừa hỏi xong, cô liền bị Tiết Nhượng ôm lấy, ngồi trên đùi cậu. Trương Lam kinh ngạc, ôm lấy cổ cậu, Tiết Nhượng cười khê: "Là tới hôn môi."

Trương Lam ở trong bóng tối đỏ mặt.

Ngay sau đó, Tiết Nhượng cúi đầu, chặn cái miệng nhỏ nhắn của cô, trần trọc hôn môi.

Tâm tình nghiêm túc của Trương Lam muốn xem phim cuối cùng cũng thay đổi.

Bởi vì là hàng cuối cùng, cô ngồi trên đùi cậu, ôm cổ cậu, ngẫu nhiên nhìn màn hình lớn, dù sao đang chiếu cái gì cũng không biết, thỉnh thoảng bị cậu hôn một chút, sau hai tiếng đồng hồ phim liền kết thúc, vừa đúng năm giờ chiều, Trương Lam chóng mặt được Tiết Nhượng dắt ra đại sảnh.

Bên ngoài Chu Nghị cùng mấy người khác đứng ở cửa soát vé chờ, thấy bọn họ đi ra, kéo Trương Lam, cúi đầu hỏi: "Cậu ấy có tức giận không?"

"Ừ." Trương Lam nhỏ giọng gật đầu.

Chương 32-2

"Ừ." Trương Lam nhỏ giọng gật đầu.

"Chắc, lúc cậu ấy nhìn thấy bức ảnh mặt đen đến không thể đen hơn, cậu cùng Quách Vệ Đông có quan hệ tốt như vậy sao?"

"Không có, tớ cùng cậu ta căn bản không quen biết, đi tiệc rượu gặp phải thôi." Trương Lam nói với Chu Nghê, Chu Nghê gật gật đầu, chắc một tiếng.

Đoàn người thương lượng nên đi ăn cái gì, ở dưới rạp chiếu phim không ít nhà hàng, cuối cùng nhất trí đi Xuyên Nguu Nhục, vì vậy mọi người xuống tầng, Trương Lam cũng thấy lớp trường lớp bên cạnh, dáng dấp rất cao, Chu Nghê khéo léo, đứng ở bên người cậu ta, luôn ngửa đầu cùng cậu ta nói chuyện, thái độ cậu ta ngược lại rất ôn hòa, nhưng mà lại không giống người đang yêu.

TềThích tay khoác bả vai Anie, cùng Tiết Nhượng nói chuyện.

Giọng TềThích rất thấp, khi nói chuyện, Trương Lam không nghe được, cô bị Tiết Nhượng ôm eo, hơi thở mọi người tràn ngập thanh xuân, thiếu nam thiếu nữ cũng đều rất đẹp làm người vừa ý, hấp dẫn không ít ánh mắt, nhất là Tiết Nhượng, cậu vừa đẹp trai lại cao, tay đút trong túi, nghiêng đầu cùng TềThích nói chuyện.

Khuôn mặt thiếu niên giống như phô trương.

Mấy cô gái đi qua, ríu rít nói chuyện: "Tiểu ca ca này dáng dấp thật đẹp trai nha."

"Hình như là học thầ n của trường Nhất Trung trong Phí thành?"

" Có thật không? Tiết Nhượng!"

"Ông trời ơi, thật là đẹp trai!"

"Cô gái trong ngực cậu ấy là ai?"

"Ôm thắt lưng... ôm thắt lưng... cậu ấy vậy mà ôm thắt lưng..."

Trương Lam nghe mấy người đó nói, trong lòng rất đắc ý, ngửa đầu nhìn Tiết Nhượng, Tiết Nhượng bị cô nhìn cúi đầu nhéo má cô, nhàn nhạt hỏi: "Nhìn cái gì?"

"Cậu rất đẹp trai." Trương Lam kiêu ngạo nói.

"Ừ." Cậu hừ một tiếng, đi xuống tầng, đi tới quán Xuyên Ngưu Nhục kia, lúc này người ăn rất nhiều, cuối tuần mà, thật may bọn họ tới, còn không cần xếp hàng, đi vào, tìm một cái bàn tròn ngồi xuống, muốn ăn tương liền tự đi lấy, Trương Lam đề cử Tiết Nhượng, nói: "Tớ tới tớ tới."

Cô giỏi nhất là cái này.

Tiết Nhượng nhàn nhạt nhìn cô, cười nói: "Tôi chỉ cần sa tế là được."

"Cái này sao? Không thêm chút dầu vừng hay gì sao?" Trương Lam sừng sốt một chút, hỏi ngược lại, Tiết Nhượng nắm tay cô nhéo một cái: "Không cần, là sa tế."

"Vậy được rồi." Trương Lam gật đầu, xoay người đi lấy.

Cô thích dầu vừng còn có rau thơm, sau đó thêm nhiều nước tương còn có mấy hạt tiêu, Tiết Nhượng làm một ít nước chấm salad, để lại, đặt ở trên bàn, Tiết Nhượng kéo ghế cho cô, để cho cô ngồi xuống, Trương Lam nghiêng đầu xem điện thoại cậu, Tiết Nhượng mở ra cho cô nhìn.

Một giây kế tiếp, mặt Trương Lam đỏ lên, cô chỉ vào cậu: "Cậu cũng chỉ cho cậu ta xem thôi đúng không?"

"Đúng vậy." Tiết Nhượng lười biếng cầm đĩa lên, chấm nước chấm salad, để lên khốe môi Trương Lam, Trương Lam theo bản năng liếm liếm một cái.

Giống như một con mèo nhỏ, đáng yêu bao nhiêu miến bàn.

Tiết Nhượng nâng lên ngón cái, ma sát khốe môi cô, lau đi một chút nước nơi khốe môi cô, cậu liếm đầu ngón tay mình, mặt Trương Lam đỏ như muốn nhỏ máu, đẩy tay cậu ra: "Có cái gì tốt mà liếm."

Những người khác cười lên, Tề Thích lười biếng nói: "Liếm như vậy mới có hương vị đi."

Chu Nghệ ha ha cười: "Các cậu không cần dơ như thế được không, ăn ăn ăn."

Tiết Nhượng phát lên vòng bạn bè.

Một bức ảnh thêm chữ, là bức ảnh cậu hôn Trương Lam kia, bất quá chỉ cho Quách Vệ Đông còn có Trương Lam xem, nhưng Trương Lam không có Wechat Quách Vệ Đông, cũng không biết cậu ta có phản ứng gì.

Bên Tiết Nhượng, Quách Vệ Đông cũng không trả lời.

Nhưng trong lòng Tiết Nhượng rất thỏa mãn, ăn rất thoải mái.

Mọi người ăn xong, đã hơn bảy giờ, Trương Lam nhận được cuộc gọi của Trương Trọng Cảnh, hỏi cô đã ăn cơm chưa, Trương Lam ăn miếng thịt bò, nói: "Con cùng bạn học ăn ở bên ngoài."

Trương Trọng Cảnh cười hỏi: "Cùng bạn học trường nào?"

"Nhất Trung."

"Ừ, đừng về quá muộn, cha cùng mẹ con tối nay ở nhà, con về sớm một chút, chúng ta có thể trò chuyện."

"Vâng, ba ba." Trương Lam nhu thuận đáp.

Cúp điện thoại, Tiết Nhượng lại gấp một miếng thịt bò đến trong miệng cô, cô há miệng cắn, một bên nhai lại gần Tiết Nhượng, thấp giọng nói: "Tớ có thể phải về nhà sớm, cha mẹ tớ hiếm khi ở nhà, cho nên..."

Tiết Nhượng nghiêng đầu nhìn cô, hôn khước môi cô: "Được."

Trương Lam cười nhai thịt bò, Tiết Nhượng xoa xoa khước môi, chơi điện thoại.

Hai người tay nắm tay, đặt ở trên đùi cậu, Trương Lam nuốt thịt bò, tựa trên cánh tay cậu, hỏi: "Cậu sau khi tốt nghiệp sẽ làm thương nhân sao?"

Tiết Nhượng chơi điện thoại di động nói: "Không có, lên đại học liền đi làm."

"Nhanh như vậy sao?" Trương Lam trừng lớn mắt.

Tiết Nhượng lãnh đạm nói: "Thương nhân không cần trình độ học vấn cao, tôi một bên đi học một bên sẽ đi thực tập."

"Nga." Trương Lam gật đầu.

Cô lại nghĩ tới lời cha mẹ nói, muốn cho cô xuất ngoại.

Cô nhìn về phía Tiết Nhượng Tiết Nhượng, cậu rũ mắt, lười biếng chơi game.

Trương Lam cảm thấy, cô không cần xuất ngoại.

Sau một lát, cô chọc tay cậu, Tiết Nhượng nghiêng đầu: "Ừ?"

Trương Lam nhìn cậu: "Nếu như tớ xuất ngoại, cậu sẽ chia tay với tớ sao?"

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu ca ca thật là khí phách.

Tôi thích, ôm về nhà.

Chương 33

Không khí yên tĩnh lại.

Tiết Nhượng nhìn cô, Trương Lam rất khẩn trương, ánh mắt chớp chớp, lông mi cũng lên xuống một vòng.

Tiết Nhượng để điện thoại di động xuống, hỏi ngược lại: "Cậu sẽ cùng tôi chia tay sao?"

Trương Lam sốt ruột, cô lắc đầu: "Đương nhiên sẽ không."

Tiết Nhượng nói: "Tôi cũng sẽ không."

"Chẳng qua là chúng ta sẽ tách ra, tớ xuất ngoại không biết lúc nào trở lại." Trương Lam cũng không biết bản thân vì sao lại nhắc tới cái này.

Rõ ràng cô có thể tranh thủ không cần xuất ngoại.

Tiết Nhượng nhìn bộ dáng gấp gáp của cô, đem cô kéo vào trong ngực, sau đó, vỗ vỗ lưng cô: "Nếu đi lâu, vậy tôi cũng đi với cậu, thung lũng điện tử bên kia cũng có trường đại học, thương nhân lợi hại nhất làm cho HK một đêm từ một vạn sáu ngàn điểm hạ xuống còn sáu ngàn điểm cũng từng ở thung lũng điện tử*, gốc quá."

*Thung lũng Silicon (tiếng Anh: Silicon Valley; còn được gọi Thung lũng Điện tử) là phần phía Nam của vùng vịnh San Francisco tại phía Bắc California ở Mỹ.

Trương Lam hoàn toàn nghe không hiểu, nhưng cậu nói cậu muốn cùng cô xuất ngoại, làm tâm cô rung động.

Trương Lam nắm chặt quần áo của cậu, nói nhỏ: "Vậy tớ cũng có thể vì cậu ở trong nước, dù sao tớ không xuất ngoại cũng không có gì đáng ngại."

Tiết Nhượng cười khẽ: "Được, cao nhì chúng ta lại thương lượng."

"Ừ, còn có một năm mà." Trương Lam cảm thấy bọn họ còn có thể ở

chung một năm, mới buông lỏng.

Những người khác đề nghị, đi dạo phố.

Nhưng Trương Lam phải về nhà, chỉ có thể tách ra bọn họ, Chu Nghệ nhìn về phía Tiết Nhượng: "Vậy Tiết Nhượng thì sao?"

Tiết Nhượng một tay hút túi, một tay nắm tay Trương Lam, nói: "Tôi cũng đi, mọi người cứ chậm rãi mà chơi."

"Hắc, vậy cũng tốt."

Bọn họ biết, nếu như không phải là vì Trương Lam, Tiết Nhượng cũng sẽ không đi ra cùng bọn họ, bình thường ngẫu nhiên có thể sẽ, nhưng đại đa số thời gian đều không.

Annie có chút mất mát: "Trương Lam về nhà nhớ gửi tin cho tớ nha."

"Được." Trương Lam vẫy vẫy tay, Tiết Nhượng nắm tay cô, đi xuống tầng, đoàn người ở cửa thang máy nhìn bọn họ, thang máy đi xuống, tới cửa, Tiết Nhượng đem khăn quàng trên tay Trương Lam lấy ra, giữ giữ, sau đó quàng cho cô, Trương Lam rút bên trong khăn quàng, mới lấy điện thoại ra gọi cho chú Trăn.

Sau đó hai người ngay tại cửa Mc Donalds chờ xe, bên cạnh Mc Donalds còn có một chú đang ng ẩ, Tiết Nhượng ôm Trương Lam, hai người cúi đầu nghe nhạc.

Điện thoại di động của Trương Lam vang lên lần nữa, cô mới vội vàng nhận, chú Trăn cười nói: "Chú ở cửa A, cháu ở đâu?"

Trương Lam lập tức từ trên đùi Tiết Nhượng đứng lên, còn chưa đứng vững, liền được Tiết Nhượng vội vàng đỡ, cô cách cửa A, không xa lắm, cô luống cuống tay chân sửa sang lại khăn quàng.

"Đừng nóng vội." Tiết Nhượng biết cô sợ người lái xe nhìn thấy, dù sao bây giờ bọn họ đang bí mật yêu đương.

Trương Lam cúi đầu xuống, không dám nhìn, liền hỏi Tiết Nhượng: "Cậu thấy xe nhà tớ không, cậu nhìn một chút."

Tiết Nhượng ngẩng đầu lên, lướt qua đỉnh đầu của cô, nhìn ra phía bên ngoài, nhìn thấy xe Jaguar dừng ở cửa A, cậu nói: "Thấy được."

"Cửa kính xe có hạ xuống không?"

"Không có."

Trương Lam thở phào một hơi, sau đó bám vào cổ Tiết Nhượng, vội vàng hôn một cái trên khóe môi cậu, lại vội vàng rời đi, một cái hôn này làm cho tâm của Tiết Nhượng lay động, đôi mắt cậu sâu thẳm, Trương Lam buông cậu ra, nói: "Tớ đi đây, cậu đừng đi theo đến, ở nơi này nhìn là tốt rồi, thứ hai gặp lại."

"Được." Tiết Nhượng gật đầu, tay rút trong túi, nhìn cô.

Trương Lam lại nhìn nhìn cậu, trong lòng có chút không ổn, nhưng không có biện pháp, chỉ có thể xoay người, nắm khăn quàng trên cổ, vội vàng chạy tới chiếc Jaguar kia.

Mở cửa xe, trước khi ngó vào xe, còn nhìn Mc Donalds ở bên ngoài, Tiết Nhượng tay rút túi quần, vẽ mặt cười biếng nhìn cô.

Mặt Trương Lam đỏ lên, tiến vào trong xe.

Chú Trần quay đầu nhìn cô: "Cháu từ đâu đi ra vậy? Chú sao không thấy cháu."

"Chúng cháu ở trong Mc Donalds."

"Nga." Chú Trần cũng không hỏi nhiều, quay xe, đèn xe nháy lên một cái, ông nhìn Mc Donalds một cái, nơi đó có một người con trai đang đứng, cao lớn đẹp trai.

Chú Trần nhận ra, là bạn ngồi cùng bàn của Trương Lam, gọi là Tiết Nhượng.

Trên thực tế, không nghĩ sẽ không có hoài nghi, nhưng hề đã nghĩ, lần xuất hiện dấu vết, mỗi lần đưa Trương Lam ra, cơ hồ đều là người con trai này.

Đi đâu này có thể không làm người ta hoài nghi sao.

Chú Trậ̀n lại nhìn Trương Lam ng ắ ở đằng sau chơi điện thoại di động, mới tắt đèn pha, lái về nhà.

Buổi chiều uống rượu mừng đến bốn giờ, chú rể cố gắng mười năm để cưới cô dâu, nhưng mọi người cũng biết anh là người có năng lực lợi hại, lôi kéo anh kính rượu, vốn nhà trai đầu là anh em tốt uống rượu, sau đó liền đổi thành nhà gái bên này cũng tham gia náo nhiệt.

Vì vậy vui vẻ đến bốn giờ chiều, Trương Trọng Cảnh ngược lại muốn mang Trì Bình đi trước, nhưng Chu Thiện bên này lại mở một bàn, rất nhiều người đã lâu không gặp, nhắc tới kinh tế chính trị, liền nói chuyện mãi, đến năm giờ, Trương Trọng Cảnh cùng Trì Bình mới trở về nhà.

Trở lại cũng không có đi ra.

Trương Lam xuống xe, chạy thật nhanh vào nhà.

Đây cơ hồ là phản xạ, mỗi lần nghe nói cha mẹ ở nhà, cô trở về đầu như vậy.

Chương 33-2

Đây cơ hồ là phản xạ, mỗi lần nghe nói cha mẹ ở nhà, cô trở về đầu như vậy.

Vừa vào cửa, Trì Bình bưng cà phê, ôm lấy con gái: "Ăn cơm chiều chưa?"

"Ăn rồi ạ." Trương Lam cọ cọ vào người mẹ, trên người Trì Bình hàng năm đều mang theo mùi thơm, cô đặc biệt thích, Trương Trọng Cảnh lật văn kiện, nói: "Cha cùng mẹ con còn chưa ăn đâu."

Trương Lam nghiêng đầu: "Thật sao?"

"Thật." Trương Trọng Cảnh gật đầu, bộ dáng nghiêm túc.

"Vậy con đi làm cho hai người ăn." Trương Lam buông túi nhỏ, tháo khăn quàng cổ liền đi tới phòng bếp, lại bị Trì Bình kéo lại, nói: "Cha con lừa gạt con, vừa nãy dì Lưu làm cho chúng ta cháo hến còn có phở thịt bò."

"Hừ hừ, cha lừa gạt con." Trương Lam đặt mông ngối ở bên cạnh Trương Trọng Cảnh, giọng mềm mại.

Trương Trọng Cảnh khẽ cười một tiếng, ôm vai Trương Lam, vỗ vỗ, nói: "Buổi chiều đi nơi nào chơi vậy."

Trương Lam bị hỏi, mặt có chút đỏ, cô cọ cọ cánh tay Trương Trọng Cảnh, nhỏ giọng nói: "Chính là đi xem phim, còn có ăn thịt bò, con cùng rất nhiều bạn có thành tích tốt, còn có một hai bạn lớp một."

"A, thật sao?" Trì Bình ngối xuống, bóc vỏ quýt cho hai cha con, Trương Lam nhận lấy đưa cho Trương Trọng Cảnh, ý tứ lấy lòng, Trương Trọng Cảnh cười cười lấy qua, chọc xuống mũi cô, nói: "Cảm ơn nhiều."

"Ba không khách khí." Trương Lam cười tươi.

Trì Bình cười lắc đầu, một nhà ba người ấm áp ngối trên sofa, Trương Trọng Cảnh tiếp tục xem văn kiện, Trương Lam ôm cánh tay Trì Bình, cùng bà nói chuyện.

Trên tivi là chương trình của Trì Bình lúc ở Pa-ri, mặc trang phục mùa hè, chân đặc biệt dài, người cũng rất đẹp, Trương Lam xem tivi hưng phấn nói: "Mẹ, mẹ xem."

Trì Bình nhìn thoáng qua, cười nói: " Cái này có gì mà vui vẻ, con không phải thường xuyên nhìn thấy sao?"

"Ai, mẹ con thật là mỹ nhân vô địch thiên hạ nha." Trương Lam nịnh nọt, Trì Bình cười xoa nhẹ đầu cô, Trương Lam lấy điện thoại ra, gửi Wechat cho Tiết Nhượng.

【 Tiểu tử tử: Mau xem kênh XX, có chương trình của mẹ tớ. 】

【 XR: V ề nhà? 】

【 Tiểu tử tử: Đúng vậy, mau bật tivi. 】

【 XR: Được được được. 】

Một lát sau, Tiết Nhượng gửi tới hai hình ảnh.

【 XR: Hình ảnh. 】

【 XR: Hình ảnh. 】

【 XR: Mẹ cậu sao? Thật đẹp. 】

【 Tiểu tử tử: Hắc hắc đúng không đúng không. 】

【 XR: Cậu cũng rất đẹp. 】

【 XR: Tôi rất thích. 】

Tâm Trương Lam nhảy lên, rời khỏi cuộc nói chuyện, lại nhìn Trì Bình bên cạnh, Trì Bình ghé vào bả vai Trương Trọng Cảnh, đang tán gẫu, Trương Trọng Cảnh cúi đầu, khóe môi mỉm cười, trong mắt tất cả đều là ôn nhu, Trì Bình vừa vươn tay, nhéo tai Trương Trọng Cảnh, Trương Trọng Cảnh né đi, hạ thấp giọng nói: "Con gái đang ở đây, cho chút mặt mũi."

Trương Lam ha ha cười, nói: " Con đầu thấy được."

Trì Bình đẩy mặt Trương Lam, nói: "Cho cha con chút mặt mũi."

"Được rồi, con không thấy gì cả." Trương Lam lập tức lật lọng, Trì Bình bật cười, Trương Trọng Cảnh buông văn kiện, tay vịn trên sofa sau lưng Trì Bình, nói: "Được rồi, cùng hai người nói chuyện một ngày."

Trương Lam cười híp mắt nói: " Nói chuyện gì chứ?"

Trương Trọng Cảnh cười hỏi: "Nói chuyện con ở trường học, có phải thích nam sinh nào không."

Tươi cười trên mặt Trương Lam nhất thời cứng đờ, ánh mắt chớp chớp, sau đó cô đỏ mặt cọ cọ trong lòng Trì Bình, r ần r ỉ nói: "Không có!"

Trương Trọng Cảnh nhìn chằm chằm cái đầu nhỏ trong lòng bà xã, cùng Trì Bình nhìn nhau một cái, Trương Trọng Cảnh túm đuôi ngựa của con gái, nói: "Cha thấy con có yêu thích nam sinh là rất bình thường, nhưng con phải bảo vệ tốt bản thân, không thể làm vậy, các con còn nhỏ, biết không?"

"Ai làm vậy? Mới sẽ không đâu."

Trương Lam hừ một tiếng nói.

"Sẽ không là tốt rồi, con phải cùng cha cam đoan." Trương Trọng Cảnh đem mặt Trương Lam đào ra, đối với ông, ông nhìn bộ dáng này của con gái, then thùng mang theo sợ hãi, có thể không là yêu sao?

Cùng bà xã ông năm đó giống nhau như đúc, Trương Trọng Cảnh thở dài: "Tiết Nhượng đúng không?"

Trương Lam theo phản xạ muốn nhảy lên, muốn chạy, bị Trì Bình kéo lại, cô ngã ng ối trong ngực Trì Bình, cô giãy giụa: "Cha, là con thích cậu ấy trước, cậu ấy bị động, con mới là chủ động."

Oa oa kêu, làm cho Trương Trọng Cảnh một tay che miệng của cô lại, miệng Trương Lam bị che, chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội, Trương Trọng Cảnh thấp giọng nói: "Bảo bối à, cha cho phép con yêu đương, cha cũng rất thích Tiết Nhượng, sẽ không ép các con chia tay, nhưng con phải đảm bảo sẽ không cùng cậu ta làm vậy, nếu con dám làm, cha tuyệt đối sẽ chèn ép Tiết Nhượng, cha biết thằng bé muốn thi vào trường đại học ở thủ đô

Bắc Kinh, còn muốn làm thương nhân, cha đâu biết, bây giờ con phải cam đoan với cha."

Trương Lam nghe được hai chữ chèn ép, liền muốn nhảy lên, lập tức giơ ngón cái: "Con đảm bảo, con tuyệt đối đảm bảo!"

"Được." Trương Trọng Cảnh xoa xoa đầu con gái, đầu của Trương Lam trong lòng bàn tay ông cũng còn coi là nhỏ, Trương Trọng Cảnh trong lòng hơi chua xót.

Con gái nuôi lớn sẽ không từ cha mẹ, Trì Bình vỗ vỗ bờ vai của ông, thấp giọng nói: "Lam Lam tốt hơn em một điểm, ít nhất, con bé còn đơn thuần."

Mặt Trương Trọng Cảnh thành thực anh tuấn, thoáng dâng lên một chút đỏ ửng, ông nhin không được trừng mắt nhìn Trì Bình một cái.

Không đơn thuần nhất chính là em.

Tác giả có lời muốn nói:

Ha ha ha ha yêu mọi người.

Chương 34

Trương Lam tính tình đơn thuần, tùy tiện, hai ba câu đã nói ra chuyện yêu đương với Trương Trọng Cảnh, thật mất mặt, làm cho quên mất nói chuyện xuất ngoại.

Ở dưới lầu cùng cha mẹ đến sắp mười giờ, cô mới lên phòng, nằm ở trên giường, cô liền gửi tin nhắn thoại cho Tiết Nhượng.

【 Tiêu tử tỷ: Cha mẹ tớ biết tớ đang yêu, đối tượng cũng là cậu. 】

【 XR: Sau đó thì sao?" 】

【 Tiêu tử tỷ: "Ông ấy muốn chúng ta chia tay." 】

Cô cố ý giả bộ nói rất khỗ sở.

Đoạn nhắn thoại này vừa mới phát ra, không đến hai giây, điện thoại liền vang lên, Trương Lam nhận, là Tiết Nhượng, sau khi tiếp thông, hai người đều yên lặng.

Cậu ở đầu bên kia cũng không trả lời, có chút trầm mặc.

Trương Lam hơi sợ, cô le lưỡi, định nói chuyện, giọng của Tiết Nhượng liền truyền tới: " Tôi sẽ đi gặp cha mẹ cậu."

" Không cần!" Trương Lam lập tức hô.

Tiết Nhượng đầu bên kia lại trầm mặc.

Trầm mặc làm cho Trương Lam sợ hãi, Trương Lam mới nói: "Không có, cha tớ không có buộc chúng ta chia tay, ông ấy nói chúng ta có thể tiếp tục ở cùng nhau, chính là, chính là cậu không thể ấy tớ."

"Ấy là cái gì?" Tiết Nhượng đè thấp giọng, có chút làm người sợ.

"Tớ làm sao mà biết chứ." Trương Lam đỏ mặt trừng mắt, làm cho một cô gái khuê các như cô, nói cái này, được sao?

"Làm yêu sao?" Tiết Nhượng hỏi ngược lại.

Tay Trương Lam run một cái, ném điện thoại đến trên giường, cô a một tiếng, hướng micro nói: "Cậu nói cái gì vậy, cậu đừng nói lung tung, cậu không thể dùng từ khác thay thế sao?"

Tiết Nhượng đầu bên kia nhẹ nhàng mà nở nụ cười.

Tiếng cười thật sự rất dễ nghe.

Trương Lam lại đỏ mặt, trong đầu không biết đang nghĩ cái gì, loạn thất bát tao*, cô ngã nằm xuống giường, cầm lấy điện thoại, tiếng nói của Tiết Nhượng truyền tới, có chút thấp, cậu nói: "Về sau, đừng đùa như vậy nữa."

*Loạn thất bát tao: mất trật tự, lộn xộn.

Trương Lam mặt đỏ lên, cô nắm chặt điện thoại di động, biết cậu nói là cái gì, cô gật đầu, có chút ủy khuất nói: "Ừ, sẽ không."

"Nếu trong nhà cậu không đồng ý, tôi sẽ cùng với cậu cùng nhau đối mặt." Tiết Nhượng nói.

Tim Trương Lam đập thình thịch, giống như đang hứa hẹn, cô đáp: "Ừ, tớ sẽ cùng cậu đối mặt."

"Được." Tiết Nhượng nhẹ nhàng đáp.

Hai người hàn huyên một hồi, Trương Lam nghe được tiếng gõ cửa, mới cùng Tiết Nhượng nói tạm biệt, treo điện thoại.

Sau khi treo điện thoại, Tiết Nhượng cầm điện thoại, dựa vào vách tường trong phòng, không nhúc nhích, trong phòng cũng không bật đèn, nhưng ở khe cửa, thỉnh thoảng có người đi qua, Tiết Nhượng đi tới trên giường, nằm lên, hai tay nắm sau đầu, ba phút sau, cậu ngủ gật.

Mở máy tính ra, tiến vào khu giao dịch cổ phiếu.

Buổi sáng ngày thứ hai, Trương Lam dậy sớm, cô đầu tiên là bật điện thoại, Tiết Nhượng phát tin cho cô, nói ở trường học chờ cô.

Trương Lam cười hì hì trả lời một chữ OK.

Sau đó Trì Bình tới gõ cửa, Trương Lam một tay ôm khăn quàng một tay ôm cặp sách, đi mở cửa, Trì Bình đứng ở ngoài cửa trừng mắt với cô: "Thiếu chút nữa cho là con ngủ quên."

"Hì hì." Trương Lam cười với Trì Bình một tiếng, ôm tay bà, Trì Bình cúi đầu quàng khăn cho cô, nắm tay cô xuống lầu.

Trương Trọng Cảnh ngồi ở trước bàn cơm, vừa xem báo vừa uống sữa, Trương Lam cười híp mắt chạy tới, ôm lấy cổ Trương Trọng Cảnh: "Ba ba sớm."

"Sớm." Trương Trọng Cảnh mỉm cười đáp.

Ăn sáng xong, Trương Trọng Cảnh nói muốn đích thân đưa Trương Lam đi trường học, Trương Lam sợ hết hồn: "Ba ba?"

Trương Trọng Cảnh sửa sang lại tay áo, xoa đầu con gái: "Ba hôm nay vừa khéo không có việc gì, đưa con đi."

"Ba ba cho tới bây giờ chưa từng đưa con đi..." Trương Lam bẹp bẹp miệng, có chút ủy khuất nói, Trương Trọng Cảnh ôm vai con gái: "Ba ba sai rồi, bây giờ đền bù có kịp không?"

"Kịp!"

Cô vui mừng không kịp đây.

Trì Bình buông cốc sữa bò, cười nói: "Vậy mẹ cũng đi theo."

Trương Lam càng cao hứng muốn nhảy lên, chỉ chốc lát, Trương Trọng Cảnh mặc áo khoác vào, tay trái tay phải dắt vợ cùng con gái ra cửa, chú Trần lái xe tới trước cửa, ba người lên xe, Trì Bình ngồi ghế phó, Trương Lam ngồi phía sau, cô vịn ghế, nghiêng đầu cùng cha mẹ tán gẫu.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, bên ngoài cửa kính sương mù bay, cũng không có mặt trời, mưa lất phất, xe tới trường học, chính là thời điểm học sinh tràn vào trường học, người đến người đi, tiếng xe buýt dừng lại, Trương Trọng Cảnh chậm rãi đậu xe ở cửa trường học, Trì Bình nghiêng

đầu chạm vào chóp mũi Trương Lam: "Xuống xe đi."

"Vâng, mẹ." Trương Lam hôn lên mặt Trì Bình một cái, sau đó mở cửa xe, cầm cặp sách đi xuống, Trương Trọng Cảnh hạ cửa kính xe, thò đầu ra nói: "Cha sắp phải đi công tác, con mấy ngày nay ở nhà cùng mẹ, nhớ đừng ở bên ngoài quá muộn, sớm về nhà một chút."

"A? Ba ba lại muốn đi công tác sao?" Trương Lam có chút bất mãn nói.

"Nha đầu ngốc, ba ba còn có rất nhiều việc, sẽ để cho mẹ cùng con đi." Trương Trọng Cảnh tay khoác lên trên cửa sổ xe, mỉm cười.

"Được rồi."

Trương Lam tiến tới, hôn lên mặt Trương Trọng Cảnh một cái, vội vàng rời đi: "Con đi vào đây."

"Đi đi."

Trì Bình cũng ló đầu nhìn Trương Lam, Trương Lam đứng bên xe một hồi, mới không nỡ xoay người, đi tới cổng trường, đi hai bước cô lại quay đầu.

Chương 34-2

Trì Bình cũng ló đầu nhìn Trương Lam, Trương Lam đứng bên xe một hồi, mới không nỡ xoay người, đi tới cổng trường, đi hai bước cô lại quay đầu.

Thấy xe còn đậu ở cửa, cô cười với Trương Trọng Cảnh một cái, Trương Trọng Cảnh mỉm cười nhìn cô, trong mắt tràn đầy cưng chiều.

Trong lòng Trương Lam dâng lên cảm giác ấm áp, chân bước vào trường tung tăng, đuôi ngựa sau lưng vẫy vẫy, vô cùng có sức sống.

Trương Trọng Cảnh ngồi ở trong xe cùng Trì Bình nhìn nhau, trong mắt hai người đều mang theo ý cười, Trì Bình kiểm chuyện nói: "Anh lại muốn để hai mẹ con em ở nhà đi công tác."

Trương Trọng Cảnh nắm tay bà, ôn nhu nói: "Mấy ngày mà thôi, Nguyên Đán lại về với hai người."

"Được rồi, tha cho anh." Trì Bình nói, Trương Trọng Cảnh cười buông lỏng tay, tay vừa để lên tay lái, liếc nhìn lại, ông tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn ra bên ngoài.

Trì Bình phát hiện, hỏi: "Anh nhìn cái gì vậy?"

"Tiết Nhượng, bạn trai của con gái." Trương Trọng Cảnh nhìn về phía nam sinh mặc áo khoác màu đen phía trước, ở chính giữa trong một đám học sinh, Tiết Nhượng có thể nói là hạc trong bầy gà, một bàn tay hút trong túi, một tay cầm cặp sách, lười biếng nghiêng đầu, cùng nói chuyện với người bên cạnh, trạm xe buýt cách xe Trương Trọng Cảnh không xa, có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của cậu.

Trì Bình hiếu kỳ nhìn theo, hỏi: "Người mặc quần áo đen kia?"

"Ừ."

"A, bộ dáng rất đẹp trai, ánh mắt của Lam Lam không thể đẩy chứ."

Trương Trọng Cảnh nhìn bà xã một cái, Trì Bình cười: "Nhìn em làm gì,

vẫn không thể khen nam sinh khác?"

Trương Trọng Cảnh nhàn nhạt hỏi: "Em có biết năm trước cổ phiếu của khoa học kỹ thuật Chu Lục, giảm xuống lợi hại như vậy, là bút tích của ai không?"

"Là ai?"

Trì Bình nghe nói qua, lúc trước HK có một lần từ một vạn sáu ngàn điểm rớt xuống còn sáu ngàn điểm, là một lần cổ phiếu có nguy cơ rất lớn, một lần kia làm cho HK trong một đêm mất gần hết, mà cùng trong năm, cổ phiếu của khoa học kỹ thuật Chu Lục, trong một đêm cũng như ngã chừng, làm cho những người bên trong khiếp sợ không thôi.

Trì Bình lúc ấy nhớ tới ông chủ của Chu Lục, còn tới nhà cầu xin Trương Trọng Cảnh.

Liền trong một đêm, từ một ông chủ rớt xuống chẳng còn gì.

"Tiết Nhượng chính là người làm ra." Trương Trọng Cảnh hời hợt nói.

"Không phải đâu?" Trì Bình phản ứng đầu tiên là ngẩng thẳng người: "Thằng bé năm trước mới mười sáu tuổi mà thôi."

Trương Trọng Cảnh cười một tiếng: "Cho nên anh mới nói, đứa nhỏ này rất lợi hại."

Trì Bình nhìn bóng lưng Tiết Nhượng đi vào trường rất xa, nghiêng đầu nhìn chòng: "Thằng bé lợi hại như vậy, còn đọc sách làm gì chứ, lúc đó cái người kia, làm sao dám đem vị trí ở Phố thành này cho thằng bé đi làm?"

"Anh cùng lão Chu từng tìm hiểu, đến nay còn chưa biết là ai, nhưng tại sao là Tiết Nhượng, anh liền lợi dụng một con đường liền biết, tuổi còn nhỏ, đúng là rất có năng lực." Giọng Trương Trọng Cảnh thưởng thức, tiếp đó còn nói: "Nếu như thằng bé có thể làm con rể chúng ta, em xem, có được hay không?"

Ông đùa giỡn hỏi Trì Bình.

Trì Bình nhìn ông, hai giây sau, bà xem thường nói: "Được thì tốt, nhưng hai đứa tuổi còn nhỏ như vậy, ai biết chuyện yêu đương sẽ như thế nào, tốt

lắm, đừng nói những đi ầu này nữa, về nhà đi, không phải anh muốn đi công tác sao? Em đưa anh đi sân bay."

"Cảm ơn bà xã." Trương Trọng Cảnh hôn môi Trì Bình, lại cười nói.

Xe màu đen quay đầu, rời đi cổng trường.

Vào sân trường Phan Vĩ nhón chân nhìn ra phía ngoài, vỗ bả vai Tiết Nhượng: "Này, tớ hình như vừa mới thấy ba của tiểu tử tử Trương Trọng Cảnh đấy?"

Tiết Nhượng không lên tiếng, lười biếng phát Wechat, Phan Vĩ lăm bầm hai tiếng, Tiết Nhượng không để ý tới cậu ta, cậu ta tới gần nhìn điện thoại Tiết Nhượng, một giây kế tiếp: "Mẹ nó, còn vài bước nữa là đến, còn phát Wechat làm cái gì chứ..."

Tiết Nhượng không lên tiếng, tiếp tục cùng Trương Lam phát Wechat.

【 Tiểu tử tử: Tớ ở cửa cầu thang chờ cậu nha 】

【 XR: Ở cầu thang gió lớn, ở trong phòng học chờ tôi. 】

【 Tiểu tử tử: Không, tớ ở đây chờ cậu, có rất nhiều nữ sinh nhìn cậu đấy. 】

【 XR: Nơi nào? 】

【 Tiểu tử tử: Bên cạnh cậu! 】

Tiết Nhượng vén lên mí mắt nhìn sang bên cạnh, mấy nữ sinh li ền tránh đi, mặt rúc trong khăn quàng đỏ rực, thấy cậu nhìn qua, còn nháy mắt, có mấy phần then thùng, Tiết Nhượng mặt không biểu cảm rũ mắt, tiếp tục nhìn điện thoại, điện thoại đã bị tin của Trương Lam chiếm lấy.

【 Tiểu tử tử: Cậu còn nhìn các cậu ấy!! 】

【 Tiểu tử tử: Nhìn tớ, nhìn tớ, tớ ở trên lầu. 】

【 XR: Ghen? 】

【 Tiểu tử tử: Hừ — — 】

Tiết Nhượng nhẹ nhàng cười một tiếng, lên tầng, liền thấy Trương Lam đứng ở cầu thang, tay chống nạnh hừ hừ nhìn cậu.

Tiết Nhượng đưa điện thoại di động bỏ vào trong túi, giang hai tay ra với cô, Trương Lam trừng cậu một cái, xoay người liền chạy vào phòng học, Tiết Nhượng xoa nhẹ khoe môi hai ba bước đi lên cầu thang, đuổi theo, Trương Lam nghe được tiếng bước chân của cậu, liền phát hoảng, vội vàng chạy xuống, dưới tầng có một phòng truyền thống, cô vừa mới mở cửa, eo liền bị ôm lấy.

Tiết Nhượng cười khê: "Chạy cái gì?"

Vừa nói liền đem cửa đẩy ra, đẩy cô vào, quay người lại, đem cô áp lên vách tường, giam ở trong ngực.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Tôi cũng muốn được tiêu ca ca giam vào trong ngực.

Chương 35

Trương Lam thở hổn hển tựa vào trên vách tường, tay đẩy bả vai cậu, nghiêng đầu rồi nói: "Cậu vừa mới nhìn nữ sinh khác, tớ nhìn thấy, cậu còn nhìn vài lần."

Tiết Nhượng cúi đầu nhìn cô, tay ôm thắt lưng cô, áp cô lên trên vách tường, nhẹ giọng nói: "Nếu không phải cậu nhắc nhở, tôi cũng không biết có nhiều nữ sinh như vậy nhìn tôi đâu."

"A, cậu còn rất kiêu ngạo?" Trương Lam ngẩng đầu trừng cậu.

Mắt to trừng trừng, Tiết Nhượng ép tới cô càng chặt hơn, cậu khẽ cười nói: "Không dám không dám, ở trước mặt cậu tôi nào dám nhìn nữ sinh khác."

"Cậu đã nhìn rồi, còn nói không dám." Trương Lam mới vừa ở trên lầu thấy cậu nhìn trái nhìn phải với mấy nữ sinh kia, những nữ sinh kia người xấu hổ người nắm tóc, then thùng cùng nhất gan, cô liền căm tức.

"Thật không dám." Tiết Nhượng chân tâm thật ý nói.

"Lấy ra một chút thành ý tới." Trương Lam dùng ngón tay chọc chọc bả vai cậu, Tiết Nhượng nghiêng đầu nhìn một cái, thấy ngón tay của cô mượt mà một chút một chút mà chọc, một chút cũng không đau, chính là đáng vẻ khả ái của cô, làm cho cậu nhìn hồi lâu, cậu vươn tay nâng cằm cô, cúi đầu liền ngăn chặn môi của cô.

Trương Lam kịp phản ứng, muốn giãy giụa, lại bị cậu nắm chặt, cảm đau xót, đầu lưỡi của cậu liền tiến vào, lưỡi Trương Lam không có nơi để tránh, bị cậu quấn quanh, đầu gối bủn rủn, lúc này, cửa đột nhiên mở ra, một tia sáng tiến vào, Tiết Nhượng theo phản xạ muốn ôm Trương Lam vào trong ngực, nghiêng đầu nhìn.

"A? Xin lỗi xin lỗi!" Một bạn học nam thấy mặt Tiết Nhượng, sợ hết hồn, lập tức xin lỗi, một giọng nữ ở sau lưng hỏi: "Ai vậy?"

Tiếp theo nữ sinh đó tiến vào, nhìn vào đôi mắt Tiết Nhượng.

Người đến là Chu Di, Chu Di cơ hồ trong một giây liền cứng đờ, cô ta nhìn trong ngực Tiết Nhượng, giọng Tiết Nhượng rét lạnh: "Đi ra ngoài!"

Mặt Chu Di liền đen, cô ta nghiêm mặt nói: "Cậu làm sao..."

"Đi ra ngoài!" Tiết Nhượng giương cao thanh âm, Chu Di run run, theo phản xạ đóng cửa lại, phanh — — một tiếng, phòng truyền thống bỗng chốc lại chìm vào bóng tối.

Trương Lam đưa tay ôm eo Tiết Nhượng, ngẩng đầu hỏi: "Bọn họ thấy mặt tớ chưa?"

Tiết Nhượng cúi đầu, hôn trán cô: "Không có, đi thôi, vào lớp."

Vừa vặn tiếng chuông vang lên, Trương Lam gật đầu một cái, cầm khăn quàng cổ, quàng lên, tay bị Tiết Nhượng nắm, Tiết Nhượng mở cửa, ngoài cửa không người.

Trống không.

Tiết Nhượng mới kéo Trương Lam ra ngoài, Trương Lam núp ở bên trong khăn quàng ánh mắt lướt nhanh, không thấy người, cô mới thở phào, ngoan ngoãn để Tiết Nhượng dắt lên tầng.

Vào học được một hồi, hai người khom người từ cửa sau đi vào, ngẩng vào trong chỗ ngẩng, Phan Vĩ chống đầu, đập xuống ghế Tiết Nhượng: "Sáng sớm, đi nơi nào vậy, ước hẹn đi ngắm sương sao?"

Tiết Nhượng nghiêng đầu nhìn cậu ta một cái, hừ cười, không đáp.

Trong lòng Phan Vĩ một trận gờm thét.

Con bà nó, ta cũng phải tìm bạn gái!

Cách Nguyên Đán càng ngày càng gần, Nguyên Đán nối tiếp là hai ngày cuối tuần, cho nên đoán chừng sẽ có ba ngày nghỉ, kỳ thi ở cuối tháng, Tiết Nhượng bắt đầu đốc thúc Trương Lam học tập, Trương Lam phát hiện thầy cô nói cái gì cô cũng không nghe hiểu, chỉ có Tiết Nhượng giảng cô mới nghe hiểu, vì vậy cô ôm cánh tay Tiết Nhượng, nói: "Cao nhì mà chia lớp không có cậu tớ biết làm sao đây?"

Tiết Nhượng liếc nhìn bài thi trên bàn của cô, thành tích môn ngữ văn này, Trương Lam rất khá, cậu lại nhìn bài thi số học của cô, thành tích mặc dù đạt tiêu chuẩn, nhưng thật sự là vẫn chưa đủ, cậu nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi: "Cậu có thể hay không ở sáu tháng cuối năm tăng thành tích số học lên?"

Trương Lam quay đầu nhìn bài thi trên bàn của cô, nghiêm mặt: "Làm sao có thể, cậu ngày hôm qua giảng đề này tới hôm nay mới hiểu được."

Tiết Nhượng: "..."

Trương Lam vẻ mặt đau khổ, lại ôm chặt cánh tay cậu: "Tớ không muốn cùng cậu tách ra."

Tiết Nhượng nhìn ngón tay trắng nõn bám ở trên cánh tay cậu, cúi đầu nở nụ cười, cố ý nói: "Vậy không có biện pháp, tôi phải học lớp môn khoa học tự nhiên, cậu lại học không được mấy môn đó, xem ra cậu chỉ có thể học bên môn khoa học xã hội thôi."

Trương Lam ngẩng đầu, vẻ mặt đưa đám, miệng bẹp bẹp, rất ủy khuất, ánh mắt ngập nước, rưng rưng, ngực Tiết Nhượng hưng hăng rung lên, tay lặng lẽ từ phía sau ghé mò mẫm tới, từ trong quần áo ôm thắt lưng cô, Trương Lam sợ hết hồn, cúi đầu nhìn một cái, Tiết Nhượng nâng cằm cô lên: "Nhìn cái gì chứ?"

"Tay cậu." Trương Lam bóp tay cậu, bạn học lui tới, ra ra vào vào, đây là đang ở phòng học mà.

"Tôi ôm thì sao?" Tiết Nhượng hỏi nhỏ.

"Cậu đừng đùa giỡn lưu manh..." Trương Lam không dám nói lớn tiếng, liếc hờ hững hai tiếng, Tiết Nhượng xoay xoay bút, thờ ơ nói: "Cậu không cần phản ứng kịch liệt như vậy, mọi người sẽ không phát hiện."

Đầu ngón tay của cậu đưa vào trong quần áo cô, áo khoác ngăn trở tay cậu, nhưng tay cậu sờ eo cô, không có quần áo che, da thịt phần eo cô bị bàn tay cậu chạm vào, mặt cùng tai Trương Lam đều đỏ bừng, cô kéo tay cậu ra, hờ hững nói: "Không để ý tới cậu nữa."

Tiết Nhượng cười khế: "Làm sao không để ý tới tôi?"

Trương Lam thật sự không để ý cậu, cần bút bắt đầu chữa bài thi, Tiết Nhung chống đầu nhìn cô, Trương Lam biết cậu nhìn cô, chính là cố ý không nhìn cậu.

Chương 35-2

Trương Lam thật sự không để ý cậu, cần bút bắt đầu chữa bài thi, Tiết Nhượng chống đầu nhìn cô, Trương Lam biết cậu nhìn cô, chính là cố ý không nhìn cậu.

Đến giữa trưa, Trương Lam đứng dậy, gọi to Chu Nghệ đi căn tin, hoàn toàn không đợi Tiết Nhượng.

Chu Nghệ sững sốt, thấp giọng hỏi Trương Lam: "Sao thế? Không đi cùng cậu ấy sao?"

Trương Lam nghĩ đến buổi sáng ngón tay của Tiết Nhượng tác oai tác quái, hừ nói: "Không đi cùng, tớ cùng cậu đi ăn cơm."

"Được, tớ thì không thành vấn đề, nhưng Tiết Nhượng nhà cậu có vấn đề hay không?" Chu Nghệ nghiêng đầu liếc nhìn Tiết Nhượng lười biếng tay đút trong túi cùng Tề Thích đi chung với nhau.

"Cậu ấy dám có vấn đề gì." Trương Lam đỏ mặt nhỏ giọng nói, Chu Nghệ buồn cười: "Các cậu cãi nhau sao? Cậu ấy làm sai chuyện gì?"

"Làm sai rất nhiều." Trương Lam nói.

"Cái gì nha?" Chu Nghệ tò mò, Trương Lam làm sao nói chuyện cậu ở trong lớp học đùa giỡn lưu manh, cô hừ nói: "Buổi sáng lúc lên lớp, cậu ấy nhìn nữ sinh khác."

Chu Nghệ khiếp sợ.

"Tiết Nhượng sẽ nhìn nữ sinh sao?"

Trương Lam gật đầu: "Đương nhiên, cậu ấy cũng không phải mù."

Chu Nghệ một trận thốn thức: "Thật, cậu ấy cùng cậu ở chung một chỗ giống như là ăn chay, lại đối với nữ sinh khác có hứng thú, Lam Lam, cậu phải coi chừng cậu ấy nha, không cẩn thận liền bị cô gái khác dụ dỗ."

Trương Lam trong nháy mắt dừng bước lại, mờ mịt nhìn Chu Nghệ, Chu Nghệ vỗ vỗ vai cô: "Tìm được một bạn trai đẹp trai như vậy, quả thật rất sốt ruột."

Trương Lam càng không cách nào nhúc nhích, cô đột nhiên nghĩ đến lúc mới quen Tiết Nhượng, tính cách cậu rất lạnh lùng, cũng chưa bao giờ trêu đùa người, không đúng, thỉnh thoảng đùa giỡn một chút, nhưng vẫn là một bộ dạng tôi là băng sơn chớ chọc tôi, còn có đem vút hộp bánh của Long Ngọc, bây giờ thì sao, động một chút là đùa bốn lưu manh, nói dễ nghe, hôm nay ở dưới lầu còn nhìn nữ sinh khác.

"Cậu làm sao vậy?" Chu Nghệ thấy Trương Lam ngây người, ôm lấy tay cô đi về phía trước, Trương Lam hoàn toàn bị động bị kéo đi, cả đầu cô đều là Tiết Nhượng thích cô gái khác, vào căn tin, Chu Nghệ hỏi Trương Lam: "Cậu muốn ăn cái gì?"

Trương Lam nhìn menu, tùy tiện chỉ hai món, Chu Nghệ nghi ngờ nhìn về phía Trương Lam, lúc này mới phát hiện biểu cảm của cô rất đồ ỉn, ánh mắt bị thương, Chu Nghệ kinh ngạc, lắc lư Trương Lam: "Cậu làm sao vậy?"

Trương Lam lấy lại tinh thần, lắc đầu: "Không có gì."

Sau đó đi lên trước, lấy khay cơm của cô, xoay người, tới bàn ăn, Tiết Nhượng cũng lấy, theo sau, ngồi ở đối diện Trương Lam.

Trương Lam nhìn cậu một cái, liền cúi đầu, Tiết Nhượng thấy vậy, chân mày hơi nhíu, cậu gấp một miếng sườn đặt trong bát Trương Lam, khóe mắt Trương Lam nhìn lướt qua, không đáp, liền cúi đầu ăn, cô không biết vì sao, có thể chính là cùng mình so tài, cô cảm thấy Tiết Nhượng bây giờ sẽ thích cô, là bởi vì trước kia không thích qua cô gái nào, cô lại tùy tiện trêu chọc cậu, cho nên cậu mới thích cô.

Nghĩ đến đây, liền cảm thấy tức giận.

Cô còn cảm thấy, Tiết Nhượng thích cô, không phải là muốn thiên trường địa cửu, nếu xuất hiện người tốt hơn cô, cậu liền thích người khác.

Nghĩ đến đây, cô càng tức giận.

Cô làm sao lại dễ theo đuổi như vậy.

Mọi cái hôn liền đem cô thu phục.

Tức giận.

Tiết Nhượng cũng nhìn ra cô không đúng, cậu để đĩa xuống, tay khoát lên bàn, xoay xoay đũa hờ trên cổ tay, vẻ mặt nhàn nhạt, nhưng có thể thấy được cậu đang ẩn nhẫn cái gì đó, Chu Nghệ cùng Tề Thích Annie Phan Vĩ bốn người ngồi ở một bên, lúc đĩa gấp thức ăn cũng không dám chạm phải khay, sợ phát ra âm thanh, bưng tỉnh hai người đang phân cao thấp tình cảm.

Mấy người đã sớm kêu lên.

【 Z Nghệ: Tiểu tử tử sao thế? 】

【 Annie: Thật là đáng sợ, biểu cảm của Tiết Nhượng. 】

【 Tề Thích: Nga, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì? 】

【 Phan Vĩ: Rất tò mò nha!! Tiểu tử tử sao lại không mở miệng chứ! 】

Bọn họ để điện thoại dưới bàn gỗ tới gỗ lui, trò chuyện sục sôi ngất trời, Trương Lam ăn xong một cọng cải xanh cuối cùng, bưng khay đứng dậy, trong đầu hỗn loạn, cô cũng không nhìn Tiết Nhượng, xoay người muốn đi tới nơi rửa bát, Tiết Nhượng chợt để đĩa xuống, đứng dậy, nắm tay cô, đem khay trong tay cô lấy đi, để lên bàn, Trương Lam kịp phản ứng: "Cậu liên quan..."

Còn chưa nói xong, người liền bị cậu kéo đi.

Tiết Nhượng nắm chặt tay cô, một đường kéo đi, chân Trương Lam không dài bằng cậu, chỉ có thể vội vàng chạy theo, giày ma sát trên mặt đất vang lên tiếng chói tai.

Sau khi xuống tầng, Trương Lam hơi giãy giụa.

Tiết Nhượng không để ý giãy giụa của cô, một đường kéo đến tầng cây sau thư viện, chợt giơ tay, đem Trương Lam lôi đi, đẩy ở trên thân cây, cậu tiến lên, một tay đè ở trên đỉnh đầu cô, từ trên cao nhìn xuống, mặt lạnh như băng.

"Trốn tôi?" Cậu hỏi.

Trương Lam bị cậu ép tới gần, đầu vốn đang rối loạn, lúc này càng rối loạn hơn.

Tiết Nhượng nắm cằm cô: "Nói chuyện."

Trương Lam rũ xuống trông mắt, Tiết Nhượng cúi đầu, cắn môi của cô.

"Ngô!" Trương Lam cảm thấy đau, giãy giụa.

Tiết Nhượng buông cô ra, đờ thấp giọng: "Nói chuyện của cậu cho tôi!"

Mặt cậu không kiên nhẫn.

Trương Lam bị dọa đến, cô a một tiếng nói: "Tớ, tớ chính là suy nghĩ nhiều."

"Nghĩ nhiều cái gì?" Cậu ép hỏi.

Tác giả có lời muốn nói:

Thiếu nữ ôm ấp tình cảm luôn là thơ.

Giống như đây rõ ràng là một mâu thuẫn nhỏ, tại cái tuổi này rất dễ bị phóng đại.

Chương 36

Cái này thuộc về một chút tâm tư nhỏ của thiếu nữ, cô cũng không biết làm sao mở miệng, Trương Lam nghiêng đầu, rũ mắt không nói lời nào, Tiết Nhượng lại nâng cằm cô lên, hai người nhìn nhau, Trương Lam nhìn lông mày tựa như kiếm của cậu, ánh mắt hẹp dài, khuôn mặt góc cạnh, bộ dạng như vậy, ở trong trường học cũng là số một số hai, cũng khó trách những nữ sinh kia nhìn thấy cậu li ền đứng yên.

"Nhìn cái gì? Bảo cậu nói chuyện." Tiết Nhượng híp mắt nhìn chằm chằm cô, lông mi cô hơi run, giống như chiếc quạt, Tiết Nhượng không kiên nhẫn thu tay về, tay ôm eo cô, hướng vào trong, Trương Lam nhào tới trong ngực cậu ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt, cô bu ồm bực ở trong ngực cậu, nhỏ giọng hỏi: "Cậu vì sao lại thích tớ?"

Giống như muỗi kêu, thanh âm nhỏ rất nũng nịu, mi mắt Tiết Nhượng rung rung, cậu nói: "Tôi tại sao thích cậu? Cái vấn đề này hỏi có phải quá muộn hay không?"

Trương Lam nói nhỏ: "Không muộn, tớ phát hiện cậu bây giờ cùng trước kia không giống nhau."

"Không giống nhau chỗ nào?"

Tay cậu ôm eo cô sờ một cái, chuyển thân mình, cậu tựa vào trên thân cây, ôm cô, Trương Lam liếc một cái: "Lúc mới quen cậu, cậu giống như một tòa băng sơn, đầu không quan tâm đến người khác, bây giờ thì thế nào, còn có thể nhìn nữ sinh khác."

"A... Còn nhớ chuyện hồi sáng?" Tiết Nhượng hờ cười: "Cậu nhớ nó làm gì? Tôi nhìn những người đó chẳng qua là vì cậu nói tới."

"Không phải nhớ chuyện hồi sáng này."

"Đó là cái gì?"

"Cậu tại sao lại thích tớ? Là bởi vì tớ rất dễ theo đuổi sao?" Trương Lam từ trong ngực cậu đi ra, câu hỏi quan trọng như vậy cần phải nhìn mặt cậu

hỏi, hô hấp của cô hơi ngừng, Tiết Nhượng cúi đầu, tóc mái chặn ánh mắt của cô, Tiết Nhượng vén lên, rất nhẹ hỏi: "Tôi theo đuổi qua cậu sao?"

"Tiết Nhượng!" Trương Lam nhất thời nhảy lên, tay cậu dùng sức đem cô ôm chặt vào trong ngực, nghiêng rằng nói: "Đừng động, không phải để cho tôi giải thích sao?"

"Cậu đây là đang giải thích sao? Cậu nói không theo đuổi tớ!" Trương Lam cảm giác mặt mũi như rào rào rơi xuống, cô cũng rất sĩ diện, quả nhiên vẫn là cô quá dễ theo đuổi.

Không, người ta cũng không thừa nhận đã theo đuổi qua cậu.

"Tốt lắm, đừng nháo, vậy cậu muốn tôi nói gì?" Tiết Nhượng bị cô giầy giữa có chút không ôm được, Trương Lam thở phì phò, toàn bộ đều là người này không chịu thừa nhận theo đuổi cô, cậu là có ý gì vậy chứ, cô giận đến mức hơi thở cũng từ trong miệng đi ra, Tiết Nhượng nắm cầm cô, ngăn chặn.

Môi Trương Lam vừa tiếp xúc với môi của cậu, hai mắt tròn to, tức giận cắn một cái ở môi dưới của cậu.

Tê.

Tiết Nhượng hơi híp mắt lộ ra một tia xâm lược, cậu không để ý vết máu, đầu lưỡi xông vào, đi sau vào hôn cô, Trương Lam bị cậu hôn như vậy, bị sợ đến chân cũng mềm nhũn, mấy phút sau, Tiết Nhượng buông cô ra, cúi đầu hỏi: "Cậu bình tĩnh một chút chưa?"

Trương Lam ngây người, trên khóe môi cô có tia máu, Tiết Nhượng vươn đầu lưỡi liếm đi, lại hôn trán cô, tay buộc chặt, giọng nói hiếm khi nhu hòa: "Tôi thích cậu, chính là thích mcậu, tôi không thích cô gái khác, tôi chỉ thích cậu, Trương Lam, nếu như cậu muốn hỏi vì sao tôi thích cậu, vậy đại khái là, bộ dáng của cậu rất đẹp."

"Tớ đẹp sao?" Trương Lam ngờ ngác hỏi.

"Đẹp, ở trong lòng tôi là đẹp nhất." Tiết Nhượng lười biếng nói.

"Vậy không ở trong lòng cậu thì sao?" Trương Lam sát theo hỏi.

"Không ở trong lòng tôi sẽ không đẹp như vậy."

Bên tai Trương Lam ửng đỏ, Tiết Nhượng còn nói: "Nếu cậu muốn hỏi thích bao lâu, tôi sẽ nói cho cậu, là một vạn năm."

Trương Lam ngây người.

Lời này, làm cho những bất mãn trong lòng cô tan thành mây khói, còn có chút ngọt ngào.

Cô che miệng cười một tiếng: "Một vạn năm rất dài, cậu đây là đạo bản, đừng tưởng tớ không biết."

"Lời mặc dù lấy từ trong sách, nhưng tâm là chân thành." Tiết Nhượng nắm tay cô, áp đến ngực cậu, dưới lòng bàn tay thanh âm tim đập thình thịch — — truyền tới, Trương Lam kinh hô: "Tim cậu đập thật nhanh."

Cô cho là chỉ có cô tim mới đập nhanh, không nghĩ tới cậu cũng vậy, bên tai Tiết Nhượng hơi đỏ, cậu nâng mặt cô, thấp giọng nói: "Cho nên, không phải cậu sợ mất đi, tôi cũng sợ, cậu có chuyện gì liềן trực tiếp nói, đừng tức giận với tôi, cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, tôi sẽ không thay lòng đổi dạ."

"Ừ." Trương Lam đỏ mặt, lại cảm thấy có chút xấu hổ, mình không có việc gì lại suy nghĩ nhiều, còn giận dỗi.

Tiết Nhượng tựa vào trên cây, lười biếng ôm cô, nói: "Đầu đang giờ nghỉ trưa, chúng ta hôn tiếp đi?"

"A?" Cô còn chưa nói, cậu cúi đầu liềן hôn trụ cô, Trương Lam nín chặt cổ áo cậu, mềm yếu dựa vào trong lòng cậu, tùy ý cho cậu hôn.

Chờ đến khi Tiết Nhượng buông Trương Lam, môi của cô đã sưng lên, ngón tay Tiết Nhượng cọ cọ môi cô, nhìn đôi mắt chứa đầy nước của cô, thân thể cậu nổi lên một chút phản ứng, cậu hơi đem Trương Lam đẩy ra, Trương Lam không muốn, bên ngoài rất lạnh, chỉ có trong lòng cậu mới ấm áp, vì thế liềן dựa vào người cậu.

Cổ Tiết Nhượng đỏ lên, nhìn về phía cây Thường Xanh xa xa, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh cảm xúc.

Chương 36-2

Cổ Tiết Nhượng đỏ lên, nhìn về phía cây Thường Xanh xa xa, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh cảm xúc.

Trương Lam tựa vào trong ngực cậu, cũng ngửa đầu lên, nhưng bởi vì cậu cao, sau khi cô ngửa đầu, thấy đường cong cổ cậu, có hơi đỏ, cùng với hầu kết, độ cong của cằm cực kỳ có tính dẻo, Trương Lam nhìn cũng hơi đỏ mặt, cho dù là nhìn cậu từ góc độ này.

Cậu cũng rất đẹp trai.

Trương Lam nhón chân, vội vàng hôn xuống cổ cậu.

Tiết Nhượng chột cú đầu, hai mắt sâu thẳm, Trương Lam bị ánh mắt của cậu dọa sợ hết hồn, luôn có cảm giác mình sẽ bị nuốt vào bụng, cô giãy giụa, nhỏ giọng nói: "Tớ... chúng ta trở về lớp chứ?"

Cậu trầm trầm nhìn cô, lát sau, nói: "Được."

Giọng hơi khàn.

Sau đó cậu nắm tay cô, trở về trong lớp, kết quả hai người vừa đi ra khỏi thư viện, liền thấy mấy người Phan Vĩ, mấy người Phan Vĩ muốn trốn, liền bị hai người bắt tại trận, Trương Lam đỏ mặt: "Các cậu vẫn luôn ở đây sao?"

Phan Vĩ lắc đầu: "Không, là chúng tớ đi ngang qua, thật sự, chỉ đi ngang qua."

Chu Nghệ đi theo cũng gật đầu.

Tề Thích nắm tay Annie, lười biếng cười, biểu cảm cậu tin sao.

Tiết Nhượng đương nhiên không tin, cậu ngoắc ngoắc môi, nói: "Trở về lớp, đi thôi."

Trương Lam đi theo bên cạnh Tiết Nhượng, đi hai bước lại quay đầu, nhìn

về phía Phan Vĩ, Phan Vĩ vò đầu hắc hắc nở nụ cười, lúc này Long Ngọc vừa vặn ôm sách từ trong thư viện đi ra, vừa thấy đến Trương Lam, lập tức hô to: "Lam Lam! Cậu trọng sắc khinh bạn."

Trương Lam vừa thấy, cười nắm lấy tay Long Ngọc: "Tớ sai rồi, Nguyên Đán cùng cậu đi dạo phố được không?"

"Cái này còn không sai biệt lắm." Long Ngọc cầm lấy tay Trương Lam, Trương Lam cúi đầu hỏi: "Cậu lấy sách gì vậy?"

"Làm sao để luyện thành sắt thép." Long Ngọc đưa bìa cho Trương Lam nhìn.

"Phốc!! Bao nhiêu người còn xem sách này, có ngốc hay không!" Sau lưng đột nhiên một tiếng cười to vang lên, Phan Vĩ cười đến không kịp thở, Long Ngọc quay đầu, hung hăng trừng cậu ta: "Không văn hóa!"

Phan Vĩ ghen hống.

Những người khác đều cười, Chu Nghệ hừ hừ: "Không văn hóa."

Phan Vĩ cong môi, nói: "Này, tiểu long muội muội, quyển sách này tớ đọc thuộc tám trăm lần."

"Nga, thật không."

Long Ngọc cũng không quan tâm cậu ta, chỉ vào bìa sách cùng Trương Lam tán gẫu, đoàn người trở về trong lớp, đại đa số mọi người đều nghỉ trưa, Trương Lam sau khi nghỉ xuống, cầm rúc trong khăn quàng, lười biếng không muốn động đây, Tiết Nhượng kéo kéo khăn của cô nói: "Ngủ một lát đi."

"Có chút lạnh." Trương Lam nói.

"Nắm lấy." Tiết Nhượng từ bên cạnh đưa tay ra, đặt vào mu bàn tay cô, một giây kế tiếp, đem tay cô bọc ở trong tay, thật ấm áp, Trương Lam lập tức nhìn hướng bên cạnh, chỉ thấy Phan Vĩ biểu cảm ta đây biết các người đang làm gì, những bạn học khác đều đang nghỉ ngơi, cô liền thở phào.

Tùy ý để cậu nắm, trong lòng bàn tay ấm áp.

Cô rúc ở trong khăn quàng, nằm úp sấp, mặt hướng về phía Tiết Nhượng, Tiết Nhượng xoay bút đi lên trên bài thi, Trương Lam nhìn cậu, từ từ ngủ.

Chờ cô ngủ, Tiết Nhượng mới nhìn cô, khoe môi cậu hơi câu lên, kéo khăn quàng cổ, vây quanh môi của cô.

Thời tiết buổi chiều, lạnh hơn, không khí lạnh thổi tới, giờ thể dục, không ít bạn không chịu được, hận không thể tìm một nơi ấm áp, thầy giáo thể dục hừ một tiếng nói: "Biết thời tiết lạnh còn không biết vận động, ngày có thể ấm áp sao? Đầu đứng lên, chạy hai vòng quanh sân thể dục, ấm áp ấm áp....."

Trong lớp đồng thời rên lên, hai vòng chính là tám trăm mét đấy, ai chạy.

Phan Vĩ chửi thề một tiếng, đá giày chơi bóng, nói: "Thầy Chu lần nào cũng dùng đến chiêu này, ông ấy thích chạy bộ như vậy sao không tham gia chạy marathon chứ."

"Đầu nói nhảm cái gì? Quay sang trái!"

Lầm bầm một hồi, mọi người vừa nghe liếc quay sang bên trái, lập tức theo bản năng liếc không bị khống chế, xoay người, sau đó chạy lên đường đua, Trương Lam cùng Tề Thư một hàng, sau khi chạy ra, Trương Lam chạy chậm lại, cô muốn chờ Tiết Nhượng, ở phía sau hai hàng, Tề Thư liếc nhìn Trương Lam, thở hắt ra muốn nói chuyện, cuối cùng vẫn là không nói.

Hai người các cô từ chuyện của Chung Miêu Miêu, liếc không nói chuyện, Tề Thư kéo khăn quàng cổ xuống, Chung Miêu Miêu chạy tới, đem Tề Thư kéo ra sau hai bước, Tề Thư chỉ có thể thả chậm bước chân, Trương Lam chạy phía trước, chạy chạy, Trương Lam bị tuột dây giày, cô không phát hiện, thật sự là khăn quàng cổ che mất tầm mắt của cô, cô không thấy được.

Những người khác cũng không chú ý, ai nhìn cái này chứ.

Cùng lúc đó, Chung Miêu Miêu tăng nhanh tốc độ, Tề Thư hơi nghi ngờ nhìn Chung Miêu Miêu, ngay sau đó chỉ thấy đến Chung Miêu Miêu chạy đến bên cạnh Trương Lam.

Liền trong chốc lát, cả người Trương Lam té sấp về phía trước.

Đối mặt với đường nhựa, hung hăng ngã xuống, mũi cũng đụng trên mặt đất, đau đớn như bị côn trùng cắn, trong nháy mắt lan ra các dây thần kinh.

Sắc mặt Tiết Nhượng thay đổi, xông lên, đẩy đám người ra, đem Trương Lam bế lên.

Trong cặp mắt xinh đẹp của Trương Lam tất cả đều là nước mắt, mũi bị đụng trầy da.

Tác giả có lời muốn nói:

Ừ.

Có thể kịch tình bắt đầu lên cao, triền.

Thuyền, cũng sắp tới.

Chương 37

" Thật là đau." Trương Lam nói với Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng ôm cô đứng lên, hàng người đang đi theo cũng ngừng lại, thầy giáo chen qua đám người, đi đến, vừa thấy, nói: "Mau đưa em ấy đi phòng y tế."

Tiết Nhượng gật đầu, Trương Lam không dám đi sờ sờ cánh mũi, cô biết mũi cô khẳng định rất xấu, nước mắt từ trong hốc mắt chảy ra, thấm ướt tóc mai.

Hàng ngũ rối rít, mọi người cũng quan tâm tới tình huống của Trương Lam, mới vừa rồi một màn kia mọi người cũng không biết chuyện gì, thấy dây giày của Trương Lam, liền cho là Trương Lam giẫm phải, chạy bộ mà dây giày bị tuột là rất nguy hiểm, trước khi Tiết Nhượng ôm Trương Lam rời đi, tầm mắt lướt qua đám người.

Ánh mắt lạnh như băng, làm cho Chung Miêu Miêu núp phía sau phát run, cô ta trốn, không dám lộ mặt.

Thấy Tiết Nhượng cùng Trương Lam đi xa, thầy giáo thể dục chỉ huy bọn họ, tiếp tục chạy, Chung Miêu Miêu tay dứt vào trong túi, như không có việc gì tiếp tục chạy.

TềThư đứng ở phía sau, nhìn bóng lưng Chung Miêu Miêu, trong lòng hốt hoảng.

Chung Miêu Miêu chạy một hồi, phát hiện TềThư không theo kịp, lập tức quay đầu nói: "Chạy đi chứ? Cậu làm sao vậy?"

TềThư nhìn cô ta, do dự, mới chạy lên, hai người song song chạy, trên mặt Chung Miêu Miêu mang theo ý cười nhàn nhạt, TềThư nhìn nhìn, đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu, còn có một chút chán ghét.

Lại chạy một vòng, TềThư mới gọi: "Miêu Miêu."

"Cái gì?" Chung Miêu Miêu quay đầu nhìn cô ta.

TềThư hỏi: "Cậu có phải cảm thấy cậu vừa làm như vậy, không ai biết hay không?"

Chung Miêu Miêu kinh ngạc, nhưng rất nhanh li ền bình tĩnh: "Tớ không phải cố ý."

"Cậu không phải cố ý? Cậu rõ ràng ở sau hàng tớ, còn chạy lên, đây không phải là cố ý sao?" TềThư không hiểu Chung Miêu Miêu, cô phát hiện cậu ta cực kỳ xấu.

"Cậu muốn nói cái gì? TềThư, cậu đừng quên, ai mới là bạn cậu? Tớ nói tớ không phải cố ý li ền không phải cố ý." Sắc mặt Chung Miêu Miêu thay đổi, nhìn TềThư, TềThư không lên tiếng, cô ta vùi đầu chạy lên phía trước, Chung Miêu Miêu chạy tiến lên, đuổi theo cô ta nói: "Cậu chớ nói bậy bạ, tớ không phải cố ý, tớ lại không thấy dây giày của cậu ta bị tuột."

TềThư vẫn không lên tiếng.

Chung Miêu Miêu nói dối làm cô ta sợ hãi.

...

Bên trong phòng y tế, Trương Lam nhìn chăm chăm bông vải còn có bình xịt, oa oa kêu không chịu bôi thuốc, luôn trốn tránh tay của bác sĩ, cái mũi của cô, cô bảo Tiết Nhượng lấy điện thoại di động cho cô nhìn một chút, Tiết Nhượng đề vai cô, thấp giọng nói: "Không có việc gì, chút vết thương ấy rất nhanh sẽ tốt."

Cô giáo y tế cũng nói: "Đúng vậy, không có chuyện gì, chỉ rách một chút da, qua hai ngày kết vảy thì tốt rồi."

"Thật là xấu xí! Tớ muốn nhìn!" Trương Lam giãy giụa muốn Tiết Nhượng đưa điện thoại trong túi cho cô, Tiết Nhượng cúi đầu hôn xuống mặt cô, nói: "Bôi thuốc xong lại nhìn."

Cô giáo y tế ở một bên, c ầm bông gòn, mặt đỏ ắn.

Trương Lam bị hôn, nhất thời an tĩnh lại, cô nhéo tay Tiết Nhượng: "Làm sao bây giờ, mặt tớ có phải hốc hác lắm không?"

"Không có." Tiết Nhượng nhẹ giọng nói, cậu ngừng đầu nói với cô giáo y tế: "Phiền cô giúp cậu ấy sát trùng."

"Ai, được, được." Cô giáo y tế lại nhìn nhìn cậu con trai, mới tiến lên, ôn nhu nói với Trương Lam: "Rất nhanh là tốt rồi, không có việc gì ha."

Trương Lam lúc này mới an tĩnh lại, ngược mũi, cô giáo y tế nhẹ nhàng sát trùng, bôi thuốc, cảm giác đau nhói làm cho nước mắt Trương Lam lại tràn ra, đôi mắt xinh đẹp rung rung nước, đừng nhắc tới nhiều người đau lòng, cô giáo y tế cũng không nhịn được động tác nhẹ hơn, dán lên băng gạc cá nhân, mũi Trương Lam liền nặng hơn chút.

Lúc vừa băng bó vết thương xong, thoát nhìn giống như nhân vật trong hoạt hình, Trương Lam kìêu kìêu ôm eo Tiết Nhượng, anh anh nói: "Thật là đau, khẳng định rất xấu, làm sao bây giờ đây."

"Không xấu, rất đáng yêu." Tiết Nhượng an ủi nói: "Cậu đau thì véo tôi."

Trương Lam bấm vào eo của cậu, Tiết Nhượng chịu đựng, cô giáo y tế ở một bên thấy nổi da gà đứng lên, mặt đây bị thương xoay người đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng y tế, mấy bạn học chen vào, rồi rít thò đầu vào trong nhìn, Phan Vĩ hỏi cô giáo: "Xong chưa? Cô giáo."

"Tốt lắm, tốt lắm, các em đi vào... Đừng... Trước đừng đi vào." Cô giáo nói được một nửa liền chuyển, Phan Vĩ cười hắc hắc, nói: "Chúng em cũng không quá muốn đi vào, tiểu tử này không sao là tốt rồi."

Đi vào, vừa nhìn thấy Trương Lam cùng Tiết Nhượng, ánh mắt cũng muốn mù.

Chỉ chốc lát, Trương Lam ở bên trong lấy mấy miếng băng gạc, cô mới bị Tiết Nhượng dắt ra, những người khác nhìn thấy băng gạc trên mũi cô, không nhịn được muốn cười, lại chỉ có thể nhịn, Trương Lam lập tức muốn khóc, cô hỏi Phan Vĩ: "Có phải rất xấu hay không vậy?"

"Không xấu, thật sự, thật sự." Phan Vĩ buồn cười nói, còn nói, "Cậu chạy làm sao không cẩn thận như vậy, giẫm phải dây giày của chính mình, may mắn mặc khá dày, nếu là mùa hè cậu ngay cả cánh tay cũng chảy máu."

Chương 37-2

"Không xấu, thật sự, thật sự." Phan Vĩ bu ãn cười nói, còn nói, "Cậu chạy làm sao không cẩn thận như vậy, giẫm phải dây giày của chính mình, may mắn mặc khá dày, nếu là mùa hè cậu ngay cả cánh tay cũng chảy máu."

"Tớ cũng không biết a, lúc chạy không thấy, bất quá..." Trương Lam ch ãn chờ một chút: "Tớ..."

"Cậu ấy không phải tự mình giẫm, là bạn học khác giẫm." Chu Nghệ ở bên cạnh, nói: "Là Chung Miêu Miêu giẫm."

Sắc mặt Tiết Nhượng tr ãn xuống, Phan Vĩ ch ãn thêm một tiếng: "Cố ý?"

Chu Nghệ buông tay: "Cái này không biết, có lẽ là vô ý."

Trương Lam vừa nghe đến tên Chung Miêu Miêu, cũng có chút khó chịu, nói: "Cậu ta cùng tớ ãu không ưa nhau, tớ cũng nghĩ là cậu ta cố ý, thật đáng ghét, tại sao có thể có loại người như vậy, thật muốn đánh cậu ta."

Chu Nghệ sờ sờ ãu Trương Lam: "Cậu muốn đánh cậu ta, tớ giúp cậu."

"Không được." Trương Lam ôm chặt cánh tay Tiết Nhượng nói: "Tớ cũng không biết cậu ta có phải cố ý hay không."

Tiết Nhượng nắm tay cô: "Đi thôi, giờ học thể dục cũng sắp kết thúc rồi, chúng ta về lớp trước."

"Được."

Sau tiết thể dục là môn chính trị, mười phút trôi qua, những bạn học ãu trở về không ít người đi vào, thấy Trương Lam cũng chạy tới, quan tâm hỏi một chút, Chung Miêu Miêu cùng Tề Thư cũng đi vào, Tề Thư thấy Trương Lam muốn nói lại thôi.

Trương Lam nghiêng ãu cùng Chu Nghệ nói chuyện, cũng không chú ý tới hai người.

Nhưng Chu Nghệ nhìn thấy Chung Miêu Miêu, Chung Miêu Miêu dường như không có việc gì ngã vào ghế, Chu Nghệ khó chịu hỏi: "Chung Miêu Miêu, cậu giẫm dây giày của Trương Lam mà không cần xin lỗi sao? Cậu hại người khác ngã sấp xuống một chút hối lỗi cũng không có?"

Chung Miêu Miêu vốn cho rằng chỉ có Tề Thư biết, cho nên cô ta mới đúng lý hợp tình như vậy, không nghĩ tới Chu Nghệ vậy mà cũng thấy được, cô ta liền phát hoảng, người cứng cứng tại chỗ, bạn học khác vừa nghe, lập tức nói: "Dây giày không phải Trương Lam tự mình giẫm sao?"

"Chung Miêu Miêu cậu giẫm phải dây giày làm mũi của người ta bị thương như vậy, cậu ít nhất cũng phải nói xin lỗi đi?"

"Mặt cũng thật dày đấy, biểu cảm như không liên quan đến cậu ta vậy."

Lời nói của các bạn học nghiêng về một phía, Chung Miêu Miêu bị nói đến da đầu tê dại, cô ta chợt quay đầu, nói với bọn họ: "Tớ không phải cố ý! Tớ cũng suýt chút nữa ngã xuống các cậu sao không nói cậu ta hại tớ!"

Trương Lam nhất thời nổi nóng, cô cắn răng: "Tôi hại cậu? Cậu đập tôi còn nói lý, cậu con mẹ nó là cố ý đi?"

Chung Miêu Miêu hung hăng nhìn Trương Lam: "Tôi cố ý thế nào? Cậu đừng có ngậm máu phun người."

Trương Lam nhìn chằm chằm cô ta, hai người đại chiến hết sức căng thẳng, các bạn học khác lú lú thảo luận, Tiết Nhượng chậm rãi đứng lên, cậu vừa đứng lên, các bạn học liền yên lặng, Chung Miêu Miêu thấy Tiết Nhượng nhất thời kiên cường liền giảm xuống, Trương Lam thấy cậu thì mặt đầy ủy khuất.

Tiết Nhượng xoa xoa đầu cô, ánh mắt lạnh lùng nhìn Chung Miêu Miêu, cậu lạnh lùng nói: "Đi ra!"

Hai chữ giống như từ trong hăm băng đi ra, cả người Chung Miêu Miêu run lên, cô ta mạnh miệng nói: "Tại sao tớ phải đi ra ngoài?"

Tiết Nhượng chỉ, nói: "Đi ra, nếu cậu không muốn nói xin lỗi, rất đơn giản, cậu để cho Trương Lam đập cậu."

"Dựa vào cái gì? Tớ muốn nói cho thầy giáo!"

Tiết Nhượng cười lạnh, ngón tay cậu ở trên bàn gỗ gõ: "Đi, cậu đi nói cho thầy giáo, một là xin lỗi hai là để Trương Lam đập cậu, cậu có hai lựa chọn, nếu không sau khi tan học cậu sẽ biết, lời Tiết Nhượng tôi liề n nói ở đây!"

Lời của cậu vừa nói ra, toàn bộ trong lớp càng an tĩnh.

Không khí ngưng kết lại, không cách nào lưu thông, Chung Miêu Miêu tức giận đến cả người phát run, nhưng cô ta cũng sợ cậu, cô ta học cùng lớp với Tiết Nhượng nhi ều năm, biết cậu đánh nhau rất lợi hại, nắm tay vừa ra nam sinh đ ều phải c ầu xin tha thứ, liề n không phải nói cô ta là con gái, nước mắt lập tức chảy xuống, ý đ ồ muốn dùng nước mắt c ầu mọi người thương hại.

Đáng tiếc, mọi người đ ều sợ Tiết Nhượng.

Cho nên không ai dám đ ể lộ thương hại, càng cũng không dám thấy cô ta đáng thương.

Chung Miêu Miêu cuối cùng chỉ có thể nhìn Trương Lam, nói: "Thật sự xin lỗi."

Tiết Nhượng lạnh lùng nói: "Cúi người!"

Chung Miêu Miêu thiếu chút nữa nhảy lên, cô ta nghiến răng nói: "Tại sao?"

Tiết Nhượng tay đút trong túi, liếc cô ta một cái.

Chung Miêu Miêu nuốt xuống khuất nhục, trước mặt toàn lớp, cúi người, nói: "Thật xin lỗi, Trương Lam, tôi không nên giẫm dây giày của cậu."

"Tôi sẽ không tha thứ cậu." Trương Lam lạnh lùng nói, cô đối với lần đ ầu tiên gặp Chung Miêu Miêu liề n không có thiện cảm, sau này cũng sẽ không có, Chung Miêu Miêu muốn phản kích, nhưng thấy Tiết Nhượng, cô ta lại đem lời nuốt vào, xoay người ng ẩ xuống, miệng lẩm bẩm, ai hiể m lạ.

Trương Lam trừng mắt nhìn sau lưng cô ta, hận không thể cào mặt cô ta, Tiết Nhượng kéo tay cô ng ẩ xuống, xít lại gần cô, hỏi nhỏ: "Còn chưa hết giận?"

Trương Lam suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Không phải, chỉ là ghét cậu ta thôi."

"Ừ, tôi cũng ghét cậu ta." Tiết Nhượng nói to, ở phía sau Chung Miêu Miêu, một giây kế tiếp cô ta khóc lên, ở cái tuổi này, bị nam sinh nói ghét, thật đặc biệt khó chịu.

Phan Vĩ hì hì cười nói: "Ai, chúng ta ai thích chứ, tớ cũng không thích họ Chung."

Tề Thư nhìn sườn mặt Chung Miêu Miêu, phát hiện, thật sự rất đáng thương, cũng rất đáng buồn.

Chương 38

Tan học, trên mũi Trương Lam dán một cái băng gạc, lại sợ xấu, vì thế dùng khăn quàng cổ đem cầm cùng mũi giấu đi, đi bên cạnh Tiết Nhượng, cúi đầu, Tiết Nhượng cúi đầu nhìn cô một cái, lặng lẽ từ trong túi vờn tay ra, nắm giữ lòng bàn tay cô, Trương Lam kinh ngạc, muốn tránh thoát, chỉ thấy mấy người Phan Vĩ nhanh chóng vây lại, che giúp bọn họ, đoàn người chậm rãi đi ra cổng, Trương Lam không cao, đi trong đám người, lòng bàn tay ấm áp, cô mím môi nhìn cậu một cái, mặt lén lút đỏ lên.

Đến cửa trường học mỗi người một ngã, chú Trầ đã đậu xe ở cửa, Tiết Nhượng cúi đầu sửa sang lại khăn quàng cho Trương Lam nói: "Ngày mai gặp."

Trương Lam nhìn cậu, cười nói: "Được, ngày mai gặp."

Cô đi tới xe hơi màu đen, đi hai bước, cô quay đầu, cười với Tiết Nhượng, Tiết Nhượng tay dứt túi, đứng giữa đám người, cũng miễn cưỡng cười với cô, Trương Lam đỏ mặt, thật nhanh đi tới xe, tiến vào trong, đóng cửa xe, chú Trầ cười nhìn vào gương chiếu hậu muốn nói với cô.

Lại thấy cô tháo khăn quàng cổ, lộ ra băng gạc dán trên mũi, nụ cười trên mặt chú Trầ liền tắt, hỏi: "Mũi của cháu sao vậy?"

Trương Lam lấy tay bịt mũi, nói: "Hôm nay chạy bộ vô tình bị đụng phải."

"Không có chuyện gì lớn chứ?" Chú Trầ rất là lo lắng, tắt xe, muốn tự mình nhìn, Trương Lam lập tức chặn tay chú Trầ, lắc đầu nói: "Không có sao, chỉ hơi trầy da một chút."

Chú Trầ vẫn lo lắng, tay thu về theo bản năng nhìn về một đám nam sinh bên ngoài, chân mày ông hơi nhíu, Tiết Nhượng còn đứng tại chỗ, nhìn theo bọn họ, chú Trầ lúc này mới khởi động xe, đi ra đường lớn, Trương Lam ngồi trong xe, vẫy tay với Tiết Nhượng, Tiết Nhượng cũng cười với cô.

Xe chạy xa, Trương Lam nhìn không thấy Tiết Nhượng, mới ngẩng thẳng thân mình, lại nâng tay sờ sờ cái mũi, chú Trầ từ kính chiếu hậu nhìn cô

vài lần, nhin không được nói: "May mắn cha cháu đi công tác, nhìn thấy bộ dạng này của cháu sẽ rất đau lòng."

Trương Lam chu miệng nói: "Không có việc gì đâu, chỉ là không cẩn thận va chạm, qua vài ngày thì tốt rồi."

Vì không muốn chú Trầ lo lắng, Trương Lam giả bộ kiên cường còn an ủi chú Trầ, trên thực tế lúc cô ngã sấp xuống biết cái mũi của mình như vậy đâu bị dọa suýt nữa hôn mê, cô từ nhỏ được nuông chiều, đâu chịu nổi được vết thương như vậy achừ, Trương Lam tận lực không nghĩ đến cái mũi của mình nữa, tuy rằng Trương Lam nói như vậy, nhưng chú Trầ vẫn rất đau lòng.

Xe rất nhanh tiến vào khi biệt thự, Trương Lam hỏi: "Mẹ cháu ở nhà sao ạ?"

"Đi ra ngoài rồi, chắc là tối nay mới về, cháu nghĩ nên nói với mẹ cháu về chuyện cái mũi như thế nào?"

"Đương nhiên sẽ rất tốt."

Trương Lam thở phào một hơi.

Về đến nhà, dì Lưu lại hỏi đông hỏi tây, lúc giúp cô thay thuốc trên mũi, lắm bầm, đau lòng đến đòi mạng, Trì Bình đã trở về nhìn đến cái mũi của con gái, lại nói nhiều, ôm Trương Lam nói: "Sau này ở bên ngoài phải thật cẩn thận, chạy bộ không nên cầm cúi chạy như vậy."

"Vâng, con đã biết." Trương Lam vui ở trong ngực Trì Bình nhu thuận đáp, cho đến khi cô đi lên phòng nghỉ ngơi, Trì Bình cầm lấy điện thoại, gọi cho TềHoành, đối với TềHoành hưng sư vấn tội, làm cho TềHoành vô cùng ngượng ngùng, cũng rất lúng túng, đêm đó lại gọi điện thoại cho nhà Chung Miêu Miêu, nói chuyện này.

Cha mẹ Chung Miêu Miêu không nghĩ tới con gái ở nhà còn đắc tội người, để cho thầy giáo tự mình tới hỏi, đêm đó lại lôi kéo Chung Miêu Miêu ngồi xuống nói chuyện một hồi, Chung Miêu Miêu ở trong trường đã bị đám người Tiết Nhượng giáo huấn một chút, trở về trong nhà còn bị cha mẹ hỏi một phen, cả người đều không tốt, cơm cũng chưa ăn, trốn vào trong phòng, yên lặng rơi lệ.

Cô ta nhân tiện phát Wechat cho TềThư.

Lại phát hiện bản thân bị kéo vào danh sách đen.

Chung Miêu Miêu ở trong nhóm lớp không ngừng gọi TềThư, TềThư cũng không quan tâm cô ta.

Chung Miêu Miêu tức giận ném điện thoại, điện thoại rơi trên mặt đất sáng lên một cái, trên màn hình, là Quách Vệ Đông mặc áo màu đen quần jeans ngả xồm trên mặt đất, trên tay cầm một quả bóng rổ, Chung Miêu Miêu ngơ ngẩn nhìn màn hình, một lát sau, cô ta mở Wechat ra, tiến vào vòng bạn bè của Quách Vệ Đông.

Tin mới nhất, chính là tiệc rượu ngày đó, Quách Vệ Đông cùng Trương Lam chụp chung một tấm ảnh, trên đó viết: "Cô ấy rất đẹp, có phải hay không."

Âm thanh ghen ngào từ trong cổ họng Chung Miêu Miêu tràn ra, cô ta siết chặt điện thoại di động, tâm tình thật u ám.

...

Đầu kia, Tiết Nhượng nhìn xe hơi màu đen đi xa, liền cùng Phan Vĩ đi đến trạm xe buýt, vừa có một chiếc đã lái đi, mười phút sau, một chiếc xe buýt tới, mang theo một chút hơi nước lái đến trạm xe, Tiết Nhượng rút túi, lên xe, Phan Vĩ theo sát sau đó, học sinh đầu xếp hàng lên, cửa xe cũng sắp đóng lại, một nữ sinh vội vàng chen lên, cô ta chật vật đi ra sau, lúc đi tới buồng xe, ngừng đầu một cái, thấy Tiết Nhượng, cô ta cười hô: "Tiết Nhượng."

Tiết Nhượng ngừng đầu nhìn cô ta, từ trong mũi ờ một tiếng, Chu Di chen đi qua, nhìn cậu, lại nghĩ đến một màn truyền thông kia, bên tai ửng đỏ, Phan Vĩ ở phía bậc thang, bị người đẹp chen mất vị trí, nửa thân mình đầu nhẹ nhàng, cậu ta cười xấu xa hỏi: "Chu Di, xe nhà cậu đâu? Cậu đã lâu không đi xe buýt đi?"

"Xe trong nhà ba tớ lái đi rồi, một chiếc khác cũng bị chú lái đi." Chu Di đem tóc từ bên miệng lấy ra, nói, trước kia cô ta đi cùng Tiết Nhượng chen lên xe buýt, nhưng từ khi nhà cô ta giàu lên, xe một chiếc lại một chiếc, ngay từ đầu còn không đồng ý đi xe nhà, sau này ngẫm một lần lại ngẫm xe buýt liền cảm thấy đặc biệt khó chịu, cho dù trên xe có Tiết

Nhượng, nhưng cô ta vẫn quyết đoán lựa chọn xe trong nhà, cũng không cùng Tiết Nhượng đi học.

Cô ta lặng lẽ nhìn Tiết Nhượng.

Chương 38-2

Cô ta lặng lẽ nhìn Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng tựa vào trên tay vịn, cúi đầu chơi điện thoại di động, vẻ mặt lười biếng, mặt Chu Di đỏ lên, trong đầu đầu là những tin buồn sáng kia.

Nếu như nữ sinh trong lòng cậu, là cô ta, thật tốt biết bao.

Cứ như vậy miên man suy nghĩ, xe buýt tới tiểu khu nơi Tiết Nhượng ở, Chu Di cùng Phan Vĩ cũng theo sát sau xuống xe, vừa xuống xe không khí giống như đầu tươi mới không ít.

Ba người từ phố Trạng Nguyên đi vào, đi một đoạn dài, chậm rãi liền còn lại Chu Di cùng Tiết Nhượng, Chu Di muốn nói chuyện với Tiết Nhượng, nhưng luôn không có đề tài, liền do dự như vậy, mắt thấy sắp tới tiểu khu, Chu Di rốt cục cố lấy dũng khí muốn nói, điện thoại lúc này lại vang lên.

Cô ta vội vàng lấy ra, ấn nhận, sau đó mất mát nói: "Vâng, ừ, ừ, con tự nghĩ biện pháp, ừ, bái bai, mẹ."

Cúp điện thoại, cô ta lại không có tâm tình nói chuyện, trước kia trong nhà buôn bán nhỏ, cha mẹ đều có thể thường xuyên ăn cơm cùng cô ta, hiện tại đầu là cô ta ăn một mình, đêm nay lại một người, cô ta nhìn Tiết Nhượng đi phía trước vừa đi vừa nhìn điện thoại, miệng giật giật, lúc này một người phụ nữ từ sân bóng rổ bên kia gọi: "Tiết Nhượng."

Thân ảnh phía trước dừng lại, Tiết Nhượng lười biếng lập tức nghiêng đầu, "Mẹ."

"Mẹ hôm nay mua thịt vịt, tối nay nấu canh cho con uống." Chung Lệ Nhan nói, Tiết Nhượng đem điện thoại bỏ vào trong túi, tiến lên cầm đồ ăn giúp Chung Lệ Nhan.

Chung Lệ Nhan xoa xoa tay, nói: "Ba con lại đi công tác, buổi tối chỉ có hai chúng ta ăn, thầy giáo có nói Nguyên Đán nghỉ mấy ngày không?"

"Ba ngày." Tiết Nhượng lời ít mà ý nhiều, xách túi liền đi về phía trước,

cũng không có ý định chờ Chung Lệ Nhan, Chung Lệ Nhan trừng cậu một cái, trong đôi mắt lại ôn hòa, chỉ trong chớp mắt, cũng mới nhìn đến Chu Di, Chu Di lập tức nhu thuận hô: "Dì."

"Ai, là Chu Di à, đã lâu không gặp, cháu bây giờ vẫn còn ở tiểu khu này sao?"

"Vâng cháu gần đây mới chuyển về, bất quá lại đổi nhà khác, ở khu C."

"Nha như vậy à." Chung Lệ Nhan biết cha mẹ Chu Di, quan hệ cũng không tệ, lại hỏi: "Đúng rồi, thành tích của cháu kỳ thi này thế nào?"

"Đúng nhất lớp ạ." Chu Di biết Chung Lệ Nhan thích đùa nhỏ có thành tích tốt, cười đáp.

Quả nhiên, Chung Lệ Nhan mắt sáng lên, nói: "Xem ra vẫn là tốt như vậy, lúc trước nghe nói nhà cháu chuyển còn sợ thành tích của cháu sẽ không theo kịp, đúng rồi, buổi tối đi lên nhà chúng ta ăn cơm không?"

Chu Di giật mình.

Tiết Nhượng ở phía trước lại quay đầu nói: "Cậu ta có nhà, vì sao lại đến nhà chúng ta ăn cơm?"

Chung Lệ Nhan bất đắc dĩ nói: "Đây không phải nên mời một chút sao, trước kia Chu Di cũng đến quá nhà chúng ta ăn cơm, đúng không? Chu Di."

"Vâng, cháu đây liền quấy rầy." Chu Di nhìn nhìn Tiết Nhượng lạnh nhạt, cắn chặt răng, nói, Chung Lệ Nhan vừa nghe, cười nói: "Dì tối nay làm nhiều món, cháu ăn nhiều một chút, ba mẹ cháu có phải đi công tác hay không?"

"Đúng vậy." Chu Di có chút ảm đạm gật đầu, Chung Lệ Nhan vỗ vỗ vai Chu Di: "Không có việc gì, đến nhà của dì ăn."

Tiết Nhượng không lên tiếng, cũng không thèm liếc mắt nhìn Chu Di một cái, đi lên tầng.

Điện thoại trong túi rung lên mấy lần, là Trương Lam gửi tới, cậu lấy ra,

nhìn tin nhắn, mi mắt nhu hòa mấy phần, khóe môi nhẹ câu lên, mỉm cười.

【 Tiểu tử tử: A a a a a tớ về nhà mẹ cùng dì tớ đầu coi tớ như phạm nhân mà tra hỏi, hỏi mũi tớ sao lại thế này, tớ cảm thấy rất xấu a a. 】

【 Tiểu tử tử: Tớ là tiểu công chúa mà, hai người quả nhiên rất yêu tớ, tớ sắp bị quan tâm của hai người đó bao vây mất. 】

【 Tiểu tử tử: Nguyên Đán chúng ta có đi đêm ngược hay không? Chu Nghệ nói, nhân dân quảng trường bên kia có suối phun còn có LED đếm ngược, cùng đi nha! 】

【 XR: Được, cậu cũng là tiểu công chúa của tôi. 】

【 Tiểu tử tử: Vậy cậu là tiểu hoàng tử sao? 】

【 XR: Cậu nói sao? 】

【 Tiểu tử tử: Cậu là tiểu hoàng tử. 】

【 XR: Tốt, cậu nói phải thì phải. 】

Vào cửa, cậu buông túi xuống, ra phòng bếp, khuôn mặt bình thường lạnh lùng nhu hòa hơn rất nhiều, cậu cũng không nhìn Chu Di đi sau Chung Lệ Nhan, vào cửa phòng, thuận tiện đem cửa đóng lại.

Cửa đóng.

Chung Lệ Nhan mới nói: "Đứa nhỏ này."

Nhưng mà mắt lại mang theo một tia hoài nghi, bà nhìn Chu Di bên cạnh, sau đó, bà cười nói: "Chu Di, cháu đi vào giúp dì đi."

"Vâng, dì." Chu Di buông túi sách, theo vào phòng bếp.

Chung Lệ Nhan đeo tạp dề, lại mở vòi nước, nhặt rau, Chu Di cũng đứng ở một bên, hỗ trợ, hai người tán gẫu chút việc nhà, sau một lát, Chung Lệ Nhan đột nhiên hỏi: "Tiết Nhượng ở trường học có thân với cô gái nào sao?"

Tay Chu Di ngừng một lát, động tác rất nhỏ này cũng không tránh được

ánh mắt Chung Lệ Nhan, Chung Lệ Nhan đem vôi nước tắt đi, xoay người nhìn Chu Di, khí thế xuất ra.

Đầu Chu Di lại cúi thấp.

Cô ta biết Tiết Nhượng đã có bạn gái, nhưng không dám nói ra, bởi vì với tính tình của Tiết Nhượng nếu cô ta dám nói, tuyệt đối sẽ không tốt, cho nên cô ta luôn kìm nén, lại không chung lớp, coi như không thân lắm, nhưng lúc này Chung Lệ Nhan hỏi, cô ta làm thế nào cũng không nói được hai chữ.

Cũng vì do dự này của cô ta, hai mắt Chung Lệ Nhan trầm xuống, bà lập tức cời bỏ tạp dề

Chu Di thấy thế, vội vàng ngăn bà lại: "Dì, cháu cũng không xác định, thật sự, cháu không xác định, dì nếu muốn biết, không bằng quan sát một thời gian."

"Cô gái kia lớn lên như thế nào?"

Chung Lệ Nhan nhìn thẳng vào mắt cô ta, lợi hại mà trực tiếp, tay Chu Di run lên, cúi đầu, lấy điện thoại từ trong túi ra, mở ra vòng bạn bè của một người lớp ba, cho Chu Lệ Nhan nhìn.

Cô ta nghĩ thầm trong lòng, dù sao cũng không phải cô ta chủ động nói, là Chung Lệ Nhan chủ động hỏi.

(Sắp tới đoạn kịch tính rồi...)

Chương 39

Buổi tối ngày 31 tháng 12 đó, Trương Lam gọi điện thoại về nhà, nói sẽ không về ăn cơm, muốn cùng bạn học đi đếm ngược, Trì Bình cũng ở bên ngoài, bà muốn tham gia một dạ tiệc, vốn là nếu Trương Lam về nhà, sẽ để cho chú Trầ đưa đi dạ tiệc, nghe nói cô đi ra ngoài cùng bạn học, bà thở dài nhẹ nhõm, nói với Trương Lam: "Đừng uống rượu, có thể đếm ngược, nhưng đếm xong mẹ sẽ để cho chú Trầ đi đón con."

"Vâng, mẹ." Trương Lam hôn vào điện thoại, Trì Bình ở đầu bên kia cười một tiếng, hai mẹ con cúp điện thoại, Trương Lam cất điện thoại xong, liền nhào tới Tiết Nhượng, Tiết Nhượng đưa tay ôm lấy cô, cúi đầu chạm chạm vào mũi cô, băng gạc trên mũi Trương Lam đã xé ra, chỉ còn lại trên chóp mũi đang kết vảy, một chút màu đen nhỏ, không quá rõ.

Cậu cúi đầu hôn môi cô, nói: "Đi thôi."

"Ừ."

Đoàn người Phan Vĩ ở cổng trường chờ, bởi vì nhiều người, sẽ không đi xe buýt, gọi ta-xi, đến quảng trường, nhưng trên đường xe chạy rất nhanh, Trương Lam tựa vào trên bả vai Tiết Nhượng, mơ màng buồn ngủ, đầu trượt xuống, Tiết Nhượng bất đắc dĩ, chỉ có thể ôm eo cô, chân dài hơi chuyển, lúc ôm cô giữa hai chân, Trương Lam nghiêng đầu liếc từ trên cánh tay cậu ngã xuống, cậu dùng cánh tay chống đỡ đầu Trương Lam.

Phan Vĩ ngồi ở ghế phó, nghiêng đầu nhìn một cái, thấy Tiết Nhượng cúi đầu cọ mũi vào gò má Trương Lam, cậu ta run run một chút, hừ nói: "Tớ nói này, ngồi ở phía sau không có người khác, cậu muốn ôm như vậy sao?"

Tiết Nhượng ngẩng đầu nhìn cậu ta, lãnh đạm nói: "Ấm áp."

Phan Vĩ: "... Ni mã*."

*Một câu chửi thề

Tắc xe rất lâu, mọi người cũng tới quảng trường, hôm nay là ngày cuối cùng của năm, qua mười hai giờ chính là năm mới, cho nên đường đi tới

quảng trường đông nghịt, Chu Nghệ cùng mấy người khác oa oa kêu, nói biết sớm thì ng ửi tàu điện ng ắm, vốn muốn thoải mái mới chọn ta-xi, ai biết lại tắc như vậy.

Trương Lam ngược lại rất thoải mái, ở trong ngực Tiết Nhượng, ngủ từ đầu đến đuôi, cho đến cửa vào quảng trường, lúc Trương Lam bị Tiết Nhượng ôm ra ngoài xe, gió lạnh bên ngoài thổi một cái, cô thiếu chút nữa từ trong ngực Tiết Nhượng rớt xuống, cô mơ mơ màng màng quàng cổ cậu, Tiết Nhượng cúi đầu nhìn cô: "Tỉnh?"

" Ừ, lạnh quá."

"Tôi ôm cậu đi."

Tiết Nhượng không để cho Trương Lam giãy giụa, ôm cô theo kiểu công chúa đuối kịp đám người, mấy người Chu Nghệ vừa thấy, liếc mắt xem thường, nhin không được nói: "Tiểu tử này, về sau nếu cậu gả cho Tiết Nhượng có phải hay không yếu ớt không cần không muốn hỏi."

Trương Lam đỏ mặt, Tiết Nhượng nhìn mặc dù không phải là rất cường tráng, nhưng cậu rất có lực, ôm cô vô cùng vững vàng, cô chôn mắt trong khăn quàng, không nhin được đắc ý, nói với Chu Nghệ: "Cậu hâm mộ sao?"

Chu Nghệ trợn trắng mắt: "Hâm mộ chết mất."

Annie từ trong ngực TềThích chui ra, nói: "Tớ cũng muốn ôm, kiểu công chúa."

TềThích kéo tay cô ấy ra: "Về nhà lại ôm, cậu quá nặng, Trương Lam bao nhiêu cân, cậu bao nhiêu cân?"

Annie: "..."

"Cậu chê tớ."

TềThích hừ một tiếng: "Chê, cũng tăng thêm mấy cân đi."

Annie: "... " Thật hận.

Trương Lam lấy tay đụng vào cằm Tiết Nhượng, hỏi: "Tớ nặng sao? "

Tiết Nhượng cúi đầu nhìn cô một cái, nhướng mi: "Lời thật hay giả?"

Trương Lam: "Lời thật."

" Nặng."

"Cậu thả tớ xuống!" Trương Lam giãy giụa, Tiết Nhượng ôm chặt, thấp giọng nói: "Nhưng tôi không chê, nơi này quá nhiều người, đi qua, tôi thả cậu xuống."

Bọn họ đang ở trên đường chính, bởi vì người đông, cơ bản trên xe đều là người, trên đường đi bộ cũng có rất nhiều người đang đi về phía trước, Tiết Nhượng vững vàng ôm cô trên đường dành cho người đi bộ, không ít người nhìn bọn họ, trên mặt mấy cô gái lộ ra hâm mộ, qua đường chính, Trương Lam liền giãy giụa muốn xuống, Tiết Nhượng cũng không kiên trì nữa, Trương Lam nhảy xuống nhéo tay Tiết Nhượng một cái, nói nhỏ: "Cậu mới nặng."

Tiết Nhượng nắm tay cô, nhéo một cái, cười tởm: "Tôi phải nặng, nếu không sao ôm được cậu."

"Hừ."

Đoàn người ở trong đám đông dưới sự thôi thúc, đi tới quảng trường, trước khi đếm ngược phải ăn thật ngon, sau đó đi bên kia quảng trường uống bia ăn gà rán, lại xem ca hát ở quảng trường, đợi đến giờ, liền bắt đầu đếm ngược, nhưng tìm một quán ăn rất khó.

Có mấy nhà hàng phải xếp hàng tới mấy chục người, muốn chen vào cũng không được, còn có ghế bàn ghế bên ngoài, nhưng vẫn không đủ, đoàn người Trương Lam đi một vòng, thật sự không có biện pháp, chỉ có thể chọn một nhà hàng ít người xếp hàng, dù sao thời gian còn sớm.

Trương Lam tiến vào trò chơi, cùng Tiết Nhượng đánh nhau.

Cô mặc dù thành tích học tập không ra gì, nhưng chơi game không tệ, cùng Tiết Nhượng phối hợp rất ăn ý, cô đi phụ trợ, Tiết Nhượng đánh, tổ đội Phan Vĩ cùng bọn họ đánh nhau, thua như cầu, Phan Vĩ hung hăng chửi thề một tiếng, ngậm thuốc lá nói: "Đúng là vợ chồng mà, ăn ý như vậy."

Trương Lam cười hì hì ngửa đầu, cười với Tiết Nhượng, Tiết Nhượng cúi đầu hôn cô, nói: "Tiếp tục."

" Không phải đánh xong rồi sao? Phan Vĩ cũng không cùng chúng ta đánh."

Chương 39-2

" Không phải đánh xong rồi sao? Phan Vĩ cũng không cùng chúng ta đánh."

"Đánh người này." Tiết Nhượng chỉ chỉ một người trên màn hình, Trương Lam nhìn một cái: "Người này không phải mới vừa mắng tớ sao?"

"Ừ." Tiết Nhượng nhận lấy thuốc Phan Vĩ đưa, ngậm, sau đó ngón tay thon dài ở trên màn hình động rất nhanh, Trương Lam còn chưa vào đội, chỉ thấy Tiết Nhượng đã tổ đội với mấy người Phan Vĩ, đi tới mấy người kia, chỉ chốc lát, điện thoại Tiết Nhượng truyền ra thanh âm mắng chửi của người con trai kia.

Mắng cũng thật ngon miệng, Trương Lam tức chết, dám mắng bạn trai cô, vì thế cô cũng vào trò chơi, lại vào đội của Tề Thích, đi tới phía người nọ, lúc đến bên cạnh người kia vừa đánh vừa nói: "Dám mắng bạn trai ta, có phải là không muốn sống nữa không? Mắng cậu ấy chính là mắng ta, mẹ nó, đừng chạy."

Người kia bị giết mấy lần.

Gần hết lên: " Vợ chồng không dễ chọc, sau này các người thấy đôi vợ chồng vô sỉ ngàn năm XR còn có Tiểu tử tỷ này ngàn vạn lần đi đường vòng, mẹ nó..."

Chết.

Thi thể còn ở trên trò chơi run rẩy hai cái.

Trương Lam cười ha ha, cố ý ở trên người hấn đập thật mạnh, sau đó thi thể sống lại, thuốc trong miệng Phan Vĩ cũng rớt, cậu ta trong lòng lưu luyến nói: "Tiểu tử tỷ, cậu cũng quá hung tàn."

Trương Lam cười đắc ý, người hướng vào ngực Tiết Nhượng ngã xuống, Tiết Nhượng ngậm thuốc lá nâng tay cao, ôm cô, hỏi: "Lạnh không?"

" Không lạnh, nhiệt huyết sôi trào." Trương Lam ôm cậu, lắc đầu.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng Tiết Nhượng vẫn đưa tay sửa sang lại khăn quàng cho cô, đem khăn quàng kéo tới cằm, bọn họ ng ồi ở bên ngoài quảng trường xếp hàng, gió vù vù thổi, thổi vào mặt đau rát, Annie lẩm bẩm: "Thật là đói mà."

Chu Nghệ cũng nói: "Tớ cũng đói."

Lời nói vừa dứt, r ốt cuộc cũng gọi tên, mấy người bọn họ lập tức vào nhà hàng, bỗng chốc li ền ấm áp, bởi vì nhiều người, nên cần có hai bàn trống cho bọn họ, vì thế mới chờ lâu như vậy.

Ăn hải sản, một bàn bốn người.

Sau khi ăn xong, bọn họ cũng cảm thấy ấm lên, ra nhà hàng, đi tới quảng trường ăn gà rán uống bia, từ 23 giờ 59 phút, LED trên màn hình lớn bắt đầu đếm ngược, đám người chen chúc đi dưới đèn LED, vốn Trương Lam ôm cánh tay Tiết Nhượng, Tiết Nhượng sợ cô bị chen, đem cô kéo vào trong ngực, ng ửa đầu nhìn màn hình lớn, trên màn hình đang đếm ngược: "10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, chúc mừng năm mới!"

Tiếng chuông vừa vang lên, không ít người nhảy lên, hoan hô, Trương Lam ng ẩng đầu, đầu tựa trên ngực, nhìn cậu, Tiết Nhượng cúi đầu, hôn trụ môi của cô, Trương Lam há miệng, tùy ý để đầu lưỡi mang theo mùi thơm của cậu tiến vào, cánh tay Tiết Nhượng ôm eo cô, g ắt gao ôm, đầu gối cô b ụng r ụng.

Trần trọc hôn, đôi mắt Tiết Nhượng đen như mực, g ăm cắn môi cô, ở trong đám người đang ồn ào hoan hô, bọn họ hôn môi, Trương Lam di chuyển người, ôm lấy cổ của cậu, nhón chân, chạm vào trán của cậu, khoe môi mỉm cười: "Cậu thích tớ sao?"

Tiết Nhượng r ử mi mắt, tròn mắt đen nhánh: "Thích."

"Thích nhiều không?"

"Rất thích."

T ầm mắt cậu dừng trên đôi môi đỏ b ồng của cô, h ầu kết chuyển động lên xuống, nói: "Hôn lại một lần?"

Trương Lam mặt đỏ lên: " Cậu đừng động."

"Ừ."

Sau đó cô nhón chân lên, ngăn chặn bờ môi của cậu, Tiết Nhượng không hoàn toàn nhắm mắt, cậu rũ tròng mắt, nhìn lông mi cô run run, há miệng, cắn đầu lưỡi cô một cái.

Trương Lam run lên, cậu ôm chặt eo cô, trần trọc hôn.

Mà ở cách đó không xa, một phụ nữ người tay đút trong túi, mặc áo choàng dài màu đen, quàng khăn, lạnh lùng nhìn hai người đang hôn.

Trên sống mũi của bà đeo một chiếc mắt kiếng, cùng màu với khăn quàng, che mất một nửa cằm.

Đám người vẫn còn đang sôi trào, nghênh đón một năm mới, ở trong gió rét ôm nhau, cùng bạn tốt cười mở cười to, cùng nhau trải qua đêm giao thừa, người phụ nữ mặc áo choàng màu đen đứng yên một chỗ, tầm mắt từ trên hai người đang hôn thu về, xoay người, dung nhập vào đám người, dần dần biến mất.

Mắt kính bị ánh sáng chiếu vào, một tia sáng lướt qua.

...

Phan Vĩ chen qua, rống to: "Hôn đủ chưa, về nhà thôi!"

Tiết Nhượng lúc này mới buông Trương Lam ra, môi Trương Lam đỏ mọng, chóp mũi cũng đỏ, khóe môi cô còn mang theo một tia chỉ bạc, Tiết Nhượng dùng ngón tay lau đi, đem tia chỉ bạc đó lên khóe môi, liếm một cái.

Mặt Trương Lam đỏ bừng, cô đẩy cậu ra, kéo khăn quàng che cằm cùng môi, lôi kéo tay của cậu: "Phải về nhà, đêm nay để cho chú Trần đưa cậu về đi?"

"Được." Tiết Nhượng lười biếng để Trương Lam kéo, ở phía sau cười khê đáp lời.

Rất nhiều người, chen chúc, thật vất vả mới đi ra, xe rất khó đi tới, đêm nay vì đêm ngược, xe buýt còn có một tầng cuối cùng, tàu điện ngầm cũng

vậy, nhưng từ nơi này chạy tới trạm xe lửa cũng không còn kịp, cho nên mọi người sẽ chờ xe buýt, chú Tr ần đã sớm đậu xe chờ, Trương Lam kéo Tiết Nhượng đi qua, chú Tr ần thấy Tiết Nhượng, không hỏi nh ỉ ầu, để cho bọn họ lên xe.

Tác giả có lời muốn nói:

Ai yêu, làm chuyện.

Chương 40

Chú Tr ần không phải là người nhiều chuyện, sau khi Trương Lam đưa cậu con trai lên xe, hai người mặc dù chiếm một bên chỗ ngồi, chú Tr ần cũng không nghiêm túc nhìn hai người đang làm gì, dù sao tuyệt đối là nắm tay nhau ở chung với nhau, ông không nói nhiều lời, khởi động xe, Trương Lam nằm sấp trên ghế ngồi nói: "Chú, trước đưa cậu ấy đến phố Tr ạng Nguyên."

"Được." Chú Tr ần cười một cái, gật đầu.

Xe quay đầu, đi đến phố Tr ạng Nguyên, Trương Lam dựa vào ghế, chớp mắt nhìn Tiết Nhượng, khóe môi Tiết Nhượng nhẹ câu lên, miễn cưỡng cười, nắm lấy tay cô, tay hai người đặt trên ghế, luôn luôn nắm lấy, cảm giác lòng bàn tay dính nhau, thật là tốt, trên đường đến phố Tr ạng Nguyên cũng không nhanh, rạng sáng năm mới, người rất nhiều, dòng xe đông đúc chạy.

Cứ như vậy một đường chạy đến phố Tr ạng Nguyên, đã trôi qua nửa giờ, giọng Tiết Nhượng trong veo, nói với chú Tr ần: "Cám ơn chú."

Chú Tr ần hơi quay đầu, cười nói: "Không cần khách khí."

Tiết Nhượng lại quay đầu nói với Trương Lam: " Cậu đừng xuống xe, trời lạnh, tôi xuống là được."

Trương Lam chu miệng lên, mặt đầy không vui, Tiết Nhượng cười khẽ, nói: "Ngoan."

"Được thôi."

Cô còn muốn xuống xe cùng cậu thân mật một chút, Tiết Nhượng sờ sờ mặt cô, vừa chạm vào liền rời đi, sau đó mở cửa xe, đi xuống, Trương Lam vẫn luôn nhìn theo cậu, nhìn cậu từ trong xe đi ra, Trương Lam nhanh chóng hạ cửa kính xuống, nằm trên cửa sổ xe nhìn cậu, Tiết Nhượng liếc nhìn chú Tr ần ngồi ở chỗ tài xế, tiến lên, vội vàng hôn lên khóe môi Trương Lam, sau đó xoa đầu cô một cái: "Tôi đi đây, mau trở về thôi."

"Được." Trương Lam chạm vào khóe môi, cười nói: "Cậu đi đi, tớ nhìn cậu đi vào."

"Ừ."

Tay Tiết Nhượng đút trong túi, lười biếng đi đến phố Trạng Nguyên đèn sáng náo nhiệt, Trương Lam nhìn bóng lưng cậu tiến vào vòng sáng, mới nói chú Tr ần lái xe.

Mặt cô ghé vào trên cửa sổ bị gió thổi có chút khô.

Đóng cửa lại, cô mới cảm thấy ấm áp.

"Chú, mẹ cháu về nhà chưa?"

"Vẫn chưa, đợi lát nữa chú đi đón bà ấy."

"Vâng."

Bình thường Trì Bình còn phải cùng mấy bằng hữu giao thiệp, trở về trẻ cũng là chuyện thường, Trương Lam sớm đã thành thói quen.

Xe hơi màu đen dung nhập vào trong đêm tối, rất nhanh li ền đi xa.

Mà Tiết Nhượng đi ở trên đường phố Trạng Nguyên, mua một ly trà sữa, dùng ống hút màu xanh da trời, tay ấm áp, đi không bao lâu, tìm một góc, nghiêng đầu châm thuốc, ngậm ở trong miệng, chậm rì rì đi về nhà, cha cậu đi công tác, ít nhất một tuần nữa mới trở về, trong khoảng thời gian này ở nhà chỉ có cậu cùng mẹ, khi ở cùng với Trương Lam, cậu cũng không quá muốn về nhà, chờ đến khi sắp hút thuốc xong, cậu bóp tắt, uống cốc trà sữa kia, cả người lười biếng, ôn nhu đối với Trương Lam đã tiêu tán, chỉ có thiếu niên sắc bén.

Đi qua phố Trạng Nguyên li ền yên tĩnh rất nhiều, Tiết Nhượng một tay đút trong túi, một tay cầm trà sữa, vào tiểu khu, lên tầng, đi ra cầu thang, ném cốc trà sữa trong tay, cậu tìm chìa khóa mở cửa, chìa khóa vào,, cửa lại mở ra trước, cậu sững sốt một chút, nhìn qua khe hở cửa.

Vậy thì tương đương với cửa cũng không có khóa, từ trong khe cửa tràn ra bạch quang, trong phòng đèn sáng, Tiết Nhượng nhú mày, dùng vai đẩy cửa ra, đi vào, Chung Lệ Nhan tựa trên ghế sofa, tay cầm điều khiển, mặt

không biểu cảm xem TV, áo bành tô màu đen cùng khăn lụa hoa sắc đặt trên ghế sofa.

"Mẹ." Tiết Nhượng lơ dềnh, gọi một tiếng.

Ngón tay ấn đi ầu khiển của Chung Lệ Nhan tạm dừng, bà buông đi ầu khiển ra, hơi nghiêng đầu: "Đi đâu? Trễ như vậy?"

"Cùng bạn học đi chơi."

Chung Lệ Nhan không đáp, bà li ền như vậy nhìn Tiết Nhượng, Tiết Nhượng rất cao, mới mười bảy tuổi mà thôi, cũng cao hơn cha cậu, mặc quần áo nhìn khá g ầy, cời ra lại rất có cơ bắp, cậu dường như vẫn luôn một bộ dạng lười biếng như vậy, cùng với thiếu niên hacker nhà bên cạnh giống nhau, cái thời đại này thiếu niên đầu sắc bén, tùy ý, cùng với khoe khoang.

Bọn họ chừng mười tuổi thì có chủ kiến, có ý tưởng của mình, tuổi còn trẻ cũng biết mình muốn làm cái gì, đầu óc thông minh cũng để bọn họ xác định con đường của mình đã chọn nên cố gắng thế nào, con trai bà làm gì bà đầu rất rõ ràng, bà cùng ch ồng đối với hai chữ cố phiếu đầu còn lưu lại ở phía trên mấy dân cờ bạc.

Bao nhiêu người vì hai chữ này mà táng gia bại sản, lại có bao nhiêu vô tình gặp phải nguy cơ phải vay mượn tiền khắp nơi, Tiết Nhượng muốn làm người đi ầu khiển phía sau tất cả những thứ này, trở thành người đứng trên chóp đỉnh của chuỗi thức ăn, đem mình dấn thân vào khu vực xám tro, như vậy bà làm sao cho phép, bà mọi thời khắc đầu chú ý tới Tiết Nhượng, chiều cố cậu, nhìn chăm chăm cậu, để phòng ngừa cậu bị ý tưởng bản thân tự cho là có thể thay đổi của thế giới kia làm hỏng.

Chung Lệ Nhan cố chấp giống như mẹ bà, không cho là ý tưởng của đứa nhỏ có thể hoàn toàn theo đuổi, bọn họ chung quy đầu nghe lời cha mẹ, mới có thể đi ra con đường của mình, không cho phép nửa điểm phản bác.

Đây cũng là Tiết Nhượng cùng cha mẹ t ần tại vết rách mẫu chốt.

"Con ngủ." Uống một ngụm nước lớn Tiết Nhượng mở cửa vào phòng.

Chung Lệ Nhan đột nhiên lại hô: "Đợi chút."

Chương 40-2

Chung Lệ Nhan đột nhiên lại hô: "Đợi chút."

Tay Tiết Nhượng để trên chốt cửa dừng lại, cậu lười biếng đút túi: "Còn có chuyện gì?"

"Tiết Nhượng, con đừng khiến mẹ thất vọng."

"..."

Lạch cạch một tiếng, Tiết Nhượng đẩy cửa đi vào, Chung Lệ Nhan nhìn cửa đóng lại, hung hăng ném điếu khuyển lên ghế sofa, điếu khuyển nảy lên, bà ngồi về ghế sofa, hai mắt sâu thẳm, mới cao nhất, nó liền yêu đương, tương lai có thể làm sao.

Đêm đã khuya.

Chung Lệ Nhan thật lâu không nhúc nhích.

Bà không dám nói cho chồng, với tính tình của Tiết Khang, nháo lên, hai cha con liền cãi nhau không dứt.

Bản thân cái nhà này đã như bước trên tấm băng mỏng, quan hệ của hai cha con đầu luôn ở trong trạng thái cứng ngắc, Chung Lệ Nhan chống đầu, sau một lát, mở điện thoại ra.

Nhìn tin wechat Chu Di phát cho bà, cô gái kia gọi là Trương Lam.

...

Ba ngày nghỉ Nguyên Đán.

Ngày thứ hai Trương Lam cùng Trì Bình đi tới nhà Tần Thiên chơi, Tần Thiên gần đây có một người bạn gái, còn nói với cô là em gái cậu ta, cô cũng không tin, ép bức nửa này, mới rút cục từ trong miệng cậu ta nói ra, hai người ở trong phòng Tần Thiên nháo loạn một hồi, còn chơi game, Tần Thiên vươn chân dài, nói: "Có thời gian kêu Tiết Nhượng cùng đi ra chơi

đi, tớ gần đây muốn nhúng tay vào cỗ phiếu, vẫn chưa nghĩ ra nên mua hay không, nếu mua khả năng tì ên tiêu vật đầu không có."

"Cậu trước không phải mua quỹ sao?" Trương Lam nhìn chăm chăm màn hình, không ngừng gõ bàn phím, đầu cũng không quay lại, cô biết Tầ Thiên thích chơi những loại tương tự với đánh bạc đầu tư.

" Không kiếm tì ên, tớ đầu tư ba mươi vạn, một táng mới kiếm được một ngàn đồng, a a, lãng phí tài nguyên."

"Nga."

Trương Lam không hiểu những thứ này, cô chỉ lo đi đầu khiến tiểu nhân trên màn hình.

Ở nhà Tầ Thiên chơi một ngày, đến khi về Trương Lam liền có chút nhớ Tiết Nhược, cậu buổi sáng nói đi họp, cũng không biết một học sinh như cậu mở họp gì.

【 Tiểu tử tử: Còn chưa về sao sao? 】

【 XR: Đã về, đang đọc sách. 】

【 XR: Làm sao? Nhớ tôi? 】

【 Tiểu tử tử: Hì hì, đúng vậy. 】

【 XR: Ngày mai tôi đưa cậu đi dạo phố, đưa cậu đi mua mua mua. 】

【 Tiểu tử tử: Họp xong liền phát giàu sao? 】

【 XR: Không sai biệt lắm đi. 】

Cậu chẳng qua là lấy một ít hoa hồng cậu nên lấy thôi.

【 Tiểu tử tử: Vậy tớ nhất định phải suy nghĩ một chút nên mua gì, ví dụ như một chiếc nhẫn đôi cùng cậu một người một chiếc. 】

【 XR: Gấp gáp muốn gả cho tôi vậy sao? 】

【 Tiểu tử tử: Cậu nói cái gì vậy? Chỉ mua trang sức mà thôi, hừ. 】

【 XR: Ủ, trang sức. 】

【 XR: Hôn tôi một cái, phát tin nhắn thoại. 】

Mặt Trương Lam đỏ lên, cầm điện thoại quay đầu liếc nhìn Tần Thiên, nhảy xuống ghế, chạy đến phòng vệ sinh, Tần Thiên vội đầu tận lực đánh, hoàn toàn không biết phụ trợ của mình đã dừng lại, mọi người đều ở đây quờ đờ, duy chỉ có người của Trương Lam đứng tại chỗ tay áo lung lay, nhưng chính là bất động.

"Lam Lam!" Tần Thiên ngẩng đầu lên kêu.

Nhìn một cái, người không thấy.

Mẹ nó.

Tần Thiên cảm tức, chỉ có thể đưa tay kéo laptop của Trương Lam xuống, một người đánh hai cái.

【 Tiểu tử tử: MUA... 】

【 XR: Hôn nhiều thêm mấy cái. 】

【 Tiểu tử tử: Chớ có khi dễ người. 】

【 XR: Không khi dễ cậu, còn khi dễ ai. 】

【 Tiểu tử tử: Vô lại! 】

Trò chuyện một hồi, Trương Lam đi ra ngoài, bị Tần Thiên mắng một trận, chỉ có thể ngoan ngoãn xuống tiếp tục đánh phụ trợ cho cậu ta.

Ngày mùng 2 tháng 1 Trương Lam sáng sớm liền ước hẹn cùng Tiết Nhượng đi ra ngoài, hai người hẹn ở quảng trường mua đồ, trước tiên chạy đi mua nhẫn, bởi vì đầu vẫn là học sinh, Trương Lam cùng Tiết Nhượng đương nhiên không mua quá đắt tiền, mua một đôi làm vòng, phía dưới khắc ba chữ " chỉ có em ".

Một người một cái, người phục vụ nhìn hai người cười, còn hỏi Trương Lam: " Bao nhiêu tuổi? "

Trương Lam đề giọng: "Hai mươi."

Tiết Nhượng phốc một tiếng, cầnlấy tờ đơn đi tính tiền.

Người phục vụ liếc nhìn Tiết Nhượng, nói với Trương Lam: "Bạn trai của em rất tuấn tú."

"Đúng vậy, em cũng cảm thấy cậu ấy rất tuấn tú." Trương Lam mặt đầy đắc ý, chị phục vụ cười nói: "Thật hâm mộ em, nhỏ như vậy có thể tìm một người bạn trai đẹp trai như thế, đáng giá!"

Trương Lam cười, khen Tiết Nhượng so với khen cô còn vui vẻ hơn.

Tiết Nhượng mua xong, kéo tay cô, ra khỏi tiệm đá quý, Trương Lam nói: "Mau, mau, đeo lên."

Tiết Nhượng tránh thoát ma trảo của cô, nói: "Không làm chút gì đó cho tôi?"

"Làm gì chứ? Đeo lên không phải tốt rồi sao?" Trương Lam ngốc nghếch ngọt ngào nói.

"..." Tiết Nhượng nắm tay cô, một đường dắt ra quảng trường mua đồ, lại gọi ta-xi, đi trường học, Trương Lam mờ mịt bị cậu kéo.

Vào trường học, đi đến trên đài thăng kỳ*, Tiết Nhượng lấy nhẫn ra, quỳ một chân xuống, nâng ngón tay ngón tay, nói: "Anh thích em."

* Kéo cờ.

Trương Lam trừng mắt nhìn, hốc mắt có chút ửng đỏ, nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn đeo lên ngón giữa của cô, sau đó cậu hôn xuống mu bàn tay cô, nói: "Ngón giữa đại biểu cho tình yêu cuồn cuộn nhiệt."

"Ừ."

Chương 41

Đêm đó sờ lên chiếc nhẫn ở ngón giữa, Trương Lam cũng không muốn rời đi Tiết Nhượng, hai người đi dọc theo đường phố Trạng nguyên, đi từ đầu đi tới lại xoay người đi trở về, ăn không ít đồ ăn vặt, Tiết Nhượng nghiêng đầu, cắn đi miếng sườn Trương Lam đút cho cậu, Trương Lam muốn hai người nắm tay nhau, chiếc nhẫn trên ngón tay chạm vào, cô thỉnh thoảng nâng tay lên cho Tiết Nhượng nhìn, Tiết Nhượng mỉm cười, nói: "Về sau mua cho cậu cái tốt hơn, nhẫn kim cương, đặc biệt xinh đẹp."

"Được." Trương Lam cười đáp lại.

Cho đến khi ngã trên xe về nhà, trong lòng Trương Lam vẫn còn ấm áp, mềm nhũn, cô giống như thường ngày đầu như vậy, nằm ở trên cửa sổ xe, vẫy vẫy tay với Tiết Nhượng, Tiết Nhượng tay đút trong túi quần, trong mắt lộ ý cười, đứng ở giao lộ phố Trạng Nguyên, nhìn cô, cho đến khi xe đi xa, không nhìn thấy người, Trương Lam mới thu hồi tầm mắt, ngã trở về ghế ngã, tay sờ ngón tay đeo nhẫn, khóe môi hiện lên ý cười không giấu được.

Chú Trần thấy cô cười như vậy, cũng không nhịn được nở nụ cười, nhưng ông không phát ra âm thanh.

Mặc dù Trương Lam yêu đương cũng không phải là bí mật, nhưng trừ lần đầu tiên Trương Trọng Cảnh cùng Trương Lam nói qua, cũng không có nhắc lại lần thứ hai, mọi người trong lòng đều hiểu, can thiệp quá nhiều cũng không tốt, chỉ cần nhìn chằm chằm Trương Lam không để vượt qua ranh giới là được, "Đúng rồi, ba cháu vừa mới về."

"Ba đã về à?" Trương Lam chột buông tay xuống, hỏi.

"Đúng vậy, ở nhà chờ cháu về cùng ăn khuya."

"Ba đi công tác thật lâu." Trương Lam chu miệng, "Chú Trần, chú lái nhanh chút."

"Được." Chú Trần mỉm cười nhún chân ga, xe hơi nhanh chóng đi ra ngoài, hướng tới khu biệt thự mà đi, xuống xe, Trương Lam liền chạy vào

trong nhà: "Ba ba!"

Trương Trọng Cảnh đang uống nước, bị Trương Lam ôm một cái, thiếu chút nữa đem nước trong miệng phun ra ngoài, ông ho khan hai tiếng, vỗ bả vai cô: "Tiểu công chúa nhà chúng ta đã về rồi."

"Đúng vậy, đúng vậy, con đã trở lại rồi." Trương Lam hờ hững nói: "Ba thì sao, vừa đi liền lâu như vậy, ba để mẹ một mình cô đơn trong phòng trống."

Trương Trọng Cảnh cười khẽ, nhìn Trì Bình một cái: "Em cô đơn sao?"

Trì Bình ôm áo khoác của ông liếc mắt: "Sẽ không, em mỗi ngày đều ngủ ngon, anh không trở về em một người cũng có thể ngủ."

"Nga, thật không?"

Trương Lam cười híp mắt nhìn cha mẹ chế nhạo, Trì Bình đem áo khoác Trương Trọng Cảnh ôm lên liền, lại lấy xuống một chiếc áo lông cho ông, đưa ông mặc vào, sau khi Trương Trọng Cảnh mặc vào, vỗ Trương Lam nói: "Đi, cùng ba xem tivi."

"Vâng."

Một nhà ba người, ấm áp ngồi trên ghế sofa, xem tivi, chỉ chốc lát, dì Lưu đã nấu xong tổ yến bùng ra ngoài, cho bọn họ ăn, tay nhỏ bé của Trương Lam cẩn thận cất giấu, nhưng lúc bùng tổ yến lên, làm cho chiếc nhẫn lộ ra ngoài, tổ yến trong miệng Trương Trọng Cảnh thiếu chút nữa phun ra ngoài.

Ông nhìn về phía vợ.

Trì Bình nhướn mày, Trương Trọng Cảnh thấp giọng hỏi: "Em nói xem, ngón giữa đại biểu cho cái gì?"

"Tình yêu cuồng nhiệt." Trì Bình nói.

"Vậy còn tốt." Trương Trọng Cảnh gật đầu, "May mắn không phải là đính hôn, anh suýt nữa thì bị hù chết, tuy nói rằng thời đại bây giờ đã thay đổi, nhưng hôn nhân của con cái vẫn cùng cha mẹ có quan hệ rất lớn, đúng không?"

"Đúng, anh sợ con bé tự mình quyết định chung thân đại sự, nên anh muốn nhúng tay vào." Trì Bình nhìn chiếc nhẫn trên ngón giữa Trương Lam, càng nhìn càng thấy chướng mắt, nhưng nếu đồng ý cho con bé yêu, mua một chiếc nhẫn nhỏ cũng không có gì là không được, không có lý do gì phản đối.

" Không quản được, con gái lớn rồi."

Trương Trọng Cảnh bĩu môi.

Trì Bình trừng ông một cái, bọn họ lén lút nói chuyện, Trương Lam vẫn còn đang sờ chiếc nhẫn, lại nghĩ đến Tiết Nhượng, khóe miệng cười cũng sắp tới mang tai, Trương Trọng Cảnh cùng Trì Bình vẫn luôn quan sát cô.

Ăn xong đồ ăn khuya, cũng đã trễ, Trương Lam ôm thất lưng Trì Bình ngủ gà ngủ gật, Trì Bình sờ đầu cô, để cho Trương Trọng Cảnh ôm cô lên lầu, Trì Bình đứng ở bên cạnh, nhìn xem chiếc nhẫn trong tay cô, cũng không có gì đặc biệt, có thể nói là một chiếc nhẫn vô cùng thông thường.

Thế nhưng lại là bạc trắng, trên vòng còn có hai viên kim cương nhỏ, đoán chừng giá không thấp, thế tín dụng Trì Bình cho Trương Lam cũng không có nhận được tin nhắn quẹt thẻ.

Vậy thì đồng nghĩa với ti ền này, là Tiết Nhượng đưa ra.

Trì Bình thấp giọng nói: " Gia cảnh của Tiết Nhượng khá bình thường đi?"

"Xem như là vậy, gia đình bậc trung trở lên, cha mẹ đều là giáo sư."

"Nghe chú Tr ần nói, thằng bé ng ồi xe buýt đi học."

Trương Trọng Cảnh cười khẽ, "Em đang nghĩ cái gì vậy? Em cho là mọi người đều giống nhà chúng ta sao? Học sinh đi xe buýt đi học là rất bình thường, còn có người đạp xe đạp đi học."

"Ừ, cho nên đứa nhỏ này còn rất đầu tư ti ền vào trên người con gái chúng ta." Trì Bình rất vui mừng, Trương Trọng Cảnh vừa nghe, cười nói, "Thằng bé tương lai chưa chắc sẽ kém, chúng ta lại quan sát là được."

"Anh có lòng tin như vậy?" Trì Bình liếc mắt nhìn ông.

"Đương nhiên."

Trì Bình lại nhìn ông xem thường.

"Bà xã, trùng đủ rồi thì mở cho anh cái cửa."

Trì Bình lúc này mới không tình nguyện mở cửa phòng Trương Lam, Trương Trọng Cảnh vội vàng đem Trương Lam ôm vào, cũng đã trễ thế này, thời tiết lạnh, một buổi tối không tắm cũng không có gì, Trương Lam vừa tiếp xúc với giường, liền tự động rúc người vào bên trong, Trương Trọng Cảnh ôm eo Trì Bình đứng ở mép giường, nhìn Trương Lam làm ổ ở trong chăn, lẳng lặng nhìn một hồi, thời điểm lúc trước mang thai Trương Lam thì rất bất ngờ, hai người cũng chưa chuẩn bị, thì có.

Khi đó Trì Bình còn trẻ, chung quanh đâu có một ít người không muốn kết hôn quá sớm cũng không muốn sinh con làm mẹ sớm, bà lại cô tình mang thai, lúc này trong lòng bà vừa vui cũng vừa buồn, bà muốn định xuất ngoại học bổ túc, cuối cùng vì sinh Trương Lam, đem cơ hội này buông tha, Trương Trọng Cảnh thấy vợ rất phi thường.

Cũng không dám nói quá nhiều lời, đưa Trì Bình đi một vòng Tây Tạng, đến khi trở về, Trì Bình bắt đầu từ chức, trở về trong nhà, chuyên tâm làm một người phụ nữ có thai.

Trương Trọng Cảnh cảm động khi Trì Bình nghỉ, đối với Trì Bình càng quan tâm hơn.

Hai người ân ân ái ái, làm cho không ít người làm mẹ ở gần vào nhà giàu hâm mộ không thôi, không ít người mong đợi Trương Trọng Cảnh trong tình cảm phát sinh biến cố, càng muốn xem bọn họ Thất niên chi dương*, nhưng rất đáng tiếc, bọn họ thấy chẳng qua là hai người càng thêm ân ái, bọn họ biết thời gian dài như vậy, hai mươi mấy năm, cảm tình dung hợp tình yêu, tình thân càng vững chắc hơn, cũng không phải dễ dàng bị phá hủy như vậy.

* Thất niên chi dương (七年之痒): thành ngữ của Trung Quốc, ý nói 7 năm là cột mốc mà người ta nói rằng tình cảm trở nên phai nhạt, dễ có sự phản bội. Nếu vượt qua ngưỡng bảy năm này thì coi như bách niên giai lão, bên nhau trọn đời; bằng không thì xa nhau vĩnh viễn, muôn thuở không thể tái hợp.

Chương 41-2

* Thất niên chi dương (七年之痒): thành ngữ của Trung Quốc, ý nói 7 năm là cột mốc mà người ta nói rằng tình cảm trở nên phai nhạt, dễ có sự phản bội. Nếu vượt qua ngưỡng bảy năm này thì coi như bách niên giai lão, bên nhau trọn đời; bằng không thì xa nhau vĩnh viễn, muôn thuở không thể tái hợp.

Sau khi sinh ra Trương Lam, ngày đó bầu trời quang đãng an lành, ở giữa không trung hiện lên đám mây bảy màu, tiểu công chúa Trương Lam, ở trong ngực ba cô, vùng vẫy một chút, liền hôn ba cô một cái.

Đơn giản ấm áp như vậy làm cho tâm mọi người đều mềm nhũn, Trì Bình vui vẻ yên tâm may mà ban đầu không có đem Trương Lam đi phá, mới có thể nhìn thấy một bảo bối đáng yêu như vậy.

Hai vợ chồng nhìn chăm chăm mặt con gái, nhìn mãi cũng không muốn rời.

Trương Lam xoay người, áo vén lên, lộ ra cái bụng, đáng yêu không chịu được, Trì Bình lập tức ngẩng xuống, kéo cái chăn cho cô, hừ nói: "Chỉ biết lộn xộn."

Trương Lam không nói, liền chôn ở trong ổ chăn.

Trương Trọng Cảnh đột nhiên thở dài: "Anh hy vọng Lam Lam của chúng ta sẽ không phải chịu bất kỳ tổn thương gì, vĩnh viễn hoạt bát xinh đẹp như vậy, đáng yêu như vậy."

Trì Bình nắm tay Trương Lam, nói: "Em cũng hy vọng, em hy vọng con bé lớn lên chậm một chút, nhưng con bé đã đến tuổi yêu đương, anh nói xem, Tiết Nhượng sẽ làm con bé bị thương sao?"

Lời này cũng hỏi Trương Trọng Cảnh.

Yêu, hoặc là ngọt, hoặc là khổ, hoặc là chua, ai có thể vĩnh viễn sẽ ngọt ngào như vậy.

Trương Trọng Cảnh nhẹ giọng nói: "Hắn là sẽ không."

Trì Bình: " Sẽ không làm sao?"

"Anh tin chắc, vẫn là sẽ không."

Trì Bình không lên tiếng, sau một lát, mới cùng Trương Trọng Cảnh ra khỏi phòng, thuận tiện giữ lại một ngọn đèn nhỏ cho Trương Lam, cẩn thận đóng cửa lại.

Trương Lam một đêm ngủ ngon, ngày thứ hai tỉnh lại, vươn người, khoát tay nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, cô lại cười khanh khách, cô nhảy xuống giường, đi đến tủ quần áo tìm quần áo, sau đó phóng tới phòng tắm, thay quần áo mới đi ra, xuống lầu cùng cha mẹ ăn điểm tâm.

Trì Bình nhìn cô chạy từ trên tầng xuống, thật sự sốt ruột: "Đi bộ cho tốt, ai bảo con chạy nhảy."

Trương Lam le lưỡi, cười híp mắt cọ cọ lên người Trì Bình, ngẩng xuống, Trì Bình nhẹ nhàng liếc mắt trừng cô một cái: "Xuống cầu thang đi thật cẩn thận, đừng chạy nhảy."

"Đã biết ạ." Trương Lam bĩu môi làm nũng.

Trì Bình xụ mặt lập tức cũng mềm nhũn, Trương Trọng Cảnh gấp báo lại, uống một ngụm sữa, hỏi Trương Lam: "Hôm nay ba với mẹ con đâu có thời gian rảnh ở nhà cùng con hay là muốn đi đâu chơi?"

"Ở nhà đi!" Trương Lam nói, thời tiết lạnh như vậy cô không muốn ra khỏi cửa.

"Được."

Trương Trọng Cảnh nói: "Chờ chút nữa cùng cha chơi một ván cờ vây."

"A?" Trương Lam lắc đầu: "Để cho mẹ cùng ba chơi, con không biết chơi đâu."

"Không biết có thể học." Trương Trọng Cảnh cười nói, Trương Lam mặt đầy cự tuyệt, nhưng ăn bữa sáng xong rồi, vẫn bị kéo lên ghế sofa, cùng Trương Trọng Cảnh chơi cờ vây.

Cô vô cùng không muốn, thở phì phì làm ra vẻ bất mãn.

Trương Trọng Cảnh nhìn vợ một cái, rồi nói với Trương Lam: "Ba ba nói cho con, chơi cờ vây có thể rèn luyện khí chất, con xem khí chất của mẹ con cũng từ đây mà luyện ra, tương lai Tiết Nhượng càng ngày càng xuất sắc, con không muốn cùng nhau tiến bộ sao?"

Trương Lam vừa nghe đến Tiết Nhượng, cả người theo bản năng ngẩng thẳng.

Trương Trọng Cảnh cười lên, nói: "Vây cùng ba chơi ván kế tiếp đi."

"Nga." Vì câu nói Tiết Nhượng càng ngày càng xuất sắc kia, Trương Lam lưng thẳng tắp, cùng Trương Trọng Cảnh một buổi sáng chơi cờ vây, làm cho cô nhanh chóng buồn ngủ.

Trì Bình liếc mắt xem thường, nói: "Chỉ biết khi dễ con gái."

Trương Trọng Cảnh cười trộm.

Ăn bữa trưa xong, Trương Lam đi lên lầu ngủ một hồi, lại trốn trên giường cùng Tiết Nhượng phát wechat, sau đó ngủ tiếp, hơn ba giờ mới tỉnh lại, cô gạt bỏ mái tóc như cỏ dại xuống lầu, trong phòng khách lại trống không, cô lập tức hỏi dì Lưu, dì Lưu nói: "Ba cháu mới nhận một cuộc điện thoại, hình như bên Tầm gia có chuyện gì đó, mẹ cháu cũng liền đi theo, đợi lát nữa đến cơm chiều sẽ về ăn."

"Nga." Trương Lam có chút mất mát, cô đem mình ngã ngửa xuống ghế sofa, gãi đầu.

Một lát sau, cô lại cảm thấy ở nhà nhàm chán, cầm điện thoại di động lên đeo khăn quàng, đi ra ngoài tìm mấy người Chu Huệ chơi, Chu Huệ cũng ở tại khu biệt thự này, nhưng cách quá xa, đi tới rất phiền, bình thường Trương Lam đều lười đi, hôm nay vừa đúng lúc chú Trầm không ở nhà, Trương Lam chỉ có thể đi bộ.

Đi được hai bước, một người phụ nữ mặc áo bành tô màu đen không biết từ nơi nào đi ra, chặn ở trước mặt Trương Lam, bà đeo một chiếc mắt kính, khăn quàng cổ hoa sắc, tay để trong túi, nhìn Trương Lam hỏi: "Cháu là Trương Lam sao?"

Trương Lam cúi đầu, lui về phía sau hai bước, trên mặt mang theo cảnh giác: "Là cháu, xin hỏi dì là ai vậy?"

"Dì là mẹ của Tiết Nhượng, dì gọi là Chung Lệ Nhan."

Trương Lam che miệng lại, cô lần nữa lui về phía sau, cô nói: "Dì, dì nói dì là mẹ của Tiết Nhượng, cháu không tin, Tiết Nhượng không ở nơi này, nhà cậu ấy cách nơi này rất xa."

"Cho nên dì mới đặc biệt tới đây tìm cháu." Chung Lệ Nhan lấy điện thoại ra, ấn mở một tấm ảnh chụp, là ảnh gia đình, ở trên Tiết Nhượng đứng bên cạnh một người phụ nữ, rất giống với Chung Lệ Nhan.

Trương Lam cảnh giác biến thành chột dạ, cô thấp giọng nói: "Dì, dì tìm cháu làm gì?"

"Không có gì, chỉ muốn tìm cháu tâm sự, cháu yên tâm, dì không phải là người xấu." Chung Lệ Nhan kinh ngạc một thiếu nữ mới mười bảy tuổi mà đã cảnh giác như vậy.

Đi đâu này chứng minh cha mẹ cô giáo dục cô rất toàn diện.

Nếu cô không phải là nữ sinh Tiết Nhượng thích, Chung Lệ Nhan cũng miễn cưỡng thích cô.

Trương Lam có chút kinh hoảng: "Dì, dì tìm cháu có chuyện gì? Cháu không có kéo thấp thành tích của Tiết Nhượng."

Nhắc tới thành tích, sắc mặt Chung Lệ Nhan liền thay đổi, Trương Lam nhìn sắc mặt của bà thay đổi, liền càng hoảng hơn, Chung Lệ Nhan nói: "Nhà các cháu gần đây có một công viên, cách ở nơi này không xa, chúng ta tới đó ngồi một chút, dì liền tán gẫu với cháu một hồi."

Hễ là học sinh đối mặt với gia trưởng, bất kể là người lớn nhà mình, hay người nhà khác, cũng sẽ sinh ra một loại kính sợ cùng sợ hãi, Trương Lam cũng không ngoại lệ, Chung Lệ Nhan đầu nói tới đây, Trương Lam cũng không có cách nào khác cự tuyệt, chỉ có thể đi theo Chung Lệ Nhan đi đến công viên kia, công viên kia không tính là rất xa, ngay tại lối vào, lúc nhìn ra phía ngoài, có thể thấy xe cô đi ra tiến vào.

Trương Lam nghĩ tới đây, cũng thoáng thả lỏng, hơn nữa, Chung Lệ Nhan là mẹ Tiết Nhượng cũng làm cho cô không có lòng dè phòng, vì vậy liền đi theo sau.

Chính là vẫn luôn nắm chặt điện thoại di động, để giảm bớt kích động.

Tác giả có lời muốn nói:

Qua khoảng thời gian này là tốt rồi.

Chương 42

Đến trong công viên, trong sân không có ai, lúc trời nóng mới có người ở đây nghỉ ngơi, bây giờ lạnh như vậy, mọi người đều ở trong nhà mở lò sưởi, Chung Lệ Nhan trước tìm một chỗ ngồi xuống, bà nhìn Trương Lam, Trương Lam cẩn thận đi tới, cúi đầu ngồi ở phía đối diện bà.

Ngay cả Chung Lệ Nhan không nói, Trương Lam cũng có thể qua nét mặt của bà nhìn ra được Chung Lệ Nhan tìm cô khẳng định không phải chuyện tốt gì.

Sau khi ngồi xuống, Chung Lệ Nhan nhìn Trương Lam, không lên tiếng.

Trương Lam thấy bà không lên tiếng, cũng không dám nói lời nào, liền trầm mặc như vậy một hồi, điện thoại của Chung Lệ Nhan reo lên, giống như phá vỡ sự yên lặng giữa hai người, Chung Lệ Nhan tắt điện thoại đi, bà nói: "Dì cũng không quanh co lòng vòng."

Bà vừa nói lời này ra, Trương Lam theo bản năng ngồi thẳng người, giống như là học sinh tiểu học gặp phải thầy cô giáo vậy, trên mặt rất cung kính, hai mắt Chung Lệ Nhan sâu thẳm, bà nói: "Dì hy vọng cháu có thể chia tay Tiết Nhượng, các cháu mới học cao nhất*, không thích hợp nói chuyện yêu đương."

*Lớp mười.

Hai chữ chia tay làm cho Trương Lam một trận choáng váng, cô chớp chớp đôi mắt xinh đẹp nói: "Dì, cháu sẽ không ảnh hưởng đến thành tích của Tiết Nhượng, cháu... Không đúng, cậu ấy sau khi ở cùng một chỗ với cháu, thành tích vẫn tốt như vậy."

"Bây giờ không nhìn ra vấn đề, bởi vì các cháu học cùng chung một lớp, nếu cao nhất* thì sao? Sau này phân ban thì sao, thằng bé vì cùng yêu đương hẹn hò với cháu, có phải hay không mỗi ngày phải chạy đến phòng học của cháu tìm cháu? Như vậy trẻ nãi thằng bé học tập thì sao? Thằng bé từ sau khi cùng cháu yêu đương, cơ hồ mỗi đêm đều đi ra ngoài, chúng ta cũng không biết thằng bé đi ra ngoài làm gì, nhà chúng ta chỉ có một đứa con trai là nó, nhà chúng ta cũng không giống với nhà cháu."

*Lớp mười một.

Chung Lệ Nhan theo thói quen giáo huấn người, đẽ thấp giọng, uy nghiêm mười phần, Trương Lam bị mấy câu bà nói liên tục như vậy, đầu không dám mở miệng, cô muốn nói, cậu ấy không cần đến tìm cháu, cháu sẽ đi tìm cậu ấy, nhưng cô lại không dám, Chung Lệ Nhan tiếp tục nói: "Dì hiện tại cần cháu cùng thằng bé chia tay."

"Dì! Cháu sẽ không liên lụy tới cậu ấy."

"Cháu dám cam đoan sao? Cháu xác định thành tích của thằng bé cao nhĩ sẽ luôn bảo trì như vậy sao? Thằng bé có thể thi được trường y sao?"

"Trường y?" Trương Lam sửng sốt, "Cậu ấy, cậu ấy không phải muốn làm thương nhân sao?"

"A! Dì cùng cha nó đầu sẽ không đồng ý, Trương Lam, dì cần xin cháu, được không? Cháu chia tay đi, nhà các cháu đi ều kiện tốt, không phải nhà chúng ta có thể so sánh, chúng ta chỉ có một đứa con là nó, nếu tương lai thằng bé không có tiền đồ, nhà chúng ta sau này sẽ phá hủy." Nói xong, Chung Lệ Nhan liền đứng lên, đi đến trước mặt Trương Lam, Trương Lam vừa thấy bà đứng lên liền sợ hãi, thân mình theo bản năng rụt về sau.

Chung Lệ Nhan đi đến trước mặt cô, hơi khom người xuống, tay nắm chặt tay Trương Lam, Trương Lam muốn giãy giụa, nhưng tay đã bị bắt lại, giọng Chung Lệ Nhan đột nhiên ôn nhu, nói: "Coi như dì cần xin cháu, được không? Cháu cùng thằng bé chia tay, sau đó nếu cháu cảm thấy mỗi ngày ở trường học chạm mặt xấu hổ không nói nên lời, dì liền tiến hành chuyển trường cho thằng bé."

"Chuyển trường!" Trương Lam cả kinh nói: "Dì, cậu ấy vì sao lại phải chuyển trường."

"Cháu không hiểu sao? Vì không cho hai người các cháu ở cùng nhau."

"Không được, dì, dì ngàn vạn lần đừng làm như vậy."

"Vậy cháu sẽ chia tay sao?"

"Dì!"

Giọng của Trương Lam cũng khàn khàn, sắc mặt cô trắng bệch, giọng run rẩy, không ngừng lắc đầu, Chung Lệ Nhan nắm tay cô thật chặt, trên gò má Chung Lệ Nhan cũng rơi xuống một giọt nước mắt, bà nghẹn ngào nói: "Trương Lam, coi như là dì cầu xin cháu, chỉ cần cháu nói chia tay, thằng bé sẽ chết lòng, tuyệt đối sẽ không làm phiền cháu."

"Dì... "Trương Lam không nhịn được, cô cũng khóc, ngực cô rất khó chịu, đặc biệt muốn khóc thật lớn, Chung Lệ Nhan tiếp tục nói: "Nếu cháu không cùng thằng bé chia dì... "

Chung Lệ Nhan xoay người lấy túi sách ở một bên, từ trong lấy ra một chiếc dao cắt hoa quả, Trương Lam lau nước mắt liếc mắt nhìn đến chiếc dao, kinh ngạc, giãy giụa nói: "Dì, dì muốn làm gì?"

"Đừng sợ!" Chung Lệ Nhan vỗ vỗ tay Trương Lam, bà mở nắp của chiếc dao, giơ chiếc dao lên, nói: "Cháu nếu không chịu chia tay, dì chỉ có thể ở đây kết liễu bản thân, tuổi bây giờ của các cháu không thể yêu đương, sẽ hủy hoại thằng bé, thằng bé mà bị hủy hoại tương đương với dì cũng bị hủy, nếu cháu không muốn nói, vậy dì chỉ có thể xuống hoàng tuyền trước."

Trương Lam cả người cứng đờ.

Cô nhìn chiếc dao kia, trong giọng nói của Chung Lệ Nhan có uy hiếp, cô rất rõ ràng, rành mạch.

Nếu cô không đồng ý chia tay, Chung Lệ Nhan thật sự sẽ làm bản thân bị thương, Tiết Nhượng sẽ tha thứ cho cô sao? Còn có thể cùng ở bên cô sao? Sẽ không, đâu sẽ không.

Chương 42-2

Nếu cô không đồng ý chia tay, Chung Lệ Nhan thật sự sẽ làm bản thân bị thương, Tiết Nhượng sẽ tha thứ cho cô sao? Còn có thể cùng ở bên cô sao? Sẽ không, đâu sẽ không.

Cô chỉ biết sẽ trở thành kẻ thù của Tiết Nhượng, bởi vì mẹ cậu vì cô mà chết, Trương Lam vươn tay lấy dao cắt hoa quả: "Dì, dì đưa dao cho cháu."

Chung Lệ Nhan làm sao sẽ để cô lấy dao đi, bà giờ lên thật cao, nhìn vào đôi mắt Trương Lam: "Dì hỏi cháu, cháu có chia tay hay không?"

"Dì!" Trương Lam nước mắt rơi xuống, cô lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa từng gặp phải chuyện như vậy, loại chuyện này làm cô đặc biệt sợ hãi, cô bất lực, cô thật sự không muốn chia tay, cô ghen ngào, run rẩy: "Dì, chúng ta không thể bàn lại sao? Cháu tuyệt đối sẽ không liên lụy tới Tiết Nhượng, thật sự sẽ không!"

Sắc mặt Chung Lệ Nhan trầm xuống mấy phần, bà đem dao cắt hoa quả nhắm ngay cổ tay của mình.

Trương Lam thấy thế, thiếu chút nữa muốn điên rồi, cả người nhảy dựng lên, hô: "Dì đừng làm vậy, dì, cháu van cầu dì."

"Vậy cháu nói, cháu có chia tay hay không? Nói cái gì mà không liên lụy tới Tiết Nhượng, dì không tin." Chung Lệ Nhan cơ hồ không muốn thương lượng, bà cảm thấy chuyện Tiết Nhượng yêu đương không thể nói chuyện.

"Dì!" Trương Lam hàm chứa nước mắt, mặt cầu xin, Chung Lệ Nhan liếc nhìn chiếc dao cắt hoa quả, Trương Lam nhìn theo tầm mắt bà, dao cắt hoa quả kia cách cổ tay bà rất gần, chỉ cần nhẹ nhàng chuyển lên phía trước là có thể chạm tới da thịt, Trương Lam lau nước mắt trên mặt, ghen ngào, bà vai vẫn luôn run rẩy.

Cô lắc đầu: "Dì đừng làm bản thân bị thương, cháu van cầu dì."

Chung Lệ Nhan không nghĩ tới đứa nhỏ này lại quật cường như vậy, bà có

chút kinh ngạc, sau đó bà hừ lạnh một tiếng, dao nhỏ nhẹ nhàng cắt xuống, một tia máu màu đỏ chảy ra, Trương Lam choáng váng, cô ngã ngửa ở trong sân, che mặt nói: "Cháu đồng ý với dì, cháu chia tay, cháu sẽ nói với cậu ấy, dì cũng đừng chuyển trường cho cậu ấy, cháu sẽ chuyển, dù sao thành tích của cháu cũng không tốt, cháu cũng không thích hợp với Nhất Trung, dì để cậu ấy học tập thật tốt, tương lai vào một đại học thật tốt."

Nói xong, cô gào khóc.

Chung Lệ Nhan thở dài nhẹ nhõm một hơi, buông dao nhỏ, nhặt nắp ở trên mặt đất, đóng lại, ném vào trong túi, cấn túi xách lên, nói: "Nếu cháu không thể thực hiện hứa hẹn, dì sẽ còn tìm đến cháu. Trương Lam, các cháu vẫn còn trẻ, sau này cháu sẽ cảm ơn dì, cháu cho là bây giờ cùng Tiết Nhượng nói yêu đương có thể kéo dài sao? Không phải vậy, có lẽ lên đại học các cháu mỗi người mỗi ngã, nhà các cháu đi đâu kiện hơn chúng ta nhiều như vậy, cha mẹ cháu sẽ không đồng ý cháu tìm tới Tiết Nhượng."

"Mới không phải, ba mẹ cháu đồng ý!" Trương Lam đè nén xuống thống khổ, hướng Chung Lệ Nhan quát.

Chung Lệ Nhan sửng sốt, sau đó cười lạnh: "Vây cũng khó trách, cháu không sợ hãi như thế, không cách nào hiểu cha mẹ cháu."

Nói xong bà cấn túi, sải bước đi ra khỏi sân, Trương Lam ngã ở trong sân, hai mắt ngấn lệ mông lung nhìn bóng lưng kia rời đi, đây là lần đầu tiên cô lớn như vậy.

Lần đầu tiên bị người dọa như vậy.

Thì ra dì vì con trai mình, có thể không từ thủ đoạn nào như thế.

Nước mắt chậm rãi bị gió thổi khô, Trương Lam ngơ ngác nhìn xa xa, nhìn ở cửa ra, nhìn chiếc xe ra vào, bóng lưng của Chung Lệ Nhan đã không thấy tăm hơi, mới vừa rồi hết thấy tựa như một giấc mộng, cô đứng lên, lau nước mắt, điện thoại cũng vang lên một tiếng.

【 XR: Tỉnh ngủ chưa? 】

Nhìn đến tin wechat này, nước mắt Trương Lam lại lần nữa chảy xuống, cô ngã xuống, che ngực, nghẹn ngào, nước mắt, cô nắm chặt điện thoại.

Cho đến khi đầu bên kia lại gửi một tin mới.

【 XR: Xem ra còn chưa tỉnh ngủ, tỉnh thì gọi điện thoại cho tôi. 】

Trương Lam chịu không nổi, cô đứng dậy, xoay người chạy tới khu biệt thự, sau khi vọt vào trong nhà, dì Lưu chỉ nghe thấy tiếng bước chân, từ phòng bếp đi ra, chỉ nghe thấy tiếng chạy lên cầu thang, dì Lưu cười hỏi: "Sao vậy? Không đi tìm Chu Huệ chơi sao? Buổi tối muốn ăn cái gì? Dì làm cho cháu."

Phanh — — đóng cửa lại.

Dì Lưu cũng không nghĩ nhiều, vào phòng bếp chuẩn bị làm bữa tối.

Trì Bình cùng Trương Trọng Cảnh về nhà hơn sáu giờ, vừa vào cửa liền tìm Trương Lam, dì Lưu cười chỉ chỉ trên lầu, Trì Bình nói: "Tôi đi xem con bé, xem có phải chơi trò chơi hay không."

Dì Lưu cười nói: "Đoán chừng là vậy, vừa mới trở về liền chạy vào rất nhanh."

...

Trương Lam ở trên giường khóc xong rồi ngủ, sau đó vẫn luôn gặp ác mộng, tiếng gõ cửa của Trì Bình cũng không đánh thức cô, Trì Bình gõ một hồi lâu, không ai đáp, bà dừng một chút, nghĩ đứa nhỏ này chắc đang ngủ, mà trong lúc này, điện thoại Trương Lam vang lên, Trương Lam vẫn còn ở trong mộng,

Trì Bình nghe tiếng điện thoại vang lên, vì thế tìm dì Lưu hỏi chìa khóa, mở cửa đi vào, trong phòng một mảnh tối đen, tất cả rèm cửa sổ đều kéo kín, điện thoại đặt trên bàn vang lên, lóe sáng,

Chương 42-3

Trì Bình nghe tiếng điện thoại vang lên, vì thế tìm dì Lưu hỏi chìa khóa, mở cửa đi vào, trong phòng một mảnh tối đen, tất cả rèm cửa sổ đều kéo kín, điện thoại đặt trên bàn vang lên, lóe sáng, Trì Bình đi qua đem rèm cửa sổ kéo ra một chút, khẽ cười nói: "Đứa nhỏ này....."

Một giây kế tiếp, sắc mặt bà khẽ biến.

Trương Lam nằm trên giường vẫn luôn run rẩy, Trì Bình nhìn cô vẫn luôn che lấy ngực, dường như đặc biệt khó chịu, Trì Bình chạy tới một phen ôm lấy Trương Lam, Trương Lam ngã đến trong lòng bà, mảy nhỏ nhỏ vẫn luôn nhả lại, miệng khẽ nhếch, tay nắm quần áo thật chặt, như là muốn kéo cái gì đó.

Trì Bình sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, bà lập tức nắm mu bàn tay Trương Lam, hô: "Bảo bối! Bảo bối! Mẹ đây!"

"Con mau tỉnh lại, con mau tỉnh lại!" Trì Bình vuốt mặt Trương Lam, phát hiện mặt cô thật nóng, nhưng tay che ngực cùng nắm quần áo lại rất lạnh, Trì Bình càng không ngừng hô Trương Lam, Trương Lam vẫn như cũ luôn nhú mảy, càng không ngừng run rẩy, Trì Bình sợ hãi, bà cố hết sức bế Trương Lam dậy, chạy thật nhanh ra cửa.

Chạy chưa tới hai bước, Trương Lam tỉnh lại, cô trợn tròn mắt, nước mắt theo khóe mắt cô rơi xuống, cô gọi: "Mẹ."

Một tiếng gọi này suýt nữa làm cho đầu gối Trì Bình mềm nhũn, bà cúi đầu nhìn, hốc mắt đỏ ửng: "Bảo bối, con làm sao vậy? Gặp ác mộng?"

Trương Lam tiến sát vào trong lòng mẹ, cọ cọ ngực bà, nói: "Vâng, con gặp ác mộng."

Trì Bình sờ lên trán cô, đẩy mấy sợi tóc ra, tóc bị mồ hôi dính ướt, trán Trương Lam cũng bớt nóng hơn, Trì Bình hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại có thể gặp ác mộng?"

"Không có việc gì, chắc do con ngủ nhiều." Trương Lam nháy mắt, đem

nước mắt rơi xuống, tiếp tục cọ cọ vào trong ngực Trì Bình, giống như đang hấp thụ ấm áp.

Trì Bình nhìn nước mắt của cô, muốn để cho cô ngủ một chút, bà ôm Trương Lam trở lại trên giường, giống h ẫ nhỏ ôm cô như vậy, nói: "Con có phải đã xảy ra chuyện gì? Con nói cho mẹ, mẹ chia sẻ cùng con."

Giọng Trì Bình ôn nhu.

Trương Lam chỉ cảm thấy ấm áp, cô tiếp tục lặc đầu: "Con không sao, mẹ, con chính là ngủ nhiều quá, đè phải ngực, khó chịu."

"Mẹ xoa cho con." Trì Bình đưa tay đẩy tay Trương Lam ra, nhẹ xoa, Trương Lam không để ý tới xấu hổ, li ền ôm thắt lưng Trì Bình, nói: "Mẹ, mẹ thật tốt."

"Đồng gốc, mẹ không tốt thì ai tốt." Trì Bình cười khẽ, nói, "Có chuyện gì con đầu có thể nói cho mẹ."

"Vâng, con sẽ." Trương Lam gật đầu.

Mà đúng lúc này, điện thoại mới tắt xuống lại vang lên, Trì Bình vuốt tóc Trương Lam, nói: "Điện thoại của con vang lên."

"Mẹ giúp con lấy với."

Trương Lam không nhúc nhích, giọng nói bu ần bu ần.

Trì Bình đưa tay đi lấy điện thoại, vừa thấy người gọi tới, nở nụ cười: "Là Tiết Nhượng, tiểu ca ca của con."

Nói xong, bà li ền cảm thấy thân mình Trương Lam cứng đờ, tay Trì Bình hơi ngừng lại, bà đưa điện thoại: "Muốn nhận sao?"

Trương Lam từ trong lòng bà lộ đầu ra, nhận điện thoại."

"Nhận." Cô nói.

Nhưng giọng rất vững vàng.

Không giống như lúc trước, vui vẻ chờ mong, Trì Bình như có đi ều suy

nghe nhìn con gái, Trương Lam từ trong ngực bà, cúi đầu, nhẹ giọng a lô một tiếng.

Tiết Nhượng nhẹ cười hỏi: "Còn đang ngủ? Đã ngủ một một chi đầu rồi, heo."

Nước mắt Trương Lam liền rào rào rơi xuống, cô cắn chặt môi dưới, tận lực đè giọng xuống: "Tớ đã dậy, vừa dậy, muốn đi ăn cơm, cúp đây."

"Ừ? Không trò chuyện thêm một hồi?" Nghe được giọng mũi nặng nề của Trương Lam, Tiết Nhượng cho là cô mới vừa tỉnh ngủ, cũng không suy nghĩ nhiều.

"Không được, tớ cơm nước xong rồi hãy nói, ba mẹ tớ hôm nay đầu ở nhà, ở dưới lầu chờ tớ."

"Được, nhớ phát wechat cho tôi."

"Ừ."

Tiết Nhượng đầu bên kia còn muốn Trương Lam hôn một cái, Trương Lam liền cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, Trương Lam liền nhìn chăm chăm drap trải giường, rơi nước mắt, Trì Bình sớm liền nhìn thấy, bà ôm vai con gái, Trương Lam ngã vào trong ngực bà, gào khóc nói: "Mẹ, con muốn cùng Tiết Nhượng chia tay."

Trì Bình liền phát hoảng, "Vì sao chứ? Buổi sáng không phải còn rất tốt sao?"

"Ô ô, con muốn cùng cậu ấy chia tay! Mẹ cậu ấy không cho chúng con yêu đương, bà nói không thích Tiết Nhượng yêu sớm, mẹ con không muốn hại cậu ấy, mẹ con muốn chuyển trường, con muốn cùng Tân Thiên cùng nhau đi Bắc Kinh." Trương Lam nức nở khóc, Trì Bình đau lòng, vẫn luôn lấy tay lau nước mắt cho Trương Lam, thấp giọng nói, "Bảo bối à, con không phải rất thích thằng bé sao? Nếu không chúng ta tìm mẹ thằng bé nói chuyện một chút?"

"Không cần, con muốn cùng cậu ấy chia tay!"

Trương Lam lắc đầu, nước mắt luôn luôn rơi xuống, rơi ở trong lòng Trì Bình, bà liên cảm thấy hối hận, lúc trước Trương Lam cùng với Tiết Nhượng ở chung không nên để mặc, lại cảm thấy ít nhất phải hiểu gia đình Tiết Nhượng, biết một ít tình huống.

Bây giờ tốt lắm, con gái bị tổn thương, còn khóc lợi hại như vậy.

Trì Bình không nhận được trách nhiệm Trương Trọng Cảnh

Chương 43

Đêm đó, Trương gia một nhà ba người ngồi chung một chỗ, nói chuyện rất lâu, Trương Lam cũng không có nói cho cha mẹ, chuyện Chung Lệ Nhan xuất hiện uy hiếp cô, chỉ nói cha mẹ Tiết Nhượng biết bọn họ yêu nhau, không đồng ý, bên này Trương Trọng Cảnh muốn đi tìm cha mẹ Tiết Nhượng, đều bị Trương Lam cản lại.

Trương Lam nức nở nói: "Con muốn chuyển trường, con muốn cùng Tần Thiên đi Bắc Kinh."

Trương Trọng Cảnh ngồi xuống trước mặt con gái, bàn tay to vuốt mặt con gái, ôn hòa nhìn cô: "Tại sao không tìm Tiết Nhượng nói chuyện?"

"Không muốn." Trương Lam lắc đầu: "Nếu như con không đi, mẹ cậu ấy sẽ đem cậu ấy đi, sau này cũng không biết đi nơi nào, con làm sao tìm được cậu ấy."

Nhìn con gái nước mắt giàn giụa, lại rất hiểu chuyện, nhường nhịn khắp nơi, lòng Trương Trọng Cảnh vô cùng đau đớn, đem cô ôm chặt trong lòng, nói: "Ba ba che chở con, ba ba che chở con."

Trương Lam oa một tiếng khóc lên, cô rất ít khi khóc, bình thường có thể cười thì đều cười, từ nhỏ hoạt bát đáng yêu, cho tới bây giờ đều chưa từng khóc đáng thương như vậy, Trì Bình ở một bên cũng gạt lệ, bà xoa mặt con gái: "Nếu không, mẹ cùng ba con sắp xếp một chút, con xuất ngoại đi? New York cũng có hai dì đang ở bên kia, có thể chăm sóc con."

"Không!" Trương Lam lắc đầu: "Con vốn không nghĩ xuất ngoại, con muốn đi Bắc Kinh, nơi này của chúng ta cách Bắc Kinh không xa, con cùng Tần Thiên đi thôi."

Trì Bình cùng Trương Trọng Cảnh nhìn nhau, nhân phẩm của Tần Thiên bọn họ đều tin tưởng, còn nữa Tần Thiên đi Bắc Kinh chủ yếu là gây dựng sự nghiệp ở Bắc Kinh, thằng bé tuy rằng mới học cao tam*, nhưng đã bắt đầu đổi mới truyền thông ở Bắc Kinh đang sa sút, Trương Lam đi qua, cùng Tần Thiên sắp xếp ở cùng một trường học là được.

*Lớp mười hai.

Bên kia cũng có đại học tốt, mời thêm gia sư tốt dạy kèm cho Trương Lam, phụ trợ cô thi đậu đại học bên kia, Trì Bình bay suốt ngày, tú tràng* phần lớn đều ở Bắc Kinh, bên kia còn có phòng làm việc của Trì Bình, Trương Trọng Cảnh cũng có chi nhánh công ty ở bên kia, một nhà thương lượng cả buổi tối, cuối cùng thỏa thuận, thuận theo ý của Trương Lam, đưa cô đi Bắc Kinh.

*Tú tràng" 一場秀 màn trình diễn.

Với năng lực của nhà bọn họ, tạm thời học lại một lớp vào học kỳ sau của cao nhất, căn bản không thành vấn đề.

Trương Lam rất thương tâm, cô ở Phí thành một khắc cũng không muốn ở lại, vì vậy ngày thứ hai, một nhà ba người, ngồi lên máy bay đi Bắc Kinh.

Một tuần sau.

Một chiếc taxi lái vào khu biệt thự, dừng ở trước cửa nhà Trương Lam, một người con trai mặc áo chùng mũ màu đen bước ra, nhấn chuông cửa Trương gia.

Dì Lưu mở cửa, hỏi: "Cậu là ai?"

"Cháu tên là Tiết Nhượng, là bạn học của Trương Lam ở Nhất Trung trong Phí thành." Tiết Nhượng cung kính nói.

Sắc mặt dì Lưu trầm xuống, bà trợn mắt nhìn Tiết Nhượng một cái: "Xin lỗi, Trương Lam không ở nhà, cậu tìm ai?"

Tay Tiết Nhượng đút trong túi siết chặt, cậu hơi khom người: "Dì, có thể nói cho cháu, Trương Lam đi đâu được không?"

"Con bé xuất ngoại."

Tiết Nhượng tay nắm thành quyền: "Có thể xin hỏi, cậu ấy đi quốc gia nào? Cháu kiểm tra một chút, không kiểm tra được cậu ấy đi nơi nào, chuyển bay cũng không có, phiền dì nói cho cháu, dì."

Dì Lưu vẫy vẫy tay nói: "Cậu đi đi!"

Hiển nhiên là không tính nói cho cậu biết, nói xong bà lùi về sau hai bước, muốn đóng cửa, Tiết Nhượng thấy thế, tiến lên hai bước, một tay chặn cánh cửa, dì Lưu biến sắc, bà quát: "Cậu làm gì? Buông tay! Con bé đã xuất ngoại, không muốn gặp cậu, cậu đã hiểu chưa?"

"Lam Lam nhà chúng ta đáng yêu xinh đẹp bao nhiêu, chúng ta nâng con bé cũng không kịp, làm sao cậu lại dám làm tổn thương con bé, cậu đi đi, hai người vốn có hai con đường, bây giờ nhieu lắm là cầ thuộc về cầ, đường về đường!" Dì Lưu ở sau cửa lạnh lùng nói.

Tiết Nhượng nhìn chăm chăm bà, tay vẫn giữ cánh cửa không chịu buông, dì Lưu đẩy người thiếu niên ra, hai người lúc đó cương cứng tại chỗ, dì Lưu thậm chí bắt đầu mắg cậu, dì Lưu mắg lại nghĩ đến dáng vẻ Trương Lam trước khi đi, cô cũng khóc, bà đã xin Trương Trọng Cảnh đi Bắc Kinh chăm sóc Trương Lam, chưa được hai ngày sau liền lên máy bay đi.

Nhưng bà tuyệt đối sẽ không nói cho thiếu niên này.

Lúc giăng co không ngừng nghỉ, Trương Trọng Cảnh từ phía sau cầ thang đi xuống, ông nhẹ nhàng kéo cửa ra, đối diện với thiếu niên chậ vật ở ngoài cửa.

Tiết Nhượng lễ phép hô: "Chú!"

Trương Trọng Cảnh tay kéo tay áo, lặg lặg nhìn cậu, hai giây sau, nói: "Đi vào đi."

Hai mắt Tiết Nhượng sáng lên, đi lên tiến vào, dì Lưu khó chịu nói: "Đổi giày."

Tiết Nhượng lập tức thay đổi giày, Trương Trọng Cảnh ng ầ trên sofa, chỉ vào chỗ ng ầ trước mặt ông: "Cháu ng ầ đi."

"Vâng." Tiết Nhượng ng ầ xuống, vị trí đối diện với Trương Trọng Cảnh, Trương Trọng Cảnh nhìn cậu, Tiết Nhượng không tránh không né, dáng ng ầ đoan chính, Trương Trọng Cảnh vươn chân dài ra, hỏi: "Cháu làm sao mà biết Lam Lam không xuất ngoại?"

"Cháu tra."

"Tra như thế nào?"

" Bất nhập lưu* thủ đoạn."

*Bất nhập lưu(不入流): 1. Chỉ tư tưởng, lời nói không đâu vào đâu, viễn vông; đẳng cấp thấp; không xứng để quan tâm, để xếp loại | 2. Không hợp thời | 3. Lời nói, trang phục không phù hợp thời điểm. Lạc đề | 4. Không theo trào lưu; rất thanh cao | 5. Thời Minh, Thanh chức chia làm 9 phẩm 18 cấp, không đến cử phẩm gọi là "bất nhập lưu"

Hai mắt Trương Trọng Cảnh sắc bén, nhưng Tiết Nhượng cũng không bị hù dọa, lúc nói bất nhập lưu, thái độ của cậu rất tự nhiên, Trương Trọng Cảnh cười lạnh một tiếng, ông vươn tay đưa tay cấn lên điện thoại di động, thưởng thức một chút, hỏi: "Là bí mật tra chuyển bay thông qua máy tính của người ta?"

"Vâng." Tiết Nhượng rất thản nhiên thừa nhận.

Trương Trọng Cảnh đem điện thoại di động thả lại trên bàn, lúc điện thoại chạm xuống bàn thủy tinh, phát ra tiếng vang, ông nói: "Các cháu tuổi còn nhỏ, vì sao không lo học hành?"

Tiết Nhượng không lên tiếng, một thiếu niên lợi hại, ở trong độ tuổi này người trẻ tuổi phô trương cùng tự tin.

Thời đại thay đổi, những hacker đã từng như chuột chạy qua đường kia, hôm nay ở lĩnh vực này, đâu được rất nhiều người đứng ở trên đỉnh kia, bọn họ bị rất nhiều công ty tranh nhau theo đuổi, thậm chí còn có một số người làm việc cho chính phủ, giống như một đám người suốt ngày ở tiệm net chơi game đem bản thân biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ, mỗi ngày đầu sắc mặt tái nhợt lác lác ở tiệm net cùng trong nhà, trở thành phế vật trong đám thiếu niên kia.

Chương 43-2

Thời đại thay đổi, những hacker đã từng như chuột chạy qua đường kia, hôm nay ở lĩnh vực này, đều được rất nhiều người đứng ở trên đỉnh kia, bọn họ bị rất nhiều công ty tranh nhau theo đuổi, thậm chí còn có một số người làm việc cho chính phủ, giống như một đám người suốt ngày ở tiệm net chơi game đem bản thân biến thành người không ra người quý không ra quý, mỗi ngày đều sắc mặt tái nhợt lắc lư ở tiệm net cùng trong nhà, trở thành phế vật trong đám thiếu niên kia.

Bọn họ đứng trên sân đấu tranh tài, biến hóa nhanh chóng, bị người truy đuổi, giống như minh tinh, bị người ta hoan nghênh như vậy, được lợi nhuận cho dù là người trung niên cũng không cách nào kiếm được, cái thời đại này, là độ tuổi của người trẻ tuổi, thái độ của Tiết Nhượng, vừa vặn xác minh điểm này.

Trương Trọng Cảnh ở trên mặt Tiết Nhượng thấy được mình từng đi qua.

"Chú, Trương Lam đi đâu, chú có thể nói cho cháu biết không?" Tiết Nhượng hỏi tới Trương Lam, trong giọng nói không có tự tin cùng thần nhiên, mang theo dè dặt cẩn trọng, mang theo lấy lòng, giống như cậu vừa nãy ở ngoài cửa vậy.

"Tôi không thể nói cho cháu." Trương Trọng Cảnh không có tiếp tục nói Trương Lam xuất ngoại.

Tiết Nhượng lại trăn mặc, người cậu hơi giật giật, mặt có chút phiến chán.

Trương Trọng Cảnh chậm rãi lùi ra sau, tựa vào trên sofa, nói: "Tiết Nhượng, cháu rất rõ nguyên nhân hai người các cháu tách ra, cho dù cháu ưu tú bao nhiêu, cũng không che giấu được cháu còn trẻ, cháu không xây dựng nên tương lai của Lam Lam, bây giờ chia tay đối với con bé mà nói, là chuyện tốt, đối với cháu mà nói, cũng là bắt đầu,"

Tiết Nhượng không lên tiếng, cậu nắm hai tay, người hơi cong, tư thái kia ngược lại thật giống như là một người thanh niên đang suy xét, Trương Trọng Cảnh nhẹ giọng nói: "Cháu cùng Lam Lam trước hết như vậy đi, về sau nếu có duyên phận, vậy tự nhiên là duyên phận của các cháu, nếu

không có duyên phận, vậy cũng không có cách nào khác cưỡng cầu, chung quy là tuổi trẻ, cháu cũng không chế không được, Lam Lam cũng không chịu nổi, cho nên, cũng đừng tìm con bé, tôi biết cháu sẽ lấy trộm tài liệu, tôi bên này cũng có thể ngăn cản cháu lấy trộm, tôi không muốn để cho cháu biết Lam Lam ở đâu, cháu sẽ không biết, cháu còn trẻ, còn quá non, cháu không cách nào làm chủ nhân sinh của chính mình."

Trong phòng khách, rất an tĩnh.

Trương Trọng Cảnh nói xong, đứng dậy muốn đi, Tiết Nhượng đột nhiên hô: "Chú. "

Trương Trọng Cảnh dừng bước lại.

" Chú, chú nói đúng, cháu không có cách nào hoàn toàn làm chủ nhân sinh của cháu."

Trương Trọng Cảnh không lên tiếng, ông tiếp tục đi về phía trước, bước chân có lực đập lên mặt đất, cùng những người thiếu niên bọn họ không giống nhau, cậu còn phù phiếm, còn chưa chững chạc, Trương Trọng Cảnh lên lầu, Tiết Nhượng cũng chào tạm biệt với dì Lưu, dì Lưu không thèm nhìn cậu, chẳng qua hừ nói: "Để dẹp lại."

"Vâng."

Sau đó, Tiết Nhượng đổi, chuẩn bị đi ra ngoài, trước khi đi, cậu dừng bước, nhìn tấm ảnh gia đình treo ở trên vách tường trong phòng khách, phía trên, Trương Lam mặc một chiếc váy dài màu vàng, hai bên buộc tóc đuôi sam, đứng ở chính giữa, tay trái tay phải ôm cha mẹ, bên cạnh cô, có hai người già đang ngồi.

Đó là ông bà của Trương Lam.

Mà trong ảnh gia đình, Trương Lam tươi cười rực rỡ, giống như ánh mặt trời, trong mắt như những đóa hoa, nở rộ, Tiết Nhượng nhìn một chút.

Mắt cậu hơi ướt, cậu lấy điện thoại ra, nhắm tới tấm ảnh gia đình kia, phóng to khuôn mặt của thiếu nữ ở giữa, tách một tiếng, chụp.

Dì Lưu hừ một tiếng, nhắc nhở.

Tiết Nhượng cất điện thoại, đi tới cửa, cậu đội mũ của chiếc áo lên, hai tay để trong túi, từng bước một đi ra khỏi biệt thự Trương gia, chậm rãi, lười biếng đi xuống sườn dốc, ra khỏi cửa lớn khu biệt thự, dần dần, người càng ngày càng xa, nhưng lại là có chút tiêu đi đầu.

...

Ba năm sau.

Bắc Kinh, Thanh Hoa, cửa trường.

Một chiếc xe Jeep màu đỏ xoát một tiếng đứng ở cửa, một cô gái tóc dài mặc quần dài màu đen, áo T-shirt rộng rãi từ trên xe nhảy xuống, cửa xe bên kia mở ra, một người con trai đầu năm đeo một chiếc mắt kính cũng đi xuống, cô gái mở cốp sau, đem hành lý kéo xuống, đẩy cho người con trai kia.

Người con trai kia đẩy mắt kính, hỏi: "Tiểu tử tử, chị không cùng em đi vào sao?"

"Không được, tôi còn phải trở về nhà tìm anh cậu, chính cậu đi vào đi, tầng 23, đi nơi này vào đường chính là được, không tìm được thì tự cậu tìm người hỏi."

Cậu con trai lại đẩy mắt kính, có chút mất mát: "Tiểu tử tử, em sợ."

"Sợ cái đầu cậu, sợ cái gì mà sợ, cậu cũng là một tiểu ca ca đấy!" Trương Lam đẩy cậu ta, bàn tay trắng nõn hướng cậu ta giờ giờ, giống như là đuổi cái gì đó.

"A, xe Jeep!" Hai chiếc xe đạp dừng lại ở cửa phía nam, phía sau xe Jeep, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, cổ áo mở ra, mặt đầy phóng đãng không kềm chế được, hướng chiếc xe Jeep kia huýt sáo.

Trên một chiếc xe đạp khác, một người đàn ông mặc áo T-shirt màu đen trần mặc liếc chiếc xe Jeep kia, liền quay đầu, hai người cùng đi xe đạp đi vào.

Cậu con trai đầu năm đi ở phía trước, đi hai bước lại quay đầu, nhìn chiếc xe Jeep kia, hô: "Tiểu tử tử, em không biết đường, em sợ!"

Một tiếng tiều tử này.

Làm cho hai người ngồi trên xe đạp cứng người, người đàn ông mặc áo T-shirt màu đen kia nhanh chóng phanh xe, quay đầu nhìn.

Hạ cửa kính xe Jeep xuống, một khuôn mặt đeo kính đen hiện ra, cằm nhọn, khóe môi hơi nhướng lên, má lúm đồng tiền nhàn nhạt, cô cười quát: "Sợ cái quỷ gì! Cậu còn giả bộ sợ như vậy nữa, tôi sẽ cáo trạng với Tẩn Thiên!"

"Tiều tử tử!" Cậu con trai kia ủy khuất kêu.

Mỗi một tiếng tiều tử tử, cùng với khuôn mặt đeo kính đen kia, đều làm cho người đàn ông mặc quần áo màu đen đứng dưới bóng cây nhìn không chớp mắt.

"Mẹ nó! Là cô ấy sao?" Phan Vĩ nửa ngày mới hoàn hồn.

Tiết Nhượng trăn mặc, anh nhìn thấy cô, nhưng cô lại không thấy được anh, cô lui đầu lại, kéo cửa xe lên, khởi động xe Jeep, xe lùi về sau, lái đi.

Xe đạp, từ trong tay Tiết Nhượng rơi xuống, rơi trên mặt đất.

Chương 44

"Còn nhìn?"

Xe Jeep đã lái đi rất xa, Phan Vĩ mới vươn tay vẫy vẫy trước mặt Tiết Nhượng, Tiết Nhượng xoa nhẹ môi dưới, xoay người, đem xe đạp dựng lên, nói: "Đi thôi."

"Hử?" Phan Vĩ sững sốt, lập tức đuổi theo Tiết Nhượng, Tiết Nhượng một tay lười biếng đẩy xe đạp, dường như không bị ảnh hưởng gì, hỏi: "Là cô ấy không sai, cậu tính như thế nào?"

Ba năm trước, Tiết Nhượng rơi nước mắt.

Ở trước mặt cậu ta, cậu ta sợ tới mức thuốc lá trong tay cũng rơi xuống, còn nóng rơi xuống đùi cậu ta, cậu ta lúc đó mặc quần cộc, suýt chút nữa thì bị bỏng, Tiết Nhượng ngẩng trước máy vi tính, gõ bàn phím rất nhanh, khi bí mật tra tất cả các chuyến bay xuất ngoại, Tiết Nhượng ngơ ngác, một giọt nước mắt trong suốt, từ trên khóe mắt anh chảy xuống.

Phan Vĩ thật sự siêu cấp khiếp sợ.

Nhưng về sau, cũng không nhìn thấy Tiết Nhượng khóc, anh vẫn luôn giữ ảnh chụp của Trương Lam, chưa từng xóa đi, cùng người trong nhà vạch rõ giới hạn, cùng cha mẹ chiến tranh lạnh, anh một mình đi đến Bắc Kinh, lên Thanh Hoa, hơn ba năm, như là trong một đêm, Tiết Nhượng liền trở thành một người trưởng thành.

Phan Vĩ biết, Tiết Nhượng chưa từng quên tiểu tử tử, tiểu tử tử ở trong ngực anh, cũng đã lớn thành một nốt ruồi son, giống như đánh con muỗi chứa máu ở trên vách tường, cuối cùng hóa thành đóa hoa hồng, vĩnh viễn ở trong lòng Tiết Nhượng.

"Không nói chuyện?" Phan Vĩ lại hỏi, thật sự là Tiết Nhượng rất trầm mặc, trầm mặc có chút không bình thường.

Tiết Nhượng không lên tiếng, anh lười biếng dắt xe đạp, rất nhanh, liền đi tới trước mặt cậu học sinh mới đầu năm, hơn nữa còn dùng đầu xe đạp nhẹ

nhàng đụng vào rương hành lý của học sinh mới kia, Giang Lục đang mờ mịt vì không tìm được đường chính, sau lưng liền bị đụng một cái.

Cậu ta mờ mịt nghiêng đầu, chỉ thấy hai soái ca đứng ở phía sau cậu ta, người mặc áo T-shirt màu đen có chút lạnh lùng, còn lấy xe đạp đụng cậu ta, cậu ta lập tức lễ phép hô: "Đàn anh."

Tay còn lại của Tiết Nhượng đút trong túi, hỏi: "Cậu tên là gì? Ngành nào?"

"Em tên là Giang Lục, ngành kiến trúc." Giang Lục đeo một chiếc mắt kính màu đen to, thiếu chút nữa là đem cả khuôn mặt che kín, cộng thêm cái đầu nấm, thoát nhìn nhỏ hơn ít nhất ba bốn tuổi.

"Vừa rồi... Người kia là bạn gái cậu?" Đôi mắt Tiết Nhượng sâu thẳm nhìn cậu ta, giọng hơi lạnh, tựa như nếu cậu ta nói một chút nữa thì anh sẽ càng lạnh hơn.

Giang Lục cũng không biết bản thân vì sao lại có cảm giác này, cậu ta lập tức dùng sức lắc đầu: "Không phải, tiểu tử tử là bạn của anh trai, chúng em nào dám làm bạn chị ấy, tiểu tử tử là y tá, là thiên sứ của con người."

Tiết Nhượng sững sờ, Trương Lam lúc trước là nói qua muốn làm y tá, sắc mặt anh hơi ôn hòa, hỏi: "Cậu nghỉ ngơi ở đâu?"

"Tầng hai ba phòng 402."

"A, cùng một tầng với chúng ta." Phan Vĩ vẫn luôn không nói chuyện, vừa nghe liền cà lơ phất phơ nở nụ cười, nói: "Vậy vừa vặn nha, cùng một ký túc xá với chúng ta, chúng ta cũng phải về đây."

Giang Lục vừa nghe, chỉ mong vậy!

Cậu ta gật đầu như già tở: "Vâng, vâng!"

Phan Vĩ cười dẫn đường, lại nhìn nhìn Tiết Nhượng, Tiết Nhượng đẩy xe đạp, người đi bên cạnh anh, tiểu học đệ Giang Lục kéo hành lý, nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải, mặt đầy mới lạ, Phan Vĩ thấy thì buồn cười, đi một hồi, Tiết Nhượng hỏi Giang Lục: "Tiểu tử tử vừa nãy, học đại học nào?"

"Đại học trung y dược Bắc Kinh." Giang Lục không một chút giấu giếm,

lại hỏi Tiết Nhượng, "Đàn anh vừa ý tiểu tử tở nhà chúng em sao?"

Phan Vĩ bĩu môi, vốn chính là của nhà Tiết Nhượng, còn nhà các cậu, trong lòng cậu ta hừ hừ.

Tiết Nhượng nhàn nhạt nói: "Đúng vậy."

"Chắc, vậy đàn anh phải xếp hàng, người theo đuổi tiểu tử tở có thể xếp hàng một vòng quanh Bắc Kinh, chắc chắn." Giang Lục lúc này không một chút khách khí, còn nói tiếp: "Coi như đàn anh đẹp trai, nhưng theo đuổi tiểu tử tở là vì giá trị nhan sắc hay là nhất kiến chung tình?"

Tiết Nhượng không đáp, lười biếng đẩy xe.

Phan Vĩ tiến lên, ôm lấy bả vai tiểu sư đệ nói: "Không, là tái kiến khuynh tình."

"Tái kiến?" Giang Lục mặt mờ mịt, Phan Vĩ cười hắc hắc, xoa nhẹ đầu úp nỡ của cậu ta: "Em còn nhỏ, không hiểu."

"Em mẹ nó không nhỏ!" Giang Lục lẩm bẩm.

Chỉ chốc lát, đã đến tầng 23, Tiết Nhượng cùng Phan Vĩ dựng xe xong, mới mang Giang Lục lên tầng, Giang Lục dè dặt đi theo bọn họ, nhìn thấy mấy người đi tới hướng Tiết Nhượng hô: "Hội trưởng."

Giang Lục hỏi: "Đàn anh, anh ở trong hội học sinh sao?"

Tiết Nhượng không đáp, tay đút trong túi, một tay đeo đồng hồ màu đen cần điện thoại, ngược lại Phan Vĩ cười hì hì nói: "Đúng vậy, đàn anh của cậu là được mời lên hội học sinh, thành tích quá tốt."

"Ai nha, thật giỏi, đàn anh tên gì?"

"Cậu ấy tên Tiết Nhượng, anh là Phan Vĩ."

Giang Lục sững sốt một chút, hai giây sau, hai mắt sáng lên: "Là Trạng nguyên kỳ thi tuyển sinh đại học năm XX sao?"

Phan Vĩ gật đầu: "Không sai, Trạng nguyên kỳ thi tuyển sinh đại học!"

"A, đàn anh ký tên cho em."

Tiết Nhượng: "Không rảnh."

Ngay sau đó đẩy cửa ký túc xá ra, trong phòng chỉ có một người ở, Trần Quang học khoa luật, đang gặm kẹo cay, vừa nhìn thấy bọn họ, "Đã về rồi?"

"Ừ, mang một tiểu học đệ đến cho cậu." Phan Vĩ đẩy Giang Lục trối trước mặt Trần Quang, Giang Lục nhỏ giọng nói: "Đàn anh khỏe."

"Ừ, ăn kẹo cay không?" Trần Quang giơ gói kẹo cay lên.

"Không, không đâu." Giang Lục cười với cậu ta một cái, Phan Vĩ chỉ giường ngủ thứ nhất bên trái, nói: "Nơi này là của cậu, nga, nói cho cậu, cái này ban đầu là của một học bá, còn ở kia, là đàn anh lớn của ngành tài chính, nha nha, ký một hợp đồng kiếm hơn một ngàn vạn, ở nơi này sẽ phát tài."

"A?" Hai mắt Giang Lục lại tỏa sáng.

Phan Vĩ nói xong, hướng Tiết Nhượng cười, Tiết Nhượng đem sách vở khép lại, kéo ra ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một chiếc chìa khóa xe: "Tôi đi ra ngoài một chuyến."

Chương 44-2

Phan Vĩ nói xong, hướng Tiết Nhượng cười, Tiết Nhượng đem sách vở khép lại, kéo ra ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một chiếc chìa khóa xe: "Tôi đi ra ngoài một chuyến."

"Đi đâu?" Phan Vĩ ngăn anh lại, còn quan sát chìa khóa xe trong tay anh, vậy mà nói, Tiết Nhượng coi như là rất điệu thấp, anh có xe tốt, nhưng bình thường anh ra vào sân trường đâu đi xe đạp, khiêm tốn giống như Châu Tinh Trì* vậy, chiếc Land Rover này bình thường không có việc gì thì anh sẽ không đi.

*Châu Tinh Trì (sinh ngày 22 tháng 6 năm 1962) là một nam diễn viên, đạo diễn, nhà biên kịch, nhà sản xuất nổi tiếng Hồng Kông. Ngoài ra anh còn là cố vấn chính trị của Hội nghị Hiệp thương Chính trị Nhân dân Trung Quốc.

"Gặp người."

"Gặp ai?"

Tiết Nhượng không đáp, đẩy Phan Vĩ ra, đi tới cửa, lại quay đầu, nhìn Giang Lục đang dọn dẹp, "Đúng rồi, tiểu tử tỷ kia tên gọi là gì? Cô ấy học khoa y tá ở Trung y sao?"

"Trương Lam, đúng vậy, đàn anh muốn đi tìm chị ấy sao?" Giang Lục rất kinh ngạc nhìn Tiết Nhượng, hỏi.

"Ừ."

Giang Lục chắc lưỡi hít hà: "Cái đó, tiểu tử tỷ bây giờ chắc là đang đi dạo phố, chính là khu thương mại quốc tế bên kia, anh đi qua có thể hơi xa."

Tiết Nhượng không nghe cậu ta nghe hẳn nói xong, trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài, giống như một cơn gió, tất cả mọi người đều kinh ngạc, kẹo cay của Trần Quang cũng bị rơi trên quần áo.

Chỉ có Phan Vĩ chắc chắc hai tiếng: "Lại không thể dè dặt một chút sao?"

Một giây kế tiếp, điện thoại di động trong túi của cậu ta vang lên, cậu ta nhận, ngay sau đó nhìn về phía Giang Lục, hỏi: "Tiểu sư đệ, số điện thoại của tiểu tử tỷ nhà em là bao nhiêu?"

"1382528****" Giang Lục không một chút do dự liền nói ra, Phan Vĩ gật gật đầu, lại đem dãy số còn nguyên nói cho Tiết Nhượng, sau đó cúp máy.

Giang Lục đột nhiên còn nói: "A, em quên nói, chị ấy cùng anh trai em ở cùng nhau."

"Anh cậu?"

"Vâng, hôm nay tiểu tử tỷ giả làm bạn gái của anh ấy."

Sắc mặt Phan Vĩ nhất thời hòa hoãn: "Anh của cậu tên là gì?"

"Giang Dịch Khải."

Phan Vĩ gật gật đầu, sau đó đi đến phòng vệ sinh, Giang Lục sửng sốt, đuổi theo, hỏi: "Đàn anh, anh không nói cho đàn anh kia, chuyện của anh em sao? Sau đó làm cho đàn anh hiểu lầm thì làm sao bây giờ?"

"Nhân sinh trên đời, nào có vĩnh viễn không có hiểu lầm nha? Không có việc gì, không có việc gì."

Giang lục: "..."

Thấy thế nào cũng giống như đang đùa dai.

Trần Quang tiếp tục ăn kẹo cay, rất bình tĩnh, Giang Lục cảm thấy có chút thán kỳ, nhưng cậu ta không nói.

Mở cửa xe Land Rover màu đen ra đi vào, một đường đi tới khu thương mại quốc tế, tới hai mươi km, ước chừng nửa giờ là đến, trên đường cũng không tắc xe, quãng thời gian này còn chưa tới giờ cao điểm, đậu xe xong, Tiết Nhượng rút túi, bắt đầu tìm người, anh không nóng nảy, ngay tại khu thương mại lắc lư.

Vừa nhìn vừa đi, anh đang đợi đến lúc gọi điện cho Trương Lam, sau đó hẹn cô ăn cơm.

Mà đúng lúc này, anh nhìn vào bên trong Starbucks, Trương Lam đã thay một chiếc váy, là váy dài màu đen, mà chướng mắt là, trong tay cô kéo một người đàn ông nhìn sườn mặt liền biết là một người rất đẹp trai, còn có, cô cúi đầu cùng người đàn ông đó nói chuyện, người đàn ông nâng tay nhẹ nhàng xoa tóc cô.

Bước chân Tiết Nhượng đi tới Starbucks dừng lại, anh tựa vào cửa nhìn hai người bên trong, không ngừng có những động tác thân mật.

Tay để trong túi kia, nắm thành quỳ ền, ngay tại khi anh định bước đi vào, một cô gái máy hờ vai màu đỏ đi qua, sau đó, cần lấy chiếc cốc chứa nước đặt trên bàn, liền hất tới Trương Lam, nhưng tay cô ta đột nhiên bị người nắm, xoay hướng khác, nước bên trong cốc, hắt ở trên kính thủy tinh.

Trong lúc nhất thời, các học sinh cùng thành phần tri thức đang nói chuyện bàn luận đều dừng lại, Trương Lam bị Giang Dịch Khải kéo lui về phía sau một bước, cô giương mắt, nhìn vào đôi mắt đen nhánh của Tiết Nhượng.

Cô gái kia quát Tiết Nhượng: "Anh là ai? Xen vào việc của người khác."

Khóe môi Tiết Nhượng nhếch lên, nhìn cô ta: "Cô hất vào cô gái của tôi, cô nói tôi xen vào việc của người khác?"

"Cô gái của anh?"

"Ai là cô gái của anh." Tâm Trương Lam nhảy dựng, phù phù phù phù.

"A." Giọng Tiết Nhượng trong trẻo lạnh lùng mang theo tức giận, anh vươn tay kéo Trương Lam lại, trực tiếp đi tới cửa, Giang Dịch Khải kịp phản ứng, lập tức giữ chặt tay Trương Lam.

Đột nhiên, bầu không khí có chút vi diệu, người chung quanh nhìn hiện tượng hai người đàn ông tranh một cô gái, rất là phấn khích, Giang Dịch Khải kéo kéo cổ áo, nói với Tiết Nhượng: "Anh em, có chuyện gì thì nói, anh từ trong tay cướp đi bạn gái tôi, đi đâu này làm tôi vô cùng khó chịu."

"Sau đó thì sao?" Tiết Nhượng nhẹ nhàng băng quơ hỏi lại.

Giang Dịch Khải bị hỏi, ghen hòng, anh ta nhìn về phía Trương Lam:

"Cậu biết."

Trương Lam cắn môi dưới, đỏ mặt: "Anh ấy là em họ của T`ân Thiên."

"A?" Giang Dịch Khải hơi lú lẫm, "Em họ của T`ân Thiên?"

"Ừ."

"Thân thích nha."

Trương Lam gật đầu.

Thái độ của Giang Dịch Khải nhất thời biến đổi, buông Trương Lam ra, Trương Lam trực tiếp nhào vào trong ngực Tiết Nhượng, bị anh ôm trọn vào trong lòng, Trương Lam tê rần nhếch miệng mắng Giang Dịch Khải: "Cậu có lương tâm hay không!"

"Không có!" Giang Dịch Khải không chút khách khí nói với Tiết Nhượng: "Thân thích cậu khỏe, không đúng, em họ khỏe, phiền cậu đưa cô ấy đi, cảm ơn."

Trương Lam: "..."

Giang Dịch Khải lương tâm cậu có đau không?

Tác giả có chuyện muốn nói:

Ha ha ha ha ha ha ha.

Ha ha ha ha ha ha ha.

Chương 45

Trương Lam bị Tiết Nhượng ôm đi ra ngoài, Trương Lam luôn muốn giãy giụa, nhưng tay bị anh nắm rất chặt, anh còn rất dùng sức, như muốn đem tay cô bóp nát, đi theo sau lưng anh, nhìn cái ót của anh, mặt Trương Lam nhu hòa xuống, cũng không giãy giụa nữa, nhu thuận để anh kéo.

Một đường đi qua hành lang, còn đi xuống cầu thang, lại đến cửa thang máy tầng một, vừa vào cửa thang máy, Trương Lam thấy biểu tình trên mặt Tiết Nhượng lạnh nhạt, trong lòng cô nhất thời nâng lên, cửa thang máy mở ra, là tầng trệt, Trương Lam sợ, xoay người chạy về thang máy, Tiết Nhượng nhẹ nhàng ở phía sau hỏi: "Đi nơi nào?"

"Anh tới tầng trệt làm gì?" Thanh âm của Trương Lam cũng run run.

"Lái xe." Tiết Nhượng dùng sức kéo một cái, Trương Lam ngã nhào tới, bị anh vươn tay ôm lấy thắt lưng, Trương Lam mặt hơi đỏ: "Nhà để xe ở dưới tầng hầm."

Tiết Nhượng chui đầu vào trong cổ cô, hung hăng hít một hơi, lại hôn xuống tai cô: "Em nói sao? Lái xe sao không tới tầng hầm nhà để xe dưới kia?"

Trương Lam: "..."

Tiết Nhượng hôn đủ rồi, xoay người lại lôi kéo cô, vừa kéo vừa hỏi: "Người vừa rồi là ai?"

"Bạn."

"Bạn trai?"

"Không phải, người cậu ấy thích là Tần Thiên."

Tiết Nhượng lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống, anh nghiêng đầu liếc nhìn Trương Lam, Trương Lam cười với anh một cái: "Rất lâu rồi không cùng anh họ anh liên lạc đi."

Hai mắt Tiết Nhượng sâu thẳm, một tay kéo cô đến xe Land Rover, Trương Lam nhìn chiếc xe trước mắt, mặt lập tức đỏ bừng, cô mới vừa nói lái xe, không phải là lái xe này.*

*

"Em đỏ mặt cái gì? "Tiết Nhượng híp mắt, hừ một tiếng.

"Không, không."

Tiết Nhượng nhấn mở đi ầu khiển từ xa, kéo cửa phỏ ra, đem Trương Lam lôi vào, Trương Lam chỉ có thể chậ vật đi lên, Tiết Nhượng lấy dây an toàn, trực tiếp cài cho cô, sau khi cài xong, anh bất động, thân cao 180 hơi cúi người xuống, đôi mắt đen nhánh nhìn cô.

Trương Lam dựa vào lưng ghế, theo bản năng thẳng người, hai người nhìn nhau, đôi mắt của anh mang theo cảm xúc phức tạp, Trương Lam có chút thẹn thùng cũng có chút dè dặt cẩn trọng, ở nơi này nhìn nhau như vậy, Tiết Nhượng lại đột nhiên nâng cằm cô lên, quan sát cao thấp, Trương Lam muốn nghiêng đầu, lại bị anh cố định cằm lại.

Giọng anh đề thấp, miễn cưỡng hỏi: "Lúc trước, vì sao một câu cũng không nói với tôi, li ền trực tiếp đi?"

Tâm Trương Lam giậ mình, đỏ ửng trên mặt hơi tán đi, cô nhắm hai mắt, lần nữa mở ra, lại nói: "Thật xin lỗi."

" Thật xin lỗi đáng giá mấy đ ồng ti ền?" Giọng anh lạnh như băng có chút tức giận, nhưng cũng đ ồng thời có cảm giác bị áp bách.

Trương Lam ngây ngẩn nhìn anh, nói: "Không đáng ti ền."

Ngón tay anh nắm cằm cô li ền chặt hơn, Trương Lam có thể cảm giác được thịt dưới cằm cũng sắp bị co thành một cục, hốc mắt cô có chút ướt, giọng Tiết Nhượng cứng rắn nói: "Không cho phép khóc."

"Tại sao?" Trương Lam ủy khuất hỏi.

"Bởi vì em khóc li ền làm cho quân lính của anh tan rã, cái gì cũng không hỏi nổi nữa."

Hốc mắt Trương Lam càng ướt, cô vươn tay, ôm cổ anh, nghẹn ngào nói: "Ôm ôm."

Tiết Nhượng buông lỏng tay, cổ bị cô ôm lấy, người cô mang theo hương thơm vây lại, vùi đầu ở trên bả vai anh, hô hấp nhàn nhạt, lạnh lùng cứng rắn trên mặt Tiết Nhượng từ từ tháo xuống, anh nâng tay lên ôm eo cô, hơi dùng sức, hung hăng ôm lấy cô, cả người Trương Lam dán ở trong ngực anh.

Không tiếng động nỉ non, không tiếng động rơi lệ.

Năm đó vừa đến Bắc Kinh, cô đặc biệt vất vả, Tần Thiên bận rộn lợi hại, cô vừa phải thi vừa phải đi học thêm, lúc thầy giáo không ở bên cạnh cô liền không chế không được muốn trở về Phí thành, thường xuyên nhớ tới bốn mùa xuân hạ thu đông của Phí thành, ví dụ như mùa đông đến, Bắc Kinh tuyết rơi, rất lạnh, cả người đông cứng không muốn ra cửa, muốn ở nhà, vẫn là ở Phí thành tốt, mùa đông ở Phí thành một chút cũng không lạnh, ở Phí thành có rất nhiều nơi vui chơi, thức ăn ở Phí thành cũng đặc biệt ngon, Tiết Nhượng ở Phí thành cũng làm cho cô rất nhớ.

Mỗi một năm, ở trong cái đau khổ này, cô thấy ngày thi đại học sắp tới, càng ngày càng gần làm cho cô bắt đầu lắc lư không ngừng, cô không biết Tiết Nhượng có còn giữ vững ước mơ anh muốn hay không, thi tới Bắc Kinh, học ngành tài chính, cô cũng không xác định Tiết Nhượng có phải hay không còn kiên trì muốn làm thương nhân.

Cô không biết cô thi đậu có được gặp Tiết Nhượng hay không, nhưng cũng không biết chính cô có thi đậu được không, cái loại dày vò này, như trứng cút trong nước sôi vậy, cô mỗi ngày đều chạy đi tìm Tần Thiên, chậm rãi, Tần Thiên cũng thay đổi, hẳn trở nên yêu cùng con trai ở chung một chỗ, lại không cùng con gái ở cùng.

Cô sợ hãi, Tiết Nhượng cũng sẽ như vậy, cho nên cô khổ sở, đến ngày cuối cùng trước trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, cô bay trở về Phí thành, đi tới tiểu khu ở trong rừng trộm nhìn Tiết Nhượng, nhưng chỉ là thấy Chung Lệ Nhan xách thức ăn vào cửa tiểu khu, một khắc kia cô thanh tỉnh, xoay người rời đi, lại trở lại Bắc Kinh, trạng thái của cô mới bình thường.

Ba ngày thi đại học kế tiếp, cô vượt xa hơn người thường phát huy, như ý nguyện vào trường đại học Bắc Kinh trung y được, học ngành y tá.

Ngày 24 tháng 6, đã công bố điểm, Trương Lam thấy Tiết Nhượng đạt Trạng Nguyên của kì thi đại học, cô mới như được sống lại, hôm đó, cô liền hỏi trong nhà muốn có một chiếc xe, mua một chiếc xe Jeep màu đỏ, cô muốn chiếc xe rêu rao như vậy, Tiết Nhượng gặp được nhất định sẽ nhận ra.

Sau đó, bọn họ ở trong cùng một thành phố.

Sương mai Bắc Kinh, cũng không còn đáng sợ nữa.

Chương 45-2

Sương mai Bắc Kinh, cũng không còn đáng sợ nữa.

Tiết Nhượng nâng mặt Trương Lam, cúi đầu hôn lên, Trương Lam hơi há miệng, tùy ý cho đầu lưỡi của anh khuấy động, bọn họ giống như hai người chết đuối, gắt gao ôm nhau, Tiết Nhượng tê một tiếng, mang theo tơ máu rời đi môi của cô, lưỡi biếng câu môi: "Cẩn anh?"

Trương LamTrương Lam đỏ mặt, chớp chớp: "Không phải cố ý."

Tiết Nhượng liếm môi, nói: "A máu nhận thôi."

Vì thế mang theo tơ máu lại ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của Trương Lam, Trương Lam theo bản năng lui về sau, Tiết Nhượng đè nặng vai cô, lấn người đi vào, hung hăng, bá đạo, lưỡi dài liền luồn vào, cả khuôn mặt Trương Lam đều đỏ bừng, cảm giác khóe môi tràn ra chất lỏng, tay Tiết Nhượng âm thầm vào quần áo cô, sờ lên.

Trương Lam một trận run run, Tiết Nhượng nặng nề ngậm môi dưới của cô, cười hỏi: "Có phải trưởng thành rồi hay không?"

Đầu Trương Lam mờ màng, gật đầu: "Trưởng thành nhiều năm rồi."

"Rất tốt."

Tiết Nhượng lại cắn xuống môi dưới của cô, lui ra, nhìn cô một cái, thuận thế đóng cửa lại.

Rồi một tiếng làm cho Trương Lam có chút hoàn hồn, cô nhìn anh vòng qua đầu xe, mở cửa ghế lái, ngẩng lên, cũng thắt dây an toàn, Trương Lam nhỏ giọng hỏi: "Anh có phải cao lên hay không?"

Tiết Nhượng khởi động xe, liếc nhìn cô: "Đúng vậy."

Trương Lam hâm mộ nói: "Em không có cao thêm, em chỉ có 170, vẫn luôn không cao hơn."

Tiết Nhượng cười khẽ, " Em cũng đã 170, còn muốn cao thêm như thế nào nữa."

"Đúng vậy, em rất cao." Trương Lam sờ môi, có chút đau nhói, tay Tiết Nhượng mò tới ghế ng ồi ng ồi phía sau, lấy một chai nước vắn ra cho cô.

Trương Lam nhận lấy, uống một ngụm nhuận nhuận cổ họng, xe Land Rover màu đen đi ra gara dưới hầm, Trương Lam đóng nắp, hỏi: "Chiếc xe này? Của anh sao?"

"Ừ."

" Thật là đẹp trai."

Trương Lam vươn tay ở trên cửa sổ xe sờ sờ còn sờ lên bệ xe một cái.

Tiết Nhượng hỏi ngược lại: "Anh đẹp trai hay là xe đẹp trai?"

Trương Lam mặt đỏ lên, nghiêng đầu nhìn anh, anh lái xe, sóng mũi cao, môi mỏng, mày kiếm, gò má tựa như điêu khắc vậy, anh thành thực, rút đi vể non nốt khoe khoang cao g ầy, chỉ còn dư lại ngũ quan góc cạnh, cùng với đôi chân dài dưới chiếc quần Jean kia.

"Anh đẹp trai, anh đẹp trai nhất." Trương Lam khen.

Tiết Nhượng cười khẽ: "Em cũng đã trưởng thành."

Trương Lam: "Vô nghĩa."

Tiết Nhượng: " Anh nói là ngực."

Trương Lam: "Cút!"

Cô theo bản năng lấy tay ôm lấy ngực.

Nửa giờ sau, xe chạy đến Vạn Khoa Địa Sản, Trương Lam nhìn hoàn cảnh, hỏi: "Đây là đâu? Làm gì vậy?"

"Nhà của anh."

"A? Nhà anh?"

"Ừ, mua từ năm ngoái."

"Nga."

"Chờ anh một chút."

Xe tạm thời tìm một nơi dừng lại, Tiết Nhượng mở cửa xuống xe, chạy tới hiệu thuốc thật nhanh, chỉ chốc lát, anh mang theo một túi thuốc màu trắng chạy tới, lên xe, đem túi đặt ở trong ngăn xe, Trương Lam nhìn cái túi màu trắng đó, tay ngửa ngáy, dùng ngón tay đẩy ra một chút, thò đầu nhìn vào, mặt rất nhanh liền đỏ lên, cô rút tay lại, trợn mắt nhìn anh, Tiết Nhượng tay trái chuyển tay lái, tay phải nhéo mặt cô, Trương Lam không nhịn được hừ: "Không biết xấu hổ."

Tiết Nhượng cười khê: "Hơn ba năm, không nhịn được."

Trương Lam mặt đỏ hơn, xe lái xuống gara dưới hầm, dừng lại, Trương Lam liền từ trong xe nhảy xuống thật nhanh, Tiết Nhượng cầm lấy túi kia, cũng xuống xe theo, chỉ thấy cô sải bước đi tới trước mặt anh, thất lưng lả lướt, rất tỉ mỉ, cái hông bị váy nhẹ nhàng che lại, rõ ràng cô đi rất đứng đắn, thế nhưng thất lưng này hông kia tựa như đang hấp dẫn anh.

Vừa vào trong thang máy, Tiết Nhượng liền ôm thất lưng cô, từng bước một đem cô ép ở trên tường thang máy, cúi đầu nhìn cô, nói: "Em trở mã càng xinh đẹp hơn rất nhiều."

Trương Lam cảm giác tay anh rất nóng, đây anh nói: "Đương nhiên, em ăn ngon ngủ ngon, thật sự rất thoải mái, đương nhiên đáng đáp sẽ tốt hơn."

" Phải không?" Tiết Nhượng lãnh đạm nói, "Nhưng anh lại ăn không ngon ngủ không ngon, anh không biết anh tới Bắc Kinh có thể hay không gặp em, không biết em có phải cũng tới Bắc Kinh hay không, anh càng không biết anh giữ vững giấc mơ còn có thể gặp em hay không, hết thủy cũng không xác định, anh chỉ có thể sờ đá qua sông, nghĩ vè em, muốn em ủng hộ anh, muốn em hy vọng anh giữ vững ước mơ của mình, hết thủy cũng không xác định, nhưng anh vẫn đến đây."

Trương Lam rất khiếp sợ, cô chớp mắt cùng anh nhìn nhau.

Dày vò của anh, cũng giống cô như đúc, hốc mắt lại ướt, Tiết Nhượng xoa

mặt cô nói: "Anh nghĩ, em khẳng định cũng là như vậy."

" Mới không phải đâu." Trương Lam mạnh miệng.

Đinh — —

Đến tầng, Trương Lam bị Tiết Nhượng kéo ra thang máy, tới phòng 1802, Tiết Nhượng lấy chìa khóa ra, mở cửa, vừa vào cửa, Trương Lam liền bị anh kéo vào, trực tiếp đẩy ở trên vách tường, môi bị anh chặn lại, túi trên tay rơi xuống đất, miếng tã nhỏ rớt ra, Trương Lam ngơ một tiếng, sau lưng dán chặt vào tường, tay của anh ở trên eo cô xoa xoa.

Trương Lam chân dài trắng nhẵn nhụi, lúc cổ áo của cô bị kéo xuống, ở một khắc kia Trương Lam đầu chợt lóe, váy muốn rách, nhưng một giây kế tiếp, cô không có năng lực suy nghĩ.

Trương Lam bị bế lên, chân dài duỗi thẳng, trắng đến chói mắt, đi vào phòng ngủ, người nằm ở trên giường, cô cũng một trận choáng váng.

Lần đầu tiên Tiết Nhượng đi vào không thành công.

Trương Lam chần chờ nhìn anh, anh cúi đầu chặn lại môi của cô, ôm lấy cô, mang theo giọng nói khàn khàn nói: "Anh lại đến một lần nữa."

"Ừ."

Tác giả có lời muốn nói:

Giường chiếu chỉ có thể như thế này.

Chương 46

Trương Lam động người một cái, tay Tiết Nhượng liền ôm sát, trên người anh không mặc quần áo, tay khoác trên hông cô, thắt lưng của cô cũng trần trụi, bên trong chỉ hình thành một không gian chật chội, Trương Lam thậm chí có thể cảm thấy chân anh đang chà sát bên chân cô, da thịt tương sát, có loại cảm giác trơn nhẵn, làm cho cô hơi động một chút, liền chạm vào, mặt đỏ lên, cô không nhịn được đem mặt chôn ở trong cổ anh, phần eo cùng hông theo bản năng lùi về sau.

Tiết Nhượng phát hiện động tĩnh của cô, tay ôm chặt, đem cô kéo qua, chân dài đè lên chân cô, giọng ở trên đỉnh đầu hơi khàn khàn hỏi: "Làm gì vậy?"

Mặt Trương Lam đỏ lên, cô cảm giác như có bí mật mà lại không thể nói ra, đặc biệt muốn xoắn chặt lên, nhìn xem bộ dạng giao triền của hai người, nhưng lại không dám, cô lắc đầu: "Không làm gì cả."

Một giây kế tiếp, nhũ hoa của cô chạm vào ngực của anh, cô chợt lui về sau, Tiết Nhượng đoán chừng cũng cảm nhận được, tay giữ chặt, xoay người ngăn chặn cô, cúi đầu hôn cô nói: "Lại đến một lần, sau đó chúng ta đi ăn cơm."

Trương Lam đỏ mặt, ngực cô bị anh đè nặng thật xấu hổ, nụ hôn của anh hạ xuống, tay cô còn bị anh nắm, đè ở trên đỉnh đầu, cô không cách nào nhúc nhích, cánh tay bị đè nặng kia, không có cảm giác an toàn, chân ở dưới chân bị anh đẩy ra, Trương Lam kêu lên một tiếng.

Anh cười khẽ, sau đó, trời đất quay cuồng.

Lần nữa tiến vào bến tàu yêu thương.

Một giờ sau, đói lả, Trương Lam không nhịn được cào sau lưng anh: "Em muốn ăn cơm."

"Ừ, anh đi gọi bữa."

Tiết Nhượng vén mấy sợi tóc trên trán cô ra, hôn một cái, xuống giường, Trương Lam nằm trên giường, nhìn đôi chân dài của anh, cùng với cái

mông căng đầy, cô che mặt, hừ nói: "Cùng khóa thân!"

Tiết Nhượng mặc quần lót cùng quần dài vào, lại lấy áo sơ mi trên ghế sofa, vẫn là màu đen, anh gãi đầu một cái, đi ra khỏi phòng, đi tìm điện thoại di động của anh, quần áo của hai người đều bị ném ở bên ngoài, điện thoại di động cùng túi xách cũng rơi ở bên ngoài, lấy điện thoại lên, anh đi vào, anh không cài hết cúc, cổ áo mở, tóc đen nhánh, gương mặt rõ ràng, mà áo sơ mi màu đen nổi bật lên cơ thể cực kỳ gợi cảm của anh, Trương Lam cười trong lòng như nở hoa.

Người đàn ông của cô sao lại đẹp trai như vậy chứ.

Tiết Nhượng ngẩng xuống, kéo vai cô ở trong chăn, hỏi: "Ăn cái gì?"

"Cái gì cũng được, em bây giờ rất đói." Trương Lam chôn ở trong chăn, có chút mệt mỏi.

"Anh xem một chút."

Tiết Nhượng tập trung tinh thần xem APP, chỉ chốc lát, chọn một ít cháo thanh đạm còn có một con bạch trảm kê, cùng với sủi cảo, chọn xong sau đó trả tiền, đem di động đặt ở trên tủ đầu giường, đưa tay đem Trương Lam từ bên trong chăn ôm ra, Trương Lam dùng sức lắc đầu: "Đừng, đừng, em đang không mặc quần áo."

"Cũng không phải chưa từng nhìn qua." Tiết Nhượng hơi dùng sức, Trương Lam cả người lảo lộn bị anh bế ra, cô hét lên: "Che mắt che mắt! Anh nhìn nơi nào, Tiết Nhượng....."

"Nha, thì ra anh hôn lợi hại như vậy." Anh có chút bất khả tự nghị vươn tay, chạm xuống ngực cô, Trương Lam trở tay chính là một cái tát đánh tới, thật nhanh từ trên người anh leo xuống, chạy chưa tới hai bước liền bị anh từ phía sau ôm lấy, Tiết Nhượng cười khế: "Đừng đi ra ngoài, em nhìn những vết hôn trên người em xem, đâu có thể lượn quanh cầu một vòng."

"Anh còn dám nói! Quần áo em đâu? Mau! Đem quần áo em lấy tới!"

Bên trong phòng có máy điều hòa, còn rất lạnh, nhưng cả người Trương Lam tựa như bơi mật, chân so với người còn dài hơn, chân dài kia cơ hồ muốn dụ dỗ cho người phạm tội, Tiết Nhượng nhìn một chút ánh mắt lại sâu thẳm, nhưng lo lắng cô cũng đã mệt, nên bỏ qua cho cô, ôm cô trở lại

trên giường, đắp chăn cho cô xong, thấp giọng nói: "Anh đi lấy quần áo cho em, bất quá, váy giống như không thể mặc."

"Vậy làm sao bây giờ?" Trương Lam thét chói tai.

"Mặc của anh đi."

"Của anh? Của anh em làm sao mặc."

"Có thể."

Tiết Nhượng ra phòng khách, tìm được quần lót của Trương Lam, sau đó trở về phòng, mở tủ quần áo ra, từ bên trong tìm một cái áo sơ mi trắng, đi đến bên giường, đưa cho cô.

Trương Lam nhìn chiếc áo trong tay anh: "..."

"Váy của em thật sự không thể mặc, đâu thành mảnh nhỏ." Tiết Nhượng lười biếng cười, hắt kết của anh lẫn lộn, xương quai xanh ần ần như hiện, rất là gợi cảm.

Trương Lam đỏ mặt hừ nói: "Anh dùng sức như vậy làm gì?"

"Không không chế được."

Tiết Nhượng ngã vào trên giường, kéo cô đến, mặc quần áo cho cô, bị Trương Lam một phen đẩy đi ra ngoài, "Anh đến ngoài cửa chờ, em mặc xong anh lại đi vào."

"Anh nhìn xem."

"Đừng nhìn, đi ra ngoài."

"Anh chỉ nhìn, không sờ."

"Tiết Nhượng, anh lưu manh."

Hai người ở trong phòng tranh chấp, không ai nhường ai, cho đến khi chuông cửa bên ngoài vang lên, Tiết Nhượng mới đi ra ngoài, Trương Lam thấy anh đi ngoài, thở phào một hơi, từ trong ở chần đứng lên thật nhanh, mặc quần lót còn có chiếc áo sơ mi màu trắng kia, chờ đến khi mặc áo sơ

mi lên.

Cô mới phát hiện...

Mẹ nó! Không có nội y, ngực trống rỗng.

Cô năm ấy học cao nhất ngực đã có chút phát dục, đến cao nhĩ cao tam li ền bắt đầu phát triển, hiện tại cũng đã C, mặc áo sơ mi, đầu cao vút lên, vô cùng mê người, Trương Lam nhìn chăm chăm một chút, cảm giác mình quá háo sắc, cô lập tức hai tay che ngực, đi ra bên ngoài tìm kiếm.

Tiết Nhượng xách đồ ăn đi tới, Trương Lam chợt lập tức trốn vào trong phòng tắm cách vách, tránh ở bên trong thở hổn hển, Tiết Nhượng đẩy cửa đi vào, thấy trên giường không có người, lại nhìn đến cửa phòng tắm, đang đóng, anh cười một cái, đem đồ ăn đặt trên bàn sách trong căn phòng, kết quả sau lưng rắc rắc một tiếng, anh vừa quay đầu, li ền thấy một cái chân dài thật nhanh từ trong phòng tắm bước ra, chạy tới cửa phòng.

Tiết Nhượng tay đút trong túi, chậm rãi đi theo ra ngoài, nhìn cô chạy đến cửa thật nhanh, đảo quần áo mà bọn họ vừa vào cửa li ền làm loạn kia, chân rất đẹp, vừa trắng lại dài, khom người một cái còn có thể thấy quần lót màu đen của cô, anh cho tới bây giờ không biết áo sơ mi của anh còn xuyên thấu như vậy.

Thất lưng tử mĩ của cô nhìn qua áo sơ mi có thể thấy, Trương Lam hoàn toàn không phát hiện sau lưng có người đang trộm nhìn, cô lật một hồi, rốt cuộc thấy áo ngực, cô kéo lên, còn rất vui vẻ nói: "Rốt cục tìm được."

Chương 46-2

Thắt lưng tỉ mỉ của cô nhìn qua áo sơ mi có thể thấy, Trương Lam hoàn toàn không phát hiện sau lưng có người đang trộm nhìn, cô lật một hồi, rốt cuộc thấy áo ngực, cô kéo lên, còn rất vui vẻ nói: "Rốt cục tìm được."

Sau đó liền xoay người.

Tiết Nhượng trong lúc cô xoay người kia, đẩy cửa thư phòng ra trốn vào, cửa khép hờ, anh cúi đầu liền nhìn cái bóng bên ngoài của cô, anh đi nhanh hai bước, trốn bên trong rèm cửa, Trương Lam hoàn toàn không phát hiện trong thư phòng có người, mang theo áo ngực đi vào, cả người liền ngẩn ra.

Trong thư phòng thật nhiều máy tính, hơn nữa giá sách rất gọn gàng, sách vở siêu cấp nhiều, tất cả máy tính này đều mở ra, ít nhất có năm cái, để ở trên bàn sách, Trương Lam nhất thời đã quên muốn mặc nội y, cô cúi đầu nhìn máy tính, tất cả đều là khu giao dịch cổ phiếu cùng với một ít hậu trường cô xem không hiểu.

Trương Lam lại nhìn giá sách, toàn bộ đều là cô không biết.

Cô cười híp mắt nói: "Tiểu ca ca nhà ta thật là giỏi."

"Ừ." Tiết Nhượng trốn ở ngoài rèm cửa xoa nhẹ môi dưới, trên khóe môi đều lộ ý cười.

Trương Lam nhìn một hồi, trực tiếp liền đem nội y đặt ở trên bàn học, sau đó cởi bỏ cúc áo trên người, hơn nữa đối diện cô là cửa sổ, Tiết Nhượng ở xéo đối diện nơi đó, anh nhìn thấy đầu tiên là bộ ngực cao ngất của Trương Lam, cùng với da thịt trắng nõn.

Một khắc kia, đầu Tiết Nhượng nổ tung, bên tai đỏ như muốn nhỏ máu.

Anh vốn định chờ cô mặc xong, đi ra dọa cô một chút, ai biết, lại nhìn thấy hình ảnh này, anh suýt nữa cho rằng chính mình chảy máu mũi.

Lúc Trương Lam mặc nội y lên, còn đưa tay nâng nâng hai bên thịt, bộ

dáng kia, bất kỳ đàn ông nào cũng không chịu nổi, Tiết Nhượng lại cứng rắn.

Anh có chút hối hận, không có việc gì lại tới dọa cô làm gì.

Trương Lam ở bên ngoài hoàn toàn không nhận thấy được, mặc xong nội y, lại mặc áo sơ mi vào, Trương Lam cẩn thận cài móc áo, chờ cô cài chắc, Tiết Nhượng mới đi ra, Trương Lam ngẩng đầu một cái thấy anh, sợ hết hồn, "Anh tại sao lại ở trong này?!"

Tiết Nhượng tay rút trong túi, hai mắt thật sâu nhìn cô, nói: "Tới đây."

"Không tới, anh tại sao lại ở nơi này?"

"Anh đừng nhìn thấy."

"Nhìn thấy?..... A, Tiết Nhượng anh là tên cu ồng nhìn lén!" Trương Lam chỉ vào anh, mặt đỏ như muốn nhỏ máu, Tiết Nhượng đi lên trước vươn tay ra kéo một cái, li ền kéo cô vào trong ngực, ôm lấy thật chặt, hai tay nhéo eo thon của cô khàn giọng nói: "Một lần nữa đi, anh muốn ăn em trước."

"Em rất đói!"

Môi li ền bị chặn lại.

Cuối cùng, đồ ẫn bị nguội lạnh phải gọi lại, Trương Lam hung hăng nằm ở trên giường nhìn Tiết Nhượng, Tiết Nhượng múc cháo, thổi thổi sau đó rút tới miệng cô, sắc mặt Trương Lam lúc này mới khá hơn chút, cô hừ hừ hỏi: "Mấy giờ rồi?"

" Tám giờ."

"Tám giờ gì?"

"Tám giờ tối."

Trương Lam che trán: "Chúng ta ở nhà anh ngày người bảy giờ?"

"Ừ."

Trương Lam: "Em ngày mai còn phải lên lớp."

"Buổi sáng ngày mai anh đưa em qua."

"Nhưng em không có quần áo mặc."

"Anh mua cho em."

"Em còn muốn làm bài tập."

"Anh giúp em đi lấy."

"..."

Cuối cùng, Tiết Nhượng ra bên ngoài mua quần áo cho cô, tự mình lái xe đi đại học trung y được lấy bài tập cho cô, Trương Lam một bộ dạng không muốn đi ra cửa, bản thân cô rất mệt mỏi, chân đầu như rút gân, nằm ở trên giường liên không nhúc nhích được, nhưng cô lúc này cũng không ngủ được, dù sao sau lần đầu tiên buổi chiều ấy cô cùng Tiết Nhượng liên ngủ.

Lần đầu tiên Tiết Nhượng không vào được, sau đó lại rất mạnh.

Cô ban đầu vô cùng đau đớn, còn muốn đẩy anh ra, nhưng anh rất nhẫn nại, đến khi hết khó chịu lại như một con sói, mặt Trương Lam lại đỏ lên.

Chín giờ rưỡi, xe Land Rover màu đen lái đến dưới ký túc xá nữ trường đại học trung y được, Tiết Nhượng xuống xe, xoay người cùng dì quản lý ký túc nói một tiếng, dì quản lý ký túc nghe được điện thoại của Trương Lam, để Tiết Nhượng lên lầu, trước khi tới Trương Lam đã gọi cho bạn cùng phòng của cô, nói có người giúp cô lấy bài tập, bảo các cô giúp đỡ mở cửa một chút.

Các cô cũng không biết là, khi cửa mở ra, nhìn thấy Tiết Nhượng ở bên ngoài mặc áo sơ mi màu đen quần đen dài.

Các cô che miệng.

Những ánh mắt nhìn nhau... Con bà nó, so với Tần Thiên còn đẹp trai hơn!
Con bà nó, so với Giang Dịch Khải còn đẹp trai hơn!

Con bà nó, nhìn quen mắt như vậy!

Con bà nó, hình như là Tiết Nhượng ngành tài chính ở Thanh Hoa.

Bàn muội luôn không miễn dịch với phái nam, cô bị đẩy ra ngoài, ngăn ở bên cạnh Tiết Nhượng, vô cùng si mê hỏi: "Anh là ai của tiểu tử?"

"Ông xã."

Bàn muội khoe miệng phun ra một búng máu, co quắp: "... Ông.... Xã?"

"Ừ, bài tập của cô ấy đâu?"

"Ở trong này, ở trong này." Kính muội của phía sau đi ra đưa bài tập đã chuẩn bị xong của Trương Lam đưa cho anh, Tiết Nhượng đưa tay nhận, nhưng chưa lấy được, anh trong trẻo lạnh lùng liếc mắt nhìn kính muội, kính muội trừng mắt nhìn, tay vẫn không đưa, cuốn sách bài tập cứ như vậy giữa hai người, kéo qua kéo lại, kính muội nở nụ cười, hỏi: "Tôi muốn hỏi một vấn đề"

"Cô hỏi đi."

"Anh có phải là Tiết Nhượng hay không?"

"Đúng vậy."

"Má ơi! Lão công của em!"

"Lão công của em... " Bàn muội suýt chút nữa té xỉu.

Tiết Nhượng cầm sách bài tập, hướng các cô nhân nhặt gặt đầu: "Cảm ơn chiêu cố Trương Lam."

"Là đi đâu đương nhiên!"

"Phải!"

"Chúng ta hội tiếp tục chiêu cố cô ấy!"

Các cô tranh nhau chen ra cửa, Tiết Nhượng cầm chắc quyển bài tập, cũng không ở lại lâu, xoay người liền xuống lầu, mặt anh không biểu cảm,

không chút nào bị đám con gái này dọa đến.

Trương Lam đang ở trong phòng ngủ, đột nhiên bị vô số wechat công chiếm.

Cô quên nói với Tiết Nhượng, cô vào ký túc xá này, cá tính nhất toàn trường nhưng cũng đáng yêu nhất ký túc xá.

Chương 47

【 Cùng nhau thoát khỏi đờn độc (4) 】

【 Bàn muội: A a @ Tiểu Tỷ Tỷ 】

【 Kính muội: A a @ Tiểu Tỷ Tỷ 】

【 Cao muội: A a @ Tiểu Tỷ Tỷ 】

【 Tiểu tỷ tỷ:?? 】

【 Bàn muội: Tỷ nhìn thấy ch ồng cậu, không đúng ch ồng tỷ. 】

【 Kính muội: Ch ồng tỷ mặc áo sơ mi màu đen quả thực trong nháy mắt giết chết Ngô Ngạn Tổ. 】

【 Cao muội: Tỷ muốn ôm anh ấy một chút, còn muốn hôn. 】

【 Tiểu tỷ tỷ: Các cậu đầu cút đi! Anh ấy là của tỷ! ME! ME! 】

【 Bàn muội: Kích động đầu bắn tiếng Anh, cậu nói cho Bàn tỷ tỷ, ông xã của tỷ có phải ở trong chăn cậu hay không? 】

【 Tiểu tỷ tỷ: Đỏ mặt... Đúng vậy. 】

【 Kính muội: Không nghĩ tới ch ồng Tiết Nhượng lại coi trọng giá trị nhan sắc như vậy, nông cạn! 】

【 Cao muội: Đúng vậy, tỷ vẫn cho rằng con trai đáng dập dẹp trai đầu chú trọng vào tâm hồn đẹp. 】

【 Bàn muội: Đúng, công chúng nói đầu là gạt người. 】

【 Kính muội: Tỷ muốn biết các cậu lúc nào thì cấu kết @ Tiểu Tỷ Tỷ 】

【 Tiểu tỷ tỷ: Đỏ mặt... Chúng tỷ có ước hẹn ngàn năm. 】

-

-

【 Cao muội: Để mạng lại! 】

【 Bàn muội: Lấy thất lưng đến! 】

【 Kính muội: emmmm... Tớ nghĩ nghĩ, đưa ngực tới! @ Tiểu Tỷ Tỷ ngực cậu rất lớn. 】

"Đang cười cái gì?" Tiết Nhượng đẩy cửa đi vào, thấy Trương Lam nở nụ cười rực rỡ, cầm điện thoại cười nghiêng ngả, Trương Lam ngẩng đầu nhìn anh một cái, lập tức ném điện thoại đi động, vươn tay nói: "Muốn ôm ôm."

Tiết Nhượng vội vàng buông túi to trong tay, vươn tay ôm lấy cô, hai cái chân dài của Trương Lam lập tức quấn lên thất lưng anh, Tiết Nhượng nâng mông cô lên, chân dài của cô lay động, Tiết Nhượng thuận thế lấy điếu khiên từ xa đặt ở tủ đầu giường, tăng nhiệt độ điếu hòa bên trong phòng, ôm cô ngồi vào đầu giường.

Trương Lam ôm lấy cổ anh, ngửa đầu, nói: "Em nhìn một chút."

Anh cúi đầu nhìn cô, đuôi lông mày hơi nhíu, "Nhìn cái gì?"

"Nhìn xem chừng em có bao nhiêu đẹp trai."

Anh cười khẽ, "Rất tự giác, chừng gọi rất thuận miệng, không có một chút cảm giác gượng gạo."

"Hắc hắc." Trương Lam duỗi chân, hướng vào trong ngực anh cọ cọ, lại hỏi: "Phòng này của anh có phải cứ mua như vậy hay không?"

"Đúng vậy, làm sao? Không thích?" Tiết Nhượng ngẩng đầu nhìn một cái, anh mua là phòng bản mẫu, giá cả đắt không ít, nhưng cũng rất thuận tiện, anh cũng lười sửa mới, không có thời gian như vậy.

"Không, nhìn rất giống tòa thành."

"Vậy em chính là chim hoàng yến bên trong tòa thành."

Tiết Nhượng cắn xuống môi của cô, đỏ rực, ở trước mặt dụ dỗ anh.

"Vậy sao, em mới không phải là chim hoàng yến, em cũng có một ước

mơ."

" Ước mơ gì?"

"Làm một y tá thật tốt."

Tiết Nhượng cúi đầu nhìn cô, nhưng thấy áo sơ mi của cô lộ ra ngoài, anh ôm chặt cô, nói: "Y tá là một nghề tốt, nhưng em rất đẹp, anh sợ người có mưu đồ gây rối nhiều lắm, em tốt nghiệp chúng ta li hôn lĩnh chứng, em thấy thế nào?"

"Lĩnh chứng?!" Trương Lam theo bản năng giương cao âm lượng, tay Tiết Nhượng ôm cô căng thẳng, đôi mắt thâm trầm, "Thế nào? Có ý kiến?"

Trương Lam nhìn anh hai giây, sau đó đột nhiên che mặt, nhỏ giọng nói: "Không nghĩ tới nhanh như vậy, rất xấu hổ nha."

Tiết Nhượng lúc này mới bật cười, lại ôm chặt thắt lưng cô, ôm thật chặt, Trương Lam tựa vào trên bả vai anh, nghiêng đầu, nhìn đến hộp quà trong túi mà anh mang vào.

Cô đẩy vai anh, hỏi: "Anh mua cái gì vậy?"

"Em xem." Tiết Nhượng buông lỏng tay, Trương Lam lập tức từ trong lòng anh xuống dưới, đập lên thăm, tay móc một cái, đem mấy cái túi kia mở ra, lộ cái hộp bên trong.

Trương Lam nhìn một cái, ánh mắt sáng lên.

Tiết Nhượng cũng đi theo xuống giường, ngồi ở trên thăm ôm thắt lưng của cô, hỏi: "Thích không?"

"Rất thích! Anh vừa rồi còn vòng đi qua cửa tiệm kia mua sao? Đây là bản số lượng, bao nhiêu người đặt trước cũng không được, em vốn định ngày mai đi..."

"Em thích là tốt rồi." Tiết Nhượng vén ra sợi tóc bên tai cô, hôn xuống gò má cô, anh mua là một cái váy chiffon, chiếc váy này là do nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế, ở Trung Quốc cũng chỉ có hai cái, khoảng thời gian trước, ở mạng lưới công cộng phát ra, những thiên kim yêu thích đầu rồi rít tới cửa lợi dụng các con đường để đến đoạt.

Trương Lam biết mấy ngày nay sẽ đến, trong tay cô có thẻ hội viên, định đi thử vận khí một chút, không nghĩ tới Tiết Nhượng đã mua, cô sờ chất vải chiffon thoải mái, nghiêng đầu nhìn anh, "Tốn nhiều tiền như vậy, anh bỏ được sao?"

Đôi mắt Tiết Nhượng đen nhánh an tĩnh nhìn cô, nhàn nhạt gật đầu: "Bỏ được."

Trương Lam còn nói: "Rất đắt nha!"

"Bỏ được!"

Trương Lam a a a một tiếng, xoay người ôm lấy anh, anh tự nhiên vui, vươn tay liền ôm lấy thắt lưng của cô, người lùi ra sau, tựa vào trên giường, anh thấp giọng nói: "Em sinh ra trong một gia đình tốt như vậy, cùng với anh ở chung một chỗ anh hy vọng cuộc sống của em có thể so với trước kia còn tốt hơn, anh sẽ không để cho em khổ sở."

"Không quan hệ, em cũng có thể trải qua cuộc sống khổ cùng anh."

Trương Lam ngẩng ở trên hai chân anh, nhìn anh.

Tiết Nhượng lắc đầu: "Chuyện này liên quan tới tôn nghiêm của đàn ông."

"Được rồi." Trương Lam nghiêng đầu cười.

Tiết Nhượng thuận tay vén tóc cô, một lát sau, nói: "Anh thay mặt mẹ anh xin lỗi em."

Thân mình Trương Lam bỗng chốc liền kéo căng.

Vừa kéo căng, Tiết Nhượng tự nhiên là biết, anh lập tức ôm cô, đem cô ôm vào trong ngực, thấp giọng nói: "Thật xin lỗi."

Trương Lam lắc đầu, "Không có việc gì."

Nhưng mà nhắm mắt lại, Chung Lệ Nhan lúc đó đem dao hoa quả đặt ngay vào cổ tay ngay tại trước mắt cô, nếu lúc trước dao của Chung Lệ Nhan hướng tới cô, có lẽ cô cũng sẽ không sợ hãi như thế.

Chương 47-2

Nhưng mà nhắm mắt lại, Chung Lệ Nhan lúc đó đem dao hoa quả đặt ngay vào cổ tay ngay tại trước mắt cô, nếu lúc trước dao của Chung Lệ Nhan hướng tới cô, có lẽ cô cũng sẽ không sợ hãi như thế.

Nhưng Chung Lệ Nhan lại hướng tới bản thân, tới mạch đập của chính mình, sau khi cô tiến vào ngành y tá, học được kiến thức, nói cho cô, một khi cắt vỡ động mạch trên cổ tay, con người sẽ nhanh chóng chết đi, cô vô số lần nằm mơ thấy, Chung Lệ Nhan đối với động mạch của bản thân cắt xuống.

Sau đó, cô vô số lần từ trong mộng thức tỉnh.

"Vợ ơi? Lam Lam?" Tiết Nhượng phát hiện bả vai cô đang run, lập tức nâng mặt cô nhìn, nước mắt trong hốc mắt Trương Lam chuyển động, Tiết Nhượng ngăn chặn lại môi cô.

Trương Lam lúc này mới chậm rãi bình tĩnh lại, Tiết Nhượng trần trọc hôn môi cô, một giọt nước mắt theo khóe mắt anh rơi xuống, trong lòng anh càng không ngừng nói xin lỗi, thực xin lỗi....

Mẹ của anh quá cực đoan.

Biết được mẹ của anh dùng biện pháp như vậy ép cô rời đi, anh suýt chút nữa cùng mẹ anh đoạn tuyệt.

Trương Lam hoạt bát đáng yêu, cô được bảo hộ rất tốt, nhưng mẹ anh lại dùng phương thức tàn nhẫn nhất làm người ta sợ hãi, anh không biết Trương Lam có phải hay không cũng sợ hãi như thế.

Nhưng cô vẫn luôn không liên lạc với anh, ngay cả một câu chia tay cũng không có.

Những năm này, anh không dễ chịu, nhưng anh cũng biết Trương Lam đau khổ, anh ôm cô thật chặt, thấp giọng nói: "Anh sẽ luôn luôn ở bên cùng em."

"Ừ."

Chờ Trương Lam dần dần bình tĩnh, Tiết Nhượng ôm cô đi tắm rửa, sau đó đi ra, ôm cô đi thư phòng, cô làm bài tập, anh xem cổ phiếu.

Vài ngày sau Trương Lam có một kỳ thi, gia tăng ôn tập cùng học tập, bàn học rất lớn, Tiết Nhượng ngồi ở phía sau, năm chiếc máy tính ở trước mặt đang vận hành, Trương Lam ngồi ở bên cạnh, một bên học tập tài liệu một bên ôn tập, Tiết Nhượng có lúc suy nghĩ cả người liền tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay khớp xương rõ ràng ở trên bàn nhẹ nhàng gõ.

Trước kia anh ở một mình, suy nghĩ liền đóng cửa phòng.

Đêm nay, anh chống đầu, nhìn Trương Lam hết sức chăm chú làm bài tập, tóc cô hai ba lần bị nắm xuống, nắm lấy bím tóc nhỏ, lộ ra một khuôn mặt trứng ngỗng nhỏ nhắn, ánh đèn chiếu vào trên mặt cô, da trắng như tuyết, lúc cô nghiêm túc, thật đẹp...

Wechat nhanh chóng có một giọng nói phát ra.

Lúc này Tiết Nhượng mới hoàn hồn, cầm lấy điện thoại.

Một giọng nam không có khí lực truyền ra, "Lần trước cậu nói đi đâu động, có muốn ném hay không? Tôi cảm thấy giá hai ngày nay tốc độ tăng không ít, mơ hồ có khả năng rút xuống."

"Tôi nhìn một chút." Tiết Nhượng mở ra màn hình bên cạnh, ngón tay thon dài thật nhanh đề con chuột, sau một lát, anh nghiêng đầu nói với điện thoại đi động: "Đừng ném, ném liền thua thiệt, kiên trì hai ngày nữa."

"Được rồi... Cậu lần trước để cho tôi ném tiền, tôi cho cậu ném, cậu cảm thấy lần này có thể ổn sao?"

"Có thể."

"Lão Tề không cho cậu đi làm cho lão sao?"

"Làm, bởi vì gần đây không rảnh, lần sau gọi các cậu đi cùng nhau."

"Được, lão cho tiền hoa hồng còn rất cao, tôi cảm thấy lão sẽ dám ra tay, tôi thích lão hào phóng."

Tiết Nhượng khẽ cười một tiếng: "Tình huống bên New York sao rồi?"

"Gần đây công ty ra một kiểu sản phẩm mới, tránh các rủi ro có thể xảy ra, tôi cảm thấy rất ổn, nhưng hần rất lớn mật, hần muốn thể tín dụng, chế độ hoa hồng quá thấp, cho nên.... "

"Ừ, mặc kệ hần, sớm hay muộn cũng sẽ sụp đổ."

Bên kia hừ hừ một tiếng: "Tôi cũng tin chắc sớm hay muộn, bất quá... Tôi cảm thấy do cậu làm, cậu nhất định có thể đi, cậu sao lại bảo thủ như vậy?"

Tiết Nhượng nhìn Trương Lam vẫn đang nhìn trộm mình, lười biếng cười một tiếng, "Bởi vì tôi phải nuôi vợ..."

"Cái gì?? Cậu khi nào thì có vợ?? Mẹ nó..... Liên minh độc thân thiếu một người.... Không được Nhượng ca... Cậu không thể..... "

Trương Lam đang cúi đầu làm bài tập mặt đỏ như máu, cô tròn mắt nhìn Tiết Nhượng một cái.

"Ai là vợ của anh."

"Em nha."

Tin tức từ ngay trong ánh mắt truyền ra ngoài.

Tiết Nhượng để điện thoại di động xuống, hỏi: "Bài tập làm xong rồi?"

"Xong hết rồi."

"Lại đây."

"Làm gì?"

"Ôm ôm."

Trương Lam làm bộ không tình nguyện, thu thập bài tập, đi tới bên người anh, bị anh vươn tay kéo lấy, ôm vào trong ngực, ngẩng ở trên đùi, Tiết Nhượng ngửi thấy cô dùng sữa tắm của anh, lại nhìn bài tập trong tay cô, "Có bài không biết sao? Anh dạy em."

Trương Lam chặc một tiếng: "Anh bây giờ không học cùng khoa với em, anh dạy cái gì nha, nam y tá?"

Tiết Nhượng khẽ cười một tiếng: "Nam y tá chỉ phục vụ cho em, xin hỏi em có nơi nào khó chịu?" Tay anh không đành lòng sờ đi lên, Trương Lam đỏ mặt, đè tay anh, không biết tại sao, đại khái là sau khi xảy ra chuyện đó, cô cảm thấy thân thể nhạy cảm hơn nhiều, tay anh sờ trên thắt lưng cô một cái, cô liền run rẩy, ngay cả ngực cũng theo bản năng đứng thẳng.

Thật là mất mặt..... Cô che mặt.

Tiết Nhượng bận bịu đến gần mười một giờ rưỡi, bài tập của Trương Lam cũng làm xong, anh dạy Trương Lam thấy thế nào là khu giao dịch, Trương Lam chỉ xem hiểu mấy cái cột xanh đỏ lên xuống... Những thứ khác cái gì cũng không hiểu....

Mắt thấy xong hết rồi.

Hai người trở về trên giường trong phòng ngủ, Trương Lam mặc quần áo ngủ Tiết Nhượng mua, nằm vào trong chăn, Tiết Nhượng cũng mặc một bộ áo ngủ màu xám tro giống cô lên giường.

Nhưng vừa đến trên giường, Trương Lam cũng không mệt.

Cô vươn tay sờ mặt Tiết Nhượng, Tiết Nhượng tùy ý cô sờ, Trương Lam nhỏ giọng hỏi: "Ngày mai buổi sáng tỉnh lại, anh còn ở đây sao?"

"Ở." Tiết Nhượng ôm sát thắt lưng cô.

Trương Lam còn nói, "Kỳ thực em vô số lần nghĩ tới bộ dạng chúng ta gặp mặt, nhưng em vẫn luôn không đến gặp anh."

"Là anh không tốt." Tiết Nhượng nói.

"Ừ, anh không tốt."

Trương Lam hất cằm lên, cắn hờn kết của anh.

Tác giả có lời muốn nói: ha ha ha ha ha ha.

Chương 48

Hai người ở trên giường, nhẹ nhàng nói chuyện, trong phòng bật đèn ngủ trên đầu giường, hương thơm nhàn nhạt, Tiết Nhượng ôm chặt cô gái trong ngực, ấm áp làm cho tim cũng mềm nhũn, Trương Lam dần dần cũng mệt nhọc, ngáp một cái liền cọ cọ vào trong lòng anh, quần áo ngủ của hai người đều mỏng, nằm kề sát bên nhau rất là thoải mái.

Giường rất lớn, 1m8, Trương Lam còn quấn lấy chân anh, Tiết Nhượng dùng chân kẹp chân cô, hôn xuống đỉnh đầu cô.

Từ từ, tiến vào giấc ngủ.

Bởi vì ngày thứ hai đầu phải lên lớp, chuông báo thức của Trương Lam vào tiết thứ nhất rất chuẩn, chưa được sáu giờ sáng, liền vang lên, Trương Lam theo phản xạ muốn ngẩng dậy, trực tiếp ngẩng lên cánh tay Tiết Nhượng, Tiết Nhượng hơi mở mắt, kéo cô xuống, ôm nói: "Ngủ một lát nữa."

"Em sắp trễ rồi." Trương Lam vội vàng vàng nói.

"Mấy giờ rồi?"

"Năm giờ ba mươi, anh muốn đưa em đi trường học sao." Trương Lam đẩy cánh tay Tiết Nhượng ra, Tiết Nhượng ừ một tiếng, ngẩng dậy lười biếng vươn tay, đem cô ôm xuống...

Trương Lam: "... Em cũng không phải là con gái anh.

Tiết Nhượng một đường đem cô ôm vào phòng tắm, lấy kem đánh răng cho cô cùng với cốc nước, đặt ở trước mặt cô, sau đó anh xoay người ra phòng tắm, Trương Lam đánh răng, miệng nói không rõ: "Anh làm gì đi? Anh không đánh răng sao?"

Tiết Nhượng cười khê: "Anh đi thay quần áo."

"Nga."

Trương Lam tiếp tục đánh răng, Tiết Nhượng ra phòng tắm, mới mở đèn trong phòng ngủ, bây giờ thật sự quá sớm, khóa học của Trương Lam thật biến thái, bảy giờ sáng liền lên lớp, một tuần phải có một ngày biến thái như vậy, Tiết Nhượng mặc quần áo tử tế, vào phòng tắm, Trương Lam đã lau mặt xong đánh răng xong, đi ra, Tiết Nhượng hôn xuống trán cô, "Uống ly nước nóng, chúng ta đi ra ngoài ăn sáng."

"Tới kịp sao?" Cô từ nơi này đến nơi đó cần một thời gian nhất định.

"Không kịp thì em ở trong xe ăn, anh không vội, anh mười giờ mới lên lớp."

"Nha, Thanh Hoa các anh thật tốt."

Trương Lam mặc dù bởi vì buổi sáng sớm như vậy vừa vội vừa có chút lo âu, nhưng mặc vào chiếc váy chiffon kia, tâm tình nhất thời tốt lên, làn da của cô trắng, váy chiffon màu trắng điểm thêm màu vàng, trên váy có cánh hoa hồng, ở vị trí chéo của chiếc váy, tay áo xẻ vai ngắn, đặc biệt vừa người.

Phần thắt lưng, cực kỳ tỉ mỉ, ngực cũng hở ra, Tiết Nhượng vừa quay người thấy được, không nhịn được kéo qua mặt đối mặt, ôm một cái, Trương Lam cười hỏi: "Làm gì? Mặc rất đẹp sao?"

"Đẹp mắt là một chuyện, cảm thụ một chút cảm giác ngực bị ép."

Trương Lam nghiêng răng, hung hăng đạp anh cười, anh khẽ cười một tiếng, nắm tay cô, còn có lấy túi xách của cô, thuận tay lấy chìa khóa xe ở trên tủ giày, ra cửa, xuống gara lái xe.

Buổi sáng mùa hè, hơn năm giờ ánh mặt trời đã xuất hiện, xe Land Rover màu đen đi ra gara, vẫn còn thời gian, hai người đi Mc Donalds ăn bữa sáng, sau đó lại vội vàng lên xe, Tiết Nhượng lái đến con đường đi tới trường học Trương Lam, khoảng sáu giờ rưỡi, xe đi đến cửa trường đại học trung y được.

Trương Lam tháo dây an toàn, liếc anh một cái.

Tay anh khoác trên tay lái, khoe môi hơi cười, ánh mặt trời rơi lên sườn mặt của anh, tuấn mỹ vô song, Trương Lam đi qua, ở trên môi mỏng của anh nhẹ nhàng chạm vào.

Mền mại cực kỳ, Tiết Nhượng ở lúc cô lui ra, tay nhẹ nhàng bắt lấy, chế trụ cổ của cô, đầu lưỡi liền tiến vào miệng cô, Trương Lam ngơ một tiếng, anh hơi nghiêng mặt, rằng môi quăn quít, lúc rời đi, mang theo một tia chỉ bạc, anh thấp giọng nói: "Tan học anh tới đón em."

"Đêm nay còn tới nơi đó của anh ngủ sao?"

"Đúng, về sau đầu đến nơi anh ngủ."

"Được rồi." Trương Lam gật đầu, mở cửa xuống xe, lại nghiêng đầu nhìn anh một cái, Tiết Nhượng ngẩng ở trên vị trí tài xế, mỉm cười, Trương Lam hôn gió anh một cái, sau đó vui vẻ đi vào trong trường học.

Tiết Nhượng đưa mắt nhìn cô sau khi tiến vào, mới khởi động xe, quay xe, sau đó đi xa.

Trương Lam ngâm nga, đi tới phòng học, Bàn muội hai chân giang rộng ra, chắn ở cửa phòng học, nhìn chăm chăm cô: "A, tiểu tử tử đi một đêm không về của chúng ta đã về rồi?"

Trương Lam mặt đầy cảnh xuân, ôm lấy cánh tay cô ấy nói: "Đi, sắp tới giờ học rồi, đợi lát nữa mời các cậu ăn cơm."

"Ăn cơm? Móng heo?"

"Không thành vấn đề, một người một phần."

"Được, thành giao."

Bàn muội đi theo cô vào phòng học, hai người thường ngẩng ở vị trí phía trước, Bàn muội bắt đầu bát quái, Trương Lam đẩy đầu cô ấy ra, cười nói: "Không có khuếch đại như vậy đi."

"Các cậu không phải là nhất kiến chung tình sao?"

"Không phải, chúng tôi là bạn học cao trung."

"A...." Bàn muội cười toét miệng, "Đây là nối lại tình duyên?"

"Ừ, chúng tôi đã từng yêu nhau."

"Vậy tại sao lại tách ra?"

Trương Lam dừng lại, cô chơi điện thoại, nói: "Bởi vì một số nhân tố không thể đối kháng."

"Hả?"

Lúc này thầy giáo đã đến, chuông vào lớp cũng vang lên, Bàn muội không hỏi nữa, hai người bắt đầu lên lớp, bốn mươi lăm phút sau, Trương Lam lười biếng duỗi thắt lưng, cùng Bàn muội đi ra phòng học, lúc này cũng tầm tám giờ, chương trình học bình thường cũng mới vừa bắt đầu, váy trên người của Trương Lam làm cho không ít người ngắm nhìn.

Hoa hậu giảng đường Từ Hoa cũng ở bên trong tiết khóa, tan lớp trước, liếc mắt nhìn Trương Lam một cái, tròn mắt cô ta thoáng qua tia hâm mộ, Trương Lam là một trong những học sinh có điều kiện gia đình tốt nhất ở đây, cơ hồ tất cả quần áo đẹp và đắt tiền, đều mặc ở trên người cô, mấy nữ sinh đi theo Từ Hoa liếc nhìn Trương Lam, nói: "Cậu nhìn thấy quần áo trên người cậu ta chưa?"

"Thấy được, hãng XX trong hệ liệt hoa hồng."

"Cả nước chỉ có hai cái."

"Cậu nói cậu ta điều kiện tốt như vậy, tại sao lựa chọn làm y tá, cái nghề này vừa mệt vừa cực khổ."

"Ai biết, nghe nói thành tích của cậu ta ở cao trung rất kém, sau này bởi vì học thêm mới thi được vào trường học chúng ta, đoán chừng là không đậu các trường khác đi, không giống như Từ Hoa, người ta thành tích vừa tốt lại xinh đẹp, chỉ là xuất thân không tốt mà thôi, không quan hệ, chúng ta dựa vào chính mình."

Chương 48-2

" Ai biết, nghe nói thành tích của cậu ta ở cao trung rất kém, sau này bởi vì học thêm mới thi được vào trường học chúng ta, đoán chừng là không đậu các trường khác đi, không giống như Từ Hoa, người ta thành tích vừa tốt lại xinh đẹp, chỉ là xuất thân không tốt mà thôi, không quan hệ, chúng ta dựa vào chính mình."

Bàn muội chợt dừng bước, thân mình mập mạp dừng lại, chặn ở hành lang, cô ấy quay đầu, nhìn mấy người ở phía sau lạnh lùng nói: " Các người nói xấu người khác có thể nói nhỏ một chút hay không? Coi người khác không có lỗi tai à? Thật phiền, hâm mộ váy của Lam Lam nhà chúng ta? Các người đoán chừng tiết kiệm mấy năm liền cũng không mua nổi, nói thật cho nhóm các người biết, váy của Lam Lam nhà chúng ta không phải ba mẹ cậu ấy mua, bạn trai người ta mua đấy, Từ Hoa, cậu xinh đẹp như vậy, có hay bạn trai tốt như vậy mua váy cho cậu hay không?"

Từ Hoa ôm sách, đứng ở phía sau đám người, người cô ta cao, mặt lúc trắng lúc xanh, cô ta trước đó có quen một người bạn trai, là cao tài sinh* của trường đại học trung y được, đi đâu kiện gia đình như vậy, sao có thể mua được loại váy này.

*高材生:/Cao tài sinh/: Là chỉ người thông qua sự nỗ lực ở những phương diện nào đó đạt được thành tích vượt trội. Đặc biệt là trong vấn đề học tập. "Cao tài sinh" không nhất định phải thông minh, không nhất định phải có thiên phú, nhưng chắc chắn phải trải qua sự cố gắng nỗ lực để đạt được thành tích. Có ý nghĩa đã trở thành "nhân tài".

"Bàn muội, cậu sao lại nói chuyện như vậy?"

"Đúng vậy, Trương Lam còn chưa có lên tiếng, đến phiên cậu nói sao, chúng tôi cũng không có nói gì."

Trương Lam liếc một cái, tay xoa thắt lưng nói: "Tôi thì không muốn cùng mấy người so đo, từ nhỏ đến lớn người ghen tị tôi rất nhiều, mấy người tiếp tục ghen tị, chính là rất phiền, đừng ở sau lưng tôi nói, thật sự coi tai tôi bị điếc sao."

Bàn muội hừ nói: "Đúng vậy."

Dứt lời, cô ấy ôm lấy cánh tay Trương Lam: "Mặc kệ nhóm mấy người đó, chúng ta xem xem kết quả thi thử đi."

"Được." Trương Lam đi theo Bàn muội xuống bậc thềm, cùng Cao muội cùng Kính muội đi đến hệ thống sân trường, hai người cô học được sĩ, mấy ngày nay vừa vặn có cuộc thi.

Chờ các cô xem kết quả thi thử xong, bốn người lại đi chọn một môn học sau chương trình học, đi xong thì cũng đã đến buổi trưa, vì chiếm trước móng heo, cơ hồ tiếng chuông vừa vang lên, bốn người liền chạy như bay ra phòng học, chạy đến phòng ăn số ba, Bàn muội chen qua, chiếm vị trí thứ nhất.

Lấy bốn cái móng heo lớn.

Tốc độ của bốn người rất nhanh, lấy xong móng heo, sau đó ngẩng vào chỗ ngồi gần cửa sổ, thở hắt ra vén tay áo, Cao muội chọc chọc đĩa của Trương Lam, "Nghe nói Từ Hoa buổi sáng dẫn người nói xấu cậu?"

Trương Lam đẩy ra móng heo, gật đầu: "Đúng vậy."

Cao muội chặc chặc một tiếng nói: "Hình như có một công tử ca ca đuổi theo cậu ta, bất quá người ta không có kiên nhẫn, theo đuổi hai ngày thấy cậu ta quá thanh cao, cũng không theo đuổi nữa, lúc ấy bạn cùng phòng của cậu ta nói, công tử ca ca theo đuổi Từ Hoa ngày thứ nhất, Từ Hoa trở về ký túc xá, thấy đồ vật xa xỉ đắt tiền ở trên mạng, vẫn là lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy, bạn cùng phòng của cậu ta cũng rất kinh ngạc, Từ Hoa phát hiện bạn cùng phòng đang nhìn laptop của cậu ta, cậu ta liền khép máy tính lại, tò mò xem nha, Từ Hoa đoán chừng cho là người có tiền theo đuổi cậu ta, cậu ta bắt đầu có thể mua mua mua."

Bàn muội liếm ngón tay một cái: "Cậu ta chính là hâm mộ Lam Lam."

Kính muội cũng liếm ngón tay gật đầu: "Đúng, chỉ có mấy người chúng ta là phạm tâm bất động, chưa bao giờ hâm mộ Lam Lam mua quần áo dùng đồ hàng hóa còn có tìm... Không đúng... Tìm bạn trai tớ hâm mộ"

"Đúng vậy, cái này tớ lại không thể nhẫn!" Cao muội cầm một chiếc đĩa ở trên móng heo, dúi lên móng heo bắn tung tóe lên mặt Trương Lam, cô

nghiền răng, xé một miếng, nhét vào trong miệng Cao muội, "Cậu có cái gì mà không thể nhẫn nhịn, cậu đặc biệt liếm sạch cho tớ."

"Tối tới tới, tớ tới liếm." Vừa nói, Cao muội ôm mặt Trương Lam, lè lưỡi muốn liếm.

Trương Lam chê đầy mặt cô ấy ra nói: "Cậu tránh ra!"

"Cho ta liếm một chút thôi, tiểu mỹ nhân."

"..."

"Các cậu rất ghê tởm." Bàn muội cắn móng heo trốn sang bên cạnh, một bên cắn một bên lộ ra biểu cảm ghét bỏ.

Nháo, ăn xong bữa trưa, bốn người trở về ký túc xá, vừa đến dưới lầu, bốn người bước chân lên liền dừng lại, Cao muội liếc nhìn Trương Lam.

Trương Lam che trán, phát tay nói: "Các cậu đi lên trước đi."

Cao muội vỗ xuống bả vai Trương Lam: "Cố gắng lên."

"Cố lên!" Bàn muội hướng Trương Lam cong cong cánh tay, thịt béo núc ních.

Kính muội nói: "Cậu nhớ nói với tiểu học đệ này, cậu có bạn trai."

"Biết."

Ba người các cô lạch bạch chạy lên lầu, lên tầng bốn, sau đó đứng ở trên nhìn xuống.

Trương Lam bị nhìn mặt đỏ lên, học đệ Ngô Thanh Nguyên tay bưng một hộp salad trái cây, Ngô Thanh Nguyên đỏ mặt, đến gần cô, đem salad trái cây đưa cho cô, "Buổi trưa nhìn thấy các học tỷ ở nhà ăn ăn móng heo, cho nên đưa cho chị một chút trái cây, làm trơn dạ dày."

Trương Lam không có nhận, cô lấy điện thoại ra, nói: "Học đệ, thật xin lỗi, tôi đã có bạn trai."

"A?" Ngô Thanh Nguyên sững sốt, "Học tỷ, chị lần trước cũng nói chị có

bạn trai, nhưng là, bạn trai kia của chị rõ ràng thích đàn ông."

Trương Lam: "... " Mẹ nó, Giang Dịch Khải cậu ngay cả diễn kịch cũng diễn không tốt.

"Tôi lần này thật sự có bạn trai!"

Năm nay nghênh đón học sinh mới, Trương Lam bị kéo đi đón tân sinh viên, vừa vặn ở trạm xe lửa đón chính là Ngô Thanh Nguyên, hắn từ trong nhà ga đi ra, còn nhìn xung quanh bốn phía, Trương Lam lái xe jeep tới bên cạnh hắn, hạ cửa kính xe xuống, đeo kính đen, cầm hơi nhọn lộ ra, mỉm cười với hắn: "Là học đệ Ngô Thanh Nguyên sao?"

"Vâng, đúng vậy." Một khắc kia, Ngô Thanh Nguyên nhất kiến chung tình, từ đó về sau, cơ hồ mỗi ngày đều đến tìm cô, dùng hết các loại phương pháp theo đuổi, bám riết không tha, quả thực giống như kẹo mè xừng.

Sau này cô tìm đến Giang Dịch Khải giả làm bạn trai của cô, kết quả, thời điểm Giang Dịch Khải rời đi trường học, gọi Tần Thiên đến đón, sau đó, ở trong xe hôn một cái.

Tiểu học đệ này thấy được, từ đây lại bắt đầu bò tới cô.

"Học tỷ, em thật sự rất thích chị, em đặc biệt thích chị, chị rõ ràng không có bạn trai, chị không cần lại gạt em, em không tin."

"..."

Trương Lam mở điện thoại, trượt đến số điện thoại Tiết Nhượng, gọi tới.

Rất nhanh, đầu bên kia có người nhận, Trương Lam mở loa ngoài, giọng Tiết Nhượng trong trẻo lạnh lùng truyền tới: "Vợ?"

Trương Lam đuôi lưỡi biếng nói: "Chồng, vợ anh bị người theo đuổi."

Tác giả có chuyện muốn nói:

Nga nga nga nga. Làm sự tình.

Chương 49

Đầu bên kia nhất thời trậ̀n mặ̣c, giọng Tiết Nhượng lần nữa truyệ̀n tới: "Ở ký túc xá?"

Trương Lam nói: "Mới vừa còm nước xong."

"Anh đi qua tìm em." Nói xong Tiết Nhượng cúp điện thoại, thanh âm tút tút truyệ̀n ra, Ngô Thanh Nguyên nắm hộp salad trái cây, mặt mông lung.

Trương Lam nhìn về phía hặ́n, cười nói: "Thật xin lỗi, tôi thật sự có bạn trai."

"Chị có phải lại lừa gạt em hay không học tử?" Ngô Thanh Nguyên còn chưa tin, "Chị lần trước cũng gọi cḥ̣ng gọi vợ, nhưng Giang sư huynh anh ấy căn bản không phải bạn trai chị."

Khóe môi Trương Lam giậ̣t giậ̣t: "..."

Cô giợ́ tay lên vợ́ trán, học đệ này sao lại quậ̣t cường như vậy.

Thời tiết đang nóng, cô chạy tới cửa cậ̀u thang, nói với tiểu học đệ: "Không bằng cậu ở nơi này chờ bạn trai của tôi? Tôi lên tậ̀ng bật quạt?"

Ngô Thanh Nguyên suy nghĩ, gậ̣t đậ̀u nói: "Được."

Bước chân kế tiếp của Trương Lam lảo đảo suýt nữa bước hụt, cô nhìn ánh mặt trời bên ngoài như đang bốc lửa, có chút bất đắc dĩ: "Tiểu học đệ, nếu không cậu về ký túc xá trước đi? Chờ bạn trai tôi đến đây, tôi dẫn anh ấy tới nhìn cậu."

"Không cần, em liệ̀n ở đây chờ." Ngô Thanh Nguyên xiết chặt hộp nói, Trương Lam còn nói: "Vậy cậu tìm một nơi râm mát mà tránh đi, nơi này quá nóng."

"Được, học tử." Hai mắt Ngô Thanh Nguyên sáng lên, lần này được Trương Lam quan tâm, hặ́n thiếu chút nữa tung bay, Trương Lam không

dám lên tiếng nữa, thật nhanh chạy lên tầng, cô nóng sắp chết rồi cần quạt.

Vừa lên đến nấc thang cuối cùng, mấy người Bàn muội còn nằm ở trên lan can nhìn xuống, Cao muội nghiêng đầu nhìn Trương Lam: "Nha, cậu nói cậu có bạn trai cũng không hiệu nghiệm?"

Trương Lam lắc đầu: "Không hữu hiệu, cậu ta muốn đợi Tiết Nhượng tới."

"Cái gì? Tiết Nhượng muốn tới?" Bàn muội thét chói tai, Trương Lam che lỗ tai: "Cậu có thể nhỏ tiếng một chút hay không?"

"Không được! Chồng của tớ muốn tới, tớ không ngủ trưa, tớ liền ở đây đợi anh ấy."

"Đúng vậy, tớ cũng không ngủ trưa."

"Tớ cũng không." Cao muội vươn cổ nhìn ra bên ngoài, Trương Lam liếc một cái, "Vây các cậu từ từ xem, tớ trở về bật quạt một chút, trời bên ngoài quá nóng, anh ấy từ bên kia tới còn cần một chút thời gian, các cậu liền ở bên ngoài chờ?"

"Chờ!" Ba người trăm miệng một lời.

Trương Lam lắc đầu, mở cửa ký túc xá ra, còn chưa đi vào, cô quay lại nhìn ba người, nói: "Không được gọi anh ấy là chồng."

"Sẽ gọi!" Ba người trăm miệng một lời.

Trương Lam nghiêng rằng, cô trừng mắt nhìn ba người, sau đó đi vào trong ký túc xá, hai phút sau, cô đi ra, yên lặng đứng bên cạnh Bàn muội.

Bàn muội nghiêng đầu nhìn thấy: "Di, cậu tới làm gì?"

Trương Lam nghiêng rằng: "Tớ phải nhìn chăm chăm các cậu, tránh cho các cậu chảy nước miếng với chồng tớ."

"Vẫn luôn chảy nha." Bàn muội lau khóe miệng, còn hít hít nuốt một ngụm, Trương Lam thật sự rất buồn bực, cô cảm thấy nóng, cô muốn ngẩng quạt.

Nhưng là các cô ấy... Tức giận.

Lại đứng một hồi, Cao muội ngáp một cái, Bàn muội lây bệnh Cao muội, Bàn muội cũng ngáp một cái, ngay sau đó lại nhiệm cho Kính muội, Trương Lam nhìn các cô ấy ngáp, cũng muốn ngáp theo, ai biết ba người xoay người, đi qua bên người cô, đi tới ký túc xá, cũng trực tiếp mở cửa ra.

Trương Lam đứng ở một bên lan can, ngăn người, cũng chạy theo sau vào ký túc xá, quạt trong ký túc xá còn chưa tắt, một trận mát mẻ, mà cô sau khi tiến vào, ba người đã thẳng tắp nằm ở trên giường.

Trương Lam: "... Đám người xấu này.

Cô cũng có chút mệt, Trương Lam nhìn thời gian một chút, suy nghĩ ngủ một lát cũng tốt, vì thế cô lên giường.

Nửa giờ sau, một chiếc Land Rover màu đen chạy đến dưới ký túc xá nữ, lúc này đầu đang nghỉ trưa, yên tĩnh không một tiếng động, ánh mặt trời giữa trưa rất lớn, chiếu xuống tầng cây rơi vào trên mặt đất, trên mặt đất nóng, Tiết Nhượng ngồi ở trong xe, nhìn nam sinh đứng ở trước cửa ký túc xá nữ.

Cả người cậu ta hơi dựa vào sau, nheo nheo mắt, dáng dấp của Ngô Thanh Nguyên không tệ, cũng giống như tiểu chó săn, chính là rất dính người, hơn nữa thật sự giống kẹo mè xừng, anh ấn chốt xe, đi xuống, tới Ngô Thanh Nguyên.

Ngô Thanh Nguyên chờ có chút buồn ngủ, trước mặt liền có một bóng đen chặn lại, cậu ta ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một gương mặt tuấn tú phía trước, cậu ta sợ hết hồn, tay bưng hộp salad ngã ngửa xuống đất, trong nháy mắt cũng thành tĩnh, cậu ta hỏi: "Anh là?"

Tiết Nhượng nâng cao cằm, chặn dẫm lên bậc thang, hơi khom người: "Theo đuổi bạn gái của tôi?"

"Anh là bạn trai của tiểu tử tử? Anh không phải là GAY chứ?"

Tiết Nhượng cười lạnh một tiếng: "GAY? Cậu hỏi Trương Lam một chút, tối hôm qua cô ấy bị tôi làm khóc bao nhiêu lần."

Ngô Thanh Nguyên nghe hiểu, cả khuôn mặt đỏ lên, cậu ta lão đảo đứng dậy, vừa đứng, mới phát hiện Tiết Nhượng rất cao, cậu ta so với Tiết

Nhượng còn thấp hơn nửa cái đầu, cậu ta cùng Trương Lam đứng chung một chỗ, cơ hồ bằng nhau, khí thế lập tức bị Tiết Nhượng ép xuống, mặt Ngô Thanh Nguyên lúc xanh lúc trắng.

Cậu ta rốt cuộc tin, Trương Lam có bạn trai.

Cậu ta nhớ lần đầu tiên thấy cô, nụ cười cô rạng rỡ, làm cho tâm tình hoảng sợ của cậu ta đi đến thành phố này liền biến mất không thấy, cô còn thân thiết xuống xe mở cốp xe cho cậu ta, một đường hỏi vài vấn đề, cậu ta rất nhanh liền buông lỏng tâm tình, hơn nửa ngày đó, cô chỉ đón một mình cậu ta.

Chương 49-2

Cậu ta nhớ lần đầu tiên thấy cô, nụ cười cô rạng rỡ, làm cho tâm tình hoảng sợ của cậu ta đi đến thành phố này liền biến mất không thấy, cô còn thân thiết xuống xe mở cốp xe cho cậu ta, một đường hỏi vài vấn đề, cậu ta rất nhanh liền buông lỏng tâm tình, hơn nửa ngày đó, cô chỉ đón một mình cậu ta.

Duy nhất một người này, làm cho cậu ta đem bản thân đặt ở vị trí đặc thù, cho nên mới định dây dưa cho đến khi cô chịu nhận cậu ta mới ngưng.

Tay Tiết Nhượng dứt túi, híp mắt nhìn cậu ta.

Tính cách của bản thân anh vốn lạnh lùng, nhìn một người như vậy, cảm giác giống như bị áp bách vậy, đè ép tới, ai cũng không chịu nổi, giọng Ngô Thanh Nguyên cứng rắn nói: "Anh nếu không đối xử tốt với tiểu tử tỷ, tôi sẽ tìm anh tính sổ, tôi nói cho anh, không chỉ có một mình tôi theo đuổi tiểu tử tỷ, các đại tài tử của ngành chúng tôi cũng theo đuổi tiểu tử tỷ...."

Sắc mặt Tiết Nhượng thì càng lạnh hơn.

Ngô Thanh Nguyên lại vội vàng liếc anh một cái, sau đó xoay người bỏ chạy, còn không quên ôm hộp salad của cậu ta.

Cậu ta đi hồi lâu, Tiết Nhượng có chút phiền chán, anh vòng qua đầu xe, lên xe, ngồi ở vị trí lái, lấy hộp thuốc lá ra, rút một điếu, châm, tay tựa vào trên cửa sổ xe, ngậm thuốc nhìn ký túc xá của Trương Lam.

Hơn hai giờ, có mấy nữ đồng học ở trong ký túc xá tỉnh, ngay sau đó chậm rãi, thanh âm mở cửa, thanh âm đi bộ, còn có thanh âm của chuông báo thức, từ từ, cầu thang bắt đầu có nữ đồng học đi xuống, ôm sách vở.

Liếc mắt nhìn tiểu hoa viên bên cạnh, có một chiếc Land Rover màu đen, các cô nhìn thoáng qua bên trong xe, nháy mắt dừng bước.

Cậu đẩy tôi tôi đẩy cậu, rồi rít nhìn vào trong xe, người đàn ông trên xe lộ ra gò má tuấn mỹ, một tay anh nắm tay lái, đầu ngón tay còn mang theo một điếu thuốc, thật sự rất đẹp trai, các cô suýt chút nữa bất động giữa

đường.

Thanh âm thì thào truyền tới.

"Ai vậy?"

"Không biết."

"Có phải đang chờ người hay không?"

"Chờ ai? Từ Hoa sao?"

"Không biết, hoặc là Trương Lam? Hai người ấy có người theo đuổi rất nhiều."

"Chắc chắn, giữa trưa tôi còn nhìn thấy tiểu học đệ ôm salad tìm đến Trương Lam đấy..... "

"Chết mất, anh ấy thật là đẹp trai."

"Áo sơ mi đen, thật hấp dẫn."

"Đúng vậy, ài, đến cùng là theo đuổi ai..... "

"Từ Hoa xuống!"

Bốn năm nữ sinh xoay người nhìn, chỉ thấy Từ Hoa ôm sách vở, bên cạnh có mấy người đi xuống, Từ Hoa thấy mọi người nhìn cô ta, cô ta sửng sốt, lập tức, cô ta theo ánh mắt quý dị của mọi người nhìn đi qua.

Liền nhìn đến chiếc Land Rover, sau đó lại nhìn người trong xe, cô ta ngây ngẩn cả người.

Cô ta là cao tài sinh, cùng với người Trạng Nguyên của Thanh Hoa, cô ta còn cố ý chú ý một đoạn thời gian, thời điểm đi hữu nghị với Thanh Hoa cô ta còn đi.

Nhưng không gặp Tiết Nhượng ở trường học, cô ta lại không nghĩ tới có thể ở nơi này thấy anh.

Mấy nữ đồng học đung đung Từ Hoa, nói: "Là đang theo đuổi cậu sao?"

Từ Hoa chần chờ một chút, lắc đầu nói: "Chắc là không phải đâu."

"Thật không phải sao? Vậy có phải là theo đuổi Trương Lam hay không?"

Trong lòng Từ Hoa lộn bộn, không lên tiếng, cô ta rất chua xót....

Có một chuyện cùng người so đo, cũng không sánh bằng người ta, bởi vì người ta có bối cảnh gia đình cường đại..... Loại đi đâu kiện cứng rắn này.... Không phải dựa vào thành tích hay diện mạo là có thể theo đuổi bằng nhau.

Một bạn học khác ở bên cạnh cô ta nói: "Trương Lam làm sao thật sự có vận mệnh tốt như vậy, mọi thứ đều là cậu ta độc chiếm, Tiết Nhượng nhưng là trạng nguyên kỳ thi đại học, là học bá, mà học bá cùng học tra còn có thể tới bên nhau sao?"

Tiếng nói của cô ta vừa dứt.

Chỉ thấy một thân ảnh màu vàng từ trên cầu thang lao xuống, mà cửa xe cũng mở ra, vai nam chính bị mấy chục nữ sinh thảo luận hơn mười phút kia từ trong xe đi ra, ngậm thuốc lá ôm lấy cô gái từ trên cầu thang lao xuống kia.

Toàn trường một mảnh yên tĩnh.

Mà người các cô vừa nói chính là nữ chính, Trương Lam ngược đầu nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, em vừa mới ngủ, em vốn muốn ngủ nửa tiếng đồng hồ, kết quả không cẩn thận liếc ngủ một giờ."

Tiết Nhượng ngậm thuốc lá, cẩn thận ôm thắt lưng cô, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô nói: "Anh biết em đang nghỉ trưa, cho nên không gọi điện thoại cho em, phải lên lớp?"

"Ừ! Cũng không thể cùng anh nói chuyện." Trương Lam hết sức ảo não.

"Anh cùng em đi lên lớp." Tiết Nhượng lấy thuốc ra, cúi đầu, hôn xuống trán của cô, hỏi: "Buổi trưa ăn cái gì?"

Trương Lam chần chờ hai giây, nói: "Móng heo."

Tiết Nhượng khẽ cười thành tiếng, "Cái này dễ béo."

Trương Lam chọc anh, Tiết Nhượng kéo tay cô xuống, nắm lấy nói: "Đi, đi học."

"Anh buổi chiều không có lớp sao?"

"Không có, em có mấy tiết?"

"Hai tiết."

"Anh có thể theo kịp sao?"

"Có thể, đầu là tiết công khai."

Tiết Nhượng đôi bên ôm thắt lưng cô, cứ như vậy liền đi tới trường học bên kia.

Ba người Cao muội đỏ mặt lặng lẽ đuổi theo, Trương Lam nghiêng đầu nhìn các cô một cái, Cao muội nhỏ giọng hô: "Chồng của em..."

Trương Lam trừng cô ấy.

Mấy người các cô nháo ở phía trước, mấy bạn học nữ phía sau lúc này mới giật giật chân, một người trong đó nhìn về phía đám người Từ Hoa, hỏi: "Mặt đau không?"

Từ Hoa cùng mấy người cùng lớp, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngao, tiêu ca ca muốn cùng nhau đi học.

Chương 50

Lớp Trương Lam là lớp Mao Khái, bởi vì học thiếu chương trình, người rất nhiều, ở trong phòng học lớn nhất, cơ hồ từ ký túc xá nữ đi xuống, phần lớn đều tới lớp này, vì vậy từ trong đám nữ sinh bốn phương tám hướng tiến tới phòng học có thể tạo thành một đội ngũ, có một nhìn thấy một đại soái ca, đại soái ca này mặc áo sơ mi màu đen, quần dài màu đen, trong lòng ôm một cô gái, khuôn mặt tuấn mỹ vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Dù sao ở trong trường cũng tạm thời chưa thấy qua.

Trương Lam bình thường đều rất chọc người chú ý, diện mạo cô xinh đẹp, lại thường xuyên mặc quần áo mùa mới, tính cách sáng sủa, nên toàn trường trên dưới thật không có mấy ai không biết cô.

Cho nên lúc này bên người đột nhiên xuất hiện một đại soái ca như vậy, càng làm cho người chú ý, Tiết Nhượng đi vào phòng học trước đem thuốc dập tắt, mặt mang theo lạnh lùng, anh một đường đi tới, đầu có thể nhìn thấy không ít tầm mắt của những người con trai khác dừng ở trên người Trương Lam.

Cô gái này rất được hoan nghênh, đi một vòng quanh trường sẽ biết, Giang Tuấn nói con trai theo đuổi Trương Lam có thể xếp thành một vòng Bắc Kinh, anh tin.

Anh nâng mi mắt lên, nhàn nhạt quét qua hai người nam sinh đang nhìn qua, hai người kia sửng sốt, hướng bên cạnh rời đi.

Trương Lam kéo tay Tiết Nhượng nói: "Chúng ta ng ồi ở đây đi."

Cô chọn một vị trí trung gian gần bên cửa sổ, ng ồi xuống, Tiết Nhượng đi tới, cũng ng ồi xuống.

Hàng này, tạm thời cũng chỉ có hai người bọn họ, bạn cùng phòng của Trương Lam miệng mặc dù vớ vẩn BB*, nhưng trong thực tế các cô căn bản cũng không dám đến gần Tiết Nhượng, đầu chen ng ồi xuống hàng sau.

*瞎 bb: có nghĩa là nói rất nhiều điều vô ích và không có ý nghĩa. Hầu hết thời gian đó là cụm từ phủ định. Đôi khi nếu nó được sử dụng giữa những người bạn thân, nó có thể chỉ là một trò đùa.

BB: Blah-blah.

Lúc này, người cũng sắp tới đủ rồi, một người nam sinh mặc áo sơ mi trắng còn có hai nam sinh khác đầu cạo trọc cũng đi vào, ba người bọn họ vừa vào, những cô gái ở giữa đầu xôn xao, nhìn theo nam sinh đi đi lại lại, ánh mắt của những nữ sinh kia mang theo hứng thú nhìn ba người Tiêu Lệ đi đến hàng của Trương Lam, thấy Trương Lam cần bút đang cùng một người con trai nói chuyện, khóe môi của cậu ta hơi câu lên.

Đi vào.

Trong một khắc cậu ta đi tới kia, âm thanh chung quanh hít vào một hơi... Cao thấp nối tiếp...

Tiết Nhượng cảm nhận được gì đó, anh quay đầu, nhìn thấy Tiêu Lệ tiến vào, trông mắt lạnh lùng.

Tiêu Lệ có thể nói cũng có bối cảnh gia đình vững vàng, Tiêu gia cùng Trương gia cũng thường xuyên lui tới, Tiêu Lệ vẫn luôn theo đuổi Trương Lam, nhưng cậu ta lại sợ dọa cô chạy, cho nên áp dụng chiến thuật quanh co, thường tìm một lý do, ví dụ như người nào đó mời ăn cơm, ví dụ như trở về Phỉ thành, ví dụ như cậu còn nhớ người bạn học nào đó ở Thanh Diệp không.

Ai, chúng ta đi tìm Tần Thiên đi.....

Thủ đoạn như vậy, để tạo cảm giác tần tảo tại cho bản thân, cậu ta lợi dụng trong quá trình theo đuổi Trương Lam xác định bản thân có phải tính toán muốn cưới Trương Lam hay không, nếu không phải, chiến thuật quanh co này, cũng chỉ là kết giao giữa bạn bè thông thường, hiện tại cậu ta còn chưa chắc chắn, cho nên vẫn còn quanh co theo đuổi.

Cậu ta vừa nhìn thấy Tiết Nhượng, tự động liền kéo chuông báo động, đứng ở bên ngoài, hai mắt cùng Tiết Nhượng lạnh lùng nhìn nhau, thậm chí trong không trung như đang tóe lửa, đùng đùng, ngay tại lúc cậu ta định nói gì đó, Trương Lam ôm lấy cánh tay Tiết Nhượng nói: "Cô giáo tới rồi."

Tiết Nhượng nghiêng đầu, hôn xuống trán cô một cái.

Tiêu Lệ khiếp sợ, hai người bạn tốt phía sau hất đẩy hất một cái, Tiêu Lệ lúc này mới tiến vào, cách Tiết Nhượng hai chỗ ng ẩ, sau đó ng ẩ xuống.

Hai người khác cũng ng ẩ xuống.

Sau khi ng ẩ xuống, hai người bạn họ ôm lấy Tiêu Lệ: "Cậu đang theo đuổi tiểu tử tỷ sao."

Tiêu Lệ không trả lời, nắm bút nhìn bên cạnh, mà bên cạnh, Tiết Nhượng tay đặt sau ghế Trương Lam, cơ hồ chặn tất cả tầm mắt của hắn, Tiêu Lệ nản chí, bạn tốt của hắn còn nói: "Bạn trai của cô ấy sao?"

"Hình như là Tiết Nhượng Thanh Hoa."

"Ai, chính là cậu ta, cậu không thấy nhiều bạn học nữ lấy điện thoại chụp trộm cậu ta sao."

"Câm miệng!" Bạn tốt kia nho nhỏ nói chuyện chọc cho Tiêu Lệ rất phiền não, hắn thấp giọng rống xong, từ trong quần áo xé một tờ giấy, sau đó viết một hàng chữ, ném tới.

Cục giấy ấy cứ như vậy từ bên cạnh bên cạnh, lăn đến trước mặt Trương Lam.

Trương Lam sửng sốt một chút.

Cô theo bản năng nhìn về phía Tiết Nhượng, chỉ thấy ánh mắt Tiết Nhượng lạnh như băng giống như muốn đem cục giấy kia đâm phá.

Trương Lam lập tức giải thích: "Em cùng cậu ấy là bạn học bình thường, ba của cậu ấy là bạn ba em, chúng em cùng nhau trở về Phí thành một lần, nha, tháng ba năm nay còn tham gia.... "

Những lời sau, cô căn bản không nói được, Tiết Nhượng hai tay khoanh trước ngực, nhàn nhạt nhìn cô, khóe môi anh hơi cười, "Bạn học bình thường? Làm nhiều việc như vậy?"

Hai mắt Trương Lam ủy khuất: "Anh làm gì mà..."

Tiết Nhượng từ trong kẻ rằng nặn ra: "Ghen."

Lòng Trương Lam run lên, đầu quả tim ngọt ngào.

Tiết Nhượng vươn tay, chậm rì rì mở cục giấy kia ra, trong tờ giấy viết: "Buổi tối cùng đi nướng?"

Tiết Nhượng còn chưa xé tờ giấy, một cái tay liền vươn tới, đem tờ giấy cầm đi, Tiêu Lệ nghiêng rằng: "Cậu là ai? Nhìn loạn tờ giấy tôi đưa cho tiểu tử tử?"

"Bạn trai cô ấy, cậu nói xem tôi là ai?" Tiết Nhượng nghiêng đầu liếc hắt một cái.

Tiêu Lệ: "..."

Hắn thăm dò hô: "Tiểu tử tử."

Trương Lam tránh ở trong cánh tay Tiết Nhượng, nhìn tầm mắt Tiêu Lệ, Tiêu Lệ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, đột nhiên cảm thấy cô rất hấp dẫn.

Hắn hỏi: "Cậu ấy là bạn trai cậu sao?"

Trương Lam cười gật đầu, "Ừ."

Tiêu Lệ đột nhiên nói không ra lời, vốn hắn còn kế hoạch muốn tiến công nhanh hơn....

Hiện tại tốt lắm, người ta có bạn trai.

Một cây đao trực tiếp cắm ở trong ngực hắn, mà động tác của bọn họ quá nhiều, đoán chừng bị Mao Khái lão sư theo dõi, tay ông chỉ một cái, chỉ hai người bọn họ: "Hai bạn học nam kia, các em đứng lên."

Chương 50-2

Một cây đao trực tiếp cắm ở trong ngực hắn, mà động tác của bọn họ quá nhè nhẹ, đoán chừng bị Mao Khái lão sư theo dõi, tay ông chỉ một cái, chỉ hai người bọn họ: "Hai bạn học nam kia, các em đứng lên."

Xoát, tất cả bạn học ở hàng trước đều nhìn về sau.

Thẳng tắp nhìn như vậy, nhìn Tiết Nhượng cùng Tiêu Lệ, Trương Lam sửng sốt, nắm lấy cánh tay Tiết Nhượng, Tiết Nhượng vỗ vỗ tay của cô, vô cùng ung dung đứng lên.

Tiêu Lệ thấp giọng mắng một câu, cũng không tình nguyện đứng lên, Mao Khái lão sư là một lão đầu nói chuyện chậm rì rì, hỏi: "Tên gọi là gì?"

Tiêu Lệ không kiên nhẫn nói: "Tiêu Lệ."

Chữ Tiêu đó, làm cho Tiết Nhượng nhìn hắn một cái, buổi trưa tiểu học đệ đó nói qua, Tiêu đại tài tử nào đó đang theo đuổi Trương Lam, trông mắt anh sâu thẳm.

Mao Khái lão sư kia lại đỡ kính, tầm mắt dừng ở trên người Tiết Nhượng, "Còn em thì sao?"

"Tiết Nhượng!"

Một tiếng Tiết Nhượng này vừa đáp làm cho các bạn học nữ đang suy đoán, rồi rít kinh hô lên, điện thoại di động buông xuống lần nữa lấy ra, Mao Khái lão sư kia vừa thấy động tĩnh, hô: "Làm gì vậy? Làm gì vậy? Một người Tiết..... Em tên là gì?"

"Tiết Nhượng!"

Mao Khái lão sư đỡ mắt kính, có chút bất khả tư nghị hỏi: "Tiết Nhượng Thanh Hoa? Trạng Nguyên XX kì thi đại học?"

"Là em."

"Em tới đại học trung y được chúng tôi làm gì?"

"Gặp bạn gái."

Bạn học nữ thét chói tai.

Mao Khái lão sư vỗ bàn, bên dưới yên tĩnh, ông nhìn nhìn Tiết Nhượng, cười hỏi: "Bạn gái em là ai?"

Tiết Nhượng cúi đầu nhìn.

Ánh mắt của mọi người hướng tới Trương Lam, Trương Lam nhất thời đỏ mặt, che mặt, Mao Khái lão sư lại hỏi: "Bạn gái của Tiết Nhượng, em tên là gì?"

Trương Lam mặt đỏ lợi hại hơn, cô đứng lên.

"Thầy giáo, em gọi là Trương Lam."

Mao Khái lão sư cười: "Ai nha, người trẻ tuổi, đầu ng ẫ xuống đi."

Trương Lam thật nhanh túm lấy Tiết Nhượng ng ẫ xuống, Tiết Nhượng khẽ cười một tiếng, cũng ng ẫ theo xuống, sau đó chương trình học mới bắt đầu, mà trong thời gian học.

Tin tức Tiết Nhượng Thanh Hoa chạy tới đại học trung y gặp bạn gái cùng bạn gái lên lớp Mao Khái ở trên diễn đàn nổ tung, khắp nơi pháo bông.

Bái thiếp treo cao đứng đầu bảng các diễn đàn lớn.

Sau đó tên Trương Lam cũng sát theo bị kéo ra ngoài.

Thì ra bạn gái của Tiết Nhượng Thanh Hoa là tiểu tử Trương Lam của đại học Trung y, thật sự rất xứng đôi.

Cao muội giờ điện thoại di động, đưa cho Trương Lam nói: "Cậu nổi tiếng."

Trương Lam mở ra, lại nhìn Tiết Nhượng ng ẫ bên cạnh, cô đem đem điện thoại di động đẩy tới bên cạnh Tiết Nhượng: "Anh cũng nổi tiếng."

Tiết Nhượng nhìn báỉ thiếp kia, nhìn xuống, sau đó hài lòng: "Sau này trường học em đầu biết bạn trai em là anh, anh nhìn xem còn có ai dám theo đầu em."

Trương Lam: "..."

Tiểu ca ca dục vọng chiếm hữu của anh quá mạnh.

Học xong Mao Khái, chương khóa tiếp theo của Trương Lam là giờ chuyên ngành, Tiết Nhượng cũng không đi theo, nhưng anh buổi chiều không có chương trình học, ở quá cà phê Trung y được chờ Trương Lam.

Thật sự thành tích của Trương Lam không phải rất xuất sắc, cô chỉ có thể đảm đầm chiến chiến đầm đầm mỗi bài giảng đầu chăm chú, tranh thủ không muốn treo, ban đầu cô thi đầu vào thật sự rất vất vả, bây giờ thi đi lên, tự nhiên phải đầm chương trình học đầu làm tốt, bất quá bài chuyên ngành của cô không tệ, thông minh của cô ở chỗ năng lực chủ động mạnh.

Trong phương diện châm cứu, cô so với người cũng mạnh hơn, thầy giáo giờ chuyên ngành rất thích cô.

Giờ học chuyên ngành này, Trương Lam vẫn như cũ nhận đầm ánh nhìn chăm chú của bốn phương tám hướng, cô lúc trước ở trường học rất đầm hoan nghênh, tuổi còn trẻ nhưng đã lái xe Jeep, thân thể bốỉ cảnh tuyệt vời, bộ dạng lại xinh đẹp, tính cách sáng sủa, bao nhiêu hoạt động đầu thích tìm tới cô, hiện tại lại thêm bạn trai cô là Tiết Nhượng Thanh Hoa.

Cô rất đầm chú ý.

Học xong giờ chuyên ngành, lúc cô ôm sách cùng Bàn muội đi ra phòng học, có rất nhiều người nhìn cô, Trương Lam đầm quyển sổ nhét vào trong ngực Bàn muội, nói: "Bài tập buổi tối cậu chụp gửi đầm cho tớ, hình như là luận văn đúng không?"

Bàn muội gật đầu, ngay sau đó nháy nháy mắt: "Hẹn hò sao? Buổi tối lại không trở về?"

Trương Lam đỏ mặt: "Ừ, hai ngày cuối tuần tớ không về, các cậu tự mình giải quyết."

"Nói thế sao cậu, đi đi!" Bàn muội đuổi chân một cái, đầm tới cô, Trương

Lam thật nhanh chạy xuống bậc thềm, xách túi nhỏ, chạy tới quán cà phê.

Chạy tới gần cô dừng lại, một đám nữ sinh vây ở bên ngoài kính thủy tinh, không ngừng giơ điện thoại di động trong tay chụp chụp, trong miệng lầm bầm, rất hưng phấn.

Trương Lam đi tới, đứng ở bên người các cô, ánh mắt nhìn theo.

Chỉ thấy Tiết Nhượng ngồi ở trên ghế sofa, cổ áo anh hơi mở ra, lộ ra xương quai xanh, cúi đầu chơi điện thoại di động, ngón tay khớp xương rõ ràng thật nhanh ấn, tốc độ kia rất nhanh, gò má góc cạnh, điêu khắc, mỗi mỏng nhẹ mân, vô hình để lộ ra một loại hấp dẫn, một bạn học nữ trong đó hỏi: "Anh ấy đang làm gì vậy?"

"Chơi game?"

"Anh ấy thích chơi game sao?"

Trương Lam ở bên người các cô đáp: "Thích."

"Thật sao?" Ánh mắt các cô cũng không dời đi, cứ nhìn như vậy, cũng không chú ý tới thêm một người, còn trả lời vấn đề của các cô.

Trương Lam nói: "Thật."

"Vậy anh ấy chơi game gì?"

"Vương giả vinh dự."

"A cái này tôi cũng chơi, cậu biết..." Mấy nữ sinh kia quay lại nhìn Trương Lam, cậu cậu biết ID của anh ấy không ghen ở trong cổ họng.

Trương Lam hướng các cô khẽ mỉm cười, hỏi: "Chồng của tôi có rất tuần tú không?"

Đám nữ sinh kia theo bản năng gật đầu: "Ừ ừ ừ."

Nói xong, Trương Lam mang theo ý cười, đi vào quán cà phê, từ sau lưng Tiết Nhượng, ôm lấy anh, Tiết Nhượng buông điện thoại di động trong tay xuống, ngửa đầu nhìn cô, hôn môi cô, sau đó đứng dậy, nắm lấy tay cô, nói, "Buổi tối hẹn Tầm Thiên."

"Ừ."

Tác giả có lời muốn nói: Tuyên cáo chủ quyền thành công.

Chương 51

Tiết Nhượng đã lâu không gặp Tần Thiên, hai người ở trong cùng một thành phố, mặc dù nói là anh em họ, nhưng mỗi người đều có chuyện phải làm, sau khi Tiết Nhượng lên Thanh Hoa, hai tháng này anh mới rảnh rỗi, lúc trước công việc, kiếm tiền, học nghiệp, bận bịu, về sau mua xe cùng mua nhà, anh mới hoàn toàn thả lỏng.

Trên Land Rover, Trương Lam đuổi người một cái, tựa lưng vào ghế ngồi, Tiết Nhượng thắt dây an toàn cho cô, nhìn cô một cái, Trương Lam bắt được ánh mắt của anh, che mặt: "Nhìn em làm gì?"

"Nhìn em xem có chỗ nào lại làm cho nhiều con trai thích như vậy."

Trương Lam từ trong kẽ hở nhìn anh, thanh âm từ trong lòng bàn tay truyền ra: "Bây giờ sao? Nhìn ra cái gì không?"

"Đã nhìn ra?"

"Là gì?"

"Xinh đẹp, đáng yêu, hào phóng, quan trọng nhất là....." Anh kéo tay cô ra, "Được Tiết Nhượng anh coi trọng."

Trương Lam sửng sốt, bật cười ha ha, "Tiểu ca ca anh thật tự kỷ nha."

Tiết Nhượng hôn cô một cái, sau đó trở lại vị trí lái xe, vén tay áo lên, khởi động xe, Trương Lam tựa lưng vào ghế ngồi, hỏi: "Anh hẹn Tần Thiên ăn ở nơi nào?"

"Công ty cậu ta."

"Ăn cái gì ở công ty của cậu ấy."

"Đồ nướng."

Hai mắt Trương Lam sáng lên, "Sao không nói với em?"

"Bây giờ không phải đã nói rồi sao?" Khóe môi Tiết Nhượng mang theo ý cười, liếc nhìn cô một cái, chuyển động tay lái, lái ra cửa trường đại học trung y được, không ít đồng học ôm sách ở dưới bóng cây đi lại, liếc nhìn thấy chiếc xe Land Rover màu đen lái qua, mà ở bên trong một sườn mặt tuấn tú cũng lướt qua.

Bước chân của các cô hơi ngừng lại, muốn nhìn một cái, không có.

Công ty của Tần Thiên ở sân vườn khu thương mại bên kia, công ty Tần Thiên mở này, trên thực tế đã đóng cửa một lần, thời điểm đó chính là lúc khó sở nhất của Tần Thiên.

Khó sở không phải là bởi vì công ty đóng cửa, mà bạn gái cùng ông chủ của công ty cạnh tranh trốn chạy, sau đó là khoảng thời gian khó chịu nhất, đúng lúc có Giang Dịch Khải ở bên hắt.

Lúc công ty Tần Thiên đóng cửa, Trương Lam đang cố gắng chuẩn bị thi đại học, chờ tới lúc cô đi tìm Tần Thiên, Tần Thiên đang làm việc trong phòng, ba ngày chưa từng đi ra, sau này, Trương Lam cũng mới nghe nói, Tần gia cũng xuất hiện khủng hoảng tài chính, Trương Trọng Cảnh đem tất cả số tiền có thể đưa ra đầu tư cho Tần gia.

Nhưng vẫn vô dụng như cũ, xí nghiệp Tần gia, ở trong lúc đó, sụp đổ mất bảy tám phần, chỉ còn có hai ba thực nghiệp đang chống đỡ, Giang Dịch Khải từ trong nhà lấy ra tiền vốn mở công ty, cuối cùng hắt hoàn toàn đầu tư cho Tần Thiên, gắng gượng đem công ty Tần Thiên kéo lên.

Hai người trong lúc đó.....

Rốt cuộc ở chung với nhau từ lúc nào, Trương Lam cũng không biết.

Dù sao thời điểm cô biết, bọn họ đã ở cùng một chỗ.

Nghe nói Giang Dịch Khải đã từng rời đi Tần Thiên, là Tần Thiên đi đem hắt tìm trở về, đoán chừng cũng rất khó, Trương Lam biết được không nhiều lắm.

Xe tiến vào trong gara, Trương Lam xuống xe, Tiết Nhượng nắm tay cô, đóng cửa xe, lên tầng, phòng làm việc của Tần Thiên ở tầng ba, hắt mở là công ty truyền thông, trong tay có một đội ngũ vững vàng, còn có một chuyên mục tác giả chuyên môn chuyên dùng đầu bút làm việc, trong tay

mỗi người đều có một danh hiệu thuộc công chúng.

Lúc này những công ty khác đều còn đang làm việc, công ty của Tần Thiên đều tan tành, vừa vào cửa liền thấy một đám người trẻ tuổi dựa vào nhau ăn gói snack khoai to, còn có người uống trà sữa đóng vai nhân vật nào đó.

Cửa thang máy vừa mở, bọn họ quay đầu nhìn lại, sau đó lại bình tĩnh đem đầu quay trở về tiếp tục nói chuyện phiếm tán dóc.

Giang Dịch Khải ở một bên cười đến ôm bụng, Trương Lam đi qua, cầm lấy gói khoai tây chiên trong bao đề lên đầu hắn, hắn mới ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Trương Lam, xoát cái đứng thẳng người, cười nói: "Ài nha, tiểu tử tỷ đến..... Họ hàng nhà chúng ta cậu đưa đến không?"

Sau đó hắn liền thò đầu, liền nhìn thấy Tiết Nhượng, sau đó hắn một phen kéo Trương Lam ra, cười với Tiết Nhượng đưa tay: "Cậu khỏe, họ hàng."

Sau đó một cô nương hai má phúng phính, một bên nhét nhét vào miếng khoai tây chiên vừa nói: "Giang Dịch Khải, họ hàng nhà anh sao nhiều như vậy."

Giang Dịch Khải hướng cô nương kia thở dài, nói: "Im miệng! Đây là họ hàng thật!"

Cô nương kia lại dùng sức nhét vào miếng khoai tây chiên, "Anh dài như vậy, họ hàng nhà anh càng dễ nhìn hơn nhiều, rất tuấn tú, em suy nghĩ một chút xem anh ấy giống ai..."

Tiết Nhượng nhìn Giang Dịch Khải hai giây, Giang Dịch Khải rất thanh tú, mi mắt mang theo ý cười làm người ta cảm thấy thoải mái, anh nhẹ bắt tay Giang Dịch Khải, sau đó buông tay, hỏi: "Tần Thiên đâu?"

"Ở bên trong, nói điện thoại." Giang Dịch Khải chỉ vào cửa văn phòng, Trương Lam đã sớm cùng mấy người ngồi chung một chỗ, cùng ăn khoai tây chiên.

Bên trong công ty Tần Thiên cũng có mấy cô gái gần bằng tuổi với Trương Lam, hai bên đều biết nhau, hơn nữa quan hệ đều rất tốt, các cô ăn một miếng khoai tây chiên một bên hỏi Trương Lam: "Bạn trai cậu sao?"

"Ừ." Trương Lam lại ăn một miếng khoai tây chiên.

"Dáng dấp rất đẹp trai thôi."

"Ừ. đúng vậy."

"Cậu lúc nào thì yêu đương?"

"Đã rất nhiều năm."

"A? Cậu thật lợi hại, vẫn luôn cất giấu?"

"Đúng vậy."

Trương Lam cùng các cô rất thoải mái, mấy người các cô đã quen nhìn soái ca, cho nên đối với Tiết Nhượng cũng chỉ nhìn nhiều thêm hai cái mà thôi, trong công ty cũng có rất nhiều người đẹp trai, tiểu thệ tươi, Tiết Nhượng đẹp mắt, đẹp trai, nhưng tạm thời các cô đã gặp qua trai đẹp, sẽ không giống như nữ sinh trong trường.

Người người kinh hô không thôi.

Phụ nữ ra ngoài xã hội, ánh mắt nhìn đàn ông trừ diện mạo, nhiều hơn là thực dụng, trong đó một người gọi là tiểu yêu tinh liếm ngón tay, chỉ vào váy của Trương Lam: "Cậu lại mua váy mới?"

Trương Lam vui đầu tận lực ăn, nói: "Đúng vậy?"

" Bao nhiêu tiền vậy?"

" Không biết, đại khái.... Số này?" Trương Lam đếm đếm, tiểu yêu tinh kia lại cắn một miếng khoai tây chiên, "Cậu mua cũng không biết giá sao?"

"Bạn trai tôi mua, không phải là tôi mua."

"Răng rắc." Tiểu yêu tinh cắn khoai, tạm dừng hai giây, "Bạn trai cậu mua váy nhãn hiệu XX trong hệ hoa hồng? Cả nước cũng chỉ có hai chiếc! Anh ấy là con nhà giàu sao?"

Chương 51-2

"Răng rắc." Tiểu yêu tinh cắn khoai, tạm dừng hai giây, "Bạn trai cậu mua váy nhãn hiệu XX trong hệ hoa hồng? Cả nước cũng chỉ có hai chiếc! Anh ấy là con nhà giàu sao?"

Tiếng thét này, lập tức làm cho mấy người ngồi chung quanh không để ý trong nháy mắt ngồi thẳng người, xoay cổ nhìn phía sau.

Các cô đều không tin: "Bạn trai vừa đẹp vừa có tiền như vậy..... Quả thực nhân gian khó tìm!"

Giang dịch khẽ hắc hắc hai tiếng nói: "Các cô đủ rồi đấy, đừng nhìn, bạn trai vừa đẹp vừa có tiền là của người ta, không có quan hệ gì với các cô."

"Dựa vào, tôi đây phát hiện bạn trai của tiểu tử thật sự siêu cấp soái, tôi mới vừa nhìn, dựa vào, tôi thích nha, loại hình này."

Các cô nhìn xuyên qua cửa kính nhìn vào bên trong, chỉ thấy Tiết Nhưorget ngồi ở trên ghế bên cạnh Tần Thiên, hai tay đan vào nhau, gò má tựa như điêu khắc, các cô lập tức liếm ngón tay nằm sắp xuống ngắm nhìn.

Trương Lam lại răng rắc hai tiếng ăn mấy miếng khoai tây chiên, sau đó nhìn các cô một cái, sau đó cô đứng dậy, cầm lấy túi khoai tây chiên, vào phòng làm việc của Tần Thiên, một giây kế tiếp.

Cô đem rèm cửa sổ kéo xuống, đem mấy cặp mắt của các cô cũng che lại, cũng hướng các cô le lưỡi.

Các cô sửng sốt một chút, tiểu yêu tinh tức giận nói: "Cái này đúng là không quen, đợi một hồi cậu ấy đi ra, phải cướp đi túi khoai tây của cậu ấy."

Một cô gái khác cười nghiêng ngả: "Cậu sao bây giờ không đi vào lấy khoai tây chiên đi, lấy cái túi làm gì."

"Bày tỏ tâm tình tuyệt giao của tôi."

Đoàn người cười ngã.

Trương Lam đóng kỹ rèm cửa sổ, Tiết Nhượng nhìn cô một cái, đem cô kéo đến trên đùi ngồi xuống, hỏi: "Làm gì vậy?"

Trương Lam đưa một miếng khoai tây đến bên mép anh, Tiết Nhượng quay đầu, "Không ăn."

Trương Lam hừ hừ: "Các cô ấy nhìn anh."

Tiết Nhượng cười một tiếng, lau vụn khoai tây trên khóe môi cô, dáng vẻ cô làm nũng như vậy, làm anh muốn cưng chiều cả đời.

Tần Thiên treo điện thoại, mang theo ý cười nhìn hai người bọn họ, sau đó đi đến trước mặt Tiết Nhượng, ba năm không gặp, Tần Thiên thành thực rất nhieu, đôi mắt đều thâm rất nhieu, tay hắn đứt trong túi, lại cười nói: "Cậu ba năm này, cũng không dễ dàng trải qua đi?"

Tiết Nhượng ôm thắt lưng Trương Lam, gật gật đầu: "Rất khó."

Tần Thiên vỗ vai anh một cái, "Đầu đã qua."

Tiết Nhượng không đáp, Trương Lam nhìn hai người họ có chuyện muốn nói, lại ăn một miếng khoai, nói: "Em đi ra ngoài, hai người cứ nói chuyện."

Sau đó, liền đến cửa, đi ra ngoài.

Tần Thiên xoay người, từ bên máy tính lấy ra một gói thuốc lá, rút một điếu đưa cho Tiết Nhượng, Tiết Nhượng nhận lấy, đốt, hơi hơi thả khói, mới hỏi: "Khi nào thì cùng với cậu ta?"

Tần Thiên theo tầm mắt của Tiết Nhượng, nhìn xuống, nhìn đến người con trai trên trang web trên điện thoại anh, hắn nở nụ cười, "Lúc mấy người thi đại học."

"Ừ." Tiết Nhượng không tiếp tục hỏi.

Tần Thiên lại nói: "Đại khái đi, tôi trời sinh cũng có một chút khuynh hướng này."

"Cậu bị bẻ cong?"

" Không biết, dù sao... Thời điểm cậu ấy chạy tôi li ền luống cuống."

"Nha."

Tiết Nhượng không hỏi lại, T ần Thiên ngậm thuốc lá, nghiêng đầu nhìn anh, "Cậu thì sao? Ba năm không tới tìm tôi, lại nghe nói cậu rất vất vả, cậu thật sự tính đời này không liên lạc với dì sao?"

" Liên lạc, hàng tháng đều gọi điện thoại một l ần, tôi đúng giờ sẽ gửi ti ền cho bọn họ, ở Bắc Kinh chắc sẽ mua một căn nhà nữa, bọn họ muốn đến tôi sẽ sắp xếp, nhưng là.... " Tiết Nhượng búng tro thuốc lá, đôi mắt sâu thẳm, "Nếu còn cản trở tôi cùng Lam Lam, sinh con li ền mang họ của Trương gia."

T ần Thiên: "..."

Sau một lát, hắn nhẹ cười ra tiếng, "Cậu cũng thật là đủ ngoan, Tiết gia chỉ có cậu là độc đinh, nhưng theo như tôi phân tích, dì nhỏ sẽ không lại ngăn cản, lúc trước dì ngăn cản chỉ là vì bà muốn nắm cậu trong tay, sợ cậu cố ý đi con đường của mình, lại sợ cậu thật sự vì Lam Lam mà ảnh hưởng tới việc học, bây giờ cậu đi con đường của mình bà đối với cậu cũng không thể nào khống chế, cậu muốn yêu đương kết hôn cũng là một quá trình cần thiết trong cuộc sống, bà có cái gì phản đối?"

" Chỉ mong vậy." Khóe môi Tiết Nhượng hơi giương lên, một ngụm khói từ khóe môi tràn ra, gò má của anh mông lung, T ần Thiên vỗ xuống bả vai Tiết Nhượng, nói: "Cậu thật là có phúc lớn, người cậu gặp là Lam Lam, cô ấy là một cô gái thiện lương, bằng không hiện tại li ền tránh cậu rất xa, cậu có biết bây giờ con gái sợ nhất là cái gì không?"

" Cái gì?"

"Quan hệ với mẹ ch ồng, quan hệ này đã phá hủy đại đa số gia đình, cũng sẽ phá hủy người con gái cậu yêu."

Tiết Nhượng tay kẹp điếu thuốc hơi run, sau một lát, anh lại hung hăng hít một hơi, "Cậu nói không sai, cho nên tôi rất may mắn."

"Đương nhiên, cho nên, đối với cô ấy tốt một chút."

"Sẽ."

Hai người đàn ông nói chuyện phiếm xong, kéo cửa phòng làm việc ra, đi ra ngoài, bên ngoài nháo thành một đoàn, Giang Dịch Khải tựa vào trên bàn, khóe mắt cười đến chảy nước mắt.

Trương Lam cùng tiểu yêu tinh kia ở trên bàn vật tay, hai người để miếng khoai tây chiên ở hai bên, xem ai ép cho miếng khoai tây bể vụn, kết quả người cũng không muốn để bể miếng khoai tây kia, vì vậy cái tay còn lại của hai người li ều mạng lấy khoai tây chiên trên bàn nhét vào miệng, những người khác thấy vậy, lại li ều mạng xô dịch cách xa các cô.

Trương Lam vừa nhìn thấy Tiết Nhượng đi ra, lập tức hô: "Ch ờng! Giúp em."

Tiểu yêu tinh tức giận: "Cậu chơi trò chơi còn gọi ch ờng tới hỗ trợ? Giang Dịch Khải, đi tới đây giúp tôi!"

T ần Thiên cười khẽ: "Không được, Giang Dịch Khải không thể giúp cô."

Tiểu yêu tinh: "... " MMP, nam cầu.

Tiết Nhượng rốt cuộc cũng không có đi qua giúp Trương Lam, bất quá anh giúp Trương Lam ăn khoai tây chiên, còn đút cho Trương Lam, tiểu yêu tinh ở đối diện hâm mộ ghen tị.

Cuối cùng tay buông lỏng một chút: "Không chơi, tôi cũng phải tìm bạn trai!"

Đoàn người cũng cười điên r ồ, sau đó mở tủ lạnh lấy ra một đồng đ ồ ăn thức uống, để lên, Trương Lam nhón chân lau khóe môi giúp Tiết Nhượng, Tiết Nhượng một tay ôm thắt lưng cô, Trương Lam hỏi: "Anh vừa r ồ không phải nói không ăn sao?"

Tiết Nhượng cúi đầu hôn cô một cái, "Vì em, ăn."

Trương Lam ôm cổ anh, nhón chân lên hôn, "Thưởng cho anh."

" Cảm ơn vợ."

Trương Lam cười cong mi mắt.

Tác giả có lời muốn nói:

Ai yêu.

Chương 52

Ở trên tầng thượng mấy công ty cùng tụ lại một chỗ, một tầng lầu chừng năm tầng, tổng cộng có ba công ty, đều là những ông chủ trẻ tuổi, nhân viên càng trẻ tuổi hơn, vì vậy cuộc họp lần trước bọn họ đem tầng thượng thu thập sửa sang lại một chút, treo những bóng đèn đầy đủ sắc màu ở trên lan can.

Xích đu lấp rập, có một giá gỗ, trên giá gỗ đó quần hoa giả, bàn gỗ ghế gỗ tất cả đều là ông chủ của hai công ty gọi người làm, Tầ Thiên ở bên này tiêu ti ền, sân thượng lúc này giống như một sân vui chơi giải trí mini, trang trí để nhìn vô cùng, đoàn người lên trên bực.

Người con trai đem than tới, bỏ vào trong lò nướng, cô gái ng ồi ở một bên nướng các xâu thức ăn, Trương Lam cũng rất tự giác ng ồi xuống, cùng tiểu yêu tinh cắt mấy quả cà tím, rau hẹ, hai người Tiết Nhượng cùng Tầ Thiên đến bên kia ng ồi uống bia, tầng năm ở thành phố tuy không cao, nhưng có thể nhìn thấy được đường phố phía dưới, ngựa xe như nước, đèn nê ông lóe lên.

Tầ Thiên đựng chai bia trong tay Tiết Nhượng một cái, Tiết Nhượng búng tro thuốc hút một ngụm, chất lỏng từ khóe môi tràn ra, anh lau đi, Tầ Thiên hỏi: "Cậu định sau khi tốt nghiệp làm thương nhân sao?"

Tiết Nhượng người nghiêng về phía trước, tay nắm chai bia bóp tới bóp lui, nói: "Trước làm đã, đến lúc đó r ồi xem tiếp."

" Không có ý định tự mở công ty?" Tầ Thiên hỏi ngược lại.

" Có kế hoạch, nhưng mấy năm gần đây không biết..."

" Cũng tốt, công ty rất mạo hiểm."

" Không phải, là bây giờ không có hứng thú gì."

Tầ Thiên duỗi dài chân, chân giẫm chai bia xuống, rắc rắc một tiếng, hần cười nói: "Cậu cùng Lam Lam ở chung với nhau, đoán chừng.... Sau này phải quản lý công ty nhà cô ấy."

Tiết Nhượng nhắc mí mắt nhìn hắn, "Sau này hãy nói."

Tần Thiên cười khê: "Cậu có phải đợi đến ba mươi năm?"

Tiết Nhượng cười nhạt: "Chưa tới hai ba năm, giá trị con người tôi không thấp."

"Còn rất tự tin."

Tiết Nhượng lại uống một ngụm bia, vừa vặn hết, anh đem chai bia bóp ném, hơi: "Cậu thì sao? Gia đình đồng ý cậu cùng Giang Dịch Khải? Theo tôi biết, Giang Dịch Khải là Tứ thiếu gia của Giang gia."

Tần Thiên cười một cái, khóe mắt mang theo nụ cười thanh đạm, "Tứ thiếu gia đúng là vẫn không chọc nổi, hắn trên có ba người anh, dưới còn có một Giang Tuấn, thì xem chúng ta có thể đi bao xa."

Tiết Nhượng dựa về sau, chân cũng nhẹ nhàng đạp bình đồng nhảm, "Con đường này của hai người không dễ đi."

Tần Thiên nhìn cậu con trai đang sửa sang than củi, không có lên tiếng.

Trương Lam vừa bắt đầu nướng, nướng một cánh gà, cô nướng đến trên mặt cũng đỏ lên, một cái tay từ sau lưng cô đem cánh gà lấy đi, Trương Lam nghiêng đầu, Tiết Nhượng kéo kéo cổ áo, ngẩng xuống, ngẩng vào bên người cô, nói: "Anh tới."

Tiểu yêu tinh ở đối diện nhìn Tiết Nhượng một cái, nhất thời tao thủ lộng tư*, đem tóc lập tức vén lên một bên lộ ra cổ như tuyết trắng, cô ấy trực tiếp, biết mình nơi nào đẹp mắt nhất, Trương Lam nhìn một cái, nhất thời lấy tay ngăn trở tầm mắt của Tiết Nhượng, Tiết Nhượng sững sốt một chút, lấy tay cô xuống, thấp giọng hỏi: "Sao vậy?"

*Nạo thủ lộng tư(挠首弄姿)/ tao thủ lộng tư(搔首弄姿): làm điệu làm bộ; làm duyên làm dáng; làm bộ làm tịch; Lả lơi đưa tình giống: Mại lộng phong tình(卖弄风情)

Trương Lam tức giận trợn mắt nhìn tiểu yêu tinh một cái, lắc đầu: "Không có gì."

"Tiết ca ca...." Tiểu yêu tinh ở đối diện ồm ồm gọi, Tiết Nhượng hơi vén mí mắt lên, Trương Lam khẩn trương, Tiết Nhượng nhìn một cái, giọng lạnh lùng nói: "Gọi tôi là Tiết Nhượng, ca ca là Trương Lam gọi."

Tiểu yêu tinh: "... " MMP.

Những cô gái chung quanh đều nở nụ cười, tiểu yêu tinh chợt đẩy tóc mình, đem cánh gà vàng rộm mình nướng nhét vào trong tay Trương Lam, nói: "Cho cậu ăn, bạn trai cậu quá khó!"

Trương Lam đem cánh gà đưa về "Tôi không ăn."

Còn muốn câu dẫn Tiết Nhượng của cô, mới không ăn của cô ấy đâu, tiểu yêu tinh: "Ài? Đây là giận tôi?"

"Đương nhiên."

Trương Lam hừ hừ.

Tiết Nhượng mí mắt đều không nâng, kéo tay Trương Lam nói: "Không cần ăn của các cô ấy, ăn của anh."

"A...." Tiểu yêu tinh hừ một cái: "Đây là cùng tôi khiêu khích?"

Tiết Nhượng không phản ứng, chuyên tâm nướng cánh gà, Trương Lam tựa vào trong ngực anh, nhìn ngón tay khớp xương rõ ràng của anh lật qua lật lại cánh gà trong chiếc tấm trúc, cô mở một chai Sprite, uống một ngụm, sau đó đem ống hút đưa tới khóe môi anh, Tiết Nhượng há miệng, cắn ống hút uống, Trương Lam ngửa đầu hỏi anh: "Sprite tình yêu uống ngon không?"

Tiết Nhượng trề miệng hai giây, đáp: "Dễ uống."

"Phì.... Thật muốn chết, uống Sprite cũng muốn ngược cầu!"

"Đúng vậy, còn Sprite tình yêu uống sao..... "

"Uống ngon... " Tiểu yêu tinh cùng một cô gái khác giả giọng nói, Trương Lam bị các cô nói mặt đều đỏ lên, Tiết Nhượng đem Trương Lam ôm ở trong lòng, lạnh đạm liếc mắt nhìn các cô một cái, tươi cười của tiểu yêu tinh cứng đờ lại, cô ấy liếc mắt nhìn xem thường: "Mẹ nó, bạn trai như vậy

tôi có đến một chục."

Tức giận.

Chỉ chốc lát, cánh gà nướng xong, Tiết Nhượng nướng bên ngoài không chỉ đẹp hơn so với các cô, quan trọng ăn rất ngon, thịt bên trong mềm, cắn một cái đầu là mỡ, Trương Lam xé một miếng, mình ăn một miếng, lại đút Tiết Nhượng ăn, Tiết Nhượng tiếp tục nướng cho cô, lấy ra quả cà tím nướng.

Mấy người bên kia mở bluetooth ở bên kia hát rỗng, Giang Dịch Khải uống chút rượu, trốn ở trong góc, chơi điện thoại di động, Tần Thiên đi tới, tay chống đỡ đỉnh đầu hắn, hai người không biết nói cái gì, Giang Dịch Khải phì cười, Tần Thiên nhàn nhạt ở khóe môi hắn hôn một cái.....

Trương Lam vừa nghiêng đầu, thấy được, Sprite trong miệng phun ra ngoài.

Tiết Nhượng đem đầu cô xoay trở lại, nói: "Đừng nhìn loạn."

Trương Lam đỏ mặt, cô tránh trong ngực anh, ôm eo anh, "Em muốn uống rượu."

Chương 52-2

Trương Lam đỏ mặt, cô tránh trong ngực anh, ôm eo anh, "Em muốn uống rượu."

"Được."

"Em uống say anh cũng không sợ sao?"

Tiết Nhượng nhàn nhạt nói: "Cùng với anh, uống bao nhiêu cũng không sợ."

"Tốt lắm."

Trương Lam không khách khí, rượu cocktail cùng bia cũng đầu đến, Tiết Nhượng phụ trách nướng, cô phụ trách ăn cùng uống, ăn một lúc sau, bên nướng thịt không còn mấy người.

Đầu chạy đi ca hát, còn có người ở trên đất trống nhảy nhót, còn có người cầm micro nói một người cosplay nhân vật, giọng nam bên này, giọng nữ bên kia, quả thực không chút nào xa cách.

Trương Lam cũng chạy tới, cùng mấy cô gái nhảy khiêu vũ, nhảy đến hăng hái, xoay thắt lưng lắc mông, váy chiffon sát thắt lưng cô, rất đẹp mắt, tiểu yêu tinh uống nhiều, liền đi tới trước mặt cô, còn ôm thắt lưng Trương Lam, cùng nhau khiêu vũ, Tiết Nhượng nắm chặt chai bia, ném, đi lên phía trước, đem tay của tiểu yêu tinh kéo ra, một tay ôm thắt lưng Trương Lam, Trương Lam hơi say, cô dựa vào trong lòng anh, ngửa đầu nhìn thấy, nở nụ cười: "" Tiểu ca ca, anh trưởng thành."

Tiết Nhượng cúi đầu, ôm thắt lưng của cô nói: "Đúng vậy, anh trưởng thành."

"Anh càng đẹp trai hơn."

"Ừ, em cũng đẹp hơn."

Trương Lam ha ha cười, che miệng nói: "Anh còn nhớ rõ lần đầu tiên em

ng ấi và bên cạnh anh, anh nói gì không?"

Tiết Nhượng dừng một chút, nói: "Không nhớ rõ."

Trương Lam nhảy lên, ôm cổ anh cười ha ha nói: "Anh nói cùng bạn học nữ ng ấi chung sẽ mang thai.... Ha ha anh mang thai sao?"

Khóe môi Tiết Nhượng câu lên: "Anh sẽ không mang thai, nhưng anh sẽ làm cho em mang thai."

Trương Lam đung bả vai anh: "Anh xấu xa, em mới không cần đâu."

Tay Tiết Nhượng thu lại, cô ở trong lòng mắt đầu đầy ý cười, khuôn mặt trứng ngỗng nhỏ nhắn cùng với lúc học cao trung cũng không thay đổi bao nhiêu, vẫn xinh đẹp như vậy, vẫn động lòng người như vậy, anh đột nhiên cảm ơn cô đi ngang qua ba năm, còn có thể có nụ cười như vậy, Trương Lam còn nhảy nói: "Anh muốn mang thai."

"Em mới có thể." Tiết Nhượng nói xong, cúi đầu, trực tiếp chặn lại môi đỏ mọng của cô, Trương Lam uống say không có năng lực phản kháng, bị anh hôn một h ấi chân li ền mềm nhũn, đầu lưỡi Tiết Nhượng tiến quân th ần tốc mà vào, không để ý chút nào ở trước mặt mọi người, đem cô ôm thật chặt vào trong ngực ôm hôn, người đang khiêu vũ chung quanh đầu sưng sốt.

Rối rít tản ra, nhìn tuấn nam mỹ nữ ở chính giữa, Tiết Nhượng nghiêng mặt sang bên, tiếp tục hôn cô, môi Trương Lam dính rượu so với bình thường ngọt hơn gấp mấy l ần, anh hôn thế nào cũng không đủ, thất lưng tỉnh tể của cô bị anh ôm chặt, đầu lưỡi cũng không tự chủ được không tự chủ được vươn ra, cùng lưỡi anh quấn quít.

Mọi người ở chung quanh có thể dễ dàng nhìn thấy đầu lưỡi tiến vào của bọn họ, Tiết Nhượng hôn đem Trương Lam ép ở trên vách tường.

Cổ áo anh hơi mở, gò má anh tuấn, xương quai xanh mơ h ồ lộ ra, áo sơ mi đen càng làm nổi bật lên cổ trắng nõn, làm cho cả người anh đầu mang theo hơi thở th ần bí cùng hấp dẫn, Trương Lam ôm cổ anh hai tay ở sau ót quần quít, cánh tay trắng nõn của cô gái mềm mại mà làm người ta ghé mắt.

Tiểu yêu tinh đầu gối mềm nhũn, cô ấy che mặt, mắng một tiếng nói: "Con

mẹ nó, tôi nhìn muốn cứng lên."

Tần thiên nhin cười: "Cô không có JJ làm sao cứng?"

Tiểu yêu tinh nghiêng đầu trờng hấn một cái: "Anh cứng sao?"

Chân Tần Thiên duỗi ra, đập vào ghế ng ấ của cô ấy.

Đang lúc mọi người nhìn nhậ th ần, Tiết Nhượng dừng lại, anh chặn ngang đem Trương Lam bế lên, c ần lấy túi nhỏ của Trương Lam, nói với vọn họ: "Tôi đi trước."

Tiểu yêu tinh nháy cởn lên nói: "Đứt đoạn thế sao? Tiếp tục đi chứ! Chúng tôi không ngại."

Tiết Nhượng nhàn nhậ nhìn cô ấy một cái, sau đó đi xuống c ầu thang, thuận thế vào thang máy, anh đã rất cứng, xuống gara, anh ôm Trương Lam đi vào, đóng cửa xe, cũng quay đi lên, vén qu ần áo cô lên, vùi đầu li ền hôn, Trương Lam mơ mơ màng màng, nhưng anh vẫn luôn dính sát, cô li ền chủ động phụ họa.

Chỗ ng ấ phía sau xe có hơi hẹp, Trương Lam tựa vào trên cửa xe, bị anh tiến vào, cô có chút đau, Tiết Nhượng hôn môi của cô, thấp giọng nói: "Anh sẽ chậm một chút."

Trương Lam vắn chặt chân mày: "Em đau."

"Anh biết." Tiết Nhượng thở hỏn hên, tiếp tục trấn an cô, sau đó chờ cô buông lỏng, anh mới động.

Cửa kính xe Land Rover màu đen đóng lại, ở dưới gara một mảnh an tĩnh, chỉ có đèn trên đỉnh đầu hơi lóe, theo từng tia sáng sáng lên.

Chỉ có thể mơ h ồ từ trước cửa xe Land Rover thấy một người đàn ông ôm một cô gái, hơi động hông, loáng thoáng, mơ mơ h ồ h ồ.

Tiết Nhượng uống rượu, không cách nào lái xe.

Nhưng anh cũng không muốn gọi người lái thay, trong xe anh có mùi vị của anh và Trương Lam, cho nên anh sửa sang lại, ôm Trương Lam xuống xe, ra gara.

Đúng lúc, đụng phải Tần Thiên cùng Giang Dịch Khải đi xuống, Tần Thiên vừa nhìn thấy anh, rất kinh ngạc: "Cậu còn chưa đi."

Tiết Nhượng ôm chặt Trương Lam, nhàn nhạt nói: "Chưa."

Giang Dịch Khải chặc một tiếng, nhìn theo phương hướng Tiết Nhượng mới vừa đi ra ngoài, cười nói: "Cậu cũng quá không kiên nhẫn đi."

Tần Thiên phản ứng lại, mắng thầm một tiếng, che trán: "Tôi gọi ta-xi tới cho hai người."

"Cám ơn."

Giang Dịch Khải cười nói: " Sáng ngày mai tiêu tử tử tinh lại, chắc sẽ nói cậu c ần thú...."

Tiết Nhượng cúi đầu hôn lên gương mặt Trương Lam, Trương Lam ngủ say, ở trong xe còn có thể kêu, anh đi ra ngoài, sửa sang lại quần áo cho cô, cô nghiêng đầu li ền ngủ, Tần Thiên vẫy vẫy ta-xi đi lại, mở cửa xe, nói: "Ngày mai tôi giúp cậu lái xe về"

"Không c ần, chính tôi đến."

Tần Thiên cười: "Được, xe này chỉ có hai người mới chạm vào, không để cho chúng ta đụng sao?"

Tiết Nhượng không lên tiếng, ôm người đi vào, hạ cửa kính xe xuống, "Các cậu cũng về sớm một chút, cám ơn."

"Ừ được." Tần Thiên vẫy tay, sau đó phân phó tài xế, xe lái đi ra ngoài, Trương Lam ở trong ngực anh, nặng nề ngủ.

23 giờ 15 phút, xe ta-xi đến bên ngoài Vạn Khoa, Tiết Nhượng trả tiền, xuống xe, ôm người lên tầng, trên người hai người đều dính, anh ôm cô đi vào phòng tắm.

Cổ Trương Lam bị anh cắn có rất nhiều dấu vết lớn lộ ra, anh cúi đầu hôn xuống, dùng khăn tắm quấn cô lại, ôm đến trên giường.

Tác giả có lời muốn nói:

Oh, ha ha ha.

Chương 53

Trương Lam rất dính giường, liền rúc vào bên trong, khăn tắm trên người cô đầu quần ở ngực cùng hông, Tiết Nhượng kéo không ra, Trương Lam gắt gao nằm úp sấp, lộ ra thắt lưng tinh tế, Tiết Nhượng ngẩng ở mép giường, thật sâu nhìn thắt lưng của cô, một lát sau, anh xoay người, hôn phần lưng lộ ra của cô, tay theo xương quai xanh mà đi xuống, vuốt ve.....

Trương Lam lặn bần một tiếng, ngón tay Tiết Nhượng khớp xương rõ ràng mò tới khăn tắm ngang hông cô, sau đó kéo khăn tắm xuống, chậm rãi kéo ra ngoài, cả người Trương Lam không có một chút che giấu, phần lưng trơn bóng cùng với cái mông vênh lên, tay Tiết Nhượng từ thắt lưng của cô, đem cô nâng lên.

Xoay người bần ngực của Trương Lam đứng thẳng, thắt lưng tinh tế, chân dài thẳng tắp, tròn mắt của Tiết Nhượng hơi trợn xuống, nhưng anh không nhúc nhích, anh giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Sau một lát, anh ôm cô, áp ở đầu giường, cắn môi của cô, thấp giọng nói: "Bảo bối, chúng ta lại tới đi."

Trương Lam nhú chặt chân mày, cô hơi mở mắt, thấy là anh, hơi hơi há miệng tùy ý anh hôn, Tiết Nhượng cười, nói: "Trên mặt không muốn, thân thể còn rất thành thật."

Dứt lời, liền đem cô ôm ở trên đùi, tay chạm xuống da thịt vừa trơn lại trắng, Tiết Nhượng tại vị trí này, tiến vào.

Trương Lam ôm cổ anh, ân hờ một tiếng, cũng rất tín nhiệm đem mình giao cho anh.

Sau đó cô có chút thanh tỉnh, là bị anh đánh thức, Trương Lam nghiêng đầu cắn chặt môi dưới, trán toát ra mồ hôi, một đường nhỏ xuống, cô ở trong cổ anh, gọi Tiết Nhượng.

"Ừ, anh đây."

Trương Lam lại ôm chặt anh nói: "Thật ra thì em đối với anh nhất kiến chung tình."

"Biết." Tiết Nhượng thấp giọng nói.

"Anh thì sao?"

"Cũng không kém bao nhiêu."

"Gạt người, anh sẽ gạt người ta." Trương Lam ngửa đầu hừ hừ.

"Không lừa gạt em."

Hai người một bên hôn một bên chinh phạt đối phương, càng về sau, Trương Lam mơ màng, Tiết Nhượng ôm cô đi tắm, tắm xong, liền nằm trên giường, cô ôm eo anh nói: "Ngủ thôi, thật là mệt."

Tiết Nhượng kéo chăn lên, đắp lên hai người, ôm chặt thắt lưng cô, "Ừ, đi ngủ."

Ngày hôm sau là cuối tuần, vừa cảm giác trời sáng, Trương Lam liền thấy nóng, đuổi người thức giấc, cô ở lúc này có tỉnh một lần, Tiết Nhượng liền lôi kéo cô, lúc này cô tỉnh lại, liền không có, cô lúc này mới hơi mở mắt, tay sờ bên cạnh một cái, không có ai, không.

Xoát một tiếng, cô ngẩng dậy, kéo rèm cửa sổ, trong phòng chỉ có vài tia ánh sáng xuyên vào, nhưng Tiết Nhượng không có ở đây, cô xuống giường, phát hiện cả người mình trần như nhộng, lập tức lấy ga trải giường bao lấy thân mình, lại kéo rèm cửa sổ ra.....

Ánh sáng mặt trời buổi sáng.

Trương Lam đuổi người một cái, sau đó bọc drap trải giường, chạy ra phía ngoài nhìn quanh.

Trong phòng khách không người, rất an tĩnh, cô cẩn thận đi tới thư phòng, cửa thư phòng không đóng, cô thò đầu vào, liền thấy Tiết Nhượng tựa vào bên bàn đọc sách, đang gọi điện thoại, ngón tay anh kẹp thuốc, khói thuốc mờ ảo, đem khuôn mặt anh ngăn trở mờ lung lại anh tuấn đẹp trai, Trương Lam thấy anh ở trong, trong lòng ổn định.

Lập tức xoay người muốn đi.

Tiết Nhượng lại gọi: "Lam Lam."

Người Trương Lam cứng đờ, cô quay đầu, Tiết Nhượng ngậm thuốc lá, lười biếng giang hai tay ra với cô.

Trương Lam bọc drap trải giường lắc đầu.

"Đi vào." Anh che loa, để thuốc lá xuống, nói.

"Em đi thay quần áo."

"Không cần thay."

Anh buông điện thoại xuống, Trương Lam thấy anh đi tới, sợ hết hồn, theo bản năng chạy đi, chạy chưa tới hai bước, liền bị anh ôm từ phía sau, Trương Lam giãy giụa nói: "Em đi thay quần áo."

"Đừng nóng, anh ôm một cái."

Tiết Nhượng đem cô chặn ngang bế lên, trở lại bàn đọc sách sau đó ngã xuống ghế, Trương Lam ngã ở trên đùi anh, ôm cổ anh, vui đầu.

Tiết Nhượng lấy qua điện thoại, tiếp tục nói, khóe môi mỉm cười.

Trương Lam liền vui ở trong ngực anh, nghe anh nói điện thoại, nghe một hồi cô lại có chút mệt, những thứ anh nói kia một chữ cô nghe cũng không hiểu, đối diện với giọng nam uể oải đó, vẫn luôn lười biếng nói cái gì đó, cổ phần, vượt qua, giảm xuống,.....

Trương Lam thì càng mệt, rất nhanh, cô chôn ở trong cổ anh, ngủ, Tiết Nhượng hút xong ngậm thuốc cuối cùng, cúi đầu nhìn một cái, cô chôn ở trong ngực anh, đã ngủ, anh nói chuyện liền hạ giọng thấp một chút.

Bên kia, Hoàn Thuần hỏi: "Làm gì vậy chứ? Giọng đột nhiên thấp như vậy."

"Vợ tôi ngủ."

"Tút tutt....." Đầu kia trực tiếp cúp điện thoại.

Tiết Nhượng ngừng một lát, nhìn xuống điện thoại, cười lên, đem điện thoại thả trở về ôm lấy Trương Lam, đem cô ôm vào trong phòng, thả xuống.

Lại nhìn đồng hồ trên vách tường, còn sớm, chưa tới chín giờ, Tiết Nhượng cẩn thận để Trương Lam lên giường, đắp kín chăn cho cô, cô động một chút, lộ ra bả vai như tuyết trắng, Tiết Nhượng dừng một chút, khom người, môi hôn xuống xương quai xanh của cô, sau đó lại che kín, anh mới đứng dậy, anh còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Không có cách nào cùng cô ngủ một lát nữa, anh kéo rèm cửa sổ, lại đi đầu khiến máy đi đầu hòa, lúc này mới xoay người đi ra, cũng đóng cửa lại.

Anh không muốn người vì cưới vợ mà thiếu phần đầu ba mươi năm, thân thể Trương Lam anh không có cách nào thay đổi, anh có thể có thể thay đổi chính mình.

Để cho mình đứng ở trên đỉnh kim tự tháp, không thua bất kỳ tư thái của người nào, nghênh đón Trương Lam, đây chính là đi đầu anh phải cố gắng.

Tài chính là nghề nghiệp có nguy hiểm cao, ở trong cái nghề này, bao nhiêu người còn trẻ đã bạc đầu, cả người tức khí, thậm chí vì một khoản tiền không lớn mà có thể vượt qua quy tắc nghề nghiệp làm ra chuyện phạm pháp.

Chương 53-2

Tài chính là nghề nghiệp có nguy hiểm cao, ở trong cái nghề này, bao nhiêu người còn trẻ đã bạc đầu, cả người tục khí, thậm chí vì một khoản tiền khổng lồ mà có thể vượt qua quy tắc nghề nghiệp làm ra chuyện phạm pháp.

Nhưng cũng bởi vì nghề này nguy hiểm cao, thì càng có không gian mặc cho anh tới phát triển, làm anh có thể trong thời gian ngắn tập hợp một ít tài sản.

Sau khi trở lại thư phòng, Tiết Nhượng ngẩng xuống, tiếp tục cùng Hoàn Thuân gọi điện thoại, hai người còn chưa nói chuyện xong.

Trương Lam là bị tiếng chuông đánh thức, tiếng chuông kia không phải của cô, nhưng đang trong giấc ngủ, cô cũng không để ý là ai, tay sờ đầu giường một cái, liền mò tới, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, ấn xuống nút màu xanh, để ở bên tai, cô còn chưa lên tiếng.

Bên kia một giọng nữ trung niên truyền tới: "Tiết Nhượng, mẹ cùng ba con trưa nay đến, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm hay là mẹ ở đó nấu cơm cho con ăn?"

Trương Lam trong nháy mắt thanh tỉnh, âm thanh này cô biết, cô ngẩng dậy, Chung Lệ Nhan đầu bên kia còn hỏi: "Còn chưa tỉnh ngủ sao? Vậy mẹ cùng ba con liền trực tiếp tới nhà con..... "

Nhớ lại chuyện ba năm trước, Trương Lam ngơ ngác nhìn màn hình điện thoại, tay run một cái, sau một lát, bên trong vẫn còn nói, cô ném điện thoại đi động xuống, xuống giường, thật nhanh mặc nội y, váy, sau đó cằn lầy túi nhỏ cùng điện thoại đi động, nhìn đồng hồ trên vách tường một cái.

Gần mười giờ, cô vội vàng ra cửa, sau khi ra khỏi phòng, cô nhìn về phía thư phòng.....

Cửa thư phòng không có đóng, nhưng cô không đến gần, cũng không thấy được Tiết Nhượng, cô đứng tại chỗ do dự một chút, cuối cùng, tựa vào vách tường, chạy ra ngoài, trực tiếp chạy ra cửa.

Khom người lấy giày, cô cũng không đi vào, mở cửa, đi ra ngoài, chạy vào trong thang máy, cô mới tựa vào trên vách thang máy, thở dốc.

Một khắc kia, khủng hoảng tập kích vào trong lòng cô, cô chỉ muốn chạy trốn.

Trong đầu cô chỉ có một ý niệm mẹ Tiết Nhượng sắp tới, bà không đồng ý cô cùng Tiết Nhượng ở chung một chỗ, bà sẽ tách bọn họ ra.

Hoàn hồn, Trương Lam đã đi ra thang máy, cô đạp giày cao gót, nhìn ánh mặt trời bên ngoài, sau đó cầnnúi nhỏ, thật nhanh đi ra ngoài, ở giao lộ chặn một chiếc ta-xi, sau khi đi lên xe, Trương Lam mới tựa lưng vào ghế ngắibình phục tâm tình.

Nửa giờ sau, cô mới xuống ta-xi, điện thoại di động cũng vang lên, Trương Lam cầnlấy điện thoại ra nhìn một cái, là Tiết Nhượng gọi tới.

Cô đi tới ghế trong đại học Trung được y, ngắixuống, mới nhận.

"Em đi đâu?" Tiết Nhượng giọng rất thấp, mang theo tức giận.

"Em trở về ký túc xá."

"Tại sao không thông báo anh?"

"Mẹ anh sắp tới."

"Cho nên em một tiếng không nói liềndi?"

Trương Lam không lên tiếng, cô nhìn giày cao gót của mình.

Tiết Nhượng ở đầu bên kia giọng thấp hơn, "Cho nên, sau này mỗi lần mẹ anh vừa xuất hiện, em liềncần chuẩn bị không chào hỏi liềndi đúng không? Giống như ba năm trước vậy, em một câu cũng không nói, nói đi là đi, phải không?"

"Thật xin lỗi."

"Anh không muốn em xin lỗi, em ở đây, anh đi đón em."

"Em ra ngoài, không có ở trong ký túc xá, cũng không có ở chung với bất kỳ ai, em chỉ là tùy tiện đi dạo một chút, anh đừng tới đón em, mẹ anh tới anh tiếp đón bọn họ thật tốt."

"Trương Lam!" Tiết Nhượng đầu kia giận dữ.

"Tút tut tut.... " Lòng Trương Lam run lên, theo bản năng cúp điện thoại, trong sân trường không có gió, cô xoa xoa chân hơi tê, đứng lên, đi tới chỗ đậu xe gần trường học, cô muốn lái xe.

Cô chưa nói là.

Cô sợ.

Sợ chiếc dao gọt trái cây kia của Chung Lệ Nhan.

Cô có thể ở cùng nhau với Tiết Nhượng, có thể lên giường, có thể lĩnh chứng, có thể kết hôn, nhưng Chung Lệ Nhan, chính là nút thắt của cô, một khi chạm vào, cô sẽ vỡ ra.

Giống như sáng sớm hôm nay nhận được điện thoại bà gọi tới vậy, vừa nghĩ tới muốn chạm mặt, Trương Lam đầu tiên chính là muốn trốn đi.

Đại khái, cô vẫn luôn không tha thứ cho Chung Lệ Nhan.

Dùng thủ đoạn cực đoan như vậy ép cô rời đi Tiết Nhượng.

Lên xe Jeep, Trương Lam đi ra trường học, xe Jeep màu đỏ sáp nhập vào trong làn đường, cô cũng không quá muốn đi, nhưng chính là không muốn để cho Tiết Nhượng tìm được.

Vạn Khoa.

Chung Lệ Nhan cùng Tiết Khang đến cửa, gọi điện thoại, Tiết Nhượng không nhận, bọn họ liền lấy chìa khóa dự bị đi vào, trong phòng rất an tĩnh, phòng khách không người, ngay cả rèm cửa sổ cũng không mở, Chung Lệ Nhan nhíu nhíu chân mày, tiến lên kéo màn cửa sổ ra, nói: "Con hôm nay phải đi học sao?"

Tiết Khang lắc đầu: "Không có, hôm nay cuối tuần, có thể ở thư phòng hay không?"

Ông đi tới thư phòng, mở cửa, máy vi tính đầu mở, nhưng không có người.

Chung Lệ Nhan hỏi: "Cũng không có ở thư phòng sao?"

" Không có."

"Đi xem phòng ngủ một chút đi."

Tiết Khang đẩy cửa phòng ngủ ra, trong phòng rèm cửa sổ cũng không có mở, mang theo mùi thơm ấm áp, giống như là mùi nước hoa, ông nhứ chân mày, cũng đem rèm cửa sổ mở ra.

Vừa quay đầu, liền thấy trên đất rớt một cái son môi, mà dưới đất còn có một đôi dép nữ.

Tiết Khanh hơi sững sốt, gọi: "Lệ Nhan, bà tới đây."

Chung Lệ Nhan mang dép đi vào, nhìn một cái, đang lúc hai mắt đối diện lẫn nhau, Chung Lệ Nhan nhận lấy son môi, trong mắt mang theo mỉm cười: "Đây là của bạn gái?"

" Xem ra là vậy." Tiết Khang nói.

Hốc mắt Chung Lệ Nhan ửng đỏ, "Quá tốt... Em thật sự sợ ban đầu bởi vì sai lầm của em, hại con trai."

Tác giả có lời muốn nói:

Luôn có tư tưởng.

Càng đơn thuần càng dễ dàng có.

Chương 54

Xe Land Rover màu đen đi trên đường ở thành phố, Tiết Nhượng tay khoắc lên cửa xe, đầu ngón tay kẹp thuốc lá, chân ga vẫn luôn buông, anh chưa gấp, vẫn luôn chậm rãi chờ, tần mắt nhìn ở chung quanh, mắt nhìn thấy khu mua sắm thương mại, anh liền lái vào, dừng xe lại, sau đó dập tắt thuốc, chạy vào.

Từng vòng từng vòng tìm, điện thoại di động của Trương Lam tắt máy, lại tắt máy điện thoại, Tiết Nhượng kéo kéo cổ áo, tìm từng tầng một.

Anh không bỏ qua bất kỳ nơi nào mà những cô gái thích đến, ngay cả quán cà phê anh cũng đi vào, đi một vòng đi ra, nhưng vẫn luôn không thấy Trương Lam, ngay cả vật áo cũng không thấy.

Anh tìm hai giờ, từ trong khu mua sắm đi ra, anh tựa vào cạnh cửa, đốt một điếu thuốc, mặt mày đã không còn hăng hái như hôm qua.

Chán chường, anh lại hít một hơi thuốc, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, một giờ rưỡi trưa, điện thoại trong túi reo lên, anh lấy ra nhìn một cái, là Chung Lệ Nhan.

Anh nhìn một hồi, mới nhận, Chung Lệ Nhan ở đâu bên kia hỏi: "Ở đâu? Muốn về nhà ăn không?"

"Con không về hai người về Phố thành trước đi."

"Tại sao?"

"Không tại sao....."

Chung Lệ Nhan đầu bên kia chần chờ một chút, hỏi: "Con có phải có bạn gái hay không?"

"Đúng vậy."

"Tốt quá, mang bạn gái trở về cho mẹ nhìn xem."

"Cô ấy tên Trương Lam."

"Tút tut tut....." Đầu bên kia treo máy, tay Chung Lệ Nhan run lên, Tiết Khang đang xếp đĩa xuống, thấy thế, hỏi: "Bà làm sao vậy?"

Chung Lệ Nhan lắc đầu, đem điện thoại di động nhét vào trong túi xách, bà vội vàng xốc lên rương hành lý, nói: "Đi, chúng ta trở về Phú thành."

"Tại sao? Thức ăn vừa mới làm xong, con trai không về ăn sao?" Tiết Khang hơi sững sốt, kéo tay Chung Lệ Nhan lại, Chung Lệ Nhan lắc đầu nói: "Không ăn nổi, đi mau, nếu không đi, con trai đời này cũng sẽ không tha thứ cho chúng ta, đi thôi.... Đi thôi..... "

Tiết Khang nhìn vợ như vậy, trong lòng đại khái đoán được chuyện gì, ông hỏi: "Chuyện bạn gái của nó? Sẽ không phải là...."

"Đi thôi." Chung Lệ Nhan nắm tay ông, ngữ khí mang theo sốt ruột.

Tiết Khang ném chiếc đĩa, vội vàng cần lấy túi công văn của ông, sau khi đi theo Chung Lệ Nhan ra cửa, cũng nói: "Lúc trước bà không nên làm như vậy, làm sao bà.... Ài, tôi còn phải đi họp, đưa vé cho bà về trước?"

"Đầu được." Chung Lệ Nhan cúi đầu nhìn rương hành lý, nói.

...

Tiết Nhượng lại dừng xe, lúc này là ở một thành phố bên cạnh khu thương mại, trời nóng nực, vừa xuống xe, sóng nhiệt liên tiếp đập vào mặt, Tiết Nhượng kéo kéo cổ áo, sải bước đi tới khu mua sắm, vừa đi vào, đối diện vừa vận dụng phải Cao muội cùng một bạn học nữ người khác, Tiết Nhượng không có tâm tư đi chú ý người khác.

Quay người đi tới thang máy, Cao muội thấy anh, lập tức ngăn anh lại nói: "Hắc, Tiết Nhượng."

Tiết Nhượng dừng bước lại, nhìn cô ấy một cái, suy nghĩ một chút, Cao muội chỉ chính mình: "Em là bạn cùng phòng của Trương Lam."

Tiết Nhượng gật đầu, nói: "Tôi biết, tôi mới vừa tới trường học mấy người, mấy người đầu đi từ trong ký túc xá... "

"Đúng vậy, cuối tuần mà, không đúng, anh đi ký túc xá chúng tôi làm gì? Lam Lam đâu?" Cao muội sững sốt, lúc này mới nhớ tới ngày hôm qua anh đem người đi.

Tiết Nhượng mím chặt môi, trông mắt sâu thẳm, Cao muội đoán chừng đã nhìn ra có điều gì đó, hỏi: "Có phải cãi nhau hay không?"

Tiết Nhượng sờ điện thoại di động một cái, nói: "Ừ, tôi đi tìm cô ấy, mấy người có liên lạc với cô ấy không?"

"Không có, nếu không, tôi gọi điện cho cô ấy thử xem?"

"Làm phiền cô."

Ngữ khí Tiết Nhượng thận trọng, điều này làm cho Cao muội cảm giác bản thân mình đang gánh một trách nhiệm trọng đại, vừa gọi vừa nói, "Yên tâm, đợi một lát tôi nói cho anh mấy nơi cô ấy thường đi tới, cô ấy thông thường sẽ không đi quá xa, hơn nữa, nơi cô ấy có thể đi dạo cũng chỉ là mấy cửa hàng nhãn hiệu nổi tiếng, Tần Thiên bên kia anh gọi rảnh sao?"

"Đã gọi."

"Được."

Nhưng Cao muội bên này cũng tắt máy, lúc cô ấy nghe được bên trong nói "Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được", cô ấy trừng lớn mắt, một mặt không dám tin.

Tiết Nhượng hỏi: "Có phải tắt máy hay không?"

Cao muội nắm điện thoại gật đầu: "Ừ."

"Được rồi." Tiết Nhượng không nói gì thêm, anh nắm chặt điện thoại, đi đến thang máy.

"A, bên kia khu thương mại có mấy cửa hàng nhãn hiệu nổi tiếng cô ấy thường hay đi, còn có Starbucks, còn có quán vịt nướng bên kia."

"Ừ."

Tiết Nhượng nhấn thang máy, tầng bốn là tầng mỹ thực, tầng ba là giày

mũ quần áo các loại, tầng hai chính là siêu thị, Tiết Nhượng bắt đầu từ tầng hai tìm, ở siêu thị đi dạo một vòng, mới lên tầng ba, mỗi cửa hàng anh cũng không bỏ qua, đến tầng bốn, đã hai giờ chiều, liền nhìn thấy một người mặc chiếc váy quen mắt từ cửa hàng trước anh đi ra.

Chính là cái váy mà anh mua kia.

Tiết Nhượng tay nắm bình nước căng thẳng, vội vàng đuổi theo, đến gần, bước chân anh dừng lại, anh tựa vào trên vách tường, nhìn cô.

Trương Lam mua một ít sushi, lại mua sữa chua ở quán đối diện, sau đó xuống tầng, tầng một có một hoa viên nhỏ còn có ghế dựa, cô ra thang máy, Tiết Nhượng liền đi theo....

Trương Lam cũng không phát hiện có người đi theo cô, lúc tâm tình không tốt, liền ăn ăn ăn, ăn xong tâm tình cũng tốt lên, cô xoay người ngẩng vào ghế tựa, chung quanh còn có rất nhiều người ngẩng, cô mở ống sữa chua cùng sushi ra, gấp lên ăn.

Hai gò má phồng lên, Tiết Nhượng ngẩng ở cái ghế đối diện, nhìn cô.

Khi cô cúi người xuống, một chiếc vòng cổ liền rơi ra, mặt trên là một chiếc nhẫn, trái tim Tiết Nhượng co rụt lại, anh nâng tay, vuốt ve cái nhẫn của mình.

Chương 54-2

Khi cô cúi người xuống, một chiếc vòng cổ liền rơi ra, mặt trên là một chiếc nhẫn, trái tim Tiết Nhượng co rụt lại, anh nâng tay, vuốt ve cái nhẫn của mình.

Trương Lam ăn xong sushi, uống xong sữa chua, cô chống cằm, lười biếng nhìn người bên cạnh đang đút cho trẻ con.

Tiết Nhượng liền như vậy nhìn cô, trong không gian có rất nhiều người, Trương Lam không chăm chú nhìn, cũng không phát hiện Tiết Nhượng, Tiết Nhượng cũng không có ý định lên tiếng bây giờ.

Sau khi tìm được cô, anh thở phào nhẹ nhõm, chỉ là muốn nhìn cô.

Lúc trước thời điểm cô chuyển vào trong lớp, anh không thể tưởng tượng được sẽ có ngày hôm nay, anh thích cô hào phóng, sáng sủa, còn có đôi khi làm nũng, mềm mại, trong cả lớp không tìm được một cô gái nào độc nhất vô nhị như vậy, cho nên anh nguyện ý chơi cùng cô, nguyện ý để cho cô đi theo, cô nói rất nhiều lời thật ra anh vẫn còn nhớ.

Là về sau mới phát hiện, thì ra đầu nhớ.

Anh đã từng nghĩ tới, Trương gia có thể đời này không để cho cô xuất hiện ở trước mặt anh hay không, anh trước chỉ có thể làm tốt bản thân, thế nhưng tại lúc Thanh Hoa kia vội vàng nhìn thấy.

Một cái liếc mắt kia, anh liền không ngẩng yên nữa.

Anh làm sao không biết hành vi của mẹ anh rất cực đoan, cực đoan đến lúc trước anh nghe được, thậm chí muốn giết bản thân mình.

Cô làm sao có thể bị tổn thương như vậy.

Nhưng là, gặp lại anh thấy cô vẫn sáng sủa như thế, lạc quan như thế, anh cho là thời gian đã lau sạch vết thương của cô, đến hôm nay, anh mới biết.

Thì ra căn bản cũng chưa có lau sạch.

Tiết Nhượng nắm thuốc, vẫn luôn nắm, Trương Lam ng ẩ một h ẩ, mới đứng lên, cô thuận tay vén váy xuống, đi tới cửa Tây, Tiết Nhượng lập tức đứng dậy, đi sát theo, Trương Lam từ từ đi, Tiết Nhượng tay che miệng tay đút túi đi theo phía sau, chậm rãi, người đi dạo trên phố phát hiện không thích hợp.

Chính là ở phía sau cô gái mặc váy chiffon vẫn luôn có một người đàn ông đẹp trai đi theo không xa không gần.

Trương Lam lần thứ n phát hiện ánh mắt của người đi đường rơi trên người cô, sau đó sẽ nhìn vào sau lưng cô, bước chân của cô hơi ngừng lại, nghiêng đầu, nhìn về phía cửa kính của cửa hàng bên cạnh, trên kính hiện ra người đứng sau lưng cô, một người đàn ông rất cao, sừng mặt rất giống Tiết Nhượng của cô.

Trương Lam theo bản năng muốn nhấc chân chạy, sau đó lại nhịn được, cô nhìn thang máy trước mặt, đi tới, tầm mắt ngẫu nhiên nhìn về phía người trên cửa kính, nhìn rất cẩn thận.

Tiết Nhượng mới vừa r ẩ vừa vặn cúi đầu nhìn điện thoại di động, anh không phát hiện Trương Lam phát hiện ra anh, anh tiếp tục đi theo sau lưng Trương Lam.

Trương Lam thấy anh đi theo, cô nắm túi nhỏ, lên thang máy, đi tầng ba.

Cô cố ý đi vào một cửa hàng bán nội y, cô cố ra vẻ đang chọn đồ, chọn tới chọn lui, cô ở trong cửa hàng, di chuyển, liếc mắt nhìn ngoài cửa.

Tiết Nhượng không đi theo vào, anh li ền tựa vào trên lan can, tựa h ồ cũng không sợ Trương Lam phát hiện anh, anh cúi đầu nhìn điện thoại di động, lặng lẽ ở bên.

Lúc nhân viên bán hàng đưa đồ cho Trương Lam, còn hỏi: "Người kia là bạn trai của cô phải không?"

Tay Trương Lam dừng một chút, r ầu rĩ nói: "Đúng vậy."

" Thật là đẹp trai, hơn nữa bộ dáng rất nghe lời."

"Nha, thật không."

Trương Lam buông đồ lót xuống, nói: "Tạm thời không cần."

Cô đi ra cửa hàng nội y, không dám nhìn Tiết Nhượng, giả bộ như anh không tồn tại, đi tới cửa hàng bên cạnh, Tiết Nhượng lần này lại không đuổi theo, anh đi tới cửa hàng nội y, nói: "Những thứ cô ấy vừa mới xem, đều gói lại."

"Gói... Gói lại?"

"Đúng."

"Vâng."

Tiết Nhượng cà thẻ, xách túi đi, lần nữa đi ra, đuổi theo Trương Lam, Trương Lam ở một cửa tiệm khác chọn hồi lâu, thấy anh không đi theo, có chút tức giận.

Cô từ cửa nhìn lên, khoe môi Tiết Nhượng câu lên, thật nhanh cúi đầu, làm bộ kiểm tra túi đồ.

Trương Lam thấy anh đi theo, trong tay còn xách mấy cái túi, mày hơi nhướn, nói với nhân viên bán hàng kia: "Không cần."

Sau đó cô đi tới một cửa hàng khác.

Tiết Nhượng lần nữa đi tới cửa hàng kia, nói với nhân viên bán hàng: "Đem những thứ cô ấy vừa xem, cũng gói lại."

"Vâng."

Chỉ như vậy, một đường đi dạo mấy cửa hàng ở tầng ba, Trương Lam rất cuộc không chịu nổi, cô thấy túi trong tay anh càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều.

Bước chân rất cuộc dừng lại.

Bức màn làm bộ không biết nhau của hai người rất cuộc cũng rơi xuống, Trương Lam xoay người, nhìn anh.

Tiết Nhượng buông xuống những túi kia, quỳ một chân, từ trong túi lấy ra

viên nhẫn kim cương cô vừa nhìn trong cửa hàng châu báu kia, giờ lên cao.

"Anh sai rồi, vợ ơi."

Cái quỳ này của anh, chung quanh cũng bùng nổ lên, hôm nay là thứ bảy, người đi dạo phố rất nhiều, mọi người đều dừng lại, cầm điện thoại đi động nhìn chăm chăm, hoặc là len lén chụp anh.

Trương Lam giậm chân, hỏi: "Anh làm gì vậy?"

"Thật xin lỗi." Tiết Nhượng nhìn cô, nói: "Tha thứ cho anh."

Trương Lam nơi nào chịu để anh quỳ xuống, cô thật nhanh đi về phía anh, kéo tay anh nói: "Anh không sai, người sai là mẹ anh, mẹ anh dọa em, em... em không có cách nào đối mặt với bà, coi như em cùng anh kết hôn em cũng không muốn gặp lại bà."

Nói xong những lời này, cô cũng bị chính mình hù dọa, cô theo bản năng lui về phía sau, có chút sợ hãi nói: "Thật xin lỗi, em không muốn xúi giục anh không cùng mẹ anh lui tới, em chẳng qua là...."

Cô quay đầu đi, hốc mắt ướt lên, "Không có cách nào tha thứ bà ấy, cùng bà ấy gặp mặt."

Một tay Tiết Nhượng đem cô ôm chặt vào trong ngực, thấp giọng nói: "Vậy thì không gặp."

Chương 55

"Không gặp có thể sao?" Trương Lam ngửa đầu nhìn anh, Tiết Nhượng khom người, cầm túi đồ vừa mua ở trên đất lên, ôm cô, đi tới thang máy, quá nhiều người xem náo nhiệt, anh có chút không chịu được, vào thang máy, Tiết Nhượng mới đẩy Trương Lam tới trên vách tường, cúi đầu hôn cô một cái, nói: "Có thể, em ở cùng anh, cùng anh một chỗ, không cần đổi mặt với ba mẹ anh."

Trương Lam ngẩn người, cô nhìn chăm chăm anh, nửa giây sau, nói: "Em, thật xin lỗi, em cũng không phải..... "

Cô chính là không vượt qua được khúc mắc trong lòng mình.

"Anh hiểu." Anh hôn xuống môi cô, sau đó lại nói: "Nhưng em phải cam đoan với anh, về sau nếu có chuyện gì, em không thể tắt máy, không thể trốn chạy."

Trương Lam nhìn anh chăm chăm, nửa ngày sau, đáp: "Được."

Xuống gara dưới tầng hầm, Tiết Nhượng nắm tay cô, lên xe, cũng cài dây an toàn cho cô, lúc rời đi, anh rên một tiếng, Trương Lam nghe thấy được, "Anh làm sao vậy?"

Tiết Nhượng lắc đầu: "Không có việc gì."

Sau đó anh vòng qua trước xe, nhưng tình cảnh tay anh nhẹ nhàng xoa xuống bụng kia, bị Trương Lam thấy được, ánh mắt Trương Lam đuổi theo anh, thấy anh vừa lên xe, một phen giữ chặt tay anh, một bàn tay khác của cô hơi dè dặt sờ vào đùi anh một chút, Tiết Nhượng buồn hừ một tiếng.

"Anh đau bao tử? Buổi trưa chưa ăn?" Trương Lam sốt ruột hỏi.

Tiết Nhượng nắm tay cô nói: "Không có việc gì, trong nhà có thuốc bao tử."

"Tại sao buổi trưa anh không ăn?" Trương Lam rất sốt ruột, cô nói: "Nơi này có hiệu thuốc, anh ở trong xe chờ em, em đi mua."

"Lam Lam!" Tay Tiết Nhượng nắm tay cô, Trương Lam trừng anh một cái, đẩy tay anh ra, tháo dây an toàn, bước nhanh xuống xe, chạy tới thang máy.

Tiết Nhượng tựa lưng vào ghế ng ỡ, trên trán đổ mồ hôi, hai năm này công tác học tập, anh đâu hợp chung lại mà làm, ở một mình, bữa ăn bữa không, bệnh bao tử cứ như vậy li ền nặng thêm, tay Tiết Nhượng đặt ở trên tay lái siết chặt, lại nói ra.

Chỉ chốc lát, Trương Lam trở lại, cô vừa mở cửa xe, đổ thuốc bao tử ra, đưa cho anh, Tiết Nhượng nhìn cô một cái, ngoan ngoãn há miệng, uống thuốc, sau khi uống thuốc xong, Trương Lam lấy cháo trắng vừa mua, nóng hổi đưa cho anh, "Uống thuốc xong thì ăn một chút cháo, sẽ tốt hơn một chút."

"Ừ." Tiết Nhượng vốn là muốn nâng tay lấy, sau đó lại buông xuống, đôi mắt anh đen nhánh nhìn Trương Lam, cúi đầu hỏi: "Em dứt anh?"

Trương Lam: "..."

Nửa giây sau, cô múc cháo, thổi thổi, dứt tới bên môi anh, Tiết Nhượng nhìn cô, há miệng, ngậm thìa.

Trương Lam lại liếc mắt trừng anh một cái, còn nói thêm: "Anh mua nhiều đ ồng như vậy làm gì?"

"Em thích."

Trương Lam không lên tiếng, từng thìa từng thìa dứt cho anh, cô mua cũng không nhiều, chỉ chốc lát li ền ăn xong, sắc mặt của Tiết Nhượng cũng tốt hơn một ít, Trương Lam ném túi to, mở cửa xe ở vị trí lái xe, nói: "Anh đi xuống, ng ỡ ở bên cạnh đi, em lái cho."

Tiết Nhượng nghiêng đầu nhìn cô, hôn khóe môi cô một cái, "Anh lái, không có việc gì đâu, em trở lại ng ỡ đi."

Trương Lam kéo tay anh xuống, "Anh bây giờ không thoải mái đâu."

"Tốt hơn nhiều rồi."

"Hai người ở cạnh xe cãi nhau một chút, cuối cùng, Trương Lam không

tranh với anh, thở phò phò trở lại vị trí bên cạnh, thắt dây an toàn lên, trừng anh một cái.

Tiết Nhượng chống đỡ đầu, nhìn nhìn, cười: "Anh không yếu như vậy đâu, tiểu tử tử."

"Trán của anh đau đỡ m ồ hôi, anh dám nói anh không đau?" Trương Lam chỉ vào trán anh, bản thân cô không bị đau bao tử, nhưng cô có một th ầy giáo chuyên ngành bị, mỗi lần giảng bài đến một nửa, bao tử đau chịu không nổi, ông chống tay trên bàn, ông nói ông mỗi bữa ăn không thể ăn nhi ều, mỗi lần đầu ăn một chút, nhưng phải ăn nhi ều bữa, nếu không bao tử liên đau không chịu nổi.

"Tạm được, anh bình thường ăn cơm là được."

Tiết Nhượng nổ máy xe, đi ra gara dưới t ầng hầm, anh vừa lái vừa nói: "Em phải tắm, cái váy trên người em cũng mặc hai ngày rồi."

Trương Lam cúi đầu nhìn một cái, lúc này mới phát hiện chiếc váy này cô không chỉ mặc hai ngày, tối hôm qua có nướng đồ ăn, mùi rất khó ngửi, cô vén lên ngửi một cái, liên ghét bỏ le lưỡi.

Tiết Nhượng nhìn đến, khẽ cười một tiếng.

Trong lòng buồn lòng rất nhi ều, anh mở nhạc, âm nhạc m ềm nhẹ ở trong xe vang lên, một đười lái về Vạn Khoa, sau khi dừng xe, Tiết Nhượng nắm tay Trương Lam, lên lầu, tay mang theo túi to, lên thang máy, gặp một người quen ở t ầng tám, người đàn ông kia còn hỏi Tiết Nhượng: "Mang bạn gái đi mua sắm sao?"

Tiết Nhượng khẽ gật đầu, "Ừ."

"Bạn gái cậu rất xinh đẹp."

Lời này vừa nói ra, Tiết Nhượng kéo Trương Lam tới vị trí khác, trong thang máy liên có chút xấu hổ, thang máy vừa đến, người đàn ông kia vội vàng chào hỏi, sau đó liên đi ra.

Còn lắm bầm: "Xấu tính, nhìn một cái cũng không được."

Đến t ầng lầu của Tiết Nhượng, Trương Lam cướp lấy chìa khóa, mở cửa,

trên người cô có mùi, cô có chút dọa người, hơn nữa nghĩ lại lúc này ở bên trong khu mua sắm thương mại, cô còn tùy ý đi lại như vậy, người đi tới đi lui, không biết bọn họ có ngửi thấy mùi đồ nướng trên người cô hay không.

Vừa nghĩ đến đây, Trương Lam thật cảm tức, cô trừng mắt nhìn Tiết Nhượng một cái, đều do anh.

Tiết Nhượng mỉm cười, hôn xuống trán cô: "Được được, đều do anh, nhanh đi tắm rửa đi."

Chương 55-2

Tiết Nhượng mỉm cười, hôn xuống trán cô: "Được được, đầu do anh, nhanh đi tắm rửa đi."

Trương Lam hừ hừ một tiếng, xoay người, lại nhìn đến trong phòng ăn bày biện đồ ăn, bước chân cô ngừng lại, cúi xuống, sau đó chuyển tầm mắt, chạy thật nhanh vào trong phòng.

Trong phòng vẫn là cảnh lúc cô rời đi buổi sáng kia, cô lục áo ngủ ra, vào phòng tắm, thật nhanh tắm rửa, lúc này mới đi ra, cái váy của cô không thể giặt ướt, phải cần đi giặt khô, cô tìm một túi to, thả thanh khí sắc đuổi người một cái, cô đi tìm Tiết Nhượng.

Đến phòng khách, cô lại liếc mắt nhìn thức ăn ở trên bàn.

Được che đậy, còn có một đôi đĩa bày biện hỗn độn, chứng minh người nọ đi rất vội vàng, Trương Lam rời tầm mắt, không nhìn nữa, lạnh lẽo muốn từ phía sau hù dọa Tiết Nhượng.

Nhưng khi nghe thấy anh gọi một tiếng mẹ kia, bước chân cứng đờ.

Cô dừng tại chỗ, tựa vào trên vách tường, nghe Tiết Nhượng nói điện thoại.

"Đem chìa khóa nhà gửi trở lại cho con, ừ."

"..."

"Sau này, Vạn Khoa bên này, hai người đừng tới đây."

"..."

"Nếu không có cô ấy, con đời này có thể chỉ ở độc thân."

"..."

"Hai người muốn tới bên cuộc sống của con, con mua gian nhà cho hai người, không cần lại tới quấy rầy cô ấy nữa."

"..."

"Thật xin lỗi."

Theo sau ba chữ này rơi xuống, Tiết Nhượng treo điện thoại, chân của Trương Lam mềm nhũn, cô xoay người vội vàng chạy vào trong phòng, trong lòng rất dày vò.

Cô không thể đối mặt với Chung Lệ Nhan, không muốn gặp lại bà, không cách nào tha thứ bà.

Vậy đời này không gặp, Tiết Nhượng.....

"Lam Lam?" Tiết Nhượng đẩy cửa ra đi vào, thấy cô ng ẩ ở mép giường, đi tới bên cạnh cô, khom người xuống, nhìn cô.

Trương Lam lúc này mới hoàn hồn, cô rút lại về phía sau, nói: "Em nghe được anh gọi điện thoại."

"Ừ."

"Anh nói mẹ anh đem chìa khóa ngôi nhà này đưa cho anh, có phải không cho bà ấy đến đây?"

"Đúng."

"Bọn họ sẽ đến Bắc Kinh sao?"

"Ừ."

"Sau khi tới thì sao? Chúng ta đều tự trải qua cuộc sống của mình?"

"Ừ."

Trương Lam tr ần mặc, một lát sau, cô ôm đầu gối, hỏi: "Tiết Nhượng, anh trách em sao?"

Tiết Nhượng ôm lấy cô, cô mặc quần áo mỏng, người rất mềm, ôm vào trong ngực, lòng anh cũng mềm nhũn theo, anh thấp giọng nói: "Không trách, đều do anh, cũng là mẹ anh."

"Tiết Nhượng, anh biết thời điểm bà ấy cầm dao để lên cổ tay mình, anh biết em có cảm giác gì sao?" Trương Lam trầm mặc một hồi, mới giống như là tắt thở hỏi.

"Đừng nói, anh biết."

"Không, anh không biết, em nghĩ có thể là em quá đơn thuần, em ở nhà nhận hết mọi cung chiêu, em chưa gặp qua những chuyện này, lúc ấy em thà mẹ anh hướng dao về phía em, em có thể sẽ hận anh, cũng có thể sẽ hận bà ấy, nhưng em sẽ không sợ, em thường xuyên nằm mơ bà ấy cắt cổ tay mình, mà anh trách em, trách em không nghe lời mà chia tay, hại chết mẹ anh."

"Lam Lam!" Tiết Nhượng ôm cô thật chặt, thấp giọng nói: "Không thấy, sau này em sẽ không thấy bà ấy, sẽ không."

"Thật xin lỗi, Tiết Nhượng."

Trương Lam ghen ngào nói.

"Là anh có lỗi với em." Tiết Nhượng hôn trán cô, gò má, liếm đi nước mắt của cô, Trương Lam ôm chặt cổ anh, vùi ở trong ngực anh, nói: "Chúng ta kết hôn đi."

Tiết Nhượng hơi sững sốt, anh cúi đầu, xoa đầu cô: "Kết hôn?"

"Ừ, em trưởng thành." Trương Lam ngẩng đầu, nhìn anh, cười nói.

Tiết Nhượng lắc đầu: "Không, em để cho anh chuẩn bị một chút, anh phải chậm rãi tiếp thu."

"Được rồi, vậy anh cứ từ từ, em cũng chỉ nói mà thôi."

"..."

Hai người ở trong phòng ngẩng đầu một hồi, sau đó Trương Lam ở trong ngực anh ngủ, Tiết Nhượng hôn cô một cái, đặt cô lên giường, đắp chăn lại, Trương Lam nắm tay anh lại, không để cho anh đi, Tiết Nhượng chỉ có thể né người nằm xuống, ôm cô, cùng cô ngủ một lát, lại mở mắt ra, đã nửa giờ sau, Trương Lam ngủ rất say.

Tiết Nhượng lại hôn cô một cái, lúc này mới đứng dậy, anh vào phòng tắm, tắm.

Đi ra, anh liếc nhìn người con gái trên giường còn đang ngủ, lúc này mới ra cửa, đi tới phòng khách, anh cũng liếc nhìn bàn thức ăn kia, chần chờ hai giây, anh đi tới, kéo thùng rác qua, đổ thức ăn, đổ được một nửa, anh ngẩng đầu, chỉ thấy Trương Lam chân trần đứng ở huyềnh quan*, nhìn anh.

*Huyềnh quan là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách nhà ở hoặc công ty. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ sinh khí bên trong của ngôi nhà.

Tiết Nhượng sửng sốt một chút, cười nói: "Tỉnh?"

Trương Lam xoa xoa mắt, nói: "Không muốn lãng phí thức ăn."

"VẬY anh hâm lại, chúng ta cùng nhau ăn?"

Trương Lam: "Được."

Tiết Nhượng đi qua, đem cô bế lên, ôm đến trên sofa, đặt cô ngả xuống, lại lấy dép lê cho cô, đặt ở dưới chân cô, nói: "Anh đi nóng, em ngả đi, chờ một chút nhớ đi dép."

"Được."

Trương Lam ôm gối ôm, dựa vào trên ghế sofa, nghiêng đầu nhìn anh.

Tiết Nhượng kéo tay áo, đem thức ăn còn chưa đổ hết vào phòng bếp, hâm nóng lấy ra, cơm trong nồi vẫn đang nóng, sau khi chuẩn bị xong, Trương Lam đã mang dép đi tới, cô cần đưa lên, ăn một miếng thịt cá, nói: "Ăn ngon."

Sau đó kéo ghế ra ngả xuống, lại gấp mấy miếng thị bò ăn, Tiết Nhượng nhìn cô cắn dưa, chớp chớp mắt, ngực đau nhói.

Anh nhắm hai mắt, Lam Lam của anh, vẫn hiền lành như vậy.

Anh xoay người giả bộ đi lấy cơm cho cô, đặt xuống trước mặt cô, Trương Lam vươn tay giữ chặt anh nói: "Anh cũng ngả xuống ăn."

"Ù."

Chương 56

Ăn cơm xong, Tiết Nhượng đi tắm rửa, Trương Lam nằm ở trên giường chơi điện thoại, nhưng tâm thần cô không yên, chơi thua hết, Tần Thiên ở đầu bên kia hỏi cô: "Sao lại thế này? Đêm nay không có tâm trạng sao?"

Trương Lam chần chờ một chút, nói: "Có chút việc."

"Chuyện gì?"

Trương Lam nói: "Tớ gọi điện thoại về nhà đã, tối nay trả lời cậu."

"Được."

Đầu bên kia truyền tới giọng nói của Tần Thiên, Trương Lam nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, buộc tóc, đi ra cửa phòng, đi ban công, thời tiết dần dần lạnh, ban đêm nhiệt độ hạ xuống lợi hại, cô sờ sờ cánh tay mình, nhìn đến nhẫn kim cương trên ngón tay, thời điểm cô đi dạo phố hôm nay, trong lúc vô ý thấy, kiểu dáng đơn giản, bên trong là một viên kim cương hình tam giác, kim cương rất xinh đẹp, lấp lánh, cô cầm lên nhìn thoáng qua, liền để xuống.

Ai biết anh lại mua, cô vuốt ve, cầm lấy điện thoại, lục ra số của Trương Trọng Cảnh, thứ năm tuần trước cô mới gọi điện về nhà, bất quá lúc ấy cô không nhắc tới Tiết Nhượng, lần nữa gặp mặt làm cô quên nói ra, quan trọng nhất là Tiết Nhượng chủ động tới tìm cô, cái loại vui sướng đó làm cho đầu óc cô mê muội.

Mà cuộc điện thoại của Chung Lệ Nhan, giống như một cái chuông báo động, đem cô từ trong cảm giác vui vẻ này kéo ra ngoài.

Điện thoại cơ hồ là vừa thông qua liền có người nhận.

Giọng Trương Trọng Cảnh ôn hòa: "Lam Lam, ăn cơm chưa?"

"Con ăn rồi." Nghe được thanh âm của ba, Trương Lam an lòng không ít, cô hỏi: "Ba ăn chưa?"

"Ăn rồi, đang ở công ty, thế nào? Nhớ ba sao?" Trương Trọng Cảnh mang theo ý cười hỏi."

"Vâng, nhớ ba, con còn hai ba tháng nữa mới được nghỉ, mẹ thì sao ạ?"

"Mẹ con vừa mới đi Pa-ri, buổi sáng ngày mai ba cũng phải đi Pa-ri, con nếu gần đây cảm thấy quá buồn chán, phải đi giúp Tần Thiên."

"Vâng, con sẽ giúp."

Lại hàn huyên một hồi, Trương Lam mới chống tay trên ban công, thấp giọng gọi: "Ba."

"Ừ?"

"Con cùng Tiết Nhượng... Lại gặp mặt."

Trương Trọng Cảnh đầu bên kia trầm mặc hai giây, sau đó cười nói: "Sau đó thì sao?"

"Con lại ở cùng với anh ấy."

"Ừ."

"Ba, ba không kinh ngạc sao? Sẽ không phản đối sao?" Trương Lam có chút kinh ngạc hỏi, cô nhảy ngẩng lên ban công, nhìn đèn đuốc tầng dưới của Vạn Khoa.

"Lam Lam, ba nói với con, mấy năm qua, Tiết Nhượng đều vẫn luôn tìm con, là ba ngăn cản, ba cho rằng con vẫn trong đang thời kỳ khôi phục vết thương, huống hồ nó cũng không có năng lực làm cho con hạnh phúc, cho nên ba luôn không để cho thằng bé tìm được con."

"Cái gì?"

Trương Lam ngây ngẩn cả người.

Trương Trọng Cảnh nhàn nhạt nói: "Con muốn đi Bắc Kinh, ba sau này mới biết, con là vì Tiết Nhượng, con nói Trung Quốc này lớn như vậy, con nếu thật sự đã chết tâm muốn vĩnh viễn không gặp lại thằng bé, vì sao lại muốn đi Bắc Kinh? Vì sao lại không nghe theo an bài của chúng ta xuất

ngoại? Nói trắng ra thì, con vẫn muốn cho bản thân cùng thằng bé một cơ hội."

"Ba." Trương Lam nhin không được ghen ngào.

"Ngoan, không khóc, con bây giờ gọi điện thoại cho ba, có phải gặp vấn đề hay không?"

"Vâng." Trương Lam theo bản năng nắm váy, "Con phát hiện con không có cách nào đối mặt với mẹ anh ấy, mẹ anh ấy hôm nay đến Bắc Kinh, con nhất thời sợ hãi, con liền chạy, con kháng cự gặp mẹ anh ấy, thậm chí trong lúc ấy.... Con buộc anh ấy lựa chọn ở bên con hoặc ở bên cha mẹ anh ấy."

"..." Trương Trọng Cảnh đầu bên kia sừng sốt, bản thân ông đang ở phòng họp, đột nhiên, ông vẩy tay, cho tất cả mọi người đi ra ngoài, thư ký thấy thế, chỉ có thể lấy máy tính đặt ở trên bàn, chỉ huy bọn họ đi ra ngoài.

Trương Trọng Cảnh đứng dậy, chống thắt lưng đi đến cửa sổ bên cạnh, nói: "Bảo bối, ba cảm thấy con như vậy là không tốt."

"Ba... "

"Đúng vậy, mẹ thằng bé không đúng, bà ấy mấy năm nay sự nghiệp cũng gặp một ít trở ngại, mặt khác, năm đó Tiết Nhượng cùng cha mẹ huyện náo đặc biệt lợi hại, chuyển ra khỏi nhà, toàn bộ cao nhị cùng cao tam thằng bé luôn ở bên ngoài, sự nghiệp của mẹ thằng bé bị suy sụp, con trai lại cùng trong nhà cãi nhau, tính cách của bà ấy cũng cũng thay đổi rất nhiều, con người luôn vì chuyện của bản thân mà làm việc, phụ trách, bà ấy cũng đã gánh vác hậu quả, Lam Lam, ba muốn nói với con, trong nhân sinh mọi người đều phải trải qua rất nhiều chuyện, nhưng con phải học cách biết đối mặt với.... "

"Ba, ba tại sao biết nhiều như vậy?" Trương Lam hoàn toàn không biết, ba cô lại biết rõ ràng tình huống của gia đình Tiết Nhượng như vậy.

Trương Trọng Cảnh nhàn nhạt nói: "Bảo bối, ba cũng là lo lắng cho con, ba thậm chí nghĩ tới sử dụng một ít thủ đoạn để dạy dỗ mẹ Tiết Nhượng một chút, nhưng là.... Chuyện này ba còn chưa kịp làm, bà ấy cũng đã tự thực ác quả*, không có gì so với chuyện con trai cùng mình trở mặt, càng làm cho trái tim người ta càng băng giá hơn, nếu quả thật có một ngày, con

cùng ba trở mặt, ba có thể ngay cả sống cũng không muốn sống."

*Tự thực ác quả – 自食惡果: Tự mình làm thì tự lãnh lấy hậu quả.

"Ba, sẽ không đâu! Con tuyệt đối sẽ không."

"Ngoan, ba chỉ đang so sánh, con xem Tiết Nhượng đầu đã kháng nghị qua, con có phải cũng nên học đi đổi mặt hay không? Nếu như con vẫn luôn không có cách nào đổi mặt, vậy ba cho rằng con cùng Tiết Nhượng, cũng không thích hợp ở cùng nhau." Trương Trọng Cảnh nhẹ giọng nói.

Trương Lam sững sờ tại chỗ.

"Ba, con... "

"Nếu như con vẫn luôn không có cách nào để giải thoát đi ra, ba cũng sẽ không để cho con ở cùng một chỗ với thằng bé, dù sao hai nhà kết hôn, là chuyện của hai gia đình, con sau khi kết hôn đầu phải đổi mặt với bà ấy hàng ngày, con khó chịu cả đời, vậy cần gì phải làm chứ?"

"Ba.... "

"Cho nên, hoặc là con đi đổi mặt với bà ấy, hoặc là, hãy cùng Tiết Nhượng chia tay."

Vừa nghe đến chia tay, nước mắt Trương Lam liền dâng lên, cô ghen ngào nói: "Con không cần."

Trương Trọng Cảnh ở đầu bên kia nghe được cũng đau lòng, ông thấp giọng nói: "Bảo bối."

"Ba, con là vì anh ấy mới đến Bắc Kinh."

"Ừ."

"Con không chia tay."

"Vậy con liền phải đổi mặt."

"Ba, để cho con suy nghĩ một chút."

"Được."

Treo điện thoại, Trương Lam ng ắ ở trên ban công một h ắ, mới lau lau nước mắt, xuống ban công, cô đẩy cửa ban công ra, bước chân dừng lại.

Tiết Nhượng ng ắ trên ghế sofa hút thuốc, anh nâng mắt lên liếc nhìn cô một cái, cười hỏi: "Đã gọi điện xong r ắ sao?"

"Ừ." Hốc mắt Trương Lam h ềng h ềng, Tiết Nhượng dập tắt thuốc, giang tay ra, "Lại đây, ôm một chút."

Vành mắt Trương Lam đỏ lên, đi qua, ng ắ vào trong lòng anh, Tiết Nhượng đưa tay ôm thắt lưng của cô, trong lòng bỗng chốc li ền ấm áp, anh tắm sạch sẽ cũng đã mặc qu ền áo ngủ, hai người ôm nhau, da thịt k ề sát, Trương Lam nhin không được, vươn tay ôm lấy cổ của anh, cô nhẹ giọng hỏi: "Anh trước kia, vẫn luôn ở bên ngoài? Ở một mình?"

"Ừ."

"Anh đi tìm em?"

"Đi tìm."

"Có phải là tìm không thấy?"

Chương 56-2

"Ừ."

"Anh đi tìm em?"

"Đi tìm."

"Có phải là tìm không thấy?"

"Ừ."

"Anh hận ba mẹ em sao?"

"Không hận."

Tiết Nhượng hôn xuống gò má cô, ôm cô thật chặt, Trương Lam không lên tiếng, cô yên tĩnh dựa vào ở trong lòng anh, trong phòng khách có chút yên tĩnh.

Trương Lam nói: "Anh mở TV đi, quá yên tĩnh."

"Được."

Tiết Nhượng cầm lấy điều khiển, ấn mở kênh, trong phòng khách yên tĩnh lập tức liền có âm thanh vang lên, Trương Lam ôm thắt lưng của anh, nói: "Éo của anh thật nhỏ."

"Không nhỏ bằng em." Tiết Nhượng cười khẽ.

Trương Lam hừ hừ hai tiếng, cô nói: "Chúng ta kết hôn có phải yêu cầu sở hữu nhau không?"

"Bình thường là có."

"Muốn đổi lời nói sao?"

Tiết Nhượng dừng một chút, anh cúi đầu nhìn cô, nói, "Nhà anh bên kia,

anh đi gặp mặt xử lý là tốt rồi."

"Nhưng kết hôn là chuyện của hai gia đình."

"Em cũng có thể trở thành là chuyện giữa anh và em."

Trương Lam ở trong lòng anh nhúc nhích, Tiết Nhượng ôm thắt lưng của cô thật chặt, thân mình lùi ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi, Trương Lam găt gao ôm của cổ anh, còn nói: "Ba em nói là chuyện của hai gia đình."

"Ừ, bình thường mà nói là đúng vậy, nhưng là có tình huống đặc thù."

Trương Lam rồi rồi nói: "Em không muốn có tình huống đặc thù."

Tiết Nhượng không lên tiếng, anh vén tóc rơi trên trán cô, an tĩnh ôm cô, Trương Lam sau một lát, lại nói: "Nếu anh không thể cùng với em, anh sẽ thế nào?"

"..." Tiết Nhượng nghiêng đầu, nhìn nhìn ngoài cửa sổ, sau đó, mới nói: "Chắc là, sống không bằng chết đi."

Trong lòng Trương Lam kếp căng, "Vậy anh sẽ thích cô gái khác sao?"

"Sẽ không."

"Anh thật sự liền như vậy thích em?" Trương Lam kéo cổ anh xuống, hai người nhìn nhau, Tiết Nhượng nhìn chăm chăm cô, nói: "Thích, không đúng, hiện tại hẳn là yêu."

Trương Lam liền như vậy nhìn, Tiết Nhượng cũng để cho cô nhìn, Trương Lam lại hừ nói: "Anh gạt người."

"Không lừa em."

Tiết Nhượng hôn xuống trán của cô, lại từ trán của cô hôn đi xuống, hôn mũi cô, lại đi xuống, hôn trụ môi cô, liếm liếm, nói: "Em nhớ không? Lần đó chạy dài tám trăm mét, thời điểm em nhào vào lòng anh.... Anh nhìn thấy lông mi của em, cho rằng đó là bướm bướm đang bay."

"Khoa trương." Trương Lam hừ nói.

"Thật sự, đó là lần đầu tiên anh nổi lên xúc động, muốn hôn lên ánh mắt của em, nhưng cuối cùng, anh không có, chắc cũng là một loại tiếc nuối."

"Anh hôn em, em nhất định bị dọa nhảy dựng lên."

"Ừ. Cho nên anh không hôn."

Hai người làm ỗ ở trên sofa, chậm rãi nói chuyện, ngữ khí Tiết Nhượng không nhanh không chậm, nhưng là nói rất nhiều, Trương Lam chôn ở trong ngực anh, mềm mại, cảm anh hình cung đặc biệt đẹp mắt, Trương Lam hay dùng tay nắm, Tiết Nhượng tay khoát lên trên sofa, nhìn cô.

Trương Lam hỏi: "Hình như trường học các anh tháng sau có trận đấu bóng rổ."

"Ừ."

"Anh tham gia không? Em muốn xem."

"Không có thời gian, nhưng nếu em nói muốn xem, anh có thể tham gia."

"A? Anh thật bận rộn."

"Một chút đi."

Trương Lam còn nói: "Em muốn nhìn anh chơi bóng rổ, cao nhất lúc đó, anh chơi bóng rổ rất lợi hại, có nhớ không?"

"Anh vẫn luôn rất lợi hại."

"Công việc bây giờ của anh bận rộn như vậy, bụng có tiêu thịt mỡ chứ?"
Trương Lam cúi đầu vén quần áo của anh, Tiết Nhượng cười khẽ, "Em mấy ngày nay mới vừa xem qua..."

Quần áo vén lên lên, lộ ra cơ bụng, Trương Lam mặt đỏ lên, đem quần áo anh buông xuống thật nhanh, đè xuống bụng anh nói nói: "Nhaa, không có thịt dư."

Tiết Nhượng xoay người một cái, đem cô ném đi ở trên sofa, hôn môi của cô, "Vậy đến phiên anh đến kiểm hàng."

"Em rất hoàn mỹ nha, không cần kiếm hàng." Trương Lam đẩy bờ vai của anh, thật nhanh từ trong lòng anh lặn ra ngoài, đi chân trần liền chạy vào trong phòng.

Chạy chưa tới hai bước, đã bị Tiết Nhượng từ phía sau ôm lấy, trực tiếp chặn ngang ôm vào trong phòng, anh đem cô đặt lên giường, đè nặng tay cô, hôn xuống môi cô, anh cười khê: "Đúng vậy, em rất hoàn mỹ."

Anh ôm cô, tiến vào, Trương Lam thét lớn một tiếng, đầu đẩy về sau, vừa vặn chạm vào đầu giường, Tiết Nhượng lấy tay ngăn trở cái ót của cô, miễn cho đụng vào, liền chậm rãi bắt đầu chuyển động.

Trương Lam hí mắt, nhìn anh.

Mồ hôi theo trán anh rơi xuống, khuôn mặt anh tuấn rút đi ngây ngô, càng thêm thâm thúy, cô vươn tay, ôm cổ anh, chủ động nghênh hợp, cô nhẹ giọng nói: "Cho em một chút thời gian."

"Được."

Chủ nhật ngày hôm sau, Trương Lam cùng Tiết Nhượng cũng chưa đi, ngây ngốc ngay trong Vạn Khoa, buổi sáng anh liên tục nhận mấy cuộc điện thoại, thảo luận luận văn, thầy giáo cần anh đi hỗ trợ làm cái này làm cái kia, còn có một người cô không biết gọi cho anh, Trương Lam cũng bẽ bộn nhồi việc, cô mở máy tính ra làm bài tập.

Lại tiếp tục, trước mặt Tiết Nhượng có tàn thuốc, anh còn ngậm thuốc lá gõ bàn phím, Trương Lam vươn tay, lấy đi thuốc lá của anh, Tiết Nhượng nhắc mí mắt liếc nhìn cô một cái, Trương Lam giờ yên, hỏi: "Có ý kiến sao?"

"Không, làm sao dám có ý kiến với vợ được chứ."

Trương Lam cần lấy gạt tàn trên bàn anh, đem thuốc dập tắt, lại lấy ra đi rửa, rửa xong trở lại, kéo ra ngăn kéo, ném nó đi vào, Tiết Nhượng tay buông bàn phím, tựa lưng vào ghế ngẩng, mặt hơi nhú: "Đây là?"

"Từ hôm nay không cho phép hút thuốc." Trương Lam chống nạnh nói.

Tiết Nhượng dừng một chút, "Được, nghe em."

Trương Lam đi qua, ôm lấy cổ của anh, "VẬY anh nói xem, chúng ta trưa nay ăn cái gì? Em sẽ không nấu cơm, cũng sẽ không thể nấu cơm."

Tiết Nhượng: "... Anh xem xem, đợi lát nữa anh làm."

"Được."

Lúc nấu cơm trưa, Trương Lam ôm gối ôm, ở cửa phòng bếp xem Tiết Nhượng, Tiết Nhượng một bên cắt trứng gà cùng thịt, một bên xem thực đơn trên điện thoại, Trương Lam đem gối ôm ném ở trên sofa, tiến lên, cầm lấy di động nói: "Trước đó dầU...."

"Anh biết, anh trước cắt thịt."

Trương Lam nói: "Chúng ta kết hôn dầU không biết nấu cơm làm sao bây giờ?"

"Mời một dì giúp việc."

....

Tác giả có chuyện muốn nói: Ủ. Tiểu ca ca cũng ăn qua rất nhiềU khô.

Chương 57

" Cũng được." Trương Lam gật đầu, dù sao cô cũng sẽ không nấu cơm, cho tới bây giờ đầu chưa dính khói dầu, Tiết Nhượng một bên bận rộn xào thức ăn, một bên gọi Trương Lam lấy cái này cho anh, lấy cái kia cho anh, Trương Lam cần cù chạy tới chạy lui, chỉ chốc lát trán cô liền toát mồ hôi, Tiết Nhượng nghiêng đầu nhìn một cái, lập tức nắm bả vai cô, đẩy cô tới cửa, cúi đầu hôn lên trán cô: "Anh làm, em ở bên ngoài chờ là được rồi."

"Em có thể giúp anh mà." Trương Lam hừ nói.

"Không cần, anh sợ em mệt."

"Không sợ."

Khi nói chuyện, đầu đầu bắt tung tóe ra khỏi nhà, Tiết Nhượng chạy nhanh về, cầm lấy cái muôi, chuyên tâm xào rau.

Đến giữa trưa, hai món mặn một món canh đặt ở trên bàn, trừ thịt có hơi cứng, những thứ khác đều ăn ngon, Trương Lam một lúc ăn hai bát cơm.

Tiết Nhượng chống đầu nhìn cô ăn, tâm tình rất sung sướng.

Ăn xong, Trương Lam ngủ từ trưa tới chiều, Tiết Nhượng vẫn bận việc ở trong thư phòng, hai người đầu chưa ra cửa, ở tại Vạn Khoa ngày người cả một ngày.

Ngày hôm sau Trương Lam có một kỳ thi, sáng sớm liền gọi Tiết Nhượng dậy đưa cô đi đến trường, Trương Lam lười biếng đuổi thất lưng, nhìn lên bầu trời.

Đột nhiên cảm thấy... Cuộc sống thật sự rất tốt đẹp.

Nhưng mà giây tiếp theo, trong đầu cô thoáng hiện lên một chiếc dao... Sắc mặt cô liền trắng lên, cô vỗ vỗ ngực, nói với bản thân không quan trọng, đầu đã qua, phải cố gắng đối mặt....

"Tiểu tử tử, làm sao vậy?" Bàn muôi ăn bánh kẹp từ phía sau vỗ xuống bả

vai Trương Lam, Trương Lam liền phát hoảng, cô quay đầu, cười hỏi: "Có mua nhiều hơn một cái không?"

"Có, cho cậu." Bàn muối từ trong túi lấy ra một chiếc bánh kẹp đưa cho Trương Lam, Trương Lam nhận lấy, cùng Bàn muối đi vào trong phòng học.

Một ngày học tập, liền bắt đầu.

Ngày kế tiếp, Trương Lam thường xuyên đến Vạn Khoa của Tiết Nhượng ở, có một ngày cô vào cửa không bao lâu, liền có một chuyển phát viên đưa đồ đến, bên trong, là hai chiếc chìa khóa, Trương Lam sờ một chút, lại thật nhanh gói chìa khóa lại, sau đó vào thư phòng, đặt ở trên bàn Tiết Nhượng.

Buổi tối Tiết Nhượng trở về, Trương Lam ở sau lưng anh, nói: "Mẹ anh gửi chìa khóa lại."

Tiết Nhượng nhìn túi chuyển phát kia, trả lời: "Ừ."

Sau đó anh kéo ngăn kéo ra, để túi kia vào, Trương Lam lặng lẽ nhìn, sau đó xoay người, trở về phòng, vào phòng tắm.

Cô nhìn bản thân trong gương.....

Bản thân cô chính là một người hiền thành sáng sủa, đối với rất nhiều chuyện cô đều không so đo, duy chỉ có chuyện này, cô vốc nước tát lên mặt.

Cô yêu Tiết Nhượng.

Cho nên... Không thể vẫn luôn trốn tránh như vậy.

Thời gian trôi qua nhanh, rất nhanh liền tới tháng mười hai, trận đấu bóng rổ một năm tổ chức một lần ở Thanh Hoa đã đến, Trương Lam cùng ngày vì muốn xem Tiết Nhượng tranh giải, trốn mất một tiết học chuyên ngành, buổi sáng hơn chín giờ, cô lên xe Jeep tới bãi đỗ xe Thanh Hoa, bởi vì xe cô quá nổi bật, người lái là một cô gái, hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

Trương Lam mặc áo khoác bò, bên trong là một chiếc váy màu đen đơn giản dài tới gối, nhưng lại đầy sức sống, cô hạ kính mắt xuống.

Mang theo túi nhỏ, đi vào bên trong Thanh Hoa, đây là lần đầu tiên cô tới đây, Thanh Hoa lớn đến mức không thể tưởng tượng, mặc dù hơi thở của các giáo viên đại học không khác nhau là mấy, nhưng rồi cuộc cũng có chút không giống, như có một sức mạnh cao lớn đập vào mặt vậy, trận đấu lần này là trận đấu nội bộ của các ngành, nhưng vẫn kéo không ít biểu ngữ.

Trương Lam không nói với Tiết Nhượng, theo biểu ngữ tìm được sân bóng rổ Tử Kinh.

Người tới rất nhiều, nhất là con gái, ôm sách, đeo mắt kính, thả tóc dài, váy dài, váy ngắn, quần đùi, đều đứng ở bên sân bóng rổ, Trương Lam đi vào trong đám người đứng, rất nhanh liền bị bao phủ trong đám người, mấy cô gái bên cạnh cô vẫn luôn ríu rít, nói: "Có phải Tiết Nhượng sẽ đến không?"

"Đúng vậy, nghe nói năm nay Tiết học trưởng ngành tài chính sẽ đến, cậu không thấy nhiều cô gái vậy sao? Cũng tới vì anh ấy."

"Đều thấy, thật là kinh khủng, chắc có rất nhiều tiểu học muội đi."

"Chắc chắn, thật là hạnh phúc, năm trước chúng ta đánh bóng rổ, một cô em cũng không có." một người con trai chưa xốt nói.

Mấy cô em kia nhìn hắn một cái, cười nói: "Học trưởng, ai bảo anh không phải là Tiết Nhượng chứ??"

"Hừ." Chàng trai kia liếc một cái.

Trương Lam đem kính râm treo trên cổ áo chữ V, nghe các cô thảo luận về Tiết Nhượng, trong lòng rất là đặc ý.

Anh ấy là người đàn ông của cô.

"A, đúng rồi, kia không phải Chu Di sao?"

Hai cô gái phía sau đột nhiên nói.

Hai tiếng Chu Di nhất thời làm cho thần kinh Trương Lam kích động, cô theo ngón tay của cô gái kia nhìn sang, liền nhìn thấy một cô gái mặc váy màu vàng nhạt tóc dài bay bay, đứng ở bên cạnh Tiết Nhượng, giống như

đang nói chuyện phiếm.

Trương Lam nhất thời nghiêng rằng.

"Nghe Chu Di nói, cô ấy cùng Tiết học trưởng là thanh mai trúc mã."

"Thật không? Vậy sao cô ấy không cùng với Tiết Nhượng chung một chỗ."

"Đúng vậy, không phải nói Tiết Nhượng có bạn gái sao? Ở đâu? Hôm nay có tới hay không? Tôi ở trên diễn đàn đã thấy qua ảnh chụp của cô ấy, nên không phải chỉ là mảnh lời đâu chứ? Ngành y tá ở Trung y dược? Mấy người ai từng thấy người thật....."

Chương 57-2

" Đúng vậy, không phải nói Tiết Nhượng có bạn gái sao? Ở đâu? Hôm nay có tới hay không? Tôi ở trên diễn đàn đã thấy qua ảnh chụp của cô ấy, nên không phải chỉ là mảnh lời đâu chứ? Ngành y tá ở Trung y được? Mấy người ai từng thấy người thật....."

Người thật mà các cô đang thảo luận, đứng ở trước mặt các cô, Trương Lam vẫn luôn nghiêng rắng nhìn Chu Di đi qua, giống như đang nói cái gì đó với Tiết Nhượng, Tiết Nhượng hình như đang trả lời cô ta.

Một đám em gái ở phía sau tiếp tục lúu rúu.

"Chu Di là hoa khôi của ngành pháp luật, tôi cảm thấy bạn gái ở Trung được y kia không có cách nào có thể so được với Chu Di."

Trương Lam l ần nữa nghiêng rắng, cô cúi đầu lấy điện thoại di động ra, điện thoại vừa lấy ra, li ần vang lên, là cuộc gọi của Tiết Nhượng.

Trương Lam nhận, mắt nhìn anh.

Tiết Nhượng hỏi: "Đến r ồi sao?"

"Không đến."

"Em không đến?"

Trương Lam hừ nói: "Không đến."

Tiết Nhượng: "..."

Qua một giây, anh nói: "Anh bảo bọn họ quay video lại r ồi, đến lúc đó cho em xem."

"..." Trương Lam bực bội, cô vốn muốn nói em đang ở đây, nghĩ nghĩ, quyết định không nói, cô ngược lại muốn nhìn một chút, Chu Di sẽ ở bên cạnh anh bao lâu, hai người nói chuyện bao nhiêu.

Giọng cô cứng rắn nói: "Được, em đang vội."

"Ừ, hôn một cái." Tiết Nhượng ở đầu bên kia yêu cầu, Trương Lam bất đắc dĩ xoa một cái, sau đó cúp điện thoại, cô đeo kính râm lên, nguy trang một chút.

Chỉ chốc lát, ngành tài chính VS ngành pháp luật bắt đầu.

Một tiếng còi, Tiết Nhượng nhảy lên trước hất bóng ra, sau đó giày ma sát lên mặt đất vang lên âm thanh, cùng với tiếng bóng rổ đánh xuống đất, Tiết Nhượng mặc áo màu đen chơi bóng, chạy rất nhanh, gò má anh kiên cường, lúc nhảy lên quần áo cũng bay lên, lộ ra thắt lưng, ngẫu nhiên có thể thấy cơ bụng.

Mấy cô gái phía sau hét rầm lên, gọi Tiết Nhượng, Tiết Nhượng.

Trương Lam nhìn anh ở trên sân bóng, hoảng hốt, tựa như thấy được trận đấu của anh cao nhất năm ấy, cô còn viết lên một tấm bảng cứng, phía trên viết Tiết Nhượng đẹp trai nhất.

Rêu rao đi qua toàn bộ sân bóng.

Mà giờ phút này, cho dù cô không giơ tấm bảng lên nữa, nhưng ở trong lòng của cô, Tiết Nhượng chính là rất tuấn tú.

Bao nhiêu cô gái thét chói tai, bao nhiêu cô gái vì anh mà khuyh đảo, nhưng anh cuối cùng, cũng là của cô, Trương Lam hai tay vòng qua ngực, hơi hơi nhắc kính râm, cầm khế hất, đặc biệt đắc ý.

Ngành tài chính trong ba phút đầu bóng vào rổ hai lần, một lần là của Tiết Nhượng, thời điểm anh vào tiếng thét chói tai cùng tiếng vỗ tay có thể chìm ngập người.

Rất nhanh, ngành tài chính 45 điểm, ngành luật 41 điểm, nghỉ ngơi giữa giờ.

Trương Lam đứng lúc đứng ở vị trí phía trước, lúc anh kéo cổ áo lau mặt, cổ áo hạ xuống phía trước, anh liền nhìn thấy Trương Lam.

Trương Lam thấy anh nhìn tới, trước tiên liền cúi đầu xuống, ngăn che mình.

Tiết Nhượng vặn chai nước ra, uống một ngụm, nhìn Trương Lam vẫn còn cúi đầu, khóe môi anh giương lên, ném chai nước tới một bên, bắt đầu nửa hiệp sau.

Nửa hiệp sau, ban đầu, Tiết Nhượng trong ba phút liền cướp bóng đi, mọi người đều bị khí thế của anh dọa sợ, Tiết Nhượng lau đi mồ hôi trên trán, chạy trở về.

Phan Vĩ chạy đến bên người anh, hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Đột nhiên cảm giác cậu đặc biệt có tinh thần."

"Vợ tới."

"Cái gì?"

Phan Vĩ sửng sốt một chút, một giây kế tiếp thấy Trương Lam đeo kính râm đứng trong đám người liếc mắt là có thể nhận ra, hần mắng thầm một tiếng, đuổi theo Tiết Nhượng, lại một quả bóng vào, lại vào hai điểm, Phan Vĩ nói với Tiết Nhượng: "Tớ nhìn thấy tiểu tử tỷ, cậu không phải vừa mới nói cô ấy không đến sao? Đây là lừa gạt người, ai nha tiểu tử tỷ vẫn xinh đẹp như vậy."

Tiết Nhượng lạnh lùng liếc mắt nhìn hần một cái, Phan Vĩ rút hạ bả vai, lau mồ hôi, tiếp tục trận đấu.

Nửa hiệp sau, Tiết Nhượng một mình đánh được rất nhiều điểm, người đến xem cũng càng ngày càng nhiều, ngay cả bên ngoài trên đường cũng chen đầy người, xe đạp cũng khó đi, Tiết Nhượng mỗi một lần vào bóng, thì đều có các em gái hét chói tai, thanh âm tựa như chấn thiên lôi, Trương Lam nhiều lần che kín lỗ tai, tránh né những thanh âm kia.

Rất nhanh, số điểm liền kéo ra xa rất nhiều.

Ngành tài chính 88 điểm, ngành luật 66 điểm.

Một phút đồng hồ cuối cùng, Tiết Nhượng lại vào một bóng, ngay sau đó liền kết thúc.

Toàn trường hoan hô.

Chu Di cũng trong lúc này, cần lấy nước cùng khăn lông chạy lên sân, đi tìm Tiết Nhượng, Tiết Nhượng lại tựa như không thấy được cô ta, chạy qua người cô ta.

Chu Di cần nước cùng khăn lông, có chút ngây ra đứng tại chỗ.

Sau đó phía sau liền truyền đến tiếng thét chói tai, xoát một tiếng, những cô gái bên cạnh Trương Lam đều rớt tránh ra, Tiết Nhượng vươn tay, đem Trương Lam kéo vào trong ngực.

Tiếng thét chói tai cùng tiếng thôn thục.

Trương Lam đánh vào vai anh: "Cả người mùi mồ hôi."

Tiết Nhượng buông cô ra, nắm lấy cằm xinh xắn của cô, cúi đầu hỏi: "Không phải là không tới sao?"

"Cũng không phải là đến xem anh." Trương Lam còn tức giận, cô hừ nói.

"Không phải xem anh thì xem ai?"

"Dù sao cũng không phải anh."

Cô trực tiếp liếc một cái, Tiết Nhượng cúi đầu, chặn lại môi cô.

Chung quanh tiếng thét chói tai lại nổi lên.

"Con bà nó."

"Ngược cầu."

"Tôi không cần, tôi đã mất đi một ông xã."

"Trời ạ, mắt muốn mù rồi."

Chung quanh đều là tiếng quát tháo.

Mà Chu Di, lẻ loi đứng ở trên sân bóng rổ, nắm chặt chai nước, nhìn Tiết Nhượng ôm Trương Lam.

Ba năm, bên người anh vẫn không có vị trí của cô ta.

Vẫn chỉ có cô gái tên Trương Lam kia.

Chu Di hung hăng ném khăn lông cùng chai nước xuống đất, xoay người bước đi.

Trương Lam bị hôn mặt đỏ lên, cô chôn ở trong ngực anh, nhỏ giọng lầm bầm: "Em không còn mặt mũi nữa.... "

Đầu nhìn đây.

Tác giả có lời muốn nói: Chắc là, có thể, sắp kết thúc.

Chương 58

Sau khi kết thúc trận bóng rổ, Trương Lam đi theo đội của Tiết Nhượng đi ăn cơm, trong đoàn người này, có bạn cùng phòng của Tiết Nhượng - Trần Quang, Phan Vĩ, còn có mấy người đàn anh ngành tài chính, cơ hồ đều là con trai, Phan Vĩ đã lâu không thấy Trương Lam, tinh thần hăng hái tìm đề tài cùng Trương Lam nói chuyện phiếm, Tiết Nhượng không nhìn được cần lấy một điều thuốc chặn lại miệng Phan Vĩ.

Phan Vĩ ngậm miệng lại, cắn thuốc lá, hàm hồ nói: "Tớ cùng tiểu tử tỷ rất lâu không gặp, liền cùng tiểu tử tỷ tâm sự một chút, cậu có nên thu lại ham muốn chiếm hữu của cậu hay không?"

Tiết Nhượng liếc hắn một cái: "Cậu dựa vào quá gầy."

Phan Vĩ: "..."

Ngành tài chính không thiếu học bá, cũng không thiếu soái ca, nhưng đáng tiếc đều là cầu độc thân, mọi người mỗi ngày đều bận rộn chơi cổ phiếu, làm chứng khoán, làm kỳ hóa, đều không có thời gian đi tìm bạn gái.

Mấy người đều là một dáng vẻ thanh tâm quả dục, một bộ dạng đeo mắt kính cấm dục, Phan Vĩ nói ra chút ít lời vàng ý ngọc, bọn họ đều cười đến mặt mày ái muội.

Còn hỏi Tiết Nhượng: "Đều làm xong rồi chứ?"

Trương Lam uống một ngụm nước suốt chút nữa thì sặc, Tiết Nhượng bóp thuốc, đẩy tay của vị sư huynh đó xuống: "Cô ấy ở đây, thu liễm một chút."

Trương Lam đột nhiên muốn bỏ của chạy lấy người.

Cô đỏ mặt, vui đầu đau khổ ăn, muốn không quan tâm đến bọn họ tán gẫu, mấy người sư huynh đó đều là nhân mô cầu dạng, miệng lại cay độc, hơn nữa lại có chút đả trụ.

Này so với mấy sư huynh ở trong trường đại học Trung y dược, cái loại dè

dặt này, mấy người sư huynh của Tiết Nhượng căn bản cũng không biết dè dặt là cái gì.

Mọi người tụ tập với nhau, ăn cơm, uống một chút rượu, gần mười một giờ, mới đứng dậy về nhà, Trương Lam có chút buồn ngủ, cô để Tiết Nhượng dắt đi, đi hai bước, Tiết Nhượng dừng lại, hơi ngẩng đầu xỏm người xuống, nói với Trương Lam: "Đi lên."

Trương Lam nhìn phía sau lưng anh, hỏi: "Làm gì nha?"

"Cổng em." Tiết Nhượng lãnh đạm nói.

"Em rất nặng."

"Đi lên...."

Giọng Tiết Nhượng vẫn kiên trì.

Trương Lam không thể làm gì khác hơn là đi tới, nằm ở sau lưng anh, Tiết Nhượng ôm chân cô, đứng lên, Trương Lam ôm cổ anh thật chặt, hừ hừ nói: "Tại sao đột nhiên muốn cổng em nha?"

"Muốn cổng."

"Tại sao... "

" Lão tử vui vẻ, cho nên cổng em."

Trương Lam ha ha cười, cô nắm tai anh, "Anh lại còn nói lão tử, Tiết Nhượng, anh trở nên thô lỗ, anh bây giờ không còn là chàng trai tao nhã kia nữa rồi."

"Anh vốn cũng không phải."

Bên cạnh có sư huynh đạp xe đạp qua, thấy vậy hung hăng huýt sáo một tiếng, rất vang, đi lên phía trước còn quay đầu nhìn bọn họ, nói: "Tiết học đệ, cậu có thể, Trư Bát Giới công nàng dâu nha."

Tiết Nhượng cười lạnh một tiếng: "Trương Thần Quang, chú ý trước mặt."

"Rầm — — " Một tiếng, Trương Thần Quang mắt kính bay đi, xe đạp đâm

vào thân cây, hấn ngã trên mặt đất, Tiết Nhượng công Trương Lam, đi qua bên người Trương Thấn Quang, anh cười nhạo....

Trương Lam không nhìn được nằm ở sau lưng Tiết Nhượng cười đến ôm chặt cổ của anh, vai vẫn luôn run run, khóe môi Tiết Nhượng câu lên, hỏi: "Vui về sao?"

"Vui, tiểu ca ca, các sư huynh của anh sao lại chơi vui như vậy?"

"Tạm được đi."

Nghe được Trương Lam khen sư huynh, Tiết Nhượng nhàn nhạt qua loa lấy lệ ném ba chữ tới.

Trương Lam cười rộ lên: "Bọn họ rất nhân mô cầu dạng."

"Cũng không quá giống." Tiết Nhượng nói tiếp.

Trương Lam lại cười lớn, cô nắm cằm Tiết Nhượng: "Tiểu ca ca anh sao lại như vậy được, anh tại sao có thể oán trách sư huynh của anh."

Cô phát hiện, cuộc sống đại học của Tiết Nhượng, thật phấn khích, hơn nữa trải qua cũng rất vui vẻ, Trương Lam nhìn không được, vươn người qua, hôn lên gò má anh.

Vừa hôn liền tránh đi, bước chân Tiết Nhượng dừng lại, anh nâng mí mắt lên, nhìn cô, nói: "Em hôn một cái nữa."

Trương Lam đỏ mặt lắc đầu: "Không hôn."

"Một chút."

Trương Lam lúc này mới nhìn anh, âm thanh của cô có chút nhỏ, nói: "Vậy em liền hôn một cái nữa, anh quay mặt đi."

"Được." Tiết Nhượng quay mặt.

Nhưng mà chờ tới khi Trương Lam hôn, vừa hôn đến, là khóe môi Tiết Nhượng, khóe môi anh còn mang theo mùi rượu, Trương Lam tức giận đánh vai anh, "Anh cố ý."

"Đúng vậy, anh cố ý."

Hai người liền như vậy cãi nhau, đến Vạn Khoa, Tiết Nhượng mới thả Trương Lam xuống, lên lầu, vào cửa, Trương Lam đuổi người một cái, nói: "Mệt quá."

Tiết Nhượng đem túi nhỏ của cô buông xuống, hỏi: "Em đậu xe ở đâu?"

"Bãi đỗ xe của trường học các anh."

"Ừ."

"Tắm." Tiết Nhượng đem Trương Lam kéo lên, kéo cô đi vào trong phòng, cũng đẩy cửa ra, kéo cô đi vào, Trương Lam tiến vào, phát hiện có đi đâu không đúng, cô lập tức dừng bước lại, ngăn cản anh hỏi: "Làm gì vậy chứ?"

"Tắm." Tiết Nhượng kéo tay cô, kéo vào trong lòng, một chân đem cửa phòng tắm đóng lại, mặt Trương Lam đỏ lên, đẩy anh nói: "Em tự mình tắm."

"Anh giúp em tắm."

Tay anh ở trên người cô sờ loạn.

Trương Lam từ chối, trong phòng tắm mở nước ấm, hơi nước bốc chốc liền bốc lên bao phủ mặt gương, bao phủ vách tường, Trương Lam giãy giụa chưa được hai cái, người bị anh ôm tới bồn rửa tay, liền mất đi khí lực, Tiết Nhượng ôm thắt lưng cô, đem người cô kéo lên, dễ dàng liền tiến vào.

Trương Lam rên lên một tiếng, cắn bả vai anh, tùy ý anh đùa nghịch.

Đêm đã khuya.

Chương 58-2

Đêm đã khuya.

Trong phòng tắm mờ lung chỉ thấy hai bóng người quăn quít, cùng với ngón tay dài nhỏ của cô gái cào sau lưng người con trai, lưu lại từng vết móng tay.

Từ trong phòng tắm đi ra, cả người Trương Lam vô lực, cô gắt gao nằm trên lưng Tiết Nhượng, Tiết Nhượng lau khô phía sau lưng ướt đầm của cô, lại ôm cô ng ồi xuống, trên người cô quăn khăn tắm, nằm sấp ở trong lòng anh, Tiết Nhượng cầm dây máy sấy, sấy khô tóc cho cô, thanh âm vù vù còn, có ngón tay lu ền qua sợi tóc, ôn nhu làm cho cô bu ồn ngủ.

Tiết Nhượng chỉ mặc một cái quần dài màu xám tro, trên thân để tr ần, ở dưới ánh đèn, đôi mắt của anh ôn nhu rất nhi ều, anh một bên sấy một bên vuốt ve tóc Trương Lam.

Phía sau lưng, từng dấu móng tay thấm qua nước càng ngày càng rõ.

Chờ sấy khô tóc, Trương Lam đã, Tiết Nhượng di chuyển người cô, để cho cô nằm xuống, vén tóc cô ra hôn xuống trán cô, sau đó kéo chăn cho cô.

Lúc này mới đứng dậy, tắt đèn lớn, khép cửa đi ra ngoài, anh xoa tóc, đi vào thư phòng, thời gian trong nước cùng với bên New York chênh lệch, anh còn có chuyện phải làm.

Không có cách nào ngủ đúng giờ.

Cùng Hoàn Tuấn gọi video, Hoàn Tuấn tại đầu bên kia lại g ần nói: "Huynh đệ, cậu vừa mới rời giường?"

Tiết Nhượng gõ bàn phím, nói: "Đúng vậy."

"Ngón tay của chị dâu thật dài nha, cũng xước tới bắp vai... " Hoàn Tuấn hâm mộ đổ kị.

Tiết Nhượng kéo áo sơ mi ở một bên, mặc vào, ngậm điều thuốc lá nói:

"Đừng nói nhảm, đem tình huống nói cho tôi."

"Nha, được rồi, là như vậy toàn bộ hẳn không có cách nào không chế hiểm nguy, bây giờ công ty đang lấy lời khai của hắn, ông chủ chúng tôi hỏi cậu, có biện pháp gì không, có thể giảm hiểm nguy xuống, ít nhất không nên để cho khách hàng bị tổn thất lớn như vậy, huynh đệ, bên này của chúng ta đổi mới rất nhanh, làm tốt một hạng mục trực tiếp lên cao, nếu là làm, phải cuốn gói chạy lấy người..."

"Biết."

Ngày thứ hai, Trương Lam cũng bị chuông điện thoại di động đánh thức, cô di chuyển người cần lấy điện thoại, cánh tay Tiết Nhượng liền bò tới, ôm thắt lưng cô, anh hôn lên đỉnh đầu cô, anh còn chưa tỉnh ngủ, tối hôm qua quá muộn, chân dài thuận thế cuốn lấy chân Trương Lam, Trương Lam hơi mở mắt, nhìn cuộc gọi tới.

"Ba ba" hai chữ lóe lên.

Trương Lam mềm nhũn nhận, "Chào buổi sáng, ba."

"Bảo bối, sớm, còn đang ngủ sao?"

"Vâng."

"Ba cùng với mẹ con, đợi lát nữa sẽ đến, chắc hơn mười một giờ trưa có thể đến, con đến lúc đó, bảo Tiết Nhượng xuất hiện, đến phòng làm việc của mẹ con, chúng ta gặp mặt."

Theo phản xạ, Trương Lam ngẩng dậy,, Tiết Nhượng nhướn chân mày, ôm thắt lưng của cô, hỏi: "Làm sao... Ngô..."

Trương Lam một tay che miệng Tiết Nhượng, Tiết Nhượng còn chưa tỉnh ngủ, lúc này cũng có chút tỉnh, anh mở mắt ra, chỉ thấy Trương Lam thật nhanh xuống giường, mang giày, một bộ dáng gấp gáp muốn chạy, Tiết Nhượng một giây thanh tỉnh, anh ngẩng dậy, sắc mặt hơi tái nhợt, kéo Trương Lam lại.

Trương Lam che môi mỏng của anh, thở dài một tiếng, sau đó giọng nói vào điện thoại di động: "Được, ba, con mang anh ấy đi, con đi tới phòng làm việc của mẹ chờ hai người trước?"

"Đi đi, đợi lát nữa gặp, bảo bối."

"Vâng, đợi lát nữa gặp ba."

Cúp điện thoại, Trương Lam mới nhìn sang Tiết Nhượng, mí mắt Tiết Nhượng rũ xuống, liếc nhìn tay cô, Trương Lam lúc này mới buông lỏng tay, Tiết Nhượng kéo cô vào trong ngực, hỏi: "Ba mẹ em tới?"

"Ừ, bọn họ muốn gặp anh, đợi đến khoảng mười một giờ liền đến."

Tiết Nhượng theo phản xạ nhìn lên đồng hồ treo tường, bây giờ chín giờ rưỡi, anh nói: "Được, chúng ta chuẩn bị một chút."

Trương Lam nhìn anh, hỏi: "Anh không sợ sao?"

Tiết Nhượng một bên mặc quần áo khom người, hôn lên trán cô, nói: "Không sợ."

Tiết Nhượng kéo ra tủ quần áo, hỏi Trương Lam: "Em muốn mặc cái gì?"

Trương Lam đuổi người một cái, đi tới trước tủ quần áo, bên trong tủ quần áo tất cả đều mới, tất cả đều chưa tháo mác, tất cả đều là nhãn hiệu Trương Lam thích, cũng là Tiết Nhượng trong khoảng thời gian này gọi người ta ở nước ngoài mua về, mấy người anh em kia của anh, bao gồm cả Tề Thích đều biết anh bây giờ có bạn gái.

Tề Thích còn hỏi wechat của Trương Lam, Annie muốn liên lạc với Trương Lam.

Annie cùng Trương Lam gọi video còn ở bên kia khóc, nói mình mang thai, cô mới có năm hai đại học, liền mang thai, mỗi ngày đều vác theo bụng bầu đi học, nói với Trương Lam nhất định phải chú ý các biện pháp, nói đàn ông không phải là thứ tốt gì.

Trương Lam chỉ có thể ở đầu này, không ngừng an ủi Annie.

Tiết Nhượng thấy cô ở trong tủ quần áo chọn quần áo, anh trước mặc quần dài, lại mặc áo sơ mi vào, hiếm khi, từ trong tủ quần áo lấy ra áo khoác âu phục, mặc vào.

Trương Lam lười biếng mang một chiếc váy quay người, liền bị sức mạnh đẹp trai của Tiết Nhượng vọt tới mắt, người kia cao ráo, cằm khẽ nâng, lộ ra yết hầu cùng cổ thon dài, tay cài nút áo, mấy phần gợi cảm, cài xong nút áo, còn hai cái, một ít da thịt bị lộ ra, sau đó anh đi cài tay áo, nghiêng đầu.

Ánh sáng rơi vào, rơi trên mặt anh.

Giống như điêu khắc vậy, Trương Lam nuốt nước miếng, đi tới, nhìn chăm chăm anh.

Tiết Nhượng nhìn cô một cái, nhàn nhạt hỏi: "Sao vậy?"

"Chờ, anh thật đẹp trai."

Tiết Nhượng mi mắt nâng một cái, "Thật?"

"Thật!"

"Hôn một cái." Tiết Nhượng hơi khom người, Trương Lam nhón chân cao, hôn gò má anh, cô nói: "Mặc âu phục rất tuấn tú."

"Phải không?"

"Ừ!"

"Vợ háo sắc."

Tiết Nhượng hôn xuống mũi cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Tôi nếu có một ông chồng như vậy, tôi mỗi ngày đều háo sắc.

Chương 59

Hai người thu thập xong, ra cửa, trong phòng bếp không có gì cả, chỉ có thể xuống lầu, lái xe đi ra ngoài ăn bữa sáng, ăn sáng xong, Tiết Nhượng mang Trương Lam đi quảng trường mua đồ, mua một ít quà ra mắt, Trương Lam ôm lấy tay anh nói, "Không cần mua, thật ra thì, ba mẹ em cũng không ở bên này."

"Mua một ít." Tiết Nhượng kéo kéo cổ áo, anh rất ít khi mặc chỉnh tề như vậy.

"Vậy cũng đừng mua quá nhiều." Trương Lam cũng thích đi dạo phố, nhìn thấy một cửa hàng liền dừng bước, nhìn chung quanh, Tiết Nhượng cũng không gấp, cùng cô chậm rãi nhìn, nhìn trúng liền mua.

Đi một đoạn đường sau, Trương Lam phát hiện, không ít cô gái từ bên cạnh đi qua, sẽ liếc mắt nhìn Tiết Nhượng một cái, ở trong cửa hàng mua đồ, cô đi dạo, chỉ chớp mắt là có thể thấy những phục vụ viên kia, mang theo then thùng cùng nhất gan nhìn Tiết Nhượng, cô trợn mắt xuống, tức giận đem quần áo buông xuống, xoay người, ôm lấy cánh tay Tiết Nhượng.

"Đi."

Tiết Nhượng sửng sốt, nhìn quần áo cô vừa mới chăm chú xem, "Không mua?"

"Không mua." Trương Lam hừ hừ nói, cô lôi kéo Tiết Nhượng đi nhanh hai bước, hận không thể cách xa cửa hàng này một chút, quan trọng là bộ dáng của người phục vụ kia khá đẹp mắt, đi đâu này làm cho cô khó chịu.

Tiết Nhượng hơi khó hiểu, đi một hồi, cười cười xoay người cô lại, nhìn cô cười nói: "Ghen tị?"

Trương Lam hừ hừ: "Đúng vậy, nhiều người nhìn anh như vậy, anh đừng mặc tây trang này, thật sự, rất khó coi."

Tiết Nhượng: "...". Anh ôn nhu xoa xoa tóc cô, ôm vai cô, nói, "Được, không mặc, chúng ta trước đi mua quà, sau đó tới phòng làm việc của mẹ

em chờ hai người bọn họ."

"Được." Trương Lam suy nghĩ, lần sau đi dạo phố sẽ không mang Tiết Nhượng theo.

Đi xuống lầu, ở cửa hàng chuyên mua bán một ít quà tặng, tổ yến còn có mấy chai rượu các loại, hai người rời khi khu mua sắm ở quảng trường, lên xe, Tiết Nhượng thắt dây an toàn cho cô, liền nổ máy xe, Trương Lam tựa lưng vào ghế ngả, suy nghĩ một chút, nói: "Đúng rồi, em còn chưa nói với anh, phòng làm việc của mẹ em ở đâu."

"Không cần phải nói, anh biết." Tiết Nhượng nhẹ nhàng chuyển động tay lái, đi lên đường lớn.

Trương Lam nghiêng đầu nhìn anh, "Anh làm sao biết được?"

"Anh năm đó đi tìm em, từng nhiều lần đi qua phòng làm việc của mẹ em."

"A lúc nào?"

"Một năm trước."

Trương Lam kinh ngạc, cô cũng từng đi tới phòng làm việc của Trì Bình, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa gặp Tiết Nhượng, cô hỏi: "Anh gặp qua ba mẹ em sao?"

"Chưa thấy qua ba em, chỉ thấy mẹ em." Tiết Nhượng nhàn nhạt nói, anh lại kéo cổ áo.

"Mẹ em.... Bà ấy cùng anh nói gì?" Trương Lam vừa nghe, cẩn thận hỏi.

Tiết Nhượng lạnh nhạt nói: "Không nói gì."

"Vậy anh cùng bà nói gì?"

"Anh cũng chưa kịp nói gì với bà ấy."

Trì Bình là người mẫu, là kiều người vừa ra cửa thì tràn ngập ánh sáng, không ít chỗ săn cũng sẽ đi theo, bà mỗi lần trở lại phòng làm việc ở Bắc Kinh, bên người đâu có một đám người đi theo, thợ trang điểm phụ tá người đại diện, hoặc là một minh tinh diễn viên nào đó, một đoàn đội như

vậy, Tiết Nhượng đừng nói muốn đến gần.

Ngay lúc vào phòng làm việc, cũng sẽ bị Trì Bình đi lướt qua, Trì Bình không có ôn hòa như Trương Trọng Cảnh, bà trực tiếp không nhìn Tiết Nhượng.

Cũng cho tới bây giờ sẽ không đồng tình với tình huống của Tiết Nhượng.

Bởi vì sau khi trạng thái tỉnh ngủ của con gái, kêu gào muốn tới Bắc Kinh, muốn chia tay, Trì Bình ban đầu không biết tình huống gì, đi theo con gái, đem người đưa tới, chăm sóc cô, một thời gian rất dài sau đó Trương Lam mới bình tĩnh trở lại, tâm cô cũng bình tĩnh, sau này, mới hiểu hết đầu đuôi câu chuyện.

Trì Bình đối với Tiết gia, li hôn mang theo định ý.

Ngay cả Trương Lam thi đậu trường đại học Trung y dược, biết rõ Trương Lam là vì Tiết Nhượng, vì người bạn trai của cô, Trì Bình lại giả câm vờ điếc, nhìn thấy Tiết Nhượng bà không có cách nào đánh người, không có cách nào lên tiếng, cũng không cách nào uy hiếp, nhưng bà có thể không nhìn.

Cho nên Tiết Nhượng đi tới mấy lần, mua lễ vật để xuống li hôn đi, Trì Bình cho dù gặp được, mặt cũng đầy hờ hững.

"Nha, em còn tưởng rằng anh cùng mẹ em nói chuyện." Trương Lam tựa lưng vào ghế ngẩng, chơi điện thoại di động, Tiết Nhượng nhìn cô một cái, khóe miệng giương lên.

Xe đi không nhanh, chỉ chốc lát đã đến Sang Ý ở trung tâm thành phố, phòng làm việc Trì Bình ở nơi này, mảnh đất này là Trương Trọng Cảnh mua lại.

Ban đầu mua chỉ là vì thuận lợi cho Trì Bình dùng mà thôi, sau đó giá phòng tăng lên, giá cả tăng lên không chỉ hai mươi lần, phòng làm việc của Trì Bình còn có một ít người mẫu, giá trị con người rất cao, xe ngừng ở chỗ đậu xe, Tiết Nhượng xuống xe, mở cửa xe cho Trương Lam, Trương Lam xuống xe, lười biếng đuổi thất lưng.

Tiết Nhượng xách hộp quà, nắm tay cô, đi vào.

Trong phòng làm việc người đi tới đi lui, có vội vàng, cũng có chậm rãi,

Trương Lam vừa vào cửa, liền bị người nhanh mắt thấy được, người kia là Tổng thanh tra trù hoạch của phòng làm việc, hần tươi cười đi tới, giọng mang theo lấy lòng nói: "Lam Lam, em tới rồi, Trì tổng vừa mới gọi điện thoại nói em hôm nay tới đây, đi, bên trong chuẩn bị rất nhiều đồ ăn cho em."

"Nha, cảm ơn anh Lộ." Trương Lam cười với Lộ Dịch, kéo cánh tay Tiết Nhược, Lộ Dịch nhìn sang bên cạnh một cái, che miệng cười nói: "Anh đẹp trai này là ai vậy? Bạn trai sao?"

Chương 59-2

"Nha, cảm ơn anh Lộ." Trương Lam cười với Lộ Dịch, kéo cánh tay Tiết Nhượng, Lộ Dịch nhìn sang bên cạnh một cái, che miệng cười nói: "Anh đẹp trai này là ai vậy? Bạn trai sao?"

Trương Lam gật đầu: "Đúng vậy."

"A không đúng, anh đẹp trai này anh đã thấy." Lộ Dịch quan sát trên dưới của Tiết Nhượng, Trương Lam cảnh giác hỏi: "Anh làm sao gặp qua?"

Lộ Dịch vừa mở cửa phòng làm việc của Trì Bình, chờ đi vào, Lộ Dịch mới đột nhiên nghĩ đến, hắn chỉ Tiết Nhượng nói, "Tôi nhớ ra rồi, một năm trước, cậu đã tới công ty tìm Trì tổng... Nha... A a, lúc ấy Trì tổng một chút cũng không muốn gặp lại cậu, còn lạnh nhạt thờ ơ với cậu mấy ngày.... Cậu ngược lại lại tới, mỗi ngày đều tới tặng quà."

Lộ Dịch đương nhiên cùng Trì Bình cùng chung mối thù, thái độ bỗng chốc liền thay đổi, Tiết Nhượng thẫn thờ lạnh nhạt, Trương Lam ở một bên nhìn không hiểu ra sao, nhưng chờ tới khi cô hiểu được, lại tức giận, cô hừ hừ nói với Lộ Dịch: "Anh ấy là bạn trai em."

"Lam Lam, em...." Lộ Dịch còn có chuyện muốn nói, bị Trương Lam nhìn một cái, thở dài, hắn ài một tiếng nói: "Lam Lam, anh Lộ sợ mẹ em tức giận nha."

"Hôm nay, là mẹ em muốn gặp anh ấy."

Lộ Dịch kinh ngạc: "Ai? Thật sự?"

Sau đó lại cao thấp nhìn Tiết Nhượng, Trương Lam trong lòng khó chịu, cô mở cửa phòng ra, nói: "Anh Lộ anh đi ra ngoài trước đi."

Lộ Dịch thấy sắc mặt tiểu công chúa không tốt, nhất thời cũng phát hiện bản thân quá xúc động, hắn dừng một chút có chút lòng dằn vặt, Trương Lam cũng không cho hắn cơ hội, cứ nhìn ngoài cửa.

Lộ Dịch nặn ra nụ cười, nói: "Lam Lam đừng nóng giận, anh liền đi ra"

ngoài, trên bàn đầu là đồ ăn thích ăn, còn có bánh bích quy Giang Như làm lần trước, em thích đầu ở trên bàn, tự mình ăn ha."

"Đã biết." Trương Lam buồn bực hờn dỗi nói, sau đó nhìn hẩn đi ra ngoài, đóng cửa lại, sau khi đóng cửa, Trương Lam nhìn chăm chăm cửa, nhìn chòng chọc một hồi lâu, lòng chua xót, rất muốn khóc, cô cảm giác Tiết Nhượng đã phải chịu đựng rất nhiều đau khổ, nhưng cô hoàn toàn không biết, tay Tiết Nhượng chống đỡ ở trên đỉnh đầu, cúi đầu cười hỏi: "Em làm sao vậy?"

Trương Lam rầu rĩ nói: "Thời điểm anh tìm mẹ em, mẹ em có phải rất ghét anh không?"

"Khá tốt."

Tiết Nhượng xoay người cô, nhìn hốc mắt cô mang theo nước mắt, dùng ngón tay cái xoa xoa, nói: "Thật không có gì."

Trương Lam vươn tay, ôm thắt lưng của anh, vùi vào trong ngực anh, nghẹn ngào nói: "Vậy chúng ta sau này phải phải trôi qua thật tốt, em cũng sẽ không rời anh đi."

"Được." Tiết Nhượng cúi đầu, hôn xuống đỉnh đầu cô.

Tính tình của anh trời sinh lạnh lùng, từ trước đến giờ chỉ chú ý chuyện của chính mình, lần đại hội thể dục thể thao đó, là lần đầu tiên nảy sinh tình cảm với người khác, cũng là một lần cuối cùng.

Trên bàn quả nhiên chuẩn bị chuẩn bị đồ ăn, tất cả đều là đồ Trương Lam thích ăn, đồ uống cũng có, hai người ngồi trên ghế sofa, Tiết Nhượng mở ra một chai nước trái cây, đưa cho Trương Lam, Trương Lam nhận lấy, uống một ngụm, lại hôn anh một cái, nói: "Anh cũng uống đi."

Tiết Nhượng cười niết mặt cô, "Không uống, dính dính."

"Nha, anh mở cho em cái hộp bánh bích quy đó đi." Trương Lam chỉ xuống hộp bánh bích quy trên bàn kia, Tiết Nhượng cầm đi tới, mở ra, đút cô ăn, nhưng lại không cho cô ăn nhiều, anh nói: "Anh buổi trưa đặt phòng ăn, bên trong có rất nhiều ăn ngon, em đừng ăn nhiều quá, chờ một chút lại không ăn cơm nữa."

"Được rồi."

Trương Lam nghe lời không ăn, cùng anh hai mắt nhìn nhau, Tiết Nhượng cúi đầu hôn xuống khóe môi của cô, nhưng cũng không dám làm vậy, trong phòng làm việc này đâu có camera.

Tiết Nhượng vừa vào cửa liền chú ý tới.

Trương Lam thả đầu xuống, vươn tay muốn ôm cổ Tiết Nhượng, muốn chủ động đi hôn anh.

Tiết Nhượng hơi tránh sang một bên, thấp giọng nói: "Có máy camera."

Trương Lam sửng sốt, sau đó nhụt chí nói: "Đúng là có."

Tiết Nhượng ôm thắt lưng cô, nói: "Về nhà cho em hôn đủ."

Trương Lam đỏ mặt, "Mới không đâu, ai muốn cho anh hôn."

Hai người an vị ngồi ở trong văn phòng chờ, Trương Lam đối với phòng làm việc rất quen thuộc, cho nên cô một chút ý muốn đi dạo xung quanh đâu không có, Lộ Dịch ngược lại mở cửa đi vào hỏi qua, Trương Lam khoát tay, nói: "Không đi."

Lộ Dịch chỉ có thể đóng cửa đi ra ngoài.

Trương Lam cầm lấy điện thoại di động, muốn kéo Tiết Nhượng ra khỏi danh sách đen, Tiết Nhượng cũng theo cô.

Chơi một hồi, điện thoại Trương Lam đột nhiên vang lên, cô bị dọa tay run lên một cái, trực tiếp thoát ra khỏi trò chơi, cô nhìn cuộc gọi tới, lập tức vui vẻ nhận trả lời, Trì Bình cười nói: "Bảo bối, mẹ cùng ba con sắp tới rồi."

"Con đi ra ngoài đón mẹ."

"Được."

Trương Lam cúp điện thoại, kéo tay Tiết Nhượng, mở cửa phòng làm việc ra, chạy như bay ra ngoài, Tiết Nhượng tùy ý để cô nắm tay dắt đi, đến cửa, một chiếc Tesla màu đỏ mới chậm rãi đi vào, dừng ở bên cạnh chiếc Land Rover, Trì Bình hạ kính râm xuống, nhìn ra cửa xe.

Hỏi Trương Trọng Cảnh, "Chồng, xe này là của cậu con trai kia?"

Trương Trọng Cảnh nói: "Hình như là vậy."

Trì Bình hí hóp mắt: "A, vẫn rất có bản lĩnh, sẽ không phải là làm thủ đoạn người ta không biết chứ?"

"Xem em nói kìa." Trương Trọng Cảnh cười khẽ, ông nghiêng người nhìn qua, mở dây thắt an toàn cho Trì Bình, nói: "Anh ban đầu nói qua, đứa bé này tương lai sẽ vượt trội, theo như anh thấy, tài sản hiện tại của thằng bé không thấp, mặc dù phần lớn đều vào trong thị trường chứng khoán, nhưng là một cổ đông ẩn hình."

"Thật không?" Trì Bình lơ đãng, bà kéo mở cửa xe, nói: "Em quả thật tức giận, cho tới hôm nay còn tức giận, nhưng em nắm chắc bảo bối nhà chúng ta có biện pháp."

Chương 60-1

Trương Trọng Cảnh cười một tiếng, nắm eo thon của vợ, nói: "Cho nên gia đình giáo dục rất quan trọng, quan niệm cũng rất quan trọng, anh cảm thấy em rất sáng suốt, hiền lành, ít nhất em còn chịu gặp Tiết Nhượng một chút."

"Em là vì con gái chúng ta." Tóc Trì Bình xoắn, gọi cảm lại trẻ tuổi, tay đút trong túi, không hề giống một người phụ nữ lớn tuổi đã có con.

Trương Lam buông tay Tiết Nhượng ra, chạy tới thật nhanh, Trì Bình cười giang tay ra, ôm ngang lấy cô, Trương Lam ở trong ngực bà cọ cọ, cô gái vừa tuổi đôi mươi, tựa như một đứa trẻ nhỏ, "Mẹ con thật lâu rồi không thấy mẹ."

"Chờ khoảng thời gian này hết bận, mẹ liền về nhà giúp chồng dạy con gái." Trì Bình tuy rằng còn trẻ, nhưng mấy năm nay chạy ngược chạy xuôi, khoảng thời gian này chính là thời điểm lui về phía sau màn, qua hết năm nay, Trì Bình cũng sẽ không lại tú tràng nữa, Trương Lam hừ hừ nói: "Mẹ, mẹ tại sao lúc con còn nhỏ không có ở đây giúp chồng dạy con chứ? Ít nhất con còn có thể mỗi ngày đều nhìn thấy mẹ."

"Mẹ sai rồi." Trì Bình đau lòng ôm chặt cô, mỗi người trong đời sẽ có ít nhiều tiếc nuối, thời điểm lúc trẻ vì giấc mộng của bản thân, đứa nhỏ không có cách nào chăm sóc, gia đình cũng muốn đặt ở vị trí thứ hai, thời điểm hiện tại chờ bà quay đầu muốn làm bạn của đứa nhỏ, cô đã lớn lên trưởng thành, cũng phải lập gia đình.

Đây cũng là tiếc nuối trên con đường phấn đấu tới ước mơ của mỗi người, Trương Lam còn nói thêm: "Tốt lắm mẹ, con không tức giận."

"Ừ." Trì Bình hôn đỉnh đầu cô một cái, tần mắt hơi chuyển, liền nhìn tới Tiết Nhượng đứng ở một bên không lên tiếng, một năm sau, Tiết Nhượng thành thực rất nhiều, Trì Bình thu hồi ánh mắt, nắm tay Trương Lam, đi vào bên trong.

Trương Lam bị bà nắm, vươn tay đi kéo Tiết Nhượng, Tiết Nhượng mỉm cười để cho cô kéo, nhưng rất nhanh lại nói lỏng tay, ở trước mặt cha mẹ

Trương Lam, Tiết Nhượng ngay cả lớn mật đến đâu, cũng không dám ở trước mặt bọn họ thân mật quá với Trương Lam, Trương Lam chu miệng với anh, Tiết Nhượng cười cười, Trương Trọng Cảnh liếc nhìn Tiết Nhượng, nói: "Vào đi."

"Cám ơn chú." Tiết Nhượng lễ phép nói.

Sau đó đi theo sau lưng Trương Trọng Cảnh, phòng làm việc mọi người đều biết ông chủ tới, nghe được động tĩnh rồi rít chờ đợi, vừa thấy người tiến vào, liền cung kính hô: "Trì tổng, Trương tổng."

Tổng thanh tra trừ hoạch còn cười vắn mở cửa, Trương Lam trừng hấn một cái, Trì Bình phát hiện, nhìn tới Tổng thanh tra trừ hoạch, Tổng thanh tra trừ hoạch đặc biệt lúng túng, hấn hơi cúi đầu, nói: "Tôi đều theo như phân phó của ngài đi làm, những điều tiêu công chúa thích ăn đều chuẩn bị."

Trì Bình gạt đầu, kéo Trương Lam đi vào, đi vào liền cười hỏi: "Lộ Dịch làm sao lại đắc tội con vậy?"

"Không có." Trương Lam trực tiếp lắc đầu, điểm này cô vẫn biết, cô đối với Tổng thanh tra có vấn đề, nhưng hấn là nhân viên của Trì Bình, cô nếu như lúc này vì Tiết Nhượng đòi bất bình, Trì Bình khẳng định thất vọng đau khổ.

"Thật sự không có sao?"

"Không có." Trương Lam lắc đầu, ôm cánh tay Trì Bình nói, "Một đồng đồ ăn này, là muốn mập chết con sao?"

"Nga, cũng bởi vì cái này?" Trì Bình cười khẽ.

"Đương nhiên."

Trì Bình kéo cô ngồi xuống, Trương Trọng Cảnh cùng Tiết Nhượng ngồi xuống ở đối diện, Trương Trọng Cảnh ngồi xuống thì có cuộc gọi tới, ông đứng dậy, đi ra bên ngoài nhận.

Trong phòng làm việc chỉ còn lại người, Trì Bình ôm con gái, tầm mắt rơi vào trên mặt Tiết Nhượng, hồi lâu sau, bà hỏi: "Cậu bây giờ một mình sống ở Bắc Kinh?"

"Vâng." Tiết Nhượng theo bản năng ngẩng thẳng người.

"Biết nấu cơm sao?"

Tiết Nhượng hơi sững sốt, "Không biết ạ."

"Biết giặt quần áo sao?"

"Không biết.."

"Biết làm việc nhà sao?"

"Một chút ạ."

Tiết Nhượng thành thật trả lời.

Giọng Trì Bình nhàn nhạt, nói: "Cậu cái gì cũng không biết làm, làm sao chăm sóc cho con gái tôi? Con bé từ nhỏ áo cơm không lo, cũng sẽ không làm việc nhà cùng nấu cơm, ở cùng với cậu, chẳng lẽ những chuyện này muốn con bé làm sao?"

"Đương nhiên sẽ không." Tiết Nhượng lập tức đáp, "Cháu sẽ chiều cố cô ấy."

"Nhưng cậu cái gì đâu cũng không biết, cậu muốn chiều cố con bé như thế nào?"

"Cháu biết kiếm tiền được không ạ?" Tiết Nhượng cẩn thận hỏi.

Trì Bình vừa nghe, trằn mắt hai giây, khí thế của bà có hơi áp bức người, hơi hơi nghiêng về phía trước, hỏi: "Bây giờ biết kiếm mấy đồng tiền liền rất giỏi sao? Nghe nói cậu làm tài chính, ngành nghề này nguy hiểm cao, chưa tới trung niên liền hói đầu, đầu trắng bạc.... Trải qua thời gian dài con người sẽ biến chất, giá trị con người cậu ngày càng cao, gặp càng nhiều phụ nữ, cậu con có thể chịu đựng nổi những cám dỗ kia sao?"

"Mẹ!" Trương Lam không nhịn được kéo tay Trì Bình, Trì Bình che miệng của cô, trừng cô một cái, Trương Lam nháy mắt vẫn nhìn Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng lại rất bình tĩnh, anh gật gật đầu: "Đúng vậy, biết kiếm mấy đồng tiền không có gì là giỏi, kém hơn dì cùng chú, cháu sẽ còn cố gắng

nữa, còn về ngành nghề này, tương lai nhân tài cũng càng ngày sẽ càng nhiều, cháu cũng sẽ thích ứng đi đâu cũng đến phía sau màn, còn giá trị con người, cháu bây giờ tuổi trẻ tài cao, gặp qua rất nhiều cô gái, nhưng cháu chỉ nhìn đến một mình Trương Lam, sau này tài sản phần lớn cũng sẽ chuyển tới danh nghĩa của cô ấy, trước khi kết hôn cháu li hôn chuyển tới, đi cùng chú đến lúc đó làm chứng."

Trì Bình: "..."

Nửa giây sau, bà hừ nói: "Hiếm lạ mấy đồng tiền của cậu sao?"

Chương 60-2

Nửa giây sau, bà hừ nói: "Hiếm lạ mấy đồng tiền của cậu sao?"

"Cháu cảm thấy ở thời đại này, lập tức cháu có thể cam đoan, chính là cho cô ấy tiền, cháu sẽ đối tốt với cô ấy, chăm sóc cô ấy, những điều này nói ra miệng là vô dụng, dù sao ngài không thể vẫn luôn ở cùng một chỗ cùng chúng cháu, cũng không thấy được cháu chăm sóc cô ấy, thứ duy nhất có thể bảo đảm, chính là tài sản."

Trì Bình: "..."

Bà ôm chặt Trương Lam, nói với Tiết Nhượng: "Đừng nói giống như chúng ta sẽ gả con gái cho cậu vậy."

"Vâng." Tiết Nhượng một bộ dạng tùy ý để cho nấn bóp, ngược lại làm cho Trì Bình không nói ra lời, bà còn nói: "Cậu không biết nấu cơm, không biết làm việc nhà làm sao chăm sóc tốt cho con bé, tôi cũng không tin."

"Cháu có thể mời bảo mẫu." Tiết Nhượng rất thực tế nói.

"Bảo mẫu làm cơm có thể ngon bằng cậu nấu sao? Có thể làm tri kỷ của cậu sao?"

Tiết Nhượng yên lặng hai, chần chờ hỏi: "Dì, ngài là muốn cháu học nấu cơm?"

"Tôi không nói như vậy." Trì Bình xảo quyết nói.

Tiết Nhượng: "...". Thật khó chơi.

Nhưng anh có thể lý giải, anh nói: "Không bằng, ngài đem những yêu cầu của ngài viết xuống, cháu mỗi một điều sẽ đi hoàn thành?"

Trì Bình: "..."

Trương Trọng Cảnh treo điện thoại, nghe xong nửa ngày, nở nụ cười, ông đi đến bên người Trương Lam ngồi xuống, kéo bả vai Trương Lam xuống,

nói khẽ với Trương Lam: "Mẹ con trước kia chính là như vậy yêu cầu ba."

"Thật sao?" Trương Lam cũng khẩn trương, sợ Tiết Nhượng sợ ý một chút bị Trì Bình nói thêm đôi câu người liền chạy, Trương Trọng Cảnh cười cười, nói: "Đúng."

Tiết Nhượng ở đối diện cũng nghe được, anh cũng gật đầu một cái.

Trì Bình tức giận, bà một phen nắm được lỗ tai của Trương Trọng Cảnh, "Anh đang cản trở tới em!"

"Không dám!" Trương Trọng Cảnh mỉm cười giương mắt, kéo kéo nàng tay bà, "Anh nhìn thấy thời gian cũng không sai biệt lắm, chúng ta đi ăn cơm đi."

Tiết Nhượng lập tức nói: "Cháu đã đặt phòng ăn."

Trương Trọng Cảnh nhìn anh một cái: "Được."

Bốn người đứng dậy, Trương Lam vươn tay kéo Tiết Nhượng, Tiết Nhượng đưa tay ra cho cô kéo, vừa vặn nhìn tới ánh mắt Trì Bình, anh hơi dừng lại một chút, vẫn là đem tay thu hồi lại, để vào trong túi, Trì Bình ôm vai Trương Lam, đi ra cửa, Trương Trọng Cảnh đi ở bên người Trương Lam, cúi đầu cười vuốt tóc Trương Lam.

Trương Lam có chút nũng nịu nói: "Ba đừng làm vậy."

Tiết Nhượng đi ở phía sau, nhìn ba người trước mặt, đây mới là một gia đình gia đình hạnh phúc, nên có hình dáng, đến chỗ đậu xe, Trì Bình không để cho Trương Lam đi lên chiếc xe kia của Tiết Nhượng, mở ra cửa xe Tesla, để cho Trương Lam lên, Trương Lam rất không tình nguyện gạt bỏ cửa xe, cuối cùng dưới sự an ủi của Trương Trọng Cảnh, khom người ngồi xuống.

Trương Trọng Cảnh thắt dây an toàn cho vợ, sau đó thấp giọng nói: "Anh đi nói chuyện với thằng bé một chút."

Trì Bình hừ nói: "Có gì tốt mà trò chuyện."

Trương Trọng Cảnh cười cười, không lên tiếng, đóng cửa xe, nhìn về phía Tiết Nhượng, nói: "Tôi ngồi xe cậu."

"Vâng."

Tiết Nhượng mở cửa xe, mời Trương Trọng Cảnh đi lên, mở cửa phía sau, Trương Trọng Cảnh cười một tiếng, vòng qua xe, lên chỗ ngồi ghế phó, Tiết Nhượng dừng lại, lúc này mới đóng cửa xe, lên vị trí lái xe, chuẩn bị xuất phát, anh liếc nhìn Trương Lam lộ đầu ra khỏi chiếc xe Tesla, anh cười với Trương Lam.

Trương Lam lúc này mới an tâm đem đầu thu về.

Xe Tesla lái đi trước, đi ra chỗ đậu xe, một chiếc xe Land Rover cũng đi theo chạy qua, một trước một sau đi trên đại lộ, Trương Trọng Cảnh nhận một cuộc điện thoại, sau đó cắt đứt, nhìn Tiết Nhượng ngồi ở vị trí lái xe, hỏi: "Thích Land Rover?"

Tiết Nhượng đáp: "Vâng."

"Còn thích gì?"

"Jaguar."

"Không sai, đều là xe tốt." Trương Trọng Cảnh mỉm cười, lại gọi: "Tiết Nhượng."

"Vâng."

"Nếu như Trương Lam không cách nào vượt qua cùng mẹ cậu sống chung, cậu hãy cùng Trương Lam chia tay đi."

Tay lái Tiết Nhượng hơi quay, bánh xe trượt một chút.

Trương Trọng Cảnh mặt không đổi sắc, Tiết Nhượng ổn định tốt tay lái, lại không có đáp, cảm anh kéo căng, khuôn mặt càng lạnh lùng.

Trì Bình có xảo quyết, cũng không trực tiếp như Trương Trọng Cảnh.

Ngón tay anh hơi run, giọng rất nhẹ nói: "Chú, tại sao?"

"Kết hôn không phải là chuyện của hai người các cậu, cậu bây giờ cảm thấy cậu có thể một mình đối mặt Lam Lam cùng cha mẹ cậu, nhưng là cha

mẹ là ân, Lam Lam là tình, ân tình không thể chia đôi, về sau cậu chưa hẳn sẽ cảm thấy hạnh phúc."

"Cháu sẽ xử lý tốt."

"Người trẻ tuổi cả, cậu còn rất trẻ tuổi, chờ đến khi cậu thật sự đến trung tâm của cuộc sống, đối mặt với cuộc sống, liên phát hiện chiến tranh giữa Lam Lam cùng mẹ cậu, cậu đời này cũng không thể giải quyết, cậu bị kẹp ở giữa... Nhất định là rất khó khăn."

"VẬY cháu cũng nguyện ý." Giọng Tiết Nhượng không phập phồng, nhưng rất kiên quyết.

Trương Trọng Cảnh lại nói: "Tôi không đồng ý."

Tay nắm tay lái của Tiết Nhượng lại căng thẳng, Trương Trọng Cảnh còn nói: "Con gái là bảo bối của tôi, từ nhỏ nâng niu trong lòng bàn tay chúng tôi lớn lên, đến nhà các cậu, con bé cuối cùng có một ngày sẽ bởi vì mình không cách nào đối mặt với mẹ cậu, mà làm ra chuyện trái với lương tâm, đến lúc đó con bé sẽ thống khổ sẽ khó chịu..."

Tiết Nhượng trầm mặc.

Anh không nghĩ tới đi đâu này.

Trương Trọng Cảnh nhìn anh, nói: "Hai năm, sau hai năm, nếu như Lam Lam vẫn không có cách nào vượt qua sợ hãi đối mặt với mẹ cậu, cậu cùng con bé, liên chia tay, nếu như cậu chẳng phân biệt được, tôi sẽ để cho chuyện của ba năm trước tái diễn."

Tiết Nhượng nắm chặt tay gân xanh nổi lên.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu ca ca còn có con đường dài phải đi.

Chương 61-1

Tiết Nhượng đặt là Long Đào Các, vị trí hơi chệch, nhưng phong cách rất cao, xe lái vào một đoạn đường, tính bảo mật cao, đối với người mẫu như Trì Bình mà nói, vừa vặn, hai chiếc xe trước sau ngừng ở chỗ đậu xe, Trương Lam vừa xuống xe liền chạy tới Tiết Nhượng, lại thấy sắc mặt anh lạnh lùng.

Trương Lam kéo tay của anh lại, hỏi: "Sao vậy?"

Nắm tay Tiết Nhượng thả lỏng, anh nghiêng đầu nói: "Không có việc gì, đi thôi."

Anh hơi hơi nghiêng đầu, gọi: "Chú... Dì..."

Trương Trọng Cảnh đau lòng anh, nhưng không có biện pháp, làm một người cha, ông càng yêu thương con gái hơn, nhưng đồng thời cũng có thể thấy được Tiết Nhượng đúng là rất thích Trương Lam.

Cũng bởi vì dùng tình quá sâu, cho nên Tiết Nhượng mới xem nhẹ một điểm.

Trương Trọng Cảnh đây là tự cho hai người cơ hội, nếu như nửa cơ hội cũng không cho mà nói, liền không có hai năm ước hẹn này, có người cha nào nguyện ý đem con gái mình đặt ở bên người một chàng trai chưa xác định được tương lai ngầy ngô hai năm trời, đến lúc đó tình cảm hai người càng sâu hơn, lại đem Trương Lam mang đi.

Đây không phải là càng làm cho con gái thương tâm hơn sao.

Tiết Nhượng giờ phút này nhất thời không suy nghĩ cẩn thận, đi đâu duy nhất trong lòng anh, chính là sợ, Trương Lam thật sự sẽ giống như ba năm trước, anh dùng tất cả biện pháp, đều không cách nào tìm được Trương Lam, lúc ăn cơm anh rất sẵn sàng, nhưng lại phá lệ trăn mặc, Trì Bình ăn hai đĩa rau xanh, sau đó chọc chọc xuống cánh tay Trương Trọng Cảnh.

Trương Trọng Cảnh lắc đầu một cái, gấp một miếng thịt cho Trì Bình.

Trì Bình không ăn, nói muốn giảm cân, Trương Lam nói: "Không ăn cho Tiết Nhượng ăn."

Cô lập tức gấp lên một miếng thịt, để vào trong bát Tiết Nhượng, để xong rồi cô còn cười với Tiết Nhượng một cái, đôi mắt anh hơi sáng lên, anh gấp tôm, đặt ở trong bát, tự tay bóc vỏ cho Trương Lam, bóc xong rồi lại đặt vào trong bát Trương Lam, lại hỏi cô: "Ăn cá không?"

"Ăn." Trương Lam nói.

Tiết Nhượng gấp thịt cá, loại bỏ xương cá, lại chấm nước tương, gấp cho Trương Lam.

Trì Bình ở đối diện, nhìn đến hốc mắt đỏ lên, đột nhiên bà đứng dậy, nói: "Mẹ đi đi toilet chút."

Trương Trọng Cảnh sao lại không biết tâm tình của vợ, ông cũng nhanh đứng dậy theo, đuổi theo Trì Bình, trước khi tiến vào toilet, Trương Trọng Cảnh giữ chặt Trì Bình, Trì Bình xoay người vùi vào trong lòng chồng, bà nói: "Em còn rất tức giận, nhưng là..."

Bà dừng lại, "Chúng ta giúp bọn trẻ một chút đi, giúp hai đứa bé này, anh nói về sau, Lam Lam làm sao bây giờ đây? Nếu con bé không thể vượt qua, em chỉ sợ con bé đời này liên tục cố chấp, chỉ nhớ thương Tiết Nhượng."

Trách thì chỉ trách, Tiết Nhượng quá tốt.

Trương Trọng Cảnh suy nghĩ một chút, nói: "Chúng ta để cho Lam Lam đi gặp cố vấn tâm lý một chút đi."

"Có tác dụng sao?" Trì Bình hỏi.

"Anh suy nghĩ một chút... Trước để cho anh suy nghĩ một chút... Trước khi gặp cố vấn, chúng ta để cho con bé gặp Chung Lệ Nhan, nếu như vẫn còn bóng ma, chúng ta suy nghĩ thêm..."

"Ừ." Trì Bình gật đầu, bà còn nói: "Anh không cảm thấy Tiết Nhượng, có chút giống như anh đã từng sao?"

Trương Trọng Cảnh lắc đầu: "Có nơi nào giống, anh không lạnh lùng như thằng bé."

"Nhưng thằng bé đối với Lam Lam rất tốt, cùng anh ban đầu đối với em giống nhau như đúc."

Bởi vì biết yêu, cho nên tôn trọng yêu, bởi vì tiếc yêu, cho nên không dễ dàng buông tha cho.

Tâm tư Trương Lam còn chưa có nhiều như vậy, thời điểm Trì Bình cùng Trương Trọng Cảnh ngẩng xuống cô còn than thở nói cha mẹ đi lâu quá, Trì Bình cười xoa xoa đầu cô: "Nhanh ăn đi, con có người đút, mẹ đâu không có."

Trương Trọng Cảnh bất đắc dĩ, nhận mệnh bóc vỏ tôm cho vợ, ăn xong cơm trưa, Trương Trọng Cảnh tuy rằng không có việc gì, nhưng không tính toán lại quấy rầy hai người bọn họ.

Từ trong Long Đào Các đi ra, Trương Lam kéo cánh tay Tiết Nhượng, đứng ở bên xe Tesla, đưa cha mẹ lên xe, Trương Trọng Cảnh trước khi vào trong xe, dừng lại, đứng thẳng người, vỗ vỗ bả vai Tiết Nhượng, không nói nhiều lời, xoay người lần nữa trong xe, Tiết Nhượng an tĩnh nhìn Trương Trọng Cảnh khởi động xe.

Trương Lam từ trong cửa xe ôm Trì Bình một cái, ôm về nhà một cái, làm nũng nói: "Con rất nhanh sẽ được nghỉ, nghỉ con sẽ về nhà."

"Được, ba ngày mai phải đi Tây An, trở về cũng chắc sẽ nghỉ phép." Trương Trọng Cảnh ngoắc ngoắc mũi Trương Lam: "Tiền còn có đủ hay không?"

"Đủ, con cũng không mua cái gì." Trương Lam nói.

"Không mua cái gì? Vẫn là mua không ít đi, tháng trước cũng hơn hai mươi vạn đấy." Trương Trọng Cảnh cười chế nhạo cô.

"Ba... Thật sự không mua cái gì mà." Trương Lam hừ hừ nói.

"Được rồi, không mua cái gì." Trương Trọng Cảnh cười cười, lại nhìn nhìn Tiết Nhượng, Tiết Nhượng yên tĩnh đứng bên cạnh, thần sắc đã khôi phục lại lạnh lùng.

Trương Trọng Cảnh thu hồi tầm mắt, khởi động xe, Trì Bình nghiêng đầu

dặn dò Trương Lam, bảo cô nhớ cái này cái kia, nhất là thời gian hành kinh không thể uống nhiều nước lạnh, nên chú ý.....

Trương Lam nhu thuận gật đầu, xe lái đi ra ngoài, lập tức cái đuôi màu đỏ liền không thấy tăm hơi, đứng tại chỗ một hồi, Trương Lam xoay người kéo cánh tay Tiết Nhượng, nói: "Em muốn ngủ trưa."

Tiết Nhượng ôm lấy thắt lưng của cô, nói: "Đi về nhà ngủ."

Chương 61-2

Tiết Nhượng ôm lấy thắt lưng của cô, nói: "Đi về nhà ngủ."

"Ừ."

Lên xe, Tiết Nhượng thắt dây an toàn cho Trương Lam, liền đi về Vạn Khoa, lên lầu, xuống thang máy Trương Lam không chịu đi, cô muốn Tiết Nhượng ôm, Tiết Nhượng bất đắc dĩ, xoay người đem cô chặn ngang bậc lên, Trương Lam ôm lấy cổ của anh, nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, hỏi: "Khi nào thì các anh được nghỉ?"

"Cùng gần với các em." Tiết Nhượng cúi đầu nói: "Em lấy chìa khóa đi."

"Ở đâu?" Trương Lam nhìn xuống.

"Ở trong túi quần anh."

"Nha."

Trương Lam đưa tay sờ vào trong túi quần Tiết Nhượng, anh mặc quần tây không dày, còn rất mỏng, tay cô vừa sờ vào liền dán vào da thịt của anh, Trương Lam cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, ở trong túi quần anh theo bản năng sờ một cái.....

Một giây kế tiếp, mặt cô đỏ bừng lên, người Tiết Nhượng cũng cứng lại, anh ho khan một tiếng, ần nhiên cười nói: "Em sờ loạn cái gì."

Trương Lam thật nhanh đem chìa khóa kéo ra, keng một tiếng rơi xuống đất, cô hừ hừ nói: "Em không có sờ loạn."

Tiết Nhượng cười khê: "Ừ, em không có sờ loạn."

Anh hơi cố hết sức ngẩng đầu xuống, Trương Lam lúc này mới đưa tay nhanh chóng lấy chìa khóa lên, sau đó cúi đầu đẩy chìa khóa ra, cắm vào lỗ, mở cửa phòng ra.

Tiết Nhượng ôm cô, đi vào.

Sau khi đem cửa đóng lại, anh một đường đi vào bên trong phòng ngủ, đem cô đặt trên giường, Trương Lam vừa chạm xuống giường, thoải mái mà thở dài một hơi, cô duỗi thắt lưng, Tiết Nhượng đem giày cô lấy xuống, sau đó giữ chặt tay cô, kéo tới trên cổ anh, một bàn tay, chống trên đầu giường, cúi đầu ngăn chặn môi của cô.

Trương Lam sửng sốt, liền thả lỏng thân mình, vươn đầu lưỡi đáp lại anh, Tiết Nhượng một bên hôn tay một bên đi xuống, ôm thắt lưng của cô, Trương Lam ngơ một tiếng, thân mình mềm mại, theo bản năng liền dây dưa với anh, Tiết Nhượng đề lên cô nói: "Chúng ta tới một lần, sau đó em ngủ trưa?"

Ánh mắt Trương Lam mê ly, đỏ mặt gật đầu: "Ừ."

Tiết Nhượng vén quần cô lên, nụ hôn rơi xuống càng hung mãnh hơn.

Sau khi thân thể Trương Lam bị khai phá, rất nhạy cảm, anh vừa mới chạm vào người cô liền có cảm giác, muốn quấn quít lấy anh, nhưng cô dè dặt, cơ bản hơi coo người lại một chút, Tiết Nhượng cũng biết cô đang nghĩ gì, chính anh tự nhiên cũng có cảm giác, ôm cô, đề lên ở đầu giường, anh đi vào.

Trương Lam ừ một tiếng, cả người thả lỏng.

Một giờ sau, Tiết Nhượng vươn tay, đem nhiệt độ đi đầu hòa lên cao một độ, lại đắp chăn cho Trương Lam, anh đứng dậy, dưới người mặc quần dài màu đen, anh ở bên người ngủ một hồi, mi tâm nhíu lại, rời khỏi phòng, Tiết Nhượng đi tới sân thượng, đốt một điếu thuốc, hút.

Anh đang suy nghĩ, làm sao mới có thể làm cho Trương Lam hai năm sau, không rời đi anh.

Cùng lúc đó, anh cũng nghĩ tới đưa Trương Lam đi gặp cố vấn tâm lý, nhưng sau đó anh lại phủ định cái ý niệm này, anh không thể đưa cô đi, đưa cô đi là không nên.

Như vậy... Anh nên làm sao để cô ở lại.

Cuộc sống trôi qua thật nhanh, tới gần kỳ cuối, Trương Lam có rất nhiều kỳ thi, Tiết Nhượng cũng vậy, hai người bận rộn đến buổi tối mới về nhà,

tắm sạch sẽ liền nằm trên giường, lập tức liền tiến vào mộng đẹp, Trương Lam đối mặt với những lý luận trong chương trình học này, trí nhớ luôn không tốt, nhiều đề mục luôn quên.

Tiết Nhượng thỉnh thoảng b ấi bở cho, anh học ngược lại nhanh hơn cô.

Đã thi xong một ngành cuối cùng, Trương Lam ở Vạn Khoa ngủ cả ngày, Tiết Nhượng về đến nhà, thấy cô đang ngủ, ôm cô, hỏi: "Còn rất mệt sao?"

"Rất mệt, em mệt muốn chết, gần đây thật sự rất thích ngủ, có phải do thời tiết lạnh không vậy?"

Trương Lam tự động vùi vào trong lòng Tiết Nhượng, trong lòng anh ấm áp, Tiết Nhượng vén tóc cô lên hôn xuống trán cô, nói: "Em ngủ nhiều cũng mệt, vẫn là đứng lên đi bộ một chút đi."

Nói xong anh đem cô từ trong ổ chăn kéo ra, trong phòng bật đi ầu hòa, không sợ.

Trương Lam không tình nguyện đi xuống, hai mắt còn hơi híp, cô đuổi người một cái, hỏi: "Có gì ăn không?"

Tiết Nhượng nói: "Anh nấu cho em bát mì sợi."

"Ngoài mì còn có gì khác không?"

"Gọi thức ăn đi, em muốn ăn cái gì?"

"Em suy nghĩ một chút, em muốn ăn kim chi."

"Được."

Tiết Nhượng phủ thêm áo khoác cho cô, mặc dù phòng khách cũng bật đi ầu hòa, nhưng chung quy cũng không ấm áp như trong phòng, Trương Lam đi ra ngoài, lại ngáp một cái, làm ổ ở trên ghế sofa, c ần lấy gối ôm liền ôm, Tiết Nhượng lấy điện thoại ra, gọi kim chi cho Trương Lam, lại chọn mấy món cô thích ăn.

Anh ở bên chọn, Trương Lam đi tới làm ổ trong ngực anh, Tiết Nhượng ôm cô, nhìn cô lại muốn nhắm mắt, lập tức hôn xuống môi cô một cái: "Tốt lắm, mở mắt ra đi, chúng ta tìm một bộ phim xem."

"Phim gì?"

"Phim kinh dị?"

"Được nha được nha." Trương Lam nhất thời tinh thần tỉnh táo, Tiết Nhượng cười khẽ, ôm chặt cô, ấn mở ti vi, anh đối với cái này không có hứng thú, lúc xem không có cảm giác gì, nhưng Trương Lam rất hăng hái, động một chút liền chui vào ngực anh, anh ngược lại rất vui vẻ...

Phim kinh dị mới bắt đầu, đồ ăn đã đưa tới, Tiết Nhượng nhận đi tới trên ghế sofa, mở hộp kim chi ra, một vị chua truyền tới, Trương Lam lập tức có khẩu vị, trước gấp một miếng kim chi ăn, vừa lúc wechat hiện lên tin nhắn thoại của Annie.

Ngón tay Trương Lam mở tin nhắn thoại ra.

Annie ở đầu bên kia nói: "Tớ đột nhiên phát hiện ngày dự sinh của tớ là sau ba mươi tết, Lam Lam cậu phải tới cùng tớ, tớ sợ."

Trương Lam bu ồm cười khom người, nói trả lời lại: " Được."

Sau đó lại gấp một miếng kim chi cắn một cái, một giây kế tiếp, động tác của cô dừng lại... Từ từ... Ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tiết Nhượng, "Ch ờng, em hình như hơn một tháng chưa có kinh nguyệt..."

Tác giả có lời muốn nói:

Tới rồi, moaz moaz.

Chương 62

Sau khi cô nói ra lời này, yên tĩnh hai giây, rất nhanh, Tiết Nhượng nhanh chóng đem kim chi trong tay cô dời đi, lại đem canh cá cay trước mặt cô chuyển đi, đĩa của Trương Lam ở giữa không trung ngừng trệ hai giây, Tiết Nhượng đẩy qua cháo của mình tới, đẩy tới trước mặt cô, nói: "Em ăn cái này."

Trương Lam nhìn cháo suông không thịt, mặc dù là cháo xương.

Nhưng cũng là cháo suông thôi, đĩa cô muốn đi gấp kim chi, Tiết Nhượng lấy ra, cô lại chọc tới, anh lại chuyển, Trương Lam ném đĩa lên trên bàn, chống nạnh nói: "Em không mang thai! Em muốn ăn!"

"Biết, ăn cơm trước, anh mang em đi bệnh viện kiểm tra một chút."

"Nhưng bây giờ em rất muốn ăn." Trương Lam hận chính mình nhiều lời, Tiết Nhượng ôm cô nói: "Kim chi này cũng không biết làm như thế nào, còn có cá cay này cũng có quá nhiều tiêu, nếu như em thật sự mang thai, những thứ này thật không thể ăn."

"Nhưng em bây giờ vẫn chưa biết là có hay không, chờ anh cho em ăn đi, chỉ ăn lần này." Trương Lam ôm cổ anh lắc lư chuyển động, không ngừng làm nũng, Tiết Nhượng muốn mặt lạnh cự tuyệt, lại nhìn đôi mắt như hồ ly đang cầu xin của cô, bỗng chốc lại mềm lòng, anh liếc nhìn thức ăn khâu vị có chút nặng trên bàn.

Do dự một chút, nói: "Vậy em ăn một chút, ăn xong chúng ta đi bệnh viện kiểm tra."

"Được." Trương Lam buông lỏng tay ôm cổ anh, lập tức cầm lấy đĩa gấp thức ăn ăn, Tiết Nhượng thấy thế, rất lo lắng, anh theo bản năng nhìn bụng của cô.

Nếu thật sự mang thai, Trương Lam khẳng định không có cách nào rời đi anh.

Một khắc kia, Tiết Nhượng đối với tương lai của hai người, lại có hi vọng,

anh lấy khăn giấy lau khóe môi cô, nói: "Đừng ăn nhanh quá."

Trên TV còn đang chiếu phim kinh dị, Tiết Nhượng cần lấy điếu khiên, tắt, Trương Lam cắn một miếng kim chi, cô nhìn tới Tiết Nhượng, Tiết Nhượng thấp giọng nói: "Em ăn trước, TV chưa được xem, ăn xong rồi xem."

"A...." Trương Lam không tình nguyện.

Sau đó nhìn biểu cảm nghiêm cần của Tiết Nhượng, cô mới bĩu môi, cúi đầu tiếp tục ăn.

Hai người ăn xong, Tiết Nhượng thu thập bát đĩa, rửa sang lại bàn ăn, lại vào bên trong phòng ngủ, lấy áo khoác cho Trương Lam, dắt cô xuống lầu.

Trương Lam suy nghĩ, nói: "Thật ra thì em giống như cũng không phải mang thai đâu."

Tiết Nhượng nói: "Anh vừa mới tra xét một chút, em gần đây rất thích ngủ."

"Thời tiết lạnh." Trương Lam nói, "Lạnh nha, lạnh thì rất thích ngủ."

Tiết Nhượng nói: "Vây đi bệnh viện kiểm tra xem."

Trương Lam suy nghĩ, lại cúi đầu nhìn bụng của mình.

Đột nhiên cô có chút khủng hoảng, ôm chặt lấy tay Tiết Nhượng, lắc đầu nói: "Em không muốn mang thai."

Chân Tiết Nhượng bước ra thang máy ngừng một lát, anh nghiêng đầu nhìn cô, từ trong mắt cô nhìn thấy kinh hoàng, Tiết Nhượng dời tầm mắt, ôm thắt lưng cô, đi ra cửa, anh nói: "Chúng ta trước xem một chút."

Trương Lam sợ, cô kéo tay Tiết Nhượng nói: "Em sợ."

Tiết Nhượng hơi thở ra một hơi, anh thấp giọng nói: "Không sợ."

Đúng rồi, Trương Lam mới vừa hai mươi, cô còn trẻ như vậy, sớm như vậy đã bị đưa trẻ trời phạt cũng không tốt, cô thật sự có tình cảm với anh, nhưng là... Cô cũng có chuyện của mình phải làm.

Bởi vì tuổi quá trẻ, cho nên không muốn thừa nhận có một sinh mệnh mới.

Tiết Nhượng biết.

Anh có chút thất lạc, nhưng càng quan trọng hơn, vẫn hi vọng cô có thể vui vẻ.

Xuống lái xe, đi bệnh viện, lúc này đã hơn ba giờ chiều, Trương Lam ngồi ở trong xe ngáp, nhưng nghĩ đến lời của Tiết Nhượng mới vừa nói.

Thích ngủ cũng tương đương với mang thai, cô liền chột mở mắt ra, cố gắng chống mí mắt, đẩy cửa xe ra, Tiết Nhượng lập tức vòng qua đầu xe, dắt cô xuống, Trương Lam mở to hai mắt, không dám lộ ra buồn ngủ, nhưng khóe mắt cô lại mang theo một ít nước mắt, hiển nhiên mới vừa ngáp, Tiết Nhượng coi như không thấy.

Hai người vào trong bệnh viện, bệnh viện người đến người đi, rất nhiều người xếp hàng, Tiết Nhượng đi lấy số, Trương Lam kéo tay anh, hỏi: "Kiểm tra có khó không?"

Tiết Nhượng hôn trán cô, thấp giọng nói: "Không khó, anh cùng em."

"Ừm."

Nhiều người cần xếp hàng, Tiết Nhượng cầm ca bệnh đơn.

Trương Lam ngồi ở trên ghế, lại ngáp một cái, luôn muốn ngủ, bên cạnh một cô em cũng ngáp, đối diện còn có một người phụ nữ, bà nhìn hai cô gái ở đối diện vẫn luôn ngáp, liền dựa vào đi lại hỏi: "Các cô đến kiểm tra có mang thai hay không sao?"

Trương Lam cùng cô gái trẻ tuổi bên cạnh gật đầu nói: "Đúng vậy, tôi cũng một tháng chưa có tới kinh nguyệt, ngực căng đau, lại đặc biệt thích ngủ."

Người phụ nữ kia cười một cái, ai nha nói: "Cô đi tiệm thuốc mua que thử thai là được, chạy đến bệnh viện rất phiền toái."

"A? Phải không?... " Cô gái kia lập tức ngồi thẳng.

Trương Lam vừa nghe, cũng ngửa đầu, hai tay ôm eo của Tiết Nhượng,

Tiết Nhượng xoa xoa tóc cô, trấn an cô, Trương Lam ôm chặt anh, Tiết Nhượng xoay người lại hỏi: "Nếu không chúng ta đi mua cái kia, đi đo lường một chút?"

Trương Lam suy nghĩ, lại lắc đầu: "Không được, chúng ta chờ đi."

Chương 62-2

Trương Lam suy nghĩ, lại lắc đầu: "Không được, chúng ta chờ đi."

Tiết Nhượng suy nghĩ, lại nhìn nhìn nhiều người như vậy, lấy điện thoại ra, tìm tên một người, gọi tới, chỉ chốc lát, Trương Lam liền không cần chờ, trực tiếp vào cửa bác sĩ kiểm tra, nơi đó, có một người phụ nữ mặc áo trắng dài đi ra, nở nụ cười, nói với Tiết Nhượng: "Làm sao biết tôi hôm nay trực ban vậy?"

"Đoán."

Người phụ nữ kia rất trẻ tuổi, cô ấy thấy Trương Lam nói: "Ngồi đi, tiểu mỹ nữ."

Trương Lam chợt nhìn về phía Tiết Nhượng, Tiết Nhượng xoa xoa đầu cô nói: "Học tử của anh."

Anh đem đơn bệnh đặt lên bàn, sau đó đi ra ngoài, Trương Lam liếc nhìn bảng tên của bác sĩ.

Chu Mai cười nói: "Tôi tên Chu Mai, là học tử của Tiết Nhượng."

"Học tử khỏe."

"Chuyện gì xảy ra?"

"Một tháng không đến kinh nguyệt, em không biết có phải là mang thai hay không." Trương Lam nói mặt hơi đỏ lên, Chu Mai kinh ngạc, cô ấy nhìn Trương Lam: "Tiết Nhượng là bạn trai em?"

"Vâng." Trương Lam khẽ gật đầu.

"Có thể nha, học đệ ở trong trường có tiếng là lạnh lùng, nhanh như vậy đã làm cha."

Mặt Trương Lam càng đỏ hơn, Chu Mai thấy cô đỏ mặt, cười lên.

Sau đó mới bắt đầu xem cho cô, Trương Lam vẫn luôn căng thẳng, thời điểm cần tờ đơn đi ra làm kiểm tra, thậm chí thời điểm rút máu còn sợ hơn, Tiết Nhượng một đường đi cùng.

Đại khái một giờ sau, Chu Mai cần bệnh án, nhìn Trương Lam.

Trương Lam khẩn trương theo bản năng ngẩng thẳng người, Chu Mai cười cười, nói: "Không mang thai, tôi đoán chừng em tháng trước uống nhiều nước đá đúng chứ?"

Vừa nghe không mang thai, Trương Lam thở phào, Chu Mai còn nói: "Bất quá, thể chất của em không được, quá lạnh, những đồ như nước đá uống ít một chút."

"Vâng."

Chu Mai lại phân phó một hồi, Trương Lam mới cần tờ đơn đi ra, vừa đi ra, cô liền thấy Tiết Nhượng tựa vào trên vách tường, đang nhìn cô.

Trọng yếu nhất chính là, cô gái chung quanh cũng nhìn Tiết Nhượng, Trương Lam tức giận, cô tiến lên lôi kéo tay anh, nói: "Đi."

Tiết Nhượng ngoan ngoãn để cô kéo đi, hỏi: "Như thế nào?"

Trương Lam không lên tiếng, đi xuống lầu, ra cửa, mới nói: "Không mang thai, chính là kinh nguyệt không đều, em tháng trước uống nhiều nước đá."

Tiết Nhượng dừng một chút, sau đó bình tĩnh nắm tay cô, nói: "Sau này đừng uống quá nhiều nước đá, những đồ cay kia cũng phải ăn ít."

Phí thành ở phương nam, thức ăn bên kia cũng tương đối thanh đạm, còn những thứ như hạt tiêu này, cũng rất ít, nhưng Trương Lam từ nhỏ đã thích ăn cay, các loại khẩu vị nặng cô đều ăn.

Trước kia ở Phí thành, còn có một dì cùng cha mẹ quản, đến Bắc Kinh, cô tự mình chăm sóc bản thân, muốn ăn gì liền ăn không chút kiêng kỵ.

Dẫn đến kinh nguyệt không đều, cũng làm cho cô trong khoảng thời gian này không có cảm giác gì, Tiết Nhượng thắt dây an toàn cho cô, tới gần hôn môi cô, nói: "Chúng ta về nhà."

"Ừ." Trương Lam gật đầu.

Tiết Nhượng lại sâu sắc nhìn cô một cái, sau đó vòng qua đầu xe, lên xe, khởi động xe.

Qua hai ba ngày, Trương Lam tới kinh nguyệt, đúng lúc đang ở trên máy bay về Phú thành, ở trên máy bay cô đau đau đến sắc mặt trắng bệch, Tiết Nhượng chỉ có thể không ngừng cấn miến giữ ấm che bụng cô, lại đút cô uống nước đường đỏ, Trương Lam thở hắt hắt nói: "Mang thai có phải cũng đau như vậy phải không?"

Tiết Nhượng: "... Không biết.."

Xuống máy bay, chú Trần lái xe tới đón, thấy Tiết Nhượng, ông có chút kinh ngạc, nhưng vẫn mời Tiết Nhượng lên xe, cũng đưa Tiết Nhượng trở về phố Trạng Nguyên.

Thấy phố Trạng Nguyên ban ngày an tĩnh, Trương Lam hoài niệm, cô muốn đưa Tiết Nhượng đến phố Trạng Nguyên, Tiết Nhượng đẩy rương hành lý, đi hai bước, đột nhiên đem Trương Lam đè ở trên tấm bảng phố Trạng Nguyên, cúi đầu hôn cô.

Trương Lam lập tức nhắm mắt lại, tay nắm cổ áo anh, cùng anh răng môi quần quít.

Sau đó anh nặng nề cắn môi dưới của cô, nói: "Mau trở về đi thôi, nơi đó không thể ngừng xe."

Trương Lam nắm tay anh, lại nhìn phố Trạng Nguyên lần cuối, đi qua nơi đó một chút, chính là, Tiết Nhượng, còn có mẹ của anh.

Cô chần chờ một chút, nói: "Em Tết sẽ đến nhà anh một chuyến."

Tiết Nhượng sửng sốt, Trương Lam vỗ vỗ ngực anh nói: "Em sẽ cố gắng vượt qua, chềnh, bái bai."

Tiết Nhượng đứng thẳng người, nhìn bóng lưng cô chạy thật nhanh tới xe, cô mặc áo khoác màu nâu, bên trong là một chiếc váy màu trắng, đi vớ, búp chân rất trắng...

Tóc khoác lên trên vai.

Trên đây thanh xuân, đẹp như tranh vẽ.

Cô chui vào trong xe, lại nhìn anh, cười với anh.

Tiết Nhượng tay đút trong túi, nhìn cô, xe chạy, đi ra ngoài, Tiết Nhượng
giơ tay lên, sờ khóe môi một cái, chút mềm mại kia tựa như vẫn còn đọng
lại.

Như vậy, anh làm sao có thể buông cô ra.

Phố Trạng Nguyên thật dài, một bóng người cao to chậm rãi đi đến, khuôn
mặt tuấn mỹ cùng với vẻ mặt lạnh lùng, khiến cho mọi người không thể bỏ
qua anh, người đi bộ ở trên phố, đều theo bản năng nhìn về phía anh.

Đến cửa hàng trà sữa Đinh Đang, bước chân Tiết Nhượng hơi ngừng, h ồi
lâu, anh vào trong, mua một ly trà sữa nóng, ống hút màu xanh da trời, anh
ngậm ống hút, đi qua ngõ nhỏ, đi qua sân bóng rổ, vào tiểu khu, lên l ầu,
đứng ở cửa... Ngừng rất lâu.

Chương 63

So với do dự của Tiết Nhượng, Trương Lam bên này vừa đến cửa, liền chạy như bay vào nhà, Trì Bình đang đi ra ngoài, đã bị ôm trọn trong lòng, Trương Lam ôm Trì Bình nói: "Mẹ, con đã trở về"

"Trở về thì tốt rồi." Trì Bình ôm chặt cô, chọc chọc mũi cô, cười nói: "Đi máy bay mệt không?"

"Mệt, bụng đau quá." Hưng phấn của Trương Lam qua đi, vừa hồi phục tinh thần bụng cô lại đau, Trì Bình liền phát hoảng, ôm cô ngồi xuống, hỏi: "Sao lại thế này?"

"Dì cả tới..." Trương Lam chui thẳng vào trong ngực Trì Bình, Trì Bình sửng sốt, "Kính nguyệt lần này của con, sao lại không giống lúc trước?"

Trương Lam sợ hết hồn, không dám lên tiếng, cô nào dám nói cô tháng trước kính nguyệt cũng không tới....

Trì Bình tức giận, nhẹ nhàng vỗ xuống mông Trương Lam: "Bảo con đừng ăn cay nhiều như thế, con không nghe, bây giờ thế nào?"

"Mẹ..." Trương Lam ủy khuất gọi.

"Lên lầu nghỉ ngơi, ngủ một giấc thật ngon."

"Vâng con rất muốn ngủ."

Trì Bình đưa Trương Lam lên lầu, Trương Lam vừa nằm lên trên giường liền thoải mái chút chút kêu, dì Lưu bưng nước nóng đi vào, cho Trương Lam, Trương Lam cắn ống hút uống, uống xong lại ôm Trì Bình nói: "Ba ba đâu ạ?"

"Ở công ty." Trì Bình vuốt tóc con gái.

"Nga."

Thân thể Trương Lam có cảm giác đau đớn, nằm trên giường thư thái được

một chút, nhưng không ngủ được, Trì Bình nhớ tới lời ch ờng, cúi đầu vuốt ve mặt Trương Lam, hỏi: "Lam Lam, con có phải vẫn còn sợ hay không?"

"Dạ?"

"Sợ cùng mẹ Tiết Nhượng..."

Trương Lam tr ần mặc một chút, "Không biết."

"Ba con cảm thấy... Con cũng không cần sợ hãi, nếu thật có bóng ma, chúng ta đi gặp bác sĩ?"

Trương Lam chột trợn to hai mắt, cô nhìn Trì Bình, "Mẹ, con đây là bị bệnh sao?"

" Không phải, nhưng cần dần dần mới có thể tốt hơn."

"Con không cần đi gặp bác sĩ, cho con thời gian, con có thể."

"Được, không gặp thì không gặp, mẹ tin con." Trì Bình cũng chỉ tính dò xét hỏi một chút, nghe được con gái kháng cự như vậy, bà cũng rất đau lòng.

Bà ôm chặt Trương Lam.

Ngày nghỉ trở về, Trương Lam đầu tiên là ngủ cho đủ mấy ngày, sau đó mới cùng Tiết Nhượng đi gặp Tề Thích cùng Annie, Annie mang theo bụng bự, ở nhà không ngừng đi đi lại lại, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Tề Thích một cái, Tề Thích bình tĩnh tự nhiên chơi trò chơi, ngẫu nhiên kéo Annie lên trên sofa, giọng không kiên nhẫn nói: "Ng ồi đằng hoàng cho anh."

"Em ngủ."

"Ngủ ở đâu?"

"Mông..."

"Tự mình gái."

Annie: "... " Tức chết cô.

Chờ Trương Lam vừa vào cửa, Annie liền ôm Trương Lam khóc lóc kể lể, nói mang thai như thế nào như thế nào....

Trương Lam bị khóc kể sau đó cũng nở nụ cười, lôi kéo Annie ngồi lên sofa, nhìn hoàn ảnh trong nhà, đây chính là phòng Annie ở sau khi mang thai, thì Tề Thích cùng Tiết Nhượng sao cố phiếu mua được, ở Phú thành xem như là một tiểu khu xa hoa, tên đã rơi xuống hộ khẩu của Annie, bốn người trò chuyện một hồi.

Tề Thích vén tay áo lên, nói với Trương Lam: "Nhìn cô ấy thật tốt, tôi đi nấu cơm."

Trương Lam cười hỏi: "Cậu bây giờ biết nấu cơm?"

Tề Thích không lên tiếng, chui vào trong phòng bếp, những năm này Tề Thích càng ngày càng lịch sự, nhưng cũng càng thêm lạnh lùng, nhìn ai cũng miễn cưỡng, lạnh lùng.

Cùng với lúc đi học không khác nhau là bao.

Tiết Nhượng ôm ngực đứng ở cửa phòng bếp, hỏi: "Cần giúp một tay không?"

"Đừng thêm phiền...."

Tiết Nhượng câu môi cười: "Tôi cũng biết làm cơm trứng chiên thịt gà."

"Cô ấy không ăn." Tề Thích từ trong phòng bếp nói.

Cô ấy này, đương nhiên là Annie.

Trương Lam cúi đầu cười với Annie: "Cậu ấy còn rất thương cậu nha."

"Trong bụng có con của hần nha, nếu không phải là hần, tớ phải tiêu phí tới hơn nửa thanh xuân của tớ vì đứa bé này sao? Tớ ban đầu thời điểm mới có thai, ý niệm đầu tiên chính là phá đi.... "

"Đừng nha, có rồi làm sao có thể phá."

"Vậy cậu thì sao?" Annie hỏi ngược lại.

Trương Lam trăn mặc một chút, theo bản năng nhìn về phía Tiết Nhượng, Tiết Nhượng nghe được, anh siết chặt điện thoại di động nói: "Nghe em."

Trương Lam đột nhiên vì ý niệm trong lòng mình hù dọa, cô lập tức nói: "Tớ đương nhiên sẽ không phá..."

Khóc môi Tiết Nhượng giương lên, nói: "Nhưng vẫn bảo vệ em tốt."

Ý chính là chuẩn bị đầy đủ các biện pháp.

Annie ở một bên, che mặt nói: "Học thần nhà chúng ta bây giờ thật sự quan tâm cô gái, thật không dễ dàng."

Trương Lam mặt cũng có chút hồng hồng, cô ngẩng thẳng người, nhìn Tiết Nhượng ngẩng ở phía đối diện, anh hôm nay mặc một chiếc áo hoodie, quần jean thẳng tắp, cùng lúc đi học không khác nhau là bao, trong lòng cô nhất thời ấm áp, đi qua, đặt mộng ngẩng ở trên đùi anh, ôm cổ của anh, nói: "Tốt nghiệp chúng ta liền kết hôn, sau đó sinh đứa bé nhỏ."

Tiết Nhượng ngẩng đầu nhìn cô, mặt mang theo ý cười: "Được, nghe lời vợ."

Trương Lam cười khanh khách.

Annie che mặt nói: "Đừng ngược cục cứng nhà tớ....."

Chỉ chốc lát, Tề Thích liền làm xong cơm, Trương Lam xung phong nhận việc hỗ trợ đi cần đưa bụng thức ăn, lại bị Tiết Nhượng ngăn cản, anh thấp giọng nói: "Anh đi."

Tề Thích làm vài món, đều là món ăn gia đình, nhưng có lẽ là chàng trai giỏi vật lý, sức lửa nắm chắc, ăn thật ngon, một chút cũng không thua với nhà hàng ở bên ngoài.

Annie còn nói: "Nếu tương lai anh ấy thất nghiệp, chúng tớ có thể cân nhắc mở nhà hàng, tớ phụ trách đếm tiền anh ấy phụ trách nấu thức ăn..."

Chương 63-2

Annie còn nói: "Nếu tương lai anh ấy thất nghiệp, chúng tớ có thể cân nhắc mở nhà hàng, tớ phụ trách đếm tiền anh ấy phụ trách nấu thức ăn... "

Trương Lam cười hỏi: "Vậy người nào chịu trách nhiệm quản lý?"

Đũa của Annie chỉ chỉ TềThích: "Hay là anh ấy."

TềThích gấp rau xanh đặt vào trong bát Annie, "Ăn nhiều rau xanh ít nói...."

Annie: "..."

Trương Lam lại nở nụ cười, đại khái là Annie cùng TềThích cho tới bây giờ chưa từng tách ra, hai người vẫn luôn sống cùng nhau, làm cho hai người trong lúc ăn ý chế nhạo thoát nhìn đâu vô cùng ấm áp hài hòa....

Trương Lam không nhịn được, nắm lấy tay Tiết Nhượng, Tiết Nhượng nắm tay cô, hai người hai mắt nhìn nhau, từ trong mắt nhìn thấy được chính mình.

Ăn cơm xong, lại xem TV một hồi, trò chuyện một hồi, Trương Lam cùng Tiết Nhượng mới tạm biệt, Annie nắm lấy tay Trương Lam nói: "Ba mươi tết cậu nhất định phải dành thời gian đi bệnh viện với tớ...."

"Được." Trương Lam gật đầu.

Sau đó cùng Tiết Nhượng đi xuống lầu, lên xe, Annie thấy Tiết Nhượng mở xe, hỏi: "Có phải mua hay không?"

Trương Lam lắc đầu: "Không phải, mượn."

"Nha, đi thôi."

Tài sản của Tiết Nhượng đều ở Bắc Kinh, lần này trở về cũng là ngồi máy bay, xe này là vì thuận tiện, thuê của người ta, dù sau này trở lại, không đơn thuần là ăn tết.

Hai người vốn là trở về nhà, Tiết Nhượng lại lái xe tới Nhất Trung.

Buổi tối Nhất Trung ở Phú Thành đóng cổng, vắng ngắt, Trương Lam nghiêng đầu nhìn anh, "Làm gì vậy?"

" Vào xem một chút?"

"Được nha, nhưng vào như thế nào?"

"Anh nói với bảo vệ một tiếng."

Tiết Nhượng xuống xe, chạy đi nói đôi câu với bảo vệ, bảo vệ nhìn ra phía ngoài, chú bảo vệ trước kia đã đổi, bây giờ thay một người lớn tuổi hơn chút, chỉ chốc lát, cửa sắt từ từ mở ra, Tiết Nhượng trở về, xoay người ngẩng vào xe, khởi động xe, lái đi vào.

Vừa vào cửa trước mắt chính là huy hiệu trường Nhất Trung ở Phú thành, còn có suối phun, lại đi vào chính là lễ đường, Tiết Nhượng ngừng xe ở chỗ đậu xe bên trái lễ đường, dắt cô, đi đến đường băng nhựa...

Ban đêm ở đường băng nhựa trống trải, mùi nhựa cũng vì thời gian dài tới bây giờ đã không còn dày đặc, Tiết Nhượng nắm tay Trương Lam, đi tới vị trí trước kia Trương Lam nhào vào người anh...

Trương Lam cười nói: "Anh còn nhớ rõ ràng như vậy sao?"

Tiết Nhượng xoay người cô lại, cúi đầu nhìn cô, nửa giây sau, kéo cô vào trong lòng, cúi đầu hôn cô.

Trương Lam nhón chân, đáp lại nụ hôn của anh.

Ánh trăng màu bạc rơi trên mặt đất, chiếu sáng bóng người hai người.

"Anh yêu em, Lam Lam."

"Em cũng vậy."

Lại qua một tuần, Trương Lam gặp lại Long Ngọc, gặp lại lớp trưởng, gặp lại nhiều bạn học, cô rất cuộc cũng có dũng khí, đi tới nhà Tiết Nhượng.

Cô vào đêm hôm đó chuẩn bị đi, li ền mất ngủ, sáng sớm ngày thứ hai trời chưa sáng cô li ền tỉnh, đánh răng rửa mặt, sửa sang lại tóc.

Ng ồi ở mép giường, nhìn ngơ ngẩn.

Trì Bình đến gõ cửa, cô mới chân tr ần đạp lên trên thảm, kéo cửa phòng ra, Trì Bình vừa thấy cô còn mặc áo ngủ, hỏi: "Sao vậy? Không muốn đi?"

" Không phải, con chỉ hơi ngây ngời chút."

Trương Lam xoay người lấy qu ần áo muốn mặc vào hôm nay, vào phòng tắm thay, Trì Bình ở bên ngoài chờ cô, thấy cô đi ra, ôm bả vai cô nói: "Mẹ hôm nay không có việc gì, mẹ đi cùng con, nhưng mẹ không đi vào, con có chuyện gì, li ền chạy ra tìm mẹ."

"Vâng." Trương Lam ôm thắt lưng Trì Bình, lại c ầm lấy túi nhỏ lên, xuống lầu, ăn bữa sáng.

Trương Trọng Cảnh sáng sớm li ền ra cửa, chỉ có Trì Bình cùng cô đi, ăn sáng xong ra cửa, Tiết Nhượng đậu xe ở cửa, chờ các cô.

Trì Bình nói với Trương Lam: "Chúng ta ng ồi xe của mình."

Trương Lam ch ần chờ một chút, nhưng vẫn tiến lên, cô khom người nhìn Tiết Nhượng, "Em ng ồi xe nhà... "

Tiết Nhượng nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, tay nắm chặt tay lái, anh gật đầu: "Được."

Sau đó ôm mặt cô, ở trên môi cô nặng nề hôn, nói: "Đừng sợ."

"Ừ." Trương Lam nói, cô liếm môi, cười gượng nói: "Anh ăn son môi của em."

"Vị quýt." Tiết Nhượng liếm khóe môi một cái.

Trương Lam đỏ mặt, đẩy anh ra.

Tâm tình ngược lại buông lỏng một ít, cô chạy tới Trì Bình, lên xe Tesla, Chung Lệ Nhan nói ở nhà chiêu đãi bọn họ....

Bà có lòng muốn đền bù, cho nên sáng sớm đi siêu thị mua thức ăn, chuẩn bị cho Trương Lam còn có mẹ Trương Lam một bữa ăn ngon, hai chiếc xe ngừng ở cửa tiểu khu.

Xe Tesla của Trì Bình rất dễ gây chú ý, hàng xóm rồi rút thò đầu ra nhìn, Chung Lệ Nhan ở trong phòng đi đi lại lại, thỉnh thoảng nhìn ra phía ngoài, xoa xoa tay.

Có hàng xóm đi qua cửa, gọi: "Lệ Nhan, nhà bà có phải có thân thích tới không?"

Chung Lệ Nhan sửng sốt một chút, hỏi: "'Ông làm sao biết?"

"Ai nha, tôi nhìn thấy một chiếc xe rất đẹp, đi theo phía sau Tiết Nhượng tiến vào, ài, đây là thân thích của mấy người sao? Nhìn dáng vẻ rất có tiền."

Chung Lệ Nhan có chút xấu hổ, bà cười cười nói: "Không có gì, không có gì, chính là...."

Bà có chút khó mở miệng, nói đây là bạn gái Tiết Nhượng.

Nếu không có chuyện của ba năm trước kia, khả năng bà không khó mở miệng nói như vậy.

Nhưng có chuyện này... Bà rất khó mở miệng.

Đây là một quá khứ không sáng rọi.

Thời đại biến hóa... Lại cũng không ai cho rằng bà ban đầu là đúng.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Đến chậm đến chậm. Cúi đầu xin lỗi.

Chương 64

Trì Bình không đi theo lên, Tiết Nhượng nắm tay Tiết Nhượng, đi tới trước cửa nhà, chưa kịp đi vào, Trương Lam lại nôn mưa, Tiết Nhượng thấy vậy, cũng không vội vàng dẫn người vào cửa, cửa ngược lại mở ra, trong phòng truyền ra thanh âm xào thức ăn, trong tay Tiết Khang cầm báo, đi về phía cửa ngoài, biết rõ người tới, ở cửa, ông cũng không lên tiếng.

Tới thứ nhất rất khó để mở miệng.

Thứ hai không dám mở miệng.

Ngay tại khi Trương Lam lại thở ra một hơi, bắt lấy tay Tiết Nhượng, ánh mắt mang theo cầu khẩn, cô muốn đi xuống lầu một lần nữa, chờ chút thì đi lên... Tiết Nhượng gật đầu một cái, nắm tay cô xoay người.

Tiết Khang thấy được, ông lập tức khép báo lại, đứng lên, gọi: "Tiết Nhượng, tại sao không mang người vào?"

Hai người đang muốn quay đi dừng chân một cái, Tiết Nhượng nói: "Chờ một chút...."

Trương Lam lôi tay của Tiết Nhượng, nhìn về phía anh, nửa giây sau, cô mới kéo Tiết Nhượng xoay người, đi vào trong cửa, Tiết Nhượng đau lòng siết chặt tay cô, nói: "Chúng ta đi xuống đi tản bộ một chút đi, chờ chút nữa lại đi lên."

"Không sao đâu." Trương Lam liếc nhìn Tiết Khang đứng bên trong, Tiết Nhượng mặc dù quan hệ cùng cha mẹ không hòa thuận, nhưng anh rất giống Tiết Khang, chẳng qua là Tiết Khang quanh năm nhàu mảy, trên trán có nếp nhăn.

Tiết Nhượng ôm thắt lưng cô, vào cửa, đổi giày.

Tiết Khang nhìn cô gái được nuôi dưỡng mềm mại yêu kiều, lại nhìn nhìn thu nhập bây giờ, phòng khách vẫn có chút cũ, trên thực tế ở Phỉ thành bọn họ cũng mua một ngôi nhà mới, nhưng đó là cho Tiết Nhượng sau khi kết hôn, hai người bọn họ ở bên này đã quen, đương nhiên là sẽ không đi tới

nhà bên kia, phòng này mua từ lúc Tiết Nhượng còn nhỏ, cho đến bây giờ cũng hơn hai mươi năm.

Có nhiều nơi bị sửa chữa qua, hoặc để lộ ra mùi vị của những năm tháng qua.

Bàn uống trà nhỏ làm bằng gỗ lim, Tiết Khang đem gối trên sofa đẩy một cái, nói với Tiết Nhượng: "Ngồi đi, đừng để cho người đứng."

Sắc mặt Tiết Nhượng nhàn nhạt, anh ôm Trương Lam ngồi xuống.

Trương Lam đối với hoàn cảnh này như thế nào cô ngược lại không để ý, bên tai vẫn luôn nghe được âm thanh xào thức ăn bên trong phòng bếp, hơn nữa thỉnh thoảng trong phòng bếp có bóng người đi lại.

Trương Lam khẩn trương, Tiết Khang bưng trái cây đi ra, để lên bàn, liếc nhìn Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng lấy quả quýt, bóc vỏ, đưa cho Trương Lam, nhẹ giọng nói: "Ăn một chút?"

Trương Lam gật đầu một cái, cần quýt lên nhét vào trong miệng, Tiết Khang nhìn xe ở dưới lầu, hỏi Trương Lam: "Mẹ cháu không phải cũng tới sao? Tại sao không gọi bà ấy cùng lên tới."

Trương Lam ngược lại không có mâu thuẫn quá lớn với Tiết Khang, cô lễ phép nói: "Mẹ cháu nói bà ấy ở dưới lầu chờ cháu là được."

"Đang giữa trưa, ở dưới lầu lại không ăn cơm, cái này sao có thể được, gọi điện thoại để cho mẹ cháu lên đây đi, nếu không...." Tiết Khang chần chờ một chút, nói: "Chú đi gọi mẹ cháu?"

"Không cần đâu, mẹ cháu trước khi ra cửa đã ăn rồi." Trương Lam lắc đầu.

Tiết Khang lại nhìn xuống dưới, cũng không lên tiếng, ông nhìn về phía Tiết Nhượng ánh mắt mang theo khiển trách.....

Để cho người ta ở dưới lầu chờ có nơi nào thích hợp.

Tiết Nhượng mới vừa ở dưới lầu nói qua, Trì Bình không muốn đi lên,

nguyên nhân lớn nhất bà không muốn đi lên, có lẽ sợ gặp được Chung Lệ Nhan sẽ tức giận.

Trì Bình từ nhỏ sống trong nhung lụa, sau này nuôi con gái cũng như vậy, có thể nói, đầu tương đối hiền lành, bà tức giận Chung Lệ Nhan, nhưng không muốn vào lúc này, ở trước mặt Trương Lam lộ ra tức giận, cho nên bà ở dưới lầu.

Tiết Nhượng hiểu Trì Bình.

Cho nên không dám cưỡng cầu, anh nói: ""Dì Trì Bình nói dì ấy ở dưới lầu là được rồi, đi lên ngược lại không tốt.... ""

Lời anh chưa nói xong, Tiết Khang liền nghe hiểu."

Ông rũ tròn mắt xuống, không lên tiếng, lại rót nước cho Trương Lam, nói: "Đừng ăn hết trái cây, uống một chút nước, các con... Các con nếu kết hôn... Cũng không ở nơi này, cha mẹ mới mua xong nhà cho Tiết Nhượng, nơi đó so với ở đây lớn hơn nhiều, cũng đã sửa chữa xong...."

Dù sao cũng là cô gái nhà có tiền, Tiết Khang chuyển thiết bị ổ cứng ra, Trương Lam tựa như không thèm để ý, nhưng tay cô lại nắm chặt lòng bàn tay Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng mặc cho cô nắm.

Chung Lệ Nhan cuối cùng cũng nấu xong món cuối cùng, cời tạp dề ra, bưng món ăn ra ngoài, đặt lên bàn, bàn ăn cách phòng khách không xa, đi ra, Trương Lam vừa nhắc mắt liền đổi mắt.

Cả người cô theo bản năng lui về phía sau, trên mặt lộ ra kinh hoàng.

Tiết Nhượng lập tức ôm lấy cô, thấp giọng nói: "Nếu như không được, chúng ta liền xuống lầu."

Động tác lau tay của Chung Lệ Nhan hơi chậm lại, bà thấy Trương Lam, so với thời điểm mười mấy tuổi còn đẹp hơn, chính là đôi mắt kia, nhìn bà mang theo đầy kinh hoàng.

Tay nắm khăn lau của bà siết chặt, sau đó bà để khăn lau lên bàn, vòng qua.

Trương Lam thấy bà di chuyển, cô lắc đầu nói: "Dì, dì đừng tới đây... Dì... Cháu không muốn cùng Tiết Nhượng chia tay."

Tiết Nhượng ở một khắc kia, đứng lên, ôm Trương Lam, một tay che ánh mắt của cô, liền đi ra cửa, Chung Lệ Nhan cùng Tiết Khang mặt đầy kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh... Bọn họ hai mặt nhìn nhau, Chung Lệ Nhan chần chờ, bà đi thật nhanh tới bên cạnh Trương Lam cùng Tiết Nhượng, nắm chặt tay Trương Lam, "Trương Lam, dì xin lỗi cháu, trước kia là dì không đúng, cháu tha thứ cho dì được không?"

Âm thanh như ác mộng kia đã quẩn Trương Lam rất nhiều năm, bây giờ chân thật vang lên ở bên tai của cô, cả người Trương Lam cương cứng tại chỗ, ánh mắt cô bị che kín, nước mắt theo gò má rơi xuống, thấm ướt bàn tay Tiết Nhượng, Tiết Nhượng đau lòng cúi đầu hôn gò má của cô nói: "Không quan hệ, chúng ta đi thôi."

Chung Lệ Nhan cũng không để cho, bà nắm tay Trương Lam thật chặt: "Cháu tha thứ cho dì được không?"

Chương 64-2

Chung Lệ Nhan cũng không để cho, bà nắm tay Trương Lam thật chặt: "Cháu tha thứ cho dì được không?"

Trương Lam nghe từng tiếng tha thứ có được hay không.... Có được hay không....

Cô vẫn luôn yên lặng rơi lệ.

Bầu không khí trong phòng rất kì ền chế, Tiết Nhượng vẫn luôn ôm Trương Lam, đem cả người cô ôm vào trong ngực, Tiết Khang lúc này cũng không biết nên làm cái gì, thức ăn trên bàn bốc hơi nóng.

Không khí ở nơi này làm cho người ta hít thở không thông.

Trương Lam tách tay Tiết Nhượng, đối mặt với Chung Lệ Nhan, tròng mắt cô thoáng qua một tia hận ý, cô đẩy Tiết Nhượng ra, đi vào trong phòng bếp, thật nhanh c ầm lên c ầm lấy dao gọt trái cây treo trên vách tường.

Tiết Nhượng chạy đuổi theo, không còn kịp r ồi, li ền thấy Trương Lam c ầm chiếc dao kia đi ra.

Tim Tiết Nhượng co rút lại, anh nhẹ giọng nói: "Lam Lam, đưa dao cho anh."

Chung Lệ Nhan bị dọa sợ hai chân như nhũn ra, trực tiếp lui về phía sau, Trương Lam nhìn thấy Chung Lệ Nhan, cô lạnh lùng nói: "Dì, dì sợ không?"

"Dì có từng nghĩ tới hay không, chiếc dao này tới động mạch của dì, hoặc là lúc ấy cháu cướp dao của dì, chiếc dao này sẽ cắt động mạch của cháu... Dù sao giữa cháu và dì, sẽ có một người trong đó một người trong đó bỏ mạng dưới chiếc dao này, dì cảm thấy như vậy là đúng sao? Có phải dì cũng cảm thấy sợ hay không?"

"Dì... Dì... Dì thật xin lỗi, thật thật xin lỗi!" Chung Lệ Nhan che mặt, khóc. Tiết Nhượng căn bản không rảnh chiều cố đến mẹ anh, anh cẩn thận đưa

tay ra với Trương Lam, "Lam Lam, đưa dao cho anh."

Trương Lam đem tằm mắt dờn tới trên mặt anh, mắt cô mang theo nước mắt, nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của anh, Trương Lam khóc càng lớn: "Tiết Nhượng, em thật sự yêu anh."

Tiết Nhượng gật đầu: "Anh biết, anh cũng vậy, em buông dao xuống."

Trương Lam nói: "Anh yên tâm, em không phải là mẹ anh, em sẽ không là thương tổn đến bản thân cũng không tổn thương chuyện của chính mình."

Vừa nói, cô hung hăng ném dao gọt trái cây vào trong thùng rác, bang một tiếng, bầu không khí hiêu trương bạt hổ* kia, cảm giác hít thở không thông kia, từ từ tiêu tán, Tiết Nhượng đưa tay ra, ôm chặt Trương Lam vào trong ngực, ôm thật chặt, giọng anh run run: "Thật xin lỗi, Lam Lam, anh năm đó không bảo vệ tốt cho em."

*kiêu ngạo hống hách, hung hăng càn quấy.

"Không phải anh sai." Trương Lam chôn ở trong ngực anh, hít hít mũi, trong ngực anh vẫn có mùi hương trong trẻo lạnh lùng như thuở thời niên thiếu kia, nhưng cùng là mùi cô thích nhất.

Cô nhớ... Anh ngồi ở trên ghế chơi điện thoại di động.

Cô ngồi ở bên cạnh anh, anh nói không hoan nghênh cô, bộ dáng lười biếng nhìn cô.

Cô còn nhớ, anh ôm cô, tránh ở sau vườn hoa, hôn môi.

Cô chỉ có thể nắm chặt cổ áo anh, bất lực trốn ở trong ngực anh, cô đã từng cho rằng, cô vì anh mà buông tha xuất ngoại, hai người có thể cùng tiến lên đại học, cùng nhau ở một thành phố, lại vội vàng bị tách ra ba năm.

Cô một mình ở Bắc Kinh.

Một mình học tập.

Không có một chàng trai Tiết Nhượng sẽ ngâm thuốc lá dạy cô làm bài tập.

Trong phòng an tĩnh rất lâu

Tiết Nhượng nắm tay Trương Lam nói: "Chúng ta đi bên ngoài ăn?"

Trương Lam không, cô đẩy Tiết Nhượng ra, kéo ghế cho Chung Lệ Nhan cùng Tiết Khang, nhìn bọn họ, nói: "Chú dì, ăn cơm đi."

Tiết Khang hơi sững sốt.

Ông đỡ vai Chung Lệ Nhan.

Chung Lệ Nhan giương mắt, tròn mắt thoáng qua ngạc nhiên mừng rỡ, bà lập tức đứng lên nói: "Ăn, ăn, dì hôm nay làm rất nhiều thức ăn, cháu... Cháu ăn đi, cháu xem xem có thích hay không, đâu có thể nói với dì."

Trương Lam cười một cái, nói: "Cháu đâu thích."

Cô kéo Tiết Nhượng, "Ngồi đi."

Tiết Nhượng nhìn cô, trong mắt tràn đầy ôn nhu, anh kéo ghế ra cho cô, đề vai cô xuống: "Ngồi, uống canh trước không?"

Trương Lam nhìn anh, gật đầu: "Ừ."

Tiết Nhượng bưng bát lên. múc canh cho cô.

Chung Lệ Nhan cùng Tiết Khang cũng ngồi xuống, bốn người ngồi quanh bàn, an tĩnh ăn cơm, sau khi ăn cơm xong, Chung Lệ Nhan dùng bình giữ ấm lấy thức ăn, cho Trương Lam đưa về, cho Trì Bình, Trương Lam vẫn luôn từ chối, Chung Lệ Nhan nói: "Mẹ cháu không ăn, cháu ăn đi, cháu vừa rồi còn nói canh này uống rất ngon."

Trương Lam không từ chối nữa, tiếp nhận.

Tiết Nhượng đưa cô xuống lầu, anh dắt tay cô, nhìn cô một đường đi xuống cầu thang, đến lầu một, Tiết Nhượng gọi: "Lam Lam."

Trương Lam cười quay đầu, Tiết Nhượng nghiêng người đi qua, chặn lại môi cô.

Trương Lam sững sốt, cô chớp mắt một cái, hai giây sau, cô cũng nhắm mắt lại.

Trì Bình chờ ở trong xe rất buồn bức, liền đi ra ngoài, ở cạnh xe đi đi lại lại, bà đeo một chiếc kính râm lớn, vóc người cao gầy, dung mạo xuất sắc, khí chất xuất chúng, dựa vào ở trên xe, làm bao nhiêu người nhìn, lui tới, mấy dì đáng xuống mấy lão đầu, nhìn cái gì vậy, nhìn cũng không phải là của mấy người....

Những chú bác kia mới quyến luyến không thôi dời tầm mắt.

Trì Bình nhìn cửa cầu thang nhà Tiết Nhượng.

Lại thấy hai người ôm nhau hôn môi.

Bộ quần áo kia của Trương Lam đầu là bà mua, bà nhìn một cái là có thể nhận ra.

Trì Bình chợt nắm lấy kính râm...

Cầm lấy điện thoại ra, chụp một cái, gửi cho Trương Trọng Cảnh.

【 Trì Bình: Hình ảnh. 】

【 Trì Bình: Con gái anh anh nhìn xem nhìn xem nhìn xem nhìn xem. 】

【 Trương Trọng Cảnh: Buồn cười, đứng ở cửa cầu thang hôn nhau, mau chặn đường. 】

【 Trì Bình:... 】

Chương 65

"Đây là cái gì?" Trì Bình nhíu mày nhìn bình giữ ấm Trương Lam đưa cho bà, Trương Lam nhỏ giọng nói: "Là mẹ của Tiết Nhượng đưa cho mẹ ăn."

Trì Bình sắc mặt trầm trầm, bà nhận lấy, kéo Trương Lam qua nói: "Được rồi, chờ một chút nữa mẹ ăn, chúng ta về trước đã."

"Dạ." Trương Lam khéo léo đáp lời, Trì Bình nhìn về phía Tiết Nhượng nói: "Cậu trước lên lầu đi, không cần tiễn."

Tiết Nhượng nói: "Cháu ở đây nhìn hai người đi, cháu lại đi lên."

"Được." Trì Bình cũng không nhiều lời, bà nhìn con gái, ít nhất sau khi hôn mặt trần đầy gió xuân, bà cũng biết, khúc mắc này đã qua.

Một khi đã như vậy, bà cũng thở phào một cái, ai cũng không nguyện ý thừa nhận con gái mình có bệnh tâm lý, bà đem Trương Lam nhét vào trong xe, lại nhìn Tiết Nhượng, lúc này mới vào trong xe.

Trương Lam ngẩng ở vị trí kế bên lái xe, vẫy tay với Tiết Nhượng, khoe môi Tiết Nhượng mỉm cười, lười biếng nhìn cô.

Trì Bình thấy con gái như vậy, chỉ cảm thấy không có tiền đồ, bà quay xe, lái ra tiểu khu, lên đại lộ, cho đến khi không thấy bóng người, Trương Lam mới quay đầu, trong lòng cô cũng thoải mái, cô nâng bình giữ ấm, khoe môi mang ý cười, trong đầu tưởng tượng đến tương lai....

Trì Bình đeo kính râm nhìn Trương Lam một cái, nhẹ hừ hừ nói: "Vui vẻ như vậy?"

Trương Lam ngẩng đầu: "Rất vui vẻ, mẹ, con đã vượt qua, mẹ có thấy con rất dũng cảm không?"

"Đúng vậy, con gái bảo bối của mẹ thật dũng cảm." Trì Bình vươn tay, ôn nhu xoa xoa tóc Trương Lam, "Về sau, phải cùng Tiết Nhượng sống chung thật tốt."

Bà cũng không hỏi vượt qua như thế nào, có thể vượt qua chính là chuyện tốt, con người có khi tự mua dây buộc mình, tự vây khốn bản thân, bà tin tưởng Trương Lam, tương lai sẽ càng kiên cường hơn.

Trương gia là chỗ dựa vững chắc nhất của cô.

Trở về nhà, Trì Bình đặt bình giữ ấm kia ở trong phòng bếp, không quan tâm, buổi tối Trương Trọng Cảnh trở về, vừa vào cửa liền muốn gặp Trương Lam, Trương Lam từ trên lầu đi xuống, ôm Trương Trọng Cảnh, Trương Trọng Cảnh vuốt ve tóc cô: "Như thế nào? Hôm nay thuận lợi không?"

Trương Lam ngược đầu: "Thuận lợi ạ."

"Con gái giỏi, con gái của ba rất giỏi mà." Trương Trọng Cảnh theo tóc của cô, vui mừng nói, không có gì so với con gái tiến bộ trưởng thành dũng cảm càng vui vẻ hơn.

Cách đến năm mới còn một đoạn thời gian, Trương Trọng Cảnh đem công việc xử lý xong, mang theo con gái cùng vợ, đi tới thành phố bên cạnh ngâm suối nước nóng.

Ba người, chơi đùa rất vui vẻ, rất nhanh ngày hai bảy trở về Phú thành, tốc độ lái khá nhanh, sau khi đi một đoạn đường, Trương Trọng Cảnh cảm giác không đúng, ông phát hiện phía sau có một chiếc xe vẫn luôn đi theo bọn họ.

Sắc mặt Trương Trọng Cảnh trầm xuống, nhấn chân ga, Hummer của ông, bay nhanh vào đại lộ, Audi màu đen ở phía sau còn đi theo, Trương Lam cũng phát hiện, cô quay đầu nhìn....

Hỏi Trương Trọng Cảnh: "Ba, đây là xe gì? Tại sao lại đi theo chúng ta?"

"Không biết." Trương Trọng Cảnh nhíu chân mày, ông thử lái đến hẻm nhỏ, đối phương cũng đuổi theo.....

Trì Bình dùng điện thoại di động chụp biển số xe của đối phương, gọi điện thoại để cho người đi thăm dò, chưa tới năm phút, quay trở lại, biển của đối phương là □ □.

Vậy cũng có người đến phía bọn họ, nhưng không biết là ai, dù sao Trì

Bình cùng Trương Trọng Cảnh ở bên ngoài công tác, khẳng định cũng có ít nhiều địch nhân.

Lúc này Tiết Nhượng gọi điện tới, hỏi Trương Lam đã tới nơi chưa.

Trong lòng Trương Lam bởi vì cha lái xe đến ngõ hẻm, có chút khẩn trương, giọng của cô sợ hãi nói: "Chúng em giống như bị theo dõi..."

"Theo dõi? Máy người bây giờ đang ở đâu?"

"Ờ...." Trương Lam nhìn về phía Trương Trọng Cảnh, Trương Trọng Cảnh vốn đang gọi điện thoại, đột nhiên suy nghĩ một chút, ông để điện thoại di động xuống, nói với Trương Lam: "Con nói với thằng bé, chúng ta ở đường Nguyên Đường."

Trương Lam đem lời nói lại cho Tiết Nhượng, Tiết Nhượng hỏi: "Là một chiếc xe sao?"

"Đúng vậy."

"Một chiếc xe đi theo mấy người?"

"Ừ."

"Để cho chú lái đến một nơi trống trải, đợi lát nữa bọn anh đến."

Cúp điện thoại, Trương Lam nhìn về phía Trương Trọng Cảnh, "Ba..."

Trương Trọng Cảnh cười vỗ vỗ Trương Lam: "Không sao, lần đầu tiên gặp phải đi? Ban đầu ba con mới cùng người ta làm ăn, còn gặp phải không ít người uy hiếp đe dọa, không sợ...."

"Vâng." Trương Lam an lòng một ít.

Trương Trọng Cảnh tận lực đi trên đại lộ, nơi trống trải, ông có thể bỏ rơi hẳn, nhưng ông muốn biết đối phương là ai, dù sao trong xe còn có vợ và con gái.

Hơn nữa ông cũng rất nhiều năm không gặp phải loại chuyện này.

Lại tới, cũng cho Tiết Nhượng một cơ hội biểu hiện.

Đại khái lái được mười lăm phút, mắt thấy xe trên đường Nguyên Đường càng ngày càng ít.

Xe ở phía sau tốc độ nhanh hơn, như muốn đụng tới xe bọn họ, Trương Lam khẩn trương nắm chặt dây an toàn, mà ngay tại lúc Audi màu đen nhấn chân ga...

Lúc tới lái thật nhanh, đột nhiên từ giao lộ có bốn chiếc xe lái ra, trong đó có một chiếc hung hăng chặn ngang đầu xe Audi, Audi vội vàng hãm phanh, ý thức được không đúng, hắn muốn lái ra phía sau, đáng tiếc, trước sau trái phải đều bị chặn lại, Trương Trọng Cảnh ở phía trước cách đó không xa dừng lại.

Cửa xe Audi màu đen lập tức liền mở ra, trong xe một người lặn xuống, hắn muốn chạy.

Tiết Nhượng mở cửa xe xuống, lập tức liền đuổi theo, Tề Thích Phan Vĩ còn có một người con trai Trương Lam không biết, cũng chặn lại thật nhanh, người nọ mặc áo khoác màu đen, quần dài màu đen, còn đeo một chiếc kính đen, hắn đánh một quyền tới Tiết Nhượng....

Chương 65-2

Tiết Nhượng mở cửa xe xuống, lập tức liền đuổi theo, Tề Thích Phan Vĩ còn có một người con trai Trương Lam không biết, cũng chặn lại thật nhanh, người nọ mặc áo khoác màu đen, quần dài màu đen, còn đeo một chiếc kính đen, hất đánh một quyền tới Tiết Nhượng....

Tiết Nhượng nhưng là đai đen, anh đưa tay nắm được tay đối phương, rắc rắc một tiếng....

Ngay sau đó chân vừa nhấc, đạp một cái, sạch sẽ lưu loát, hai ba chiêu liền đem đối phương áp chế trên đất, Trương Lam lúc này mới chạy tới thật nhanh, gọi: "Tiết Nhượng."

Tiết Nhượng liếc nhìn cô một cái, cười.

Trương Trọng Cảnh cũng chạy tới, ông rất bình tĩnh, một phen kéo mở khẩu trang của người đàn ông quỳ trên đất kia.

Đó là một người rất trẻ tuổi, nhưng Trương Lam biết, cô hoảng sợ chỉ hấn: "Anh Lục!"

Lục Thanh mắt che kín oán hận, không ngừng thở phì phò.

Sắc mặt Trương Trọng Cảnh cũng trầm trầm, ông nói: "Lục Trung tự bản thân làm sai chuyện, còn liên lụy đến con trai, đây quả thực...."

Lục Trung là nguyên lão của công ty Trương Trọng Cảnh, cũng là người góp vốn, nhưng vào tháng tám, cùng tổng giám tài vụ dùng tiền của công ty vào việc khác, bị Trương Trọng Cảnh bắt được, đưa ra xử theo pháp luật, số tiền quá lớn, Lục Trung gặp phải khả năng ngồi tù, Lục Thanh là con trai của hấn, vì chuyện này...

Lục Thanh khàn khàn nói: "Mẹ tôi bị bệnh ở trên giường, ông chủ Trương biết không? Không có ba tôi, em trai cùng em gái tôi biết làm sao bây giờ?"

"Xem như nhiều năm ba tôi luôn luôn giúp ông như vậy, ông vì sao không võng khai nhất diện*? Tại sao?"

*Cái này mọi người search gg nha. ^ ^

Trương Trọng Cảnh ng ồi xồm người xuống, nhìn Lục Thanh nói: "Đã làm sai chuyện li ền phải gánh vác trách nhiệm, mẹ cậu tôi sẽ luôn viện trợ, còn cậu thì sao, cậu mới vừa là muốn đâm chết người một nhà tôi sao?"

Lục Thanh bỏ qua một bên đầu.

Nước mắt Trương Lam lập tức li ền rơi xuống, Tiết Nhượng thấy vậy, lạnh lùng liếc nhìn Lục Thanh, vươn tay ôm Trương Lam vào trong ngực: "Em khóc cái gì? Em rất quen thuộc với h ắn."

"Khi còn bé h ắn thường tới nhà em, sau đó h ắn xuất ngoại, chúng em ít khi liên lạc."

Tiết Nhượng nghiêng r ăng, tay nắm Lục Thanh càng tăng thêm lực đạo.

Xương tay vang lên r ăng r ắc, m ồ hôi trên trán Lục Thanh không ngừng nhỏ xuống, Tiết Nhượng nhìn v ề phía Trương Trọng Cảnh: "Chú, báo cảnh sát?"

Trương Trọng Cảnh xoa trán.

Nhìn Lục Thanh, nhất thời không biết nên làm gì.

T ề Thích lúc này nhận được một cú điện thoại, h ắn đột nhiên xoay người nói: "Mấy người bận việc, tôi đi trước."

Trương Lam ng ẩng đầu hỏi: "Sao vậy?"

"Annie sắp sinh."

"A?"

Trương Lam túm Tiết Nhượng nói: "Chúng ta cùng đi."

Trương Trọng Cảnh cũng sửng sốt, hỏi: "Sao vậy? Chuyện gì?"

Trương Lam lau nước mắt trên mặt nói: "Bạn học con sắp sinh cực cưng, chúng con... "

"Chuyện tốt, đi đi, nơi này để bà xử lý là được rồi." Trương Trọng Cảnh trong lòng đột nhiên sáng tỏ thông suốt, cùng người bạn hai mươi mấy năm phản bội mình, người khổ sở nhất chính là ông, khoảng thời gian này ông vẫn chưa nói với vợ những chuyện này, chỉ sợ bà vì ông mà khổ sở.

Mới vừa thấy Lục Thanh ông càng khó chịu hơn.

Lại bị ngăn chặn như vậy, tâm tình khá hơn một chút, Tiết Nhượng nhìn về phía Trương Trọng Cảnh, Trương Trọng Cảnh khoát tay nói: "Đi đi, cảm ơn cháu, đưa trẻ."

"Cha vợ không cần khách khí."

Trương Trọng Cảnh: "..."

Trì Bình: "..."

Tiết Nhượng ôm Trương Lam, lên xe, lại phân phó Phan Vĩ, "Cậu ở lại giúp chú."

Phan Vĩ: "Tôi cũng muốn đi xem Annie sinh cục cưng..."

"Cậu độc thân như cậu nhìn cái gì."

Phan Vĩ: "... " Ông.

Hai chiếc xe hơi lái ra, xoát một tiếng đi ra ngoài, xương tay Lục Thanh bị gãy, hấn ngã ngửa dưới đất, Phan Vĩ nói với Trương Trọng Cảnh: "Chú đi, đừng sợ, cháu bảo vệ hai người."

Trương Trọng Cảnh cười nói: "Cảm ơn cháu."

Một giây kế tiếp, Trương Trọng Cảnh khom người, đỡ Lục Thanh, hỏi: "Có thể đứng lên không?"

Chân Lục Thanh bị gãy, sắc mặt trắng bệch, tay hoàn toàn không thể sử dụng lực, Phan Vĩ tiến lên, hỗ trợ phụ một tay, cậu ta nói: "Tiết Nhượng hình như làm gãy xương tay của hấn."

Trì Bình: "... aia ba tiếng răng rắc như vậy, lẽ nào gãy?"

Bà nhìn về phía Trương Trọng Cảnh, Trương Trọng Cảnh dừng một chút, hỏi: "Tiết Nhượng giống như... Học qua Thái cực đạo."

Trì Bình: "..."

Bên này, hai chiếc xe hơi màu đen dừng ở trước cửa bệnh viện, vừa dừng lại, cửa xe mở ra, ba bóng người xuống xe, thật nhanh chạy tới phòng sinh, ba ngày trước, Annie li hôn vào ở, chờ sinh, sáng sớm hôm nay mở ra hai ngón tay, ai biết buổi tối li hôn muốn sinh.

Tề Thích dù bình tĩnh, trán cũng toát mồ hôi.

Trương Lam gắt gao nắm lấy tay Tiết Nhượng, kết quả thang máy vẫn luôn đi lên không đi xuống, Tề Thích khẩn trương chạy thang lầu, Trương Lam cùng Tiết Nhượng chần chờ một chút, cũng chạy tới, chạy chưa tới hai vòng, chân Trương Lam li hôn bất lực, Tiết Nhượng nhìn, ngẩng đầu xồm người xuống, nói: "Đi lên."

Trương Lam duỗi chân, nằm ở sau lưng anh, vòng tay qua cổ anh, Tiết Nhượng công cô đi lên, Tề Thích đã không thấy bóng người.

Thang lầu chỉ có thanh âm leo lên của hai người bọn họ.

Tiết Nhượng nâng chân cô, trên người Trương Lam còn mặc áo khoác ni lông vừa dầy vừa nặng, sau khi Tiết Nhượng lên hai tầng, không nhịn được nói: "Lam Lam, em rất mập."

Trương Lam nhéo tai anh một cái: "Anh mới mập đấy!"

Chương 66

Lên tới cửa phòng sinh, vừa lúc nhìn thấy TềThích bị Annie nắm tay, Annie chỉ vào TềThích nói: "Anh phải phụ trách đến cùng...."

"Chúng ta cũng đã kết hôn rồi."

"Em mặc kệ em đau chết mất...."

"Vậy thì mổ bụng." Thần sắc TềThích tuy rằng bình tĩnh, nhưng tay vẫn vuốt tóc Annie, cô ấy lúc này còn chưa đi vào, đau đớn làm cho cô ấy toát mồ hôi, Annie vừa nghe mổ bụng, kêu khóc nói: "Không được đâu, bụng em mới không cần một cái sẹo dài như vậy đâu..."

Cha mẹ Annie cùng cha mẹ TềThích đứng ở một bên, mẹ Annie thấp giọng nói: "Được rồi, hít sâu một hơi, phải đi vào."

Annie vừa quay đầu, nhìn thấy Trương Lam, liền đưa tay ra với Trương Lam, Trương Lam lập tức tiến lên, mặt Annie rất tái nhợt, sắc hồng ngày thường lúc này không nhìn thấy đâu, một trán mồ hôi, cô ấy vô cùng đau đớn, Trương Lam ôm cô ấy một cái nói: "Chúng tôi ở bên ngoài đợi cậu."

Annie ô ô nói: "Sau đại học cậu hãy mang thai..."

"Biết, biết."

"Ô ô, tớ đi đây."

Lúc này bác sĩ đi tới nói: "Có thể đi rồi."

Nhóm y tá phụ giúp đưa Annie đi vào, Annie nhìn TềThích hờ hờ nói: "Không cho anh tiến vào, em không cần anh đi vào...."

Động tác TềThích ngừng một lát, đứng lại tại chỗ, trong lòng bàn tay hằn cũng đều là mồ hôi, mẹ của Annie đi tới, nói với TềThích: "Con bé không cho con vào, cũng đừng đi vào."

"Nếu cô ấy không có khí lực thì sao?" Sắc mặt TềThích bình tĩnh, chỉ có

ánh mắt kia nhìn cửa phòng sinh.

"Sẽ không, trong khoảng thời gian này.... Khụ... Con bé bị con nuôi dưỡng khỏe mạnh, rất có sức, mười ngón tay cũng không cần dùng sức, bác sĩ nói xương chậu con bé lớn, sẽ không sao." Mẹ Annie hiểu nhất con gái mình.

TềThích không di chuyển người, không ngăn chặn ở cửa vào.

Tiết Nhượng tiến lên, vỗ vai hấn một cái, TềThích cũng không động, Trương Lam tựa vào trong ngực Tiết Nhượng, cũng nhìn cửa phòng sinh, bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng kêu của phụ nữ có thai.

Thanh âm vừa truyền tới, TềThích liền động đậy, nhưng hấn từ đầu đến cuối đều khắc chế.

Trương Lam nghe đầu nổi da gà, nắm tay Tiết Nhượng thật chặt, lúc này vào phòng sinh cũng đã một khoảng thời gian, Trương Lam đứng một hồi, chân liền đứng không vững, Tiết Nhượng ôm cô ngồi ở trên ghế, liếc nhìn điện thoại di động, gần chín giờ, anh thấp giọng nói: "Em ngủ một lát đi?"

Trương Lam ngáp một cái, gật đầu, tựa vào trên bả vai anh, liền ngủ, Tiết Nhượng cởi áo khoác trên người xuống, khoác lên vai cô.

Cha TềThích đi ra ngoài mua trái cây cùng cần một chai nước đưa cho Tiết Nhượng, Tiết Nhượng nhận lấy, nói: "Cảm ơn chú."

"Không cần khách khí, có hoa quả." Ông lại lấy quýt cùng táo.

Tiết Nhượng không muốn, về phần TềThích kia khẳng định là ăn không vào, ngay cả bình nước cũng chưa nhận, trong phòng sinh còn có tiếng kêu của Annie, lúc sau dần dần vô lực.

Một lát sau lại kêu lên, còn mắng TềThích nói: "Anh cái tên trời đánh ngàn đao...."

Mẹ Annie phì cười ra tiếng, hành lang vốn đang rất nghiêm túc, bị bà cười một tiếng, bầu không khí thả lỏng một chút, mẹ TềThích nói: "Bà thông gia này, Annie thật là đáng yêu."

Mẹ của Annie nói: "Ai nha, đáng yêu gì đâu, chính là chút khuyết điểm, còn học lên đại học, liền mang thai, bà của con bé cũng tức giận đến giậm

chân."

Mẹ TềThích cười một tiếng, cầ n lấy quạt đưa cho bà, mẹ Annie bỏ vào miệng, sau đó nhìn Trương Lam lại nói: "Lam Lam à, cháu có muốn đi v ề nghỉ hay không?"

Trương Lam đã ngủ, Tiết Nhượng thở dài một tiếng, mẹ Annie nhìn một cái, ai nha đã ngủ r ồi...

Vậy... Vậy ngủ đi.

Một giây kế tiếp, bà lại nhìn Tiết Nhượng, nói: "Bộ dáng của cháu cũng rất đẹp, nghe nói cháu dạy TềThích chứng khoán?"

Tiết Nhượng ôm Trương Lam, thầ n sắc nhàn nhạt đáp: "Dạy một chút ạ."

Mẹ TềThích cũng ng ỡ tới nói: "TềThích có những người bạn như các cháu, thật tốt...."

Vốn người trong nhà chuẩn bị cho TềThích một cộc ti ền, TềThích còn học đại học, học kiến trúc, hiện tại căn bản cũng không có năng lực kiếm ti ền, nhì u nhất đi theo thầ y giáo làm chút hạng mục, kiếm thêm thu nhập, nhưng Annie đã mang thai, hai người phải kết hôn, phải có nhà ở, nhà TềThích cũng có phòng, tuy rằng cũng là tam phòng lưỡng sảnh*, nhưng người trẻ tuổi, vẫn muốn ở riêng, mà ti ền nhà thì chưa góp đủ, TềThích li ền đưa một khoản ti ền ra.

*Tam phòng lưỡng sảnh: 三室两厅 nghĩa là 3 phòng ngủ, 2 sảnh. Sảnh ở đây có thể là phòng làm việc hoặc phòng khách.

Vì vậy li ền mua phòng này.

Đối với Tiết Nhượng, bọn họ tự nhiên rất cảm kích.

Cao nhị cao tam Tiết Nhượng ở bên ngoài, TềThích nhì u lần đưa thức ăn cho anh, mẹ TềThích cũng quen biết Tiết Nhượng, bà nhìn cô gái trong ngực Tiết Nhượng, nói: "Cô gái này chính là Trương Lam sao?"

Tiết Nhượng đáp: "Đúng vậy."

"Thật tốt... Đ ầu là bạn học... Có thể đi đến cùng nhau thật tốt."

Trên mặt Tiết Nhượng không có biểu tình gì, khóe môi mang theo ý cười mỉm, có chút thỏa mãn.

Bốn giờ sau, đèn trong phòng sinh tắt.

Annie cùng bảo bảo được đẩy ra, mặt Annie toát đầy mồ hôi, cô ấy kéo tay TềThích nói: "Anh nhìn em anh nhìn em... Đừng nhìn con."

Sinh là con gái.

TềThích chịu đựng không nhìn bảo bảo, nhìn về phía vợ, cũng xoa xoa mặt cho Annie, nói: "Còn rất đẹp."

"Anh nói dối."

"Đúng vậy, mặt rất trắng... Mí mắt rủ xuống...." TềThích nói.

Mặt Annie lập tức thay đổi.

Trương Lam lập tức đẩy TềThích ra, tiến lên cầm lấy tay Annie, nói: "Đừng nghe cậu ta, cậu có một vẻ đẹp nhu nhược."

Chương 66-2

Trương Lam lập tức đẩy Tề Thích ra, tiến lên cầm lấy tay Annie, nói: "Đừng nghe cậu ta, cậu có một vẻ đẹp nhu nhược."

"Thật sao?"

"Thật..." Trương Lam gật đầu.

Annie nhìn về phía Tiết Nhượng, "Học th ần cậu cảm thấy thế nào?"

Tiết Nhượng: "Tình thương của mẹ chói lọi?"

Annie: "..."

Trương Lam: "Ha ha ha ha ha ha ha."

Vào phòng ở cũ, Trương Lam vừa đi vào li ền chất lưởi: "Rất sang trọng, còn có một phòng khách."

Mẹ Annie nói: "Nơi này một ngày hai ngàn, ở năm ngày mất mười ngàn."

Trương Lam suy nghĩ một chút: "Vậy cũng không tính là rất đắt."

Mẹ Annie: "... " Quả nhiên là con nhà có ti ền.

Annie mở mười ngón tay ra, khác với những người phụ nữ có thai khác đều dùng sức mở, cô ấy mở ra rất nhanh, sinh cũng nhanh, xương cốt thân thể cũng thật sự khỏe mạnh, sinh trong chốc lát li ền có tinh th ần, bắt đầu trêu chọc con gái, Trương Lam ng ẫ ở một bên, cũng không dám đụng, nhìn đứa bé tay chân nho nhỏ, mặt nh ần nh ần, đỉnh đầu có một nhúm tóc nhỏ vểnh lên, đứa bé nhắm mắt lại, gò má h ồng h ồng.

Rất khả ái, nhưng nhìn cũng rất yếu ớt.

Trương Lam kéo Tiết Nhượng qua, nói: "Anh nhìn xem, thật là nhỏ."

"Ừ." Tiết Nhượng cũng cảm thấy sinh mạng rất th ần kỳ.

Ngón tay thon dài của anh ngoắc ngoắc tay đứa bé, tiểu gia hỏa mở mắt ra, trong mắt đảo quanh, nhìn anh, cũng không chớp mắt lấy một cái.

Đôi mắt Tiết Nhượng ṃṃṃṃ mấy pḥṇ.

Lại ở cùng với Annie một ḥi, sau đó Annie có chút mệt nhọc, Trương Lam cùng Tiết Nhượng mới rời đi, phòng khách của phòng ở cũ ở không được nhiều người như vậy, cha TềThích cùng cha Annie cũng phải về nhà, TềThích kính nhờ Tiết Nhượng đưa bọn họ trở về, Tiết Nhượng đồng ý, đi ra bệnh viện, Trương Lam mở cửa xe cho hai người cha, mời bọn họ ngồi lên.

Hai người bọn họ đều tương đối an tĩnh, vừa nhìn thấy chính là trong nhà rất nghe lời vợ.

Hỏi rõ địa chỉ gia đình, liền đưa bọn họ đến cửa tiểu khu, cha của TềThích vỗ vỗ tay Tiết Nhượng, lại nhìn Trương Lam ngồi ở kế bên, nói: "Phải sống thật tốt."

Tiết Nhượng nhìn Trương Lam một cái, gật đầu nói: "Vâng."

Nhìn cha TềThích đi vào tiểu khu, Tiết Nhượng mới khởi động xe, lúc này đã hai giờ sáng, Trương Lam ngáp một cái, Tiết Nhượng lái xe đưa Trương Lam về nhà.

Đến cửa nhà, Tiết Nhượng dừng xe, nhưng không mở cửa xe, Trương Lam từ trong giấc ngủ tỉnh lại, mở mắt ra nhìn anh, đèn ở cửa nhà mở ra.

Một bên mặt của Tiết Nhượng ở bóng tối một bên mặt lại có ánh sáng chiếu xuống, Trương Lam tháo giày an toàn ra, tiến tới, ở khóe môi anh nhẹ nhàng hôn, nói: "Nếu như em mang thai, em cũng muốn sinh ra."

Tiết Nhượng sửng sốt, anh nắm cầm cô, cúi đầu nói: "Em không cần miễn cưỡng, chuyện đứa nhỏ không cần vội, anh một chút cũng không muốn em đem thời gian đại học của em để mang thai, lúc trước... Là do anh quá nóng nảy."

Trương Lam cắn xuống môi mỏng của anh: "Biết, vậy chúng ta thuận theo tự nhiên."

"Ừ, đúng rồi, mừng hai, ba mẹ anh tới thăm nhà em."

Trương Lam ôm cổ anh, gật đầu: "Được."

Tiết Nhượng cúi đầu, lại hôn xuống môi cô.

Lúc này, trên tầng hai biệt thự, Trì Bình kéo Trương Trọng Cảnh qua, chỉ xuống lầu... " Anh nhìn một chút xem nhìn xem.... Lại tiếp tục hôn."

Trương Trọng Cảnh kéo tay Trì Bình, che mắt bà, "Em không nhìn không được sao...."

" ... "

...

Mùng hai năm mới, Trì Bình cùng Trương Trọng Cảnh sáng sớm đã cho đi Lưu dọn dẹp nhà một chút, cửa rộng mở, chỉ chớp mắt, Trương Lam còn chưa xuống, Trì Bình lập tức lên lầu, đi đến gõ cửa phòng Trương Lam, Trương Lam dậy sớm, đang chọn quần áo, Trì Bình vào cửa nhìn một cái, nói: "Con mặc cái gì cũng đẹp."

"Vậy rốt cuộc nên mặc cái nào đây?"

"Cái này đi... " Trì Bình chọn một chiếc váy lông thanh lịch, Trương Lam nhìn một cái, vừa vặn, sau khi mặc vào, chỉ cần mặc một chiếc vớ da, thoát nhìn rất thoải mái.

Cô ôm thắt lưng Trì Bình, đi thay, xuống lầu.

Chín giờ.

Jaguar màu đen tiến vào khu biệt thự, Tiết Khang nhìn biệt thự, ông quay đầu liếc nhìn vợ, Chung Lệ Nhan trước kia đã từng tới, bà không dám nhìn vị trí trước kia bà gọi Trương Lam ra, xe vững vàng ngừng lại trước cửa nhà, Tiết Khang nhìn căn biệt thự theo phong cách Châu Âu.

Hơi thở dài.

Bối cảnh gia đình kém thật nhiều.

Ngay cả ông, cũng có áp lực.

Tiết Nhượng tự tại rất nhiều, biệt thự, nhà, xe, tài sản, công ty, những thứ này tương lai anh sẽ có, anh chẳng qua đem tài sản đầu đặt ở Bắc Kinh, anh một chút cũng không có áp lực.

Sau khi xuống xe, anh xách lễ vật ra, mang theo cha mẹ, vào biệt thự.

Dì Lưu vừa thấy người tới, lập tức nói với Trương Trọng Cảnh: "Đến đây đến đây."

Trương Lam đẩy vai Trì Bình, đi tới cửa, Tiết Nhượng bước lên bậc thềm, thấy Trương Lam ăn mặc ngày hôm nay, chân suýt bước hụt, Trương Lam bị dọa cho giật mình,

Tiết Khang lập tức đỡ anh, nói: "Cẩn thận một chút."

Tầm mắt Tiết Nhượng rơi vào trên người Trương Lam, thật lâu không dời đi, vào cửa, chào hỏi.

Anh hơi cúi người, đối với Trì Bình cùng Trương Trọng Cảnh gọi: "Mẹ vợ, cha vợ, năm mới vui vẻ."

Trương Trọng Cảnh bị sắc trà, ho khan hai tiếng, nói: "Đi vào ng ỗ, đi vào ng ỗ đi, dì Lưu, đổi giày cho khách.""

Đổi giày xong, tiếp đón người ng ỗ xuống.

Trương Lam cười híp mắt nhìn Tiết Nhượng, Tiết Nhượng thừa dịp đưa quà tới, ở bên tai Trương Lam nói: "Em hôm nay đẹp đến mức anh muốn một miếng ăn hết."

Trương Lam: "...Anh xem em là thạch hoa quả sao?"

Tác giả có lời muốn nói: Ngao, sắp kết thúc rồi, chuẩn bị đếm ngược.

Chương 67

Chung Lệ Nhan cùng Tiết Khang ng ồi xuống, có chút không được tự nhiên, Chung Lệ Nhan cúi đầu, nhìn mặt mày khá thoải mái, dù sao bộ dạng bà cũng không kém, có thể sinh ra Tiết Nhượng như vậy, tự nhiên tốt, Trì Bình đầu tiên quan sát bà, sau đó lại nhìn nếp nhăn trên mi tâm Tiết Khang.

Trì Bình trong lòng thở một hơi, quên đi, vì con gái, lui một bước.

Tiết Nhượng bà cũng coi đã từng ngược qua, Trì Bình ng ồi ở bên cạnh ch ờng, Trương Lam cùng Tiết Nhượng ng ồi chung một chỗ, Tiết Nhượng lặng lẽ nắm tay cô, nắm ở trong lòng bàn tay.

Động tác lén lút của hai đứa nhỏ này, cũng không tránh được ánh mắt của bốn người, Tiết Khang xoay người c ần lấy một cái hộp, đặt ở trên bàn, nở nụ cười, nói: "Tôi nghe nói Trọng Cảnh thích ngọc thạch, tôi bảo bạn tôi đưa một khối, ông nhìn xem..."

Trương Trọng Cảnh rất lịch sự, ông nhận lấy, mở ra, nhìn xuống, là ngọc lục bảo, làm thành kiêu bàn đào, Trương Trọng Cảnh cười nói: "Cái này quá quý giá."

Tiết Khang cười nói: "Tôi không có yêu thích gì, đến trong tay ông mới có giá trị."

"Cái này... "

Tiết Nhượng nói: "Chú nhận lấy đi, chú, ba cháu quả thật không yêu thích."

Trương Trọng Cảnh liếc nhìn Tiết Nhượng h ồi lâu, gật đầu: "Được r ồi."

Tay ông hạ xuống, nghiêng đầu nhỏ giọng nói với Trì Bình: "Em đem bộ giấy và bút mực anh cất giấu kia chuẩn bị một chút."

Trì Bình gật đầu, biết ông đây phải trả lại lễ.

Đưa trẻ rồi cuộc vẫn còn trẻ, sau này không biết sẽ như thế nào, Trương Trọng Cảnh không muốn nhận lấy lễ của người ta, vẫn là đáp trả lại, mới an lòng.

Nếu Tiết Nhượng cùng Trương Lam có thể đi được lâu dài, về sau hai nhà còn có nhiều lần lui tới, cho nên không gấp, Tiết Khang nhìn cứng ngắc, nhưng hiểu được rất nhiều, cùng Trương Trọng Cảnh trò chuyện một hồi, bắt đầu trò chuyện, Trì Bình không có gì nói với Chung Lệ Nhan, bản thân Chung Lệ Nhan là một học vấn, tính cách cứng ngắc cứng ngắc, đối với phương diện giải trí làm đẹp, bà rất ít khi chú ý, hơn nữa cũng là một học phách, một bụng trí thức.

Có thể Trì Bình bắt đầu, bà là học tra, không thích học hành, chỉ yêu thích bát quái, giải trí, bà quyết định bởi lòng yêu thích cao.

Cho nên đàn ông trò chuyện với nhau, Trì Bình cùng Chung Lệ Nhan nhiều nhất chỉ là, ngày hôm nay thật lạnh, đúng vậy, hai ngày nay hạ nhiệt, ngày thường nấu canh, Trương Lam rất thích uống....

Một lát sau, hết đề tài, hai người li hôn an tĩnh lại.

Nhưng hai người tuổi trẻ, Trương Lam thấp giọng riu rít, Tiết Nhượng thỉnh thoảng tiếp lời của cô, Trương Lam vừa cười vừa gãi gãi thất lưng anh, Tiết Nhượng đề tay cô nắm lại, nói: "Còn gãi nữa anh hôn em."

"Đừng đùa bốn lưu manh nha... "Trương Lam hừ.

Trì Bình nghe được, ừ hử một tiếng nhắc nhở, Trương Lam ngẩng thẳng người, đầu vừa nhắc liền đụng vào cằm Tiết Nhượng, Tiết Nhượng chỉ có thể đưa tay xoa xoa.

Sau đó Trì Bình nhìn hai người bọn họ nói: "Lam Lam, đưa Tiết Nhượng đi dạo một chút đi."

"Vâng." Trương Lam kéo tay Tiết Nhượng, từ lâu một bắt đầu đi dạo, phòng ở lâu một không nhiều lắm, có một phòng tập thể dục, còn có một phòng để đồ vật linh tinh, nhưng bởi vì có dọn dẹp, đồ đạc trong phòng cũng rất sạch sẽ, sắp xếp gọn gàng, còn có những quần áo nhỏ Trương Lam khi còn bé tham gia khiêu vũ, Tiết Nhượng đi qua, muốn lấy, Trương Lam từ phía sau kéo tay anh lại, che mắt anh nói: "Không được đi..."

Tiết Nhượng: "Anh nhìn xem."

"Không nên nhìn, rất xấu."

Tiết Nhượng ôm thắt lưng cô, "Em bây giờ đẹp là được."

"Không nên nhìn mà." Trương Lam làm nũng, Tiết Nhượng cúi đầu nhìn cô, "Lam Lam, em làm nũng."

Trương Lam nghiêng đầu: "Sau đó thì sao?"

"Lòng cũng mềm."

Trương Lam đỏ mặt, lôi kéo tay anh, nói: "Chúng ta lên lầu, em đưa anh đi đến phòng em."

"Ừ." Tiết Nhượng nhướn mày, lên lầu, chính là một phòng xem phim, thư phòng, đi qua thư phòng, là phòng của Trương Lam, một thoáng đẩy cửa ra kia.

Tiết Nhượng mày nhướn cao, trong phòng hết thấy đâu rất tinh xảo, đồ dùng trong nhà mua chưng bày, nhưng rất... Loạn.

Ví dụ như mấy bộ quần áo trên giường, đâu bày ra, Trương Lam lúc này mới phản ứng được, cô bảo anh xem phòng cô là một quyết định sai lầm, cô xoay người đẩy anh nói: "Anh đi ra ngoài trước, hai phút sau thì lại đi vào."

Tiết Nhượng bất đắc dĩ, bị đẩy xoay người lại, ra cửa.

Trương Lam hung hăng đóng cửa lại, sau khi vào, nhanh chóng thu dọn quần áo trên giường, còn có đồ lót bên dưới quần áo, tất cả đều nhét vào trong tủ quần áo, sau đó lại nhặt sách vở lên, cô nhìn thấy hai ba trang, vẫn luôn lật ra, mấy trang kia làm sao cũng không gấp lại được.

Sau khi chuẩn bị xong, Trương Lam mới mở cửa, Tiết Nhượng xoa xoa mũi, hỏi: "Thế nào? Xong chưa?"

Trương Lam mặt đỏ lên, cô bấm ngón tay, nói: "Xong rồi."

Lùi về phía sau, Tiết Nhượng đi tới, nhìn chằm chằm cô, một đường nhìn

cô, Trương Lam chỉ có thể lùi về sau, lùi cho đến mép giường, vấp chân một cái, ngã ngửa ở trên giường.

Tiết Nhượng hơi khom người, cùng cô nhìn nhau, sau đó lại hôn xuống môi cô một cái.

Trương Lam chợt che miệng lại, hừ hừ nói: "Anh bây giờ ghét bỏ em sao?"

Tay Tiết Nhượng chống ở bên cạnh người cô, như vậy càng ép tới gần cô, anh nói: "Không có, ngược lại cảm thấy em rất đáng yêu."

"Thật?"

"Thật..." Tiết Nhượng nghiêng người, hôn má cô, Trương Lam bị anh đè ngã xuống giường, giường đệm mềm mại còn nảy lên một cái, Tiết Nhượng cũng ngã xuống, ngã xuống bên người cô, đưa tay ôm cô vào trong ngực nói: "Phòng của em lúc không loạn, ngược lại có cảm giác như đời sống sinh hoạt."

Trương Lam vùi ở trong ngực anh, hỏi: "Thật sao?"

"Thật."

Chương 67-2

"Thật."

Vạn Khoa anh mua hơn một năm, cũng ở hơn một năm, anh thuê người giúp việc theo giờ, mỗi ngày đều dọn dẹp, anh mỗi ngày mở cửa, đập vào mặt chính là quanh quẽ.

Cái này rất giống với tính cách anh, cũng phụ họa tính cách anh, nhưng từ khi gặp được Trương Lam, đầu thay đổi, có lẽ nói, Trương Lam cho anh muốn có cảm giác gia đình.

Giống như lúc vừa mới vào phòng cô, nhìn đến cảnh tượng hỗn độn kia.

Có hơi thở của cuộc sống.

Về sau sẽ có cô ở nhà, sau đó... Lại có một đứa bé, đứa nhỏ này cũng rất nghịch ngợm, anh mỗi ngày về nhà....

Nghĩ đến đó, khóe môi cũng mang theo ý cười, Trương Lam ngừng đầu hỏi anh, "Anh đang cười cái gì vậy?"

"Không có gì." Tiết Nhượng sờ khóe môi một cái, anh cúi đầu, hôn trán cô, nói: "Cảm ơn em, Lam Lam."

"Cảm ơn gì?"

Em nói sao?

...

Tiết Nhượng ngành tài chính chỉ cần bốn năm, năm tốt nghiệp kia, Trương Lam vẫn còn đang học một năm cuối cùng, Trương Lam mỗi ngày khóc nghĩ, tại sao còn hơn một năm.

Ngành y tá cùng ngành y học khá giống nhau, hạn định năm năm, Tiết Nhượng kéo cô từ trên giường lên, thấp giọng nói: "Em bảy giờ buổi sáng còn có giờ học."

"Em không muốn lên..." Trương Lam nhìn điện thoại di động, muốn khóc.

Tiết Nhượng ôm cô đứng lên, mặc quần áo thể thao màu xám tro, ôm cô vào phòng tắm, đánh răng rửa mặt cho cô, làm xong hết rồi, Trương Lam mới mở mắt ra hỏi: "Anh... Phải đi làm?"

Tiết Nhượng lau khô mặt cô, gật đầu: "Ừ."

"Phòng vấn thành công sao?"

Tiết Nhượng: "...". Không phỏng vấn, bao nhiêu công ty còn muốn cướp đây.

Tiết Nhượng chính thức trở thành thương nhân tài chính.

Thực hiện mơ ước nhiều năm của anh, nhưng lần này làm thương nhân tài chính cũng đã là lão du đi đầu*, chưa tốt nghiệp, đã có không ít công ty đến mời, anh nhưng lại đi công ty lão đồng gia**

*lão du đi đầu [老油条], kẻ già đời, tay lão luyện, giàu kinh nghiệm.

**Là một từ ngữ Trung Quốc, là một công ty lâu năm, chủ sở hữu của thế hệ cũ.

Cam kết giúp anh làm một năm, chờ Trương Lam tốt nghiệp, được đi đầu đi làm bệnh viện nào, anh mới làm bước tiếp theo.

Ở Bắc Kinh anh lại mua một căn nhà, cho ba mẹ anh ở, nhưng Chung Lệ Nhan cùng Tiết Khang lại không muốn đến, chỉ nói chờ Trương Lam mang thai, sẽ tới chiêu cố.

Trì Bình nhàn rỗi ở nhà, mười ngày nửa tháng chạy đến Bắc Kinh xem con gái, trong nhà bày đầy quần áo của Trương Trọng Cảnh cùng Trì Bình.

Trương Trọng Cảnh ở Bắc Kinh có bất động sản.

Nhưng vì Trương Lam, vì con gái bọn họ chỉ có thể chạy đến Vạn Khoa, thật may nhà lớn, tam thất hai thính, bốn người ở cũng dư dả.

Tiết Nhượng làm bữa ăn sáng đơn giản.

Trương Lam thay quần áo xong đi ra, ngồi xuống, ăn bữa sáng, ăn xong rồi mơ mơ màng màng bị Tiết Nhượng nắm tay, xuống lầu.

Vương ở đối diện vừa mở cửa, cười nói: "Tiết Nhượng anh cũng quá cưng chị em đi."

Nói xong hắn quay đầu, nói với vợ hắn ánh mắt ai oán, vợ hắn hừ hừ nói: "Anh thì sao? Sáng sớm em kêu anh rời giường, bữa ăn sáng cũng đưa đến miệng cho anh, anh mới ăn, trong nhà cũng không dọn dẹp..."

Vương ngậm miệng lại, kéo vợ hắn ra cửa, đóng cửa nhà mình lại, lại nhìn cô gái đang lười biếng nhắm mắt vui ở trong ngực Tiết Nhượng.

Cuối cùng không để cho vợ hắn đi một mình lên thang máy, nói: "Chúng tôi đi trước."

Vợ hắn tức giận liếc mắt, không có đối lập liền không có tổn hại, cô ta cùng một trường học với Trương Lam, năm trước thuê căn phòng này, ở đối diện.

Cô tính cách ôn hòa, nhu thuận, còn Vương mỗi ngày mê mết trò chơi cũng có chút chủ nghĩa lớn của đàn ông, cô cứ như vậy, mỗi ngày nhìn Tiết Nhượng đối diện... Đau vợ.

Buổi sáng anh chạy bộ trở lại, làm bữa sáng cho Trương Lam, sau đó đánh thức Trương Lam, có lúc gọi không tỉnh còn đích thân rửa mặt cho cô, ra cửa, dắt tay cô, xuống lầu mở cửa xe lại thắt dây an toàn cho cô, trước đưa cô đi trường học, sau đó lại đến trường học mình, lại kiểm tra lại đẹp trai, cô ta đầu gối mò Tiết Nhượng rốt cuộc có mệt hay không.

Có lúc còn hoài nghi Tiết Nhượng có công phu, có một lần cửa đối diện không khóa, cô ta đi ra ngoài đổ rác, vừa lúc thấy Tiết Nhượng trở về, cô ta đứng ở cửa nhìn một lát, Tiết Nhượng vừa vào cửa, Trương Lam hình như vừa mới tỉnh ngủ, xoa xoa mắt đi ra, đi chân trần...

Tiết Nhượng lập tức buông chìa khóa xuống, chính anh vừa mới cởi giày, đi chân trần tiến lên, bế Trương Lam lên, đi tới phòng khách, nói: "Em không mang giày."

Khi đó trong lòng cô ta chán nản.

Người tại sao lại kém nhiều như vậy chứ.

Nghĩ tới đây, cô ta lại trợn mắt nhìn Vương trước mắt, lúc này từ trong gara có một chiếc xe đi lên, là Hummer, cô ta lập tức nghiêng đầu, liếc thấy Trương Lam tựa lưng vào ghế ngồi nhắm nửa con mắt, Tiết Nhượng ôn nhu nhìn cô một cái, cũng dùng ngón tay đỡ cằm cô, tránh cho đập đầu xuống.

Mùa đông, muốn rời giường là rất khó khăn.

Vạn Khoa cách trường học cô lại xa, phải dậy sớm hơn một giờ.

Đến trường học, Trương Lam cũng tỉnh hơn nhiều, cô tháo khăn quàng ở trên cổ, Tiết Nhượng kéo khăn cô, đem cô kéo tới, nghiêng người ở trên môi cô hôn một cái, nói: "Buổi chiều anh tới đón em."

Trương Lam liếm khóe môi, "Anh không tặng ca sao?"

"Không."

"Được." Trương Lam lại hôn lại anh, lúc này mới đẩy cửa ra xuống xe, vừa xuống xe liếc cảm thấy sương mù từng đợt, Trương Lam đeo khẩu trang, che lại mũi cùng môi.

Nhưng vào cửa tất cả bạn học đều biết, lại là Tiết Nhượng Thanh Hoa đưa bạn gái đến, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, bất chấp mưa gió.

Tác giả có lời muốn nói: Moa moa moa.

Chương 68

Đầu nói tốt nghiệp lập tức chia tay, hai người Tiết Nhượng tốt nghiệp lại không chia tay, Tiết Nhượng bận rộn công việc, Trương Lam cũng phải đi thực tập, học kỳ sau của năm thứ năm đại học, cô liền tiến vào bệnh viện Bắc Kinh làm y tá thực tập, thời gian làm việc của cô chưa xác định, bình thường tám giờ đi theo bác sĩ chủ trị, kéo dài đến chừng mười giờ.

Tiết Nhượng có lúc lái xe đi bệnh viện đón cô, cô còn đang chạy tới phòng bệnh.

Có lúc trực phải thức đêm, Tiết Nhượng rất đau lòng, nhưng làm y tá chính là như vậy, anh không có bất kỳ biện pháp nào, hai người lĩnh chứng xong muốn làm hôn lễ, vừa tốt nghiệp... Phát hiện căn bản là không có thời gian.

Cuối cùng người hai nhà, tính đến cuối tháng tám, muốn hai người làm hôn lễ trước.

Phía sau công việc lại tiếp tục bận rộn.

Tháng sáu, Trương Lam chính thức tốt nghiệp, buổi lễ tốt nghiệp hôm đó, Tiết Nhượng xin nghỉ đi cùng cô, Trương Lam mặc bộ đồ cử nhân thật nhanh nhào vào ngực anh, Tiết Nhượng mới từ công ty tới, mặc áo sơ mi trắng, ôm thắt lưng cô, cúi đầu hôn môi cô, Cao muội đỡ mắt kính nói: "Thật hâm mộ hai người, tốt nghiệp cũng không chia tay."

Cô ấy ở học kỳ sau của năm thứ hai đại học, cũng có một người bạn trai, học cùng ngành, kết quả năm thứ năm đại học, đối phương nói đi xuất ngoại, vừa đi liền chưa từng liên lạc lại.

Kia vẫn là mối tình đầu của cô ấy, hết sức mà khóc.

Bàn muội cắn mũ cử nhân, cũng rất hâm mộ: "Tớ cũng hâm mộ... Hai người mỗi ngày đều đối với đối phương như vậy, không ngán sao?"

Trương Lam nâng mặt Tiết Nhượng, nhìn nhìn, "Có một chút."

Tiết Nhượng bóp mặt cô: "Ngán cái gì?"

Trương Lam nhón chân, ghé vào tai anh nói: "..... "

Một bên tai Tiết Nhượng liền đỏ lên, cắn mặt cô, "Để cho em ngán, sau này một tuần lễ một lần..."

"..." Trương Lam trầm mặc.

" Hay là một tuần lễ hai lần đi."

"Này, hai người đang trò chuyện gì thế, Tiết nam thân, anh buông Lam Lam nhà chúng tôi ra, chụp ảnh...."

Tiết Nhượng buông tay, Trương Lam nhón chân ở bên mép môi anh hôn một cái, lúc này mới chạy lại thật nhanh, một tiếng tách, thời gian đại học liền dừng ngay tại bên trong bức ảnh chụp, thanh xuân dào dạt, một đi không trở lại.

Đa số mọi người lặng yên đỏ hốc mắt, Trương Lam nhưng lại cảm thấy muốn nghênh đón cuộc sống mới, cảm thấy vạn phần mong đợi, bởi vì cô sắp đi vào một thân phận mới.

Từ bạn gái Tiết Nhượng, biến thành vợ.

Bọn họ đều là duy nhất với nhau.

Trương Lam kéo Tiết Nhượng qua, mặc đồng phục cử nhân chụp ảnh, Tiết Nhượng đều tùy theo cô, thời điểm anh tốt nghiệp, Trương Lam cũng cùng anh chụp rất nhiều, khi đó, cảm xúc còn chưa có sâu như vậy, nhưng đến khi Trương Lam muốn tốt nghiệp, cuộc sống đi vào quỹ đạo, loại cảm giác này mới sâu hơn.

Anh đưa tay, chặn ngang bế cô lên, ôm tư thế công chúa, làm cho người xung quanh kêu lên.

Trương Lam cười giơ tay, trên tay của cô có đeo hai chiếc nhẫn kim cương, lóe sáng lên, một cái là thời điểm bọn họ gặp lại cô tùy ý nhìn anh mua, một cái là chiếc nhẫn đính hôn, đều là nhẫn kim cương carat lớn, các cô gái chung quanh nhìn thấy rất hâm mộ, người ta tốt nghiệp một cái liền kết hôn, còn là một anh chàng đẹp trai như vậy, có tiền có nhà có xe có hết thảy.

Các cô còn phải cố gắng phấn đấu.

Đời người không so được, Tiết Nhượng khom người, chặn lại nụ cười trên môi Trương Lam.

Cám ơn em, cũng cám ơn anh.

Không có bỏ lỡ đối phương.

Tiệc tốt nghiệp, huyền não rất lâu, Trương Lam uống say, đi xiêu xiêu vẹo vẹo, đến tiểu khu nhà mình, còn hừ lên "Em luôn lặng lẽ chờ đợi ở phía sau anh, rất muốn nhìn thấy nụ cười lơ đãng của anh, có lẽ anh không hiểu được lòng em, em sẽ cố gắng khiến anh cảm động...."

Hát khá dễ nghe, vào thang máy, Trương Lam ôm lấy cổ Tiết Nhượng, gọi: "Chồng."

"Ừ."

"Em tốt nghiệp rồi, có thể làm vợ anh."

"Ừ."

Tiết Nhượng hôn cô.

Điện thoại di động trong túi của cô vang lên, Trương Lam cầm lên, mở ra, ấn loa ngoài, giọng Annie từ bên kia vang lên, líu ríu còn có tiếng kêu của Nha Nha nhà cô, "Dì ~ ~ mẹ nuôi ~ ~" Giọng nữ khả ái mềm nhũn, Trương Lam thanh tỉnh đôi chút, trả lời: "Ai, Nha Nha mẹ nuôi đây."

"Mẹ nuôi...." Annie đoạt lấy điện thoại di động, nói với Trương Lam: "Chúc mừng cậu tốt nghiệp, Lam Lam, kế tiếp cậu có thể mang thai bảo bảo nha, là con gái đi, trong bụng tớ lại có, lần này chắc là bé trai, chúng ta định thân cho bọn nó..."

Trương Lam hơi vui, nói về phía điện thoại: "Cậu có phải là đồng gốc không vậy, bây giờ được tự do yêu đương."

"Tớ thích ép duyên." Annie hừ hừ nói.

Trương Lam cười lên, Annie hừ hừ nói: "Thật sự đấy, Lam Lam, tớ nói cậu thật sự có thể mang thai, bây giờ không mang thai chờ đến khi cậu bận công việc lại không có thời gian."

Cô ấy là một người phụ nữ có thai cũng không quá quan tâm đến người khác có mang thai hay không, chủ yếu chỉ là muốn có một người bạn, ban đầu cô ấy năm thứ nhất đại học bất ngờ mang thai, mờ mịt, lại chỉ có một mình cô ấy, bên cạnh đều là những người tràn ngập thanh xuân, tư vị kia...

Bây giờ tốt lắm, mọi người cũng tốt nghiệp, cô ấy cũng vừa có, thế nào cũng muốn mấy người Trương Lam cùng nhau mang thai, Long Ngọc năm trước gả cho Phan Vĩ, bây giờ mỗi ngày đều bị Annie giục sinh.

Long Ngọc mỗi lần đều gửi tin nhắn cho Trương Lam: "Tớ hôm nay bị Annie làm phiền chết, cậu ấy lại ép tớ mang thai."

"... Cô ấy mang thai lại muốn chúng ta cùng mang thai, tớ không cần để ý đến cô ấy."

"Cậu không biết tớ buổi tối mỗi ngày chuẩn bị cùng Phan Vĩ nghỉ ngơi, đều cảm giác được thanh âm Annie thúc giục ở một bên tai, quả thực giống như ma ám vậy, quá khủng bố."

Trương Lam bên này cười đến lợi hại, ra thang máy cũng không đi, Tiết Nhượng cúi người bế cô lên, Trương Lam thấy cổ áo Tiết Nhượng bị cô dày vò mở ra, xương quai xanh lộ ra, cô tiến người lại gần, hôn một cái, hỏi: "Chồng, anh ở trong công ty, có phải cũng mặc như vậy hay không?"

Chương 68-2

Trương Lam bên này cười đến lợi hại, ra thang máy cũng không đi, Tiết Nhượng cúi người bế cô lên, Trương Lam thấy cổ áo Tiết Nhượng bị cô dày vò mở ra, xương quai xanh lộ ra, cô tiến người lại gần, hôn một cái, hỏi: "Chồng, anh ở trong công ty, có phải cũng mặc như vậy hay không?"

Tiết Nhượng cúi đầu, mở cửa nhà ra, nói: "Không phải, cổ áo đầu cài cúc, em mới vừa mở ra."

"Cài cúc áo? Nhìn rất cứng nhắc." Trương Lam ôm chặt anh.

Tiết Nhượng càng thành thực mặt cũng càng lạnh lùng, cũng càng đẹp trai anh tuấn, nhưng bởi vì tính cách lãnh đạm của anh, không có cô gái nào dám tới gần anh, trong công ty mỗi ngày bận rộn chân không chạm đất.

Anh mặc cũng tương đối chính quy, nhưng cả tòa cao ốc, mỗi cô gái đều muốn anh.

Nhất là biết anh âm thầm đối tốt với Trương Lam như vậy, bao nhiêu người t ần tâm tư muốn phá hư hai người bọn họ, tình yêu đường dài rất ít khi có kết quả, coi như Trương Lam là thiên kim tiểu thư thì thế nào, bộ dạng dễ nhìn thì như thế nào, thế gian này đáng đẹp mắt có một bố lớn, hợp hăng năm còn có cô gái đặc biệt vì Tiết Nhượng mà mặc váy gợi cảm, ly rượu đổ vào ngực một cái, ở trước mặt Tiết Nhượng, ý đồ đưa tới sự chú ý của Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng mắt nhìn thẳng, cúi thấp đầu gọi điện thoại cho Trương Lam.

Trương Lam lái xe Jeep, sợ anh uống say, đặc biệt đến cuộc họp hằng năm đầu tới đón anh, cô tựa vào trên cửa kính xe, tay Tiết Nhượng chống của xe, hơi khom người, ở ngay cửa cùng Trương Lam hôn môi.

Mấy cô gái kia không cam lòng, chạy đến phòng khách nhìn một cái.

Nhất thời tức hộc máu.

Không hiểu luôn đi theo một người phụ nữ sẽ không có cảm giác mới mẻ

sao....

Trong điện thoại Annie vẫn còn nói, Trương Lam bởi vì say rượu nên rất mệt, nằm xuống liền cuốn chăn ngủ, Tiết Nhượng cầm điện thoại di động lên, nói với Annie: "Cô ấy ngủ rồi."

Annie vừa nghe: "Nha, ngủ vừa lúc, anh có thể... Nhân cơ hội..."

"Không cần cô nhắc nhở." Tiết Nhượng nói xong, trực tiếp cúp máy, ném điện thoại di động, vào phòng tắm cầm khăn lông lau mặt cho Trương Lam, lau người, Trương Lam ôm anh không chịu buông tay, Tiết Nhượng nhìn cô, trông mắt sâu thẳm, hạ thấp người xuống hôn mặt cô.

Biết cô mệt muốn chết, cả ngày tốt nghiệp, chạy đông chạy tây, ngẫu nhiên cảm tính còn muốn khóc một chút, vừa mới ở KTV khóc đến lợi hại, ba người Cao muội được chia tới ba thành phố khác, bốn người ký túc xá chia cách thành bốn nơi, thanh xuân mới chớp mắt liền vụt bay, một ít bạn học nữ chuyên ngành các cô, cũng chưa tới.

So sánh với cảm tính của Trương Lam.

Tiết Nhượng tỉnh táo hơn nhiều, ngày đó tốt nghiệp những người khác hốt mất đầu đỏ, duy chỉ có anh không có.

Anh đối rành đối với tương lai, anh chỉ cần vì Trương Lam phụ trách mà thôi, buổi tối tốt nghiệp hôm đó anh về đến nhà liền bắt đầu kế hoạch sự nghiệp anh đã vạch ra.

Anh đứng dậy đi tắm, cởi quần áo, đẩy cửa phòng tắm ra đi vào, tắm xong đi ra, mặc quần áo ngủ, lên giường, ôm cô nằm xuống.

Trì Bình cùng Trương Trọng Cảnh đi công tác Anh quốc, không có cách nào chạy về cùng Trương Lam tốt nghiệp, chỉ có Tiết Nhượng cùng cô, vậy cũng đủ rồi.

Ngày thứ hai, Trương Lam say rượu, đầu vô cùng đau đớn, tỉnh lại đẩy Tiết Nhượng ra, chạy vào trong phòng tắm ối, Tiết Nhượng tỉnh giấc, nhanh đứng dậy đuổi theo, đuổi theo đi vào, Trương Lam nằm ở trên bồn cầu ối đến hôn thiên ám địa, Tiết Nhượng hơi ôm cô đứng lên, nói: "Có phải rất là khó chịu hay không?"

"Siêu cấp khó chịu." Trương Lam xoa trán, tựa vào trong ngực anh,
"Chồng, tối hôm qua em uống rất nhiều rượu sao?"

"Nhiều, không ngăn được."

Trên thực tế Tiết Nhượng ngăn cản, nhưng một người không chú ý,
Trương Lam uống rượu đến cao độ Tần Thiên đưa cho cô, Tiết Nhượng
thiếu chút nữa cùng Tần Thiên đánh nhau.

Là Giang Dịch Khải kéo hai người ra, Giang Dịch Khải cùng Tần Thiên ở
Hà Lan lĩnh chứng, đã là hợp pháp.

"Nhức đầu." Trương Lam xoa trán hừ hừ, Tiết Nhượng súc miệng cho cô,
sau đó ôm cô ra phòng tắm, nói: "Hôm nay cũng đừng đi làm, anh xin phép
giúp em."

Trương Lam mở mắt ra, "Không được..."

Hôm nay việc rất nhiều, cô giùng giàng đứng dậy, Tiết Nhượng đề cô ở
đầu giường, nói: "Anh làm đồ giải rượu cho em."

"Ừ." Trương Lam gật đầu.

Tiết Nhượng buông cô ra, sau đó đứng dậy, vào phòng bếp, tìm tài liệu giải
rượu, nhưng nhà không có sữa bò, Tiết Nhượng cầm chìa khóa, ra cửa, vừa
lúc đụng phải vợ của Vương đối diện, cô ta nhìn Tiết Nhượng một cái, liếc
nhìn vào trong phòng, hỏi: "Anh muốn đi đâu vậy? Trương Lam tối hôm
qua uống nhiều như vậy, không có việc gì chứ?"

"Còn đau đầu."

"Cho cô ấy đồ giải rượu chứ, ở chỗ tôi còn có sữa, anh có muốn không?"

"Cảm ơn."

Lúc trước Vương mới vừa hỏi Tiết Nhượng muốn đi sao cô phiêu, nhưng
Tiết Nhượng cho hắn lời khuyên, Vương cũng không có chú ý nghe, sau đó
thua thiệt, vợ của Vương tức chết, nhưng cũng không tiện trách Tiết
Nhượng, Vương từ đó về sau biết đi đâu một chút, ngoan ngoãn đi theo Tiết
Nhượng chơi mấy bàn, cũng coi là kiếm một chút.

Quan hệ giữa hai nhà đối diện lúc này mới chân chính là hàng xóm.

Trương Lam cùng vợ của Vương bình thường hai người cũng tán gẫu, sẽ cùng uống trà chiều, cho nên Tiết Nhượng không khách khí, cần sữa bò trở về nhà.

Làm canh giải rượu cho Trương Lam, Trương Lam lại ỏi nhiều lần, dạ dày mới khá hơn một chút, uống canh giải rượu, lại ngủ nữa, cả người mới có tinh thần, chỉ là sắc mặt hơi tái, Tiết Nhượng lòng vô cùng đau đớn, ai biết rượu kia tác dụng chậm như vậy, anh hôn đỉnh đầu cô: "Hôm nay đừng đi làm, xin nghỉ đi."

"Không được." Trương Lam kiên trì, buổi lễ tốt nghiệp ngày hôm qua cô cũng xin một ngày, hôm nay sao lại xin được.

Xuống giường đi thay quần áo.

Tiết Nhượng bất đắc dĩ, hỏi cô buổi trưa muốn ăn gì.

Trương Lam mềm mại nói: "Cháo."

Tiết Nhượng đi tới cửa, đi hai bước, Trương Lam đột nhiên gọi anh lại: "Chồng ời."

Tiết Nhượng quay đầu, Trương Lam bước nhanh về phía trước, hôn anh một cái, nhìn anh nói: "Em rất yêu anh nha."

"Anh cũng vậy." Tiết Nhượng hôn môi cô. Đôi mắt anh ôn nhu rất nhiều, đi ra phòng, nấu cháo, gọi cô tới ăn, ăn xong cũng gần hai giờ, đưa cô đi làm.

Sắc mặt Trương Lam cũng khôi phục nhiều, cô xách túi nhỏ, vội vàng đi vào bệnh viện.

Tiết Nhượng thấy cô đi vào bệnh viện, khởi động xe, lái đi...

Vừa mới tới đèn xanh đèn đỏ, điện thoại di động liên vang lên, anh nhận.

Đầu kia có một giọng nữ nói: "Tiết Nhượng sao? Trương Lam ở trong bệnh viện té xỉu."

Cả người Tiết Nhượng cũng chờ.

"Tút tut tut tut tut tut — —" Phía sau tiếng còi chói tai mà dài, vờn quanh ngay tại bên tai.

Chương 69

Quay đầu xe, xe dừng ở cửa bệnh viện, Tiết Nhượng cầm lấy điện thoại di động liền chạy vào bên trong, một y tá thực tập cùng với chuyên ngành của Trương Lam tiến lên ngăn anh lại nói: "Cô ấy đang làm kiểm tra, cô ấy đã hôn mê một lát, rất nhanh liền tỉnh."

"Cô ấy ở đâu?" Tiết Nhượng lo lắng hỏi, y tá kia chỉ dẫn anh đi tìm Trương Lam, Trương Lam nghiêm mặt, cầm đơn bệnh án đi ra, vừa nhìn thấy Tiết Nhượng, hai mắt Trương Lam rung rung, Tiết Nhượng tiến lên ôm cô vào trong ngực, "Sao vậy?"

Bác sĩ chủ trị đi ra theo phía sau Trương Lam, ông biết Tiết Nhượng, nói: "Cô ấy mang thai, làm sao lại cho cô ấy uống nhiều rượu như vậy chứ."

Cả người Tiết Nhượng sửng sốt, anh cúi đầu nhìn Trương Lam, tay Trương Lam run run đưa tờ bệnh án cho Tiết Nhượng, Tiết Nhượng nhận lấy, nhìn một cái...

Mang thai 40 ngày, tương đương với một tháng mười ngày, Trương Lam khóc nói: "Em còn uống rượu đế, làm sao bây giờ?"

Tiết Nhượng thấp giọng nói: "Không sao, không sao."

Nhưng trong lòng anh lại lạnh đi nửa phần, anh nhìn về phía bác sĩ, bác sĩ nói: "Phải quan sát nhiều, Trương Lam đi về nghỉ ngơi đi, khoảng thời gian này phải đúng giờ tới làm kiểm tra, nếu như chỉ là rượu bia bình thường, vấn đề không lớn, nhưng nếu như rượu đế cao độ như vậy, phải xem tình huống."

Trương Lam ô ô ô khóc, nắm quần áo Tiết Nhượng thật chặt.

Tiết Nhượng ôm chặt cô, trấn an nói: "Không sao đâu, khoảng thời gian này em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, đúng giờ chúng ta tới kiểm tra."

"Tiết Nhượng..." Trong mắt Trương Lam đều là nước mắt, có đứa bé không đáng sợ, đáng sợ là rõ ràng đứa bé tới lại mất đi, mới đáng sợ.

Chu Nghệ năm trước cũng vậy, mang thai kết quả ở bên ngoài cổ tử cung, không thể sinh, chỉ có thể làm giải phẫu lấy ra, chồng cô ấy lớn hơn cô ấy mười lăm tuổi, hôm nay cũng gần bốn mươi, sau này muốn mang thai nữa thì càng khó khăn, Chu Nghệ lúc ấy khóc tê tâm liệt phế, Trương Lam đặc biệt sợ chính mình cũng như vậy, cô lên xe, tựa như mất hồn.

Tiết Nhượng đau lòng, nắm tay cô thật chặt, lại hôn xuống gò má cô một cái, nói: "Đừng suy nghĩ quá nhiều."

Trương Lam trừng mắt nhìn anh, bởi vì khóc nhiều, mắt đỏ lên, cô ghen ngào nói: "Làm sao bây giờ? Nếu quả thật..."

"Được rồi, nếu không có kết quả, không cần tự kết luận, chúng ta còn trẻ không phải sao, đứa bé... Đứa bé cũng có duyên phận." Tiết Nhượng lúc sau dừng một lát mới nói xong, cổ họng anh cũng có chút nghẹn, Trương Lam lại khóc lên, Tiết Nhượng nói: "Em phải phải giữ vững tâm tình tốt, có lẽ, đứa bé sẽ ở lại."

"Nhưng mà..." Trương Lam phát hiện mình không làm được.

Bởi vì cô nhất thời không cẩn thận khinh thường, nếu như đứa bé này không thể ra đời, đời này của cô sẽ có tiếc nuối.

Xe một đường chạy trở về nhà, Tiết Nhượng ôm Trương Lam xuống, trong lòng Trương Lam ủy khuất trách cứ mình, ôm chặt cổ anh, không chịu buông, Tiết Nhượng cũng không có ý định để cô xuống, ôm cô dọc theo đường đi của tầng lầu, lại mở ti vi cho cô xem, Trương Lam vui đùa ở giường, Tiết Nhượng gọi điện thoại đến công ty xin nghỉ.

Ở lại cùng cô.

Trương Lam cầm điện thoại di động lên, nhắn wechat cho Annie.

— — Annie, tối hôm qua uống rất nhiều rượu, tối hôm nay phát hiện có mang thai.

— — Cái gì? Cậu bị ngốc sao... Mang thai còn uống rượu? Con bà nó tối nghe nói các cậu tối hôm qua còn uống rượu đế.

— — ô ô.

— — Được rồi đừng khóc, thật ra thì như vậy đi, vận khí của cậu luôn luôn không tệ, tớ cảm thấy vấn đề không lớn, bác sĩ có bảo cậu tới kiểm tra hay không?

— — Có, tớ chỉ sợ giống như Chu Nghệ.

— — Không sợ, không phải năm nay Chu Nghệ cũng chuẩn bị mang thai sao, cậu tham ăn tham uống là được.

Tiết Nhượng mang đồ uống đi vào, vén tóc Trương Lam ra, đưa nước uống cho cô, Trương Lam vui đùa uống một hớp, anh làm là nước trái cây, mùi vị rất tốt, Trương Lam uống xong, tâm tình cũng khôi phục, cô từ trên giường xuống, nói: "Em phải rèn luyện thân thể thật tốt."

Tiết Nhượng ngăn cản cô, nói: "Hiện tại thân thể em còn rất yếu ớt, trước ngủ một chút?"

Trương Lam ôm anh, Tiết Nhượng lập tức đỡ cốc lên bàn, một tay anh ôm cô, nói: "Sao vậy?"

"Chồng, ôm ôm."

"Ừ, ôm ôm."

"Anh đi làm đi, em ở nhà một mình cũng được." Trương Lam sợ làm chậm trễ Tiết Nhượng, ôm một chút lại đẩy anh ra nói, Tiết Nhượng đâu có yên tâm, anh khom người, hôn xuống môi của cô nói: "Anh xin nghỉ, công việc của anh không nhiều, hơn nữa, cũng không quan trọng bằng em..."

Hốc mắt Trương Lam lại đỏ lên, cô cảm giác cô rất hạnh phúc.

Chính cô quên trước quên sau, kinh nguyệt không tới cũng không biết, trong bụng có đứa bé còn uống nhiều rượu như vậy, nhưng Tiết Nhượng một câu trách cứ cô cũng không có.

Trước kia cô không biết, cho đàn ông chính là muốn cưng chiều phụ nữ, nhưng từ khi biết cặp vợ chồng đối diện kia, Trương Lam rốt cuộc biết.

Không phải mỗi người đàn ông đều giống như Tiết Nhượng, anh thật sự yêu cô.

Bởi vì yêu cô, cho nên bao dung cô tự do phóng khoáng, cô quên trước quên sau, Tiết Nhượng liếm nước mắt nơi khóe mắt cô, hỏi: "Sao lại khóc rồi?"

Trương Lam lại ôm lấy anh nói: "Không có, em chỉ tự nhiên chảy xuống..."

Tiết Nhượng: "...". Anh cười một tiếng, thời điểm ở trong bệnh viện, quả thật rất sợ, nhưng vừa về đến nhà, nhìn cô như vậy, anh lại cảm thấy.

Chương 69-2

Tiết Nhượng: "... " Anh cười một tiếng, thời điểm ở trong bệnh viện, quả thật rất sợ, nhưng vừa về đến nhà, nhìn cô như vậy, anh lại cảm thấy.

Không có gì so với cô vui vẻ quan trọng hơn, đứa bé... Phải xem duyên phận.

Đêm đó, đúng lúc, Trì Bình cùng Trương Trọng Cảnh trở lại, rạng sáng hơn một giờ đến, không dám đánh thức bọn họ, ngày thứ hai Trương Lam thức dậy, đi ra cửa phòng, cảm giác trong nhà có gì đó không giống, liền ngửi thấy mùi bánh rán thường ngày Trì Bình hay làm, cô chạy đến cửa phòng bếp, vịn vào cửa nói: "Mẹ."

Trì Bình vừa quay người thì thấy cô, ai nha một tiếng, tiến lên ôm lấy cô nói: "Bảo bối à..."

Trương Lam nhìn Trì Bình, lại nghĩ tới bảo bảo trong bụng, cô thấp giọng nói: "Mẹ, con... Con mang thai, nhưng mà..."

Trì Bình che miệng của cô lại, cười nói: "Mẹ biết."

"Mẹ làm sao biết?" Trương Lam kinh ngạc, Trì Bình nói: "Tiết Nhượng chỉ vài hôm qua gửi tin tức tới cho chúng ta, mẹ cùng ba con vốn về Phú thành, sau đó... Vì con, trở về Bắc Kinh."

"Mẹ." Trương Lam cảm động đến đòì mạng, cô quá sợ, cũng rất yếu ớt.

Lúc này, nhất là sau những chuyện sai lầm mà bản thân làm, hy vọng có người ở bên cạnh, Trì Bình cười cười, nói: "Con đi gọi ba con thức dậy đi."

"Vâng." Trương Lam vào phòng, gọi Trương Trọng Cảnh, Trương Trọng Cảnh cũng không hề đề cập tới chuyện Trương Lam mang thai còn uống rượu, người một nhà ng ẩ ở trên bàn ăn, Tiết Nhượng chạy bộ trở về thay quần áo cũng ng ẩ xuống.

Trương Lam lặng lẽ từ dưới bàn nắm tay anh, Tiết Nhượng mỉm cười, không phản ứng cô.

Trương Lam hừ hừ đập anh một chút, Tiết Nhượng liếc nhìn Trì Bình cùng Trương Trọng Cảnh, nghiêng đầu nhỏ giọng nói với Trương Lam: "Có phải lại càng yêu anh hay không?"

"Tự luyện." Trương Lam trừng anh, nhưng trong lòng mắt lại mang theo ý cười ấm áp.

Ăn sáng xong, Tiết Nhượng ra cửa đi làm.

Trì Bình cùng Trương Trọng Cảnh ở lại cùng cô, Trương Lam có cha mẹ bầu bạn, tâm tình buông lỏng rất nhiều, buổi chiều còn cùng Trì Bình đi Quốc Mậu* bên kia đạo phố, còn đi gặp Tần Thiên cùng Giang Dịch Khải.

*là một khu vực ở Bắc Kinh, trung tâm của khu thương mại trung tâm Bắc Kinh. Trung tâm thương mại thế giới Trung Quốc nằm ở đó.

Chỉ như vậy, hai tháng sau, Trương Lam lại đi kiểm tra, lúc này Trì Bình cùng Trương Trọng Cảnh, còn có cha mẹ Tiết Nhượng, đầu tối, lần này chủ yếu kiểm tra tình huống ưu sinh ưu dục của Trương Lam, thời điểm chưa có kết quả báo cáo, người một nhà cũng rất khẩn trương, Trương Lam chuẩn bị đi vào kiểm tra sắc mặt trắng bệch.

Tiết Nhượng ôm thắt lưng cô, thấp giọng nói: "Không sao, chúng ta thuận theo tự nhiên.

"Ừ." Trương Lam gật đầu, sau đó đi vào.

Thời điểm chờ thông báo, người một nhà cũng rất không an lòng, đứng ngẩn, cũng biểu hiện lo âu, Tiết Nhượng là tỉnh táo nhất, thời gian này còn nhận được mấy cuộc điện thoại của công ty, mỗi lần anh đi ra, Trương Lam liền khẩn trương nhìn chăm chăm anh, sợ anh đi, sau đó Tiết Nhượng liền không nhận, cuộc gọi tới cũng cúp.

Chỉ chốc lát.

Bác sĩ cầm bản báo cáo đi ra, nhìn Trương Lam, bác sĩ này là cấp trên của Trương Lam, ông hạ khẩu trang xuống, nhìn người nhà Trương Lam ngẩn thành một hàng.

Giống như học sinh tiểu học, bác sĩ cười cười, nụ cười này của ông, tâm

tình khẩn trương của bọn họ lúc này mới thả lỏng hơn một ít, Trương Lam không dám đi, cô đẩy Tiết Nhượng, Tiết Nhượng đứng ở bên cạnh bác sĩ, hỏi: "Bác sĩ tình huống như thế nào?"

Bác sĩ đem bản báo cáo đưa cho Tiết Nhượng nói "Không sao, Trương Lam thân thể khỏe mạnh, đứa bé không sao cả, chỉ là... Tuần 16 còn phải kiểm tra, để ngừa vạn nhất, đại khái còn phải kiểm tra như vậy hai ba lần nữa, là vì để ngừa đứa bé dị dạng..."

Tiết Nhượng tay nhận lấy bản báo cáo hơi run, anh lần đầu tiên khẩn trương nói: "Cám ơn bác sĩ, chúng tôi sẽ phối hợp kiểm tra."

Bác sĩ cười lên, sau đó ông nói với Trương Lam: "Không sao rồi."

Trương Lam buông lỏng toàn thân, ngã ở trong ngực Trì Bình, Trì Bình vuốt ve đỉnh đầu Trương Lam, cùng Trương Trọng Cảnh nhìn nhau, cha mẹ Tiết Nhượng cũng thở phào một cái, Tiết Khang còn nói: "Hôn lễ kia, có thể cứ theo lễ thường mà cử hành..."

Trì Bình nói: "Đúng vậy, còn có một hôn lễ... Nhìn xem thiếu chút nữa đầu quên."

Vốn cuối tháng tám làm hôn lễ cho bọn họ, bây giờ vì chuyện này, kéo dài hơn một tháng, cũng sắp tháng mười, Tiết Khang nhìn điện thoại di động nói: "Trước kia đi xem bát tự lão sư phó kia nói tháng mười cũng là một ngày tốt, trước chưa cần cân nhắc đến công việc của Lam Lam, chúng ta đặt vào tháng mười, an bài như vậy vừa vặn..."

Chung Lệ Nhan mặc dù không lên tiếng, nhưng sắc mặt rất hờn hào, nhìn Trương Lam, mặt tràn đầy ý cười.

"Được, vậy thì tháng mười, Lam Lam, khoảng thời gian này chính là lúc mấu chốt, phải chiều cố bản thân thật tốt." Trương Trọng Cảnh xoa xoa đầu con gái.

"Vâng." Trương Lam nặng nề gật đầu, cô ôm chặt Tiết Nhượng, ngửa đầu nhìn anh.

Trong lòng mắt Tiết Nhượng mang theo ý cười, cúi đầu hôn môi cô một cái.

Sau đó người một nhà ăn ở bên ngoài ăn một bữa tiệc lớn, mới về nhà, những ngày kế tiếp, Trương Lam li hôn hoàn toàn trở thành một người phụ nữ có thai, mỗi ngày không có việc gì sẽ xem sổ tay chú ý cho phụ nữ có thai, lại gửi tin nhắn cùng Annie học hỏi kinh nghiệm, Tiết Nhượng bên này bận bịu công việc, cũng vội vàng tổ chức hôn lễ, mặc dù rất mệt mỏi, nhưng anh rất thỏa mãn.

Lễ quốc khánh...

Trương Lam cùng Tiết Nhượng tổ chức hôn lễ, cử hành ở Phú thành.

Vì lãng mạn, hôn lễ cử hành vào buổi tối, ở bên cạnh đu quay khu vui chơi ở Phú thành cử hành, một đêm kia pháo hoa rực rỡ, đu quay sáng một buổi tối, Trương Lam bị Tiết Nhượng ôm lên bên trong đu quay, cũng ở bên trong đó đeo nhẫn cho cô, cũng ở vị trí cao nhất của đu quay hôn môi cô.

"Khi đu quay tới điểm cao nhất, tình lữ hôn môi, sẽ vĩnh viễn không bao giờ rời xa nhau, sánh bên nhau cho tới thiên hoang địa lão."

Tác giả có lời muốn nói:

Kết thúc.

Chương 70: Phiên ngoại 1

Trương Lam còn chưa qua kỳ thử việc thực tập, liền mang thai, sau khi mang thai, chính là hôn lễ, hôn lễ xong rồi, cô phải ở nhà ngoan ngoãn dưỡng thai, công việc của Tiết Nhượng bên này cũng càng ngày càng bận, nhưng mà cho dù công việc có bận rộn đi chăng nữa, Trương Lam vĩnh viễn đều là vị trí số một trong lòng anh, giống như hôm nay cô đi ra ngoài cùng vợ của Vương, Thư Mẫn hai người cùng đi dạo phố, hai người đi dạo xong rồi, xe Tiết Nhượng đã đậu ở chỗ đó, đúng lúc vào giữa trưa.

Thư Mẫn hâm mộ nói: "Chồng cô lại tới đón cô kìa."

"Ừ, cùng về luôn không?" Trương Lam đưa đồ đã mua cho Tiết Nhượng cầm lấy, hỏi Thư Mẫn, Thư Mẫn suy nghĩ một chút, nói: "Vậy thì làm phiền rồi."

Trương Lam chắc một tiếng cười nói: "Khách khí như vậy làm gì chứ."

Tiết Nhượng ôm lấy thắt lưng của cô, lên xe, bụng rất tròn, đã hơn bảy tháng, thắt lưng của Trương Lam thô hơn một vòng, cô cố hết sức đi qua, Tiết Nhượng mở cửa xe ra, đỡ Trương Lam đi vào, thấp giọng nói: "Có mệt hay không?"

Trương Lam tựa lưng vào ghế ngả, lắc đầu: "Không mệt."

Trên thực tế thường xuyên bị đá, cô cũng thành thói quen, Tiết Nhượng vén tóc trên trán cô ra, Trương Lam kéo caravat của anh, hỏi: "Hôm nay lại phải tham gia hoạt động gì sao?"

Tiết Nhượng cúi đầu nhìn, nói: "Đúng vậy, người kia bên New York tới."

"Tới ai vậy?"

"Chu Nhất."

"Chắc, hẳn sao, hẳn còn chưa bị khai trừ sao?" Trương Lam vừa nhắc tới Chu Nhất này, liền bĩu môi, khoảng thời gian trước lại đem chỗ sơ hở cho Tiết Nhượng làm.

Tiết Nhượng cũng sắp thành thợ sửa chữa rồi.

Trương Lam bấu môi thật sự rất đáng yêu, mi mắt Tiết Nhượng lộ ra ý cười, nói: "Hắn là được tuyển dụng vào công ty chúng ta khi cố vấn."

Người cố vấn này chỉ có quyền lợi cố vấn, không cùng khách hàng giao dịch quyền lợi, hắn ở New York có năng lực, nhưng bị hắn làm cho hỏng, ở trong danh sách đen của New York, nhưng về nước lại là một hảo hán, công ty sẽ tiếp nhận hắn, chủ yếu bởi vì hắn lúc trước gài bẫy đầu là người ngoại quốc, không có nửa người Trung Quốc.

Điểm này vẫn rất có chủ nghĩa yêu nước.

Thư Mặc ngồi ở một bên, nhìn Tiết Nhượng tươi cười cùng Trương Lam nói chuyện, cô ta nghe không hiểu, nhưng đàn ông ôn nhu cô ta hiểu, cô ta hơi thở dài.

Tiết Nhượng dặn dò Trương Lam ngồi yên, đóng cửa xe, quay đầu xe, khởi động xe, lái về Vạn Khoa, Thư Mặc xách quần áo, lại giúp Trương Lam cần lấy một chút, ba người lên lầu, giữa trưa, đến tầng lầu, liền có mùi thức ăn thơm nức từ trong nhà Tiết Nhượng bay ra, Chung Lệ Nhan nghe được tiếng bước chân, mặc tạp dề, cần vung nĩa thò đầu ra nói: "Đã về rồi sao?"

"Vâng, đã trở lại." Trương Lam đáp lời Chung Lệ Nhan.

Vào phòng, ăn cơm, mới vừa ăn xong, liền nhận được điện thoại của Annie, nói cô ấy sinh, sinh một bé trai...

Trương Lam vội vàng nói: "Chúc mừng chúc mừng."

Annie ở đầu bên kia hừ hừ nói: "Cậu phải sinh một bé gái, đúng lúc chúng ta có thể phối hợp thành một đôi, tảo hôn nha."

Trương Lam lại ăn một miếng trái cây nói: "Cậu có thể quên chuyện tảo hôn này không hả?"

Annie khóc lóc: "Không được, tớ chỉ nhớ cái này."

"Tê Thích nhà cậu đúng là bị phiền chết mất."

"Tớ mới bị anh ấy phiền chết." Annie sinh hai lần không có một chút áp lực, sinh xong liền sinh long hoạt hổ, ngay cả đứa bé cũng không chuyên tâm nhìn qua một cái, chỉ thỏa mãn vì hai bé trai mà thôi, cô ấy nói: "Cậu nếu không đính ước với đứa bé nhà chúng tớ, tớ liền đính ước với đứa bé nhà Chu Nghệ."

"Đính ước đi, đính ước đi, tùy cậu." Trương Lam vui vẻ nói.

"Cậu đừng có hối hận đấy."

"Sẽ không... "

"A... Cậu con mẹ nó khi dễ phụ nữ có thai vừa sinh xong."

Trương Lam nói: "Tớ còn đang mang thai đấy... "

"..."

Tới gần ngày sinh, tâm tình Trương Lam bộc phát lo âu, cô sợ đau, cô đòi này chưa từng chân chính đau qua, trước thời hạn một tuần cô vào ở trong trong bệnh viện, tử cung co rút lợi hại, cô mỗi ngày đều không có cách nào ngủ, Tiết Nhượng ở trong phòng bệnh cùng cô, nhìn cô vừa ng ẩ dậy, anh lập tức cũng ng ẩ dậy theo, Trương Lam ôm anh, "Ch ờng ời..."

Tiết Nhượng thấp giọng nói: "Anh đây."

"Em đau, em không muốn mổ bụng."

"Vậy thì sinh thường."

"Nhưng sinh thường lại đau."

"..." Tiết Nhượng hôn mặt cô, "Chúng ta sinh xong lần này sẽ không sinh nữa."

"Nhưng mà em lại muốn sinh."

"... "Cho nên vợ em muốn sao?"

Chỉ một ngày như vậy, tựa như phải chịu đựng một năm, chịu đựng đến khi

vào phòng sinh, Trương Lam không lợi hại như Annie, có thể mở nhiều ngón tay như vậy, cô nắm ngón tay hai bên vô cùng đau đớn, miễn cưỡng mở đến bảy ngón tay thì sinh, lần này Annie ôm đứa bé ở bên ngoài chờ, Chu Nghệ cùng Long Ngọc còn mang thai, không có cách nào tới.

*Mở... ngón tay: Đại khái là nói về độ mở rộng của tử cung trước khi sinh (Theo mình hiểu là vậy). (Mọi người có thể tra google để biết thêm chi tiết.)

Trương Lam sợ đau, cắn mấy miếng sô cô la, vẫn chưa sinh ra.

Bản thân vóc người cô mềm mại, mặc dù có một trăm lẻ mấy cân*, nhưng cô cao, không dùng được sức lực, Annie nghe tiếng kêu, hỏi Tề Thích: "Em ban đầu cũng kêu lợi hại như vậy sao?"

*Bên trung quốc số cân bằng ½ kg ở Việt Nam.

Tề Thích suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Không có, em nhẹ nhàng rất nhiều."

Chương 70-2: Phiên ngoại 1

TềThích suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Không có, em nhẹ nhàng rất nhiều."

Mồhôi trên trán Tiết Nhượng chảy ra, cuối cùng anh yêu cầu vào phòng sinh, nhưng phải nguy trang cho tốt, Trương Lam không để cho anh đi vào, đổi xong quần áo, đi vào, nhìn thấy trắng bệch ở trên giường sinh mặt trắng bệch, mồhôi trên trán Tiết Nhượng chảy nhiều hơn, anh đau lòng đến đòi mạng, anh đi tới, cầm lấy tay Trương Lam, Trương Lam nhìn anh một cái, cho là ai.

Sau khi nhìn một lát, cô có chút hoảng hốt, bác sĩ lại nói: "Dùng sức, nhanh, thấy đầu của đứa bé."

Mặt mũi Trương Lam trắng bệch, cô không kịp suy nghĩ, trong miệng lại nhét một miếng sô cô la, bên dưới đau đớn, cô nắm cái tay kia thật chặt, cô suy nghĩ.. Là chồng của cô đi, là Tiết Nhượng sao, cô xấu như vậy...

Ngay lập tức hoảng hốt, đứa trẻ liền đi ra.

Cả người Trương Lam tựa như một quả khí cầu bị đâm phá, ngã trở về trên giường sinh, Tiết Nhượng vén sớ tóc mang mồhôi của cô, cô cũng không có phản ứng gì.

Mà trong lòng cô chỉ có một ý niệm, một đứa bé là đủ rồi.

Quá đau.

Là một đứa bé trai, không đính ước hôn nhân với Annie được.

Annie lúc thấy tiểu JJ, lại lật nhìn tiểu JJ của con trai mình, mặt đầy tuyệt vọng, tại sao lại sinh bé trai.

TềThích kéo cô ấy ra nói: "Được rồi, tiếp tục cố gắng."

"... Ai muốn cố gắng chứ? Em không sinh." Annie hét lên.

Bé trai giống Trương Lam, nho nhỏ đặc biệt xinh đẹp đáng yêu, mắt hờly

thừa hưởng của cô, họ Tiết cùng chữ Mộc rất tốt, cho nên gọi Tiết Hạo, còn thêm một nữ danh, gọi hoa nhỏ, bộ dáng đứa nhỏ thật sự rất đẹp, không biết bé trai còn tưởng rằng là bé gái.

Lông mi thật dài, giống mẹ bé.

Tiết Nhượng thời điểm lần đầu tiên ôm bé, cảm giác như ôm Trương Lam bản thu nhỏ, tay chân anh cũng cẩn thận rất nhiều, tiểu tử mở to hai mắt, nhìn ba.

Cái thứ nhất hướng về phía Tiết Nhượng cười.

Trì Bình ở một bên rất ngạc nhiên nói: "Bảo bảo lại cười với Tiết Nhượng..."

Từ sau khi cười với Tiết Nhượng, bảo bảo sau này gặp người đầu cười, rất khả ái, Tiết Nhượng ôm con trai, lại hôn Trương Lam, trong lòng ấm áp.

Trương Lam là người Tiết Nhượng cưng chiều nhất, cô kéo tay áo Tiết Nhượng nói: "Không cho phép anh vì đau con trai, không đau em..."

Chọc cho người ở đây cười ầm lên.

Tiết Nhượng lại hôn cô một cái, "Hai người có địa vị tương đối."

"Phải không?" Trương Lam hỏi ngược lại.

"Đúng vậy."

Tiết Hạo lúc nhỏ rất đáng yêu, lớn lên một chút biết đi bộ biết nói chuyện, tính cách bé trái ngược với anh, khuôn mặt tinh xảo tính cách lại nghịch ngợm, Trương Lam mỗi ngày về đến nhà, đầu có thể thấy Trì Bình ôm Tiết Hạo đánh mông, Tiết Hạo kêu khóc nói: "Mẹ, bà ngoại đánh con. Bà không cho con ăn bánh bích quy."

Trương Lam nhìn vụn bánh bích quy trên đất, cũng biết đứa nhỏ này lại không ăn bánh cho tốt, một bên ăn một bên rơi, Trì Bình ưu nhã đánh cái mông Tiết Hạo, nói với Trương Lam: "Trong phòng bếp có cháo gà mẹ chừa con đưa rới, đi uống một bát đi."

"Vâng."

Tiết Hạo lại kêu khóc nói: "Mẹ, mẹ không thương con."

Trương Lam bừng canh đi ra, chọc xuống cái mũi xinh đẹp của bé nói: "Không thương con, mỗi ngày đâu chỉ biết quấy rối."

Tiểu tử nhú mày lại, nhìn Tiết Nhượng đi vào, lại bắt chước làm theo, "Ba, ba mau cứu con, con trai ba sắp bị bà ngoại khi dễ chết mất."

Tiết Nhượng kéo kéo caravat, cúi đầu, uống một ngụm canh gà Trương Lam dứt tới, mới có thời gian để ý Tiết Hạo, anh nâng bé lên, nhìn một cái, trên quần áo tất cả đều là vụn bánh bích quy.

Tiết Nhượng nói: "Khó trách bà ngoại con muốn đánh con."

Lại thả Tiết Hạo vào trong ngực Trì Bình.

Tiết Hạo ngẩng ở trên đùi Trì Bình, mặt đầy tuyệt vọng.

Bé lại không phải cố ý muốn nghịch ngợm, bé chỉ là tay chân không khống chế được, bé giương tay lên, ôm lấy cổ Trì Bình, khóc thút thít nói: "Bà ngoại, bà nhìn xem, không ai thương con, bà còn muốn đánh con sao?"

Trì Bình bị nước mắt của bé chảy vào lòng, ai nha đau lòng muốn chết, lập tức ôm chặt nói: "Không muốn, không muốn, bà ngoại thương con nhất."

"Đúng vậy, chỉ có bà thương con." Tiết Hạo ôm lấy cổ Trì Bình, lại nói: "Con mới vừa vô tình ở trên giường của bà ăn cao quy linh..."

Trì Bình mặt đỏ ửng

Cô bế bé lên, nhét vào trong ngực Tiết Nhượng, chạy vào phòng, nhìn một cái, Trì Bình ôm thắt lưng đi qua, chỉ Tiết Hạo, "Con con con...."

Trương Lam liền đánh mông Tiết Hạo, "Con hỗn tiểu tử này."

Tiết Hạo ôm chặt Tiết Nhượng, "Ba... Mẹ đánh con."

Nhìn đứa bé này, Trương Lam giận đến không còn sức lực, cô tê liệt trên ghế ngả, nói với Tiết Nhượng: "Con trai anh chính anh dạy."

Tiết Nhượng xách tiểu tử, đi vào thư phòng, hung hăng giáo dục một phen, sau đó kéo cổ áo đi ra, đi tới bên cạnh Trương Lam, đem cô bế lên: "Đừng tức giận, anh đã giáo dục con."

Trương Lam nhìn anh một cái: "Anh dạy con như thế nào?"

" Tới xem một chút?"

Tiết Nhượng dắt tay cô, đi vào thư phòng, Trì Bình cũng có chút lo lắng cho tiểu tử, vì vậy cũng đi theo, đẩy cửa thư phòng ra, liền thấy trên đỉnh đầu Tiết Hạo bung một chậu mực, quỳ ở trên ghế sa lon, nước mắt lưng tròng nhìn bọn họ.

Bộ dạng nhỏ bé kia, vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Trì Bình phì cười, "Không được, nó thật là đáng yêu, mẹ cũng không tức giận được."

Trương Lam nhìn cái bộ dáng này của con trai, cũng giận cười, Tiết Nhượng thấp giọng ở bên tai cô hỏi: "Không giận?"

Trương Lam đẩy anh: "Đi ra."

"Em còn giận sao?" Tiết Nhượng vừa nói liền muốn đi tới Tiết Hạo, Trương Lam lập tức kéo anh nói: "Không giận."

Tiết Nhượng nghiêng đầu, mỉm cười: "Không giận thì buổi tối ít nhất cũng để cho anh vào phòng đi chứ?"

Trương Lam: "..."

Tác giả có lời muốn nói: Phiên ngoại bảo bảo trình lên.

Ha ha ha ha ha.

Chương 71-1: Phiên ngoại thứ hai

Sau khi Annie sinh bảo bối thứ hai, có một ngày nằm mơ, nằm mơ thấy trở về trường học, khi đó cô vẫn là một học tra, bất quá so với học tra như Trương Lam, cô lại khá hơn một chút, ít nhất cũng trong phạm vi, nhưng so với TềThích, cô lại không bằng, rồi bời muốn chết, hai người còn ngồi cùng bàn.

Cô đặc biệt bát quái, đối với Trương Lam mới tới rất hiếu kỳ, mỗi ngày đều nhìn xem cô ấy.

TềThích có một lần dùng sách vở ngăn mặt cô, hỏi: "Cậu là les sao?"

Annie đỡ mắt kính, hỏi: "Les là cái gì?"

"Xem ra không phải." Ngay cả les cũng không biết, TềThích để sách vở về mặt Annie tràn đầy khó hiểu, cô cầm lấy điện thoại ra, tra baidu.

Nhảy ra đầu tiên là "Nghĩa của les — — Hán ngữ baidu: Tức là nữ đồng tính luyện ái....." Vừa nhìn thấy bốn chữ kia cô liền búng nổ, nhảy cẫng lên, tay đẩy TềThích một cái, bút trong tay TềThích rơi trên bàn, hấn nhìn cô một cái, "Làm gì?"

"Tớ nói cho cậu, tớ thích con trai!" Annie nhìn chăm chăm môi màu nhạt kia của hấn.

"... Cho nên sao?"

"Cho nên... Cậu đừng bị tớ thích." Annie hừ nói.

TềThích: "..."

Cô chu cái miệng nhỏ nhắn lên, rất là khả ái.

Hấn lại hờ hững: "Ồ."

"Cậu là đầu gỗ sao? Ồ ồ ồ ồ ồ.... Cậu có biết chữ ồ này rất dễ cắt đứt lời trò chuyện hay không hả?"

TềThích lật trang sách, nói: "Tôi cũng không có ý định tiếp tục trò chuyện cùng cậu."

Annie: "..."

Tức chết cô, tan lớp cô kéo Chu Nghệ, nói nhỏ: "Tớ nói cho cậu, TềThích rất xấu."

"Xấu?" Chu Nghệ suy nghĩ một chút, TềThích coi như là một trong những soái ca sau Tiết Nhượng, Annie đỡ mắt kính: "Đúng rất xấu."

"..." Được rồi.

Hai người xuống lầu, đi nhà ăn, đúng phải TềThích đứng ở vườn hoa bên kia hút thuốc, Annie kẻ thượng tâm đầu*, từ phía sau chạy tới, một tay bịt mắt hắn nói: "Cậu được lắm, hút thuốc đúng không.... Thầy chủ nhiệm tới kìa."

*Tính kẻ.

Cô cố ý lớn giọng, TềThích theo bản năng muốn dập tắt thuốc, nghe được giọng nói quái dị của cô, hắn bình tĩnh, tiếp tục hút thuốc, lòng bàn tay của cô có mùi thơm, cũng có mùi không giống, TềThích vươn tay lên, kéo tay cô lại, "Đừng giả bộ, tôi biết là cậu, Annie."

Sau đó lại bỏ một đao: "Giả bộ cũng giả bộ không được...."

Annie tức giận nghiến răng: "Tớ nói cho cậu biết, tớ sẽ đi tố cáo, cậu nhớ đó..."

"Đi đi."

"..."

Chu Nghệ kéo Annie lại, "Đi, đi ăn cơm."

Annie không tình nguyện, "Tớ còn chưa có khi dễ đến cậu ta đâu."

Chu Nghệ: "Cậu làm sao khi dễ cậu ta? Nhìn cậu ta giống khi dễ cậu hơn."

TềThích đứng lúc hút thuốc xong, hắt tắt thuốc, đứng lên, nhìn đến Annie, hắt giơ tay lên, xoa xoa đầu Annie: "Cậu tuổi còn nhỏ, xịt nước hoa làm gì..."

Annie hơi sững sốt: "Tớ đâu có xịt nước hoa đâu?"

Cô nhìn Chu Nghệ, Chu Nghệ ngử ngử, lắc đầu: "Không có..."

Tính cách Annie sáng sủa, chơi cùng con trai cũng được, con trai trong lớp đặc biệt thích cùng cô truyền giấy, nhiều lần giấy rơi vào trong sách vở của TềThích, TềThích cũng không vội đưa cho Annie, mà mở ra nhìn.

Giống như loại này "Annie, cuối tuần đi chơi không?"

"Annie nhà tớ ở đối diện nhà cậu, hai ngày trước tớ thấy cậu."

"Annie, chúng ta là bạn học trung học sơ cấp."

Dù loại cái loại tờ giấy bắt chuyện, TềThích nhìn hai giây, nhiều vào thành một viên tròn vút đi.

Còn như loại "Đề này cậu biết giải không?"

"Con bà nó sách bài tập cho tớ mượn, cuối cùng một đề tớ cũng không hiểu."

TềThích nhúc nhích tay một chút, hỗ trợ.

Cuối cùng còn một loại chính là "Nga, Annie, Chu Nghệ có bạn trai hay không vậy?"

"Annie, số điện thoại của cô em cậu ng ẩ phải sau kia là mấy vậy?"

"Annie, thầy gọi cậu đến phòng làm việc một chuyến."

Hắt li ền ném cho Annie, Annie hoàn toàn không biết.

Thẳng đến một ngày kia...

Annie còn chưa tới, cô đặc biệt yêu thích ỷ lại trên giường, vậy nên bị trễ, TềThích đeo một bên cặp sách, đi vào trong phòng học, li ền thấy một

người con trai lén lút từ chỗ ng ẩ của bọn họ rời đi, bước chân của Tề Thích hơi dừng lại một chút, nhét cặp sách vào, nghiêng đầu vừa thấy, một phong thư màu xanh từ bên trong rớt ra.

Tề Thích cúi đầu lên, "Thân ái Annie"

Mặt hắn không cảm xúc... Đang chuẩn bị ném đi, Annie vừa vặn đi vào, cô thấy phong thư trong tay hắn, ai yêu một tiếng, nhảy cẫ lên cướp đi, nói: "Ai đưa cho cậu thư tình... A."

Thấy tên ở phía trên, Annie sửng sốt, mặt li ền đỏ lên, cô nhìn về phía Tề Thích, Tề Thích bị ánh mắt mập mờ bất quá kia của cô làm cho phi ền, thấp giọng nói: "Đây không phải là tôi cho cậu, chữ kia xấu như vậy."

Annie lập tức nhìn một cái.

Quả nhiên rất xấu, ít nhất không có đẹp mắt như của Tề Thích.

Bất quá một giây kế tiếp mặt cô càng đỏ hơn, cô ng ẩ xuống, cũng không để ý tới Tề Thích nữa, mà rất cẩn thận, vô cùng xấu hổ mở ra lá thư.

Đập vào mặt chính là tên của cô.

"Annie thân ái: Tớ là Giang Tử Nặc của lớp một, tớ...."

Cô càng xem mặt càng đỏ, Tề Thích ở đứng chỗ ng ẩ, nhìn chăm chăm mặt cô, nhìn cô thỉnh thoảng phát ra tiếng cười, hắn rất phi ền não.

Buổi chiều giờ học thể dục. vừa lúc cùng học với lớp một, Giang Tử Nặc đó nhìn Annie đứng bên cạnh Chu Nghệ nói chuyện phiếm, hắn li ền chạy tới, tìm Annie nói chuyện, khi hắn tự giới thiệu, "Tớ là Giang Tử Nặc..." Lúc đó, Tề Thích ném bóng rổ trong tay, tiến lên, kéo tay Annie lại, lôi cô đi vào trong đại sảnh, cũng đẩy cô đến vách tường, Tề Thích hừ một tiếng, chặn môi của cô lại....

Chương 71-2: Phiên ngoại thứ hai 2

Buổi chiều giờ học thể dục. vừa lúc cùng học với lớp một, Giang Tử Nặc đó nhìn Annie đứng bên cạnh Chu Nghệ nói chuyện phiếm, hần liền chạy tới, tìm Annie nói chuyện, khi hần tự giới thiệu, "Tớ là Giang Tử Nặc..." Lúc đó, TềThích ném bóng rổ trong tay, tiến lên, kéo tay Annie lại, lôi cô đi vào trong đại sảnh, cũng đẩy cô đến vách tường, TềThích hừ một tiếng, chặn môi của cô lại....

Lúc ấy mắt của Annie tròn tròn.

TềThích hôn một lát, liền rời đi, hần nâng cằm của Annie: "Nha, tôi là người, tôi phải phụ trách với cậu."

" Thảo nê mã* — — " Tiếng lòng của Annie.

*Thảo nê mã 草泥马 [cǎo•ní•mǎ]: Đồng âm với từ mắng chửi "Thao nhĩ mục", tiếng Việt là [Đ•M•M] ấy bà con ^^ . Ngoài ra nó còn có nghĩa khác: Thảo nê mã là tên tiếng Trung của con Dương Đà [Một loài lạc đà không bướu ở phương Tây] được cư dân mạng tôn xưng là "Thần thú" (Mọi người có thể Google tên "Dương Đà" để xem hình ảnh), bởi vì vẻ mặt của loài động vật này rất chi là khó tả, cho nên nó còn được sử dụng để miêu tả tâm trạng "Không biết nói sao", "Bó tay toàn tập" ... các loại.

" Thảo nê mã, giết thiên đao, con trai anh tè ra giường rồi." Annie từ trên giường ngẩng dậy, đem bé trai ôm ra, tung lên, nước tiểu còn từ trên mông nhỏ xuống, TềThích vừa vào cửa, lập tức ôm lấy tiểu tử, nói: "Em sao lại run như cây sậy thế kia?"

"Thằng bé tè ra giường." Annie chỉ vào bé trai.

"Em tại sao không cho nó mặc bỉm?"

Annie yên lặng hai giây, "Quên mất...."

TềThích xoa xoa tóc cô, nói: "Xuống đi, đến ghế sofa nằm, anh dọn dẹp."

"Nha." Annie ngẩng dậy, trượt xuống giường, lại vội lấy điện thoại di động

trên bàn, đi tới trên ghế sofa ngồi xuống, Nha Nha dụi mắt cũng đi theo xuống, ôm hai cái bắp đùi của Annie: "Mẹ, chân mẹ thật là nhiều thịt."

Annie: "... Còn không phải là vì sinh em trai con sao."

Sau đó trợn mắt nhìn TềThích một cái, TềThích cho thằng bé mặc bỉm, lại lấy ga trải giường ra, đi giặt, Annie nhận lấy con trai, lắc lư đi tìm TềThích, cô gọi: "TềThích, em mới vừa nằm mơ khi đó anh hôn em."

Tay TềThích ấn máy giặt ngừng một lát, "Sau đó thì sao?"

"Em còn chưa có hỏi anh, anh ban đầu muốn hôn ai?"

"Ny An... "

"Ai?" Annie đến gần hẳn, "Ai?"

TềThích nói: "Không nghe được thì thôi đi, nơi này đâu là nước, em đi tới phòng khách đi."

Lòng Annie chua xót, cô ôm đứa bé, lại muốn tìm TềThích hỏi, nhưng TềThích lại không phản ứng cô, cô trở lại phòng khách, ngồi xuống, gọi điện thoại tố cáo Trương Lam.

Trương Lam ở đầu bên kia chưa tỉnh ngủ, lười biếng hỏi: "Sao vậy?"

Annie che microphone, ôm chặt con trai, nhìn TềThích đang bận rộn ở bên ngoài, hừ hừ nói: "Tớ vừa mới hỏi anh ấy một vấn đề."

" Vấn đề gì?"

"Tớ hỏi anh ấy, anh ấy ban đầu nói hôn sai người, người kia rốt cuộc là ai."

"A?... Là ai?" Trương Lam đầu kia đột nhiên hứng thú, âm thanh ngẩng dậy, còn nói Tiết Nhượng buông tay ra, Annie híp mắt: "Hai người đang làm gì vậy? Mới giữa trưa."

"Ngủ trưa nha, nói mau, là ai..." Trương Lam cười híp mắt hỏi.

Annie rất không muốn nói chuyện, cô hung hăng liếc một cái, nói: "Anh ấy

nói Ny An... Cậu biết người này không?"

Trương Lam nghe cũng sửng sốt một chút, cái tên này nghe vừa quen thuộc lại vừa quái dị, cô đẩy Tiết Nhượng đang ngủ trưa bên cạnh, "Anh có biết Ny An là ai không?"

Tay Tiết Nhượng phủ lên trên trán, hơi mở mắt, "Annie? Cái gì?"

Đầu Trương Lam chợt lóe, cô nói tới điện thoại di động: "Annie, tên cậu nói ngược lại, không phải là Ny An sao?"

Tay ôm con trai của Annie buông lỏng một chút, con trai rơi xuống, cô vội vàng kéo con trai vào trong ngực, cô suy nghĩ một chút: "A, cậu nói rất có đạo lý nha, tại sao có thể có người dùng tên như vậy chứ, Annie tớ dễ nghe biết bao, tại sao phải dùng Ny An, thật là khó nghe."

Trương Lam ở đầu bên kia: "... " Tình thương này thật sự...

Trương Lam lại nói: "Tớ nói là, TềThích ban đầu chính là muốn hôn cậu, không phải hôn người khác, cậu hiểu không?"

"A?" Annie trì trệ hai giây, rốt cuộc lúc con trai suýt rơi ở trên thảm, cô rốt cuộc minh bạch, cô vội vàng cúp điện thoại, ôm con trai, gọi: "TềThích, chân em bị chuột rút... "

TềThích đang ở trên sân thượng, ném thuốc, đi vào, vội vàng đi tới bên này, khom người ng ưỡn xuống, kéo chân cô hỏi: "Nơi nào?"

Annie nhìn chăm chăm khuôn mặt trong treo lạnh hùng của hắn, cười th ần, cô hơi động chân, đạp xuống, nói: "Em hỏi anh, Ny An anh vừa nói, là em phải không?"

Tay TềThích xoa chân cô ngừng một lát, hai giây sau, hắn ôm lấy con trai, nói: "Em không có việc gì, đứng dậy chạy một chút, chân em thật to."

"TềThích, anh hỗn đản!" Annie nhảy cẫ lên, từ phía sau hung hăng đánh lưng hắn, TềThích không lên tiếng, ôm con trai đến trên ban công, Annie nhìn chăm chăm sau lưng hắn, sau đó hai ba bước, từ phía sau ôm lấy thắt lưng hắn, nói: "Ài, ch ồng, thắt lưng của anh lại nhỏ."

Khóe môi TềThích giật giật, "Là do em quá mập."

" Không cho nói em mập." Annie hừ nói.

Lúc này, con gái Nha Nha cũng chạy tới, từ phía sau ôm lấy bắp đùi Annie nói: "Mẹ, mẹ thật là mập... "

Annie nhìn chằm chằm con gái miệng độc, đúng vậy, cô sau khi sinh thai đầu tiên, chín tháng tốt lắm, ăn ngon, sau đó vẫn chưa hoàn toàn khôi phục vóc người, cô lại mang thai con trai, mang thai cũng là đại cận đại hất*, chỉ như vậy cho đến khi sinh con trai ra, cô vẫn chưa gầy được.

*Ăn nhiều, ăn uống thả cửa.

Chân, chân có chút to, cô cọ cọ sau lưng TềThích: "Chồng, em mập sao? Nói thật."

TềThích kéo tay cô lại, dừng một chút, nói: "Nói thật..... "

" Không mập."

Ô la la, vậy là hoàn rồi ($\cong \nabla \cong$)($\cong \nabla \cong$)($\cong \nabla \cong$)($\cong \nabla \cong$) tung hoa, tung hoa.
Cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện. ($\cong \varepsilon \cong$)($\cong \varepsilon \cong$)($\cong \varepsilon \cong$)($\cong \varepsilon \cong$)($\cong \varepsilon \cong$)($\cong \varepsilon \cong$)